

זת שקט הארץ

יסודות המנהג הקדום של
חבישת פאה נכרית ענועה

לאחר שהגר"ח קנייבסקי שליט"א
עבר על החוברת, אמר:
"דברי אמת, יש לפרסם"

מפתח הענינים

77.....	הערות על קונטרס השטנה 'ותרגו הארץ'.....	2	ותִּשְׁקֹט הָאָרֶץ.....
86.....	הערות על קונטרס השטנה ללא שם.....	39	שאל מעליך.....
92.....	הערות על הקונטרס 'זה לא זה'.....	44	הערות על ספרים.....
95.....	מכתב א'.....	44	הערות על הספר דת משה וישראל.....
98.....	מכתב ב'.....	57	הערות על הספר פאה נכרית בהלכה.....
99.....	מכתב ג'.....	62	הערות על תשובת 'ביע אומר'.....
101.....	מכתב ד'.....	64	הערות על הספר 'דבר השם'.....
105.....	מכתב ה'.....	74	תשובות למכתבים.....
111.....	מקורות הסוגיא.....	74	הערות על קונטרס השטנה 'אפר תחת פאר'.....

ותִּשְׁקֹט הָאָרֶץ

27.....	מנהג טעות.....	13	יופי אינו חסרון.....	3	תמצית המאמר.....
27.....	הפמ"ג חזר בו מהיתרו.....	15	הגדרת פריצות.....	3	תמצית המאמר.....
27.....	לבנות ספרד.....	15	גירוי הדמיון.....	5	הקדמה.....
28.....	הוצאת לעז וגאווה.....	16	אין טרדה במקומות הגלויים.....	5	הסוגיא מלווה ברגשות.....
28.....	מעשה רב.....	17.....	טיעוני המתנגדים לפאות.....	5	למי המאמר מיועד.....
29.....	דמגוגיה.....	17	מאות פוסקים אסרו.....	5	חומרת הקטרוג.....
31	סוגיות התלמוד והסברן.....	17	חשש איסור תורה.....	5	הסטוריית חבישת הפאה.....
31.....	בסוגיות אין גזירה כללית.....	19	אסרו מחמת חובת הרדיד.....	7	הצורך בדיון.....
31.....	ברכות.....	20	אסרו מחמת שינוי המקובל.....	7	כיצד היה ראוי להורות.....
31.....	שבת.....	20	חשש מראית העין.....	7	כפיית חומרות.....
34.....	יומא.....	21	פאות שאינן צנועות.....	7	שלום בית.....
34.....	כתובות.....	21	הפאות שהתירו לא היו נאות.....	9	חובת כיסוי השער.....
34.....	סנהדרין.....	22	לא התירו פאות מלאות.....	9	דת משה.....
35.....	ערכין.....	23	אסרו פאה משער של עצמה.....	9	דת יהודית.....
35.....	נזיר.....	23	הפאה גורמת להרהור.....	9	ראשה פרוע.....
36.....	ירושלמי כתובות.....	24	הפרוצים נכשלים.....	10	הצניעות תלויה במנהג המקומות.....
36.....	סיכום הסוגיות.....	24	נראית כפנויה.....	12	פרוע ראש לרווקה.....
37.....	תמצית הדיון.....	25	הפאות מיוצרות לפרוצות.....	12	גילוי שער בחצר ובבית.....
38.....	סיכום.....	25	הפאה הונהגה על ידי הפרוצות.....	13	אלו פאות אין להתיר.....
		25	חינוך הבנות.....	13	איסור ההסתכלות של האיש.....
		26	העדפת פאה או מטפחת.....		

יואל שילה

04-9847719

ת.ד. 6270 רכסים

הוצאה ראשונה ושניה – תשס"ח

הוצאה שלישית – תשע"ב

מותר להעתיק להדפיס ולהפיץ את החוברת

תמצית המאמר

תמצית
המאמר

מן התורה חובת כיסוי השער מתקיימת גם על ידי כובע קש שמקצת השערות נראות דרכו, וחכמים חייבו את האשה לכסות את השער כמנהג הנשים הצנועות שבמקומה ובתקופתה; אילו חז"ל היו אוסרים את חבישת הפאה בחוץ להדיא הרי שלא היה ניתן להתיר לחבוש אפילו פאה צנועה, אולם לא מצאנו שאסרו זאת.

דברי הפוסקים הקדמונים שאסרו את חבישת הפאה ברחוב - נאמרו בעיקר בתקופות ובמקומות שחבישת הפאות לא התפשטה בין הצנועות, ראה לדוגמא בשו"ת מהר"ץ חיות (נ"ג) "הנהו נשי דידן אשר חדשים מקרוב באו שהנהיגו לקשט את ראשם בפאה נכרית", ובתורת שבת (או"ח ש"ג) "על המתפרצות בעם לשאת פאה נכרית... ופורץ גדר ישכנו נחש".

לאחר שחבישת הפאות נפוצה גם בין הנשים הצנועות - אין להחשיב את חובשת הפאה הצנועה כ'עוברת על דת יהודית' שמצוה לגרשה, שהרי היא מתנהגת כנשים הצנועות שבמקומה.

לאחר שחבישת הפאה נפוצה גם אצל הנשים הצנועות - אין לחוש בחבישתן משום 'מראית העין', כדכתב בשו"ת סתרי ומגני (ב' מ"ד) "לחוש אחשדא שיסברו הרואים שהיא שערות עצמה היא חומרא גדולה, דכיון שיודעין העולם שיכולין עתה לעשות הפאה נכרית יפה כל כך שתראה בשערות עצמה אמאי נחשוד אותה - הא מאן דבעי למיהוי חסידא יקיים מילא דאבות לדון את כל האדם לכף זכות", וראה גם בשו"ת אג"מ (אה"ע ב' י"ב) "אי אפשר לחוש שיצא קלקול מזה, דלהמכירין אותה לא יהיה שום חשד כיון שיודעין שהיא אשה כשרה, ולהאין מכירין אותה ויאמרו שגם היא מהפרוצות בזה - הרי לא ילמדו ממנה יותר משאר הפרוצות".

חובת חבישת הרדיד שהיתה נהוגה בעבר - אינה מקובלת היום אף אצל חובשות המטפחות, ולכן אין מקום לחייב כיסוי נוסף על הפאה [ואדרבה, המשנ"ב (בבה"ל) הצריך רדיד על מטפחת, ופאה התיר ללא רדיד (במקומות שנהגו בחבישתה)].

אף שלחבישת מטפחת יש יתרון על הפאה בכך שניכר יותר ששערה מכוסה, אולם זה דוקא במטפחת המכסה היטב את כל שער ראשה, אך מטפחת שאינה מכסה את כל שער ראשה - גרועה מפאה, וגם הפוסקים שאסרו חבישת פאה - התכוונו שיחבשו רק כיסוי המכסה את כל שער הראש, כדכתב הגר"מ שטרנבוך שליט"א בשו"ת דת והלכה (סי' א').

נחלקו הפוסקים בדין חובת כיסוי השערות 'שיצאו חוץ לצמתן' [כלומר שער הצדעיים, ו"א שה"ה לשער הראש שרגיל לצאת מחוץ לבגד (הנקרא 'צמת') המיועד לצמצמו שלא יצא (מ"ב ע"ה י"ד), אך אין הכוונה לשער הראש במקום הראש] - שבמקומות מסויימים מורגלים בגילוי, והנסיון מעיד שבמטפחת פשוטה בד"כ אי אפשר לכסותו, אך בפאה ניתן.

צורת לבוש והתנהגות הגורמת להתבלטותה של האשה - אסורה בתכלית בפני גברים זרים, וזה הנקרא פריצות, ולכן כאשר הפאה עשויה באופן שמעורר תשומת לב אליה, כגון שהיא ארוכה או מתנפנת או נפוחה באופן מופרז - הרי נחשבת ככיסוי שער שאינו צנוע ואין להתיר חבישתה ברחוב, כפי שחז"ל אסרו לבישת בגד אדום; כיו"ב גם אין להתיר חבישת מטפחת הגורמת להתבלטותה, כגון שיש בה פייטים מנצצים, או שהיא ארוכה, וכל כיו"ב.

עיקר הטעם של כותבי החוברות המנסים לאסור את חבישת כל סוגי הפאות מתבסס על ההשערה שהפוסקים שהתירו את חבישת הפאה - הורו כן רק כי הסתמכו על שלטי הגבורים שהבין מסוגית הגמרא שמותר לצאת בפאה לרה"ר, וטענו שהתגלה שגם שלטי הגבורים לא התיר את חבישת הפאה ברה"ר אלא רק בחצר; בנוסף למה שבכך הם חולקים על מאות פוסקים במשך מאות שנים שהבינו שדעת שלטי הגבורים להתיר גם ברה"ר [גם הפוסקים שאסרו - הבינו כך בדעת] - גם יש לדעת שההיתר לצאת בפאה לרה"ר אינו מבוסס בדוקא על ביאור דברי שלטי הגבורים לגמרא, אלא על כך שצורת הלבוש המותר נקבעת לפי מנהג הנשים הצנועות שבכל תקופה ומקום.

דעת רבותינו שליט"א: הרב אפרתי שליט"א אמר לי שאף שמרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל סובר שאין להתיר את חבישת הפאות הפרוצות, אך מעולם לא אסר את חבישת הפאות הצנועות, אלא שאם יבוא אדם ויאמר שמוסכם עליו ועל רעייתו לחבוש מטפחת - מרן מורה לו שתעדיף מטפחת [וכך מורים רבים מהפוסקים הירושלמים]; מרן הגר"נ קרליץ שליט"א והגר"ח קנייבסקי שליט"א אמרו לי שהם מסכימים עם האמור שאין חשש איסור תורה בפאות הצנועות, ושבמקומות שנהוג - מותר לחבוש פאה אף ברה"ר [אם בהתבוננות ניכר מעט שזו פאה], ושיש מקום להתיר חבישת פאה למי שהתחנכה במקום שנהגו בפאה - אף אם מוצאה ממקום שנהגו בו לחבוש מטפחת; מרן הגר"ח קרליץ שליט"א אמר לי גם שפאה נכרית מכסה את השער באופן הטוב ביותר [וכך מורים רבים מתלמידי החו"א], ושכך חבשה אמו, ורעיית החזו"א, ואם החזו"א, וכשאמרתי לו שאומרים שהן חבשו רק מטפחות - הכחיש נמרצות.

- * בימינו חבישת הפאה נפוצה גם אצל הצנועות, וממילא אשה החובשת פאה אינה בכלל ה'עוברת על דת יהודית', ולכן אין מקום לאסור בימינו חבישת פאות צנועות.
- * ההיתר לחבוש פאה צנועה כולל גם פאה העשויה משער טבעי, ואפילו אם הפאה מוסיפה ביופי האשה.
- * פאה שאינה צנועה היא פאה המיועדת לעורר תשומת לב מיוחדת אליה [אורך, סלסול או נפוחות מוגזמים, מראה פרוע או רטוב (שומני), התנפפות בולטת, צבע בולט, וכיו"ב] - בדומה למה שאסרו חז"ל לבישת בגד אדום.
- * מסתבר שתסרוקת שנחשבת כאינה צנועה לרווקה - אין להתירה גם בפאה נכרית [כגון שער פזור הגולש על הכתפיים].
- * מקובל להורות שיש לפאה להיות בדפוס המקובל לפאותיהן של נשואות ולא בדפוס המיוחד לרווקות [כגון צמה או קוקן] - אך הפרטים בזה משתנים מתקופה לתקופה, כפי המקובל אצל הנשים הצנועות שם.
- * פאות המתקנות באופן שלא ירגישו כלל בשום אופן שזו פאה - ראוי למנוע את חבישתן, שכמה פוסקים אוסרים חבישת פאות אשר אף מומחית מתקשה בהבחנה שזו פאה, אמנם - כמעט כל הפאות ניכרות למומחית.

הקדמה

הסוגיא
מלווה
ברגשות

הדיון בחבישת הפאה הנכרית מלווה בהבעת רגשות עזים וחורג ממסגרת דיון הלכתי, וסוגיא זו יצאה מכלל סוגיא הלכתית והפכה לסוגיא פוליטית המלבה את אש השנאה הקנאה והכתתיות. הרגשות העזים אינם נובעים רק מחמת יראת חטא, אלא גם מחמת ההפחדות מאש הגיהנום, מחמת הפגנת השתייכות עדתית, ומחמת 'קנאות דתית' הרואה בנוי אשה סתירה ליהדות; למגוון הרגשות מתלווים גם חוסר הרצון של חלק מבעלות התשובה לנהוג כפי המקובל אצל החרדים [בדומה לקושי שיש לחלק מבעלי התשובה כשמתחילים לחבוש כיפה שחורה], גם הזכרונות מהתקופה שלפני התשובה - כשהתעסקו בטיפוח בצורה מוגזמת; לתסבוכת הרגשות מתווסף גם הלחץ החברתי בעד או נגד הפאה, חוסר הבהירות לגבי הדרך הראויה כיצד לחנך את הבנות, לחץ הבעלים לשיפור או להפחתת יופי נשותיהם, ועוד; מטרת המאמר לדון בנושא מתוך קור רוח וללא פרץ רגשות, כראוי לכל נושא הלכתי.

למי המאמר
מיועד

מאמר זה אינו מיועד למי שמחפש היתר לחבוש פאות פרועות ופרוצות, וגם המתלהמים הנתפסים לסיסמאות ללא יכולת להשתחרר מרגשותיהם - לא ירוו ממנו נחת, אלא המאמר מיועד למי שמסוגל לבחון טיעונים עדינים בקנה מידה הלכתי ללא תערובת רגשות ומאווים. יש לדעת שאת המאמר צריך לקרוא בתשומת לב, ותגובות קשות רבות קיבלתי ממי שניגש לנושא מתוך הנחות מוקדמות מוצקות, וקרא את המאמר באופן שטחי, וטעה בהבנתו.

חומרת
הקטרוג

חמורה התופעה שהאוסרים מכנים את המתירים "פרוצים" ו"פורצי גדר", ואף מאשימים אותם במחלות שונות ובגזירות נוראות הנוחתות על עמנו הצמא לשלום; כל זמן שלא התברר על ידי נביא - אין רשות לאדם להאשים את זולתו שמחמת הנהגה מסויימת [שנוהג בה על פי רבותיו] נגרם אסון, גם אם נראה לו קשר הדוק בין הדברים [כגון הטיעון 'המוצק' שבתקופת ההחלפה של הפאות מהודו בפאות כשרות - פחת מספר החולים]. מה מאוס לקטרג על נשים כשרות וצנועות בכל הנהגותיהן העושות את מעשיהן על פי הוראת רבותיהן - ולהאשימן בפריצות, כלומר לייחס להן שכוונתן להתנאות דוקא בפני גברים זרים, וראה ברש"י (מלכים א' י"ט ט"ז) שאליהו הנביא הוחלף באלישע מאחר וקטרג על ישראל; פרט למיעוט של נשים חסרות דעת ויראת שמים - הרי כוונת כמעט כל הנשים בדורנו אינה להתנאות בפני גברים זרים, אלא רק בפני בעליהן או בפני עצמן וחברותיהן, וממילא אינו מובן מדוע כדי לשכנע נשים כשרות להחליף את הפאה במטפחת מזכירים להן את דברי הגמרא (יומא ט'): שהחורבן נגרם בעטיין של בנות שעשו פעולות כדי למשוך את תשומת לב הבחורים - שפירש רש"י (ישעיהו ג' ט"ז) שהשתמשו בפאות כדי למשוך תשומת לב; כמה נאה סינגר הגר"ע הילדסהיימר זצ"ל לגבי נושא הפאה (אה"ע ב' ל"ו - וראה בשו"ת שרידי אש א' ע"ז שגדולי אשכנז היו בקיאים ומומחים בחכמת החינוך ולכן הצליחו במעשיהם להקים דורות שלמים של בעלי יראת שמים, ושהגר"י סלנטר זצ"ל אמר על הגה"צ ר"ע הילדסהיימר זצ"ל הלואי שיהיה חלקי בגן עדן עמו [הוצרכתי לכתוב זאת מאחר ובחברת השיטנה 'אפר תחת פאר' פצה פיו כנגד הרב הילדסהיימר, על"פ]): "אהפך בזכותך, וכן נכון הדבר לעשות וללמד זכות לנשים כשרות ולאבותיהן אשר בתוכן גדולי ישראל כאשר נודע לי...", ואכן ראוי להפך בזכותך שהרי כאשר התעוררו לחוש לחשש איסור תקרובת עבודה זרה בשער הפאות - נשות ישראל יראות השמים הפסידו את כספן ואת מראיהן והשליכו את הפאות שלא הוברר היתרן. אף שיש חיוב גמור למחות במי שעובר עבירה אולם אין חובת מחאה כאשר יש לו על מי ועל מה לסמוך, וכתב המהר"ם אלשקר (ל"ה) שכל המוכיח בדבר המותר שנהגו בו היתר לא בדעת ידבר... ועתיד ליתן את הדין.

הסטוריית
חבישת
הפאה

בכווננו לדון על מנהג חבישת הפאה, יש להקדים רקע היסטורי: א'- הפאה מוזכרת בדברי חז"ל בכמה הקשרים, ומלשונות הגמרא משמע שחבישתה היתה נפוצה, כגון בשבת (ס"ד): מבואר שהתירו לצאת בפאה לחצר בשבת כדי שלא תתגנה על בעלה, ולא חששו שמה תוציאנה גם לרה"ר ותסירנה מראשה ותטלטלנה - ובפשטות משמע שבחול יצאה עמה לרה"ר; בסנהדרין (ק"ב.) דנו אם פאה של אשה שלא עבדה ע"ז בעיר הנדחת ["שער נשים צדקניות"] נחשבת כאילו היתה לבושה בה אף שכעת איננה על ראשה - מאחר ודעתה עליה בכל שעה כי רגילה לקושרה תדיר ולצאת ולבוא עמה ["כיון דעיילא ונפקא כלבושה דמי"] - ובפשטות מוכח שאותן "נשים צדקניות" יצאו כשהן חבושות פאה; בערכין (ז') דנים באלו אופנים הפאה של אשה שנהרגה בידי ביי"ד נחשבת כגופה ונאסרת בהנאה ["הא לא אמרה 'תנו' - גופה הוא ומיתסר"] - ומשמע שפאה זו היתה חלק בלתי נפרד ממנה כמו גופה; בניזיר (כ"ח:) מבואר שלדעת ת"ק הבעל אינו יכול להפר את נזירות אשתו כדי שלא תתגלח, מאחר ולא תתגנה בעיניו גם אם תתגלח ותחבוש פאה, ומוכח שגם בזמנם הפאה היתה יפה; אמנם, אין להוכיח מהתלמוד שיצאו בפאות מגולות לרה"ר, כי יש מקום להסביר שחבושו פאה מגולה רק בבית ובחצר, וכיסוה כשיצאו לרה"ר, הארכנו בהמשך בביאור הסוגיות. ב'- כבר לפני מאות שנים היו מקומות שחבישת הפאה היתה מקובלת אצל הנשים הצנועות, והיו מקומות שחבישת הפאה לא היתה מקובלת, כפי שכתב הרש"ר הירש (חורב עמ' 377) שכסוי שער האשה בנשאה על הראש פאה נכרית משערות זרות או משערותיה הכרותות - הוא מנהג קדום ובלתי אסור, והעיד באפי זוטרי (אה"ע כ"א ט', שנת תקנ"ז [1797]) שמנהג הפאה התפשט בכל איטליה, וקיימות עדויות הפוסקים לזה גם מלפני כארבע מאות שנים. ג'- במקומות שחבישת הפאה לא היתה מקובלת אך החלה לחזור לשם בעקבות מעבר נשים ממדינה למדינה או בעקבות תחילת קלקול - מצאנו שמורי ההוראה החשיבו את שינוי המקובל כפריצות ולכן יצאו בתוקף כנגד נשים המשנות את המקובל, כגון מ"ש הדברי חיים (יו"ד א' ל'): "לא

נמצאת בכל מדינת אשכנז שום אשה חשובה לילך בשערות ופאה נכרית - רק איזה מנקלי העם פחותי הערך והיו לקלס, ורק בעוה"ר מקרוב נשתרבה המנהג הזה מן האפיקורסים, ולכן ח"ו לא על זה נאמר שהותר גם לנשי מדינתנו לנהוג כן", ראה עוד ציטוטים רבים בעמוד 20. ד' - לאחר הסתת המשכילים בכל אירופה ולאחר גזירת הלבוש במזרח אירופה [שהחלה ברוסיה וגרותיה בשנת תרי"א (1851) - שמתחילה הוכרחו הכלות שלא לגלח את שערותיהן כמנהג היהודים שם, ולאחר כמה שנים הגזירה הורחבה לכל הנשים: חלקן חדלו מלגלח והחלו לגלות את שערן ברחוב מיוחד בדיקות השוטרים, והצנועות שבהן חבשו פאה ובכך הטעו את השוטרים] - התרבו מגולות השער והתמעטו מאד חובשות הפאה והמטפחות, ובמציאות זו שכיסוי השער לא היה נחלת הכלל - לא מצאנו התנגדות הרבנים לחבישת הפאה. ה' - במרוצת השנים גדולי הדור עודדו את השימוש בפאה, ונשותיהם לבשו פאה בעידוד בעליהן [כגון: הגר"ע, הגרי"ז מברסק, הרב כהנמן, הרב פיינשטיין, הרב סרנא, האדמו"ר מגור, הרב קמיניצקי, הרב שוואב, וכן העיד הרב שך זצ"ל (לרב ע.ט.) על אשתו של החפץ חיים, ועוד עשרות גדולי עולם זצ"ל ויבלט"א, ואף נשותיהם של גדולי ישראל צאצאי החת"ם סופר ותלמידיו (הידועים בקנאותם לכבוד ה') חבשו פאה למרות צוואת רבם לבנותיו (וראה בשו"ת מהר"ם שיק [זיר"ד מ"ט] שהתיר אף פאה העשויה משער מת וכלל לא הזכיר שרבו החת"ם סופר אסר חבישת פאות)]; בעקבות זאת חובשות הפאה התרבו, וכתב במנחת שבת (הלכות שבת פ"ד ס"ב) שבפולין פשט המנהג לחבוש פאה אפילו בין הנשים הכשרות, ובספר שרשי מנהג אשכנז (חלק ד' עמ' 46) כתב "בין חרדי גרמניה פאה נכרית היתה תנאי כל יעבור", וכבר לא ראו בה היתר בדיעבד אלא כיסוי שער מועדף. ואף ראו בה את סמל הצניעות, וחינכו ועודדו לחבישתה עד שהביטוי "שייטעל יידענע" [יהודיית פאה] הפך לכינוי לאשה שמדקדקת במצוות [כדוגמת 'חזונאישניק' היום]. ו' - מאירופה המנהג הופץ לארץ הקדש ולארה"ב על ידי שרידי יהדות אשכנז ששרדו את מוראות השואה; מאחר ומקימות רשת 'בית יעקב' היו מחובשות הפאה שהתייחסו לחבישת הפאה כהנהגה לכתחילה - הרי שחבישת הפאות הופצה גם לבנות רבות של יוצאי ארצות שבארץ מוצאן היו מורגלים בחבישת כמה כיסויים - אך הסירו את הכיסוי לגמרי בעלותן ארצה בעקבות הצקות מייסדי המדינה, וחזרו לכסות את שערן בפאה. ז' - בשנת תשל"ב התפרסמה תשובת שו"ת יביע אומר שיצאה בתוקף כנגד הפאות, והחשיבן כפריצות, ולאחר כמה שנים נכתב ספר 'דת משה וישראל' שהתיימר לקבוע שכל מאות הפוסקים במשך מאות שנים שהבינו שבעל שלטי הגבורים התיר חבישת פאה ברה"ר - טעו בכוננתו [חלקם הסכימו עם שלה"ג וחלקם חלקו עליו], וממילא התיימר לאסור את כל הפאות מדאורייתא. ח' - לאחר פרסום ספרים אלו החלה מערכה שלמה של תעמולת רחוב באמצעות מודעות ועלונים, שהצליחה לבלבל ולהתסיס רבים בטיעונים מטיעונים שונים, ולצורך מערכה זו גייסו מערכת תעמולה משומנת, תוך הסתמכות על זיופים ושקרים רבים - עד שהצליחו לשכנע נשים רבות בכך שהפאה תשמש להן כחומר בעירה בגהינם [מה שמייחסים משפט זה לסידנא בבא סאלי זע"א הוא שקר, כמבואר במכתבי חתניו לספר 'חן וכבוד', ובהסכמת הגאון רבי יחיאל אבוחצירא, רבה של רמלה (אחינו של הבבא סאלי)], ובכך הצליחו להוציא את נושא זה מכללי ההלכה, ולהופכו לסמל למאבק.

מסתבר מאד שמי שרואה בפאה סמל לפריצות כלל לא הכיר את המציאות במערב אירופה שגדולי ישראל עודדו את השימוש בפאה ככיסוי שער לכתחילה, וראו בו את דרך הנשים הצנועות (דובב משרים א' קכ"ד ב'), וכשאמרו "כיסוי שער" כוונתם היתה לפאה, וחלקם אף התייחסו למטפחת ככיסוי שאינו מכובד שמקומו רק בחדר השינה ואין יוצאים בו. לומר שנשות הרבנים עשו שלא ברצון בעליהן הוא סילוף היסטורי, וכן כתב בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) שמה שכתב... שהאדמו"רים אין מוחים בנשותיהם - הרי ידוע שהחסידים האמיתיים לא יוכלו לסבול לראות נשיות עושות שלא כדין, וידוע שהנשים הצדקניות עושות כל עניניהן בשמחה על פי הדין, וכן כתב בישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז) שענינו הרואות שרבים וגם שלמים נהגו היתר בכך ואף נשי רבנים וגאונים ואדמו"רים, ואף אחד לא פוצה פה ומצפץ; להאשים את הנשים הצנועות במערב אירופה בפריצות על כך שחבשו פאה זו האשמה ללא שחר שהרי הן נהגו כפי שהורו גדולי דורן לכתחילה, וכלל לא הכירו מציאות אחרת [ואף מסרו עצמן על כך שהרי בזמן הפאות היו עשויות משערות טבעיות בעבודת יד מדויקת בהתאמה לראש האשה, ולכן רכישת פאה היתה כרוכה בקושי טכני וממוני עצום], והסובר שהצניעות מיוחסת רק אליו ולא לאחרים - צריך לחוש שמא אינו מכיר את צידו האחר של המטבע, וד"ל. אעתיק בזה את לשונו של מו"ר שליט"א שגדל במערב אירופה: "עובדה שאי אפשר להכחישה היא שבדורות האחרונים, עכ"פ במערב אירופה, הפאה הפכה סמל הצניעות והצדקת והדקדוק במצוות, אשה יראת השם - חבשה פאה חק ולא יעבור, ואילו אשה שלא דקדקה במצוות כל כך - לא חבשה פאה; לא היתה קיימת מציאות במערב אירופה בדורות האחרונים שאשה "תחמיר" שלא לחבוש פאה, וחבישת הפאה ביטאה קבלת עול מלכות שמים בשלמות, ולא היה דבר אחר שכה המחיש את העובדה שאשה מבטלת את רצונותיה לרצון השם כמו חבישת הפאה; בהתאם למצב הקיים היתה דרושה מסירות נפש לחבוש פאה כי חבישת הפאה היתה כרוכה גם בהוצאות מרובות [מחירה הקביל לכעשרים אלף שקלים של היום], וגם היתה מחייבת את קציצת השער, ובכלל היתה מכבידה על הנשים, והקושי כמובן התחזק לאור העובדה שהרוב המוחץ של הנשים הלכו בגילוי שער; עוד עובדה שאי אפשר להכחישה היא שהפאות היו עשויות משער טבעי ומיוצרות בעבודת יד בהתאמה מיוחדת לראש הלקוחה, ובהחלט היו נראות נאות לעין - ולא כמו שמנסים לטעון; לאור תיאור העובדות הנ"ל מובן כמה מגוחכת היא הטענה שנשים חבשו פאות שלא ברצון חכמים - שהרי הדרך היחידה שחכמים

המליצו עליה בדורות ההם לכסות את השער - היתה פאה נכרית, ורק הנשים החרדיות ביותר היו מוכנות לקבל תכתיב זה, עכ"ל.

בעשרות השנים האחרונות היתר חבישת הפאה הצנועה היה מקובל אצל כל הפוסקים המפורסמים, כי חבישת הפאה כבר לא הוותה פריצת גדר, ולא נמצא פוסק מפורסם בעשרות השנים האחרונות שאסר את חבישתה במוחלט [פרט לבעל שו"ת יביע אומר והרב מוזו ותלמידיהם], וכן נהגו רוב הנשים החרדיות על פי רבותיהן, וכלל לא התייחסו לזה כאל הנהגה שבדיעבד. רבותינו שבדורנו יצאו לאסור רק את הפאות הפרוצות - לכן כל מי שיוצא לאסור את כלל הפאות הרי עושה זאת כנגד הסכמת הפוסקים המפורסמים בעשרות השנים האחרונות וכנגד המנהג, וממילא עליו נאמר (יבמות ק"ב): "אם יבא אליהו ויאמר... אין חולצין בסנדל - אין שומעין לו שכבר נהגו העם בסנדל", ובירושלמי (יבמות י"ב) הוסיפו: "שהרי הרבים נהגו לחלוץ בסנדל, והמנהג מבטל את ההלכה", וכלל אין צורך ממשי "להתיר" חבישת פאה צנועה שהרי היתר מיושם למעשה ברבבות בתים חרדיים בעולם, בהנחיית רבותיהם; בדורנו דור הבלבול קם מערער אחד על המנהג, ובעבודה שיטתית העמיד תלמידים הרבה שבאמצעות תעמולת רחוב רודדה על ידי מודעות ועלונים רדודים שפאה היא היפוך הצניעות ושחובשות הפאה הן עבריניות [ולא שתו לבם לחלק ב'איסור' בין פאה שמושכת תשומת לב לפאה צנועה, כפי שלא חילקו ב'היתר' בין מטפחת צנועה למטפחת שמושכת תשומת לב] - הצליחו לזרוע בלבול בציבור בעלי התשובה ודומיהם אשר אין להם מסורת ברורה בזה, והצליחו אף לבלבל את חלק מאלו שגדלו עם הנהגות ברורות, ויש לנתח את ראיותיהם בכלים הלכתיים.

בעת האחרונה נפוצו חוברות ומודעות רחוב המערערות על היתר חבישת הפאה שהיה מקובל בעשרות השנים האחרונות ללא פוצה פה אצל כמעט כל מורי ההוראה המפורסמים, שחלקם רק התירו לחבוש פאה, וחלקם אף העדיפו את השימוש בפאה על פני המטפחת כי הפאה מכסה את השער טוב יותר; במצב מבלבל זה היה לנו ללמוד מהנחיית חז"ל (ברכות מ"ה). שבמקרה של ספק "פוק חזי מאי עמא דבר" [צא וראה כיצד העם נוהג], וכן אמרו חז"ל (יבמות ק"ב): שאפילו אם יאמר אליהו הנביא שאין חולצין בסנדל אין שומעין לו שכבר נהגו העם; גם המשנה ברורה (ע"ה ט"ו) הכריע: "וכתב הפמ"ג דבמדינות שיוצאין הנשים בפאה נכרית מגולה - יש להם לסמוך על השו"ע... אם אין מנהג המקום שילכו הנשים בפאה נכרית בודאי הדין עם המחמירין בזה משום מראית העין"; כתבו בספר דרכי החיים (חלק ב') בשם הגרמ"י לפקוביץ זצ"ל שלכתחילה כל אחת תלך כמו שנהגו אצל אבותיה ורבותיה וכפי שנהגה עד עתה כדי שלא להיות יוצאת דופן, כי אי אפשר לאשה ללכת נגד כולן, אך יש מאד מאד להזהר שלא להגרר אחרי ההמון, אף ממשפחות יראי השם, ולשמור ללכת רק עם פאות צנועות ומכובדות [ראה עוד בדבריו לקמן בעמוד 28], ובמכתב (מיום י"ז סיון תשס"ד) הוסיף 'מגדולי הדורות ז"ל היו שהנהיגו כן [חבישת פאה] בכיתם ונהרא נהרא ופשטיה, ובהרהור אחר פסקם יש בה פרצה'; הוסיף לכתוב בשו"ת שמ"ש ומגן (ב' אה"ע ט"ו) שאיסור גילוי השער אינו עשה או לא תעשה אלא איסור דרבנן, וממילא המחלוקת על הפאה היא מחלוקת הפוסקים בנידון דרבנן - ויש להורות שספק דרבנן להקל, ובפרט לאור המקובל שנשים מכל העדות והמגזרים חובשות פאה, ולכן אין להרעיש את העולם על זאת, וברור להלכה ולמעשה להתיר, והסומך על דעת המקילין כחו גדול, ויש לו הרבה גדולים ספרדים ואשכנזים לסמוך עליהם. אף אם הוא מאלו שאינם מצדדים בחבישת הפאה - לכל הפחות יש לו להקנע מלהביע שלילה נחרצת כנגד הנהגת אצל רבבות מבנות ישראל הצנועות בכל הנהגותיהן, כפי שכתב השבט הלוי (הקדמה לחלק א', וחלק ה' אה"ע קצ"ט) "בעצם המנהג של היום שהנשים שלנו יוצאות בפאה נכרית - חלילה לי לתקוע עצמי בזה - דרוב הפוסקים אין דעתם נוחה בזה ויש מהם שאסרו זה מדין דת יהודית ממש, ואמנם היות כי מדברי הרמ"א ומג"א מוכח דהרבה היו מקילין בזה, וכן נהגו מדינות שלמות אפילו לצאת לרה"ר כאשר העיד לנו הפמ"ג... על כן אין לנו כח הכרעה" [השומע את ההקלטה שבו מרן השבט הלוי 'התבטא נגד הפאות' - ישמע בבירור כיצד זיפו את ההקלטה וחתכו את דבריו נגד הפאות הפרוצות, כך שיהיה נשמע כאילו שיצא נגד כלל הפאות].

מי שנוטלת על עצמה הנהגות צניעות מיוחדות בהסכמת בעלה היא בודאי בעלת מעלה גדולה, אך אין לבעל לכפות את אשתו להיות שונה מחברותיה בדבר שאינו אסור מן הדין, כפי שכתב באגרות משה (אה"ע ב' י"ב) שאין כתר"ה יכול למחות ביד אשתו הרבנית החשובה מללבוש פאה נכרית, שאף אם כתר"ה רוצה להחמיר אינו יכול להטיל תומרותיו עליה שזהו רק דין שלח, וכיון שהיא עושה כדין שהוא כרוב הפוסקים ושגם נראה כמותם - אינו יכול להחמיר עליה אף אם לא תכסה כלל הפאה נכרית [ידוע שהרב איצ'לה בלאזר זצ"ל הגיע לירושלים ואשתו היתה היחידה שחבשה פאה, והיו מקנאי ירושלים שהשליכו אבנים לביתם כי בזמנם הנהיגו חרם נגד חבישת פאות, וכששאלו אותו מדוע אשתו חובשת פאה אמר שהיה מוכן לעזוב את ירושלים אך לא יאמר לה להחליף למטפחת (עובדה זו שמעתי מנינו א.י.מ. הידוע בדייקנותו, וסופרה גם על ידי מרן הגר"ש זצוק"ל לרבני בד"צ 'משמר התורה', והאוסרים המציאו שבספר אחד כתב שלבסוף נכנע ואמר לה שתחבוש מטפחת - אולם גם הם מודים שהרבנית הופיעה בירושלים בפאה ולא ראתה בזה בעיה מאחר וההיתר היה רווח באירופה, אף שרק לאחר שנים הפאה הפכה למקובלת גם בירושלים)].

בפרט נכון הדבר שאין לגרום הפרעות לשלום הבית כדי למנוע את האשה מחבישת פאה כפי שכתב בשו"ת יביע אומר (ה' אע"ה ה') שאם האשה מתעקשת לחבוש פאה ישתדל לפייסה בדרכי נועם ובכל הדרכים האפשריות ובלשון רכה ובניחותא, וגדול השלום; במהרה"ם אלשקר (ל"ה) התיר הנהגה מסויימת במקום שנהגו בה אף למי שבאה ממקום שלא נהגו בכך - כדי שלא תתגנה על בעלה; בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ז) כתב שיש להתיר את חבישת הפאות אף במרוקו כדי שנשי הרבנים

הצורך בדין

כיצד היה ראוי להורות

כפיית חומרות

שלום בית

והת"ח לא תהיינה שפלות ובזויות משאר העם המגלות שערך באיסור - ובכך הבעלים לא יביטו על שאר הנשים, וכמה טועות הנשים המפירות את שלום ביתן כשמתעקשות לנהוג בהנהגות שאינן מחוייבות בהן מן הדין בניגוד לרצון הבעל, ובכך מעמידות אותו בנסיון חמור; והוסיף לכתוב בשו"ת שמ"ש ומגן (ב' אה"ע ט"ז) שבכל העולם מקובל שבחויץ לובשים בגדי כבוד יקרים, ובבית פושטים אותם, כי אינם נוחים וכדי שלא יתלכלכו מחמת הטיפול בילדים ובשאר צרכי הבית, וגם הגברים נוהגים כך, ואם תצא בבגדי הבית לשוק - תוריד את כבודה ואת כבוד בעלה, ותגרום לתרעומת הבעל כשיראה אותה מנוולת בשוק לפני חברותיה המטופחות, שהרי מקובל היום שזוג יוצא יחד לרה"ר, ואם תתלבש באופן שאינו מכובד בעיניו - אף תתגנה בעיניו, ולבישת בגדי הכבוד בבית לא תסייע להסיר את התרעומת.

חובת כיסוי השער

דת משה

שנינו בכתובות (ע"ב.) שניתן לגרש ללא כתובה את העוברת על דת משה - "ואלו יוצאות שלא בכתובה העוברת על דת משה ויהודית, ואיזו היא דת משה..."; עולה מהמאירי ומתשובת הרא"ש (ל"ב ח') שהעוברת על דת משה היא אשה שמכשילה את בעלה [מאכילתו שאינו מעושר, משמשתו נדה, לא קוצה לה חלה], או שגורמת לו תקלה במצות הכתובות בתורה [נודרת ואינה מקיימת - שבניו מתים], או הרמוזות בה [יוצאת לשוק וראשה פרוע לגמרי - שאז יש לחוש שמא תזנה תחתיו ותאסר עליו (ב"ש אה"ע קט"ו א')], וה"ה כשמכשילה אותו בשאר דברים שדרך האדם לסמוך על אשתו. יתכן לומר (ראה גיטין צ', ירושלמי ריש סוטה, סמ"ק קפ"ד) שחז"ל למדו שמצוה לגרש את העוברת על דת משה מהפסוק (דברים כ"ד א') 'וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו פִּי מְצָא בָּהּ עֲוֹנוֹת דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתָת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשָׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ' - שזו מצוה לגרש אשה שנראים בה טכסיסי פריצות שהם סרסורי זמה (מאירי גיטין צ').

דת יהודית

במשנה זו מבואר עוד שגם העוברת על דת יהודית יוצאת ללא כתובה; העולה מרש"י ומפיה"מ ומהמאירי ומהשיטמ"ק ומתוס' רי"ד ומהח"מ (אה"ע קט"ו י') ומהלבוש (אה"ע קט"ו א', ד') שעניני דת יהודית הגורמים שלא תמצא חן בעיניו הם הדברים שאף שאינם כתובים ואין בהם איסור עצמי^א (רש"י ותוס' רי"ד כתובות ע"ב.) אך הם גורמים לבעלה הפרעה לחיי הנישואין בכך שאשתו מתנהגת בחוצפה ובעזות כדרך הפרוצות - ובכך עברה על דת מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל [טוה בשוק' (מראה זרועותיה לבני אדם, טוה ורד כנגד פניה של מטה), 'מדברת עם כל אדם' (משחקת עם בחורים - מדברת עמם דבורים מיותרים), 'המקללת יולדיו בפניו' (מקללת את חמיה בפני בעלה או אפילו בפני בנו)] או שגורמת לו גנאי וחרפה ובוש ממנה [יוצאת וראשה פרוע' (יוצאת לשוק בכיסוי חלקי שאינו נהוג), 'הקולנית' (משמיעה קולה על עסקי תשמיש, גורמת לו חרפה כשמסרבת בתשמיש עד שמרבה עליה רעים והקול נשמע [שיטמ"ק]), והסביר המאירי שמנהגים אלו הם להיות בנות ישראל יתירות במדת צניעות על כל שאר נשים, ומדברי הפריצות יוצאים דרכים ושבילים לזנות. במשנה זו פרטו בין שאר הנהגות הפריצות של העוברת על דת' גם את 'היוצאת וראשה פרוע'; נחלקו האחרונים אם כוונת המשנה למי ששערה אינו מכוסה (סמ"ג עשין מ"ח, שאילת יעב"ץ ב' ב', תשורת ש"י תק"ע, שרידי אש א' ע"ח [הלומד מספרי נשא י"א]), או למי ששערה סתור ואינו אסוף (שבות יעקב א' ק"ג) - וכן בפשטות ניתן ללמוד מסוטה (דף ח'.); 'היוצאת וראשה פרוע' נשנתה בכלל העוברת על דת יהודית, והקשתה הגמרא מדוע לא להחשיבה כעוברת על דת משה' [כלומר שעוברת על מצות התורה (ש"ת הרשב"א ה' רמ"ו), וראה בהערה^ב איזה סוג איסור זה], שהרי את האזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש לומדים מהפסוק שהכהן הוצרך לפרוע את ראש הסוטה כדי לנוולה [ביאר רש"י את הלימוד מסוטה בשני אופנים: א'- מכך שהתורה הענישה את הסוטה מדה כנגד מדה כנגד מה שעברה וגלתה את שערה בפני הנואף - מוכח שאסור היה לה לגלות שערה, ב'- מכך שפורעים את ראשה מוכח שעד אז ראשה היה

ראשה פרוע

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

^א ראה סוטה כ"ה. שהיה פשוט לגמרא שהגדון של עוברת על דת הוא בין בעלה לבניה ואין זו תקנת בי"ד כנגד פריצות הנשים "איבעיא להו: עוברת על דת ורצה בעל לקיימה מקיימה או אינו מקיימה - מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד? ת"ש ואלו שבית דין מקננין להן מי שנתחרש בעלה... ואי אמרת רצה בעל לקיימה - מקיימה, עבדי ב"ד מידי דדלמא לא ניחא ליה לבעל? סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינח ניחא ליה"; גם לדעה שהדבר תלוי בדרך הבעלים להקפיד (ראה רש"י ד"ה או דילמא) - פשוט שזה דוקא במי שדרכו להקפיד על צורת לבוש או התנהגות מסויימים, ולא במקומות שאין הדרך להקפיד בזה; נמצא שפשוט שבמקומות שחבישת הפאה מקובלת - אין הנשים נחשבות כעוברות על דת, וכן פשוט שבמקומות שחבישת הפאה אינה מקובלת - היא אסור לחובשה אף שהפאה אינה נמנית במשנה כחלק מסעיפי 'העוברת על דת'; לענ"ד היה מקום לפשוט מכאן שמועיל שינוי המנהגים במקומות ובזמנים שונים כדי שהפרועת ראשה והמגלה זרועותיה לא תהא נחשבת כעוברת על דת, וגם המ"ב (ע"ה י') שהחמיר בגילוי זרועות אף במקום שנהגו ללכת כך - הרי זה רק מפני שהצנועת עדיין ממשיכות ללכת בצניעות, כמבואר בדבריו [ולכאורה לדבריו אם הצנועות גם תנהגנה לגלות זרועותיהן - היא מותר, וכן עמא דבר להתיר ללכת בשרוול שמסכה רק עד מעבר למרפק, אף שבעבר שרוולן של הצנועות הגיע עד לכף היד]; אמנם אמר לי מו"ר שליט"א דלא נחה דעתו, שאף שפשוט שהחובשת פאה במקום שנהגו אינה בכלל העוברת על דת, אולם פשוט שישנן הנהגות צניעות נצחיות שאינן יכולות להשתנות - שלעולם המפטפט עם הבחורים היא עוברת על דת, אם כי צורת הפטפט האסור עשויה להשתנות בתקופות ובמקומות שונים, ופשוט שהנשים שגילו את שערן באירופה עברו איסור, ואף שלעתים היה זה מתמימות ולא מחסרון צניעות - אולם איסור בודאי היה זה, והגדון בגמרא כאן הוא אם בי"ד כופין את הבעל לגרשה.

^ב לשון הגמרא (כתובות ע"ב.) "אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש" מעיד לכאורה שתנא דבי רבי ישמעאל הבין שבפסוק זה מונח איסור תורה, והסביר רש"י שני הסברים כיצד למדו לאסור גילוי שער: "מדעבדינן לה הכי לנוולה מדה כנגד מדה כמו שעשתה להתנאות על בועלה - מכלל דאסור, א"נ מדכתוב 'ופרע' מכלל דהוא שעתא לאו פרועה הות - שמע מינה אין דרך בנות ישראל לצאת פרועות ראש", וסיים את התירוץ השני: "וכן עיקר"; לענ"ד לתירוץ השני כלל אינו אסור אלא מצוה, והלשון "אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש" - יכולה להתפרש כמצוה, כפי שמצאנו (סנהדרין ז'): "שְׂמַע בְּיַד אֱתִיקָם וּשְׁפֹטֵתָם [צדק] - אמר רבי חנינא אזהרה לבית דין שלא ישמע דברי בעל דין קודם שיבא בעל דין חבירו" - שהוא אזהרה דעשה ולא דלאו, ואולי כך הפירוש גם כאן; בתה"ד (רמ"ב) כתב שלדעת הרמב"ם אינה אלא זהירות מדרבנן שרמו דאורייתא יש לה, וכן הגרי"פ פערלא (על הרס"ג עש"ן צ"ו) הסביר שמה שהרמב"ם לא מנה את איסור פריעת הראש במנין המצוות הוא כי אין מפורש בפסוק איסור ואף אינו דיוק - אלא רק מנהגן של בנות ישראל, ושגם לשון הספרי (נשא י"א) מעידה שאין בו איסור - 'ופרע את ראש האשה' - לימד על בנות ישראל שהן מכסות ראשיהן, ואף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר [תקתק תמך אפר על ראשה] [ושמה שהיה משמע לחז"ל שיש איסור דבר לפירוש השני שהיה עיקרי לרש"י - אינו מהפסוק 'ופרע את ראש האשה' אלא מפני לפני עיור "מכיון דשמעינן מקרא דדרך בנות ישראל בכך - ש"מ דדבר פריצות הוא ומביא לידי גילוי ערוה, וא"כ ממילא יש בו איסור דאורייתא דהוה ליה בכלל לאו דלפני עור לא תתן מכשל"]; ובבית יצחק (או"ח י"ד) כתב שיתכן שהוא דרבנן דומיא דאזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן; באג"מ (אה"ע ב' י"ב) כתב "אין זה איסור לאו אלא איסור עשה, דעל האשה להיות צנועה ולכסות ראשה"; אם מניחים שאין כאן איסור - בטל הכרחו של החסד לאברהם להכריע כפירושו הראשון של רש"י, נגד הכרעת רש"י עצמו, כמבואר בעמוד 18.

מכוסה, וכתב רש"י שהעיקר כפירוש השני, וראה בהערה ב]; הסבירה הגמרא שמן התורה די בכיסוי שער שאינו מושלם [קלתה - סל המתלבש על הראש, שהיו רגילות להניחו על ראשן כדי לשאת בו משא], וחכמים הצריכו את הנשים הנשואות לנהוג בהנהגות הצניעות שנהגו בנות ישראל [=דת יהודית] שכשיוצאת לשוק לא תסתפק בכיסוי חלקי אלא תחבוש לראשה גם כיסוי מלא כדרך הנשים הצנועות. מבחינת התקנה לחבוש כיסוי ראש מלא - אין ספק שהפאה היא כיסוי מלא [אלא שבאופנים מסויימים הוא כיסוי שאינו צנוע].

הראשונים והפוסקים תלו את עניני דת יהודית במנהג הנשים הצנועות (רש"י [שנהגו בנות ישראל], שו"ת הרשב"א ה' רמ"ו [עוברת על מה שנהגו היהודים לנהוג בנות ישראל בצניעות], רמב"ם אישות כ"ד י"ב [מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל], רמב"ן גיטין פ"ט. [שלא נהגה כמנהג הצנועות], שיטמ"ק כתובות ע"ב. [דברים שאינם אסורין מן התורה אלא מנהג בנות ישראל הם לצניעות בעלמא, והיא עוברת על דת המנהג], לבוש אה"ע קי"ט ב' [א...אינה צנועה כבנות ישראל הכשרות - מצוה מדברי הקבלה לגרשה], מגן גבורים או"ח ע"ה שלה"ג ג' ואור לציון או"ח א' י"א [תלוי במנהג המקום], חקל יצחק פ"א [תלוי במנהג אבות אבותינו לאסור]), ויתכן שלמדו כן מיסוד תקנות דת יהודית - שברור שהחוצפה והעזות שגורמות שלא תמצא חן בעיניו ובעינין מצוה עליו לגרשה הן רק כשעושה דברים שאינם מקובלים, ומסתבר שהחוצפה ועזות נקבעות לפי תקופה ומקום ופרטי הדבר אינם קבועים בכל עת ובכל מקום [ויתכן שמקורם לתלות את חיובי דת יהודית במנהגי הנשים היה מכך שהוכחת הגמרא למה שבחצר אין צורך ללבוש קלתה היתה מכך ששום אשה אינה עושה כן, ומשמע שאם הדבר מקובל להתיר - אינה נחשבת עוברת על דת יהודית ואין בעלה יכול לגרשה אף כשמתגנה בכך (כ"כ המאירי שכשראשה פרוע בחצר אין עוברת על דת יהודית אף שהדבר מגנה), ואם הצנועות היו נוהגות לחבוש קלתה - היה זה כלול בחיובי דת יהודית המוטלים על כל אשה]. מאחר והגדרת 'העוברת על דת יהודית' נתלתה במנהג הנשים ולא נמסרה בתקנות קבועות - ניתן להניח שאם ביום מן הימים ישתנו הרגלי הנשים הצנועות מכפי שהיה בימי חז"ל, יקבעו מנהגים אלו כתקן מחייב לכל הנשים לחומרא [כפי שמצאנו ברמב"ם (אישות י"ג י"א) שבמקום שלבישת הרדיד נהוגה - הנשים מחוייבות (אישות כ"ד ב) לצאת ברדיד, אף שאין לזה מקור בתלמוד], ואם ישתנו לקולא - יהיה ניתן להקל כך [המהר"ם אלשקר (כ"ה) כתב שאפילו הנשים שנהגו לכסות את שער הצדעים מותרות לגלותו במקום שנהגו כן³, וגם המהר"ץ חיות (נ"ג) החולק עליו כתב שמה שהמהר"ם אלשקר הקיל - היה מפני שבארץ ישמעאל נהגו להתיר לגלות שער זה, ולכן הגילוי אינו גורם להרהור כי דבר התדיר אינו פועל על כח הדמיון, ואין כאן שום חשש רחוק שיצא מכשול מזה, אבל אין להקל במדינות שמעולם לא נהגו היתר בשער היוצא חוץ לצמתן; עוד כתב בשו"ת אג"מ (אה"ע א' קי"ד) שאין להחשיב את היוצאת בראש פרוע בזה"ז כפרוצה כיון שהרבה מזלילות בזה; בשו"ת מהר"ם פרוכצאלו (א' צ) כתב שקשה לשנות המנהג החדש לחבוש פאה - אף שבעקרון אין דעתו נוחה מפאה הדומה לשער; השמ"ש ומגן (ב' אה"ע ט"ז-י"ז) כתב שרק חובת כיסוי השער אינה משתנית בשום זמן, אולם פרטי מנהגי הצניעות יכולים להשתנות, ואם המנהג בכל העיר להקל - הולכים אחר המנהג, ולמקילות יש על מה לסמוך, ודוגמא לזה היא מה שכעת מנהג כולן להקל לחבוש מטפחת ללא רדיד - מבטל את המנהג שכבר אינו נוהגות בו לחבוש רדיד, כדכתב הרמב"ם שדין הרדיד תלוי במנהג המקומות, ועוד כתב שאין להביא ראיות ממנהגים שנהגו לפני זמן רב (כגון מה שבירושלים נהגו שלא לחבוש פאה) - שהרי מנהג מבטל מנהג, והרי כבר כתבו הראשונים (פיה"מ, מאירי) שדוגמאות המשנה הן רק דוגמאות; וכן המנהג הרווח בלי פוצה פה ללבוש בגדים בצבעים ובגזרות שלפני מאות שנים לא היה מקובל ללובשם [חצאית שאינה מגיעה לרצפה, צבעים שאינם כהים, גזרות צרות מעט], ואם מנהגי הלבוש שנהגו בהם בעבר היו מחייבים את נשותינו ללא אפשרות לשינוי הרי שהיינו נאלצים שלא להניח בת לאברהם אבינו וישבת תחת בעלה; כך מצאנו גם בחז"ל (שבת ס"ה). שציינו שיש הבדלים בין הנהגות הצניעות שבכל מקום: "עריבות יוצאות רעולות ומדיות פרופות וכל אדם אלא שדברו חכמים בהוה", וכן מצאנו שעניני הצניעות משתנים לפי מנהגי המקומות - ראה רמב"ם (אישות י"ג י"א¹, כ"ה ב'), מהר"ם אלשקר (כ"ה), פרישה (אה"ע קט"ו ט' [בתירוץ א']), לבוש (מנהגים ל"ו [בסוף או"ח]), אור

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

¹ על סמך זה התיר הגר"ע יוסף (מכתבו מובא בילקוט יוסף 'אוצר דינים לאשה ולבת' פרק נ"ח עמוד תשע"ז) גילוי לכתחילה של פחות מחצי טפח בשער (גובה אצבע ברוחב שני טפחים) - מאחר ורגילות בגילוי, ולא זכיתי להבין את הראיה, שהרי המהר"ם אלשקר התיר רק את שער הצדעיים, והרמ"א שהתיר את שער הראש שיצא - הרי התיר רק לגבי ק"ש לבעלה, וכ"ש שלא התירו בשער הראש במקום הראש, ראה בהערה ו; גם אמרו לעיין באג"מ, ואולי כוונתם למבואר בשו"ת אגרות משה (אה"ע א' נ"ח) שהאיסור נאמר על פריעת הראש ולא על גילוי השער - דמשמע שגילוי מעט שערות אינו בכלל פריעה, ומהפסוק יש ללמוד לאיסור רק כפי הגילוי שהכהן היה פורע מהסוטה - שבוודאי פרע חלק גדול מהראש, אמנם הראש הוא מהמקומות המכוסים האסורים בגילוי טפח - אך אין מקום להחמיר בפחות מטפח, ומאחר ורוחב הפנים כשני טפחים - לכן אין לגלות יותר משתי אצבעות בגובה, כך שבצירוף יתגלה לא יותר מטפח על טפח.

² העירוני שכל המובאות הנ"ל דנות בדברים שאינם מוגדרים בתקנת דת יהודית המפורשת במשנה אלא רק בדברים שנוספו עליה - ורק בהם מועיל שינוי המקומות והתקופות, אולם תקנות המשנה בכתובות שרירות וקיימות לעולם, ואין ראיה שתלויות בשינויי המנהגים, ודומות הן למה שכתב הרמב"ם (ממרים ב' ג) שדברים שראו בית דין לגזור ולאסור לעשות סייג, ופשוט איסורן בכל ישראל - אין בית דין גדול אחר יכול לעקרן ולהתירן אפילו היה גדול מן הראשונים ~ ונפלאתי על ההערה שהרי הרמב"ם (אישות כ"ד י"ב) להדיא הגדיר את חבישת הרדיד כדת יהודית אף שלעיל (אישות י"ג י"א) אמר שמנהג לבישת הרדיד תלוי במנהג המקומות, וגם לדברי המעיר שדת יהודית אינה אמורה להשתנות אינו מובן מדוע אין נוהגים לגרש בכפיה וללא כתובה את הנשים המגלות את זרועותיהן מעל המרפק אף שגילוי הזרועות היא אחת מפרטי המשנה, וכן לגבי המדברת עם כל אדם [בשו"ת יביע אומר (ו' י"ד) הסיק מהמאירי שאין לגרשה בעושה כן בתמימות עד שיתרו בה, וכן צירף סברא שדינים אלו אמורים בזמן שהעושה כן נחשדה על זנות, משא"כ בזמננו אין העושה כן בהכרח חשודה על זנות], ואם יש מקום לומר שפרטי תקנות המשנה אין יכולים להשתנות הוא רק לומר שלא יועיל מנהג הנשים הצנועות להתיר לגלות את השער או את הזרועות, אולם כאשר מכסים - בוודאי שיועיל מנהג כדי להתיר צורת כיסוי מסויימת, וכן כתב הרש"ר הירש (חורב עמוד 377) שאף שהמונח אינה יכולה לשנות את הדברים המפסידיים את תקנות המשנה כי אז נפסדת צניעות הנשים - אולם מנהג חבישת הפאה הוא מנהג קדום; מכל מקום החובשת פאה אינה מוגדרת במשנה כעוברת על דת ולכן בוודאי שיועיל מנהג הצנועות להתיר חבישתה

לציון (א' או"ח י"א). נמצא שאף שתקנת דת יהודית אינה משתנה - אולם התקנה אינה שמירה על פרטים מסויימים בלבד, אלא התקנה היתה שאשה לא תחרוג ממה שנוהגות הנשים הצנועות שבמקומה ובתקופתה, ובכך לא תמשוך תשומת לב ולא תגרום בושה לבעלה - ולכן מאחר וכיום חבישת פאה צנועה מקובלת אצל נשים צנועות רבות אין בחבישתה איסור אף אילו לא נהגו כן בזמן חז"ל.

יש לדעת שהנהגות הצניעות מושפעות לא אחת מדפוסי ההתנהגות של אותן מקום, שהרי במדינות ערב מקובל שהנשים כמעט שאינן יוצאות לרחוב, וגם כשיוצאות הן עטופות באופן מלא, ובעולם המערבי מקובל שהנשים מעורות בחיים הכלליים כמו הגברים וכלל אין משתדלות להסתיר את עצמן, וברור שדפוסי התנהגות אלו השפיעו לא במעט על חיי היהודים החרדים לדבר השם, שהרי הרהורי עברה תלויים במדת המורגלות בחשיפה זו; הרב משאש זצ"ל הנהיג חבישת פאה אף בעודו במרוקו מאחר וראה בה תיקון לדורו (תבואות ש"ש אה"ע קל"ז). כמו כן ברור שצורת כיסוי השער הנדרשת מאשה החיה במדינות שכל הנשים עטופות בכיסוי מביד עבה [ששם חבישת הפאה היא מעשה חריג ופרוץ] אינה דומה לצורת הכיסוי הנדרשת ממי שחיה במדינות שהנשים גליות שער, ושומרות המצוות מכסות את שערן בפאה [כגון במערב אירופה ששם הפאה היא סמל לצניעות ולא לפריצות, ושם לא רק "מתירים" לחבוש פאות אלא "מחנכים" לזה, ודוקא חבישת המטפחת אינה מקובלת שם].

במקומות שחבישת הפאה לא היתה נפוצה - מצאנו שפוסקים רבים הוצרכו לאסור את חבישתה מאחר והחובשת פאה נדמית לגלית שער, וכי הוותה מכשול פריצות כי שינתה מהמקובל, אולם אין הדבר נוגע למציאות שהתפתחה בעשרות השנים האחרונות בארצות המערב שחבישת פאה צנועה התקבלה ככיסוי שער מקובל גם אצל הצנועות, וממילא כבר אין בחבישתה משום שינוי מהמקובל או משום פריצות, שהרי הנהגות הצניעות משתנות מדור לדור וממקום למקום לפי דפוסי המקובל, ויתכן שהנהגות שבמקום מסויים יעוררו השתאות כי אינן מקובלות ומעידות על פריצות ועל סטייה מהתקן - במקום אחר תקבלנה בשוויון נפש כי אינן חריגה מהמקובל [לדוגמא: בעיה"ק ירושלים מקובל שנשים נוהגות ברכב אך מקובל שהשרוולים מכסים עד כף היד, ובבני ברק מקובל שנשים אין נוהגות ברכב אך השרוולים מגיעים רק עד מעבר למרפק; אף שבזמן הרמב"ם (שגר בארצות ערב) נהגו שהאשה לבשה שאל החופה את רוב גופה - אך הרמב"ם עצמו (אישות י"ג י"א) תלה את חובת לבישת השאל במנהג המקומות, ובימינו לבישת שאל במקומות שלא נוהגים בו מעוררת תשומת לב ונוגדת את דרכי הצניעות; ראה לבוש (מנהגים ל"ו בסוף או"ח)] שכתב שאין מהרין עכשיו מלברך שהשמחה במעונו במקום שאנשים ונשים רואין זה את זה כי עכשיו מורגלות הנשים הרבה בין האנשים - ואין כאן הרהורי עבירה כל כך מתוך רוב הרגלן בינו, וכן כתבו ערוה"ש (ע"ה ז') והבן איש חי (שנה ראשונה בא י"ב) לגבי גילוי שער, וכן הכריע באגרות משה (או"ח מ"ג) "שכיון שנתפרצו בזה הרבה נשים - אף שהוא באיסור אין זה שוב בדין ערוה לק"ש וד"ת [בצירוף דעת הרמב"ם והר"ף ש'שער באשה ערוה' לא לענין ק"ש נאמר], וכ"כ בשרידי אש (א' ח') להתיר להתפלל בביכ"נ שנראות בו נשים גליות שער "ומכ"ש בזמננו שרובא דרובא הולכות פרועות ראש וכבר הורגלו בזה, ואין השערות בגדר מקומות שדרכן לכסות, וכ"כ בערוה"ש, ודבריו ברורים לכל מי שדעתו ישרה ומודה על האמת"; ראה בסידור שערי שמים לעיב"ץ (עמ' ע"ו-ע"ה) שהתמרר על הזריות שבאימוץ כל דקדוקי אופנות הגוים, אבל כתב שאין כוונתו לבטל לגמרי מנהג מלוושי המדינה שדירים בהם שהוא דבר שאין רוב צבור יכולין לעמוד בו, ואסור לומר דבר שאינו נשמע, אלא תכלית המבוקש הוא לעמוד נגד חומרת דקדוקי האופנה].

מאחר והנהגה למעשה תלויה במנהג המקומות - לכן מאחר ובקרב הקהילות החרדיות במערב אירופה מקובלת רק חבישת הפאה [כי לא שייך לחבוש מטפחת בין הגויות שם] - ברור שמי שתחבוש שם מטפחת בחוץ עלולה להתבלט, ואינו מדרכי הצניעות אף אם מוצאה ממדינה שכיסו שערן במטפחת, כמ"ש המהר"ם אלשקר. בקרב הקהילות החרדיות בארץ ישראל כיום חבישת הפאה מקובלת אף על נשים שכל הנהגותיהן אומרות צניעות, וממילא מותר לכל אשה שחונכה לכך לחבוש פאה - שהרי כלל הוא שהנהגת הצניעות נקבעת על פי הנשים הצנועות שבכל מקום, אלא שאם מעוניינת לחבוש מטפחת לראשה רשאית לעשות כן כי גם חבישת המטפחת מקובלת על הנשים הצנועות שבדור.

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

ב"ה"ך [פרט לק"ו שחידש בספר 'דת משה וישראל' המובא בסמוך].

בספר 'דת משה וישראל' (ענף ג') כתב שחובת דת יהודית היא החובה לשמור על הנהגות מסויימות, והפרטים הנוגעים לחובה זו אינם משתנים בין המקומות ובין התקופות, ומאחר שהניח שהיוצאת בפאה מגולה היא בכלל עוברת על דת יהודית ק"ו מהיוצאת בקלתה שרק מקצת שעה מגולה כל שכן בפאה שכולה מגולה [זאת מאחר והניח ש'סברא של כל ילדה' שפאה גרועה משערות מגולות] - הרי שחידש שגם בתקופתנו יש לאסור לחבוש פאה מגולה ברה"ר; את פירושו חייב היה לבסס על הראשונים הסוברים שנהגו לגלות את השער בחצר, ולכן גם הוצרך לפרש את הגמרא בכתובות (ע"ב:) - שאילו היה חיוב לחבוש קלתה בחצר הרי שאף אילו כולן היו מגלות את השער בחצר היה צריך לגרשן; אמנם, כדי לבסס את שאר מהלכו שגם שלטי הגבורים אסר חבישת פאה ברה"ר הוצרך לפרש את אותה גמרא גם כפירוש הב"ח שגם לבבלי גילוי השער אסור בחצר כמו לירושלמי, ולכן גם הוצרך לפרש את כוונת אותה גמרא שפשוט שיש לגרש את המגלות שערן בחצר כי בחצר צריך לחבוש עכ"פ קלתה - ומאחר ושני הפירושים אינם יכולים לעלות בקנה אחד כי מתבססים על פרושים הפוכים לאותה סוגיא הרי שהמהלך אינו יכול להיות מוכח; ועוד - ק"ו זה חייב להניח שפאה נחשבת כשער ולא ככיסוי, וכמעט ולא מצאנו מי מהפוסקים שיסבור כך, והמנהג הברור הוא שלא לחוש לזה. למהלך שלנו בסוגיא צריך לפרש את כוונת הגמרא שאילו היו נצרכות לחבוש קלתה בחצר הרי שהיה יוצא שכולן אין מתנהגות כראוי והיו צריכים לגרשן - וזה הרי לא יתכן כי כשכולן כך הרי שאין משיכת תשומת לב, ולא היו אומרים על זה שצריכות לחבוש קלתה, ובהכרח שבחצר מותרות בגילוי שער, ולכן שלטי הגבורים הוצרך ללמד היתר לצאת בפאה לרה"ר ולא רק לחצר [או שכל כוונת הגמרא היא לומר שאם תצריך קלתה בחצר - הרי הנשים לא תוכלנה לעמוד בזה, ולשון "לא הנחת בת לאברהם אבינו שיושבת תחת בעלה" - היא לשון מושאלת].

הטוען שהנהגות הצניעות אינן נתונות לשינויים, ומה שהיה מקובל בעבר מחייב גם אותנו - הרי שיש לו להקפיד גם שאשתו לא תצא מביתה יותר מפעמים בחדוש (על פי רמב"ם אישות י"ג י"א), ושתלבוש שאל (רמב"ם שם) ובגדים בצבעים שאינם רועשים וכיו"ב, ומ"מ אין לו להטיל את חומרותיו על כלל ישראל המנהיגים בביתם הנהגות צניעות הרלוונטיות למקומם ולזמנם, ואחד מאוסרי הפאה בדורנו הגיב על זאת שלדעתו תקני הצניעות שהיו בימי חז"ל מחייבים גם אותנו ואינם משתנים עם שינויי המקומות והזמנים, ואף אמר שמאחר והלבוש המקובל על הנשים הצנועות היום היה נחשב שאינו צנוע לפני מאות שנים - א"כ גם בזמננו יש לנשים לחזור ללבוש את בגדי קדם. מה שניסו להשיב שאילו נניח לנשים הצנועות לקבוע את המנהג הרי שעלולות לחבוש פאות ארוכות - טענה זו יכולה להטען גם לגבי שאר פריטי הלבוש, וכפי שאין אנו מונעים את הנשים הצנועות להתלבוש באופן שונה מאד ממה שהיה מקובל בעבר בתנאי שתשמורנה על גדרי הצניעות בהתאם לתקופתן ולמקומן - כך גם יש לנו להניח להן לכסות את שערן בכיסוי שנחשב כצנוע בתקופתן ובמקומן.

מלשון הגמרא (כתובות ע"ב) "אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש" הבינו הרמב"ם (או"ב כ"א י"ז, אישות כ"ה ב') והגר"א (אה"ע כ"א י"א) שגם הפנויות לא תלכנה גלויות שער [וכן מנהג תימן (אבן ספיר א' ס"ז)]; אמנם המרדכי (ברכות פ') כתב שהפנויות רגילות לצאת בגילוי שער [וכן משמע מכתובות (ט"ז): שבתולה יוצאת בהינמא וראשה פרוע (ופירש"י ששערה על כתפיה)] - לכן י"א (פרישה אה"ע כ"א ג', ב"ש אה"ע כ"א ה') שרק גרושות ואלמנות מחוייבות בכסוי השער, וי"א (מג"א ע"ה ג' וכן משמע במהרי"ל מנהגים נישואין י"א) שממדת צניעות גם שער הבתולות לא יהיה סתור; דומה שמנהג הנערות הצנועות בדורנו לאסוף את שערן היורד על כתפיהן (וכן משמע במהרי"ל מנהגים נישואין י"א). מאחר ומראה זה של שער פזור וגולש על הכתפים התקבל כאינו צנוע אף ברווקה שאינה מחוייבת בכיסוי שער, לכן מסתבר לומר שמראה זה נחשב כפרוץ - וממילא אין להתירו אף בפאה; נמצאנו למדים שאין להתיר לחבוש פאה ששערה ארוך ופזור.

הנהגת הנשים הצנועות [=דת יהודית] מחייבת כיסוי שער מלא כשיוצאת לשוק, אולם נחלקו הראשונים אם מותרת לגלות את ראשה לגמרי בחצר שאין הרבים מצויים או בוקעים בה (תוס' רשב"א וריטב"א בכתובות ע"ב; הג' אשר"י כתובות ז' ט', תה"ד י', וכ"כ בב"י אה"ע קט"ו ד') או שמחויבת לפחות בכיסוי מסויים, אף שאינו כדרך שהנשים יוצאות בו לשוק [=קלתה (סמ"ג עשין מ"ח בשם הירושלמי, הובא בשלטי גבורים כתובות ל"ב: ב', בי"ח אה"ע קט"ו ב', חת"ם סופר או"ח ל"ו)], ויש שכתבו שסתימת השו"ע כדעת המתירים (שו"ע אה"ע כ"א ב' - ראה חלקת מחוקק אה"ע קט"ו ט'). ספר הזוהר (פרשת נשא דף קכ"ה:) החמיר מאד ברעה הנגרמת מכך ששערות ראש האשה מתגלות אף בביתה, ואף באין רואים; וכן מצאנו שקמחית תלתה את העובדה ששבעת בניה היו כהנים גדולים בכך שמימיה לא ראו קורות ביתה קלעי שיערה (יומא מ"ז). ברור שגם אילו קמחית לבשה פאה בביתה היה ניתן לומר שקורות ביתה לא ראו קלעי שיערה, וכן כתבו כמה אחרונים שיש לנהוג למעשה [בב"ח שם כתב שנהוג בכל גבול ישראל שאפילו בפני אנשי ביתה אינה שרויה פרועת ראש, וכ"כ בחת"ם סופר שם שיש לחוש לקללת הזוהר, ושמי שחפץ בברכה ירחיק מכך]; אמנם פוסקים אחרים כתבו שהנהגת קמחית נדירה ביותר [אג"מ (או"ח ה' ל"ז י"ב), ושם באה"ע (אי"ח) תמה מאד על החת"ם סופר וכתב שבכל מקורותיו נזכר רק שיש לכסות בחצר ואינה מוזכרת חובת כיסוי בבית, אלא שמן הראוי להחמיר בזה מאחר ויצא מפי גאון וגם מפני מעלת קמחית, אך אין להמנע מלישא אשה שמקילה בזה אם היא יראת שמים ומדקדקת במצות ובעלת מדות]. לפאה יש יתרון על המטפחת בהסתרת שערותיה שהרי דרך המטפחת לזוז - ומעט משער ראשה החייב בכיסוי מתגלה לעתים (שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר שם, דת והלכה א'), ולכן ברור שגם בחבישת פאה ניצלים מקללת הזוהר (תשובה מאהבה א' מ"ח, יביע אומר ה' אה"ע ה', אז נדברו י"ב מ"א) אפילו כאשר הפאה עשויה משערותיה - שהרי הפאה היא כיסוי שער גמור ומלא, וכן אמר לי מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א שהפאה מכסה את השער באופן הטוב ביותר; פאה אף טובה ממטפחת בהסתרת השער המועט שאי אפשר לצמצמו שלא יצא מחוץ ל'צמת', כלומר מחוץ לבגד המיועד לצמצמו שלא יצא מחוץ לכיסוי [שבמקום שרגילים בגילוי שער זה - מעיקר הדין מותר לגלותו (אף לזוהר - מהר"ם אלשקר ל"ה, וראה בהערה ו בהגדרת שער זה; ראה עוד בשבט הלוי [ה' ט"ז ב'] ששער שתחילת צמיחתו תחת האוזן - נחשב כשער הפנים וא"צ לכסותו), אך יש החולקים על המהר"ם אלשקר ומחמירים בזה (מקור חיים ע"ה ב')]; אמנם, ישנן גם פאות קצרות שמעט מהשער היוצא חוץ למקומו מתגלה בצדיהן - ולפאות אלו אין את יתרון זה.

פרוע ראש לרווקה

גילוי שער בחצר ובבית

אלו פאות אין להתיר

איסור
ההסתכלות
של האיש

דיני איסור ההסתכלות שעל האיש מחולקים לכמה סוגים: א' - הסתכלות באשתו מותרת אף שיש לו הנאת הלב בראייתה. ב' - אמירת דברים שבקדושה מול ערוה אסורה אף כשאין חשש הרהור [כגון כנגד ערות עצמו, יתכן שהטעם הוא משום מיאוס]. ג' - חז"ל אסרו לומר דברים שבקדושה מול טפח מגולה מבשר אשתו [לכמה ראשונים אסור כנגד טפח מגולה מבשרה שרגיל להיות מכוסה וגם כנגד השער הרגיל להיות מכוסה וגם כששומע קול שירתה (ראה ב"י ב"י ע"ה), לרא"ש (ברכות ג' ל"ז) אין איסור כששומע קולה, לרמב"ם (ק"ש ג' ט"ז) אין איסור גם כנגד שיערה, ולר"ף (מובא ברשב"א ברכות כ"ד.) כלל אין איסור בזה, בדומה לנגיעת עגבות שאינה אוסרת בק"ש (כך הסביר המהר"ם אלשקר ל"ה); נראה שהשו"ע והד"מ פסקו לאסור בבשרה ובשיערה אך בקול שירתה אינו אלא זהירות]. ד' - אסורה אף ראייה לפי תומו של טפח מבשר אשה שאינה אשתו ממקומות שדרך הצנועות לכסותם, ושל שערותיה שדרכן להיות מכוסות, ולשמוע קול שירתה, ומותרת ראייה לפי תומו של מקומות הגלויים שבה כשאינו מתכוין כלל להכיר צורתה, וכן של שערות שדרכן להיות גלויות וכן שמיעת קול דיבורה (ברכות כ"ד.) "אמר רב חסדא שוק באשה ערוה... אמר שמואל קול באשה ערוה... אמר רב ששת שער באשה ערוה" עפ"י ב"ח א"ח ע"ה, וכן מוכח מב"ב נ"ז:). ה' - הסתכלות באשה האסורה לו מתוך מטרה להנות - אסורה אף כשמסתכל במקום שדרכו להיות מגולה, ואמרו חז"ל (ברכות כ"ד.) "כל המסתכל באצבע קטנה של אשה [ונתכוין להנות (רמב"ם א"ב כ"א ב')] - כאילו מסתכל במקום התורף", ועוד אמרו חז"ל (ע"ז כ'). "וְנִשְׁמַרְתָּ מִפֶּלַע דְּבָרָה רָעָה - שלא יסתכל אדם באשה נאה ואפילו פנויה [א"כ בודקה לצורך נשואין], באשת איש ואפילו מכוערת [שמא יבוא להרהר בה]... שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה", והחמירו בעונש מי שעושה פעולה המיועדת להסתכל בה "כל העובר אחורי אשה בנהר - אין לו חלק לעולם הבא, תנו רבנן המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה - אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו לא ינקא מדינה של גיהנם", וגם קראו רשע למי שמסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה כי אז הדרך ששוקן מתגלה [אם יש לו דרך אחרת (ב"ב נ"ז:)], והוסיפו לאסור אף הסתכלות בבגדי צבע של אשה השטוחין על גבי כותל כשמכיר את האשה - כדי שלא יבוא לידי הרהור (ע"ז כ'; רמב"ם א"ב כ"א כ"א).

מגדרים אלו ניתן להניח שיש לאשה להסתיר את המקומות שדרכן להיות מוסתרים כשיוצאת למקום שמצויים בו גברים, שהרי אסור לגברים לראות מקומות אלו אף בראיה לפי תומם, אך אין מכאן ראייה שאשה צריכה להסתיר את המקומות שדרכם להיות מגולים [פניה ידיה ורגליה במקום שמקובל שהם מגולים] - אף שלאנשים אסור להסתכל בהם; וכתב בשו"ת אז נדברו (י"ד מ"ז מ"ח) שאף שאסור להסתכל בבגדי צבעונין אולם מותר לאשה לצאת בהם, ואמרו שביו"ט משמחה בבגדי צבעונים ולא אמרו שבחוץ יש לה ללבוש שחורים, ורק מחשש לחילול שבת אסרו ענידת תכשיטין בחוץ אך בחול מותר, ולמרות ששיקר איסור וְנִשְׁמַרְתָּ אמור בהסתכלות ביופיה אך אעפ"כ לא אסרו על נשים יפות לצאת בגילוי פנים - וממילא מוכח שמה שיש לאיש איסור ההסתכלות באשה ובבגדיה אינו אוסר עליה לצאת ביופיה, וחז"ל לא חששו שישתכלו בה - כי לא עסקינן ברשעים המסתכלים בכוננה; וכ"כ בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) שלא אסרו לאשה שתתיפה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן, והרי יש כמה נשים יפהפיות שאפילו תכסנה ראשן במטפחת ובצעיף הרי מחמת רוב יופין יש גירוי יצה"ר - האם נאסור עליהן לצאת לשוק או שנצריכן לכסות פניהן כדי שלא יביטו בהן האנשים? אלא ודאי כל מה שהוא מותר על פי הדין בין אם תכסה בבגד או בפאה - הוא כמלבוש על ראשה, ועל הגברים מוטלת החובה שלא להסתכל.

אין לאשה חובה להסתיר את אותם המקומות שדרכם להיות גלויים אף אם בכך מתגלה יופיה, וכן המנהג שגם אשה שפניה יפות יוצאת כשפניה מגולות, ובבגדים יפים. א' - יש לגברים לדעת שהטבע הנשי שונה במאד מהטבע הגברי גם בכך שאצל האשה הצורך להיות יפה בעיניה, בעיני בעלה, ובעיני חברותיה - הוא צורך וכח חזק מאד הטבוע באופיה, והגישה שיש לאשה להתכער בניגוד לטבעה כבר הפילה חללים רבים בקרב הבעלים, בקרב הנשים עצמן, ובקרב בנותיהן שהלכו לכיוון ההפוך, וידוע היטב מתוך הנסיון שמלחמה חזיתית כנגד המוטבע באופי בד"כ סופה כשלון - ועלולה להוביל להתפרצות היצר בצורה חמורה יותר, וכבר כתב החזו"א (בהקדמה לספר טהרת בת ישראל) "אם באנו לאסור לגמרי... אנו מביאים את רוב העולם לידי נסיון שמפני הבושה אינם יכולים... ומוטב לעשות כדן מלעבור על הדין". ב' - יופי אינו פגם לאשה - כפי שאמרו על שרה "שהכל סכין ביפיה" [ראה בפסיקתא זוטרתא בהעלותך דף ק"ג: שהראיה ש'הכל סכין ביפיה' נלמדת משרי פרעה, שנאמר וַיֵּרָאוּ אֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעְה וַיְהִלּוּ אֹתָהּ אֶל פְּרַעְה], וכתב בספר פלא יועץ (ערך יופי) "אם מוצא יופי ויראת ה' ויחס במקום אחד - בודאי שיבחר ויקרב גם את היופי, שהרי אמרו אין אשה אלא ליופי... וראוי לכל אדם להשתדל ליקח לבניו נשים יפות כדי שלא יתנו עיניהם באחרת, וכן מטעם זה ילביש את אשתו ויקנה לה תכשיטין ביותר ממה שיש לו - כדי שתמצא חן בעיניו ולא יתן עיניו באחרת, וכן חיובא רמיא על האשה שתתקשט לבעלה בהיותה לבדה עמו בבית יותר מכשהיא יוצאת החוצה אל העין, שבמקום שיש אנשים יותר טוב שלא תתקשט כל כך [כלומר - שגם בחוץ תתקשט, אלא שבבית תתקשט יותר]", וראה בפירוש אור החיים (בראשית כ"ט י"ח בביאור השני) שהתורה באה ללמד את האדם דעת שיקח אשה נאה כנגד יצר הרע - ומכאן שיופי שבח הוא לאשה ולא גנאי. ג' - חז"ל לא בלמו את נטיית הנשים להתייפות, שהרי תקנו שיהו רוכלין מחזירין בעיירות כדי שיהו תכשיטין מצויין

יופי אינו
חסרון

לבנות ישראל שלא יתגנו על בעליהן - אף אם פרנסת אנשי העיר נפסדת מהם (ב"ק פ"ב, ב"ב כ"ב.), וכל הנשים נוהגות לענווד טבעת המוסיפה להן יופי. ד' - לא רק לאשה שיש לה בעל הותר להתייפות, כמו שמצאנו שאמו של רב אסי ביקשה תכשיטין מבנה אף שלא היה לה בעל, ועשה לה (קדושין ל"א; וראה מ"ק ט': שאפילו בזקנה העומדת על קברה, וראה שם שטרחו ללמדנו כיצד מסירים שער), והתירו לבוגרת להתאפר אף בימי אבלה (תענית י"ג:), ועשיית התכשיטין לאשה שבעלה במדינת הים הוחשבה בעיני חז"ל יותר מנתינת צדקה מממונו, ואם הבעל השתטה - פוסקין לאשתו תכשיטין מממונו אף שאין כאן בעל הראוי להתקשט לפניו (כתובות מ"ח, ט"ז אה"ע ע' ז'). ה' - חז"ל לא אסרו על האשה להיות יפה גם בחוץ [באופן שאינו פרוץ - כפי שיתברר בהמשך] וסיפרו על הנהגת אשתו של אבא חלקיה שיצאה לקראתו מקושטת כשנכנס לעיר כדי שלא יתן עיניו באשה אחרת, אף שהיתה זו השעה שחזרו מהשדות [תענית כ"ג: (תענית כ"ג:)] והסביר מ"ר שליט"א שמה שהיה משונה בעיני החכמים לא היה זה שיצאה מקושטת לרחוב (שהרי אם הדבר לא היה מקובל ודאי שאותה צדקת לא היתה עושה כן) אלא זה שיצאה לקראתו (ובכל זאת הוזכר לשבח עם שאר ההנהגות המשונות שהעידו על גדלות עושיהו); אמנם בירושלמי (תענית א' ד) הובא מעשה זה באופן שונה שתמיהת חכמים היתה מדוע כשבעלה לא היה בעיר לבשה בגדים צואין כדי שאחר לא יתן בה עיניו, וכשחזר לעיר לבשה בגדים נקיים כדי שלא יתן עיניו באחרת]; חז"ל גם לא אסרו את השימוש בתכשיטים ברשות הרבים שהרי התירו לצאת בעיר של זהב [שבת נ"ט:], וכן מבואר בירושלמי (שבת ל"ג:)] שהתירו לנשים חשובות לצאת במטפחת של זהב ובמשובצת במרגליות, ואפילו אמרו שנשים צנועות שיוצאות עטופות כך שאפילו אחת מעיניהן עטופה - מאפרות את העין היחידה שנותרה גלויה (שבת פ' צנועות כוחלות עין אחת, ראה ברש"י), ומפורש בגמרא שנשים התאפרו גם בבואן לפתח אהל מועד [בבב"ב (מ"ה) מבואר שאין מגלחין את המירות בפתח אהל מועד כדי שפרחי הכהונה לא יתגרו מהן, ומבארת הגמרא שאף שהתירו לפרוע ראש הסוטה ולא חששו לגירוי היצר - אולם בבב"ב יש יותר מקום לחוש מאחר והיא כוחלת ופוקסת, ומוכח שנהגו להיות מאופרות אפילו שם (אלא שלא רצו להוסיף גירוי מחמת גילוי שער בעת גילוחה)], ובספר 'אוסרי לגפן' (ט' דף קע"ה [לרבי יהודה שינפולד]) הוסיף שמאחר ובזמן חז"ל בימות החול שלפו תכשיטיהן כדי להראותם לחברותיהם - יש להוכיח שהתכשיטין היו לא רק לעיני הבעל, ומדאמרו שמשמחים את הנשים בבגדי צבעונים ביו"ט - ברור שיצאו בבגדים יפים לרה"ר, וכן מנהג מקובל אצל בנות ישראל המושרשות במצוות מדורות שהנשים אינן לבושות בגדי שק בצאתן לרחוב אלא לבושות בחן ובצורה עדינה ומכובדת, ואין סיבה שדוקא בכיסוי השער יהיה שונה בזה. ו' - כפי שכל אברך יודעו מהרעיון להגיע לבית המדרש כשכובע קש עם נוצה לראשו וסוודר בצבע סגול על גופו - כך בכפלים נכון הדבר לגבי אשה המאולצת על ידי בעלה להיות שונה מחברותיה הצנועות, וכבר לימדונו חכמים שגדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה (שבת פ"א:). ז' - כתב בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) שלא אסרו לאשה שתתיפה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא להביט בהן, והרי יש כמה נשים יפהפיות שאפילו תכסנה ראשן במטפחת ובצעף הרי מחמת רוב יופין יש גירוי יצה"ר - האם נאסור עליהן לצאת לשוק או שנצריכן לכסות פניהן כדי שלא יביטו בהן האנשים? וגם צורת המלבושים של היום השתנו, ואף שמותרים על פי הדין אך יש בהם גירוי יצר כי מייפים את האשה מאד - האם נאסור להן? אלא ודאי כל מה שהוא מותר על פי הדין בין אם תכסה בבגד או בפאה - הוא כמלבוש על ראשה ומותר. ח' - ההיתר לחבוש פאה מכובדת אינו תלוי בהכרח בהיתר להתקשט ברה"ר שהרי הפאה אינה מוגדרת בדוקא כקישוט אלא ככיסוי שער, והיתר חבישתה אינה שונה מההיתר לרווקה לצאת בשערה היפה - ובלבד שהפאה לא תהיה מושכת. ט' - אינו הוגן להשפיע על נשים בדרכים שאין להן את הכלים להתמודד עמן, כגון הפחדות וציטוט מקורות חלקי מסולף ומגמתי, שהרי כבר לימדונו חכמים שדעת הנשים קלה עליהן והן נוחות להתפתות (רש"י קדושין פ':), ואשה שמושפעת מתעמולה זולה זו בניגוד לרצונו האמיתי של בעלה - מועלת בתפקידה לעשות רצון בעלה, וגורמת ליצרו שלא יהיה מפויס, וד"ל.

אמנם במדרש (תנחומא ושלח ה') כתוב "רבנן אמרי אף בחול אסור לצאת בהן לר"ה מפני שהעם מסתכלין בה ופגם הוא לאשה שלא נתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בהן לתוך ביתה שאין נותנין פרצה לפני הכשר, ביותר לפני הגנב..." והסביר מ"ר שליט"א שאין זה כי אם על צד המעלה, כמו המשך המדרש שם "לכך צריכה אשה להיות יושבת בתוך הבית ולא תצא לרחוב שלא תכשל עצמה ולא תביא מכשול לבני אדם, ונמצאו מסתכלין באשת איש"; גם נשים צנועות ביותר כיום אינן מקפידות שלא לצאת מביתן, וכשיוצאות - יוצאות מטופחות באופן עדין ומכובד שאינו אמור לעורר תשומת לב, כמבואר בשו"ע (או"ח ש"ג י"ח) 'נשי דידן נהגו לצאת בכל תכשיטין', והסביר המ"ב (ש"ג ס"ב) 'אפילו ברשות הרבים'; וכ"כ בשו"ת אז נדברו (י' כ"ח, י"ב מ"א) 'מי יכול היום להתפאר שמקיים מאמר חז"ל לא ניתנו תכשיטין לאשה להתקשט אלא בפני בעלה, והיות שלא זכינו שיקפידו על זאת - לכן גם בתכשיט של פאה אין מקפידים בזה, וממילא בימינו שנשים יוצאות מקושטות - אין הבדל אם היא מקושטת בפאה צנועה או גם בכובע ובמטפחת'.

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

^ה בעבר, כשרוב סדר יומן של הנשים עבר עליהן בביתן מעלת פל קבוצה בת מלך פנימה התקיימה בפשטות - הבעלים יצאו ללמוד לפרנס ולקניות והנשים ישבו בבית, כפי שכתב הרמב"ם (אישות י"ג י"א) "גנאי הוא לאשה שתהיה יוצאה תמיד פעם בחוץ פעם ברחובות, ויש לבעל למנוע אשתו מזה, ולא יניחנה לצאת אלא כמו פעם אחת בחודש או פעמים בחודש כפי הצורך - שאין יופי לאשה אלא לישוב בזוית ביתה" - האשה יכלה להיות במשך רוב היום מקושטת בביתה, וכשיוצאת חוץ לביתה היה נהוג שיצאה עטופה - כפי שכתב הרמב"ם (שם) "מקום שדרכן שלא תצא אשה בשוק

כל האמור לעיל שאין פגם בטיפוח היופי הנשי - הוא רק כאשר אין המדובר בפריצות. א'- התורה אמרה (דברים כ"ד א') "וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חָן בְּעֵינָיו כִּי מִצָּא בָּהּ עֲרֹת דְּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר פְּרִיטָת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשָׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ, וְלִמְדָנוּ שֶׁמִּצְוָה לְגַרְשׁ אִשָּׁה שְׂאִינָה מִתְנַהֶגֶת בְּצַנִּיעוּת (לבוש אה"ע קי"ט א'-ב') - וממילא ברור שהתורה מעוניינת שהאשה תתנהג באופן שאינו מביא לידי הרהור פריצות [וכן מדוייקת לשון שלטי הגבורים (שבת כ"ט). שתלה את היתר התנהגות "מותרות בנות ישראל להתקשט בהן" בכך שאינו ערוה, וכן מבאר מדברי השואל בשאלת יעב"ץ ב' ח' (ודלא כספר 'פאה נכרית בהלכה' שפירש שהלכות ערוה הן רק חובת האיש בעת אמירת דברים שבקדושה ואינן קשורות לחובת התנהגות האשה)]. ב'- [התנהגות הגורמת לגברים לתת לבם לנשים שעל ידי כך יצרום מתעורר לבעור - מוגדרת כהתנהגות בפריצות](#) (רש"י סוטה מ"ח. "כאש בנעורת - לפי שהעונה מטה אינו לשמוע את המזמר לענות אחריו - ונמצאו האנשים נותנים לבם לקול הנשים, וקול באשה ערוה כדכתיב השמיעני את קולך, ומבעיר את יצרו כאש בנעורת, אבל זמרי גברי וענין נשי - קצת פריצות יש דקול באשה ערוה, אבל אינו מבעיר יצרו כל כך - שאין המזמרים מטים אונם לקול העונים", וכן ראה ברלב"ג משלי ו' כ"ה). ג'- חומר רבה ייחסו חז"ל להתנהגות פרוצה, ואף תלו את אחת מסיבות החורבן בהתנהגות שהביאה לגירוי היצר: "היו מהלכות בקומה זקופה... היו מהלכות עקב בצד גודל... דהוה מלאן כוחלא לעינייהו ומרמזן... שהיו מהלכות ארוכה בצד קצרה... מטילות מור ואפרסמון במנעליהן ומהלכות בשוקי ירושלים וכיון שמגיעות אצל בחורי ישראל בועטות בקרקע ומתיזות עליהם ומכניסות בהן יצר הרע כארס בכעוס" (שבת ס"ב: ושם בגמרא פרטו את הפורענות שבאה עליהן, וכן ראה ברש"י ובמצודת דוד ישעיהו ג' כ"ד, וברש"י שם פסוק ט"ז]. ד'- כמו כן מצאנו שמצוה לגרש אשה שעוברת על מנהגי הנשים הצנועות [=דת יהודית], כגון שטויה ורד כנגד פניה (ראה בשיט"מ"ק כתובות ע"ב: כמה פירושים כיצד מושכת בזה תשומת לב) - שהרי התנהגות המושכת את תשומת לב הגברים נחשבת פריצות, ומכאן יש ללמוד שקול דיבור רעשני [נאום, פלאפון ברחוב...], בגד בצבעים רועשים ומנצנצים או בגיזרה משונה, וכן לבישת בגדים שאינם מתאים ללבושם באותו מקום [כגון חלוק ברחוב], איפור רועש או בולט, בושם נודף, ועמידה במקום מרכזי - הרי גורמים להבלטה ולמשיכת תשומת לב ומהווים פריצות, ועוד דוגמאות רבות לאותו עקרון. ה'- [נמצא שכיסוי שער המושך תשומת לב כגון שיש בו פייטים מנצנצים או שהוא בעל צורה משונה \[כובע שעליו מגדל, ארוך מדי, וכדו'\]](#), וכן [פאות הגורמות למשיכת תשומת לב כגון שמתנפנפות באופן בולט וכדו' - אין להן מקום על ראש נשות ישראל](#), וכתב הגר"מ שטרנבוך (דת והלכה א') שיתכן שהפוסקים שאסרו את הפאות משום הרהור - כוונתם היתה לפאות המסולסלות שהיו נפוצות אז - שכוונתן להביא את ארס ההסתכלות על שערותיה, ואינה מתנהגת כדת יהודית [אולם על פאות צנועות לא היו צוחים כל כך], ואי אפשר לקבוע בזה כללים אלא העיקר שלא תעורר תמהון ולא תתבלט בתיקון שערותיה כדי שישתכלו עליה דוקא; בהנחיות בד"צ משמר התורה הוסיפו לכתוב [שהפאה לא תראה פרוצה או ארוכה](#): מאחר הפאה לא תהיה ארוכה יותר מכיסוי הצוואר ובשום אופן לא תעבור את קו הכתף [לגדר האורך של קו הכתף אינו מכיר כלל מקור ברור בפוסקים (גם רש"י בכתובות ט"ז: אינו מקור מספיק לחדש זאת), ומן הסתם כתבו כן מאחר וגם אצל בנות בית יעקב המקובל הוא ששער פזור לא יעבור את קו הכתף], ומצד הפנים השערות לא תכסנה את הלחיים; כתבו בשם הגרמ"י לפקוביץ זצ"ל (דרכי החיים ב') שאם באמת יקפידו מאד ויזהרו ללכת רק עם פאות צנועות ומכובדות לא יגיעו למצב שההולכות בפאה יפרצו גדרו של עולם; מובן שבנות בית יעקב כלל אינן מעלות על דעתן בתמימותן למשוך תשומת לב גברים, ואם הן לבושות באופן מושך אין זה אלא כי כוונתן רק כדי להראות יפות, וכלל אין כוונתן לפריצות.

פשוט לכל איש [שהיצר מתעורר ביותר כאשר מקום בגוף האשה מתגלה באופן חלקי](#) - ובכך הדמיון מתעורר להשלים את הנסתר, ודבר זה הוא בודאי פריצות; לכן אין היתר לאשה ללבוש בגד שיש בו שסע [אף שהמקום שמתגלה דרכו הוא רק תחת הברך], או ללבוש בגד שניתן לראות דרכו מעט מבשרה, או בגד הדוק מדי המבליט את מבנה גופה, או בגד קצר מדי הגורם שבמצבים מסויימים בשרה יתגלה, או לפתוח מעט מכפתורי חולצתה, או להראות בכתונת לילה - שכל אלו גורמים לדמיון להתעורר, ובכך מהווים גורם חזק לגירוי היצר [ראה כתובות ס"ה]. 'בהדי דקא מחויה ליה איגלי דרעא - נפל נהורא בבי דינא, קם רבא על

הערות והוספות

בכפה שעל ראשה בלבד עד שיהיה עליה רדיד [=שאל, צעיר (הגמ"י אישות כ"ד ו')] החופה את כל גופה כמו טלית - נותן לה בכלל הכסות רדיד... כדי שתצא בו לבית אביה או לבית האבא או לבית המשתה"; במצב זה שהנשים היו נדירות ברחוב חכמים (ברכות ס"א). ציוו: "לא יהלך אדם אחורי אשה בדרך ואפילו אשתו, נזדמנה לו על הגשר - יסלקנה לצדדין", ואף הקפידו שלא לומר מלה מיותרת לאשה זרה (עירובין נ"ג): "אמר לה באיזו דרך נלך ללוד? אמרה ליה גלילי שוטה לא כך אמרו חכמים אל תרבה שיחה עם האשה, היה לך לומר באיזה ללוד". בעשרות השנים האחרונות רבותינו הנהיגו שהבעלים לומדים בכלל, והנשים נמצאות מחוץ לביתן שעות רבות לצורך פרנסה וקניות ולתחזוקת הבית ותעסוקת הילדים - וכתוצאה מזה גדרי הצניעות שחז"ל קבעו אינם מיושמים כלשונם אף על ידי המדקדקים במצוות, ואפילו לא על ידי הקנאים [יתכן שיש להצטער שהמצאות השנתה - אולם כרגע זו המציאות], וכיום מקובל שהנשים אינן עטופות כבימי הרמב"ם, ואף הנשים הצנועות אינן נמנעות מלהיות מטופחות בעיני עצמן ובעיני חברותיהן במשך רוב שעות היום, וכן מקובל שלבושות בגדים יפים ועונדות תכשיטים [ראה בציץ אליעזר ט"ז נ"ב] בשם לקט יושר (יו"ד שע"ו) בשם התה"ד: "בזמן הזה אינו אנו מזהרין כ"כ מליך אחר אשה", ופירש את דבריו שבזמן הקדום נשים היו נדירות ברחוב ולכן ההילוך אחריהן ברחוב היה מביא ביותר לידי הרהור, ובשם הגרש"א זצ"ל הסביר שבזמנו אף אם יברח מאחורי אשה ימצא תיכף את עצמו אחר אשה אחרת]. [ראיתי במאמר הגר"א פולק \(בירחון אור ישראל כ"ב\) שמהות "צניעות" ו"פריצות" אינה מצד הכשלת הגברים אלא מצד האשה, כפי שמצאנו עניני צניעות גם באדם הנמצא לבדו בחדרו - כי צניעות היא ענין פנימי של בושה והנהגה בדרך עדינה, ומהות גדר התנהגות בפריצות היא פריקת עול מסווה הבושה מבת ישראל, ולכן נחשבת כפרוצה אף אם במקרה לא היה שום גבר ברחוב שהרי העיזה ללכת כך במקום שאפשר שיראוה, וברור שכשגברים רואים אותה יש בזה יותר עזות וחוסר צניעות מצידה.](#)

לבייתה תבעה לבת רב חסדא... נפקא אבתרה, מחתא לה בקולפי דשידא עד דאפקה לה מכולי מחזאי; אולי ניתן אף להוכיח את עקרון זה ממה שמצאנו 'ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה... ויראה יהודה ויחשבה לזונה... ויט אליה אל הדרך, ופירש'י שתמר כסתה פניה שלא יכיר בה, ואעפ"כ יהודה חשבה לזונה מאחר וישבה בפרשת דרכים - ולמדנו מכאן שכיסוי הפנים לא מנע את יהודה מלהטות אליה מאחר והישיבה בפרשת דרכים מעוררת].

התורה אמרה "וְהָיָה מִתְּנִיף קְדוֹשׁ וְלֹא יִרְאֶה בְּךָ עֲרֹת דָּבָר" (דברים כ"ג ט"ו), ופירשו חז"ל (ברכות כ"ד). שכוונת "וְלֹא יִרְאֶה בְּךָ עֲרֹת דָּבָר" היא שלא להזכיר דבר שבקדושה במקום ערוה (יראים שצ"ב). א' - חז"ל הוסיפו להזהיר שבעת אמירת דברים שבקדושה יזהר שלא יפנה עיניו לשום דבר המביא לידי הרהור - כי הראייה גורמת הרהור [ואפילו הרהור באשתו אסור בעת אמירת ק"ש (מאירי ברכות כ"ד)], ולכן אסרו לומר דברים שבקדושה בפני טפח ממקום צנוע שבגוף האשה שאין דרכו להתגלות (רשב"א ומאירי ברכות כ"ד), ויחיד הוא הנשמת אדם (ה' א') שהיה לו צד לומר שטפח באשה אסור מדאורייתא), ונתנו דוגמא למקומות המביאים לידי הרהור באשה אף שגלויים הם אצל גבר - כגון השוק [תחת הברך], כנגד שער שלה או כששומע קול זמרתה. ב' - חכמים לא אסרו לומר דברים שבקדושה כנגד המקומות בגוף האשה שרגילים להיות גלויים כגון פניה ידיה ורגליה או כנגד 'שערה מחוץ לצמתה שאינו מתכסה'¹ [צמת' - היינו בגד המצמצם את עיקר השערות (אג"מ אה"ע א' נ"ח)], וכן לא אסרו כששומע את קול דיבורה שאינו זמר - מפני שהוא רגיל בזה ואין יצרו טרוד ואינו בא לידי הרהור (רשב"א ברכות כ"ד). [אמנם הרשב"א דיבר על אשתו אך התקבל שגדר זה הוא גם באשה אחרת (מ"ב ע"ה ג'), מ"ב ע"ה א'-ב'); נמצא שמאחר ואין הדרך לכסות את העינים והשיניים והשפתים והצואר והראש והאף ואת שער הרווקות - מותר לקרוא ק"ש כנגדם אף שהפסוק משבחם, ואף שהפנים והעינים הם עיקר הנוי והיופי (אג"מ או"ח ד' ט"ו)]. ג' - מה שאסור לקרוא ק"ש כנגד שער הנשואות הוא רק מפני שדרכן לכסותו - ולא כי שער הנשואות שונה מהותית משער הרווקות (אג"מ או"ח ד' ט"ו, ק"ב); ראה בשו"ת מהר"ץ חיות (נ"ג) שהתייחס להתירו של המהר"ם אלשקר לגלות את השער היוצא חוץ לצמתן: "...לא הקיל רק מפני שבארץ ישמעאל היו נוהגין היתר - ועל ידי זה מקרי שער שדרכן להגלות, ואין דבר זה גורם להרהור כיון שבכל עת נוהגים ככה, ודבר התדיר אינו פועל על כח הדמיון, ואין כאן שום חשש רחוק שיצא מכשול מזה", אבל במדינות שמעולם לא נהגו בגילוי שער זה "הוי כדברים המותרים ואחרים נוהגים בהם איסור משום צניעות - אי אתה רשאי לבטל מנהגם... ובפרט כיון שנוהגים כן מימים קדמונים - שוב נקרא שער שאין דרכן לגלותו, ואסור לקרות ק"ש נגדן". ד' - גדולה מזו מצאנו בבן איש חי (שנה ראשונה בא י') שבשעת הדחק התיר לומר דברים שבקדושה כנגד אשה מניקה מאחר ובשעת ההנקה דרכה להתגלות [אך למעשה צריך להזהר בזה (מ"ב ע"ה ג')]; וכן התיר הלבוש (או"ח ע"ה ב') לומר דברים שבקדושה כנגד שער נשים פרוצות ראש במקום שכולן נוהגות כך [ולמעשה אין להתיר בזה כיון שצריכות לכסות השערות מצד הדין, וכי עכ"פ בנות ישראל הצנועות מקפידות בזה (מ"ב ע"ה י')] - מכאן ניתן ללמוד שמראה שרגילים בו ביותר אינו גורם להרהור [ושונה שערן ורועותיהן של נשים פרוצות שאסור לומר כנגדם דברים שבקדושה אף שמרגלים בהם - כי היה להן לכסותם]. ה' - לכן נראה ששםאחר ודרך נשים צנועות רבות לחבוש פאה - הרי שלא גרעה הפאה ממקום גלוי שבגוף האשה שלא שייך לחוש בו להרהור עבירה, כפי שאין חוששים להרהור עבירה בראיית שער הבתולות, וממילא חבישת פאה צנועה שאינה מושכת תשומת לב - אינה מעשה פריצות, ואינה אמורה להכשיל בהרהור, כפי שכתב בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (א' או"ח ח') "הרהור תלוי באיסור... ומשום שיותר לבתולות לילך [בשער גלוי] - על כן אין איסור בזמן הזה [ברור שפאה צנועה אינה מכשילה יותר מאשר שער אסוף של רווקה, ואין הפאה שונה מכל פריט לבוש יפה שמותר לה להתקשט בו, וכן ראה באג"מ (או"ח ד' ק"ב) שמה שנשואות מכסות שערן אינו מצד ערוה אלא רק מצד דין התורה לכסות, שהרי פנויות אין מכסות שערן], והפולמוס על הפאה בדורנו תלוי הרבה בהתנגשות בין תרבויות שונות - שיש שהורגלו לראות בפאה את סמל הצניעות מאחר וחונכו לפי התפיסה שאין כל פגם בהמצאותן של נשים יפות ברחוב, כאשר יופי זה אינו מושך תשומת לב מיוחדת, ויש שהורגלו לראות בה פריצות מאחר וחונכו לפי התפיסה שנשים יפות ברחוב מהוות מכשול.

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

¹ את דין זה חידש הרשב"א (ברכות כ"ד). "...ושערה מחוץ לצמתה שאינו מתכסה - אין חוששין להם מפני שהוא רגיל בהן..."; הרמ"א (או"ח ע"ה ב') כתב "שהוא השער שרגילין לצאת מחוץ לצמתן", והבין הצמח צדק (אה"ע שס"ג) שכוונתו שמניחות לשער הראש לצאת מחוץ לכיסוי, וכתב הצ"צ שכך הבין גם שלטי הגבורים (פרק במה אשה) מדכתב שאין איסור אלא בשער שהבשר נראה עמו, ונלענ"ד שכך הבין גם החת"ם סופר (ל"ו) שכתב "צמת - בגד המצמצם השער שלא יבצצו לחוץ, ומ"מ אותן מעט שא"א לצמצם כתב רשב"א שהיוצאים מהצמות אינם ערוה לגבי בעל" - הרי שהבין שהשער המותר הוא שער שלא אמור היה לבצבץ חוץ למקומו, ובכ"ז בצבץ, הועתקה לשונו במ"ב (ע"ה י"ד); הצ"צ עצמו חלק על הרמ"א שהרי מהרשב"א משמע היתר רק לשער שצמח מלחייה ולא לשער הראש שיצא מהכיסוי [ושגם הרשב"א כתב רק דרך אפשר, ומנין לנו להקל יותר], וכן משמע שהבין גם המהר"ם אלשקר (ל"ה) שהתיר גילוי שער זה בטענה שאינו שונה מהגבות. ברשב"א שם מבואר שהיתר זה הוא רק לבעלה "ובאשה אחרת אסור להסתכל בשום מקום", וגם הרמ"א הביא כן רק לגבי ק"ש, וכ"כ בצמח צדק; אמנם המהר"ם אלשקר פירש את ההיתר גם לגבי אחרים [כך הבינו בו החת"ם סופר (והביא שנחלקו בזה) והצמח צדק (וחלק עליו), אלא שלא זכיתי להבין מה ההכרח לזה]. ממה שהתבאר נראה שהיתר הרשב"א אינו אמור כלפי יציאה לרה"ר כאשר שער הראש יוצא מחוץ לכיסוי, וכ"ש שאינו אמור כאשר הכיסוי אינו מכסה את כל הראש וממילא מתגלה שער הראש היכן שגם הבשר נראה עמו, והתפלאתי על מה שהביאו מכתבו של הגר"ע יוסף שליט"א להתיר גילוי של כשתי אצבעות בראש בהסתמכות על המהר"ם אלשקר, שהרי היתרו אינו לשער הראש שיוצא מהמטפחת אלא רק לשער הצדעיים, והרמ"א שהתיר את שער הראש שיצא - הרי שכתבו רק לגבי ק"ש לבעלה, וכ"ש שלא היתרו בשער הראש במקום הראש - שעל זאת כתב שלטי הגבורים ששער הוא ערוה כשהבשר מתגלה עמו [אא"כ נאמר את סברת האג"מ שנסאר רק גילוי הראש ולא גילוי מקצת השער, ראה בהערה א].

טיעוני המתנגדים לפאות

מאות פוסקים אסור

בעלי החוברות והעלונים מציינים מאות שמות של "פוסקים" שאסרו חבישת פאה ~ כשמתחילים לבדוק ציטוט אחר ציטוט מתגלה שניתן לסנן מכל הרשימה כמעט את כל השמות: א' - חלק מהציטוטים הוצאו מהקשרם או שהושמטו מהם חלקים או שזויפו, כפי שנתקלתי כמה פעמים שהפכו את המתיר ל"אוסר" [כגון שמנו את האגרות משה מהאוסרים שהרי כתב לבעל שאין לו רשות להטיל את 'חומרתיו' על אשתו ולמחות בה שלא תחבוש פאה, ופירשו שהאג"מ החשיב את החלפת הפאה למטפת כחומרא, וממילא ברור שאסר את הפאה, והתעלמו מכך שהאג"מ עצמו (אה"ע ד' ל"ב י') כתב שהמנהג לאסור הוא כמעט בלא טעם, ועוד דוגמאות רבות המוכיחות על מגמה שיטתית לזייף, ואכמ"ל]; ב' - ציטוטים רבים אינם ציטוטים של פוסקים בעלי שות"ם שהביאו ראיות לאסור, אלא הם קטעי משפטים המביעים רגשות או משאלות לב וכדו', ואינם מביעים ניתוח הלכתי של הנושא; ג' - רבים אסרו מטעמים שאינם נוגעים לנו למעשה, כגון חשש מראית העין, חובת לבישת הרדיד, וכדו' (כמבואר בעמודים 19,20); ד' - רבים אסרו מחמת שחובשות הפאה שינו מהמקובל בתקופתן ונחשבו כפורצות גדר - וברור שבתקופתנו חבישת פאה צנועה אינה פריצת גדר [ראה ציטוטים רבים בעמוד 20] ובזאת מובן גם מדוע פוסקים רבים יצאו כנגד הפאה - מאחר ובמקומם חבישתה היתה נחשבת כפריצה שיש לגדרה, משא"כ במקומות שהיה מקובל להתיר - הפוסקים לא הוצרכו לכתוב טעמים להיתר (כפי שהיום כבר אין טורחים לכתוב תשובות להכשיר מצות המכונה - אף שלפני עשרות שנים נחלקו בזה בתוקף, וגם אין טורחים לכתוב תשובות להתיר אכילת חצילים - למרות שבזמן הב"י רבים אסרום באיסור ערלה), ולכן מובן מדוע מצאנו יותר תשובות לאסור את הפאות מאשר תשובות להתיר; ה' - חלקם נקטו שבחבישת הפאה עוברים על דת יהודית - מה שכבר אינו נוגע למעשה לאחר שגם נשים צנועות רבות חובשות פאה צנועה (כמבואר בעמוד 10); ו' - רק פחות מעשרה פוסקים נקטו שבחבישת הפאה עוברים על איסור תורה: מהם חששו לאיסור פריצות - שאינו נוגע למעשה בפאה צנועה ושקטה, מהם חששו לאיסור ההליכה בחוקות הגוים - שגם אינו נוגע למעשה לאחר שרוב הנשים בציבור החרדי חובשות פאה, ואילו רק פחות מחמשה פוסקים חששו ששער תלוש נחשב כשער הראש כלפי איסור פריעת הראש, והמנהג הברור אינו כדבריהם (כמבואר בעמוד 18), ומה גם שבתוכם אין אפילו פוסק מפורסם אחד בן זמננו[†]; ז' - סיכם את הדיון בשו"ת סתרי ומגני (ב' מ"ד, הרב סיני שיפער [ראב"ד קרלסרוה, בירן], שנת תרצ"ב [1932]) "על כזה וכדומה לו אין לנו לומר אלא הנח להן לבנות ישראל, ופוק חזי מה עמא דבר דבעו"ה ברוב מדינות פרקו נשים רבות מעליהן עול דת יהודית והולכות בפומבי בשערותיהן הטבעיות, בעת כזאת בודאי אין צריך לחפש בחרקים אחרי חומרות יתירות... זמן כביר לאחר שכתבתי זאת ראיתי שהרב הגאון בעל בית יצחק האריך בדבר בחריפות נפלאה, וגם הוא הורה דמותר לצאת חוצה בפאה נכרית... ובינתים יצא לאור ספר לדוד צבי... והאריך להוכיח שם ג"כ דאשה שתלך בפריעת ראש עוברת על איסור תורה, ולכסות השער בפאה נכרית נדון בזמננו ובמדינתנו כהיתר גמור, והמעייין בדברי אחרונים יראה שחוככים בזה להחמיר, ע"ש, אכן לפענ"ד מכל מה שהוכחתי בתשובתי מפורש יוצא דלדינא מותר, והמחמיר יחמיר לעצמו כמו שהחמיר ג"כ מרן החת"ם סופר בצוואתו לבני ביתו".

חשש איסור תורה

טענו בעלי החוברות שמאחר ויש חשש איסור תורה בחבישת פאה הרי שיש להתרחק מחבישתן ~ במושכל ראשון אינו מובן מה מקום יש לאיסור תורה שהרי מבואר בגמרא שכדי להנצל מאיסור התורה [ראה בהערה ב אם יש בזה ממש איסור] של "פרועת ראש" די בכובע קש שאינו מסתיר היטב את כל שערותיה ורק מדברי חכמים נצרך כיסוי מלא כשיוצאת לשוק - והרי הפאה היא כיסוי מלא, אלא שהיא דומה לתמונה ששערותיה מצולמות בה המונחת על ראשה - שפשוט שאין בזה משום "פרועת ראש", ועוד פשוט שאם הכהן יפרע את המטפת מעל ראש האשה ותתגלה הפאה - שיש לו להמשיך ולפרוע גם אותה [מהרב זלמן קורן שליט"א, וראה בחסד לאברהם (אה"ע פ"ג) שחידש שהכהן לא יצטרך לפרוע גם את הפאה]. בדבריהם ציטטו את שו"ת באר שבע שכתב לגבי המשנה בשבת: "משום לתא דשבת אין כאן איסור, אבל לעולם איסור דת משה ויהודית במקומו עומד", ופירשו את דבריו שמאחר ואין דרך הצנועות לחבוש פאה הרי גרועה היא מקלתה; לענ"ד איסור תורה אינו תלוי בהנהגת הצנועות אלא בכך שהשער אינו מכוסה אף באופן חלקי, שהרי קלתה הוא רק דוגמא של כיסוי שער חלקי - ופאה לא גרעה

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

[†] מאחר והאוסרים טרחו ללקט את הפוסקים האוסרים ראו ללקט גם את חלק ממתירי חבישת הפאה: שלטי הגבורים (שבת פרק ו' עמ' כ"ט), רמ"א (או"ח ע"ה ב'), מהר"ם פרוכנצאלו (א' צ'), אפי זוטרי (אה"ע כ"א ט'), לבוש (או"ח ע"ה ב'), מגן אברהם (ע"ה ה'), כנה"ג (אה"ע קט"ו ט'), פרישה (או"ח ש"ג י"ט), א"ר (ש"ג י"ח), הגר"א (מוכח מביאורו לרמ"א או"ח ע"ה ב'), חורב (עמ' 377), שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (אה"ע ב' ל"ו), שבת של מי (שבת ס"ד:), פמ"ג (ע"ה א"א ה'), מגן גבורים (או"ח ע"ה שה"ג ב'), שו"ע הרב (או"ח ע"ה ד'), שלחן שלמה (או"ח ע"ה ב'), מנחת שבת (הלכות שבת פ"ד ס"ב), בית יצחק (או"ח י"ד), מ"ב (ע"ה ט"ו), יד אהרן [נאלפאנדארין ע"ה], כף החיים (ע"ה י"ט), ישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז), תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ז-קל"ח), אור לציון (או"ח א' י"א), אג"מ (אה"ע ב' י"ב, אה"ע ד' ל"ב י'), הליכות שלמה (תפלה כ' הערה י"ב), דת והלכה (סי' א', וכל"כ בהלכות הגר"א ומנהגי ע"ט), חוט שני (שבת ג' ביאורים באה"ע י"א עמ' רע"ב); ראה עוד בספר "חן וכבוד" שיקיבן וציטט מאה ושלושים פוסקים המתירים חבישת פאה נכרית, הבאתי כאן אחדים מהם: עטרת זקנים (ע"ה ג'), מחצית השקל (על המג"א ע"ה ה'), שולחן תמיד (על השו"ע ע"ה), שולחן שלמה (ע"ה ב'), שבת של מי (שבת ס"ד:), מאורי אור (קן טהור נדרים ל', באר שבע שבת ס"ד), חינוך וחסידא (כתובות ס"ו:), עבודת היום (ע"ה ה'), שבילי דוד (או"ח ב'), ערוך השולחן (או"ח ע"ה ו', ש"ג י"ז), מנחת שבת (על קיצושי"ע שבת פ"ד ס"ב), שיח יצחק (דיני ק"ש ע'), מתנה טובה (שבת ס"ד:), אפיקי מגינים (או"ח ע"ה ב' י"ב), סתרי ומגיני (ב' מ"ד), אז נדברו (י"א נ', י' כ"ח, י"ב מ"א, י"ג נ"ה-נ"ו, י"ד מ"ח). הרי כמעט כל אלו פוסקים וגדולי הדורות אשר כל בית ישראל ילכו לאורם בכל דיני התורה כולה - ודבר שיש לו מתירים כאלו אפילו באלף אינו בטל.

ממנו [וכן מוכח מכך שהירושלמי המובא בעמוד 36 כתב שבחצר צריך כסיוי "קפליטין", ופרשוהו שאינה רשאית לגלות שעה, אלא שצריכה מטפחת או פאה - הרי שהפאה מועילה היכן שהשער אינו מועיל אלא היא תחליף עכ"פ לקלתה, וממילא ברור שאינה נחשבת כגילוי ממש], ואת כוונת הבאר שבע יש לפרש כדרך שכתב בתחילת דבריו "איך יעלה על הדעת שיהיה מותר להראות עצמה כעוברת על דת משה - דהא לצאת בשיער עצמה מגולה אסור מן התורה", וממילא גם כאן כוונתו רק שנראית כעוברת על דת משה, כלומר איסור משום מראית העין - שכבר התבאר בעמוד 20 שבזמן הזה אין בזה חשש, וכן מעידים שאר דבריו: "והלא הרבה דברים אסרו חכמים לנשים מפני מראית העין... דפאה נכרית רכיב עליה איסור ממקום אחר דמשום דת יהודית הוא דאסור לצאת בה לחצר דבקעי בה רבים... דלרשות הרבים אפילו בחול אסור משום דהרי דת יהודית רביע עליה... דהכא לא איירי אלא לענין איסור שבת ולא מענין דת יהודית"¹. עוד הביאו את בעל הישועות יעקב (או"ח ע"ה ג') שכתב שיש איסור תורה של פריצות כשיוצאת וראשה פרוע בשערות ארוכות שאינו ניכר אם השער הוא שלה או שזו פאה, וכן הביאו משו"ת חקל יצחק שהפוסקים שאסרו רק מדרבנן הוא כי בזמנם הפאה לא היתה דומה ממש לשער גופה, וכן הביאו משו"ת חסד לאברהם (אה"ע פ"ז [לנכד התיבות]) שעשה עיקר מהפירוש הראשון של רש"י בכתובות שפריעת ראש הסוטה הוא מדה כנגד מדה למה שגילתה שעה בפניו - וממילא הגדרת איסור פריעת ראש היא פריצות שמתנאית לבני אדם, וממילא לא חילק בין פריצות בשער הטבעי לבין פריצות בפאה [ואף שרש"י עצמו כתב שהעיקר כפירוש השני שחובת הכיסוי נלמדת מכך שהתורה צוותה לפרוע את שעה ומשמע שעד עכשיו היה מכוסה - כלומר שזו רק גזירת הכתוב ואין לדרוש מעצמנו את טעם הפסוק ולהוסיף לאסור גם פאה על פי דעתנו (השואל במה"ם פרובנצאלו א' צ'] הסביר שכונת הפירוש הראשון של רש"י שפריעת ראש האסורה היא כשמתנוולת בה, וכונת הפירוש השני משום צניעות - ולשני הפירושים התיר פאה), אולם על פירוש זה של רש"י הוקשה לחסד לאברהם שמהגמרא (סוטה ח'). שהוצרכה לריבוי כדי שהכהן יפרע לגמרי את שעה - מוכח שפריעת שעה היא מצוה קיומית, וא"כ החילוק בין סוטה לאשה רגילה הוא רק שבסוטה יש חיוב לפרוע את שעה ובאשה רגילה רק אין חיוב, וא"כ מנין לתנא דבי רבי ישמעאל שלבנות ישראל אסור לפרוע ראשן - ולכן עשה עיקר מהפירוש הראשון של רש"י; והוסיף לבאר שלפ"ז היה די שהכהן יפרע את מטפחתה - והיא תשאר חבושה בפאה שאינה יפה, וא"כ הקשה מדוע אמרו (סוטה ז'). "אם היה שעה נאה לא היה סותר" כדי למנוע הרהור בה, ולא קיימו בה את המצוה כשהיא חבושת פאה שאינה יפה - וביאר דמייירי בסוטה שאין לה פאה שאינה יפה, או שחששו שיתגלו מקצת שערותיה היפות ועדיין ירהרו בה], וכן כתב התשורת ש"י שאף אם כל נשי העיר חובשות פאה סינתטית - מ"מ יש בזה משום דת יהודית משום שפירוש 'קפליטין' כפאה, ונעלם ממנו שפירוש זה הוא ממוסף הערוך ולא מהערוך, וגם שמפרשי הירושלמי וכמה ראשונים לא הסבירו ש'קפליטין' היא פאה אלא מטפחת ללא רדיד, וכד' (מכבאר בעמוד 36), וגם אינו ברור לי שהנשים היום חובשות פאה כדי להראות עם שערותיהן, אלא חובשות פאה כדי להראות יפות; התשורת ש"י כתב שחבישת פאה אינה נחשבת כגילוי ראש מכיון שראשה מכוסה, ושם כל נשים העיר חובשות פאה - חשש מראית העין הוא רק מפני האורחים; מלשונו מוכח שהשתמש בביטוי "פריצות" אף שמדובר בעוברת על דת יהודית שאיסורו מדרבנן בלבד, וכן מוכח כמה ראשונים, וממילא למדנו שאי אפשר באופן אוטומטי להכליל ברשימת האוסרים מן התורה את כל מי שהשתמש בביטוי "פריצות", כפי שעשו באחת החוברות], וכן משמע שפירוש בעט"ז (ע"ה ג') את כונת הבאר שבע שפאה נחשבת שער ממש כלפי ק"ש וכלפי איסור פרועת ראש ~ אך לענ"ד מאחר וזו צורת כיסוי השער המקובלת היום על נשים צנועות רבות כבר לא ניתן לקרוא לזה פריצות, שהרי הפריצות נובעת מהתנהגות המיועדת למשוך את תשומת לב הגברים, וחניכות בית יעקב בזמננו אינן חובשות פאה צנועה מתוך מטרה שתראה כאילו ראשה פרוע בשערותיה ממש או כדי למשוך את תשומת לב הגברים, אלא חובשות את הפאה רק כדי להראות יפות [בספר כפתור ופרח הוכיח שחבישת פאה אינה פריצות מכך שהלבוש (אה"ע קט"ו ד) כתב את טעם תה"ד שחובת כיסוי השער היא משום פריצות ואעפ"כ התיר (או"ח ע"ה ב') חבישת פאה], וכ"כ בשו"ת ישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז) שאף שבצ"צ הסיק שיש גם ענין פריצות כשאינו ניכר אם היא פרועת ראש, אך עכ"פ במקום שנהגו להתיר ודאי שאין בכחנו לאסור להן; לענ"ד גם אינו מוכרח שיש לחוש לפוסקים אלו מחמת שספק דאורייתא לחומרא - שהרי רוב ניכר של הפוסקים לא אסרו חבישת פאה מן התורה כשער עצמו אלא שאסרו משום דת יהודית או משום מראית העין או שכלל לא אסרוה, ולאחר שחבישת הפאה התקבלה גם בקרב רוב הציבור שומרי המצוות ואצל הנשים הצנועות ביותר על פי גדולי הדור הנוכחיים - הרי שהוכרע אצלנו שלא לחוש לפירוש שהפאה היא כשער ממש מן התורה [ולא בכל מקום שיש פוסקים האוסרים מן התורה חוששים להם בטיעון שספק

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

¹ וכן הביאו שכתב בשו"ת תשובה מאהבה שהשערות הנראות כפרועות ראש חמורות יותר מקלתה כי נראית כעוברת על איסור תורה, ולענ"ד כוונתו רק לאיסור מראית העין כנ"ל, ובזמננו זה אינו שייך כנ"ל. אמנם בשאלת יעב"ץ ב' ח' כתב שפאה שעומדת במקום שעה הרי היא כשעה ממש ואסור משום ערוה [מן הסתם כוונתו "מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר כריתת" (ראה סמ"ק קפ"ד)], ולענ"ד מאחר ובדבריו שם הסתמך על הבאר שבע - לא התכוין לדבר אחר ממנו, וכן מצאתי בדבריו (א' ט) שהפאה אינה עדיפה מקלתה - שבשוק אסורה מדת יהודית, ולא כתב שהפאה גרועה מקלתה כי נחשבת כשער ממש.

בספר 'דת משה וישראל' (ב' ד) חידש לפרש את כוונת המהר"י מינץ "אסרו חכמים לנשים מפני מראית העין" - שהכוונה לא לחשש שיחשדוהו אלא שיביטו בה, אמנם אף שפירוש זה נכנס היטב למילים אולם במשך הדורות הורגלו הפוסקים לפרש (ואפילו החסד לאברהם אה"ע פ"ז הבין כך, אף שאחז שהעיקר כפירוש הראשון של רש"י, ולכן חידש שגם בפאה יש איסור תורה של פריצות) שכוונת המהר"י מינץ היתה לחשש שיחשדו בה, וכן מסתבר שהרי בשום מקום בתלמוד אין כלל צד לומר שחז"ל גזרו גזירה נגד חבישת הפאות, ומדוע לייחס למהר"י מינץ שהמציא מדעתו שחז"ל גזרו כן, ומ"מ גם לדבריו אינו אלא מדרבנן - ובודאי מועיל לזה שינוי המנהגים.

דאורייתא לחומרא, לדוגמא ראה רמ"א (י"ד של"א ב) "ויש חולקין וס"ל דחייבין עכשיו בא"י בתרו"מ מדאורייתא, אך לא נהגו כן". מאחר ובמציאות שלנו כל הרואה אשה החובשת פאה - מבין שזו פאה כי אין דרך הנשים לצאת גלויות ראש, וממילא בחבישת פאה צנועה אין צריך לחוש להרהור ופריצות, כפי שכתב במרדכי (ברכות סי' פ' בשם רב"ה): "כל הדברים שהזכרנו למעלה לערוה - דוקא בדבר שאין רגילות להגלות, אבל בתולה הרגילה בגלוי שער - לא חיישין דליכא הרהור", וק"ו לפאה הרגילה בגלוי, וכן כתב בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (א' או"ח ח') "הרהור תלוי באיסור ומים גנובים ימתקן, ומשום דמותר על כן אין איסור בזה [לבתולות לילך בשער גלוי, וה"ה בנדוננו בחבישת הפאה לנשואה], וכן כתב בישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז) שטעם ההיתר דקים לרבנן שאין היצר שולט אלא בדבר הדבוק בגוף האשה עצמה דאין שליטה ליציה"ר אלא בדבר שיש לו נפש חיונית, ולכן בנתלש מגוף האשה פקעה ממנו אותה הערוה שהיתה עליו בזמן שהיה דבוק בגוף האשה. אמנם ברור שאין להתיר צורת כסוי שבפועל מושכת את העין, כגון הפאות הארוכות, הנפוחות, המתנפפות והצבועות בשלל צבעים - אך דבר זה נכון גם לגבי שאר פריטי הלבוש [כולל מטפחות] שיש להזהר שלא ימשכו תשומת לב, וכן כתב הר"ד יצחקי (צפונות ו') שחשש פריצות וחשד זנות אינו שייך בפאה מכיון שהמנהג להקל, וגם לא יקילו ראש עמה בטעות בחשבם שהיא בתולה מכיון שדרך הנשואות ללכת בפאה, וגם רוב ככל הפאות ניכרות היטב.

עוד הביאו את שו"ת דברי חיים שחשש שכשחובשת בגד העשוי לשם פריצות כדרך הגוים עוברת משום **וּבְחֻקֵּיהֶם לֹא תֵלְכוּ** ~ ויש לדחות שלאחר שחבישת הפאות הצנועות התפשטה אצל הצנועות ובודאי שאינה נלכשת על ידי הצנועות מתוך מטרה למשוך עיני גברים - המחשיב זאת כבגד של פריצות המיועד לפריצות כדרך הגוים עליו להביא ראיה, וכתב בשו"ת דברי יציב (י"ד נ"ו) שמדברי הדברי חיים נראה שחשש זה הוא רק במדינות שמנהג חבישת הפאה לא התפשט.

עוד כתבו שבחבישת הפאה יש חשש איסור תורה של "וְלִפְנֵי עֵנָר לֹא תִתֵּן מִקְשָׁל" בכך שמכשילות את הגברים בהסתכלות בהן ~ ויש לדחות שאיסור תורה של לִפְנֵי עֵנָר אמור רק כאשר העבירה אינה יכולה להתבצע ללא המכשיל והמכשיל מסייע לעברה, וממילא הוא רק כשלבושה באופן חריג ביותר שהגברים כמעט מוכרחים להרהר בה [בתשובת יחווה דעת (ג' סי') כתב שאשה ההולכת בבגדים פרוצים עוברת על לפני עור דאורייתא, אך מסתבר שכונתו רק להתנהגות החורגת ממה שרגיל ומצוי אצל הצנועות, שהרי בסה"מ לרמב"ם (לאוין רצ"ט) הגדיר שעובר על לאו זה כשיפתהו ויעזרהו להשלים עבירתו או יכין לו סבת העבירה כדוגמת המלוה והלוה בריבית ששניהם יחד עוברים משום ולפני עור לא תתן מכשול כי כל אחד מהם עזר חבירו והכין לו להשלים העבירה - ומכאן שסיוע זה צריך לקרב את העבירה ביותר, בדוגמת המבואר בגמרא (שבט ס"ב): 'וּבְרַגְלֵיהֶם תַּעֲסֶכֶּהּ - אמר רב יצחק דבי רבי אמי מלמד שמטילות מור ואפרסמון במנעליהן ומהלכות בשוקי ירושלים, וכיון שמגיעות אצל בחורי ישראל בועטות בקרקע ומתזות עליהם ומכניסות בהן יצר הרע', ולא מסתבר שכשלבושה בצורה סבירה ומקובלת נחשבת כמסייעת לעבירה; גם כוונת החזו"א (י"ד ס"ב ג') שהערב עובר על לפני עור גם כלפי איסור המלוה בריבית - הוא רק באם היטה את רצונו להלוות' כיון שהכריע את הפס' [רצון] של המלוה הוי לפני עור', אולם אשה המתנהגת בצניעות ואין לה חלק פעיל בגירוי היצר אלא היא רק הולכת לתומה ברחוב, והצופים מעצמם מתעוררים להתבונן ביפיה ולהרהר בה - פשוט שאינה עוברת על לפני עור, והיא אף עדיפה על "לפני דלפני" המבואר (ע"י י"ד) להיתר]; הגרי"פ פערלא (בביאורו על הרס"ג עש"ן צ"ו) לא מצא משמעות בפסוק 'וּפְרַע אֶת רֹאשׁ הָאִשָּׁה' שיש בזה איסור, אלא רק עדות על מנהג בנות ישראל, ולכן נאלץ להסביר שמה שתנא דבי רבי ישמעאל למד שיש אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו פרועות ראש בשוק אינו מפני פריעת השערות אלא רק מפני 'לִפְנֵי עֵנָר', ומעתה, האוסרים את חבישת הפאות משום חשש 'לִפְנֵי עֵנָר' שיש בפריעת ראש - אינו מפני מראה השער [שהרי האיסור אינו מיוחד למראה שערות], ואם לא מראה השער הוא האסור אלא ההכשלה - הרי היה לנו לאסור גם להתלבש יפה בכל שאר במלבושי הנשים הרגילים, והרי דבר זה פשוט היתרו בכל ישראל.

נ"ל שגם אין בחבישת פאה מכובדת איסור דרבנן של **מסייע לדבר עבירה** - שהרי אינה מסייעת לו בעצם ההרהור, כי לכל גבר יש בחירה לשלוט על הרהוריו, והגברים המהרהרים הרי עלולים להרהר בה גם אם תחבוש מטפחת [וּנְשַׁמְרֶת מִכָּל דָּבָר רָע - שלא יסתכל אדם באשה נאה ואפילו פנויה, באשת איש ואפילו מכוערת, ולא בבגדי צבע של אשה" (ע"י כ') - נמצא שלא הפאה בדוקא היא הגורמת להכשלה.

אם היא חובשת פאה צנועה לפי מנהג הצנועות מסתבר שגם אין כאן משום "כל שחבירו נענש על ידו - אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא" שהרי אין עליה טענה, ובזאת אינה שונה מאשה שמסתכלים עליה אף כשחובשת מטפחת צנועה (שבת קמ"ט); ראה תשובת חת"ם סופר קובץ תשובות י"ח ד"ה אולם [אם הצדיק מקללו ומענישו - הוא דאמרינן דגם לצדיק יש עונש כיון שחבירו נענש, אבל אם הצדיק לא עשה כלום רק הקדוש ברוך הוא נפרע ממנו ונוקם נקמתו של הצדיק - ודאי אין הצדיק נענש על ידו], אמנם במהרש"א [ביאורי אגדות סוטה כ"ב] כתב "ולא היתה מתפללת אלא שלא ישלחו להם בה לאונס" ויענשו על ידה, וכדאמרינן כל מי שנענש חבירו ע"י אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא" [יש בזה מקום עיון, שהמהרש"א הקשה מדוע לא התפללה גם שהיא לא תכשל, ותייר: 'אפשר דהיתה יודעת בנפשה לאוקמא', ומאחר ולאשה אין איסור להרהר באיש צ"ל שהמהרש"א הבין שתפילתה לא היתה שלא ישלחו בהרהור בה אלא שלא יבואו עליה באונס, וצ"ע]. שאלתי (ע"ש זכור תשס"ח) את מרן הגר"נ קרליץ שליט"א אם צדקו החוששים לאיסור תורה בחבישת הפאה? ואמר לי שלא שייך לדמות שער תלוש לשער מחובר, וכן אמר לי מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א (חומה"פ תשס"ח).

חלק מהפוסקים אסרו חבישת פאה מכיון שעל הפאה לא הניחו רדיד ~ חובת לכיפת הרדיד אינה מבוארת בגמרא, אך

נכתבה ברמב"ם (אישות י"ג י"א), ומובאת בכת"ם סופר (א"ח ל"ו) ובביאור הלכה (ע"ה מחוץ); חובת לבישת הרדיד שימשה כאחד הטעמים לאסור את חבישת הפאה, כמבואר בבאר שבע (י"ח), אמנם אינו יתכן לאסור את חבישת הפאה בטיעון שצריך ללבוש רדיד מעליה, ועם זאת להתיר חבישת מטפחת ללא רדיד, כמבואר במשנה ברורה שאף שאסר חבישת מטפחת ללא רדיד (בה"ל ע"ה מחוץ), אולם התיר חבישת פאה במקום שנהגו (ע"ה ט"ו), ולא כתב שצריך לחבוש רדיד מעליה. כאן המקום לבאר את ענין הרדיד: לדעת הרמב"ם (או"ב כ"א י"ו, אישות כ"ה ב') דת משה מחייבת כיסוי שער גמור אף לפנויות, ודת יהודית מחייבת לכסות את פני הנשואות ברדיד [הוא צעף (הג' מיימוניות אישות כ"ד ו' מתרגום ירושלמי)]; לדעת רש"י (עפ"י שיטמ"ק כתובות ע"ב) דת משה מחייבת רק את הנשואות לחבוש קלתה שאינה מכסה את כל שער, ודת יהודית מחייבתן לכסות השער לגמרי; אף שפשטות הרמב"ם מחייבת גם כיסוי פני הנשואות אך הטוש"ע לא העתיקו שצריכות לכסות הפנים, וצ"ל שהבינו שכיסוי הפנים אינו חובה אלא הוא רק מנהג הצנועות והערביות, וכיום כלל אין נוהגים לכסות את הפנים. כתב החת"ם סופר שיש לחבוש שני כיסויים כדי לוודא שהשער לא יצא [על פי הפסוק בשיר השירים 'מבעד לצמתך' - 'שיבח בה קרא בשני דרכים, א' - ששערה יפה כעדר העיזים, ב' - שבחה בצניעות שהרי אותן שערות היפות המיפות אותה אם היו מגולים מ"מ מתכסים הם מבעד לצמתך, שמלבד כובע שעל ראשה עוד יש לה צמת בגד המצמצם השער שלא יבצבצו לחוץ", וכן האריך בחקל יצחק פ"א], ולדבריו נמצא שהיוצאת במטפחת לבד עוברת על דת יהודית מאחר ויתכן שהשער יראה, וכן המשנה ברורה הזהיר שהיוצאת במטפחת ללא רדיד עוברת על דת יהודית, אולם לגבי פאה רק כתב שבמקום שנהוג - יש לחובשת הפאה על מה לסמוך ולא כתב שצריך רדיד על הפאה, ומסתבר שהטעם שלא הצריך רדיד על הפאה הוא מפני שהפאה היא כיסוי שער מלא יותר שכלל אין חשש שהשער יראה דרכו, משא"כ מטפחת, ונמצא שבחבישת פאה מתקיימת תקנת הרדיד מאחר ושערותיה מכוסות לגמרי, ועדיפה ממטפחת שדרכה לגלוש; הב"ח (אה"ע קט"ו סוף אות א') והפרישה (אה"ע קט"ו ט' תירוח ב') הבינו שגם לרמב"ם די בכיסוי שער מלא בלי רדיד היכן שנהוג, ויסוד דת יהודית הוא כרש"י ששום שער לא יראה, וכן באגרות משה (אה"ע א' נ"ח) חלק על החת"ם סופר וכתב שאין הוכחה שצריכים שני כיסויים אלא די בכיסוי אחד תקין שמסתיר את כל השער, וכן נוהגים. הגר"מ שטרנבוך (דת והלכה א') כתב שמי שאוסר את חבישת הפאה מצד הדין אינו מחמיר אלא מיקל שהרי בחבישת מטפחת ללא רדיד יש שינוי ממנהג חבישת הרדיד, משא"כ יתכן שהחובשת פאה אינה נזקקת לרדיד כי בדרך כלל אין שער מתגלה כשחובשת פאה, אולם בהמשך הסביר הסבר נוסף שחומרת הרדיד היא כדי להפריד את הנשים היהודיות מהגויות שנהגו לכסות ראשן בכיסוי אחד - ולפי טעם זה דת יהודית היא תוספת צניעות על המקובל אצל הגויות, ולטעם זה כתב שאצלנו די במטפחת בלי רדיד שהרי הגויות הן גלויות שער, וכן מתירים היום למעשה חבישת מטפחת המכסה את כל השער, אף ללא רדיד.

טענו בעלי החוברות שפוסקים רבים אסרו את חבישת הפאה מחמת שחובשות הפאה הן פורצות גדר ~ אכן פוסקים רבים כתבו כנגד חובשות הפאות שפורצות גדר הן, אך המעיין בדבריהם יראה שאסרו מחמת שהחובשות פאה שינו מהמקובל בתקופתן ובמקומן [כגון עצי ארזים (אה"ע כ"א ב'): "המורים היתר חדשים מקרוב עתידים ליתן את הדין"; תורת שבת (או"ח ש"ג): "על המתפרצות בעם לשאת פאה נכרית... ופורץ גדר ישכנו נחש"; חסד לאברהם (תנינא אה"ע פ"ו): "דבר זה שאבותינו נהגו בו איסור - באו פריצים וחללו גדרן של ישראל"; דברי חיים (יו"ד א' ל'): "לא נמצאת בכל מדינת אשכנז שום אשה חשובה לילך בשערות ופאה נכרית - רק איזה מנקלי העם פחותי הערך והיו לקלס, ורק בעוה"ר מקרוב נשתרבו המנהג הזה מן האפיקורסים, ולכן ח"ו לא על זה נאמר שהותר גם לנשי מדינתנו לנהוג כן"; מהר"ץ חיות (ני"ג): "כיון דנהגו העם לאסור כל גילוי שיער באשה לא ערב לבי להתיר... בימי ילדותי לא שמעתי שינהגו קולא בזה בכל תפוצות ישראל במדינת פולין, רק חדשים לבקרים באו"; שדי חמד (אסיפת דינים מערכת ד' דת יהודית אות ג'): "במקומותינו שלא נתפשט המנהג הזה - כבר קיבלנו דעות האוסרים, ואסור לפרוץ גדר, וכבר כתב הרב ה'ברך את אברהם' (פר' בחוקותי [למהר"א פלאג'י]): "במקומותינו לא נשמע ולא נמצא מנהג כזה לילך הנשים בכיסוי הפאה נכרית הנ"ל כלל, ואם ימצא אחת מעיר - פורצת גדר ובטלה במיעוטה", אולם אין ללמוד מדבריהם למקום ותקופה שחבישת הפאה נפוצה גם אצל הנשים הצנועות, וכן כתב בשו"ת תבואות שמש"ש (אה"ע קל"ח) שנראה שגם כל המחמירים לא צעקו אלא בזמן שהיו כל העם מכוסים והתחילו לעשות פאה, שמא פריצת הגדר תתפשט ותבאנה לגלות לגמרי - אך לא כן היום; דברי הפוסקים על פריצת הגדר מתאימים גם כנגד הנשים שהחלו לחבוש רק מטפחת ללא רדיד בניגוד למה שהיה מקובל במקומם.

נחלקו האחרונים אם יש בחבישת הפאה משום חשש מראית העין, כלומר חשש שיחשדו שאינה מכסה את שער, או שרק לחז"ל הזכות לגזור איסור משום מראית העין [ולא גזרו בכל מקום, כפי שהתירו לגלח זקן במספרים כעין תער ובסם], וחשש זה היה הטעם העיקרי של פוסקים רבים שאסרו את חבישת הפאה. איסור מראית העין הרי יסודו שלא יחשדו בה שהולכת בגילוי שער, וחשש זה שייך בזמן ובמקום שרוב הנשים מכסות את שערן בכיסוי שאינו נראה כשערות - שאז החובשת פאה היתה עלולה להחשד שגלית שער היא [וכן חשש המהר"י מינץ גם בחבישת מטפחת שחורה (י"ב דרשות א', שנת שני"ד 1594), 'מחו בדורותיהם שלא ישאו על ראשם אפילו הבינדי ממש שהגוון שלו דומה לשער'], אולם ~ בזמננו שהפאות נפוצות מאד גם אצל הצנועות - כלל אין לחוש שיחשדוה שמגלה את שער, [מגן גבורים (הובא בעמוד 23), וכ"כ בשו"ת דת והלכה א', ובשו"ת שמ"ש ומגן (ב' אה"ע ט"ו)]; בשו"ת אגרות משה (אה"ע ב' י"ב) ובשו"ת דת והלכה (א') כתבו שאם לא ידעו שחובשת הפאה היא אשה כשרה ולכן יחשדוה בגילוי שער - הרי לא יבואו ללמוד ממנה, וכתב בשו"ת סתרי ומגני (ב' מ"ד [שנת תרצ"ב]) "לחוש אחשדא שיסברו הרואים שהיא שערות עצמה היא חומרא גדולה, דכיון

אסרו מחמת שינוי המקובל

חשש מראית העין

שיודעין העולם שיכולין עתה לעשות הפאה נכרית יפה כל כך שתראה בשערות עצמה אמאי נחשוד אותה - הא מאן דבעי למיהוי חסידא יקיים מילא דאבות לדון את כל האדם לכף זכות; דומה הדבר למה שמקובל כיום להשתמש בשעון מעורר בשבת אף שפעם היה מקובל לאסור כדי שלא יחשדו שערך את השעון בשבת, וכן מצאנו בשו"ע (או"ח רמ"ג ב') שאם מנהג המקום להשכיר מרחץ - מותר להשכירו לגוי כי לא יחשדוהו שהמלאכה נעשית בשבת עבור הישראל, וכן נוהגים לאכול שניצל סויה בחמאה, וכן מצאנו בעוד מקומות.

כתבו הפוסקים (שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר אה"ע ב' ל"ו, אג"מ אה"ע ב' י"ב) ש"כדי להנצל מחשש מראית העין די בשינוי מועט הניכר לעיני נשים [או לגברים פרוצים הצופים בנשים] - המאפשר להבחין שזו פאה, ואין צורך שההבדל בין הפאה לשער יהיה בולט כל כך שגם גברים צנועים יבחינו בו [כפי שדי בקשקשי דג בדם דגים כדי להנצל מאיסור מראית העין (שו"ע יו"ד ס"ו ט'), וכן הורה לי מרן הגר"נ קרליץ שליט"א, ולכן מאחר ועל פי רוב פאה אינה נראית כשער הראש לעין בוחנת מפני שהיא מלאה או מסודרת יותר וכדו' - הרי שאין לחוש בחבישתה משום מראית העין; גם מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א אמר לי שהבעיה בחבישת פאה היא רק כאשר כלל אינו ניכר שזו פאה [מחשש מראית העין ומחמת הצניעות, וכן מצולמים מכתביו בספר 'חן וכבוד', שכתב: 'אם זה נראה ממש כשערה, ואי אפשר להבחין - יש להחמיר', 'אם המתבונן יכול להבחין - המנהג להקל'], ובהליכות שלמה (תפלה כ' הערה י"ב) כתב שאף שהתירו לצאת בפאה אך אין זה מדרך הצניעות שיהא המראה דומה לפנויה - אלא צריך שיהא ניכר בקלות שאין זה שער טבעי [לא יתכן שכוונתו שיהיה ניכר שאין זה שער טבעי - כי פאות משער טבעי הותרו כבר בגמרא (עכ"פ בחצר), ועליהן דנו הפוסקים המתירים והאוסרים במשך הדורות, אלא מסתבר שכוונתו שיהא ניכר שזו פאה], ומרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל אמר בשיעורו (מיום כ"ח בתשרי תשס"ט) שאין להתיר פאה הנראית כמו שער של עצמה, ואף שהפאות בימי חז"ל היו נאות אך מ"מ היה ניכר שהן פאות. ברור שהנסיון לשוות לפאה מראה זהה לשער הראש הוא מאוס - כגון מראה רטוב [שומני], ושאר אופנים [כתב בשו"ת דת והלכה א' שנראה שהמערומות ביותר לתקן הפאה באופן שלא ירגישו כלל בשום אופן שזוהו פאה - ראוי למנוע הדבר; בספר כפתור ופרח (להרב גולדשלאגר) חשש שהחובשת פאה עם שביל לבן או פאה בתסרוקת "פטריה" או מטפחת שחורה שמעליה כובע - נראית כעוברת על דת משום הדמיון הרב לשער].

טענו בעלי החבורות שהמתירים את חבישת הפאה לא היו מתירים בפאות שלנו הארוכות והצבועות בשלל צבעים ~ אכן צדקו האוסרים חבישת פאות פרוצות, אלא שבזאת הפאה אינה שונה משאר פריטי הלבוש [כולל מטפחות] שיש להזהר שלא ימשכו תשומת לב, וכתב בשו"ת דת והלכה (א') שבחבישת פאה משערות ארוכות ומסולסלות בדרך פריצות ובאופן שלא יכירו כלל מתוך כוונה להביא ארס ההסתכלות על שערותיה - נראה שאינה מתנהגת כדת יהודית שיסודה צניעות בלבד, וכ"ש שאת שערות ראשה צריך לכסות בצניעות, ויופיה של בת ישראל הוא צניעותה, וקשה לתאר או לפרש כללים באיזה אופן הוה פריצות או לא, והעיקר שלא לעורר תימהון כגון פאה משערות ארוכות ומסולסלות - שהיא כבגדים אדומים שאסרו חז"ל דהוה פריצות שמתבלטת יותר מדאי, ואי אפשר לקבוע בזה שום כללים אלא יש לזכור תמיד שבצניעות פשוטו כמשמעו שלא תתבלט בתיקון שערותיה שיסתכלו עליה דוקא, וכ"ש שלא תראה בפאה כאילו היא מהפרוצות; כתב בהליכות שלמה (תפלה כ' הערה י"ב) שאף שהתירו לצאת בפאה נכרית מ"מ חלק ניכר מהפאות המצויות היום המשונות בצורתן ובבליטתן - אין היתר ללבושן כי הן נוגדות לגמרי את רוח הצניעות; מ"מ אין במשמעות הדברים לאסור איסור גורף את חבישת רוב הפאות שאינן משונות בצורתן ובבליטתן, ובודאי שאין לערב ענין זה בהיתר הפאה הצנועה, ואין לנצל את איסור הפאות הפרוצות לאיסור גורף על כל הפאות, כמו שלא מצאנו לאחד מהפוסקים שכתב שבגלל פריצות הלבוש יש לאסור לגמרי את כל הבגדים הנהוגים בימינו ולהתיר רק את סגנון הלבוש שנהגו בו בימי האבות - דהיינו גלימות ארוכות המכסות את הגוף והראש יחד, וכן אינו הוגן לקחת את הסלידה הטבעית שיש לכל ירא שמים מפאות פרוצות - ולהשתמש בה לצורך החדרת הרעיון שכל הפאות אסורות (הרב זאב שכטר שליט"א בקובץ אור ישראל כ"א).

טענו בעלי החבורות שהמתירים היתרו רק בפאות העשויות מקש או הדומות לקש ולא משערות טבעיות, ולא היו מתירים בפאות העשויות יפה כפאות המצויות היום ~ יש להשיב שאין לזה שום ראייה, ואיפכא מסתברא: א' - אין להניח שאשה רצתה לכער את עצמה בדור מן הדורות, אלא בודאי שבכל הדורות הנשים השתדלו להיות יפות, וראה בספר י"ב דרשות (הדרוש הראשון, למהר"י מינץ) שהביא את גילוי השער ואת חבישת הפאה כדוגמא לדבר שבו הנשים חייבות לשמוע לקול המורים אפילו כשאינן מעונינות לשמוע להם "אף אם יורו להם לפעמים במה שלא ייטב בעיניהן" [בתקופתו ובמקומו שמחו בנשים אפילו מלבוש "הבינדי מְשִׁי שהגוון שלו דומה לשער... במקום שנוהגים נשי האומות לכסות שער ראשם, והאחיות (=הניירות) נוהרות כמו כן מלהתקשט בפאה נכרית" - כלומר, שכבר לפני יותר מארבע מאות שנים הפאות היו יפות וטובות בעיני הנשים, והוסיף: "ולקחת גילוי שער וקשוט פאה נכרית לְמִשָּׁל - כי בנות עירי נכשלות בזה מאד". ב' - הראשונים והפוסקים הגדירו את הפאה כעשויה לנוי, ראה בתשובת רב נטרונאי גאון (אופק תנ"ח) "פאה נכרית: שיער שמביאין מבחוץ ומקלעין אותו יפה יפה, ומניחין אותו בראשי כלות כל ימי חופתן", וברש"י (סנהדרין ק"ב, הובא בכס"מ ע"ז ד' י"ב) שהגדיר "פאה נכרית - גדיל של שערות דעלמא שעושין לנוי" [וממילא גם את דברי רש"י (שבת ס"ד): "פאה נכרית - קליעת שער תלושה, וצוברתה על שער עם קליעתה שתראה בעלת שער" סביר לפרש 'שתראה בעלת שער יפה' (וכן משמע שהבין הסבא קדישא אלפאנדרי), ואין הכרח לפרש 'שתראה בעלת שער עבה' ולהסביר שמדובר רק

פאות שאינן צנועות

הפאות שהתירו לא היו נאות

כשערה דליל ומעונינת לעבותו תחת המטפחת בלי שנוי יראה, ואת ביאור דברי רש"י בערכין ראה בעמוד 22], ובתוס' רי"ד (שבת ס"ד): "בפאה נכרית שהוא תכשיט יש לשאול מ"ש הני מכל התכשיטין שאסרו חכמים אף בחצר...". ובפני יהושע (שבת נ"ח). "פאה נכרית... לפירש"י לקמן משמע... דשבח הוא לה ומקישוטים הנאים שבאשה הוי". ג' - רוב האחרונים שדנו בפאה החל משלטי הגבורים והמהר"י מיניץ לפני כחמש מאות שנה ועד האחרונים המאוחרים - הגדירו את הפאה כתכשיט קקישוט וכנוי, וחששו שהאשה נראית כמגולת שער כי הפאה נראית כשערותיה ו"אין אדם יכול להבחין אם בשיער עצמן או בפאה נכרית היא מתקשטת" (תורת שבת ש"ג י'), ושעלולים לבוא להרהר בה, ושהפאות מעוררות את קנאת הגויים, וכן בזמן גזירת הלבוש השוטרים הרוסים לא נטפלו לחובשות הפאה מאחר ודימו שמגולות שער הן [ראה בשו"ת שנות חיים (ש"ט) וקנאת סופרים (ע"ב) למהרש"ק שכתב על הפאות שבזמן הגזירה "הרי הרואה לא ידע ויסבור דשלה הוא", "אי אפשר להכיר בלי הבחנה אם הוי השער שלה או של אחרת"; בשו"ת סתרי ומגיני (מ"ד) כתב: "הפאה נכרית נעשית עתה בהדרת הויפי" ואין לחוש שיחייכו עליה ותבא לשולפה בשבת... "לחוש שיסברו הרואים שהיא שערות עצמה היא חומרא גדולה דכיון שיועין העולם שיכולין עתה לעשות הפאה נכרית יפה כל כך שתראה כשערות עצמה"; בתשובה מאהבה (א' מ"י) נשאל ע"י אחד השועים לגבי 'לקשט את עצמן בפאה נכריות... להיות כאחד השרים והשרות בוץ וארגמן לבושין' - ומוכח שכבר לפני כמאתים שנה הפאה היתה תכשיט שמחמתו נראית כאחת השרות; בישועות יעקב (או"ח ע"ה ג) כתב "אינו ניכר השער של פאה נכרית אם הוא משער גופה או משער נכרית"; בחדס לאברהם (תניינא אה"ע פ"ז) כתב "נהגו הנשים ללבוש פאה נכרית בראשם עד שנראה כאילו הם הולכים בשערות עצמן מגולה". ד' - וכן העיד לי מו"ר שליט"א שאמו וסבתותיו וחמותו ואמה [לפני כמאה שנה] חבשו פאה צנועה משער טבעי שנראתה יפה [ואף סיפר על ראש ישיבה מפורסם שלא אכל ביתם עד שאמרו לו שהאם חובשת פאה, כי הנהגתו היתה שלא לסמוך על אשה גלוית שער - ומכאן שגם לפני כששים שנה לא היה נראה הבדל בין פאה לשער, וידוע שהפאות אז היו מיוצרות משער טבעי בעבודת יד לפי התאמה מדויקת לראש (היום נוהגים לכנות פאות אלו "קאסטם")], וכן אמר הגרי"ש אלישיב זצוק"ל בשיעורו (מיום כ"ח בתשרי תשס"ט) שלא כל הפאות המקובלות היום הן אסורות, ושמותר לחבוש אף פאות קצת יותר יפות ממה שהיה נהוג לפני מאה שנה. ה' - יש לדעת שהניילון הומצא רק לפני כשבעים שנה וממילא פאות סינתטיות באיכות טובה לא היו קיימות לפני כן, ובודאי שלא הכינו את הפאות הרגילות מקש אלא משערות טבעיות, ויתכן שהתמונות הקדומות של פאות שנראות רע הן של פאות שלא היו את האמצעים לשמרן ולסדרן, ולכן לאחר זמן היו נראות מוזנחות. ו' - אין מקור לומר שהיתר חבישת הפאה אינו תלוי דוקא בכך שהפאה נראית רע ושהמתירים לא היו מתירים גם פאות צנועות יפות, וכן כתב בשו"ת תבואות ש"ש (אה"ע קל"ח) שאין לאסור חבישת פאה מפני שנעשתה במומחיות וגורמת להרהורי עבירה - שהרי לא אסרו לאשה שתתיפה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן, והרי יש כמה נשים יפהפיות שאפילו תכסנה ראשן במטפחת ובצעף הרי מחמת רוב יופין יש גירוי יצה"ר - האם נאסור עליהן לצאת לשוק או שנצריכן לכסות פניהן כדי שלא יביטו בהן האנשים? וגם ישנן היום הלוכשות כובעים או מטפחות על ראשן הנראות בזה נאות יותר מבשערותיהן - האם נאסור להן? אלא ודאי כל מה שהוא מותר על פי הדין - בין אם תכסה בכגד או בפאה הוא כמלבוש על ראשה.

טענו בעלי החבורות שלשונות הראשונים מעידות שהפאות שהוזכרו בחז"ל נראו דוקא כקוצת שער המעורבת עם שערותיה, וממילא בודאי שלא יצאו בהן לרה"ר, וקוצות שער אלו היו מיועדות רק לנשים ששערן דליל או לבן כדי ששערן יראה מלא או שחור, ומאחר ולא יתכן שיצאו בפאות אלו לרה"ר כי אז גם שערן היה נראה מבעד לקוצות הפאה - לכן הסיקו שאין מקור לומר שחז"ל התירו חבישת פאה גלויה ברה"ר ~ יש להשיב: א' - בחוברת זו לא כתבתי שמוכח שבזמן חז"ל יצאו בפאה גלויה לרה"ר, אלא רק מודגש שבדברי חז"ל אין הוכחה שגזרו שלא לצאת לרה"ר בקישוט הנראה כשער, ומ"מ ניתן להוכיח מחז"ל ומהראשונים והפוסקים שגם בזמנם הפאה היתה עשויה לנוי ודמתה מאד לשערותיה, כמבואר לעיל. ב' - אף שחלק מלשונות מהראשונים אכן מעידות שהפאה היא כיסוי חלקי, אולם הגדרה זו מתאימה רק לסוגיא דערכין (ראה בעמוד 35) - שבה הפאה נאסרת בהנאה כחלק מגופה של אשה שנהרגת בידי ביי"ד [אם לא קדמה ואמרה 'תנו שערי לבתי'], ורק שם פירש"י שפאה זו שייכת לאשה בעלת שער דליל שקושרת את הפאה לשערה - כלומר שמדובר בקוצות שער הנקשרות לשערותיה הדלילות, וממילא מתגלות רק היכן שגילויי שער מותר, אולם אין מכאן סתירה שהיו גם פאות העשויות לנוי של כל השערות, ולכן בסוגיא בשבת (ס"ד:) העוסקת בפאה העשויה לנוי פירש"י שהפאה היא קליעת שער הצבורה על שערה, ולא סייג שמדובר דוקא בבעלת שער דליל הקושרת את הפאה כדי לכסות על מומה [וממילא אין סיבה לפרש את המשך דבריו "...שתראה בעלת שער" - שמדובר רק שמעונינת ששערה הדליל יראה מעובה תחת המטפחת, כהסבר בעלי החבורות, אלא כוונתו 'שתראה בעלת שער' = נאה], וכן בסוגיא בסנהדרין (ק"ב, הובא בכס"מ ע"ז ד' י"ב) המגדירה את הפאה כלבושה ולא כנכסיה, וממילא אינה נשרפת עם נכסי עיר הנדחת - רש"י הגדיר את הפאה כעשויה לנוי, ולא סייג שקושרת אותה לשערותיה הדלילות; וכן לשונות קדמונים נוספים אינן מסייגות שהפאה מיועדת רק לבעלות מום, ראה באגור (הוצאת שבת תל"ו), בתשובות רב נטרונאי גאון (אופק, תנ"ז-תנ"ח) כתב: "פאה נכרית: שער שמביאין מבחוץ ומקלעין אותו יפה יפה ומניחין אותו בראשי כלות כל ימי חופתן"; גם לשון פיה"מ (שבת ו' ה') "כמו מגבעת ידבקו בו שער נאה והרבה ותשים אותו האשה על ראשה דרך עראי כדי שתתקשט בשער" - מעידה שמדובר בכיסוי שמיועד לא רק לכסות מום אלא גם להוסיף יופי [ואף שמח"ס 'דת משה וישראל' פירש שפאה זו מיועדת לכסות שני סוגי מומים: 'נאה' - לכסות שער לבן, 'והרבה' - לכסות שער דליל, 'דרך עראי' - ללא חשש התרת קשר כדי שתוכל לשלוף אותו בשבת, אך פירושו

דחוק מאד בלשון הרמב"ם, ובנוסף לפי גירסת הרב קפאח "כעין נרתיק מדביקין בו שער נאה מאד, ולבושות אותו על הראש באופן זמני להתיפות בשער" - כלל אין מקום לפירושו כי לא גרס 'נאה והרבה' אלא 'נאה מאד' שבדאי מתפרש שהפאה מיועדת להוסיף יופין. ג' - המעיין בסוגיא דנזיר ובראשונים [המבוארת בעמוד 35] יווכח שגם בזמן חז"ל הפאה היתה תחליף לשער, שהרי מבואר שם שהבעל אינו יכול למחות באשתו הנזירה העומדת לגלח את שערה מאחר ו"אפשר בפאה נכרית" - לכן סביר לומר שהפאה כיסתה את כל שערותיה ולא רק בפאה חלקית שקרחתה עדיין תראה בין קווצות השער הדלילות [ומחלוקת האחרונים היא אם יצאה בפאה זו לרה"ר או רק לחצר, אך לא נחלקו שהפאה היתה עשויה לנוי]; וכן מפורש בגמרא ובראשונים שיצאה בחוטי שער משער שלה או של חברתה, ובתוס' ר"ד (שבת נ"ה) פירש שחוטים אלו מכסים את שערה [לדילמא שלפא ומחויא ליכא למיחש שאין דרכה של אשה לגלות שערה משום פריצות] (מכיון שתוס' ר"ד הסביר ששליפת החוטים מהוה גילוי שער הנחשב כפריצות - מוכח שהבין שחוטים אלו מסתירים את השער החייב בכיסוי), אלא שהיעב"ץ העמיד את גמרא זו בחוטים היוצאים מבעד לצמתה ולא במקום צמיחת השערות (אמנם מכמה ראשונים שכתבו שנותנת החוטים על ראשה במקום שערה משמע שלא כדבריו, וכן למדו המג"א והגר"א מסוגיא זו את היתר הפאה ברה"ר).

טען בספר 'דת משה וישראל' (פרק ז') שהמגן גבורים (ס"ו ע"ה שה"ג אות ג') אסר חבישת פאה משער שלה כי רק שער של חברתה אינו דומה במראיתו לשער שלה [והביא את העט"ז (ע"ה ג') שהלבוש התיר דוקא בפאה משער שאינו שלה, דלא כרמ"א שלא חילק], והוסיף לכתוב בספרו 'פאה נכרית בהלכה' (על פסק הפמ"ג המובא במ"ב) שמאחר שבשו"ע הרב (ש"ג ט"ז) הסביר ששער חברתה אינו דומה במראיתו לשער שלה - לכן הפאות המצויות היום שנראות ממש כשערות טבעיות וגם מותאמות לגוון פניה הרי נחשבות כשערותיה ואין להתירן ~ ויש להשיב: א' - המעיין בלבוש (ע"ה ב') יראה שלא היתה כוונתו לחלוק על הרמ"א ולחלק בין שער שלה לשל חברתה, אלא רק הגדיר מה היא פאה נכרית [המותרת לרמ"א] = "שאינה שלה" - כלומר העשויה משער תלוש [כנראה שכן פירשו גם בפמ"ג (א"א ע"ה ה') ובהגהות הגר"ב פרענקיל (על העט"ז), דלא כעט"ז], וממילא אין לנו מקור להחמיר יותר בפאה הנראית כשער שלה, וכן כתב הרש"ר הירש (חורב עמוד 377) שכסוי שער האשה בנשואה על הראש פאה נכרית משערות זרות או משערותיה הכרותות הוא מנהג קדום ובלתי אסור. ב' - המהר"ם פרוכנצאלו (א' צ) כתב שאף שלא נוחה דעתו מפאה הדומה לשער מאחר והיא דומה לאיסור של שער באשה ערוה, אולם מאחר וכך נהגו הנשים שמקורב באו - לכן קשה לשנות המנהג, ולמנהג זה אין הבדל בין שער תלוש שלה או של אשה אחרת - כי תלוש שחיברו הוא תלוש. ג' - המעיין בדברי המגן גבורים (א"ח ע"ה אלף למגן ח') יראה שדחה אחת לאחת את ראיות זקיננו המהר"י מינץ (שהוא מקור דברי הבאר שבע) נגד חבישת הפאה, והסביר שזקיננו עורר מדנים אף שדבריו דחויים מפני שראה שבזמנו מצות כיסוי השער נפרצה וכל כוונת הנשים היתה להדמות לגויות [ובישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז) כתב שכנראה שהבאר שבע לא חדר והעמיק להבין טעם הדבר ויסודו לחלק בין שער תלוש למחובר], אלא שהוסיף המגן גבורים שאם אין מנהג המקום שהנשים הולכות בפאה ודאי יש לאסור משום מראית העין, אבל אם רבים נהגו כן - לא שייך חשש מראית העין שהרי לא יחשדו, וכל שכן שאין לחוש שיחשדו בה כאשר כל הנשים נוהגות כן - שהרי איך אפשר שכולן תעבורנה על דת משה ויהודית, וממילא מובן שכאשר סיכם את דבריו והביא (באלף למגן ח') את דברי הלבוש ששער של עצמן שנחתך וחובר לראשן אסור - כוונתו רק לומר שבשער שלה יש יותר חשש שיחשדו ששערה גלוי, ומ"מ אין לזה חשיבות לגבינו שהפאות מצויות ואין לחוש שיחשדו ששערה גלוי [כמבואר בעמוד 20]. ד' - מה שבספר 'פאה נכרית בהלכה' אסר את הפאות המותאמות לפניה כי נחשבות כשער שלה ~ הוא תמוה שהרי לשונות הראשונים והפוסקים מעידים שהפאה היתה קישוט, וממילא ברור שהיתה מותאמת לפניה, ובפרט שבמקומות רבים היו מייצרים את הפאה בהזמנה אישית, וכן היתה הכרעה ברורה אצל גדולי אירופה שעודדו את השימוש בפאה ולא אסרו להכין פאה משער שלה או משער של חברתה או של אחותה אף אם נראית כשער שלה [והרי מי שאסר את הפאה משום החשש שיחשדו שאינה מכסה את שערה הרי סבר שהפאה קרובה במראיתה לאשה זו, וראה באפי זוטרי (אה"ע כ"א ט"ז) שכתב שיש לנשואות לכל הפחות לכסות מקצת מהפאה בצעיף כדי שיוכלו להבחין בינה לבין פנויה - משמע שאפילו בשנת תקנ"ז ההבחנה בין פאה לשער היתה קשה לולא הצעיף], ואין להמציא איסור בפאות הנראות כשער שלה. אמנם, ראוי למנוע חבישת פאות המתוקנות באופן שלא ירגישו כלל בשום אופן שזו פאה, שכמה פוסקים אוסרים חבישת פאות אשר אף מומחית מתקשה בהבחנה שזו פאה, אמנם - כמעט כל הפאות ניכרות למומחית [ובהנחיות בד"צ משמר התורה כתבו שיש להמנע מכל דבר שמטרתו לשוות לפאה מראה טבעי כגון שביל לבן, צבע הרשת כחיקוי לצבע הקרקפת ותסרוקות כדרך הנערות, וכן משמעות דברי מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל בשיעורו (מיום כ"ח תשרי תשס"ט)].

טענו בעלי החוברות שאף אם נקבל שאין איסור בחבישת פאה, אולם המציאות מוכיחה שהפאה גורמת להרהור ~ ויש להשיב: א' - אם אכן היתה מכשלה בחבישת הפאה כיצד גדולי עולם התירו ואף עודדו את חבישתה ולא חששו למכשלה? ב' - חז"ל התירו לומר דברים שבקדושה כנגד מקום שרגיל להיות מגולה מאחר ולא חששו שיבוא לידי הרהור אף אם מקום זה הוא יפה - שהרי הרהור נובע ממישיכה, ומשיכה נובעת בעיקר מסיטואציה שאינה רגילה ולא דוקא מיופי, כדכתב בשו"ת אג"מ (או"ח ד' ט"ו, ק"ב) כתב שמאחר ואין הדרך לכסות את העינים והשיניים והשפתים והצואר והראש והאף ואת שער הרווקות - מותר לקרוא ק"ש כנגדם אף שהפוסק משבחם ואף שהפנים והעינים הם עיקר הנוי ויופי, ומה שאסור לקרוא ק"ש כנגד שער הנשואות הוא רק מפני שדרכן לכסותו ולא כי שער הנשואות שונה מהותית משער הרווקות, ומה שנשואות מכסות שערן אינו מצד ערוה אלא רק מצד דין התורה לכסות שהרי פנויות אין מכסות שערן, וקשה להאמין שפאה צנועה

גורמת מכשול למי שאינו פרוץ יותר מאשר ראיית אשה הלובשת בגד יפה או שתווי פניה יפים [ניתכן שהטוענים שראית פאה גורמת להם מכשול אינם שמים לב ש"מכשול" הוא כשולן בעבירה, ואינם יודעים שראייה לפי תומו של מקומות שרגילים להיות מגולים אינה אסורה אף אם מודעים ליופיה, וממילא האפשרות ל"מכשול" היא רק אם יוסיף להרהר בה - ולזאת אינה אחראית אשה שמתלבשת בצורה מכובדת ולא פרובוקטיבית; גם חובשות המטפחת נוהגות ללבוש פריט לבוש מסויים אשר ביסודו נועד להבלטה, וד"ל]. ג' - כתב המרדכי (ברכות סי' פ' בשם רב"ה): "כל הדברים שהזכרנו למעלה לערוה דוקא בדבר שאין רגילות להגלות, אבל בתולה הרגילה בגלוי שער לא חיישין - דליכא הרהור"; וכ"כ בשו"ת מהר"ץ חיות (נ"ג) שבמדינות המורגלות בגילוי השער היוצא חוץ לצמתן [בגד המצמצם את השער שלא יצא]: "אין דבר זה גורם להרהור כיון שבכל עת נוהגים ככה, ודבר התדיר אינו פועל על כח הדמיון, ואין כאן שום חשש רחוק שיצא מכשול מזה"; וכ"כ בשו"ת דת והלכה (א') שבזמן שכל הנשים פרועות ראש - אין חשש הרהור; וכ"כ בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (א' או"ח ח') "הרהור תלוי באיסור ומים גנובים ימקקו, ומשום שמותר לבתולות לילך [בשער גלוי] על כן אין איסור בזה". ד' - בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) כתב שאין לאסור חבישת פאה מפני שנעשתה במומחיות בטענה שהיא גורמת להרהור עבירה - שהרי לא אסרו לאשה שתתיפה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן, והוסיף לכתוב בשו"ת שמ"ש ומגן (ב' אה"ע י"ז) שאין הגיון לומר שמתחדש הרהור מחמת גילוי השער ברגע שהאשה מתקדשת, שהרי לא נעשה שינוי בגופה, ואיסור גילוי השער אינו מפני הרואים אלא מפני החציפות - שדרך הנשים לכסות שערן במטפחת או בפאה, והיא מגלה את שערן, וממילא אין לחדש איסור בחבישת הפאה מחמת הרהור. ה' - בספר 'אוסרי לגפן' (ט' דף קע"ה) כתב שאף שרבים טוענים שהפאה גורמת להם הרהורים, אבל במציאות הפנויות גורמות ליותר הרהורים, ואם אכן היינו חוששים בזה למכשלה - הרי שהיה לנו לאסור לפנויות לצאת לרה"ר, ובפרט כשיוצאות כמה נערות יחד, ומ"מ יש לנשים לעשות את כל ההשתדלות כדי שלא למשוך את העין אף כאשר לבושות כהלכה. ו' - בשו"ת אז נדברו (י' כ"ח, י"ב מ"א) כתב "בימינו שנשים יוצאות מקושטות, ואין הבדל אם היא מקושטת בפאה נכרית צנועה או אם היא מקושטת גם בכובע ובמטפחת - כלומר שני קישוטין ביחד, השאלה של פאה נכרית שייכת להלכות אה"ע ולא לצניעות, כי הלא אנו נמצאים על הארץ, ולכל הפחות ברגל אחת אנו עומדים על הארץ ומרגישים היטב מה מושך להסתכל, אם פאה נכרית צנועה או הכובע והמטפחת, ובפרט מטפחת אדומה או רב גווניים [כלומר, מטפחת אדומות או רב-גווניות מושכות יותר מפאה], וכובע מקושט... מרגישים היטב מה מושך את העינים לראות ולהסתכל ועין רואה והלב חומד - אם היא לבושה בצניעות על הצד הטוב והישר אלא שלבושה בפאה נכרית צנועה, או שלבושה במטפחת אבל לא בצניעות".

טענו הטוענים שמאחר וחילונים מתלוננים שחובשות הפאה הן יפות לכן מוכח שהפאה מהווה מכשול ~ מגוחך הדבר שחילונים המורגלים בצפיה בנשים פרוצות יתלוננו שחובשות הפאות הצנועות מגרות אותם, אלא התרסתם כנגדנו הוא לפי הבנתם העקומה בתורת משה בחושבם שהתורה אוסרת על האשה להיות נאה, וטעו לחשוב שצניעות היא מיעוט היופי - ולכן הם מתריסים כיצד נשותינו מטופחות, אולם מאחר ואנו יודעים שאין כוונת התורה למנוע את יופי הנשים אלא רק שלא יהיה זה יופי מושך - אנו יודעים שאין בזה סתירה, ואדרבה פאה מוסיפה למכובדות, ומאחר ואין שום איסור לאשה ללבוש בגדים יפים המייפים אותה ובלבד שלא תתבלט - כך גם אין איסור לחבוש פאה יפה המייפה אותה ובלבד שלא תתבלט; מה שהפרוצים אינם שומרים את עיניהם ונכשלים - כבר אמרו חז"ל (ב"ק ס"ט). "הלעיטהו לרשע וימות", וכבר אמרו על אותו שנכשל בראיית אשה "מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשה אחת והעלה לבו טינא ובאו ושאלו לרופאים ואמרו אין לו תקנה... תספר עמו מאחורי הגדר... אמרו חכמים... ימות ולא תספר עמו מאחורי הגדר... ניטלה טעם ביאה וניתנה לעוברי עבירה שנאמר מים גנובים ימקקו וְלָחֵם סְתָרִים יִנְעָם" (סנהדרין ע"ה), וכן כתב בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ז) שכל מה שהוא מותר על פי הדין - בין אם תכסה בכגד או בפאה הוא כמלבוש על ראשה, ואין לנו ליכנס אם הוא מייפה אותה או לא כי זה הוא ענין הגברים שחובתם שלא להביט, ונראה ברור שבמגולות הראש אין תוספת הרהור לאחר חתונתן כי לא נראה שום שינוי בגופן שיעורר הרהור, ואף שאין בזה כדי להתיר שלא יכסו ראשן כי זהו מדינא דתלמוד - אבל דיינו שתכסנה את שערן, אך לא להוסיף חומרות בלי טעם שכיסוי בפאה לא יועיל רק משום שהיא מתייפה יותר.

באחד הספרים חידש שהחובשת פאה ונראית כפנויה נראית כמזלזלת במצוות כיסוי השער וגם גורמת שיביטו בה כפי שמביטים בפנויה לצורך שידוכים, והוסיף שהפאות הארוכות והמתנפפות ובעלות השביל הלבן והפאות שכיוון צמיחתן הוא כשל שער טבעי - אסורות משום שנראית כפנויה, ואף אם הורגלו שם בחבישת פאות הרי ככל שהפאה איכותית יותר עלולים לטעות בזה יותר ולחשוד שהיא פנויה ושראשה אינו מכוסה ~ ויש להשיב שלחשש זה כמעט ואין שום שורש בפוסקים הקדמונים [מצאתי כן רק באפי זוטרי (אה"ע כ"א ט) שכתב שיש לנשואות לכל הפחות לכסות מקצת מהפאה בצעיף כדי שיוכלו להבחין בינה לפנויה], וברור שנשים המכסות שערן בפאה של צעירה אין מתכוונות לזלזל במצוה או להראות כפנויות או להראות כגלויות שער, אלא רק להראות יפות יותר - ואין בזה איסור; וכן מצאנו בגמרא שהוצרכו לאסור לזקנה לצאת בשבת בחוטי שער של צעירה אף שהוא שבח לה מפני החשש שתסירם - ומכאן שביום חול דרכן היה לצאת בזה [אמנם בתשובה מאהבה (א' מ"ז) פירש שהחוטם מוסתרים כי אז מובן שחששו שבשבת החוטם יתגלו ויחייכו עליה ותסירם ותטלטלם, ואם החוטם היו מגולים הרי יצאה בהם מגולים ולא חששה שיחייכו עליה (אך לא הבנתי את הראיה, שהרי יתכן שחכמים חששו שצחקו עליה בניגוד לתחית שלה)]; מה שמצאנו בפוסקים הוא שאין

הפרוצים נכשלים

נראית כפנויה

לה להראות כמגולה - שבזאת הרי נראית כעוברת איסור, אולם אין איסור להראות כפנויה - שהרי אינה נראית כעוברת איסור, והנפ"מ היא במקרה שתהיה אופנת כיסוי שער גם לרווקות - ברור שגם לנשואה יהיה מותר לחבוש כמותן אף שנראית כפנויות, שהרי אינה נראית כמגולה; מה שאין מתירים פאות ארוכות וכדו' אינו מפני שנראית כפנויה אלא מפני שמושכת תשומת לב - וממילא נחשב כפריצות, אלא שלעתים הנסיון לשוות לפאה מראה צעיר מהווה פגם בצניעות [כגון שמשמשים בפאה שאינה סימטרית, וכדו']; כתב בהליכות שלמה (תפלה כ' הערה י"ב בשם ספר מלבושי כבוד) שאין זה מדרך הצניעות שיהא המראה דומה לפנויה אלא צריך שיהא ניכר בקלות שאין זה שער טבעי [לא יתכן שכוונתו שיהיה ניכר שאין זה שער טבעי - כי פאות משער טבעי הותרו כבר בגמרא (עכ"פ בחצר), ועליהן דנו הפוסקים המתירים והאוסרים במשך הדורות, אלא מסתבר שכוונתו שיהא ניכר שזו פאה], וכבר העידו רבים שרוב הפאות המצויות ניכרות [ורק הפאות שמחירן אלפי דולרים עלולות להטעות מחמת שכלול עשיתן משער ללא עיבוד וללא צביעה, וכיוון צמיחת השערות ככיוונו הטבעי, וצבע הרשת כשל הקרקפת, וקשירת השערות נעשית באותה זווית שהשער המחובר יוצא מהראש, ועוד שכלולים]. אמנם התקבלה הנהגת צניעות שיש דפוס מקובל לפאה של נשואה ודפוס שונה לתסרוקות של רווקות - לכן ישנן תסרוקות של רווקות שלא היינו מתירים כמותן לפאה של נשואות [כגון צמה או קוקו - והפרטים בזה משתנים במקומות ובתקופות שונות, ועובדה ידענא מכלי ראשון מהרב ד.מ.ג. ששאלו את מרן הגרשו"א זצ"ל מדוע התיר לאברך שאשתו תחבוש פאת קוקו אף שחתם על מכתב האוסר פאות אלו - והשיב שאותו אברך אמר לו שמחצית מנשות האברכים בכלל שלו חובשות פאות אלו, ולכן הורה לו שחבישת פאה זו מותרת שם].

טענו הטוענים שמאחר והפאות מיוצרות על ידי פרוצים ועבור פרוצות הרי יש להתרחק מהן ~ ויש להשיב שמסתבר שהפאות הצנועות מיוצרות בעיקר עבור הסובלות מנשירת שער כגון זקנות או מטופלות בהקרנות רח"ל [וגויות פרוצות הרי תחבשנה פאות פרוצות למטרות פריצות], או עבור שחקניות וכדו' המשתמשות בפאות כדי להקראות שונות לצורך תפקידן, ואין לשימושים אלו קשר הכרחי לפריצות; בנוסף יש לדעת שגם אם הפאות היו מיוצרות למטרות פריצות - אין בכך כדי לאוסרן על מי שחובשת פאה שנראית עליה צנועה, כפי שחצאית בגיזרה צרה המיוצרת למטרות פריצות אינה אסורה בלבישה על בת שהחצאית נראית עליה צנועה; מה שהיצרנים הם פרוצים - הלואי וגם בשאר פריטי הלבוש נהיה כל כך בררניים.

טענו הטוענים שלמנהג הנהוג היום שגם הצנועות חובשות פאה צנועה אין תוקף של מנהג, שהרי מנהג זה הונהג על ידי קלות הדעת שלא בהסכמת החכמים ~ ויש להשיב שבעבר הרי רוב הנשים כיסו את שערן במטפחת, והפרוצות גילו את שערן או שחבשו פאה; בעקבות גזירת הלבוש שנבעה מהשתדלות המשכילים - השלטון ברוסיה הכריח את כל הנשים להסיר את כיסוי שערן והצנועות ביותר נשארו בכית או שחבשו פאה; רק לאחר עשרות שנים הצליחו הרבנים לשכנע מעט מעט את כלל הנשים שומרות המצוות לחבוש פאות לראשן המגולה, וממילא לומר שחבישת הפאה הונהגה על ידי קלות הדעת - הוא סילוף הסטורי, ואדרבה - הפאה במשך עשרות שנים נחשבה כסמל הצניעות [הארכתי במתן הרקע בעמוד 5], ואף שמצב זה הוא תגובה כנגד גלויות הראש אולם לא ניתן לומר שהפאה הונהגה על ידי קלות הדעת לשם פריצות, ולאחר שחבישת הפאה התפשטה בין הצנועות כבר לא הורגלו לראות בה הנהגה שבדיעבד, אלא חינוכו ועודדו לחבישתה; וכן מצאנו שבשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ז-קל"ח) אף בהיותו במרוקו הנהיג את חבישת הפאה, ואף ראה בה תיקון לפירצת הדור להקל לנשים צדקניות לעשות פאה כדי להשוותן עם שאר נשים העושות באיסור - והצדקניות תעשינה פאה בהיתר ולא תהיינה בין הנשים ללעג, והוסיף שמה שטענו שהמנהג נוסד על ידי הפרוצות - י"ל שהפרוצות אינן חובשות פאה אלא מגלות שערן, והמנהג לחבוש פאה נוסד על ידי שומרות המצוות אשר רוצות לנהוג באופן מודרני אך על פי התורה, ומהן ילמדו גם שאר העם ויעשו בהיתר ולא יכשלו בגילוי שער, וכ"כ בשו"ת אז נדברו (י"ג נ"ה) שאף שהדברי חיים כתב שמנהג הפאה נובע מפחותי הערך והאפיקורסים, אך בזמננו אדרבה הפאה היא סמל של החרדיות.

טענו בעלי החבורות שבת שתתרגל לראות את אמה חבושה במטפחת הרי תמשיך את מסורת הצניעות, ואילו בת שתראה את אמה חובשת פאה הרי שעלולה לרדת דרגה ולחבוש פאה שאינה צנועה ~ תאוריה זו אינה עומדת במבחן המציאות, וכנראה שכוחות הנפש אינם ניתנים להשפעה על ידי דוגמא אישית סתמית, ומסתבר שבמקרים רבים דוגמא אישית עלולה ליצור תגובת נגד חריפה לכיוון ההפוך - שהרי כח החיקוי של החניך מושפע לא ממה שמראים לו אלא ממה שהוא קולט, וכת המרגישה שאמא שלה משרדת מסכנות על כך שאינה יפה כמו שכנתה החובשת פאה [וכל שכן כאשר אמא שלה מזניחה את כל הופעתה הכללית] - הרי במקרים רבים נוצרת אצלה שאיפה חזקה לנהוג אחרת לכשתוכל, ולאחר נישואיה [או הרבה קודם לכן] פורקת היא את עול הצניעות וחובשת פאות פרועות, ומתאפרת באיפור גס וכדו', רח"ל, ודוקא בת שראתה אמא שמשתדלת להיות תמיד מטופחת ונאה אך בגדרי הצניעות הראויים [כלומר שאינה מעוררת תשומת לב] - עשויה לשאוף לחקות את הנהגתה המכובדת והיפה, כנודע מתוך המציאות [ועד הייתי לסעודת שבע ברכות ששתי המחנות חבשו מטפחות וכמעט כל בנותיהן חבשו פאות ארוכות]. כלל גדול הוא בחינוך 'תפסת מרובה לא תפסת' [כלומר - יש הורים ומחנכים שאין מסוגלים ללמד את החניך להתמודד עם דברים שעל הגבול ובחרים לנעול ולאסור הכל, ואף שבכך מונעים מספר בעיות אולם אין הדבר נקרא חינוך, כי אדרבא טוב שהחניך יקלוט שהדברים אינם פשוטים ושמחנכיו מתרעמים על תופעות מסוימות, ושהרבנים דנים בהם - ובכך יפנים את העמידה נגד היצירה; גישתם השטחית לחינוך מצדדת לאסור את כל הפאות, וכתוצאה מכך אם הבת תמרה באמה הרי שעלולה לחבוש פאות שאינן צנועות. אך חינוך מחושב להיתר.

הפאות
מיוצרות
לפרוצות

הפאה
הונהגה על
ידי הפרוצות

חינוך הבנות

בגבולותיו מסוגל להקנות את הפלס הנכון לאסור את הראוי לאוסרו ולהתיר את המותר; בת הרואה אצל אמה מראה מטופח ומכובד אך לא בולט ומושך תשומת לב - עשויה לשאוף להיות כמו שראתה בבית, והנסיון מעיד שבמקרים רבים אמהות שהזניחו כליל את הופעתן גידלו בנות שפרקו את מוסרות הצניעות].

העדת פאה
או מטפחת

טענו הטוענים שגם אם נקבל שמותר לחבוש פאה צנועה אולם לכל הדעות מהודר יותר ללבוש מטפחת ~ ויש להשיב: א' - אילו היינו חוששים שהפאה נחשבת כשער גלוי - הרי שהיה מקום לטעון כן כי המטפחת נראית יותר ככיסוי מאשר הפאה, אלא שמאחר והמנהג הוא להתיר לקרוא ק"ש כנגד פאה כהוראת הרמ"א הרי שאין מחשיבים את הפאה כשער גלוי אלא ככיסוי - וברור שכלפי זה לפאה יש יתרון על פני המטפחת, שהרי הפאה מכסה את השער טוב יותר, שהרי המציאות מוכיחה שבפעמים רבות אין משתלטים על גלישת המטפחת וכך מתגלה שער הראש ונפגע עיקר דין כיסוי השער, ואילו בפאה - גם אם שערות מסויימות יוצאות ממנה הרי שאינן ניכרות כל כך [נדכתב בשו"ת דת והלכה א' שמטפחת שאינה מכסה את כל שערות הראש - גרועה מפאה כי הפאה מכסה את כל השערות ואילו במטפחת יש חסרון מצוי שמקצת השערות מתגלות, וכונת הפוסקים שהצריכו מטפחת היתה רק למטפחת שבה השערות כלל לא יתראו, וגם אם המטפחת תגלה רק את השערות היוצאות חוץ לצמתן שבה המהר"ם אלשקר היקל - אולם הצמח צדק (אה"ע קל"ט) והחת"ם סופר (או"ח ל"ו) אסרו מדינא לגלותן, וכן העידו המהר"ץ חיות (נ"ג) והכנסת הגדולה (אה"ע כ"א) שהמנהג שאין מוציאות שום שיער, ואצל התימנים נהגו אף בשלשה כיסויים כדי ששום שיער לא תצא; בשו"ת אור יצחק (אה"ע ג', רבי יצחק עבאדי ראש כולל אהל תורה, שנת תשס"ג [2003]) העיד שאמר לו הגר"מ פינשטיין זצ"ל שפאה עדיפה על מטפחת כי היא מכסה את כל השערות וכי השער תמיד נשאר מכוסה, מה שאין כן במטפחת, ועוד כתב שם 'אני תמה על אלה שמרעשים עולמות ואומרים כל מיני דברים על הלוכשים פאה נכרית, וכמעט עד קללות הגיעו וגם עד לגירושין, ומה כל הרעש הזה - הלא יש הרבה מתירין מן הדורות הקודמים ומן הדורות האחרונים וכולם צדיקים וקדושי עליון, ומדוע האוסרים רוצים לכפות דעתם על כולם, והנה להן לבנות ישראל, וכל אחת תעשה כפי אשר החכם שמצוה לה'; ויותר מזה כתב בשו"ת שמ"ש ומגן (ב' אה"ע ט"ז) שמאחר והמטפחת הרגילה אינה מכסה את כל שער הראש, וגם כובע אינו מכסה הכל - ע"כ שהחובשות מטפחת או כובע נאלצות לסמוך המהר"ם אלשקר המתיר גילוי של שער שנוהגים לגלותו - ובה כמה פוסקים חולקים עליו, וא"כ עדיף לתפוס את מנהג חבישת הפאה שיש בו כיסוי כל השערות]. ב' - מפתיע לדעת שהמשנה ברורה (ע"ה ט"ו) כתב שהפאה מותרת במקומות שנוהגים לחובשה, ואילו את חבישת המטפחת אסר אם אין רדיד מעליה (ע"ה בה"ל מחוץ). ג' - לפאה יש יתרון חינוכי בכך שכמעט ואינו מצוי שבנות של נשים המקפידות על מראה נאה תפרוצנה את גדר הציניעות שהרי הרגילו אותן ליופי אך בהגבלה, ואצל רבות מחובשות המטפחת - הסטת המטפחת לאחור היא מצויה, ופעמים שאף מסירות אותה לגמרי, משא"כ אצל חובשות הפאה, ויש להתבונן בעובדה שמועטות הן חובשות הפאה שהסירו את כיסויין כשעלו לארץ אך רבות מחובשות המטפחת הסיירה [תלמיד החת"ם סופר רבי יוסף יונה צבי הורוויץ אב"ד פפד"מ כתב שבאותם מקומות בהם שימש ברבנות היו נשי ישראל הכשחות יוצאות בפאה נכרית, ואילו בכמה מקומות אחרים בהם אסרו את הפאה ועודדו לבישת צעפים ומטפחות - היה הדבר גזירה שאין רוב הציבור יכול לעמוד בה, ונשי המקומות הללו זלזלו לבסוף בכל כיסוי ראש, ומפני הבושה גילו את שער עצמן עד שכשרי ישראל לא יכלו להשתדך עוד עם בני קהלות אלו (מכתב בתו - נשלח לי ע"י מח"ס שרשי מנהג אשכנז); וכתב בשערי הלכה ומנהג (ד' אה"ע נ') שכשהראש מכוסה במטפחת ופוגשת בידיה חילונית - לעתים תכופות המטפחת נשמטת או שגם נעלמת כליל בכיס, וכיסוי המטפחת אינו מחזיק מעמד כיון שבכל פעם ופעם עומדת האשה בנסיון אם לכסות שיערה מפני שמתביישת מפני המלעגים - מה שאין כן בלבישת פאה שאי אפשר להסיר הפאה; כתב בספר תורת מנחם (חלק י"ב עמ' 188, לאדמו"ר מלובביץ', שנת תשי"ד [1953]) שלפאה יתרון גדול על מטפחת בכך שלא תסירנה אף כשנמצאת ליד נשיא ארה"ב, משא"כ במטפחת 'ביכלתה להסיטה למעלה יותר ויותר, או לפעמים להסירה לגמרי, ודבר זה ידוע הרבה מהמציאות', ואף שטוענת שתכסה במטפחת כראוי - 'מהמציאות יודעים שאין הדבר כך, וא"כ לשם מה תקבל על עצמה נסיון גדול כ"כ]. ד' - לעתים חבישת הפאה מהווה שורש פורה ראש ולענה בשלום הבית מפני שהבעל מפחד מהנאמר בחוברות ואשתו מעונינת שלא להיות שונה משכנותיה ומורותיה חובשות הפאה. ה' - לעתים האשה היא המפחדת מהסיפורים המצויים בחוברות על אש הגהנום הניזונת מהפאה [את המצאה זו מייחסים לבבא סאלי זיע"א, ואילו חתנו מעיד שסיפור זה לא היה ולא נברא, כמובא בהסכמתו לספר 'חן וכבוד'] ומהישועות שרואות חובשות המטפחת [יכולני לספר על צרות מסמרות שער שעברו על אשה אחת, למרות שהיא מחובשות המטפחת שנים רבות, וסיפר לי מח"ס 'חן וכבוד' על פאנית אחת שבנה חלה ל"ע, ולא שתה לבה לאזהרות שכנותיה שתחליף למטפחת ותפסיק 'להחטיא' את הרבים, ובנה החלים, בס"ד] - ואילו הבעל מפתח דחיה לאשתו שאינה מטפחת עצמה לטעמו [כשטעמו כולל פאה], ושלום הבית מופר. ו' - לומר לאשה שלא להתייפות באופן המירבי המותר לה הוא כמו לומר לאדם לאכול רק לחם. ז' - וכן אמר לי מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א שיש להעדיף פאה [ובספר 'חן וכבוד' הראה את צילום תשובות מרן הגר"ח שליט"א אליו, שלשאלה על דין פאה שאינה ארוכה מאד או פרועה, אך עשויה משער טבעי ויש לה מראה טבעי - השיב 'אם זה נראה ממש כשערה ואי אפשר להבחין - יש להחמיר, לשאלה אם צריך להחמיר כשניתן להבחין ע"י סימנים שהפאה גבוהה יותר, מבריקה יותר, תסרוקתה ישרה ואינה דומה לתסרוקת הרווקות, או ששרשי השער אינם יוצאים מהראש - השיב 'אם המתבונן יכול להבחין - המנהג להקל', ולשאלה האם למעשה יש עדיפות לפאה על המטפחות המצויות - השיב 'יתכן', אמנם הגר"י אפרתי שליט"א אמר לי בשם הגריש"א זצוק"ל שאם בעל אומר שאשתו מסכימה לחבוש מטפחת - בודאי יש להעדיף חבישת מטפחת [כידוע שיש הבדל בה בין הרבנים יוצאי מערב אירופה לבין רבני ירושלים]. ח' - עוד צריך לדעת שחבישת מטפחת אצל בעלת תשובה לעתים מעידה שלא קבלה על עצמה הכנעה ל"חרדיות" שהרי המעבר לפאה כרוך בשינוי תפיסה מהותי, בדומה לקושי שבחבישת כיפה שחורה

לראשו של בעל תשובה. ט' - עוד יש לדעת שבנות רבות אינן מוכנות להשתדך עם בחורים כלילי המעלות לאחר שהוברר שהבחור מעדיף פאה כדי למעט את נסיונותיו, וממילא היצע הבחורים המעולים שתוכלנה להשתדך עמם מתמעט מאד, ויש להן לדעת שנושא זה אינו כל כך חשוב בעת הבירורים, אלא לאחר נישואיהם יקבלו את הכרעת רבם כיצד יש לנהוג, ולא יעשו מזה ענין הדוחה מעלות חשובות יותר.

מנהג טעות

טען בספר 'פאה נכרית בהלכה' שאף שהמנהג השתנה וכיום גם דרך הצנועות לחבוש פאות צנועות, אולם מאחר ו'התגלה' שלטי הגבורים התיר את חבישת הפאה רק בחצר, וכן 'התגלה' בכוננת הרמ"א המג"א והפמ"ג - לכן צריך לומר שמנהג חבישת הפאה ברה"ר הוא מנהג טעות שאסור לקיימו ~ יש להשיב: א' - יומרני וחוצפני לומר שכל גדולי וגאוני אשכנז במערב אירופה במאה השנים האחרונות שכל בית ישראל נסמך עליהם באיסורים החמורים טעו והתירו איסור הלכה למעשה למליוני נשים, ושרבבות הנשים הצנועות החובשות פאות צנועות בדורנו בהוראת רבותיהן הן עברייניות, ושרק בדורנו נגלה הפשט האמיתי שיציל את כל בית ישראל מאיסור - וכבר כתבתי קונטרס הדוחה מכל וכל את ראיתיו [הקונטרס נמצא בגירסת הקובץ של חוברת זו; וראה בשו"ת שמ"ש ומגן (בי"א ע"י) דברים חריפים כנגד המתיימר להוכיח לכל גאון וגדול שהוא טועה]. ב' - עוד י"ל שהמתירים לא הסתמכו בלעדית על שלטי הגבורים אלא התירו את חבישת הפאה כי חשבו שאין סיבה לאסור, או כי ראו שצורך השעה להתיר, והביאו את שלטי הגבורים רק כתוספת, ורק האוסרים הם שהוצרכו לדון בדברי שלטי הגבורים שהתיר, וממילא גם לאחר המצאת הפשט המחודש שלטי הגבורים התיר רק בחצר - אין הדבר משפיע על ההיתר. ג' - גם בשו"ת באר שבע כבר כתב שההיתר רק בחצר, ואעפ"כ הבין שלטי הגבורים התיר גם ברה"ר ולא ייחס את פשט זה גם לשלטי הגבורים [ומה שהשיבו שהבאר שבע לא ראה את שלטי הגבורים בכתובת אינה תשובה - מאחר ויכול היה להכניס את פשט זה בשלטי הגבורים במסכת שבת גם בלי לדעת מדבריו בכתובת; ועוד - כדי לקיים את הפשט המחודש חובה לדחוק את הגמרא במסכת נזיר שרצונו של הבעל הוא שאשתו תהא קרחת בחצר - שהוא דוחק גדול (שאם לא כן הרי משם ראה שהפאה הותרה בחצר, ומה צריך שלטי הגבורים יחדש זאת, ראה בהערה יב)]. ד' - עוד טען שם שהסבר זה כבר כתוב בדברי החוות יאיר, דבר שכלל אינו נראה למעיין בדבריו [כמבואר בהערה ט].

הפמ"ג חזר בו מהיתרו

טען בספר 'פאה נכרית בהלכה' שאף שהפרי מגדים התיר לחבוש פאה אולם נמצא כתב יד מאוחר בספר 'אם לבינה' שחזר בו מהתירו, וממילא נפל ההיתר וכבר אי אפשר להסתמך יותר על המ"ב שהעתיקו ~ יש להשיב שכדי להתיר את חבישת הפאות הצנועות כיום אין צורך להסתמך דוקא על שלטי הגבורים, הדרכי משה או הפרי מגדים אלא מאחר והפאה הפכה גם לנחלת הנשים המוחזקות בצניעות - לכל אשה הרשות לחבוש פאה צנועה, וכלל אין חשיבות לעובדה שהפמ"ג חזר בו [אם אכן חזר בו, שהרי מנין שנסמך על כתב יד שחזר בו נגד דבריו המפורשים כאשר לא פורסם ברבים שחזר בו, ועוד - יתכן שחזרתו היא רק על דרך ההתעוררות בהתאם למצב דורו ואינה הוראה לדורות; כשהתבוננתי במה שמביאים בשמו (בשם הספר אם לבינה אות "כתובה") ראיתי שכתוב שם שהחשש משום ובחוקתיהם לא תלכו הוא כשעושה שלא יכירו שהוא בן ישראל (זה אינו שייך אצלנו), החשש משום מראית העין הוא כשאין סימן מובהק שזו פאה (בעמוד 20 כתבנו בשם פוסקים רבים שדי שיהא ניכר לנשים), והחשש משום שעוברת על דת יהודית - אפשר שאינו קיים כשכל בני המדינה מקודם מתן תורה ועד עתה הנהיגו כך (כלומר שסובר שיתכן שדת יהודית משתנית לפי מנהג המקומות, ואינו סובר שיכולה להשתנות לפי שינוי התקופות, ובזאת כנראה שלא נהגו כמותו כל בית ישראל ששינוי ממנהגם וכבר אינו לבושות רדיד, ומאחר ויפתח בדורו כשמואל בדורו - יש לנו לברר עם פוסקי הדור שלנו אם לפי מצב הדור יש להתיר לחבוש פאות, ואכן כמעט ולא מצאנו מי מהם שמורה לרבים שפאה צנועה אסורה ברה"ר); בהתבוננות בלשונו של הפמ"ג מוכח שלא חזר בו מהכרעתו שהיתר הפאה תלוי במנהג המקומות אלא רק מההיתר למעשה לבנות עירו, כי בעירו נהגו לאסור, ומקרוב באו לשם נשים שהחלו לחבוש פאה - לכן הוצרך לצאת כנגדו, אך אין בזה כדי לאסור במקומות שנוהגים להתיר (ממאמר הגר"א פולק)].

לבנות ספרד

טענו הטוענים שאף אם לבנות אשכנז יש על מה לסמוך בחובשן פאה אך לבנות ספרד כלל אין על מי ועל מה לסמוך ~ יש להשיב: א' - מענין שדוקא הראשון שהתיר את חבישת הפאה היה הפוסק הספרדי שלטי הגבורים, וראשי החולקים עליו היו האשכנזים תשובה מאהבה, שאילת יעב"ץ, דברי חיים, חת"ם סופר ועוד. ב' - מאחר וכללי הצניעות נקבעים על פי הנהגת הנשים הצנועות שבכל מקום ובכל תקופה, כפי שהתבאר לעיל - הרי שמאחר ובדורנו הפאה הפכה גם לנחלת הנשים המוחזקות בצניעות יש מקום להתיר חבישת פאה צנועה למי שהתחנכה במקום שנהגו בפאה אף אם מוצאה ממקום שנהגו בו לחבוש מטפחת, וכן הסכימו מרנן הגר"ק שליט"א והגר"ק שליט"א שיש להן על מה שיסמכו. ג' - היתר חבישת הפאה נכתב גם על ידי פוסקים רבים מבני ספרד: (1) בשו"ת אור לציון (א' או"ח י"א) כתב שהיתר חבישת הפאה תלוי במנהג המקומות - וממילא בזמננו מותר לחבוש פאה בשוק; (2) בכף החיים (ע"ה י"ט) הביא רק את דברי המתירין; (3) בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ז-קל"ח) הביא הרב משאש את דברי שו"ת יביע אומר וחלק עליו והתיר חבישת פאות צנועות גם לבנות ספרד, וכתב שחבישת המטפחת בחוץ תלויה במחלוקת הפוסקים, ולמקילים יש על מה שיסמכו, ובפרט שכל האחרונים ראו את המחמירים ולא חששו להם [וראה בהערה ט שבספר זכרון דחה את דברי הרב משה לוי זצ"ל שאסר את חבישת הפאה]; (4) בשו"ת ישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז) התיר את חבישת הפאה במקומות שמורגלים בזה; (5) בשו"ת החיים והשלום (אה"ע ג'ד' [רבי חיים כסא זצ"ל, מגדולי חכמי תימן]) שבפאה אין איסור מצד עצמה, ובשבת יש מחמירים שאסור לצאת עמה לרה"ר, וראוי להחמיר שהתימניות לא תלכנה אחרי המקילים - דלא נהגו בכך, אך אם אינן מקבלות - אין ראוי להוכיחן כי מוטב שתהיינה שוגגות; (6) כתב הגר"י רצאב"י (בהערות למעיל קטן ו' הערה רכ"ח) 'אי אפשר לקבוע איסור גמור ומוחלט בדבר כי חכמי הדור חלוקים בדעותיהם - אלו מתירים

ואלו אוסרים... ואי אפשר להיות כל איש שורר בביתו להכריח אשתו בכך, והרבה פעמים יגרום ענין זה הפרת שלום הבית כי קשה מאד להיות שונה מחברותיה ושכנותיה, ואין לדון בזה מצד מנהגי הקהילות, כי בלאו הכי נשתנו כל מנהגי המלבושים וכיוצא בהם, ואין זה מחלוקת בין אשכנזים לספרדים כי גם מהאשכנזים יש אוסרים וגם מהספרדים יש מתירים' והוסיף שיש לצמצם את גודל הפאה, ושלא תהיה עשויה בדרך פריצות והוללות, ושארשי האשה שלא תתקשט בפאה בפני אחרים; (7) הגר"י קפאח (תשובה מכת"י בקובץ המשביר, אוסף תשובות, עמ' 40) כתב "פאה נכרית קדושה ומקודשת והלוואי וכל בנות ישראל ינהגו בה, כי אין שום הלכה אצלנו שיש לקחת את האשה למעצב כדי שיבחר ויתאים לה את הלבוש המכער אותה דוקא, אלא מותרת להתנאות בפאה נכרית". ד- יש לעיין בטעמיו של שו"ת יביע אומר (ה' אה"ע ה') לאסור את הפאות [טעמיו הם: 1) חשש מראית העין שיחשבו אותן לפרוצות, 2) המנהג התפשט על פי פורצי הגדרות, 3) להסבר מוסף הערוך לירושלמי אסור לצאת בפאה (לאותו ירושלמי אסורה גם חבישת מטפחת ללא רדיד ובוהו אנו בודאי אין מצריכים רדיד, וכמעט יחיד הוא הב"ח שלמד שהמטפחת היא כיסוי חלקי, ודבריו יעלו בקנה אחד עם דברי מוסף הערוך רק אם מדובר שם בפאה חלקית שמקצת שיערה נראה כפירש"י בערכו, משא"כ בפאות שלנו שהשער אינו נראה, ודו"ק), 4) הפאה שהותרה היתה מכוסה תחת הצעיף, 5) הרמ"א הביא את ההיתר רק לגבי אמירת דברים שבקדושה כנגדה ולא לגבי היתר יציאה לשוק, כי היא פריצות (כ"כ גם בחסד לאברהם אה"ע פ"ז, ולא הבנתי את ההכרח שהרי הד"מ (באו"ח ש"ג) התיר לצאת בפאה בשבת, ומדוע להניח שמה שלא הביא כן גם ברמ"א מוכיח שחזר בו מהיתר, בלי שיגלה לנו שחזר בו), 6) ההיתר היה רק לצאת לחצר, 7) המג"א התיר רק בזמנו שהנשים היו צנועות וההולכת בפאה נדע שאינה גלוית ראש וממילא לא באו להרהור, משא"כ בזה"ז שהפרוצות מרובות וגם החובשת פאה גורמת הרהור כי מאין ידעו שזו פאה, וכל שכן שפאה הנעשית במומחיות והמחוברת יפה לשערותיה - לא ינקו מהרהור עבירה המסתכלים בה בעוברה בראש כל חוצות, 8) לבני ספרד יש לאסור מאחר וכך מנהגם הקדום], ואף הוא הסתמך על המקילין, עכ"פ לגבי אלמנה וגרושה (יביע אומר ד' אה"ע ג'). ה' - כתב הגר"מ שטרנבוך (דת והלכה א') שהיתר חבישת הפאה לבנות ספרד חלק יותר מאשר לבנות אשכנז, שהרי פוסקים אשכנזים רבים אסרו את הפאה בזמן שחבישתה היתה פריצת גדר, ויש מקום לומר שחלק מהפוסקים שאסרו - אסרו את חבישתה אף אם יתפשט להיתר אלא שהגדולים בזמננו הסכימו להתיר לאחר שהיתר הפאה התפשט גם בין הצנועות, אבל מנהג בני ספרד לאסור כל גילוי שער היה חמור, וחבישת הפאה היתה נחשבת אצלם כפריצות כי הגויות הערביות היו מכוסות לגמרי [ולא הוצרכו פוסקים לאסור חבישת פאה בפירוש מאחר ולפי הרגלי הלבשה בארצם לא בא בחשבון לחבוש פאה], משא"כ אצלנו טעם הפריצות אינו שייך וגם אינו פריצת גדר, ובנות ספרד שהגיעו לארץ וחונכו במוסדות אשכנזים שהמורות חבשו פאות ככיסוי שער צנוע ולא כפריצות - הרי המשיכו בזה את מנהג מורותיהן ולא את מנהג עדתן, ורבות מאמותיהן הסירו לגמרי את הכיסוי בעלותן ארצה, ויש צורך להתיר לבנות ספרד את חבישת הפאה מאחר ואם נאסור להן הרי הצעירות יגלו את ראשן למחצה ולשליש - ושער ראשן יתגלה שהוא איסור ודאי [ואכן מצוי שחובשת מטפחת תחדל מלכסות שיערה, אך כלל אינו מצוי שחובשת פאה תחדל מלכסות שיערה]; וכן במהר"ם אלשקר (כ"ה) כתב לגבי נדון דומה שהבאות ממדינות שמחמירים בהנהגת צניעות מסויימת למדינות שמקילים בה - מותרות להקל מאחר ואין דעתן לשוב למקומן הראשון; ובדומה לזה כתב בשו"ת אז נדברו (י"ב מ"א) שאף שחבישת הפאה לא היתה מקובלת אצל בנות תימן, אולם היה זה מפני שלפי גדר הצניעות שנהגו בהן בתימן - לא היה שייך שתחבושנה פאה, ולא מחמת שהחשיבו את הפאה כשערות טבעיות, אך לאחר שעלו לארץ ואפילו הצנועות ביותר כבר אינן לבושות כמו בתימן - גם לגבי חבישת הפאה יש להעמיד על עיקר הדין שלפעמים יש בזה נחיצות, והמנהג אינו נקבע מחמת המציאות אם נהגו לחבוש פאה בתימן אלא אם נזהרו בזה מחמת איסור [והגרות בתימן אסורות בפאה אף אם מוצאן אינו מתימן].

שמעתי ממו"ר שליט"א שמאחר והיתר הפאה פשט בזמננו גם אצל הצנועות ונשות הרבנים, הרי שהחובשת מטפחת מתוך תחושת צדיקות יש לחוש בה משום גאוה ומוציאה לעז על הראשונים, שהרי מראה בעצמה שטובה היא יותר מהאחרות, וראה ב"ק (פ"א:): שרבי ורבי חייא הלכו בשדה שבצידי הדרכים משום שהיו מהמורות בדרך [והדבר מותר על פי תקנת עזרא], ורבי יהודה בן קנוסא הלך לפניו בדרך, ושאל רבי את רבי חייא מי הוא זה שמראה גדולה בפנינו, ולאחר שהוברר שאדם גדול הוא וכל מעשיו לשם שמים אמרו שלולא כן היה ראוי לנדונו, והסביר המהרש"ל (ים של שלמה מ"א) שמכאן מוכח שראוי לנדות תלמיד חכם שמתיהר ומחמיר בדין שפשט היתרו בכל ישראל. כתבו בספר דרכי החיים (חלק ב') בשם הגרמ"י לפקוביץ זצ"ל שמי שמקובל אצלם לחבוש פאות ומשנה למטפחת - הרי מראה בעצמה שסוברת שהחובשת פאה עוברת על דת יהודית. מצוי שחובשות המטפחות מפנימות גאוה כה גדולה ובכך מתגברות על הסתירה בין מראה עיניה שרוב הרבניות חובשות פאה לבין מה שהחדירו למוחה שהפאה אסורה - וגאוה זו מסוכנת שבעתיים שהרי לא תוכל להיות מושפעת יותר מרבנים ומרבניות.

כתבו בעלי החבורות שקבלו מכתבי ברכה מרבנים או שציטטו דרשות התעוררות המחזקות שלא לחבוש פאה, ובזאת יצרו רושם של הסכמה רבנית למהפכת המטפחות ~ ויש להשיב: א' - לא שתו לבם שמכתבים אלו נועדו לחזק פרט מסויים [כגון ההתרחקות מפאות שאינן צנועות או מחשש תקרובת ע"ז] או שמיועדים לציבור מסויים [כגון לקהל העדה החרדית ששם אינה מקובלת חבישת פאה], והתעלמו מכך שבדורנו לא יצאו פוסקי הדור בעלי האחריות הציבורית בגזירה המחייבת שלא לחבוש כלל פאות, אלא יצאו רק כנגד פאות פרוצות או שכלל אינן נראות כפאות. ב' - ציטטו בחבורות התבטאויות של פוסקים המבטאות רחשי לב ומשאלות לב והציגו אותן כאילו הן הוראות, ולא שתו לבם לכך שכמעט כל בני ביתם ובנותיהם של אותם רבנים חובשות

הוצאת לעז
וגאוה

מעשה רב

פאה לראשן בהסכמת הרב. ג' - מרן הגר"נ קרליץ שליט"א אף הורה לבתו שתחבוש פאה למרות שהחתן הצהיר שדי לו במטפחת, ולבעל אחד אמר שיקנה לאשתו פאה יפה. ד' - מה שכתב בספר אורחות רבינו שמרן הקה"י זצ"ל אמר שבנותיו לא שאלו אותו אם לחבוש פאה - לא שמשו את הרב מספיק כדי לדעת שבאופן זה דוחים בקש שואל טרדן, וכששאלתי את מרן הגר"ק שליט"א אמר לי שהשמועה איננה נכונה, אלא אביו כלל לא אסר פאה שניכר שהיא פאה, וכן נוהגות נכדותיו על פיו, וכן נהגו אמו, ואשתו ואמו של החזו"א. ה' - המסלפים אף השמיעו לרבים את נאומו של מרן הגר"ש"ה וואזנר שליט"א על הצניעות, והשומע את הנאום ישמע בבירור היכן חתכו את דבריו כדי שישמע שכאילו מרן יצא כנגד כל הפאות, וכן הביאו את דבריו בשבט הלוי וצינורו מתוכם את החלקים המראים שכלל לא הכריע לאיסור. ו' - הוראה למעשה שמעתי שבעלה של נכדתו של מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל היה מעונין שרעייתו תחליף את הפאה למטפחת בהסכמתה - וכששאלו את הסבא שליט"א אמר להם שבשום אופן לא יעשו כן אלא יחפשו חומרא אחרת כי חומרא זו מביאה לידי מתח ועצבנות כאשר ההתלהבות פגה, ורק לאחר שבמשך שנתיים הפצירו בו - הסכים להתיר להם להחליף למטפחת מאחר והוכח שאין זו התלהבות רגעית העתידה לדעוך. ז' - עוד שמעתי מהרב ד.מ.ג שליט"א ששאלו את מרן הגר"ש"ה זצ"ל מדוע התיר לאברך שאשתו תחבוש פאה מסוג מסויים אף שחתם על מכתב האוסר פאות אלו - והשיב שאותו אברך אמר לו שמחצית מנשות האברכים בכלל שלו חובשות פאות אלו, ולכן אמר לו שחבישת פאה זו מותרת שם, ואף שבנו הגר"ש שליט"א מעיד בשמו שהיה מעדיף שתחבושנה מטפחות צנועות [כפי מנהג ירושלים] - אולם דעתו למעשה היתה להתיר לחבוש פאות צנועות, כעדותם של בנו הגר"ר עזריאל שליט"א והרב גנס שליט"א, וכמובא בספר 'חכו ממתקים' בשמו, וכן מעידה אחייניתו שגדלה בביתו כיתומה - שמרן זצ"ל השיא אותה בפאה. ח' - בעלי החבורות הגדילו לצטט רבנים ואדמו"רים ולא שתו לבם לכך שכמעט כולם דברו במציאות במקום ובתקופה שחבישת הפאה היתה פריצת גדר - ואי אפשר ללמוד משם על תקופתנו, כמבואר לעיל. ט' - מדהים לגלות כיצד התעלמו מהפוסקים הרבים שהתירו להדיא את חבישת הפאה ברחוב כאילו שדעתם אינה ראויה לדיון, וכיצד לא כתבו שכל גדולי הדור באירופה בדור הקודם עודדו את השימוש בפאה, ואף ראו בה את סמל הצניעות [כנגד גלויות הראש], ונשותיהם לבשו פאה בעידוד בעליהן [כגון הרב מברסק, הגר"ח"ע, הרב כהנמן, הרב פיינשטיין, הרב סרנא, האדמו"ר מגור, הרב קמינצקי, ועוד עשרות גדולי עולם זצ"ל ויבלט"א, וכן העידו הרב שך זצ"ל (לרב א.ט.) והרב הלל זקס (לרב נ.ק.) על אשתו של החפץ חיים], ומדמים בעצמם שהצלת הדור תלויה בהחלפת הפאות המכובדות במטפחות שלעתיים דרכן לגלוש, ויפה היו עושים אילו היו מרכזים את מלחמתם כנגד פאות פרוצות בלבד, או שהיו מרכזים את מלחמתם כנגד קולות אחרות שנוהגים בהן וכמעט שאין להן בסיס [כגון טלטול בערוב על סמך שכירות כללית או אמירה לגוי להדליק תאורה בשבת, וכדו].

דמגוגיה

א' - לא אמנע מלהביע את רחשי לבי למקרא החוברות שהציגו בהבלטה את הפוסקים שאסרו את חבישת הפאות, בלי שניתחו את טעמיהם, כי אז היה מתגלה שברוך כלל טעמים אלו כבר אינם נוגעים למעשה לאחר שחבישת פאות צנועות הפכה לנחלת הכלל, וגם הוסיפו על רשימת האוסרים כמה פוסקים שכלל לא אסרו [כפי שביארתי מקור אחר מקור בגוף החוברת], ומצד שני הציגו את ההיתר כאילו מתבסס רק על שלטי הגבורים, והגדילו להמציא בו הסבר שונה ממה שמאות פוסקים במשך מאות שנים הבינו בו, ולא הבינו שגדולי העולם הרבים המתירים הביאו את שלטי הגבורים רק כסיוע ולא ביססו את ההיתר על דקדוק דבריו, כפי שסיכם את הדיון באגרות משה (אה"ע ב' י"ב) שהאשה החובשת פאה "עושה כדין שהוא כרוב הפוסקים ושגם נראה כמותם" [אגב - אחד מהאוסרים אף ציין את האגרות משה כמחמיר מכיון שכתב לבעל שלא יטיל את "חומרותיו" על אשתו, והתעלם מכך שהאג"מ עצמו (אה"ע ד' ל"ב י) כתב שהמנהג לאסור הוא כמעט בלא טעם]. ב' - עוד אביע את צערי על שבאחת החוברות החלו לפנות ישירות לנשים אשר אין להן יכולת שיפוט הלכתי, והגדילו לכתוב שאין להן להשמע לרבם המתיר, כי בדבר שאתה סובר שיש להחמיר בו - אסור לשמוע להקל אפילו לסנהדרין, ואפילו אם לא למדת את הסוגיא, כל עוד הסנהדרין לא דחו את טענותיך [ובזאת שיבשו את כוונת הסוגיא בהריוות ב': העוסקת רק בגמיר (למד את הדבר) או סביר (מבין דבר מתוך דבר)]. ג' - עוד כתבו שאין לאשה להשמע לבעל שהרי הריסת שלום הבית של בתיים אחרים לא עדיפה על שמירת שלום ביתה. ד' - עוד הגדילו לעשות בהפצת סרט לנשים אשר סובב בעיקר סביב "איסור" הפאות, ובו מאשימים בפגיעים ובמחלות שונות את חובשות הפאה כמנהג אמותיהן ונשות גדולי הדור, ואף שלמדונו חז"ל שצניעות היא המפתח לברכה אולם מי התיר להם לנהוג כנביאים ולהתיימר לדעת את גורמי האסונות ולקטרג על נשים יקרות המוסרות את עצמן לתורה ויראת שמים שכאילו כוונתן להתנאות בפני גברים, ובכך דוחפים נשים שלא לשמוע בקול הבעל, והתוצאות - מי ישורם. ה' - אף שמסתבר שכוונת בעלי החוברות והסרט היא להגדיל צניעות ויראת שמים - אולם לא כך היא הדרך המסורה מרבנותינו להפצת חיזוק [ראה מהר"ם אלשקר (לה) שכתב לגבי נדון דומה שאף אם היה אסור אפילו באיסור תורה היינו אומרים 'הנח להם לישראל, מוטב שיהו שוגגין ואל יהיו מזידין', כל שכן בדבר המותר שנהגו בו היתר - כל המוכיחן בזה לא בדעת ידבר ועתיד ליתן את הדין], וקנאות הדוקרת כפנחס מופיעה במסילת ישרים רק בשער החסידות. ו' - את קונטרס זה (במהדורתו הראשונה) שלחתי לרבנים שידעתי שהם מאוסרי חבישת הפאה וגם לכותבי החוברות - על מנת לשמוע את תגובתם, וזכיתי רק למעט תגובות בכתב אשר לא היה בכחן לפרוץ את הבנין שנבנה בחוברת זו, ובעל פה אמרו לי טיעונים שונים ומשונים אשר התייחסתי אליהם בגוף הקונטרס, וכן שלחתי למחבר הספרים 'דת משה וישראל' ו'פאה נכרית בהלכה' קונטרס עם 147 השגות על ספריו ולא זכיתי שישבי לי, וכן שלחתי את הקונטרס לבית דינו של בעל שו"ת יביע

אומר ולא זכיתי לתשובה. ז' - אמנם חרפות וגידופים שמעתי מאנשים אנונימיים [אתה לא ירא שמים, איך אפיקורס אבל אתה רשע גמור, תסמוך על רבך בגיהנום, סגנון כתיבתך הוא כשל עיתונאי ולא כשל מי שמורגל בהלכה, קודם כל הנחת מה שאתה רוצה ולאחר מכן תפרת את הסוגיות, אתה חמור גדול], וכן זכיתי גם לצעקות לטריקות טלפון ולהפניות גב, את חוברותי גנבו מבתי כנסת בלי לשלם את תמורתם, ואף בני בתי זכו לאיומים; חוברת שיטנה הופצה כנגדי בשם 'אפר תחת פאר' תוך סילוף מוחלט של מה שכתבתי, ואשר השוותה את הגר"ע הילדסהיימר זצ"ל ואותי לבלעם הרשע ולמרכבה הטמאה - והכותב והמפיץ של חוברת זו נכשלו בכמה איסורי תורה חמורים הרבה יותר מחבישת פאה; והפיצו עוד חוברת אנונימית שסילפה את דברי ותקפה אותם בזלזול רב בלי שהבינו את הנושא לאשורו; והפיצו עוד חוברת שיטנה בשם 'ותרגז הארץ' אשר מתימרת להשיב על טענותי, ומלבד שסגנון הכתיבה בוטה ודוקר כמו הזולים אשר בארץ - הכותב מעיד על עצמו בסילופיו שמדת האמת אינה נר לרגליו, וניתוחו מעיד שיכולת חשיבתו אינה גבוהה, ולא ראיתי אפילו טעם לשלוח לו את 52 הפירוכות על כל דבריו מרישא ועד גמירא [ניתן לקוראם בגירסת הקובץ של החוברת]; ח' - כמו כן הפיצו נגדי מודעות רחוב: "איש בליעל... נאזור חיל בני התורה להוקיע אותו האיש אשר ממשיך עוד להפיץ דבריו בבתי כנסיות בראיות אשר כל השומע יצחק להם, עד היכן נשקוט לכבוד התורה המתחלל ולפריצת דרכי הצניעות והכל בשם דעת תורה...". ט' - ככלל - תגובות האוסרים היו לא עניניות, ציניות, לא מכובדות ופוגעות, וניכר שלא הורגלו בשיטת הפסיקה הלומדת את הדינים ממקורם, וגם לא זכו לשמש את גדולי הדור המובהקים בהלכה. י' - שאלתי את מרן הגר"ק שליט"א אם יש לי לחוש שילמדו מחוברת זו לפרוץ ולהתיר גם פאות מודרניות - והשיב לי שאין צורך לחוש, ועודד אותי לפרסמה בלי לחשוש שמא תביא קלקול, ושהחוברת כתובה טוב, ושמה שמותר - יש לפרסם שמותר, ועוד אמר לי שלא לחוש מבעלי הפשקווילים למיניהם. י"א - תלמידי חכמים אחרים התבטאו שהדברים הם פשוטים בנכונותם וכלל אינו מובן מה האוסרים רוצים, וכן לאחר העיון בירחונים שונים [אור ישראל, קנן תורה, ועוד] ראיתי שכיוונתי לכמה מחברים בני זמננו, והבוחר יבחר.

סוגיות התלמוד והסברן

בסוגיות אין
גזירה כללית

עד כה התבאר שאף שחז"ל לא מנעו את האשה מלהתייפות גם מחוץ לביתה, אולם צורות לבוש והתנהגות הגורמים להתבלטותה אסורים בתכלית בפני גברים; חז"ל לא אסרו משום ערוה או פריצות מקום בגופה שרגיל להיות מגולה אלא אסרו רק את גילוי המקומות הרגילים להיות מכוסים - שגילויים מעורר את היצר, אך מקומות שרגילים להיות מגולים באותה מדינה - אין גילויים נחשב כפריצות שהרי אינם מביאים לידי הרהור עבירה [ומה שבכל זאת מחשיבים את שער הפרוצות כערוה אף שרגיל להיות גלוי הוא כי מגלות אותו שלא כדון]. מעתה יש לנו לדעת אם חז"ל גזרו גזירה על חבישת פאה נכרית במקום הרבים [כמו שאסרו את גילוי השער] ולא יועיל שמנהגי הצניעות השתנו וכעת חבישת פאה צנועה מקובלת גם על נשים צנועות, או שאין גזירה מיוחדת על חבישת פאה ודינה כשאר כיסוי שער - שאם חבישת הפאה גורמת להבלטת האשה [אורך, צבע, התנפנפות, מראה מיוחד, וכדו'] הרי שאסורה כמו כל בגד פרוץ, ואם הפאה צנועה ולא בולטת הרי נחשבת ככיסוי שער המותר; להלן יובאו דברי חז"ל העוסקים בחבישת הפאה ובנושאים קרובים, ויבואר שלא מצאנו שחז"ל גזרו גזירה שלא לחבוש פאה במקום הרבים.

ברכות (כ"ד.) "א"ר יצחק טפח באשה ערוה, למאי אילימא לאסתכולי בה והא א"ר ששת למה מנה הכתוב תכשיטין שבחוץ עם תכשיטין שבפנים לומר לך כל המסתכל באצבע קטנה של אשה כאילו מסתכל במקום התורף, אלא באשתו ולק"ש... אמר רב ששת שער באשה ערוה שנאמר שְׁעָרָךְ פְּעָרָךְ הַעֲזִים". כאן פירשו חז"ל שכוונת "וְלֹא יִרְאֶה כָּךְ עֲרֹת דְּכָר" היא שלא להזכיר דבר קדושה במקום ערוה (יראים שצ"ב), והוסיפו להזהיר מדרבנן שבעת אמירת דברים שבקדושה יזהר שלא יפנה עיניו לשום דבר המביא לידי הרהור - כי הראייה גורמת הרהור (מאירי), ולכן אסרו לומר דברים שבקדושה בפני טפח ממקום צנוע שבגוף האשה שאין דרכו להגלות כגון השוק (רשב"א ומאירי), וכן כנגד שער שלה או כששומע קול זמרתה. מגמרא זו למד הרשב"א (ברכות כ"ד.) שמותר לומר דברים שבקדושה כנגד מקומות בגופה שדרכם להיות גלויים כגון פניה ידיה ושערה מחוץ לצמתה [בגד המצמצמו שלא יצא] שאינו מתכסה - שראיית מקומות אלו אינה גורמת הרהור מאחר ורגילים בהם. לפי הסבר זה הוצרכו להסביר שמה שבכל זאת אין להתיר לומר דברים שבקדושה כנגד שערן של הפרוצות שרגיל להיות גלוי - הוא מכיון שצריכות לכסות השערות מצד הדין וכי בנות ישראל הצנועות מקפידות בזה (מ"ב ע"ה י.). טעמים אלו אינם שייכים לגבי פאה נכרית שהרי דרכה להיות גלויה למנהגנו שאין חובשות רדיד (מ"ב ע"ה ט"ו), וגם בנות ישראל הצנועות רגילות לצאת בפאה מגולה.

ברכות

שבת (ס"ד.) "יוצאה אשה בחוטי שער בין משלה בין משל חברתה... בכבול ובפאה נכרית לחצר... אמר רב כל שאסרו חכמים לצאת בו לרה"ר - אסור לצאת בו לחצר חוץ מכבול ופאה נכרית... מאי שנא הני אמר עולא כדי שלא תתגנה על בעלה". כאן ביארו חז"ל שמותר לאשה לצאת בשבת לרשות הרבים כשבראשה קישוט העשוי מחוטי שער טבעיים, ועוד אמרו שבשבת אסור לצאת לרשות הרבים בפאה נכרית שמא תסירנה ותבא לטלטל אותה, אך כדי שלא תתגנה על בעלה התירו לה לצאת בפאה לחצר, ולא חששו שמא תצא עמה לרשות הרבים ותסירנה ותטלטלנה [ובזאת העדיפו את הפאה על שאר התכשיטים האסורים ללובשם בחצר - ומשמע שבפאה יש נוי מיוחד שחז"ל היו מעונינים שתקשט בו לבעלה]. מגמרא זו ניתן ללמוד שחז"ל לא אסרו על האשה להתייפות אף ברחוב, פרט לחשש טלטול ברה"ר, וכן ניתן ללמוד שחז"ל היו מעונינים שהאשה תהיה נאה בעיני בעלה במקום שהיא מצויה בו. לדעת שלטי הגבורים (שבת כ"ט.) חבישת הפאה הותרה אף ברשות הרבים ממש ורק בשבת אסרו שמא תסירנה ותטלטלנה; בשו"ת באר שבע (י"ח) הניח שלא יתכן שחבישת הפאה הותרה ברה"ר שהרי נראית כעוברת על דת משה [כלומר שיחשדה ששערה מגולה] ולכן פירש שהיתר חבישת הפאה הוא רק בחצר, ויש שפירשו כך גם את דברי שלטי הגבורים [והסתייעו מדבריו בכתובות ל"ב: ב' שהביא רק את הירושלמי המצריך פאה בחצר^ו]; השאילת יעב"ץ (ב' ז') העמיד

שבת

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

^ו בספר 'דת משה וישראל' (פרק ה') כתב שמאחר ואינו מסתבר שיש לחוש שאשה נשואה תסיר את הפאה ותשאר גלויה שער ברחוב - לכן מוכח שגם שלטי הגבורים התכוון להתיר רק לצאת בפאה לחצר, וממילא נפל ההיתר של האחרונים שהתבססו עליו ~ א' - מתחילה סברתי שהחשש שתשלוף אמור דוקא ברוקנות ששערן דליל החובשות פאה כשיוצאות לרה"ר כי אין להן מעצור להשאר בשער גלוי מאחר ומורגלות בו, וכ"כ בפמ"ג (במיוחס לו בספר אם לבינה ערך "כתובה") ובעצי ארזים (אה"ע כ"א ב') - אך בשלטי הגבורים דחה זאת שהרי אמרו שהתירו את חבישת הפאה בחצר כדי שלא תתגנה על בעלה; ב' - בשו"ת הרי בשמים (ל"ו) ובשו"ת יביע אומר (ה' אה"ע ה' ד') העמידו בארנסה המותרת בגילוי שער; ג' - עוד י"ל שאולי החשש היה רק שתשלוף את הפאה בשעות שרק נשים מצויות ברחוב כגון בעת התפילה שהגברים בביהכ"נ שבשדות, וגם את זאת יש לדחות שהרי לא אסרו לצאת בדבר שאין חשש שתשלוף כגון כיפה של צמר מגולה - ואם היה מקום לחוש שתשלוף בשעה שרק הנשים מצויות - היו גוזרים [אמנם ראה רמב"ן (שבת ס"ד): שמשמע ממנו שלא היו אוסרים לה גם לחבוש את הפאה ברה"ר ולא רק בחצר שמא תתגנה עליו ללא הפאה - אלמלא היה נהוג אז שאינו מצוי שיראה אותה ברה"ר (ולפירוש הסבא קדישא [ב' או"ח א'] אינו רואה את הפאה כי הפאה מכוסה ברה"ר), ומשמע שהרגליהם שונים מהרגלינו]; ד' - עוד יתכן שדרכן של אלו שיצאו בפאה מגולה היה לחבוש גם כובע בד קטן תחת הפאה [כליא פרוחי (רש"י שבת נ"ז:)] - שאף כשתסיר את הפאה לא תשאר חשופה (וכ"כ בתפארת ישראל בועה שבת ו' א'), ובכך מיושב גם מדוע בפאה חששו שמא תשלוף ולא חששו שתסיר את הכבול התפור לשבכה (כמבואר ברש"י שבת נ"ז, ס.). - שיתכן שהנשים שלא יצאו בפאה הלכו בכבול התפור למטפחת, ולא חששו שתסירנה אותו עם המטפחת כדי שלא להתגלות, אך כשיש כובע קטן תחת הפאה - הרי עלולה להסיר את הפאה כי אינה חוששת ששערה יתגלה [ויתכן שגם היו רגילות לעשות כן כאשר היה חם לה

הערות והוספות

בפאה], ואין להקשות מהסוגיא בערכין (ז'): שמשמע שהפאה היתה קשורה לשערות (ראה שו"ע י"ד שמ"ט ב') שהרי שם מדובר דווקא באשה בעלת מום שחובשת פאה כמעט כל הזמן [ולכן הפאה נחשבת כגופה], אך בשבת רש"י לא פירש שמדובר בבעלת מום וגם לא פירש שקושרת את הפאה לשער אלא שצוברתה על שער - ויתכן שחבשה כובע קטן תחתיה; ה' - עוד יתכן שחששו שעלולה להסיר את הפאה מפני הבושה לאחר שיחייבו עליה, כמ"ש תוס' (שבת נ"ז: ד"ה א'), ויתכן שהחשש שתחבייש ותסיר את הפאה היה מצוי בזמן שהפאות הוכנו באופן דיני (ספר ח'ן וכבוד); ו' - עוד י"ל שאין להקיש מהמורגל בזמננו עליהם [כדוגמת החשש של סרר בתה (נדה ס"ז:)] שהיו אינו חשש מציאותי], שהרי בתקופה שהיו רגילות ללכת בשער מגולה בחצר - ברור שהמחסום מפני השליפה היה קטן יותר, וכ"כ הרמ"א (ש"ג י"ח) שהשתנו הרגלי השליפה לגבי חשש שליפת תכשיטים - אך יש לדחות שהרי מוכח מחז"ל והראשונים שלא חששו שתשלוף כאשר השער יתגלה; ז' - בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (אה"ע ב' ל"ו) כתב שהמשנה לא כתבה היתר ברה"ר כי במשנה מדובר גם בפאה עם שבכה שבה יש לחוש שתשלוף את הפאה מתחת השבכה, אבל בפאה ללא שבכה מותר אף ברה"ר; ח' - עוד יתכן ששלטי הגבורים דן על פאות שמכסות רק מקצת הראש שגם אם תשלוף אותן הרי שכמעט כל שער יישאר מכוסה ויכן מדויקת לשונו: "היוצאות בכיסוי שערות שלהן כשהן נשאות אבל במקום קליעת שערן נשאות שערות חברותיהן" (וכ"כ הרב ברוך אהרן חוס בירחון אור ישראל מ"א), ואף שדן רק על פאה חלקית שהיתה במקומו - מ"מ ההיתר הוא גם בפאה מלאה, שהרי טעם ההיתר מפני שפאה אינה ערוה] - ובפאות אלו לא חששו שתשלוף מאחר וגם אם תשלוף ומקצת שער יתגלה הרי אין בזה איסור תורה; ט' - בתבואות שמ"ש (במאמר בספר הזכרון להגר"י פרנקל) תירץ שמוכח (ב"ק צ"א: רש"י שבת ס"ה, ר"ן שבת ע"מ 57, מאירי שבת נ"ז, ועוד) שכל מה שלא חששו שתשלוף כשתתגנה הוא רק באופן שתתגנה מחמת עצם הגילוי, אולם בהחלט יתכן שכאשר אינה מתגנה בעצם הגילוי עלולה לשלוף אף שתעבור על איסור גילוי השער - מפני שתשכח עצמה או שלא תקפיד על גילוי של כמה רגעים.

עוד כתב בספר דת משה וישראל' (פרק ז') שמאחר ושלטי הגבורים (כתובות ל"ב: ב') הביא רק את הירושלמי שגם בחצר צריכה כיסוי, ולא הביא את התוס' שבחצר מותרת ללכת מגולה - ממילא יתכן שגם בחידושי בשבת התכוין רק שמוותר לחבוש פאה מגולה בחצר, ואין הוכחה שהתיר גם ברה"ר, ואף טען שכן פירש החוות יאיר במקור חיים (ע"ה א' [לבעל החוות יאיר]) ~ ויש להשיב: א' - שאף שהבנה זו יכולה היתה להכנס לדבריו [אלא שקשה להלום כיצד במשך מאות שנים האוסרים חלקו על שלטי הגבורים ולא הסבירו את דבריו כל כך בפשיטות עד שהבנה זו התחדשה בדורנו (וכן פירש הפני יצחק [אה"ע ו' ו'] וחזר בו "והיה נראה לי לומר דגם הרב שלטי הגבורים גופיה לא התיר להן אלא מחצר לחצר שאין רבים בוקעין בה, ובדרך רשות הרבים או בשוק הן מכוסות בצעיף, ומ"ש אלא פשיטא שהולכות בשערות מגולות' - לא שהולכות בהם לרשות הרבים ולשוק אלא דוקא בחצר שלהן ומחצר לחצר, ובדרך הן מכוסות בצעיף - אך מה אעשה שכל החולקין עליו לא הבינו כן בדבריו ז"ל"], ואפילו הבאר שבע שהוא ראש החולקים על היתר הפאה בשוק ובעצמו פירש שההיתר רק בחצר - לא ייחס הבנה זו לשלטי הגבורים, ועוד - כדי לחדש 'הבנה זו' צריך לייחס טעות למאות פוסקים במשך מאות שנים שטענו בהבנת שלטי הגבורים, וטענו לעשות מחלוקת בינו לבין הבאר שבע והעבי"ן, וטענו לחשוב שהרמ"א והמג"א התירו חבישת פאה ברה"ר, בעוד 'פשט' זה בדברי שלטי הגבורים לא נידח הוא, שהרי מופיע על גליון הרי"ף בסוגיא של פרועת ראש, ומובא גם בב"ש בסוגיא דפרועת ראש (קט"ט); המעיין במקור חיים יראה שאי אפשר ללמוד משם מאומה לדנונו כי כל שהביא שם הוא שמקור הרמ"א היה שלטי הגבורים ושמפורש שם שמוותרת בחבישת פאה גם בשער שלה כשנתלש, וכן שהפאה מותרת גם לפי הסבר מוסף הערוך לירושלמי (שהיוצאת בקפלטין אין בה משום פרועת ראש' - פירש מוסף הערוך שהוא פאה [מוסף הערוך הוא אחרון, ואין הסבר זה מהערוך, ולא מצאנו ראשון שסיביר שקפלטין הוא פאה]) ושהמרה"ר מינץ אוסר להתקטש בפאה ואפילו בבגד משי הדומה לשער, ואף שהמקור חיים הביא מקור לחבישת הפאה מהירושלמי שלא התיר חבישת קפלטין במקום שהרבים בוקעין בתוכו - אך מ"מ אין להכריח שכונתו שברה"ר יהיה אסור, שהרי כוונת דבריו רק ללמד את מקור הרמ"א להיתר חבישת הפאה, וכלל לא דן בגדרי ההיתר, ובודאי שלא עלה על דעתו לקבוע עמדה בנדון אם שלטי הגבורים התיר גם ברחוב, ובפרט שהמקור חיים הרי הביא שם גם את המהר"י מינץ שאסר שדבריו אמורים רק ברה"ר - ואם נדייק את דבריו אלו הרי יצא להיפך שמפרש שלטי הגבורים התיר אף ברחוב, ואדרבה מוכח מדברי המקור חיים שלא ראה את הירושלמי עצמו אלא רק את מוסף הערוך ולכן לא ידע שהירושלמי אוסר קפלטין במבוי ולכן הביא את הירושלמי כמקור לרמ"א המתיר ברה"ר] - אלא שפשטות דבריו מעידים שהתכוון להתיר גם בשוק, וכן הבינו כל גדולי העולם שחלקו עליו, שהרי טרח לומר שבפאה "אין לא משום ערוה ולא משום פרועת ראש, ואין בכך כלום" - דלשון 'פרועת ראש' - בד"כ משמעותה ברה"ר (הרב זאב שכטר, ירחון אור ישראל כ"א), וכן מוכח מתחילת דבריו 'ראיה וסמך לנשים היוצאות' - שמשמעות 'יציאה' בפרק במה אשה היא לדה"ר (הגר"א פולק, מובא בהמשך); ב' - אם היה סובר בשבת כפי שכתב בכתובות בשם הירושלמי שגם בחצר צריכה עכ"פ כיסוי מועט, וממילא השמיענו בזאת שפאה לא גרעה מקלתה ומותרת בחצר [וממילא אין הוכחה שיתיר גם לצאת בפאה לשוק] - הרי זה פשוט ואין צורך להשמיענו שהפאה לא גרעה מסל [ואינו מסתבר שרק בא לחדש שהפאה אינה ממש כשער ומותרת בחצר - כי מדוע שנעלה על דעתנו שהפאה נחשבת כשער ממש ושבלישתה יש חשש שנחשבת פרועת ראש], והיה עדיף שישמיענו עכ"פ חידוש שלשוק אסורה לצאת בפאה כי אינה כיסוי מלא, וגם אם הפאות שבזמננו לא כיסו היטב את השער והיו דומות בכך לסל - הרי זה אינו רלוונטי בפאות שלנו המכסות היטב; ג' - לדבריו הרי מה שכתב שלטי הגבורים שנמצא ששער באשה ערוה הוא רק בשער מחובר אמור רק כלפי דין אמירת דברים שבקדושה ולא כלפי יציאה לשוק - והרי שלטי הגבורים עצמו לא חילק בין הנדונים [ש"ע המכסה שער אין כאן משום שער באשה ערוה וגם לא משום פרועת ראש], וכן מלשונו בעין משפט (מיר כ"ח:): "נ"ל היתר מכאן לשערות שנשים נשאות נותנות בראשיהן" - משמע שאין כוונתו רק להיתר מועט להיות בחצר שהרי הפאה לא גרעה מקלתה, וכשאמרו שלא יפר את נזירותה כי אפשר שלא תתגנה בעיניו בפאה - מסתבר שלא התכוונו רק שלא תתגנה בתוך הבית או בחצר אלא שגם כשיצאת עמו לשוק לא תתגנה בעיניו, שהרי אם שם תתגנה - הרי כבר התגנתה בעיניו, או כדי שלא יתן עיניו באחרת; ד' - יש לדעת שלטי הגבורים היה מאסך לדברי קודמיו, ורק במקומות מועטים כתב את דעת עצמו, ואין ללמוד מאומה על דעת עצמו שהובאה בנוזר ובשבת ממה שליקט בכתובות את דברי ריא"ז שהרי שלטי הגבורים מבוסס על ליקוט דברי סמ"ג או"ז וריא"ז. עוד ראיתי את מאמרו של הגר"א פולק (ירחון אור ישראל כ"ב) שמסתבר שמדובר בפאה גלויה: א' - אל"כ מה ספיקו של רבי אבהו אם חוששים שתשלוף את הכבול מתחת השבכה - הרי היה יכול להוכיח מפאה שחוששים שתשלפנה מתחת השבכה, וכן קשה על רשב"א ושמואל המתירים, וכן מוכח מהרמב"ן שהיה פשוט לו שלא יתכן חשש שתשלוף דבר שתחת הסבכה ונדחק לומר שהכבול הוא על המצח; ב' - לדעת תוס' האיסור הוא שמא יחייכו עליה - ואינו שייך לחשוש לזה בפאה מכוסה; ג' - משמעות הרמב"ם שמדובר בפאה גלויה כי כתב שמתקשטת בפאה, ושהיא שער נאה - ואם הפאה היתה מכוסה לא היה שייך לחוש שתפול; ד' - הירושלמי (שבת ו' א') מתיר לצאת בתכשיט טמון; ה' - המג"א והגר"א הוכיחו מחוטי שער שפאה מותרת - והרי שם בודאי מדובר בגלויים שאם לא כן לא היה שייך לחוש שיחייכו עליה, וכן ניתן להוכיח שלא מדובר רק בחוטים מועטים אלא כעין פאה שהרי הם שבח לה ולובשתם להראות שהיא צעירה, וכן מבוואר בתוס' רי"ד בריטב"א ובפרישה; ו' - מאחר ולכו"ע פירוש "במה אשה יוצאת" הוא לרה"ר [ונחלקו רב ורב ענני בר ששון משמיה דרבי ישמעאל (שבת ס"ד:)] אם גם לחצר] - הרי שכשלטי הגבורים סתם שיש לו 'ראיה וסמך לנשים היוצאות' - כוונתו לרה"ר, דאל"כ הרי נמצא שבלבל את הלומד דבריו שיאלץ לדעת ולהתחשב במה שהביא בכתובות את שיטת ריא"ז; ז' - שלטי הגבורים הוצרך למצוא סמך להיתר - ואילו היה מדובר רק בחצר מדוע לא יכול היה למצוא סמך מכך שכל הראשונים פרט לריא"ז מתירים גילוי שער בחצר; ח' - מ"מ יש לזכור שראיית שלטי הגבורים לא היתה אלא 'סמך', ועיקר ראייתו היתה הסברא הפשוטה שגזירת הכתוב היא בגילוי השער הטבעי ולא בשער תלוש - שהוא כבגד בעלמא.

שו"ר שלא יתכן לפרש ששלטי הגבורים בנוזר התיר פאה רק בחצר, שהרי בחשבון הגמרא בערכין [המובאת בעמוד 35] מוכח ששערן היה גלוי בחצר כי אם היו מחוייבות לחבוש בחצר קלתה הרי שגם דלילות השער היו חובשות קלתה בחצר כשאר הנשים, ורק בבית היו נצרכות לחבוש פאה

את ההיתר לצאת לרשות הרבים דוקא בחוטי שער היוצאים חוץ לכיסוי השער ולא בפאה נכרית שעומדת במקום שער ממש, אך בתוס' רי"ד (שבת נ"ז.) פירש שחוטם אלו מכסים את שער החייב בכיסוי [שהרי כתב ששליפתם גורמת לגילוי שער הנחשב כפריצות, וכן מוכח מעוד ראשונים שכתבו שנותנת החוטם על ראשה במקום שער, וכן המג"א (ע"ה ה') והגר"א (א"ח ע"ה ב') למדו מכאן את היתר הפאה ברה"ר]; עוד פירש הבאר שבע שסוגיית הפאה עוסקת רק בדיני שבת אך עדיין יש בחבישתה ברה"ר משום עוברת על דת יהודית; שלטי הגבורים והמאירי פירשו שהפאה היתה גלויה, והבאר שבע פירש שהפאה הוסתרה תחת שבכה ורדיד שאל"כ יש לחוש שיחשדו שאינה מכסה את שער, הגר"א (שנות אליהו שבת ו' ה') כתב שהפאה היתה עטופה בצעיף אך משמע שבביאורו (ע"ה ב') חזר בו [ודבריו בביאורו הם המאחרים והעיקריים מאחר שנכתבו על ידי עצמו ולדינא, משא"כ ביאורו למשנה נכתב ע"י תלמידים (ש"ת אור יצחק אה"ע ג)], ופלפל בזה רבות בבית יצחק (א"ח י"ד) והסיק שניתן להוכיח מגמרא זו כשלטי הגבורים; התשובה מאהבה (א' מ"ח) בתחילה פירש שהפאה היתה גלויה אלא שבשבת חששו שתסירנה כי השימוש בפאה הוא עראי, ולאחר מכן פירש שהפאה היתה מכוסה, והסביר שגם שלטי הגבורים הותר רק בפאות היוצאות מבין קשוריה, ובתשובה אחרת (א' מ"ז) סיים שיש לסמוך על המתירים. דברי שלטי הגבורים הובאו להלכה בדרכי משה (ש"ג ו'), וכ"כ המג"א (ע"ה ה') וכן הובא בפמ"ג (ע"ה א"א ה') ובמ"ב (ע"ה ט"ו) ^א. מכל הנ"ל יוצא שנחלקו אם במשנה שכתבה את היתר ענידת חוטי שער שלה שלה ברה"ר ואת היתר חבישת הפאה בחצר - מונח גם שמותר לחבוש פאה גלויה ברה"ר ביום חול לפי הרגלי הצניעות שלהם, אולם לכל הדעות אין מכאן מקור לומר שחכמים גזרו שלא לחבוש פאה ברה"ר [שגזירה זו היתה חלה גם לאחר שהרגלי הצניעות השתנו, כבמננו]. כתב בשו"ת סתרי ומגני (ב' מ"ד) שאין לחוש שתסיר את הפאה "עוד י"ל דהפאה נכרית נעשית עתה בהדרת היופי - וליכא למיחש דמחכו עלה, ולא אתי למשתלפה".

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

לבעליהן - ושימוש מועט זה לא היה מחשיב את הפאה כחלק מגופה, אלא מוכח שחבשו את הפאה גם בחצר היכן שהיה רוב תשימשן - כדי להדמות לשאר הנשים ששערן גלוי בחצר, וכן בגמרא בנזיר [המובאת בעמוד 35] מוכח שלרבי מאיר הלכה בחצר גלוית שער, שאם לא כן למה מועילה הפרתו, ומשמע מלשון הגמרא שגם ת"ק לא נחלק עליו בזה, וא"כ הוא דלא כירושלמי שבחצר חויבו בכיסוי שער עכ"פ של פאה, ולכן ברור שמה שכתב בעין משפט בנזיר "נ"ל היתר מכאן לשערות נששים נשואות נותנות בראשיהן" - הוא היתר לשוק ולא רק לחצר [אמנם היע"ץ הסביר שקפידת הבעל היתה רק לראותה במראה שער בבית, ולא היה אכפת לו שבחצר תראה מגולחת - ולא הבנתי כיצד לא תתנגד בעיניו אם תהיה קרחת בחצר]. מאחר ואי אפשר להוכיח לשום כיוון לכן מובן מדוע שלטי הגבורים רק אמר שמכאן סמך לנשים היוצאות בפאה, וגם מסתבר שלא התכוין להתיר חבישת פאה ברחוב במקומות שהדבר לא היה מקובל, וגם מסתבר שבזמן הגמרא לא היה הדבר נפוץ, וצ"ע. גם אם היה מקום לפרש ששלטי הגבורים התכוין להתיר חבישת פאה רק בחצר - אין בזה חשיבות לגבינו שהרי ההיתר אצלנו אינו מתבסס עליו כי הרי היום מנהג הנשים הצנועות לחבוש פאה צנועה גם ברחוב [והמע"ן בדברי הפוסקים יראה שהמתירים כמעט ולא הוצרכו לשלטי הגבורים, והאוסרים הם שהוצרכו לדון בדבריו], וממילא כל שיש לדון הוא אם חז"ל אסרו להדיא חבישת פאה ברחוב, ומאחר ואין כל הוכחה שגזרו על כך - הרי שמנהגנו בהיתרו עומד.

שלטי הגבורים כתב שהפאה היתה גלויה שאם לא כן מדוע נחשבת קישוט, ומתאים הדבר למה שפירש שהפאה היתה כמין מגבעת שמודבקות לה שערות, והוא כהגדרת פיה"מ, וכן מסתבר שהפאה היתה גלויה לדעת המאירי שכתב (שבת ס"ד): שהפאה מנעה את ראיית שער הלבן; אולם הבאר שבע כתב שלא יתכן שהפאה היתה גלויה כי לא יעלה על הדעת שתראה באופן שיחשדו בה שמגלה את שער, ולכן פירש שהפאה המוזכרת בתלמוד היתה תחת שבכה ועל ראשה רדיד, ותועלת הפאה היתה רק בניפוח שער הנשים ששערן דליל - כדי שבעליהן לא ירגישו במיעוט שערן, והוצרך לפרש שאת הפאה חבשו רק נשים ששערן דליל כהגדרת רש"י בערכין, ולא הסכים להגדרת פיה"מ שהפאה היא מגבעת שמדביקים בה שער כי אז אינו מובן מדוע דימו בסוגיא דערכין את הפאה לגוף האשה כלפי איסור הנאה ממת [והוסיף לפרש עוד שהיתר הפאה אמור בפאה מכוסה, או רק בחצר, או שכלל אין היתר לצאת בפאה כי הגמרא עוסקת רק בדיני שבת], ולכן כתב בספר דת משה וישראל' שמאחר ודברי הבאר שבע מוכרחים - הרי שמסתבר שהבנה זו לא נעלמה משלטי הגבורים, ובהכרח שגם מה שלטי הגבורים הותר לחבוש פאה גלויה היה רק בחצר ~ אמנם דחוק לפרש שמדובר בפאה מוסתרת שכל מטרתה רק להוסיף נפח לשער, כי מה משנה לבעלה אם תחת השבכה והרדיד יש לה עוד ס"מ עובי פאה [ואפילו לנשים בזמננו הנהוגות לגלח את שערן אין סוג תכשיט שמטרתו ליצור עובי תחת המטפחת], אלא נראה לומר שדוקא בערכין פירש"י שהפאה נקשרה לנשים ששערן דליל ומהלכות בה כל היום - כי רק סוג פאה כזה ניתן להחשיב כחלק מגופה ולאוסרו בהנאה עם הריגתה בבי"ד, אך בשבת רש"י כתב שצוברתה על שער ולא פירש שמדובר בבעלות מום וגם לא פירש שקושרת את הפאה לשער כי שם מדובר בנשים רגילות שחובשות פאה לנוי, וגם בסנהדרין רש"י הגדיר את הפאה כעשויה לנוי, וכן ברור שבנזיר מדובר בפאה כמו שלנו שהרי הפאה מונעת את הגנאי שבראיית שערות מגולחות; יתכן שמה שפירש הגר"א (שנות אליהו שבת ו' ה') "פירוש שאין לה שיער - נוטלת שיער ומכנסת תחת הצעיף כדי שתראה בעלת שער" אינו אלא מפני המקובל בזמננו ללבוש רדיד מעל המטפחת, ולפי פירוש זה - מאחר ואין נשותינו מניחות רדיד על המטפחת גם לא תצטרכנה להניח רדיד על הפאה הגלויה, כי נתינת רדיד על כסוי מלא תלויה במנהג המקומות [ראה טור (אה"ע ס"י ע"ג) ופרישה (אה"ע קט"ו ט)]; ואכן הגר"א על השו"ע (א"ח ע"ה ב') הביא סיוע לרמ"א שהתיר לקרוא ק"ש כנגד פאה מהמשנה המתירה לצאת בחוטי שער - ומוכח שהתיר לצאת בפאה גלויה, ודבריו בביאורו הם המאחרים והם העיקריים מאחר שנכתבו על ידי עצמו ולדינא, משא"כ ביאורו למשנה נכתב ע"י תלמידים, וכן אנו מקובלים מתלמידיו שהתירו (הלכות הגר"א ומנהגיו ע"ט)]. גם אם נפרש את הסוגיא שמדובר בפאה מוסתרת כדעת הבאר שבע - אין בזה חשיבות לגבינו שהרי ההיתר אצלנו מתבסס על מנהג הנשים הצנועות לחבוש פאה צנועה גלויה, וממילא כל שיש לדון הוא רק אם חז"ל אסרו להדיא חבישת פאה גלויה ברחוב, ומאחר ואין כל הוכחה שגזרו על כך - הרי שאין לערער על מנהגנו.

^א בסוף ספר פאה נכרית בהלכה' כתב שהפמ"ג והמ"ב שתלו את ההיתר במנהג המקומות - לא הכריעו כפסק הרמ"א כשלטי הגבורים אלא רק הביאו שיש בזה מחלוקת, וכוננתם רק לומר שבמקומות שדרך הנשים לצאת בפאה גלויה - מותר לגבורים לומר דברים שבקדושה כנגד הפאה, וממילא אין ללמוד מדבריהם היתר לצאת בפאה אף במקומות שנהגו בכך ~ אמנם המע"ן בדברי הפמ"ג יראה שפתח דבריו בכך שהמג"א מתיר לצאת בפאה מגולה לרה"ר, וממילא הנדון כאן אינו רק לגבי ק"ש אלא גם לגבי יציאה לרה"ר, וכן מוכח גם מכל המשך דבריו, וכן מוכח גם מדברי המ"ב שהעתיקו, וממילא ברור שגם כשכתב שהמדינות שיוצאות בפאה מגולה יש להם לסמוך על השו"ע - כוונתו לא רק לגבי גברים שקוראים ק"ש אלא גם לגבי נשים שיוצאות לרה"ר - שיש להן לסמוך על השו"ע שאין איסור ערוה בשער שרגיל להיות מגולה מאחר ואינו מעורר הרהור, וממילא מותר לצאת בפאה צנועה שרגילה להיות מגולה.

יומא (מ"א). "שבעה בנים היו לה לקמחית וכולן שמשו בכהונה גדולה, אמרו לה חכמים מה עשית שזכית לכך? אמרה להם מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערי, אמרו לה הרבה עשו כן ולא הועילו". הזוהר (פרשת נשא קכ"ה): החמיר מאד ברעה הנגרמת מכך ששערות ראש האשה נחשפות אף בביתה, ואף באינן רואים, ובירך את בניה ובעלה של הזוהרה בכך, וכן התקבל כמנהג שהנשים מכסות את ראשן אף בבית (חת"ס סופר או"ח ל"ו, אך האג"מ אה"ע א' נ"ח חולק) - אף שאינו מסתבר לומר שמרובות הנשים ששער ראשן כלל אינו מציץ מהכיסוי, כפשטות הזוהר. מכל מקום מהנהגת קמחית ומדברי הזוהר אין ללמוד לאסור לחבוש פאה מלאה מגולה (תשובה מאהבה א' מ"ח, יביע אומר ה' אה"ע ה', אז נדברו י"ב מ"א נכתב שם שמאחר והזוהר מחמיר אף בגילוי שער בבית - לכן אינו מוכרח שאיסור גילוי שער הוא מפני הצניעות) אפילו כאשר הפאה עשויה משערותיה, שהרי אינה שער ממש אלא כיסוי שער גמור ומלא [גם אם קמחית היתה חובשת פאה בביתה היה ניתן לומר ששערה מוסתר (והגיב בקונטרס השטנה 'אפר תחת פאר' שעלי לבקש מחילה על עלבון קמחית)]; פאה מלאה אף מונעת בריחת שערות ולכן מהווה כיסוי נאות יותר מאשר מטפחת שדרכה לגלוש, ובכך מתגלה מעט משער ראשה החייב בכיסוי (שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר שם); פאה מלאה אף טובה ממטפחת בהסתרת השער היוצא חוץ לקישוריה שיש המתירים את גילוי במקום שנהגו (אף לדעת הזוהר - מהר"ם אלשקר ל"ה) ויש המחמירים בזה (מקור חיים ע"ה ב').

כתובות (דף ע"ב) "ואיזוהי דת יהודית? יוצאה וראשה פרוע, ראשה פרוע - דאורייתא היא דכתיב ופרע את ראש האשה ותנא דבי רבי ישמעאל אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש? דאורייתא - קלתה שפיר דמי, דת יהודית - אפילו קלתה נמי אסור, אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן קלתה אין בה משום פרוע ראש, הוי בה רבי זירא היכא? אילימא בשוק - דת יהודית היא, ואלא בחצר - אם כן לא הנחת בת לאברהם אבינו שיושבת תחת בעלה? אמר אביי ואיתימא רב כהנא מחצר לחצר ודרך מבוי". התורה אמרה שמצוה לגרש (לבוש אה"ע קי"ט א'-ב') אשה שאינה מתנהגת בצניעות "והקזה אם לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר פרישת ונתן פינה ושלחה מביתו" (דברים כ"ד א') - וממילא ברור שהתורה מעוניינת שהאשה תתנהג באופן שאינו מביא לידי הרהור פריצות [וכן מדויקת לשון שלטי הגבורים (שבת כ"ט). שתלה את היתר ההתנהגות "מותרות בנות ישראל להתקשט בהן" בכך שאינו ערוה (ודלא כספר 'פאה נכרית בהלכה' שהאריך לבאר שהלכות ערוה הן רק חובת האיש בעת אמירת דברים שבקדושה)], והגמרא כאן הבינה מכך שהכהן פרע את ראש הסוטה - שעד כה ראשה היה מכוסה, ולמדה מכאן שרצון התורה שבנות ישראל לא תהיינה פרועות ראש [בתה"ד (רמ"ב) כתב שלדעת הרמב"ם אינה אלא זהירות מדרבנן שרמו דאורייתא יש לה, בשרידי אש (א' ע"ה) כתב שיש לדון אם זה איסור או הנהגת התורה, באג"מ (אה"ע א' נ"ו) כתב שיתכן שאינו איסור לאו אלא מצות עשה, ובשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) כתב שבגילוי השער אין לא עשה ולא לאו אלא איסור דאורייתא כחצי שיעור]; מלשון הגמרא שבנות ישראל לא תצאנה בפרוע ראש הבינו הרמב"ם והגר"א שאזהרה זו כוללת גם פנויות, אך מאחר ובכתובות (ט"ו:) אמרה הגמרא שבתולה יוצאת בהינומא וראשה פרוע [נפירשי' ששערה על כתפיה] לכן הסביר הב"ש (אה"ע כ"א ה') שהאזהרה שלא לצאת בפרוע ראש היא רק לגרושות ואלמנות, והמג"א (ע"ה ג') כתב שממדת צניעות גם שער הבתולות לא יהיה סתור, וכן נוהגות בנות בית יעקב; עוד אמרה הגמרא שמן התורה די בכיסוי שער שאינו מלא [=קלתה, שמעט משערותיה נראים דרכן] אך ממנהג הצנועות [=דת יהודית] יש לכסותו בכיסוי מלא; את חובת הכיסוי המלא חייבו רק כשיוצאת למקום שמצויים בו רבים, אך כששרויה בחצר או כשחולפת במבוי שבין חצר לחצר די בקלתה; נחלקו הראשונים אם בחצר הותרה להיות בגילוי ראש ממש (תוס' סמ"ג עפ"י ירושלמי נראה בחקל יצחק פ"א שמסביר שתוס' הבינו שמאחר ופאה מותרת בחצר, כערך, אף שנראית כשער - ממילא גם גילוי השער עצמו מותר, ולסברתו י"ל שמה שאמרו בירושלמי 'היוצאה בקפלטין שלה אין בה משום ראשה פרוע - הדא דתימא לחצר - אין הכוונה שגילוי שער אסור בחצר אלא הכוונה רק להדגיש שבמבוי יש איסור גילוי שער)]. פאה בודאי אינה גרועה מקלתה כלפי חובת כיסוי השער [אלא שעדיין הפאה עלולה להראות בלתי צנועה ככל פריט לבוש אחר העשוי באופן בולט, וכן מסתבר להחשיב פאה ששערה ארוך וסתור כחוסר צניעות, כפי שאוסרים מראה כזה אף לפנויה]. מגמרא זו לא שמענו שום גזירה שלא לצאת בפאה, ולכן מסתבר שמאחר ומכסה את הראש היטב - תוכל הפאה להחשב ככיסוי מלא המותר גם ברחוב, עכ"פ לאחר שמשתמשות בה נשים צנועות רבות, וממילא ברור שהחובשת אותה אינה בכלל 'עוברת על דת יהודית'; בשו"ת סתרי ומגני (ב' מ"ד) דייק מכך שהגמרא הביאה כדוגמא לפרועת ראש דרבנן רק את היוצאת בקלתה לשוק ולא את מי שחובשת פאה מגולה - שאין בזה אפילו משום עוברת על דת יהודית.

סנהדרין (ק"ב). "בעי רב יוסף שיער נשים צדקניות מהו? ...בפיאה נכרית, היכי דמי - אי דמחובר בגופה כגופה דמיא? לא צריכא דתלי בסיבטא: כנכסי צדיקים שבתוכה דמי ואבד, או דלמא כיון דעיילא ונפקא כלבושה דמי, תיקו". כלומר רכושם של תושבי עיר הנדחת צריך להשרף, ומסתפקת הגמרא אם פאה נכרית של אשה שלא עבדה ע"ז בעיר הנדחת צריכה להשרף כמו רכושם של אנשי העיר, או שהפאה לא נאסרת, כמו גופה ומלבושיה שעליה, והסבירה הגמרא שפאה המחוברת בגופה בודאי נחשבת כמלבושיה שעליה וניצלת, והספק הוא בפאה התלויה על יתד שאף שכעת אינה על גופה אבל מכיון שרגילה לקושרה תדיר ורגילה היא לצאת ולבוא עמה - לכן אף על פי שכעת אינה קשורה אליה אבל דנים אותה כמלבוש שעליה, כי בכל שעה דעתה עליה ודינה כשאר המלבושים (רש"י נראה בהמשך), ולהלכה פסק הרמב"ם שפאה זו אסורה. מגמרא זו משמע שהשימוש בפאה היה רווח ותדיר גם אצל נשים צדקניות; מאחר ולגמרא לא היה צד שבגדה שעל הקולב יחשב כמלבושה כי דעתה עליו תדיר - אלא רק על פאתה הסתפקה - מוכח שתדירות השימוש בפאה היתה גבוהה, ודעתה היתה עליה תדיר, וזאת ניתן להבין רק אם נאמר שגם יצאה עמה לשוק, וכך גם פשטות המילים "עיילא ונפקא"; אף שעדיין ניתן לדחות

שאשה צדקנית זו כיסתה את פאתה בשעה שיצאה בה לשוק, אבל מ"מ בודאי לא שמענו מכאן על גזירה שלא לצאת בפאה. **ערכין** (ז) "האשה שנהרגה [ע"י ב"ד] נהנין בשערה... ואמאי איסורי הנאה ניהו? אמר רב באומרת תנו שערי לבתי, אילו אמרה תנו ידי לבתי מי יהיבין לה? אמר רב בפאה נכרית, טעמא דאמרה 'תנו' הא לא אמרה 'תנו' גופה הוא ומיתסר - והא מיבעיא ליה לרבי יוסי ברבי חנינא דבעי רבי יוסי ברבי חנינא שער נשים צדקניות מהו ואמר רבא בפאה נכרית? ...כי קמיבעיא ליה לרבי יוסי ברבי חנינא דתלי בסיכתא, הכא דמחבר בה - טעמא דאמרה 'תנו', הא לא אמרה 'תנו' - גופה הוא ומיתסר". כאן ביארו חז"ל שפאה נכרית אינה כגוף האשה וממילא אינה אסורה בהנאה כאשר לפני שהרגה ב"ד הספיקה לומר שיתנוה לבתה וממילא גילתה דעתה שאינו נוח לה שתאסר עמה והרי היא כנטולה מחיים - ומה שאינו מחובר בה בשעת מיתתה הרי אינו נאסר (רש"י). **ניתן** ללמוד מכאן שפאה זו נחשבה כמחוברת בה עד כדי כך שהוצרכו לדון באלו אופנים נאסרת כאילו היא גופה (וכ"כ בשו"ע יו"ד שמ"ט ב') ולכן פירש"י שמדובר דוקא באשה בעלת שער דליל **שקושרת** את הפאה **לשערה** [כאן פירש שהפאה **נקשרת לשערות**, ומיועדת לנשים **ששערן דליל**, ולא פירש שעשויה לנוי, ואילו בסנהדרין (ק"ב.) פירש"י שהפאה **עשויה לנוי, ונקשרת לגוף** כשאר מלבושין, ולא סייג שמיועדת רק לנשים ששערן דליל - וצ"ל שבסנהדרין הנידון הוא להנצל משריפת הרכוש של עיר הנדחת, ולזאת די שתחשב כבגדה ולא כרכוש, ולכן אפילו פאות העשויות לנוי כל אשה - נחשבות כבגדה, ואף שכעת הפאה אינה עליה - מ"מ מאחר ויוצאת ונכנסת עמה ורגילה לקושרה תדיר - כל שעה דעתה עליה, ונחשבת כמלבושין שעליה כעת, וכן בשבת (ס"ד:) שהנידון הוא איזו פאה נחשבת כתכשט - פירש"י שהפאה היא קליעת שער **הצבורה על שערה**, ולא סייג שמדובר דוקא בבעלת שער דליל, ואילו בערכין חידשו שישן פאות שהן ממש כגופה ולא כלבושה, ולכן יאסרו בהנאה כמו גופה של היוצאת ליהרג, אלא שאם תאמר שיתנו את הפאה לבתה תחשב כנטולה מחיים ולא תאסר כגופה - ולכן פירש"י שמדובר בפאה שקשורה באופן קבוע לשערותיה, וממילא העמיד באשה ששערותיה דלילות שמעונינת בפאה בכל עת, וכ"כ בבבין ציון (ק"ד):]; **מכל מקום לא שמענו מכאן איסור גורף על יציאה בפאה מגולה.**

נזיר (כ"ח:) "בד"א בתגלחת טהרה אבל בתגלחת טומאה יפר מפני שיכול לומר אי אפשרי באשה מנוולת [שאינה שותה יין (רש"י), ואז הוא כנדרי עינוי נפש שיכול להפר (קרבן העדה ירושלמי נזיר י"ט.)], ור"מ אומר אפילו בתגלחת טהרה יפר מפני שיכול לומר אי אפשרי באשה מגלחת, ות"ק אמר לך אפשר בפאה נכרית, ור"מ סבר בפאה נכרית אידי דזוהמא לא ניחא ליה". כאן ביארו חז"ל שהבעל יכול להפר את נזירות אשתו שנטמאה וצריכה למנות את ימי נזירותה שנית מאחר ויכול לומר שאינו מעונין באשה מנוולת שאינה שותה יין, ונחלקו אם יכול להפר את נדרה בתום נזירותה בטענה שאינו מעונין שתתנוול בתגלחת: לדעת ת"ק אינו יכול להפר מאחר ויכולה לחבוש פאה נכרית ולא תתנוול [וכן פסק הרמב"ם], ולר"מ יכול להפר כי יכול לטעון שמזוהם בעיניו שותתן על ראשה שער אשה נכרית (פי' הרא"ש). **משמע** מגמרא זו שכיסוי שער שאינו פאה עלול לגרום לה להתגנות בעיניו, כי לולא האפשרות לחבוש פאה גם לדעת ת"ק יכול היה להפר את נזירותה אף שיכולה להסתפק במטפחת, ומוכח שהפאה היתה יפה, שהרי ת"ק לא התיר לבעל להפר את נזירותה כדי שלא תגלח אף שתצטרך לחבוש פאה, וממילא אין לנו לומר שהפאות שלנו שונות מהפאות שבתלמוד בכך שרק שלנו הן יפות. על גמרא זו כתב בעין משפט (אות ב' - שהוא בעל שלטי הגבורים) "נ"ל היתר מכאן לשערות שנשים נשואות נותנות בראשיהן"; מדבריו משמע שכוונתו לא רק להיתר מועט לחבוש פאה בחצר בלבד אלא שתמיד לא תתגנה גם כשיוצאת עמו לשוק, ומסתבר שהוכיח זאת מכך שאם היה אסור לחבוש פאה ברה"ר הרי שהיה רגיל לראותה ברה"ר בכיסוי מבר - וממילא מראה זה לא היה מגנה אותה בעיניו, ולא היו מתירים לו להפר את נזירותה כדי שבחצר יראנה בשערה, אך מאחר והתירו להפר את נזירותה כדי שלא תתגנה בעיניו - מוכח שיש בעלים שכלל אינם מורגלים במראה נשותיהם בכיסוי בד אף ברה"ר אלא רק במראה שער [בחצר - בשער גלוי, וברה"ר - בפאה (ומה שאמרו "אידי דזוהמא" הוא טענת בעל שכלל אינו מורגל בפאה אלא רק בכיסוי בד)]; על העין משפט נחלק הבאר שבע לשיטתו שלא יתכן שחבשו פאה מגולה בשוק שהרי נראות כעוברות על דת משה, ולכן פירש שההיתר לחבוש פאה בשוק הוא רק בפאה המכוסה בשבכה, ואם מדובר בפאה מגולה הרי ההיתר הוא רק לחובשה בחצר [בספר 'דת משה וישראל' חידש הבנה זו גם בדעת העין משפט עצמן].²

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

² בתשובה מאהבה (א' מ"ז) פירש שכל הויכוח בין ת"ק לר"מ הוא רק בחצר - כי שם הבעל יכול לדרוש שאשתו תראה בשערה ולא בפאה, כי ברה"ר בודאי גם ר"מ מודה שאינה יכולה להראות בשערה - וא"כ ניתן לפרש שגם לדעת חכמים רק בחצר הפאה היתה מגולה, ואילו ברה"ר הפאה היתה עטופה בשבכה ~ ולענ"ד אין לזה הכרח כי הרי בגמרא מדובר בבעל שהפאה מנוולת בעיניו ובודאי שאינו מניח לאשתו לחובשה גם היכן שמותר, ולכן רגיל הוא שבשוק אשתו עטופה בשבכה - ובחצר היא גלוית שער, וממילא מעונין להפר את הנזירות כדי שתראה בשערה עכ"פ בחצר שנמצאת בה רוב היום, ולא דנו כאן כלל על השוק, ואילו ת"ק לא התיר להפר את נזירותה כי סבר שהגילוח אינו ניוול מאחר ויכולה לעשות פאה שהיא כשערה (קרבן העדה בירושלמי נזיר י"ט). כדי לחובשה רוב היום בחצר וכשיוצאת לשוק. גם אם נפרש שהיתר הפאה אמור כאן רק בחצר ולא דנו בחבישתה בשוק - הרי עכ"פ ודאי ניתן ללמוד מכאן שלר"מ מותרת בגילוי שער בחצר, שהרי מחמת כן מעונין היה להפר את נדרה, ומסתבר שת"ק לא נחלק עליו בכך [שהרי אמר "אפשר בפאה נכרית" - דמשמע שבד"כ לא חבשה פאה] - וא"כ מוכח בבבלי שגילוי השער מותר בחצר, דלא כירושלמי (לפירוש ריא"ז) שבחצר צריכה לחבוש קפלטין, וא"כ העין משפט שמצא מהסוגיות בנזיר ובשבת היתר לשערות שנשים נשואות נותנות בראשיהן - מסתבר שכוונתו לא היתה רק להתיר לחבוש פאה בחצר שזו משנה שאינה צריכה שהרי לבבלי מותרת שם אף בגילוי שער, אלא כוונתו היתה להתיר את חבישת הפאה אף בשוק, דלא כדעת ספר 'דת משה וישראל' שכתב שהעין משפט התיר פאה מגולה רק בחצר [אמנם בשאילת יעב"ץ (ב' ח') ובעצי ארוים (אה"ע כ"א ב') פירשו שקפידת הבעל היתה רק שלא תתנוול עליו בהיותה עמו בבית, אבל בחצר לא היה אכפת לו שתראה מגולחת לחברותיה, ולא זכיתי להבין מדוע לא חשש שתתגנה בעיניו כשיראה אותה מגולחת בחצר - והרי המחשש שמא תתגנה עליו בחצר התירו לה לחבוש פאה בשבת בחצר למרות החשש שמא תצא בה לרה"ר ותטלטלנה (וראה רמב"ן שבת ס"ד: שמשמע ממנו שלא היו אוסרים לה גם

ירושלמי כתובות (ז' ו' [דף מ"ד:]): רבי חייה בשם רבי יוחנן היוצאה בקפליטין שלה אין בה משום ראשה פרוע, הדא דתימא לחצר אבל למבוי יש בה משום יוצאה וראשה פרוע; יש חצר שהוא כמבוי ויש מבוי שהוא כחצר: חצר שהרבים בוקעין בתוכה הרי הוא כמבוי, ומבוי שאין הרבים בוקעין בתוכו הרי הוא כחצר. כאן ביארו שכשיוצאת לחצר צריכה ללבוש קפליטין ואינה יכולה להיות שם בגילוי שער, אבל אסור לצאת בקפליטין למקום שהרבים בוקעין בתוכו; מוסף הערוך (ערך קפליטין) פירש שקפליטין בלשון רומי הם שערות ותלתלים ופאה נכרית - ולדבריו כוונת הירושלמי לומר שיש ביציאה בפאה נכרית למקום שהרבים בוקעין בתוכו משום עוברת על דת יהודית; התשורת ש"י (תק"ע) כתב שפירוש זה הוא מהערוך וממילא היתה לו ראייה מראשון קדמון לאסור חבישת פאה, אלא שהבאים אחריו הוכיחו שאינו מהערוך אלא ממוסף הערוך [שהרי שהערך "קפליטין" לא הופיע בדפוסים הראשונים של הערוך עד שנת תט"ו (1655) שאז נדפס גם מוסף הערוך (שהוא אחרון), ובערוך השלם הופיע עם צורת יד לסמן שהוא ממוסף הערוך]; שאר הראשונים והמפרשים פירשו שקפליטין הוא כיסוי מבד [המאירי (כתובות ע"ב.) והסמ"ג (עש"ן מ"ח) פירשו שהוא מטפחת, וכן ניתן להוכיח שפירש הרמב"ם (שהרי הביא הלכה זו באישות כ"ד י"ב רק לגבי היוצאת במטפחת ללא רדיד, ואילו היה מפרש שקפליטין הוא פאה - לא היה נמנע מלהביא ירושלמי מפורש זה לגבי איסור יציאה בפאה למבוי, וממילא או שפירש שקפליטין היא מטפחת, או שסבר שאין הלכה כירושלמי כי הבבלי התיר לצאת בפאה גם למבוי], וכן פירש הפני משה; הריא"ז (מובא בשלטי הגבורים כתובות עמ' 64) הבין שהוא צע"ף; הב"ש (אה"ע קט"ו ט') פירש שהוא רדיד; קרבן העדה (שם) פירש שהוא בגד דק]. שלטי הגבורים (כתובות ל"ב: ב') הביא את הריא"ז שלמד מהירושלמי שבחצר צריך כיסוי קפליטין ואין לה להיות בגילוי שער [וראה מש"כ בהערה יב שאינו מסתבר ששלטי הגבורים עצמו סבר כך], אך בחקל יצחק (פ"א) פירש את הירושלמי גם לדעת תוס' הסוברים שגילוי שער מותר בחצר [שמאחר ופאה מותרת בחצר כערוך אף שנראית כשער - ממילא גם גילוי השער עצמו מותר, וממילא לסברתו י"ל שמה שאמרו בירושלמי שהיוצאה בקפליטין שלה אין בה משום ראשה פרוע הדא דתימא לחצר - אין הכוונה שגילוי שער אסור בחצר אלא הכוונה רק להדגיש שבמבוי יש איסור גילוי שער]. גם להסבר מוסף הערוך בירושלמי אין כאן גזירה שלא לחבוש פאות ברחוב (כהבנת שו"ת יביע אומר אה"ע ה' ה'), אלא כל שאמרו הוא שאינו מנהג דת יהודית, אך לאחר שחבישת הפאה הפכה למנהג מקובל אצל הנשים הצנועות - פשוט שאין החובשת אותה נחשבת כעוברת על דת.

משמעות הגמרות הנ"ל היא שחבישת הפאה היתה רווחת, ומטרת חבישתה היתה שהאשה תהא נאה בעיני בעלה, ויתכן שנכלל בזה שתהא נאה בעיניו על ידי חבישת הפאה אף במקום שהרבים מצויים בו כי חכמים היו מעונינים שלא תתגנה בעיני בעלה בהיותה שונה משאר הנשים; עוד מוכח שהפאה היתה נאה, ואף יכולה היתה להעשות משערות טבעיות. בשום מקום בתלמוד אין הוכחה שגזרו גזירה כללית שלא לחבוש פאה ברחוב, וממילא לאחר שחבישת הפאה ברחוב התפשטה גם אצל הצנועות - הרי שיש לנו לדון אותה כבגד, ולהתירה אם איננה מושכת תשומת לב.

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

לחבוש את הפאה ברה"ר אלמלא היה נהוג אז שאינו מצוי שיראה אותה ברה"ר).
עוד טען בספר 'דת משה וישראל' שבסוגיא זו מוכח שפאה מקבילה לשער, שאם לא כן היה יכול להפר את נזרה בטענה שאינו מעונין בפאה שאינה יפה כשערה גם לולא הטעם שמזוהם בעיניו שתתן על ראשה שער אשה נכרית, וממילא טען שגם כלפי איסור פרועת ראש אין הבדל בין פאה לשער כי הניח שאיסור גילוי השער אינו דוקא בשער הטבעי אלא בכל אופן שנראה כשער, כדעת החסד לאברהם (הובא בעמוד 18) ~ ויש להשיב שבכל נדון יש לדעת מה הוא השם המחייב כי הפרת הנזירות תלויה בנוי, איסור הנאה ממת תלוי בשייכות לגוף, שְׁיִיפָה בעיר הנדחת תלויה בנכסים, יציאה בשבת תלויה בחשש שתסירנה, דת משה תלויה בשער מחובר, ודת יהודית תלויה במנהגי הצניעות - וממילא חשש הרהור פריצות אינו שייך ביציאה בפאה במקום שהצנועות רגילות לגלותה אלא היא כשאר בגד יפה שמוותרת להתקשט בו [כמעט כל האחרונים שאסרו לחבוש פאה עשו זאת מטעמים אחרים ולא מטעם שהחשיבו את הפאה כשער מגולה, וגם החסד לאברהם עצמו לא אמר שפאה היא שער, אלא שאם שער אסור מטעם פריצות - הרי שיש לאסור גם פאה].

לכבוד... שמחתי שיש כך יראת שמים וחששת להפיץ ברכים קונטרס נגדי בלי שאראה אותו תחילה, ובטרם תחשוב על הפצת החומר שלך מוטב תתכונן בנקודות הבאות.

מסוגיות התלמוד אין הוכחה חותכת לאסור את הפאה, ונחלקו האחרונים האם הפאה מותרת או אסורה. היו מקומות [כגון במדינת מערב אירופה במאה השנים האחרונות] שהפרוצות גילו את שערן וחבישת הפאה היתה רווחת אצל הצנועות כהנהגת צניעות של החרדיות ביותר - ובמקומות אלו לא מצאנו שהרבנים טענו שאין הפאה מהווה כיסוי או שיש להחמיר ולכסות את הראש בכיסוי מבד אלא חינוכו ועודדו להשתמש בפאה. היו מקומות [כגון בארצות המזרח] שחבישת הפאה כלל לא היתה מצויה כפי צורת חייהם שהנשים היו מוסתרות, ואשה הנראית יפה בחוץ נחשבה כפרוצה - ושם לא מצאנו כתיבה רבנית אם יש מקום להתיר או לאסור פאה מאחר ולא היה זה נוגע למעשה. הכתיבה הרבנית שמצאנו לאסור חבישת פאה היתה במקומות ובתקופות שהצנועות כיסו את ראשן באופן אחר, והפרוצות חרגו וחבשו פאה.

במקומות שחבישת הפאה היוותה את כיסוי הראש הצנוע של הנשים הצנועות הרי שלא היה זה "היתר בדיעבד" אלא זו היתה צורת כיסוי לכתחילה לגמרי, וברור שלא שייך לדון את החובשות פאה שם בעידוד הרבנים כעוברות על דת או כגורמות למכשול הרהור.

מאחר ולאחר השואה רוב מנהיגי ומחנכי היהדות החרדית בארץ היו יוצאי אירופה לכן חבישת הפאה התפשטה אפילו בקרב הישוב הישן, וממילא נוצרה מציאות שדין א"י כדין מקום שנהגו בו לחבוש פאה, שעל זאת קבלנו את הכרעת המשנה ברורה שיש להם על מה לסמוך.

הדיון החרדי על הפאות החל בעקבות התנגשות התרבויות השונות שחל בארץ - שחובשות המטפחת [ובעיקר גליות השער] נתקלו בחובשות הפאה שהיו רבניותיהן ומורותיהן ושכנותיהן; התגברות הפולמוס בזה חלה רק בשנים האחרונות לאחר התפשטות קונטרסים שדימו לאסור את חבישת הפאה מנימוקים הלכתיים, ולאחר מכן המאבק כנגד הפאה קיבל תדמית של מלחמת קדש דתית [ג'יהאד].

מסתבר מאד שצורת כיסוי השער תלויה במנהגי הצניעות הנהגים באותו מקום ובאותה תקופה, וממילא אין כלל חשיבות לדיון כיצד ובאיזה אופן התירו שלטי הגבורים והרמ"א את הפאה, אלא העיקר הוא כיצד צורת לבוש זו התקבלה במקום זה אצל הצנועות; מאחר וחבישת פאה צנועה מקובלת על נשים רבות הנחשבות צנועות בהנהגותיהן - הרי שמותר לכל אשה בארץ לחבוש פאה צנועה כמותן; מאחר ודיני צניעות מושפעים מהנהגת הנשים הצנועות שבכל מקום ולא מארץ המוצא, כמבואר במהר"ם אלשקר - לכן אין חשיבות למקום מוצאה של האשה, וכן מורים רבנים רבים מבני ספרד.

חלק מחובשות המטפחת החיות בארץ מושפעות מהרצון הטבעי להתיפות על ידי הפאה, והצפנת הנטיה לעתים מובילה למתח ולעצבים, כידוע למי שמבין בתחושותיהן של נשים [וכבר הורה מן הגריש"א זצוק"ל לנכדתו שלא תחליף את הפאה למטפחת אלא תחפש חומרא אחרת, כי חומרא זו מביאה לידי מתח ועצבנות כאשר ההתלהבות פגה].

מה שחששו שחבישת פאה צנועה מובילה בהכרח לחבישת פאה שאינה צנועה על ידי בתה, ואילו חבישת מטפחת מובילה את בתה להרבות בצניעות - נסתר מהנסיון, וכאשר מתירים חבישת פאה - יכולים לנתב את הנטיה ולשכנע לחבוש פאות צנועות [וגם אם לא הצליחות בזה מיד לאחר חתונתן - אך כמה שנים לאחר מכן כבר תחבוש פאה שפחות מושכת תשומת לב], אולם כאשר אוסרים לגמרי חבישת פאה הרי שבמקרים רבים עלול להוולד מרמור המסכן את שלום הבית או שעלול להוביל לפריצת המסגרת אצלה או אצל בתה, וגם אם לא תהיה ממורמרת הרי זה מפני שתצליח להפנים גאווה כה גדולה אשר תסייע לה להתגבר על הסתירה בין מראה עיניה שרוב הרבניות חובשות פאה לבין מה שהחזירו למוחה שהפאה אסורה - וגאווה זו מסוכנת שהרי לא תהיה יותר מושפעת כלל מרבנים ומרבניות - ומי הוא מחוסר האחריות אשר יטול על עצמו את הסיכון לגרום לכך.

מובן שאין להתיר חבישת פאה פרוצה - כלומר שמושכת אליה תשומת לב; רבים מפוסקי הדור מורים שלא להתיר חבישת פאה שאף מומחית מתקשה בהבחנה שזו פאה.

- * סיכום הדברים: בימינו חבישת הפאה נפוצה גם אצל הצנועות, וממילא אשה החובשת פאה אינה בכלל ה'עוברת על דת יהודית', ולכן אין מקום לאסור בימינו חבישת פאות צנועות.
- * ההיתר לחבוש פאה צנועה כולל גם פאה העשויה משער טבעי, ואפילו אם הפאה מוסיפה ביופי האשה.
- * פאה שאינה צנועה היא פאה המיועדת לעורר תשומת לב מיוחדת אליה [אורך, סלסול או נפוחות מוגזמים, מראה פרוע או רטוב (שומני), התנפנפות בולטת, צבע בולט, וכיו"ב] - בדומה למה שאסרו חז"ל לבישת בגד אדום.
- * מסתבר שתסרוקת שנחשבת כאינה צנועה לרווקה - אין להתירה גם בפאה נכרית [כגון שער פזור הגולש על הכתפיים].
- * מקובל להורות שיש לפאה להיות בדפוס המקובל לפאותיהן של נשואות ולא בדפוס המיוחד לרווקות [כגון צמה או קוקו] - אך הפרטים בזה משתנים מתקופה לתקופה, כפי המקובל אצל הנשים הצנועות שם.
- * פאות המתקנות באופן שלא ירגישו כלל בשום אופן שזו פאה - ראוי למנוע את חבישתן, שכמה פוסקים אוסרים חבישת פאות אשר אף מומחית מתקשה בהבחנה שזו פאה, אמנם - כמעט כל הפאות ניכרות למומחית.

ניתן לרכוש תקליטור המכיל את הקובץ המלא של קונטרס זה, ובו קונטרס 'שאל מעליך', הערות על הספרים 'דת משה וישראל', 'פאה נכרית בהלכה', 'דבר ה', תשובות לקונטרסים שהופצו נגדי 'אפר תחת פאר', 'ותרגז הארץ', חלופות מכתבים, ומקורות מלאים מוקלדים ומוסברים; עוד בתקליטור תצלומי מקורות מספרים נדירים, ושני שיעורים מוקלטים לגברים ולנשים - מחיר התקליטור עשרה שקלים [כולל משלוח].

ניתן לרכוש את הספר "ראשית דגנך" - הלכות תרו"מ חלה ערלה כלאים ושיעורין, ואת החוברות: "אור ההלכה" - קיצור הלכות תרו"מ חלה ערלה כלאים עירובין ומקוואות, "מקוה טהרה" - הלכות מקוואות, "ממזרח שמש" - זמן הנץ החמה, "השימוש בכהן" - גדרי האיסור והלכות שיעורי המצוות, "כעין תער" - השימוש במכונת הגילוח, "אל יוציא" - הלכות תחומין, "וורד לאברך" - הדרכה לתוכנת וורד.

הארות הערות והוספות - שילה, ת.ד. 6270, רכסים 20496, 04-9847719.

תם ונשלם שבח לא-ל בורא עולם

שאל מעליך

41.....דרישת הבעל	40.....כיסוי הפנים	39.....הקדמה
41.....דיכוי הנטייה הטבעית להתייפות	40.....הצניעות תלויה במנהג המקומות	39.....המשנה
42.....חינוך לצניעות	40.....מנהג השאל תלוי רק במנהג המקומות	39.....רש"י
42.....גאווה	40.....נמצא	39.....ירושלמי כתובות
42.....חומרות	40.....אם יש מעלה בלבישת שאל	39.....דברי הרמב"ם
43.....מסקנה	41.....כיסוי עודף עלול להחשב כפריצות	39.....המחלוקת בדעת הרמב"ם
	41.....הפרת שלום הבית	40.....המנהג

בשנים אלו אנו עדים לנסיון לשנות כמה מנהגים מקובלים, אשר מקור השינויים אינו מפוסקי הדור ידועי השם אשר נושאים באחריות ציבורית אלא ממיצועט אנשים אשר החליטו עבור הדור במה יש להם להתחזק, ותחת אשר יבחרו עבור הדור להתחזק במצוות שבין אדם לחברו כגון בזהירות בממון ובכבוד הזולת וכדו' [ראה קב הישר (עמ' 96): "הכלל הזה נקוט בידך - מי שאינו רוצה להנות בממון של חברו ומכל שכן שאין רוצה בממון של גזל או ממון של גניבה ומשאו ומתנו הוא באמונה - הוא איש צדיק וישר בדאי, אבל כשהאדם רואה את חברו נושק התפילין ומתפלל ואינו עוסק במשא ומתן באמונה - צריך להרחיק ממנו בכל מיני הרחקות כי עיקר היראה והצדקות הוא בממון, וכל אדם שהוא עומד בצדקו על ממון - זה הוא צדיק גמור ועליו נאמר יגיע כפיך כי תאכל ביושר אשריך בעולם הזה וטוב לך בעולם הבא"] - בוחרים הם שיש לדור להתחזק בהנהגות צניעות אשר כיום אינן מקובלות בקרב היהדות החרדית בארץ ובעולם [אלא רק בקרב המוסלמים השיעים], ובכך "זוכים" הם בקלות למעמד של "מתקני הדור"; במאמר זה יבואר אם נכון להנהיג בקרב היהדות החרדית השרשית את לבישת השאל [לבוש החופה את גופה] כפי אשר מבקשים להנהיג.

שנינו בכתובות (ע"ב.) שניתן לגרש ללא כתובה את העוברת על דת יהודית, ואחד מפרטי דת יהודית הוא היוצאת וראשה פרוע, והסבירו בגמרא שהיוצאת לשוק וראשה פרוע לגמרי נחשבת עוברת על דת משה, ואם יוצאת לשוק בקלתה נחשבת כעוברת על דת יהודית - כלומר ששינתה ממנהג הצנועות, וגם אותה מצוה לגרש.

רש"י פירש (ראה שיטמ"ק) שמדובר ביוצאת בכיסוי שער שאינו מושלם ושערותיה נראות דרכו [קלתה - סל מקש המתלבש על הראש שהיו רגילות להניחו על ראשן כדי לשאת בו משא], וממילא לדבריו די בכיסוי שער מלא כדי שלא תחשב עוברת על דת, ואין מכאן מקור להוספת כיסוי מעל הבגדים.

אף שמשמעות הבבלי שבחצר מותרת להיות בגילוי שער, אולם בירושלמי (כתובות ז' ו' [דף מ"ד:]): אמרו: "רבי חייה בשם רבי יוחנן היוצאה בקפליטין שלה אין בה משום ראשה פרוע, הדא דתימא לחצר אבל למבוי יש בה משום יוצאה וראשה פרוע" - כלומר שכשיוצאת לחצר צריכה ללבוש קפליטין ואינה יכולה להיות שם בגילוי שער, וכשיוצאת למקום שהרבים בוקעים בתוכו אינו די אף בכיסוי קפליטין; מוסף הערוך [ערך קפליטין] פירש שקפליטין בלשון רומי הם שערות ותלתלים ופאה נכרית אך שאר הראשונים והמפרשים פירשו שקפליטין הוא כיסוי מבד [המאירי (כתובות ע"ב.) והסמ"ג (עש"ן מ"ח) פירשו שהוא מטפחת, וכן ניתן להוכיח שפירש הרמב"ם (שהרי הביא הלכה זו באישות כ"ד י"ב רק לגבי היוצאת במטפחת ללא רדיד, ואילו היה מפרש שקפליטין הוא פאה - לא היה נמנע מלהביא ירושלמי מפורש זה לגבי איסור יציאה בפאה למבוי, וממילא או שפירש שקפליטין היא מטפחת, או שסבר שאין הלכה כירושלמי כי הבבלי תיר לציאת בפאה גם למבוי), וכן פירש הפני משה; הרא"ז (מובא בשלטי הגבורים כתובות עמ' 64) הבין שהוא צעף; הב"ש (אה"ע קט"ו ט') פירש שהוא רדיד; קרבן העדה (שם) פירש שהוא בגד דק] וממילא למדנו שלדעת הירושלמי אינו די בכיסוי שער "קפליטין" העשוי בד ללא תוספת, ומהות התוספת לא התבארה.

כתב הרמב"ם: "מקום שדרכן שלא תצא אשה בשוק בכפה שעל ראשה בלבד עד שיהיה עליה רדיד החופה את כל גופה כמו טלית - נותן לה בכלל הכסות רדיד הפחות מכל הרדידין" (אישות י"ג י"א), "ואלו הן הדברים שאם עשתה אחד מהן עברה על דת יהודית יוצאה לשוק או למבוי מפולש וראשה פרוע ואין עליה רדיד ככל הנשים אע"פ ששערה מכוסה במטפחת" (אישות כ"ד י"ב [מקור מהירושלמי - חקל יצחק פ"א]), ומכאן שהרמב"ם למד שמה שהירושלמי לא הסתפק בקפליטין ביוצאה למבוי הוא כי נצרכת גם ללבוש שאל החופה את כל גופה.

החת"ם סופר (או"ח ל"ו) הבין שכוונת הרמב"ם שיש לחבוש שני כיסוי שער זה על זה, ולדבריו נמצא שהיוצאת במטפחת לבד עוברת על דת יהודית, וכ"כ הבה"ל (ע"ה ד"ה מחוץ), ונמצא שפירשו שה"קפליטין" המוזכר בירושלמי, או "קלתה" המוזכר בבבלי יכול היה להיות כיסוי שער מלא - אלא שלא די בו כדי לצאת לרשות הרבים ללא תוספת רדיד - ולדבריהם יתכן שתוספת הרדיד הנצרכת בירושלמי חופה את כל הגוף, וממילא לדבריהם יתכן לומר שהירושלמי חייב ללבוש שאל, אם כי בדבריהם מפורש רק שלדעת הרמב"ם יש ללבוש כיסוי שער נוסף על הכיסוי הראשון ולא כתבו שיש ללבוש בגד החופה את רוב הגוף; אמנם הב"ח (אה"ע קט"ו סוף אות א') והפרישה (אה"ע קט"ו ט' [תירוץ ב']) ועוד מפרשים רבים הבינו שה"קפליטין" וה"קלתה" היו כיסויים דקים/שקופים/מנוקבים שהשער היה נראה דרכם, וממילא כל שהצריך הירושלמי הוא שהשער יהיה מכוסה בכיסוי מלא ואין צורך בכיסוי נוסף, כוונת הרמב"ם רק שבמקומות שהדבר נהוג - שם נהגו הנשים גם בלבישת רדיד

החופה את כל גופה, ובזאת קירבו את הרמב"ם לשיטת רש"י שכל המבואר בבבלי הוא שאינו די בקלתה שהיא כיוסי שער שאינו מלא.

המנהג

נמצא שאף שיש מקום ללמוד בדעת הירושלמי שיש ללבוש שאל, וכן הבין הרמב"ם - אולם האחרונים הוציאו מהירושלמי רק שאינו די בכיוסי שער שאינו מלא, ויש אחרונים שהצריכו כיוסי שער על הכיוסי הראשון, אך לא הצריכו לבישת שאל, וממילא את כוונת הרמב"ם פירשו שיש ללבוש שאל רק במקומות שהדבר נהוג, וכן נקט באגרות משה (אה"ע א' נ"ח), וכן נוהגים להסתפק במטפחת מלאה אחת ללא כיוסי נוסף, וממילא אצלנו כלל אין מקום לחייב לבישת שאל.

כיוסי הפנים

כתב הרמב"ם (אישות כ"ה ב) "...באותן המקומות שהיה מנהג הנשים שם להלך בשוק ופניהן גלויות... כמו ערי אדום בזמן הזה, אבל מקומות שאין דרך הבנות שם לצאת לשוק כלל ואם תצא הבת למרחץ בנשף תצא מתכרה ולא יראה אותה אדם חוץ מקרובותיה - ה"ז טוען אף במומין שבגלוי", ולמדנו מדבריו שיש מקומות שנהגו בהם שפני הנשים תהינה מכוסות, אולם הטוש"ע לא העתיקו שיש לנשים חיוב לכסות הפנים, וצ"ל שהבינו שכיוסי הפנים אינו חובה אלא הוא רק מנהג הצנועות והערבות, וכיום כלל אין נוהגים לכסות את הפנים.

הצניעות תלויה במנהג המקומות

יש עוד לבאר שמאחר והראשונים והפוסקים תלו את עניני דת יהודית במנהג הנשים הצנועות (רש"י [שנהגו בנות ישראל], שו"ת הרשב"א ה' רמ"ו [עוברת על מה שנהגו היהודים לנהוג בנות ישראל בצניעות], רמב"ם אישות כ"ד י"ב [מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל], רמב"ן גיטין פ"ט. [שלא נהגה כמנהג הצנועות], שיט"מ כתובות ע"ב. [דברים שאינם אסורין מן התורה אלא מנהג בנות ישראל הם לצניעות בעלמא, והיא עוברת על דת המנהג], לבוש אה"ע קי"ט ב' [...אינה צנועה כבנות ישראל הכשרות - מצוה מדברי הקבלה לגרשה], מגן גבורים או"ח ע"ה שלה"ג ג' ואור לציון או"ח א' י"א [תלוי במנהג המקום], חקל יצחק פ"א [תלוי במנהג אבות אבותינו לאסור] - הרי שהדבר פשוט ביותר שמנהגי הצניעות תלויים במקומם ובתקופתם בלבד, והנהגות שנחשבות כצניעות במקום מסויים לא בהכרח נצרכות במקום אחר, ופעמים שאף אסור לנהוג בהם במקום אחר מאחר ומושכות תשומת לב, שהרי העוברת על דת יהודית היא אשה המתנהגת בצורה חריגה לרעה, וממילא רק אם היא מתנהגת כפי המקובל במקומה ובתקופתה הרי שאינה חריגה. המנהג הרווח בלי פוצה פה ללבוש בגדים בצבעים ובגזרות שלפני מאות שנים לא היה מקובל ללבושם [חצאית שאינה מגיעה לרצפה, צבעים שאינם כהים, גזרות צרות מעט], ואם המנהגים שנהגו בהם בעבר היו מחייבים את נשותינו ללא שינוי - הרי שהיינו נאלצים שלא להניח בת לאברהם אבינו יושבת תחת בעלה, וכן חז"ל הרי ציינו שיש הבדלים בין הנהגות הצניעות שבכל מקום: "ערביות יוצאות רעולות ומדיות פרופות וכל אדם אלא שדברו חכמים בהוה" (שבת ס"ה), וכן מצאנו שעניני הצניעות משתנים לפי מנהגי המקומות - ראה רמב"ם (אישות י"ג י"א, כ"ה ב'), מהר"ם אלשקר (ל"ה), פרישה (אה"ע קט"ו ט' [בתירוץ א']), לבוש (מנהגים ל"ו [בסוף או"ח]), אור לציון (א' או"ח י"א). הטוען שהנהגות הצניעות אינן נתונות לשינויים, ומה שהיה מקובל בעבר מחייב גם אותנו - הרי שיש לו להקפיד גם שאשתו לא תצא מביתה יותר מפעמים בחודש (על פי רמב"ם אישות י"ג י"א), ושתכסה את פניה (רמב"ם שם) ושתלבש רק בגדים בצבעים בהירים, ושגם בנותיו הפנויות תכסנה את שערותיהן, וכיו"ב - ומ"מ אין לו להטיל את חומרותיו על כלל ישראל המנהיגים בביתם הנהגות צניעות הרלוונטיות למקומם ולזמנם, כדי שלא תמשכנה תשומת לב.

מנהג השאל תלוי רק במנהג המקומות

גם הטוענים ששינוי המנהגים אינו יכול להועיל לדברים הכתובים במשנה במפורש כגון גילוי הזרועות והשער חייבים להודות ששינוי המנהגים מועיל כלפי דברים המוגדרים רק כתוספת צניעות כגון לבישת השאל, שהרי מפורש ברמב"ם (אישות י"ג י"א) שאת הבגד החופה את רוב גופה לובשים רק במקומות שהדבר מקובל: "מקום שדרכן שלא תצא אשה בשוק בכפה שעל ראשה בלבד עד שיהיה עליה רדיד החופה את כל גופה כמו טלית נותן לה בכלל הכסות רדיד"; בספר "עולמות של טוהר" הביאו תמונות של נשים מקהילות שונות שחלקם לובשות שאל, והקוראת השטחית בספר זה נוטה שלא לשים לב לכך שתמונות אלו צולמו במקומות ששם לבישת השאל היתה מקובלת, אולם לא עלה על דעת איש להנהיג את השאל במקומות שהדבר אינו מקובל [ונמצא שאין ללמוד ממקומות אלו למקומות שאין הדבר מקובל].

נמצא

נמצא שבמקום שלבישת השאל אינה מקובלת - אין כלל מקום לחייב את לבישתו, והלובשת שאל אך אין מכסה את שערה בשני כיוסיים - נוהגת בעצמה מנהג סותר; עתה יש לדון האם יש מעלה ללבוש שאל אף במקומות שאין מקובל ללבושו.

אם יש מעלה בלבישת שאל

האפשרות היחידה לומר שיש מעלה בלבישת שאל היא כאשר השאל נחשב מעלה בצניעות, ולכן יש להגדיר מה נחשב כצניעות ומה מוגדר כפריצות. הסתכלות של איש באשה האסורה לו מתוך מטרה להנות אסורה אף כשמסתכל במקום שדרכו להיות מגולה, ואמרו חז"ל (ברכות כ"ד.) "כל המסתכל באצבע קטנה של אשה [ונתכוין להנות (רמב"ם אס"ב כ"א ב')] כאילו מסתכל במקום התורף", והוסיפו לאסור אף הסתכלות בבגדי צבע של אשה השטוחין על גבי כותל כשמכיר את האשה כדי שלא יבוא לידי הרהור (ע"י כ'; רמב"ם אס"ב כ"א כ"א); אמנם ראייה לפי תומו של טפח מבשר אשה שאינה אסורה רק כאשר רואה מקומות בגופה שדרך הצנועות לכסותם, אולם מותרת ראייה לפי תומו של מקומות הגלויים שבה כשאינו מתכוין כלל להכיר צורתה (ברכות כ"ד.) "אמר רב חסדא שוק באשה ערוה" עפ"י ב"ח או"ח ע"ה, וכן מוכח מב"ב נ"ז:). מגדרים אלו ניתן להניח שיש לאשה להסתיר את המקומות שדרכן להיות מוסתרים כשיוצאת למקום שמצויים בו גברים שהרי אסור לגברים לראות מקומות אלו אף בראיה לפי תומם, אך אין מכאן ראייה שאשה צריכה להסתיר את המקומות שדרכם להיות מגולים [פניה ידיה ורגליה במקום שמקובל ללכת יחפים] אף שלאנשים אסור להסתכל בהם, וכן כתב בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) "לא אסרו לאשה שתתיפה

כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן". ממילא ברור שאין חובת הסתרה על מקום שכבר מכוסה ואין אפשרות לראות דרכו את בשרה, אלא שיש לברר אם יש תוספת מעלה בכיסוי נוסף המטשטש את צורת הגוף.

לכאורה יש להוכיח שיש מעלה בכיסוי העודף על מה שנצרך, שהרי אמרו חז"ל שבמקום שנוהגים שהנשים מכסות את הפנים פרט לעינים - הצנועות עוטפות אף את אחת מהעינים (שבת פ'. צנועות כוחלות עין אחת, ראה ברש"י) - ונמצא שיש מעלה בכיסוי הגוף מעבר לנצרך, אלא שמעלה זו אמורה דוקא במקום שצורת כיסוי זו מקובלת וממילא הדבר אינו מעורר תמהון, אולם במקום שאין הדבר מקובל הרי שהוא מושך תשומת לב, ותשומת לב זו היא פריצות שהרי הגדרת פריצות היא התנהגות המעוררת תשומת לב של גברים אליה ועל ידי כך יצרם מתעורר (רש"י סוטה מ"ח. "כאש בנעורת - לפי שהעונה מטה אנו לשמוע את המזמר לענות אחריו - ונמצאו האנשים נותנים לבם לקול הנשים, וקול באשה ערוה כדכתיב השמיעני את קולך, ומבעיר את יצרו כאש בנעורת, אבל זמרי גברי ועניין נשי - קצת פריצות יש דקול באשה ערוה, אבל אינו מבעיר יצרו כל כך - שאין המזמרים מטים אונם לקול העונים", וכן ראה ברלב"ג משלי ו' כ"ה), וככל שהמעשה יותר אינו מקובל - הרי שדרושה עזות כדי לעשותו, וממילא נחשב כפריצות יותר גדולה, כפי שמצאנו שבביתו ובחצרה התיירו לאשה להיות גלוית שער [לפי הבבלי, ולפני התגלות הזוהר], וכשיוצאת מחצר לחצר דרך מבוי הצריכה כיסוי מסויים, וכשיוצאת למקום שמצויים בו רבים הצריכה כיסוי מלא, וכן ראיתי במאמר הגר"א פולק (בירחון אור ישראל כ"ב) שמהות "צניעות" ו"פריצות" אינה מצד הכשלת הגברים אלא מצד האשה, כפי שמצאנו עניני צניעות גם באדם הנמצא לבדו בחדרו - כי צניעות היא ענין פנימי של בוש והנהגה בדרך עדינה, ומהות גדר התנהגות בפריצות היא פריקת עול מסווה הבושה מבת ישראל, ולכן נחשבת כפרוצה אף אם במקרה לא היה שום גבר ברחוב שהרי העיזה ללכת כך במקום שאפשר שיראוה, וברור שכשגברים רואים אותה יש בזה יותר עזות וחוסר צניעות מצידה, ונמצא שפריצות אינה חסרון כיסוי אלא התבלטות, וצניעות אינה עודף כיסוי אלא חוסר התבלטות. מאותה סיבה יש להחשיב כפריצות גם קול דיבור רעשני [נאום, פלאפון ברחוב...], בגד בצבעים רועשים ומנצנצים או בגיזרה משונה, לבישת בגדים שאין נהוג ללבושם באותו מקום [כגון חלוק ברחוב], חבישת כיסוי שער המושך תשומת לב כגון שיש בו פייטים מנצנצים או שהוא בעל צורה משונה [כובע שעליו מגדל, מטפחת ארוכה מדי, וכדו'] או פאה ארוכה ומתנפנת או שאינה סימטרית או בעלת מראה רטוב (שומני) וכדו', וכן איפור רועש או בולט, בושם נודף, ועמידה במקום מרכזי - מאחר והם גורמים להבלטה ולמשיכת תשומת לב אף שאינם בהכרח חשיפה של גופה, והגע בעצמך כיצד יתקבל שאשה תלבש שמלת כלה ברחוב - אף שגופה מוסתת, ונמצא שבמקומות שחבישת השאל אינה מקובלת אלא היא מעוררת תמהון ומשיכת תשומת לב - היתרון שיש בכיסוי עודף הופך לחסרון ניכר בכך שהשאל מושך את תשומת לב הגברים, וממילא לבישת השאל במקומות אלו מהווה מעשה פריצות; יתכן שניתן אף להוכיח את עקרון זה ממה שמצאנו לגבי תמר 'וַתִּסַּר בְּגָדֶיהָ אֶלְמְנוּתָהּ מֵעֲלֶיהָ וַתִּכְסֶּה בְּצִעֶיהָ וַתַּעֲלֶף וַתִּשָּׁב בַּפֶּתַח עֵינֶיהָ אֲשֶׁר עַל דַּרְךְ תִּמְנְתָהּ... וַיִּרְאֶה יְהוָה וַיִּחַשְׁבֶּהָ לְזוֹנָה... וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל הַדֶּרֶךְ וַפִּירֶשׁ"י שְׁתִּמַּר כִּסְתָהּ פָּנֶיהָ שֶׁלֹּא יִכִּיר בָּהּ, וּבכ"ז יהודה חשבה לזונה מאחר וישבה בפרשת דרכים - ולמדנו מכאן שכיסוי הפנים לא גרם שיהודה לא יטה אליה מאחר והישיבה בפרשת דרכים מעוררת. בחוברת "צעד אחד פנימה" השיג על דברי שאף אם אשה הלוכשת שאל היא חריגה אולם דומה היא לעמוד חשמל חריג שאינו גורם משיכה ~ ויש להשיב על דבריו שגברים נמשכים לאשה לא רק בעקבות צורת גופה אלא גם בעקבות דבר המזכיר אותה, כפי שחז"ל אסרו להסתכל על בגדי צבע של אשה שמכירה (ע"ז כ:); או ללכת אחרי אשה ברחוב [גם בזמננו שמסתבר שהנשים נהגו ללבוש בגדים צנועים לפחות כמו שאל], ומה שכתב "צא וראה מהי תחושת האנשים בזה" מוכיח שלא שוחח עם האנשים הגרים במקום שלבוש זה הוא חריג - הרוגזים על הלוכשות לבוש זה.

בקרב לובשות השאל המודרניות מצאנו נשים העושות כן בניגוד לרצונו האמיתי של בעליהן, ואשה זו מועלת בתפקידה לעשות רצון בעלה, וגורמת ליצרו שלא יהיה מפוייס, ונמצא ש"חומרותן" הופכת ל"קולתן", כפי שמצאנו שבעלה רשאי לדרוש ממנה להיות לבושה באופן מיטבי ולכן מותר לו להפר את נדרה אם נדרה שלא ללבוש בגד רקמה וכדו', והפרת שלום הבית בודאי נחשבת לחובתה ולא לזכותה, ואין בכח ה"מצוה" לכפר על הריסת שלום ביתה ועל העמדת בעלה בנסינות רבים בכך שאשתו אינה יפה בעיניו בעוד שנשים זרות ממשכות להראות נאות. כמוכן שסעיף זה אינו נוגע לאשה שבעלה דוחף אותה ללבוש שאל.

ברור שאסור לבעל לדרוש מאשתו ללבוש שאל במקום שאין הדבר מקובל אם איננה באמת מעוניינת בזה, שהרי במה שמאלץ אותה להיות שונה מחברותיה גורם לה צער רב, וכבר לימדונו חכמים שגדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה (שבת פ"א:). כמוכן שסעיף זה אינו נוגע לאשה המעוניינת בעצמה ללבוש שאל.

עוד מצוי בקרב לובשות השאל שעושות כן מאחר ומדמות בנפשן שהקב"ה מעוניין בלבישת השאל כ"כפרה" על עברה החילוני אשר בזבזו בעיסוק מוגזם ביופי ובפריצות, ויש להן לדעת שהטבע הנשי שונה במאד מהטבע הגברי גם בכך שאצל האשה הצורך להיות יפה בעיניה בעליה ובעיני חברותיה הוא צורך וכח חזק מאד הטבוע באופיה, והיופי אינו פגם לאשה - כפי שנאמר על שרה "שהכל סכין ביפיה" [ראה בפסיקתא זוטרתא בהעלותך דף ק"ג: שהראיה ש'הכל סכין ביופיה' נלמדת משרי פרעה, שנאמר וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שְׂרֵי פְרָעָה וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל פְּרָעָה], והגישה שיש לאשה להתכער בניגוד לטבעה כבר הפילה חללים רבים בקרב

כיסוי עודף
עלול להחשב
כפריצות

הפרת שלום
הבית

דרישת
הבעל

דיכוי הנטייה
הטבעית
להתייפות

הבעלים, בקרב הנשים עצמן, ובקרב בנותיהן שמרדו לכיוון ההפוך; את כח זה חז"ל לא בלמו ולא מנעו את העיסוק ביופי אף למי שאינה נשואה (קדושין ל"א; וראה מו"ק ט': שאפילו בזקנה העומדת על קברה, וראה שם שטרחה ללמדנו כיצד מסירים שער), ואף בימי אבלה התיירו לבוגרת להתאפר (תענית י"ג); ועשיית התכשיטין לאשה שבעלה במדינת הים הוחשבה בעיני חז"ל יותר מנתינת צדקה מממונו, וכאשר הבעל השתטה - פוסקין לאשתו תכשיטין מממונו אף שאין כאן בעל הראוי להתקטט לפניו (כתובות מ"ח., ט"ו אה"ע ע' ז') - מכאן שיופי שבח הוא לאשה ולא גנאי, וידוע היטב מתוך הנסיון שמלחמה חזיתית כנגד המוטבע באופי בד"כ סופה כשלון ועלולה להוביל להתפרצות היצר בצורה חמורה יותר; אמנם במדרש (תנחומא וישלח ה') כתוב "רבנן אמרי אף בחול אסור לצאת בהן לר"ה מפני שהעם מסתכלין בה ופגם הוא לאשה שלא נתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בהן לתוך ביתה שאין נותנין פרצה לפני הכשר, ביותר לפני הגנב..." אך ברור שאין זה כי אם על צד המעלה במקום שהדבר מקובל כפי שאמרו שם "לכך צריכה אשה להיות יושבת בתוך הבית ולא תצא לרחוב שלא תכשל עצמה ולא תביא מכשול לבני אדם ונמצאו מסתכלין באשת איש", אולם כיום גם הצנועות אינן מקפידות שלא לצאת לרחוב, וכשיוצאות - יוצאות מטופחות באופן עדין ומכובד שאינו אמור לעורר תשומת לב.

חלק מלובשות השאל מקוות שבנותיהן תמשכנה את מסורת אמותיהן בלבישת שאל לכשתגדלנה, אולם תקוה זו אינה עומדת במבחן המציאות, ובמקרים רבים דוגמא אישית עלולה ליצור תגובת נגד חריפה לכיוון ההפוך - שהרי כח החיקוי של החניך מושפע לא ממה שמראים לו אלא ממה שהוא קולט, ובת המרגישה שאמא שלה אינה יפה כשכנותיה הנראות צנועות ונאות ללא שאל המפחית מיופיה [וכל שכן כאשר אמא שלה מזניחה את הופעתה הכללית] - הרי במקרים רבים נוצרת אצלה שאיפה חזקה לנהוג אחרת לכשתוכל, ולאחר נישואיה [או הרבה קודם לכן] פורקת היא עול ומתלבשת בחוסר צניעות ומתאפרת באיפור גס וכדו', רח"ל, ודוקא בת שראתה אמא שמשדלת להיות תמיד מטופחת ונאה אך בגדרי הצניעות הראויים [אינה מעוררת תשומת לב] - עשויה לשאוף לחקות את הנהגתה המכובדת והיפה, כנודע מתוך המציאות; וכל שכן שמה שחלקן "מהדרות" לעטות שאל על בנותיהן הפנויות בחושבן שבת שתתרגל להיות שונה מחברותיה תחפוץ לנהוג כן גם כשתגדל עלול לגרום בדיוק את ההיפך מהמצופה - שבת זו תשאף להגיע ליום שבו תוכל שלא להיות שונה, וכשתמרוד במנהגי אמה עלולה לפרוץ פרצות רחבות עוד יותר, רח"ל.

הלובשת שאל מתוך תחושת צדיקות יש לחוש בה משום גאווה והתנשאות, שהרי מראה בעצמה שטובה היא יותר מהאחרות, וראה ב"ק (פ"א:) שרבי ורבי חייא הלכו בשדה שבצדי הדרכים משום שהיו מהמורות בדרך [והדבר מותר על פי תקנת עזרא], ורבי יהודה בן קנוסא הלך לפניו בדרך, ושאל רבי את רבי חייא מי הוא זה שמראה גדולה בפניו, ולאחר שהוברר שאדם גדול הוא וכל מעשיו לשם שמים אמרו שלולא כן היה ראוי לנדותו, והסביר המהרש"ל (ים של שלמה מ"א) שמכאן מוכח שראוי לנדות תלמיד חכם שמתיהר ומחמיר בדין שפשט היתרו בכל ישראל. ומצוי שלובשות השאל מפנימות גאווה והתנשאות ובכך מצליחות להתגבר על הסתירה בין מראה עיניה שרוב הרבניות אינן לבושות כמותה לבין מה שהיא נוהגת - וגאווה זו מסוכנת שבעתיים שהרי לא תהיה יותר מושפעת כלל מרבנים ומרבניות, ובכך מנתקת את עצמה מהקשר הברוך בין עם ישראל למסורתו. מאחר ואשה זו מרגילה את עצמה למצוא לעצמה דרך ל"עבודת השם" לפי הבנתה ואינה מכפיפה את דעתה לדעת רבנים ואנשי חינוך ידועי שם - הרי שתחל להמציא בעצמה עוד חומרות נוספות, ומתוך כך תגיע גם להקלות בדברים חמורים - הכל מפני שאינה מכפיפה את עצמה, ומה חומרות התוצאות של אשה הקובעת לעצמה את הנהגותיה [ואף שנשים אלו תמיד תמצאנה מי שיאמר כמותן שהרי גוונים רבים לרבני ישראל - אולם המקובל בעם ישראל מדורי דורות שרבני הקהילה או השכונה הם הקובעים את הנהגת מקומם, ולא יעלה על הדעת שאשה תנהג בניגוד לדעת מרא דאתרא אף אם מצאה רב אחר שיאמר כמו רצונותיה, ואף בקרב גדולי הדור מקובל להשאיר את קביעת הנהגת המקום ביד רבני המקום].

וכי ישאל השואל "על מה הרעש - הרי מה רע בכך שנשים מקבלות עליהן חומרות" - שואל זה מראה בעצמו שאינו מבין מה היא חומרא ראויה ומה היא חומרא שאינה ראויה. חומרא בריאה הבונה את עבודת השם היא חומרא שהיא תוצאה של התקדמות פנימית בעבודת השם; חומרא הנובעת מעלייה - נעשית בשמחה, וכלל אין לעושה החומרא נטיה שהנהגתו תראה לסובבים אותו, ואדרבה במסותרים תשמח נפשו כשאין רואים לחומרתו כי אז החומרא מעידה שהתקדמותו היא פנימית ואמיתית [ראה מאירי סוכה מ"ט: "לעולם יזהר אדם לעשות כל עניו בהצנע ובחשאי ולא דרך המייה ופרסום יתר - אפילו הוצאת המת והכנסת כלה שאין דרכן בהצנע יספוד במדה נאה ויעשה שמחתו במדה בינונית, והוא שדרשו והצנע לכת זו הוצאת המת והכנסת כלה - ומה דברים שדרכן בפרסום אמרה תורה והצנע לכת, דברים שדרכן לעשותן בצנעה כגון צדקה ודברי תורה לא כל שכן"], ואדרבה ישאף שלא להראות חריג כי אז עלול הוא להחשד שחומרתו היא חיצונית בלבד כמנהג החקיינים; חומרא בריאה אינה פוגמת בשמחת החיים בהיותה תוספת על עבודת השם הפנימית ולא תחליף אליה. ואילו חומרא שאינה ראויה היא הנהגה חיצונית אשר איננה מעידה על התקדמות פנימית אמיתית אלא על מעשה חיקוי, ואדרבה - הנוהג בחומרא חיצונית שש ושמה כאשר יש הרואים אותו בחומרתו שהרי בכך מקבל אישור שאדם "מחמיר" הוא וממילא פטור הוא מהתקדמות פנימית, אדם כזה נועל בפני עצמו את דלתות העליה הפנימית האמיתית שהרי עסוק הוא בבניית תדמית חיצונית שאינה מעידה מאומה על דרגתו האמיתית, אדם זה לא יחוש לאזהרת חז"ל (דרך ארץ ד' ה') "לא יהא אדם ער בין הישנים, ולא ישן בין הערים, ולא בוכה בין השוחקים, ולא שוחק

חינוך
לצניעות

גאווה

חומרות

בין הבוכים, ולא יושב בין העומדים, ולא עומד בין היושבים, ולא קורא בין השונים, ולא שונה בין הקוראים - כללו של דבר לא ישנה אדם מדעת הבריות, "אדם זה גם לא יבין מדוע מר עוקבא העיד על עצמו שהוא חומץ בן יין כנגד אביו שהרי אביו לא אכל גבינה ביום שאכל בשר, ואילו הוא אוכל בסעודה אחרת (חולין ק"ה). - ולא פשוט חיקה את הנהגת אביו; חומרא שאינה ראויה גוררת אחריה סתירות בהתנהגות - שבדברים מסויימים הוא מחמיר אך בדברים זהים או אף חמורים יותר מיקל הוא - הכל לפי דעתו של רואה, ובגרמניה היו אומרים שהכפתורים צריכים להתאים למעיל - ואינו מתאים שיהיו כפתורי זהב במעיל מרופט; חומרא שאינה ראויה גוררת אחריה מתח ועצבנות שהרי אינה מתאימה לדרגתו הפנימית האמיתית, ויש לאדם לדעת שכוחותיו זמנו מוגבלים ומצומצמים - ואם משקיע את כחו וזמנו במה שאינו ראוי - לא נשאר לו כח זמן וחשק לעבודה פנימית עמוקה; חומרא שאינה ראויה לעתים אף גוררת גאווה והתנשאות על ה"פושעים" שאין נוהגים בחומרא זו, ומצוי שבעל החומרא יקטרג על מי שאינו בדרגתו הרמה, ויהא סר וזעף עליהם. אשה המבקשת להתחזק בצניעות - תחת אשר תלבש שאל ותהיה חריגה מוטב לה שלא תנהג ברכב, שלא תרבה מילים עם המוכר, שלא תשב על הספסל ברחוב, שלא תשוחח בקול עם חברה או בפלאפון במקום ציבורי, שתלך לחנות רק בשעה שהגברים אינם מצויים, שתמנע מלהעמד לשוחח באמצע הרחוב ושתמנע מלהכנס לחנות צפופה המיועדת לגברים [כגון חנות לחומרי בנין] וכדו' - הנהגות אלו הן פנימיות היות ואין מבחינים שמפני הצניעות הן נעשות, ואם כבר בוחרת לחקות אחרים - מדוע לחקות את נשות העבר בכך שלבשו שאל ולא לחקות נשים המוחזקות בצניעות שאינן לובשות שאל אלא מסתירות את עצמן באמת. גם הלובשת שאל ובוחרת להתבלט - בחורף יכולה היא ללבוש מעיל, ובכך גם תהיה מכוסה וגם תהיה צנועה.

מסקנה

מה שישנם המנסים לחדש מנהג חבישת שאל במקומות שאין הדבר מקובל - אף שיש יתרון מסויים בכיסוי הגוף העודף ובכך שתווי הגוף מטושטשים - אולם אין שום חיוב לנהוג כן במקומות שאין הדבר מקובל, והחסרונות שיש בחבישת השאל במקומות שאינו מקובל ללבושו גדולים מהיתרונות - שהרי השאל גורם למשיכת תשומת לב הגברים אליה, לעתים הורס את שלום הבית, לעתים גורם לאשה לדכא את האופי המוטבע בנשים להתייפות - ובכך מופרת שלוותה ושמחתה, גורם לה להפנים גאווה והתנשאות, מנתק אותה מהכפיפות לרבנים, וחינוך בנותיה עלול להתקלקל מאד בראותן את הנהגתה החריגה של אמן.

הערות על ספרים

הערות על הספר דת משה וישראל

49.....	פרק ה', סוגיא דשבת.....	48.....	דת יהודית אינה משתנית.....	44.....	חלק א'
51.....	פרק ו', דברי בעל שלטי הגבורים.....	48.....	מראית העין.....	44.....	חלק ב'
52.....	פרק ז', יישוב דברי בעל שלטי הגבורים.....	48.....	חלק שני, מבוא.....	45.....	ענף א'
56.....	פרק ח', דברי הפרי מגדים.....	49.....	הלומד על מנת לעשות.....	45.....	ענף ב'
		49.....	פרק ג', סוגיא דנזיר.....	46.....	טעם האוסרים פאה מן התורה.....
		49.....	פרק ד', סוגיא דערכין.....	46.....	האוסרים פאה מדרבנן – דת יהודית.....

במאמר "ותִּשְׁקוּט הארץ" ביארתי שחובת כיסוי השער מחייבת את האשה לכסות את שיערה במקום שמצויים בו גברים זרים בכיסוי שער עכ"פ חלקי, ודת יהודית מחייבת מדרבנן כיסוי מלא כמנהג הנשים הצנועות, ולאחר שחבישת פאות צנועות התפשטה בין הנשים הצנועות - נחשבות הן כדת יהודית ומותרות בחבישה אף ברחוב, והפוסקים שאסרו את חבישת הפאה ברחוב דברו רק במקומות ובזמנים שחבישתן לא התפשטה בין הצנועות אלא היו נחלת פורצות הגדר בלבד, עוד התריעו הפוסקים על חובת חבישת הרדיד שנפרצה בעת המעבר לפאות, ועוד התריעו על החשש שיחשדוה שראשה אינו מכוסה. חששות אלו כמעט ואינם קיימים במציאות שלנו שהפאה הצנועה הפכה גם לנחלת הצנועות והחובשת פאה צנועה אינה משנה מהמקובל, אין לנו יותר חובת כיסוי ברדיד ולא יחשדוה שאינה מכסה את שיערה. קונטרסי נמסר לביקורת למרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, ותגובתו היתה שהוא כתוב טוב, ושיש לפרסמו בלי לחשוש שמא יביא קלקול, ושמה שמותר - יש לפרסם שמותר, ושאינן לירא מתגובת המחמירים.

חלק א'

(לר"א ליפשיץ, ירושלים) בתחילה הביא המחבר את לשונות הפוסקים הרבים שהתריעו כנגד חבישת הפאה^א. עוד הביא שם פוסקים הסוברים שמאחר ואינו מסתבר שבעל שלטי הגבורים התיר את חבישת הפאה אף בשוק לכן מסתבר שכל מה שהתיר הוא רק חבישת הפאה בחצר, וממילא אין מקור להתיר את חבישת הפאה ברחוב^ב.

חלק ב'

בהמשך הספר מובאים 43 תמציות לשונות פוסקים שמדבריהם עולה לאסור את חבישת הפאה הן משום שנחשבת כמראה שער האסור משום פריצות, או כי נחשבת כעוברת על דת יהודית, או כי כל שלטי הגבורים וסייעתו התירו היה רק בחצר ולא ברחוב ואו כי חובשות הפאה הן פורצות גדר¹⁰, בן ההפלאה כתב שחבישת הפאה מכשילה בהרהורי עבירה, נכד הנתיבות כתב שמכיון שעיקר האיסור משום פריצות שהיא מתנאית לבני אדם מה לי פריצות בשער עצמן או בשער נכרית שעשויות באופן שנראין כשער עצמן - ואין לחלק ביניהן הואיל וקישוט זה אסרה תורה, התשורת שי כתב שאף אם כל נשי העיר חובשות פאה סינתטית מ"מ יש בזה משום דת יהודית משום פריצות¹⁰, וכך הובאו עוד כחמשה פוסקים שצעדו בדרך זו.

הערות והוספות

^א המתבונן בדבריהם יראה שדברי כולם אמורים במציאות של פריצת גדר, ומחמת הטענות דלעיל, ולא צוטט שם שום פוסק מפורסם שאוסר את חבישת הפאות גם לאחר שחבישת הפאה הצנועה התפשטה בין הנשים הצנועות, וממילא משם אין כל ראייה לאסור חבישת פאות צנועות כיום; העירוני שיתכן שהפמ"ג לאחר חזרתו יסבור שאין לשנות את הנהוג בימי קדם במקום זה גם אם המציאות השתנתה [ראה הערה קז] - אמנם מדברי הראשונים לא משמע כמותו, כמבואר בהערה מג.

^ב אמנם המתבונן יראה שאת דברי שלטי הגבורים הביאו בעיקר האוסרים את הפאה מאחר והיו צריכים להתמודד עם היתרו, אך הפוסקים הרבים שהתירו את חבישת הפאה [וכמעט שלא הזכירו בספר זה] לא הוצרכו לדבריו כדי להתיר, ומאחר ובמציאות שלנו אין משום איסור דת יהודית בחבישת פאה צנועה - ממילא אין כל חשיבות לדיון אם בעל שלטי הגבורים התיר לחובשה גם בשוק כי המנהג המקובל להתיר אינו מתבסס דוקא עליו, אלא יבואר בהמשך. נקודות היוכוח שנותרו לדיון הן אם יש איסור תורה בחבישת פאה וממילא לא יועיל לזה שינוי המנהגים, ועוד יש לדון אם תקנת דת יהודית היא תקנה על דברים קבועים שאינם משתנים במשך הדורות או שמהות התקנה היא שהאשה לא תחרוג ממנהג הנשים הצנועות שבמקומה ובתקופתה, וממילא במציאות שלנו מותרת בחבישת פאה צנועה מאחר ואינה משנה ממנהג הנשים הצנועות, וממילא מאחר ואינה עוברת על דת יהודית - כך גם מותרת לצאת לרה"ר.

¹⁰ בעובדה שכיום דרך הנשים הצנועות לחבוש פאה יש כדי לדחות את האיסור העולה מדברי האוסרים משום דת יהודית, משום ההסבר המיוחד בדברי שלטי הגבורים ומשום פורצות הגדר, ראה הערה מג; דברי הישועות יעקב שהיוצאת וראשה פרוע הוא מטעם פריצות כאשר אינו ניכר אם הוא שער שלה או פאה - ראה הרחבה בהערה כד.

¹⁰ תשורת ש"י זה הוא הראשון שראיתי כעת שחושש לפריצות אף כאשר כל הנשים הולכות כך, והוא מטעם "כי עושין כן ליראות כאילו ראשן פרוע עם שערתן ממש", ואינני מאמין שבזמננו אשה חרדית מצויה חובשת פאה כדי ליראות כאילו ראשה פרוע בשערותיה ממש, אלא חובשות את הפאה כדי להראות נחמד, וגם לא הביא ראייה לדבריו, והאיסור היחיד שמצא בפאה הוא הסבר הערוך שהירושלמי מיירי גם בפאה ויש לך לדעת

ענף א'

הענף הראשון דן בסוגיא בכתובות, ובשני הסברי רש"י מנין לחז"ל שיש איסור בגילוי שער, דכתב רש"י דהוא מדה כנגד מדה על שפרעה שעהר לבועל - ש"מ שאסורה לפרוע, וכן הכריח החסד לאברהם מסוגיות, אך לרש"י העיקר כתירוץ השני שאין דרכן לצאת פרועות, והסביר שאף שמפירוש זה לא שומעים שיש בזה איסור אולם שמעינן שאין דרכן בפריעה ומכיון שמסתבר שהוא משום פריצות דמביא לדבר עבירה - יליף מכאן ההפלאה שיש בזה איסור גם לתירוץ השני, ורק משמעות דורשין יש בין שני התירוצים.¹

ענף ב'

בענף השני הביא את הריטב"א (כתובות ע"ב). שאמר את תירוץ הראשון של רש"י: "דכיון דאמרה תורה לפרוע האשה כדי לנוולה מכלל דפריעת הראש פריצות הוא לאשה", וכן הביא עוד פוסקים שטעם חובת כיסוי השער היא משום פריצות, וכ"כ החפץ חיים בהקדמת גדר עולם: "שפורצת את הגדר אשר בינה לבין אחרים על ידי שמתנאית ומתייפה בשערותיה ומושכת את העין" וניתן ללמוד זאת מכך שאין חובת כסוי שער במקום שהרבים אין מצויים. וכן הביא מהחינוך (שע"ד) שעיקר הנוי באשה הוא שער ראשה לפיכך הצריכה התורה שתכסה את שעה"ה.² עוד הביא שהיוצאת בשער פרוע עוברת משום לְפָנֵי עֵגוֹר במה שנכשלים על ידה בהרהורים והסתכלות.³ עוד כתב שממה שהתורה חייבה לכסות את השער יש גילוי מילתא שגילוי שער מביא להרהור באופן שמוטל עליה לסלק את המכשול וממילא יש בו משום לפני עור, והוקשה לו מדוע פנויה אינה מכסה שעה"ה ותירץ שלא חששו בה לפריצות דקילא טפי שאינה באיסור אשת איש,⁴ וגם אין בשער של פנויה חשש הכשלה כי היצר באשת איש חמור טפי דאמרו "וְנִשְׁמָרְתָּ... שלא יסתכל בפנויה נאה ולא באשת איש אפילו מכוערת",⁵ וגם י"ל שהתירו לה

הערות והוספות

שלא היה זה הערוך אלא מוסף הערוך והוא דלא כפירוש הרמב"ם הפני משה וקרובן העדה שפירשו את הירושלמי לגבי מטפחת ללא רדיד, וגם המנהג הרווח הוא דלא כתשורת ש"י.

¹ לענ"ד לתירוץ השני כלל אין בזה איסור, ומה שאמרו "אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש" - אינו איסור אלא מצוה, כפי שמצאנו בסנהדרין ז': "שמוע בין אחיכם ושפטם" - אמר רבי חנינא אזהרה לבית דין שלא ישמע דברי בעל דין קודם שיבא בעל דין חבירו" שהוא אזהרה דעשה ולא דלא, ואולי ה"נ שהרי לא מצאנו שהתורה תאסור את גילוי השער, ובבית יצחק (או"ח י"ד) כתב שיתכן שהוא דרבנן דומיא דאזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לושתן, ובאג"מ (אה"ע ב' י"ב) כתב "אין זה איסור לאו אלא איסור עשה דעל האשה להיות צנועה ולכסות ראשה", וכן הגרי"פ פערלא (על הרס"ג עש"ר צ"ו) הסביר שמה שהרמב"ם לא מנה את איסור פריעת הראש במנין המצוות הוא כי אין מפורש בפסוק איסור ואף אינו דיוק - אלא רק מנהגן של בנות ישראל, וגם לשון הספרי (נשא י"א) מעידה שאין בו איסור - ופרע את ראש האשה - לימד על בנות ישראל שהן מכסות ראשיהן, ואף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר ותקח תמר אפר על ראשה, ומה שהיה משמע לחז"ל שיש איסור בדבר לפירוש השני שהיה עיקר רש"י אינו מפסוק זה אלא מפני לפני עיור "מכיון דשמעינן מקרא דדרך בנות ישראל בכך - ש"מ דדבר פריצות הוא ומביא לידי גילוי עריות, וא"כ ממילא יש בו איסור דאורייתא דהו"ל בכלל לאו דלפני עור לא תתן מכשול".

² בחינוך כלל לא כתב שהשער הוא עיקר הנוי אלא רק כתב שהנוי "נתחייב לגלחם מכל וכל כי אין ספק שהשער הגדול ביותר או הגילוח הגמור יפסיד תואר האדם" - דבר שנכון גם לגבי אף או אוזן ארוכים מדי או שנקטעו (ביעב"א א' ט', ובתשובה מאהבה א' מ"ח כתבו שהשער הוא נוי לאשה וביש"ש יבמות י"ב י"ז כתב שהוא נוי האשה, אבל לא כתבו שהוא עיקר הנוי); יש להוסיף עוד שבסוגיא דטפח באשה כללו מקומות שהיה ס"ד שאינם גורמים הרהור - קול וטפח בשוק (תחת הברך רוב המפרשים), וממילא ברור שהשער הוא פחות משאר גופה, ולחלק מהראשונים גם למסקנא אין בשער משום ערוה, ופשוט שאי אפשר להגדירו כעיקר הנוי.

³ איסור לפני עור אינו אלא בתרי עברי נהרא וכאן אינו בתרי עברי נהרא כי הרי האיש יכול להרהר גם בלעדיה וכי כל גבר שליט על הרהוריו, אא"כ מתלבשת באופן פרוץ ביותר שממש מסייעת לו להרהר בה - שבזאת תדמה למכה בנו גדול ולמלוה ולללוה בריבית שעוברים על לפני עור; נ"ל שגם אין כאן איסור דרבנן של מסייע לדבר עבירה - שהרי אינה מסייעת לו בעצם ההרהור; מסתבר שיש כאן משום "כל שחבירו נענש על ידו - אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא" (שבת קמ"ט:); אלא אם נאמר שמה שחובשת פאה צנועה ומכובדת נחשב שאינה עושה מאומה כדי להכשילו וממילא אינה בכלל שאין מכניסים אותה במחיצתו של הקב"ה (כמבואר בתשובת חת"ם סופר י"ח ד"ה אולם).

⁴ יתכן שכונתו למבואר בפיה"מ (סנהדרין ז' ד') שאיוב החמיר על עצמו שלא להתבונן על בתולה רק מחשש שימשיך בזה גם לאחר שתנשא אך אין איסור מן הדין להתבונן בבתולה (לרמב"ם - גם כשהיא נדה, ולש"י י"ד קצ"ה כ' - דוקא כשאינה נדה), ומה שאסרו להסתכל על פנויה יפה הוא רק מחשש שיבוא לטומאה בלילה, ואילו על אשת איש אסור להסתכל גם כשאינה יפה כי הרהור כלשהו אסור בה ולא רק המחשש שעלול לבוא לטומאה; ונמצא שלטעם זה איסור ההסתכלות מחשש שעלול לבוא לטומאה שווה בפנויה יפה ובאשת איש, ובאשת איש נוסף איסור ההסתכלות גם באינה יפה כי כל הרהור בה אסור, ומאחר וגילוי שער פנויה מותר מוכרחים לומר שלא מחמת שעלול לבוא להרהור טומאה קאתינא עלה אלא רק מחמת תוספת החומרא שיש באשת איש; מאחר והסקנו שאין התוספת שיש באשת איש מחמת היופי אלא כי כך גזרה חכמת הבורא ששער אשה עלול להביא להרהור כלשהו - תו אין לאסור בשער שאינו מחובר לגופה דלא גרע משאר בגד יפה שמתירים לה להתנאות בו ואין חוששים שיבואו לטומאה, אלא אם נניח שמראה השער הוא הגורם את סוג ההרהור המיוחד שאסור רק באשת איש ולא יופי השער, ומראה שער יש גם בשער תלוש או סינתטי - אך חידוש זה שמראה שער שאינו יפה אסור בגילוי באשת איש צריך ראייה [בתשובת חסד לאברהם שחידש את חידוש זה התבסס על כמה הנחות יסוד, ויש לפקפק עליהן, הארכתי בעמוד 120].

⁵ לדבריו אלו שבאשת איש אסור להסתכל גם במכוערת כי יש בה יותר חשש שיבוא להרהור - יתכן שהטעם הוא משום שמים גנובים ימתקו, ולטעם זה לא חששו שיבואו להרהור בפנויה שאינה יפה מאחר ואין מצטרף הטעם של מים גנובים, ורק באשת איש שמצטרף טעם מים גנובים חששו להרהור [ובאשה יפה נוסף גם החשש שעלול לבוא לטומאה לאחר שיתכח עליה]; מאחר וגילוי שער פנויה מותר אף כשהיא יפה הרי שאין בגילוי שעה"ה משום מים גנובים ימתקו, וכן הוא כאשר אשת איש מגלה את ראשה בהיתר כגון בבית - אין צריכה לחוש שיהרהרו בה כי בגילוי זה אין משום מים גנובים (וכ"כ בשו"ת הרב הילדסהיימר א' או"ח ח'); ולכן יש לומר שאם אין ראייה שחז"ל אסרו לצאת בפאה הרי אין בזה טעם של מים גנובים כי גילוי זה מותר, ואינו דומה לאיסור לצאת בשער טבעי גלוי כי רק האיסור לגלותו יוצר מציאות של מין גנובים [אלא שלאיש אסור להסתכל עליה מ"מ].

לייפות עצמה כדי שיקפצו עליה.^{כב}

טעם האוסרים פאה מן התורה

מאחר והתבאר שחובת כיסוי השער היא משום פריצות במה שמתנאית בשערותיה, ומכיון שהפאה מקבילה לשער בפעולת ההתנאות - דעת הרבה פוסקים שהפאה אסורה מן התורה, וכ"כ בישועות יעקב שיש איסור תורה מאחר ואינו ניכר שזו פאה, ובחקל יצחק הסביר שאלו שאסרו רק מדרבנן הוא כי בזמנם הפאה לא היתה דומה ממש לשער גופה,^{כג} ובחסד לאברהם כתב שאפילו פאה משער סינתטי אסורה כי עיקר האיסור משום פריצות שמתנאית לבני אדם,^{כד} וכן יש לומר מצד סברא פשוטה שהרי חובת הכיסוי היא או כי התורה הקפידה על נוי השער שהרי הענישה את הסוטה על שהתנאתה בשערה (לפירוש ראשון ברש"י^{כה}), או כי מצאנו מנהג תורה לכסות השער כדי להצניעו וא"כ ה"ה לפאה שמתייפית בה (לפירוש שני ברש"י^{כו}), ואין נפ"מ אם אשה זו אינה מתייפה בפאה שהרי התורה חייבה לכסות שער גם של נשים שאינן יפות,^{כז} וכן יש בזה משום לפני עור בהכשלת הרבים בהסתכלות והרהורים.^{כח}

האוסרים פאה מדרבנן – דת יהודית

התורה הקפידה על גילוי שער שהוא עיקר הנוי שבאשה^{כט} משום צניעות ומניעת פריצות, ומדת יהודית הוסיפו בנות ישראל להחמיר על עצמן לאסור אף פריצות כלשהי שלא לגלות אף מקצת שער,^ל ומפורש בראשונים שדת יהודית היא דרך הצניעות שקבלו על עצמן בנות ישראל^{לא} ונקודה עיקרית שבזה היא להצניע את הנוי שבה שלא למשוך עיני אחרים עליה,^{לב} פשוט

הערות והוספות

^{כב} כמבואר בתענית י"ג:; כדי להבין את טעם זה צריך לדעת שמותר להסתכל בפנויה כדי לדעת אם היא נאה לצורך נישואין עבורו או עבור מישהו אחר (רמב"ם אסו"ב כ"א ג') כי אילו ההסתכלות היתה אסורה כיצד היו מתירים לה להתייפות וגורמים לאנשים להכשל, ואשת איש אסורה בגילוי שערה מאחר וטעם זה איננו שייך בה; אלא שלטעם זה קשה דמבואר בכתובות "אזהרה לבנות ישראל", והרי לדעת הרמב"ם והגר"א אזהרה זו כוללת גם את הפניות, ובין המג"א ובין הח"מ שנחלקו בדין בתולות - מודים שאלמנה וגרושה חייבות בכיסוי השער ואילו היתה כאן תקנה כללית להתיר את גילוי השער כדי שיקפצו עליה כפי שהתירו להסתכל עליה - מדוע גילוי שער אלמנה וגרושה אסור אף שמותר להסתכל עליהן לצורך נישואין? - אלא על כרחך שלא זה הוא טעם היתר גילוי שער הבתולות.

^{כג} כלומר - פוסקים אלו הבינו שמאחר ויסוד דת משה היא הסתרת השער כדי שלא ימשוך את הגברים - א"כ ה"ה כאשר חבושה פאה הרי הגברים נמשכים, והבינו שטעם הפסוק בכחו לאסור גם התנאות על ידי שער תלוש, וממילא כוונת מחבר הספר שיש לחוש לפוסקים אלו כי ספק דאורייתא לחומרא; יש להשיב על ההכרעה כפוסקים אלו שרובא דרובא של הפוסקים לא למדו שהפאה אסורה מן התורה כשער עצמו אלא שאסורה משום דת יהודית או משום מראית העין או שכלל לא אסורה ודעת המחמירים אלו היא דעת מיעוט, ומאחר והמנהג הברור גם אצל נשים צנועות ביותר שלא לחוש לדעות אלו הרי שאין חובה לאסור, ולא בכל מקום שיש פוסקים האוסרים מן התורה חוששים להם כי ספק דאורייתא לחומרא, לדוגמא ראה רמ"א (ו"ד שלי"א ב') "ויש חולקין וס"ל דחייבין עכשיו בא"י בתרו"מ מדאורייתא, אך לא נהגו כן"; אמנם ברור שאין להתיר צורת כיסוי שבפועל מושכת את העין כגון פאות הארוכות ביותר והצבועות בשלל צבעים אך בזאת הפאה אינה שונה משאר פרטי הלבוש [כולל מטפחות] שיש להזהר שלא ימשכו תשומת לב. מסתבר שהפוסקים שלא אסרו חבישת פאה מן התורה הבינו שהתורה חייבה את כיסוי השער כפי שהגוף צ"ל מכוסה [אף שלא מצאנו במפורש חובת כיסוי הגוף מן התורה אך מסתבר שאשה שתצא ערומה תעבור על דת משה אף אם שערה מכוסה, ורק בגילוי הזרועות וכדומה הוצרכו לומר שאסור משום דת יהודית], אך כיסוי השער על ידי בגד יפה מותר מן התורה כפי שמותר לכסות את הגוף בבגד יפה, ולא חששו לומר שכיסוי שער העשוי משער תלוש דינו כשער ממש או כגוף ממש שגילויים אסור מן התורה.

^{כד} כאשר לחשש פריצות המתירים סברו שהגדרת פריצות היא פעולה המיועדת למשוך את תשומת לב הגברים (רש"י סוטה מ"ח. ד"ה כאש) ופאה שאינה מיועדת למשיכת תשומת לב מיוחדת אלא נלבשת בתור כיסוי רגיל הרי שאין בה משום פריצות כי לא כל התנאות בשערות היא פריצות; בפאה צנועה אין משיכה יותר מבשער של רווקה, ומה שמתירים לרווקה בודאי אינו בכלל איסור תורה; בחסד לאברהם לא הזכיר במפורש פאה משער סינתטי, אלא רק כתב שאם טעם חובת כיסוי הראש היא מחשש לפריצות - א"כ אין הבדל בין התנאות בשער שלה להתנאות בשער אחר.

^{כה} התורה רצתה שאשה לא תמשוך והענישה את הסוטה שעשתה פעולה המיועדת למשוך ולא התנהגה כאשה רגילה, משא"כ בפאה צנועה ומכובדת במקום ובתקופה שנהגו להתיר מתקיים רצון התורה שלא תמשוך.

^{כו} מה שמצאנו מנהג תורה לכסות השער כלל אינו מחייב שבכיסוי הדומה לשער לא יוצאת יד"ח.

^{כז} כלל אינו מחייב שבכיסוי הדומה לשער לא יוצאת יד"ח.

^{כח} מה שמכשילה את הרבים - הרי שכאשר חובשת פאה צנועה ומכובדת מסתבר שאין עליה שום טענה אם אחד הגברים בחר להסתכל עליה כמבואר בהערה יט, ודומה הדבר למי שנתן לחברו עוגה לאכול - והלה אכלה רק לאחר שהתמלאה בנמלים.

^{כט} כבר כתבנו שאת זה הוציא מספר החינוך - וליתא כי כל שכתב שם הוא ששער ארוך מדי או קרחת מפסידיים את עיקר תואר האדם - דבר שנכון גם לגבי אף ארוך או חתוך, ויתכן לומר עוד שבסוגיא דטפח באשה כללו מקומות שהיה ס"ד שאינם גורמים הרהור - קול וטפח בשוק [תחת הברך לרוב המפרשים, וכן מפורש במשנה אהלות א' ח'], וממילא ברור שהשער הוא פחות משאר גופה.

^ל מבואר כאן שאין בזה איסור, וכ"כ בתוס' רי"ד (כתובות ע"ב): שאין בזה איסור אלא שהנשים נוהגות בזה דרך צניעות, אלא שמצוה לבעלה לגרשה. ^{לא} אכן מבואר בראשונים שחובת דת יהודית היא התנהגות כמנהג הנשים הצנועות אך לא מבואר בשום אחד מהם שמנהגים אלו אינם משתנים לפי שינויי המקומות והתקופות, כדלקמן הערה מג.

^{לב} אם כוונתו להתייפות המיועדת למשוך את תשומת לב הגברים כדרך הפרוצות - אף ידי תכון עמו לאסור את הפאות הארוכות הפרועות וכדו', אולם אם כוונתו שחז"ל רצו שיופי האשה הטבעי העדין והמכובד לא יראה - זה ליתא כי אז היו צריכים לצוות את הנשים ללבוש לבוש שק, ואף לחובשות מטפחות יפות לא היה על מה לסמוך, והרי חז"ל למדונו על הנהגת אשתו של אבא חלקיה שיצאה לקצה העיר כשהיא מקושטת, וכן אמרו שיוצאת אשה בעיר של זהב [פרט לחשש חילול שבת], וכן בעוד מקומות שראו מעלה ביופי שאינו מושך תשומת לב, וממילא פאות צנועות יפות ומכובדות לא גרעו מבגד צנוע יפה ומכובד.

שהפאה אסורה לכל הפחות מדת יהודית שהרי יש בה נוי גמור של שער והלא עיקר היפוי הוא על ידי שער^ג עד שאפילו הגויים מבינים כן^ה, מלבד זה ק"ו לאסור את הפאה שהרי אסרו מדת יהודית אפילו את השער היוצא מבעד לחרכי קלתה כ"ש שיאסרו פאה שהיא ממש כמראה שער ויש בה נוי גמור של שער^ה, הסוגיא של דת יהודית מנתה כמה דברים הנכללים בהנהגות הצניעות הנצרכות והן תולדות של איסורי גילוי השער שהוא האב המלמד על כולם, ופשוט שאף שפאה לא הוזכרה שם להדיא - אטו כי וכלא, אלא בודאי שהדבר הראשון שנאסר היא הפאה כי היא הדומה לו ביותר מכל איסורי דת יהודית^ו, וזוהי סברת כל הפוסקים העוסקים בסוגיא ששלטי הגבורים המתיר יצא מתוך סברא שאסור - והוצרך לראיות להתיר, והחולקים עליו הסתפקו בסתירת ראיותיו ללא צורך בראיות לאסור^ז, ומצאנו קדמונים שִׁמְחוּ בדורותיהם שלא יחבשו משי בגוון השערות^ח; נראה שהאחרונים שכתבו שהאיסור משום דת יהודית לא אמרו שלא יתכן שאין בזה גם דת משה אלא דלא פסיקא להו^ט, פריצות אינה התנהגות השונה מאחרות אלא התנהגות המושכת את העין, וגם אם כולן תפרענה ראשן^י עדיין הוי פריצות ואיסור תורה^{יא} וה"ה לכל עניני דת יהודית, וממה שהתורה הוצרכה לאסור גילוי השער משום פריצות ולא התירה שכולן תלכנה בגילוי שער אלמא שאף אם כולן תלכנה בגילוי עדיין יהא בזה פריצות^{יב}.

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

^ג זה ליתא כמבואר לעיל הערה יח.
^ד מסתבר שהיה זה רק כעין סימן אצל הגוים שאשה זו תפוסה כדי שלא יתעסקו עמה ולא כהנהגת צניעות - שהרי אין להם כלל תחושת צניעות, והכרבלתא שקרע רב יהודה תוכיח.

^ה באשר לק"ו מקלתה - אם מתעלמים מחז"ל ומגדירים את היופי כפריצות הרי הק"ו מצויין שהרי הפאה מייפה אותה יותר מקלתה, אולם אם מנתחים את דת יהודית של קלתה תוך זכירה שמה שמדאורייתא די בקלתה הוא כי בזה כבר אין שיערה גלוי והוא הפוך ממעשה הסוטה שגילתה את השער עבור הנואף (לפי"א) או כי התורה הנציחה את מנהג הנשים הנשואות לכסות את שערן (לפי"ב) - ודי היה לזה בכיסוי שאינו מלא [כפי המנהג הרווח להסתיר את הרגל בגרב דקה אף שמבנה הרגל נראה], ובנות ישראל החמירו על עצמן שמקצת מגילוי זה לא יראה, ואין לנו שום רמז שלא ניתן לצאת ידי כיסוי זה בפאה יפה לולא ה"הוכחה" מנזיר המתבססת על ההנחה השגויה שיופי זה למשיכה, ומאחר והמצאה זו ליתא שהרי התורה לא אסרה יופי אלא רק פריצות הנובעת ממישיכה - הרי שאין ביסוס לק"ו זה, ונשמט כל הבסיס למלחמה בפאות הצנועות והמכובדות שמסתירות את השער הטבעי באופן מוחלט וממילא אינן מושכות תשומת לב מיוחדת במקומות שהנשים הצנועות נוהגות בזה, וגם אין מקור בקדמונים לומר שחז"ל אסרו מראה או נוי שער הנובע משער תלוש [ומה שמחבר הספר מכניס בספר זה פעמים רבות כוונה כזו לשלטי הגבורים - המעיין בדבריו היטב רואה שאין כאן שמץ הוכחה אלא שהכניס את סברותיו ופירושו הוא לדברי שלטי הגבורים על סמך המשוואה שאינה מוכחת וגם אינה מסתברת שמאחר ובמסכת נזיר מוכח שהפאה נותנת לבעל נוי שער כך יש לומר שאין מתקיימת בה מצות כיסוי שער מדאורייתא, ומשוואה זו ליתא כי כל שמוכת מנייר הוא שהפאה יפה כשער אך לא שמושכת תשומת לב בפריצות, ופשוט שאין הקבלה מוחלטת בין יופי למשיכה כפי שברור לכל אחד שאשה ללא בגדים מושכת יותר מאשר בבגדים למרות שהיא פחות יפה כך].

^ו לשיטתו - ברור שהיו צריכים להזכיר להדיא את הפאה שהיא עיקר האיסור ולא לסמוך שנדע ברוח קדשנו שפאה חמורה מיוצאת בקלתה וטווה בשוק ומדברת עם כל אדם; מניין לו שהסוטה היא אב לכל דיני דת יהודית הרי השורש אינו כאן אלא במקרא מלא: "פי קצא כה ערנות דְּכָר וְכָתֵב לָהּ סֵפֶר פְּרִימָתָהּ" ומכאן נלמד שמצוה לגרש את היוצאת וראשה פרוע (סמ"ק קפ"ד), וממילא לא ניתן לומר שפאה היא האב ושפשוט שאסורה, ללא שחז"ל יאמרו כן להדיא.

^ז לא זכיתי לרוח הקדש לדעת להסיק מהשמטות הקדמונים כמלאכים על כוונתם הנסותרת ועל הנחות היסוד שלהם, ורק זאת ידעתי שאם אין בשום מקום בתלמוד רמז לגזירה שלא לחבוש פאות בשוק - גם לקדמונים לא היתה סיבה לייחס לחז"ל גזירה כזו, ומה שהתרעמו על שלטי הגבורים הוא מניין הוציא ראייה להיתר מהתלמוד שהרי מהתלמוד אין ראייה לא להיתר ולא לאיסור, ודוגמא לדבר התשובה מאהבה שבתחילה (א"מ"ח) פירש שהפאה היתה גלויה אלא שבשבת חששו שתסירנה כי השימוש בפאה הוא עראי, ולאחר מכן פירש שהפאה היתה מכוסה, והסביר שגם שלטי הגבורים התיר רק בפאות היוצאות מבין קשוריה, ובתשובה אחרת (א"מ"ח) סיים שיש לסמוך על המתירים - הרי שרפיא בידיה, וכיצד ניתן לדעת מה הקדמונים היו מורים במציאות שלנו לאחר שפאות שקטות ומכובדות הפכו לנחלת הנשים הצנועות.

^ח ברור שכל המוחים נגד לבישת בגד ממשי שחור לא סברו שהוא בכלל איסור פריעת ראש אלא שידעו שבתקופתם ובמקומם לבישת משי בגוון שערות מהוה פריצה בחומת הצניעות המקובלת - וראו לנוכח לגודרה, אולם מה לזה ולתקופתנו שחבישת מטפחת שחורה נפוצה גם אצל מתנגדי הפאה.

^ט דבריו תאורטית יתכנו אלא שלא על דיוקי לשון האחרונים בונים בנינים אלא על הוכחות מהתלמוד, ואני לא מצאתי שום הוכחה שהתלמוד יאסור חבישת פאה משום דת יהודית וכ"ש משום דת משה - ללא הנחת היסוד שאינה מוכחת שנכתבה בסוף הערה לה.

^י הדבר ברור, ועליה אני דן שרק פאות מיוחדות המושכות את העין באורכן או בסלסולן וכדומה הן שראוי לאוסרן, אולם הפאות העדינות והמכובדות אין מושכות את העין, ואף שמוסיפות יופי אך לא גרעו מבגד יפה, ואי אפשר להתעלם מכך שמישכת העין תלויה מאד ברגילות באותו מקום ובאותה תקופה.

^{יא} אף שדבר זה מוזכר בספרו רבות אולם לא מצאתי ראייה שיש איסור תורה של פריצות בלבישת בגד המושך את העין [אף שברור שאין להתיר זאת למעשה] - שהרי כדי להחשב אביזרייהו דגלוי עריות צריך שיתוף פעולה של שניהם לשם פריצות כעין סוגיא ד"תעמוד לפנינו ערומה" (סנהדרין ע"ה). - דבר שכלל אינו מתקיים במי שחובשת פאה ברחוב, ומנין שבסוגיא ד"ברגליהן תעכסנה" (שבת ס"ב:) עברו על איסור תורה; אמנם יתכן שעוברת על לפני עור בלבישת בגד פרוץ כי לא ניתן לומר שאין לה חלק פעיל בגירוי היצר והיא רק עוברת ברחוב והצופים מעצמם מתעוררים להתבונן ביופיה ולהרהר בה - אלא יש לה חלק פעיל בגירוי רצונו של הצופה להתבונן בה, ראה חזו"א (יו"ד ס"ב י"ג), ובזאת היא דומה למכה בנו גדול ולערב העובר על לפני עור גם על מה שמכשיל את המלוה להלוות בריבית אף שיכול היה להלוות לאחריים ללא ריבית; והא ד'לא יסתכל על אשת איש ואפילו מכוערת' (ע"ז כ.) - הוא כדי שלא יבא לטומאה בלילה, והוא רק סניף של 'נשמרת מכל דבר רע' - ובודאי שהיא אינה עוברת בזה איסור תורה [הערה זו נכתבה ללא עיון כל הצורך].

^{יב} זו רק ראייה שמישכת העין היא הקובעת ולא רגילות הנשים, אולם כאשר לפי מצב הדור אין בהנהגה מסויימת משיכת עין הרי שאין בזה משום פריצות, ובנוסף - התורה לא חיפשה להתיר דברים כדי שלא יכשלו אלא ישירים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם..., ובנוסף - ראייה זו כלל אינה מתחילה לפירוש שני שברש"י שהתורה רק העידה על מנהג בנות ישראל הצנועות [א"כ נאמר שאין הבדל בין שני הפירושים - מה שאינו מסתבר ל'].

דת יהודית אינה משתנית

בכתובות (ע"ב:) מבואר שדת יהודית אין משתנה לקולא אף אם נפרץ אצל כולן, דפריך "אי בחצר - א"כ לא הנחת בת לאברהם אבינו יושבת תחת בעלה" - ואילו דת יהודית היתה משתנה הרי כשכולן עושות כן הרי היה פוקעת חובת דת יהודית מחבישת קלתה בחצר^מ, ומדתצא בלא כתובה מבואר שתקנות דת יהודית הן קבועות ולא שייך שישתנו, ואמרו לשון איסור "אפילו קלתה נמי אסור", וכתבו הראשונים שהעובר על התקנה עובר בלא תעשה^מ, ובפרט שמפורש בהרבה פוסקים שהאיסור משום דת משה ואין מי שיוכיח להיפך^מ, והפאות בזמננו חמורות כי עשויות בדמות שער ממש - לכו"ע הוי דת משה כמ"ש בחקל יצחק^מ.

מראית העין

הרבה אחרונים אסרו פאה משום מראית העין - שלא יחשדו שעוברת איסור תורה, ולאחר שהאיסור נפרץ יתכן שאין חשש זה, אבל עכ"פ אכתי יתכן שעדיין יש בזה גם משום דת משה ויהודית^מ, ומ"ש המהר"י מינץ "אסרו חכמים לנשים משום מראית העין" אין כוונתו למראית העין דדם דגים אלא למשיכת העין של הגברים^מ.

חלק שני, מבוא

בהקדמה זו מבואר שבעל שלטי הגבורים יצא להתיר את חבישת הפאה על פי ראיות, ולולא הראיות היה אוסר, וגדולי הדורות לאחריו חלקו על ראיותיו, בהגלות כתי" "מקור חיים" התגלה ששלטי הגבורים התיר רק חבישת פאה בחצר, וממילא גם הפוסקים שפסקו כמותו כוונתם היתה רק לחצר או שטעו בדבריו, בריטב"א כתב שאין חוששים למנהג להקל אפילו היה על פי גדולים כל שנראה שיש בו צד איסור, כמו כן הפמ"ג בתחילה כתב להתיר חבישת פאה בחוץ ולאחר מכן חזר בו; מוכח מסוגיות הש"ס ומדברי הראשונים שהשימוש בפאה היה מוגבל רק לנשים ששערן היה דליל או לבן וממילא הפאה שימשה

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

^{מג} מחבר הספר הבין שחובת דת יהודית היא החובה לשמור על הנהגות מסוימות, והפרטים הנוגעים לחובה זו אינם משתנים בשינויי המקומות והתקופות, ולפי זאת הניח שמאחר ו"הוכיח" שבזמן חז"ל יצאו לרה"ר רק בפאה מכוסה - הרי שיציאה בפאה מגולה היא בכלל עוברת על דת יהודית ויוצאת בלי כתובה, אמנם פירוש בעל הספר נצרך להעמיד את גמרא זו כדעת הראשונים הסוברים שבזמן הנשים הלכו בגילוי שער בחצר ונמצא שפירושו אינו עולה בקנה אחד עם פירוש הב"ח המובא בעמוד 52 הלומד מגמרא זו שגם בחצר הצריכו כיסוי, ומאחר וכדי לקיים את המהלך של מחבר הספר יש צורך להוכיח את שתי הסברות [שדת יהודית אינה משתנית ושגם לבבלי הצריכו כיסוי בחצר] והרי אי אפשר ללמוד את שתייהן מאותה גמרא אך על פי הסברים סותרים - הרי שהמהלך אינו יכול להיות מוכח. אמנם לשונות הראשונים אינן מעידות שפרטי תקנות אלו הן קבועות לכל המקומות ולכל התקופות אלא תלו את הנהגות דת יהודית במנהג הנשים הצנועות [לדוגמא - ראה בתוס' ר"ד כתובות ע"ב]. "שאינו בו איסור אלא שהנשים נוהגות בזה דרך צניעות", ואדרבה הרי חז"ל מציינים שיש הבדלים בין הנהגות הצנועות שבכל מקום: "ערביות יוצאות רעולות ומדיות פרופות וכל אדם אלא שדברו חכמים בהוה" (שבת ס"ה.), וכן מצאנו שעניני הצניעות משתנים לפי מנהגי המקומות - ראה רמב"ם אישות י"ג י"א, כ"ה ב', מהר"ם אלשקר ל"ה, פרישה אה"ע קט"ו ט' [בתירוץ א'], לבוש מנהגים ל"ו [בסוף א"ח], אור לציון א' או"ח י"א, וממילא מאחר וכיום חבישת פאה צנועה מקובלת אצל נשים צנועות רבות - אין בזה איסור אף אילו לא נהגו כן בזמן חז"ל. ידידי הרב מ. ברוכמן שליט"א העירני שכל המובאות הנ"ל מיידי בדברים שאינם מוגדרים בתקנת דת יהודית אלא נוספו עליה - ורק בהם מועיל שינוי המקומות והתקופות אולם תקנות המשנה בכתובות שרירות וקיימות לעולם ואין ראייה שתלויות בשינויי המנהגים, ודומות הן למ"ש הרמב"ם (ממרים ב' ג') שדברים שראו בית דין לגזור ולאסור לעשות סייג ופשט איסורן בכל ישראל - אין בית דין גדול אחר יכול לעקור ולהתירן אפילו היה גדול מן הראשונים, אך לפ"ז נפלאתי כיצד אין אנו נוהגים לגרש את הנשים המגלות את זרועותיהן [ראה ביביע אומר (ו' יו"ד י"ד) שמיידי מעל המרפק] - הרי גילוי הזרועות היא אחת מתקנות המשנה של דת יהודית שאינה אמורה להשתנות [וטוהו בשוק - אמר רב יהודה אמר שמואל במראה זרועותיה לבני אדם], וכן איננו מקפידים לגרש את מי שמדברת עם כל אדם [ומדברת עם כל אדם - אמר רב יהודה אמר שמואל במשחקת עם בחורים]. ומסתבר שאכן תקנת דת יהודית אינה משתנה אולם התקנה אינה שמירה על פרטים מסוימים בלבד אלא התקנה היתה שאשה לא תחרוג ממה שנוהגות הנשים הצנועות שבמקומה ובתקופתה, ובכך לא תמשוך עין, וכן ניתן לפרש כך את לשונות הראשונים, וכן נראה מהמאירי (כתובות ע"ב). שכתב שבמשנה מדובר שמראה זרועותיה דרך חוצפה ושמשהקת עם הבחורים דרך חוצפה [בש"ת יביע אומר (ו' יו"ד י"ד) הסיק מהמאירי שאין לגרשה בעושה כן בתמימות עד שיתור בה, וכן צירף סברא שדינים אלו אמורים רק בזמן שהעושה כן נחשדה על זנות משא"כ בזמננו אין העושה כן בהכרח חשודה על זנות]. ממילא צריך לפרש את הגמרא כאן שאילו היו נצרכות לקלתה בחצר הרי שהיה יוצא שכולן לא בסדר והיו צריכים לגרשן - וזה הרי לא יתכן כי כשכולן כך הרי שאין משיכת תשומת לב ולא היו אומרים על זה שצריך קלתה - אלא ע"כ שבחצר מותרות בגילוי שער (ונלענ"ד שכן גם משמעות גיטין פ"ט.).

^{מז} אכן תקנת דת יהודית היא קבועה אך פרטיה משתנים לפי המקום והתקופה, כלומר - אינו משתנה שבכל מקום אסור לה לחרוג מהמקובל אצל הצנועות.

^{מח} כבר כתבנו בזה לעיל הערה כג.

^{מח} גם סברת החקל יצחק לא היתה שהתורה אסרה שער אלא כתב שיש חבישת פאה הדומה ממש לשער משום פריצות ומשום בחוקותיהם לא תלכו, ולא כתב שהיוצאת בפאה עוברת על דת משה [אלא שכתב בשם הישועות יעקב שהיא פרועת ראש מן התורה - אלא שהמעין בישועות יעקב יראה שגם כוונתו לפריצות ולא ששער תלוש הוא כמחבר], עיי"ש, ואף כתב שמאחר ולגרסת הערוך הפאה מותרת בחצר - ש"מ שאף גילוי שער מותר - ראה שו"ת הרב הילדסהיימר (א' או"ח ח) ובישיביל עבדי (ז' אה"ע ט"ז); ולענ"ד אין בזה אף איסור דרבנן שהרי המחלקים בין נראית כשער לסניטטי הרי חילקו כן מחשש מראית העין שאינו קיים בדורנו מפני ריבוי הפאות.

^{מח} טענה זו מביאה בחשבון שלכל הגדולים הללו לא פסיקא שיש בזה משום דת משה ויהודית - וכיצד למחבר הספר פסיקא ליה שיש איסור תורה עד כדי כך שישתדל לעקור את המקובל להיתר?

^{מח} אף שפירוש זה נכנס היטב למילותיו אולם במשך הדורות הורגלו לפרש שכונת הבאר שבע היתה לחשש שיחשדו בה, וכן מסתבר שהרי בשום מקום בתלמוד אין הוכחה שחז"ל גזרו גזירה נגד חבישת הפאות, ומדוע לייחס למהר"י מינץ שהמציא מדעתו שחז"ל גזרו זאת.

לחבישה במקום שגילוי השער מותר - ולא שימשה ליציאה החוצה, ורק עקב גזירת הלבוש או לחץ הפרוצים חבישת הפאה התפשטה.^ט

הלומד על מנת לעשות

ספר זה משוייך מאמרי מוסר המעודדים את עמל התורה והמשבחים את מי שבוחן דברים מוסכמים - אולי ימצא בהם טעות.^י

פרק ג', סוגיא דנזיר

איתא בגמרא שהבעל יכול להפר את נזירות אשתו כי אינו מעונין שתתקרח, ונחלקו התנאים אם יכול הוא להתנגד לכך שתחבוש פאה במקום לגלח בטענה קלושה של זוהמא, וכתב שלטי הגבורים שמכאן היתר לשערות שהנשואות נותנות בראשיהן, ותמוה מהיכן הוציא היתר זה שהרי כל שאמרו הוא שתחבוש פאה במקום שהיתה מותרת בו בשער גלוי, ועיקר טענת הבעל בחצר ששערה מגולה וגם בעלה רואה אותה ובמבוי וברה"ר יש לעיין שהרי מאי זוהמא איכא כשהפאה מכוסה בקלתה או בשבכה - ומ"מ אינו מובן מהיכן שלטי הגבורים הוציא היתר לרה"ר^י, והתורת שבת כתב שמבואר מהסוגיא שהפאה היא תחליף שער לבעל ונותנת לו את מה שהשער נותן, וא"כ כן הוא לגבי איסור יציאה לשוק יהא אסור כשער.^י

פרק ד', סוגיא דערכין

שער של אשה שנהרגה מותר בהנאה כגופה, ומעמיד רב דמיירי בפאה נכרית כשאומרת תנו שערי לבתי, ומיירי כשהפאה מחוברת בה בשעת המיתה, ולולא אמרה תנו היה אסור בהנאה כנוי המת ומועיל להצילה בעיר הנדחת כגופה, ומתוך פירש"י שנשים ששערן מועט רגילות לקשור שער לשערן מוכח שרק מיעוט נשים היו נצרכות לפאה, ומסתבר שמיירי רק בחצר שאר נשים הלכו בגילוי שער והיא לא רצתה להראות ששערה מועט, אבל אילו כל הנשים היו חובשות פאה בשוק מדוע פירש"י דמיירי דוקא במיעוט נשים הנצרכות לפאה.^י

פרק ה', סוגיא דשבת

איתא בסוגיא דשבת (נ"ח, ט"ז:) דאסור לצאת בתכשיטין לרה"ר דלמא שלפא ומחויא ותבא לטלטל, ובכבול התיירו לצאת לחצר שלא תתגנה על בעלה, נחלקו אם כבול הוא חותם העבד אבל בכיפה של צמר מותרת לצאת לרה"ר כי לא תשלפנו כדי

הערות והוספות

^ט גם אילו יהיבנא ליה שהכל היה נכון - עדיין אין בכח מהלך זה לדחות את המנהג שהונהג על פי עשרות גדולי אירופה בדור הקודם לחבוש פאות צנועות, שהרי מנהג זה אינו מבוסס על היתר שלטי הגבורים אלא על פי הבנת הגדולים עצמם שחובת דת יהודית היא החובה להתנהג לפי תקני הצניעות של הצנועות שבדור זה ובתקופה זו, ומאחר והוכנס תקן צניעות המעודד את חבישת הפאה הרי שמנהג זה אינו מנהג בטעות ואינו תלוי בהכנה זו או אחרת בדעת שלטי הגבורים או בקיום כתב יד זה או אחר; ממילא - פטורים אנו לדון בדבריו בהמשך שהרי אין נפ"מ באיזה אופן מיירי שלטי הגבורים, וזאת בתנאי שלא נמצאת ראייה שחז"ל גזרו במפורש שלא תחבושנה פאה ברחוב - דבר שלמיטב ידיעתי אין לו שום מקור. ^י דברים אלו נכונים לא רק כנגד הלומד השטחי הגורס "מנהג אבותינו בדינו" אלא גם כנגד מי שעמל על סוגיא אחת עשרות שנים ואף זכה להסכמות נלהבות מרבנים חשובים.

^{יא} אף שאיננו צריכים להתמודד עם זאת כדכתבתי לעיל אולם יש לדעת שכדי לומר ששלטי הגבורים חידש היתר רק בחצר שאסורה בשערה הגלוי על פי דבריו בכתובות בשם הרי"ז - יש לדחוק שהגמרא דנזיר מיירי שטענת הבעל היא רק בחבישת פאה בבית אך בחצר אין לו נפ"מ שתראה בקרחת שהרי בשערה אסורה ובמטפחת אינו מקובל ובפאה זוהמא ליה, ולומר שאין לבעל גנאי שאשתו תתגנה בקרחתה בחצר היכן שהיא שרויה רוב היום הוא דחוק מאד אף שמצאנו פירוש זה ביעב"ץ.

^{יב} זה היה נכון אם היינו מניחים שהתורה אסרה מראה שער, משא"כ למה שכתבתי שמסוטה אי אפשר להכריח איסור במראה שער באופן שאינו פרוץ, ואדרבה ניתן להוכיח שכבר בזמן הש"ס הפאות נראו ממש כשער, ואין לנו לומר שהפאות הצנועות הנהוגות אצלנו חמורות מהפאות שהותרו על ידי גדולי אירופה כי נראות יותר כשער טבעי. מ"מ לא ניתן להוכיח מסוגיא זו שחז"ל גזרו במפורש על איסור חבישת פאה בשוק.

^{יג} אין כל כך נפ"מ למנהגנו גם אם נאמר שבזמן הש"ס לא חבשו פאה גלויה בשוק, וכן גם מסתבר בהתאם להרגלי הכיסוי שהיו נוהגים אז שהיו דומים למנהגי הערביות היום; עכ"ז ניתן לומר כאן שאדרבה פירש"י שמיירי בנשים ששערן דליל כי רק הן חובשות פאה כמעט כל הזמן ורק עליהן שייך לומר שהפאה היא כגופן, משא"כ לגבי נשים רגילות שחבשו פאה לנוי בלי להיות בעלות מום הרי ברור שלא כל הזמן חבשו פאה אלא רק לעתים כפי שגם היום חובשות הפאה לא כל הזמן חובשות אותה, ועי' ברמב"ם שיש לאדם להניח לאשתו לצאת מהחצר פעם פעמים בחדש - ועליהן ודאי לא ניתן לומר שהפאה היא כגופה שהרי רוב הזמן היא תלויה על היתד; עוד ניתן לומר שאילו פגומות השער היו חובשות פאה רק בבית לבעליהן ובחצר חבשו קלתה כשאר נשים הרי ששימוש נדיר זה לא היה אסור בהנאה כגופן שהרי רוב תשמישן בחצר, אלא ע"כ שחבשו את הפאה גם בחצר היכן שרוב תשמישן כדי להיות דומות לשאר נשים ששערן גלוי בחצר, ומוכח ששערן היה גלוי בחצר ואזלה לה הראייה שלטי הגבורים נקט כריא"ז שגילוי השער אסור בחצר [ואם זו מחלוקת בין הבבלי לירושלמי - לא היה לו לנקוט כירושלמי, ועוד אדבר בהערה נח על דברי הב"ח הסובר שגם הבבלי סובר כירושלמי]. המושכל ראשון הוא שכל הנשים חבשו פאה היכן שהיה מותר להן שהרי הפאה עשויה לנוי ואין אשה אלא לנוי וללא ראייה חזקה אי אפשר לומר שרק הנשים ששערן דליל או לבן חבשו פאה, ולומר שפאה יותר יפה משער פגום אך פחות יפה משער רגיל - הוא דברי נביאות שהרי בנזיר מבואר שהפאה לא גרעה במאומה משער טבעי - ומדוע שלא תהא יפה אף יותר, וממילא מדוע שאשה רגילה לא תתייפה בה היכן שמתר לה? לא שייך לומר שמראה שער הוא כשער ממש לכל דיני התורה וגם לאיסור פרועת ראש כי אז בפאה לא היה מועיל תנו כפי שבשערה אינו מועיל. מ"מ לא ניתן להוכיח מסוגיא זו שחז"ל גזרו במפורש על איסור חבישת פאה בשוק.

ששערה לא יתגלה, או שהוא כיפה של צמר וחששו שתשלפנו ברה"ר מתחת השבכה ושערה לא יתגלה - וכן המסקנה, מגמרא זו מוכח שלא חוששים שאשה תגלה שערותיה ברה"ר ולכן מותרת לצאת בסוג תכשיט שכאשר תשלפנו שערותיה יתגלו; מדהוצרכה לכסות את הכפה בשבכה מוכח שהכפה לא מכסה את כל ראשה ולכן הוצרכה גם לשבכה⁷¹, בפשטות הקישוט שבכפה הוא רק בחצר כי כשתצא לשוק הרי תכסה את הכפה בשבכה, ומה שאינה פושטת את הכפה כשיוצאת הוא שכדי שכשתגיע לבית אביה תוכל להסיר השבכה ולהשאר בכפה⁷², ויתכן לומר שעיקר הקישוט שבכפה הוא ליצור עובי תחת השבכה⁷³, הקולא שהקילו בחצר כדי שלא תתגנה על בעלה הוא שלא חששו שביציאתה מהחצר לרה"ר תשלוף את הכיפה המגולה בעת שתכסה את ראשה בשבכה ותטלטל את הכיפה ברה"ר, ואם הכיפה היתה מכוסה בעודה בחצר - היו אוסרים לחבוש כיפה בחצר מחשש שברה"ר תשלוף את הכיפה מתחת השבכה לולא שהתירו לחובשה בחצר כדי שלא תתגנה⁷⁴. לשונות הראשונים בהגדרת פאה: "רגילות נשים ששערן מועט" "אשה שאין לה רוב שער" "יש לה שער לבן" מעידות שהפאה היתה נצרכת רק למיעוט הנשים ששערן דליל או לבן והיו תחליף לשער בעת היותן בחצר כדי שלא תתביישנה במומן - היכן שאר הנשים התנאו בשערן הגלוי, ומוכח שאשה רגילה לא נצרכה לפאה, כי אם הפאות היו משמשות ככיסוי שער תקני לכל הנשים ברה"ר - הרי שלא היו אומרים שהפאות היו מיועדות רק למי ששערה דליל או לבן - ומכאן יש להוכיח שלא היו רגילות לחבוש פאות מגולות ברה"ר, וממילא בעלות המום חבשו פאה גלויה בחצר - היכן שאר נשים גילו שערן, וברה"ר כל הנשים כיון - אלו את השער ואלו את הפאה, וחששו שבעלות המום תשלופנה את הפאה מתחת לשבכה בשבת ותטלטלנה⁷⁵, יש להוכיח שלרה"ר אסורה לצאת בפאה בשבת מדתנן שלחצר התירו, וכן אי לרה"ר היה מותר

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

⁷¹ וכ"כ ברי"ף שבת כ"ו: שרוחב הכיפה שתי אצבעות; אם השבכה היא הרדיד [ראה רמב"ם אישות י"ג י"א] הרי שלא מוכח מידי כי נצרך כיסוי נוסף גם על כיסוי מלא היכן שנהוג בכך [תירוץ ב' בפרשה אה"ע קט"ו ט', וכתב שם שכיפה היא כיסוי מלא] ושבכה על כיפה היא קיום תקנת הרדיד אך היכן שאין נוהגים לכסות ברדיד על כיסוי מלא כגון אצלנו שנהוגות לצאת במטפתח גלויה - גם לא יצטרכו כיסוי על פאה, כי דוקא בזמן הש"ס כיסו את הפאה כדי לקיים את מנהג הרדיד.

⁷² מאד מסתבר שכן היה בזמן התלמוד שצורת הלבוש שנהגו בה היתה של עיטוף מכסימאלי כדרך הערביות, ועל רקע זה התפתח מנהג הרדיד, אולם לאחר שמנהגו השתנה וכבר אין נוהגים להתעטף ברדיד אף על מטפתח - תו אין לתלמוד מהנהגו אז.

⁷³ זה נשמע משונה שהרי אפילו לנשים בזמננו הנוהגות לגלח את שערן אין סוג תכשיט שמטרתו ליצור עובי תחת המטפתח, וכ"ש בזמננו שגם הנשים שהוצרכו לזה עכ"פ היה להן שער דליל [ואין לדחות שאצלנו אינן נצרכות לזה כי כולן מגלחות וממילא אינה מתביישת משא"כ בזמן התלמוד בעלות השער הדליל היו נדירות וממילא התביישו ועשו פטנט כדי להגביה את המטפתח - שהרי גם היום המגלחות מצויות בחברת נשים שאינן מגלחות ועלולות היו להתבייש בצמידות המטפתח לגולגולת, ואע"פ כ"א אין לנו תכשיט המיועד להגבת המטפתח - ש"מ שהגבת המטפתח על ידי עובי שער אינו נחשב קישוט לנשים].

⁷⁴ חזינן מכאן דוגמא שחכמים לא העמידו דבריהם כאשר חששו שהאשה עלולה להתגנות בעיני בעלה אף במקום שישנם בו גברים זרים מדי פעם - ומכאן חיזוק לכך שהאשה חייבת להיות מטופחת ולא מוזנחת; דוקא פאה נבחרה לשמש כגורם שלא תתגנה עליו - ומכאן שבכיסוי אחר עלולה להתגנות עליו; מסתבר שהיתר חבישת הפאה בחצר לא נאמר דוקא כשבעלה עמה אלא שמאחר ומצויה בחצר רוב היום ובעלה רואה אותה שם פעמים רבות - חכמים היו מעוניינים שתראה שם במיטבה, וחכמים יכלו להרשות לעצמם שברה"ר לא תחבוש פאה בשבת הואיל ובעלה כמעט ואינו רואה אותה שם אלא בעיקר בחצר - לא תתגנה עליו בזמן מועט כזה, ומכאן ניתן לתמוך על עצמם שלפי הרגלי החיים שלנו שמחמירים לכסות את השער גם בבית - יש להעדיף פאה על מטפתח, ומי שרוב היום נמצאת בחוץ וגם בעלה רואה אותה לעתים שם - יש לה להיות מטופחת על ידי פאה [אם לא שיוכח שחבישת פאה ברחוב אסורה], ראה בדעת הרמב"ן המובא בהערה עח; לגבי יציאה לקצה העיר התחדש עוד גדר באשתו של אבא חלקיה שיצאה לקראתו לקצה העיר כשהיא מקושטת כדי שלא יתן עיניו באשה אחרת - ומסתבר שגדר זה הוא דוקא כשנמצאת עמו.

⁷⁵ אין כל כך נפ"מ למנהגו גם אם נאמר שבזמן הש"ס לא חבשו פאה גלויה בשוק, וכן גם מסתבר בהתאם להרגלי הכיסוי שהיו נוהגים אז שהיו דומים למנהגי הערביות היום; עכ"ז ניתן לומר כאן שביאור זה קשה להולמו: א' - חלק מלשונות הקדמונים אינן מחלקות שהפאה היא רק לבעלות מום, ראה באגור (הוצאת שבת תל"ו), בתשובות רב נטרונאי גאון (אופק, תנ"ת-תנ"ח) כתב: "פיאה נוכרית: שיער שמביאין מבחוץ ומקלעין אותו יפה יפה ומניחין אותו בראשי כלות כל ימי חופתן", ברש"י (סנהדרין ק"ב, הובא בכ"מ ע"ד י"ב) הגדיר "פיאה נכרית - גדיל של שערות דעלמא שעושין לנוי", וכן מעיד פירוש"י בשבת (ס"ד): "צוברתה על שערה" ולא אמר שמייירי כששערן דליל [וממילא אין סיבה לפרש את דברי רש"י "פיאה נכרית - קליעת שער תלושה, וצוברתה על שערה עם קליעתה שתראה בעלת שער" שמדובר רק כששערה דליל ומעונינת לעבות תחת המטפתח, אלא כוונתו שתראה בעלת שער נאה]; ומה שבערכין (ז'): פירוש"י שמייירי במי ששערה דליל "רגילות היו נשים כששערן מועט לקשור שיער נשים נכריות לשערן - והוא פיאה נכרית" - הוא כי בסוגיית בערכין מדובר בנשים בעלות מום - שהן חובשות פאה תדיר [גם בחצר] ולכן הפאה קשורה, אבל סתם נשים שאין להן בעיה חובשות פאה שרק צבורה על השער ואינה קשורה - ששייך שתשלופנה, וזה חיזוק לפירושי שהפאה היתה מיועדת גם לנשים רגילות, שו"ר שכ"כ בבנין ציון (ק"ד) שבסנהדרין הספק אם פאה היא כנכסים לכן לא היו מסופקים בפאה שקשורה בגופה שנחשבת כגופה שתהיה כנכסים ולכן שם פירוש"י שהספק הוא באותה פאה שהיא גדיל לנוי וקשור בגופה כמו שקושרין מלבוש אבל בערכין שהאסור הוא משום שהיא כגופה ממש להיות כגוף המת שהרי מלבוש המת אינו אסור בהנאה - שם פירוש"י שמדובר בפאה שקשורה לשערן להיות כשערן, ופשוט שגם לרש"י ישנן פאות מלאות שהרי בניזיר ע"כ מדובר בפאה שאינה קשורה לשערות שאין לה, ב' - לשונות רש"י "גדיל של שערות שעושין לנוי" ופיה"מ "כמו מגבעת ידבקו בו שער נאה והרבה ותשים אותו האשה על ראשה דרך עראי כדי שתתקשט בשער" מעידות שמדובר בכיסוי המיועד להוסיף יופי ולא רק לכסות מום שהיה מיועד לחבישה דרך עראי כשיוצאת לרה"ר [ובפרט לפי גירסת הרב קפאח "כעין נרתיק מדביקו בו שער נאה מאד, ולבושות אותו על הראש באופן זמני להתיפות בשער", שמח"ס דת משה וישראל פירש שפאה זו מיועדת לכסות שני סוגי מומים: 'נאה' - לכסות שער לבן, 'הרבה' - לכסות שער דליל, דרך עראי' - ללא חשש התרת קשר כדי שתוכל לשלוף אותו בשבת, ובנוסף ליה שפירושו דחוק מאד בלשון הרמב"ם בפיה"מ הנדפס - לגירסת הרב קפאח 'נאה מאד' אין כלל מקום לפירושו, אלא הפאה מיועדת להוסיף יופין, ג' - גם לפי פירושו מוכרח הוא לפרש שהיו נוהגות לגלות את שערן בחצר כמבואר בגמרא שהתירו את הפאה בחצר ולפירושו הוצרכו לזאת רק בעלות המום כי שאר נשים גילו את שערן - וממילא מוכח דלא כחידושו על פי ריא"ז שגילוי השער אסור בחצר, וממילא נפל חידושו בהבנת שלטי הגבורים בבירא מאחר ולא הוה ליה לפסוק כירושלמי כנגד הבבלי, ושו"ר לקמן שפירש שלדעת שלטי הגבורים כולן חבשו פאה ולא רק בעלות השער הפגום - והנה לנו עדות קדמון שחי עם הדיוקים מפירוש"י, ראה הערה קה, וכן ראייתו שכוונתו שגם הבבלי סובר כן כדעת הב"ח - וא"כ ההבנה בדברי הגמרא "א"כ לא הנחת בת לא"א" נתונה בסתירה בין פירושו לבין מה שהוציא

לצאת בפאה בשבת - תו אין סיבה לאסור בחצר ללא טעם שמא תתגנה; מזה שאסרו לצאת בפאה לרה"ר אף שאין חשש שתשלוף כדי לא להתגלות מוכח שפשט המשנה שהפאה מכוסה דומיא דכבול המכוסה בשבכה דחיישינן שתשלוף מתחת השבכה.⁹³

פרק ו', דברי בעל שלטי הגבורים

תמצית דברי שלטי הגבורים: סמך לנשים נשואות שנושאות שערות חברותיהן מדשנינו שיוצאת בפאה בשבת שהיא מגבעת שמדביקים בה שער נאה והרבה כדי שתתקשט בשער, ומיירי בנשואה, ומותרות להתקשט כי שער באשה הוא רק בשער הראש שנראה גם בשרה אך בשער תלוש אין שער באשה ולא פרועת ראש, ונראה דל"ש שער שלה או של חברתה כל עוד דעבידי לכסות השער והן תלושות אף שהוא קישוט אין בכך כלום, אף שאינן בערכין שהפאה היא כשער אך לא נאסר לצאת ולהתקשט בה דע"כ הצדקניות הנשואות היו מתקשטות בפאות, ואין לומר שהפאות היו מכוסות דמאי מהני הרי עשויות להראות בעלת שער, וכשתעייין בערכין ובברכות ברש"י וברא"ש תמצא ששער באשה הוא רק במחובר וגם שהבשר נראה; לכאורה שלטי הגבורים התיר חבישת פאה גלויה ברה"ר, אך יש להקשות על דבריו לפי הבנה זו: א' - מדוע כתב "משמע להדיא" שמהמשנה בשבת מוכח שמותר להתקשט בפאה הרי ניתן לאוקמי שכשיוצאת לרה"ר - הפאה מכוסה בשבכה,⁹⁴ ב' - מוכח שברה"ר הפאה היתה מכוסה כי רק אז מובן מדוע חששו שתסירנה ברה"ר,⁹⁵ ג' - היכן מצא ראייה מערכין שהלכו בפאה מגולה ברה"ר?⁹⁶; יש לברר את דיוקי לשוננו: ד' - האריך לומר "לנשים היוצאות בכיסוי שערות שלהן כשהן נשואות",⁹⁷ ה' - "מהא דשנינו פרק במה אשה" משמע שכתב דבריו במקום אחר,⁹⁸ ו' - "משמע להדיא",⁹⁹ ז' - כלל לא מוזכר

הערות והוספות

ממנה שדת יהודית אינה יכולה להשתנות.

⁹³ מתחילה סברתי שהחשש שתשלוף מיירי ברווקות ששערן דליל החובשות פאה כשיוצאות לרה"ר ואין להן מעצור והרגל להשאר בשער גלוי - ויש לדחות שהרי אמרו שהתירו את חבישת הפאה בחצר כדי שלא תתגנה על בעלה, שו"ר שהפמ"ג (לאחר שחזר בו) העמיד את הגמרא בבתולות [וכ"כ בשו"ת הרי בשמים (ל"ו) ובשו"ת יביע אומר (ה' אה"ע ה' ד') שהעמידו בארוסה המותרת בגילוי שער]; עוד י"ל שהמחסום מפני השליפה היה קטן יותר כשהורגלו ללכת בגילוי שער בחצר - ויש לדחות שהרי מוכח לעיל שלא חששו שתשלוף אם השער יתגלה; עוד י"ל שאולי החשש היה רק שתשלוף בשעות שרק נשים מצויות ברחוב כגון בעת התפילה שהגברים בביהכ"נ שבשדות וגם את זאת יש לדחות שהרי לא אסרו לצאת בדבר שאין חשש שתשלוף כגון כיפה של צמר מגולה - ואם היתה שולפתו כשרק הנשים מצויות - היו גוזרים [אמנם ראה רמב"ן (שבת ס"ד): שמשמע ממנו שלא היו אוסרים לה גם לחבוש את הפאה ברה"ר ולא רק בחצר שמא תתגנה עליו ללא הפאה - אלמלא היה נהוג אז שאינו מצוי שיראה אותה ברה"ר, ומשמע ששונים הרגליהם מהרגלינו]; עוד יתכן שדרכן של אלו שיצאו בפאה מגולה היה לחבוש גם כובע בד קטן תחת הפאה [כליאי פרוחי (רש"י שבת נ"ז):] - ואם תסיר את הפאה לא תשאר חשופה, ובכך מיושב גם מדוע בפאה חששו שמא תשלוף ולא חששו שתסיר את הכבול התפור לשבכה (כמבואר ברש"י שבת נ"ז, ס'). שיתכן שהנשים שלא יצאו בפאה הלכו בכבול התפור למטפחת ולא היה חשש שתסרנה אותו עם המטפחת כדי שלא להשאר מגולה, אך כשיש כובע קטן תחת הפאה - הרי אינה חוששת מלהתגלות כשתסיר את הפאה, ואין להקשות מסוגיא דערכין (ז'): שמשמע שהפאה היתה קשורה לשערות (ראה שו"ע י"ד שמ"ט ב') - שהרי כבר כתבתי בהערה נח שהתם הגמרא מיירי דווקא באשה שחובשת פאה כמעט כל הזמן [ולכן הפאה נחשבת כגופה], ולכן העמיד רש"י בבעלת מום, אך אצלנו רש"י לא פירש שמיירי בבעלות מום וגם לא פירש שקושרת את הפאה לשער אלא שצוברתה על שער ויתכן שחבשה כובע קטן תחתיה; ברור שגם אם מותר לחבוש פאה גלויה ברה"ר לא כל הנשים עשו כן אלא חלק מהן חבשו פאה מגולה רק בחצר והסירו אותה כשהחליפו לשבכה בעת שיצאו לרה"ר - ולגביה שיך שתמשיך ותטלטל את הפאה שבידה או שתסיר את הפאה מתחת לשבכה, והחשש אינו שיך בנשים שהמשיכו ללכת בפאה מגולה כשיצאו מהחצר לרה"ר אלא שגזרו על כל הנשים; עוד י"ל שאין להקיש מהמורגל אצלנו עליהם [כדוגמת החשש של סרך בתה (נדב ס"ה): שאינו רלוונטי היום וכלל אינו מובן לנו לפי הרגלי הצניעות הנוהגים אצלנו], וכ"כ הרמ"א (ש"ג י"ח) שהשתנו הרגלי השליפה; עוד יתכן ששלטי הגבורים דן על פאות שמכסות רק מקצת הראש שאם תשלוף אותן הרי שכמעט כל שיערה ישאר מכוסה [וכן מדויקת לשוננו: "היוצאות בכיסוי שערות שלהן כשהן נשואות אבל במקום קליעת שערן נושאות שערות חברותיהן" (וכ"כ הרב ברוך אהרן הוס בירחון אור ישראל מ"א), ואף שדן רק על פאה חלקית שהיו במקומו - מ"מ ההיתר הוא גם בפאה מלאה שהרי טעם היתר שלטי הגבורים הוא שפאה אינה ערוה]; ועוד ראיתי שתיירך בעל תבואות שמ"ש (במאמר בספר הזכרון להגר"י פרנקל) שמוכח (ב"ק צ"ז, רש"י שבת ס"ה, ר"ן שבת ע"א, מאירי שבת נ"ז, ועוד) שכל מה שלא חששו שתשלוף כשתתגנה הוא רק באופן שתתגנה מחמת עצם הגילוי, אולם בהחלט יתכן שכאשר אינה מתגנה בעצם הגילוי עלולה לשלוף אף שתעבור על איסור גילוי השער - מפני שתשכח עצמה או שלא תקפיד על גילוי של כמה רגעים. נקודה שיש לדון בה היא שאינו מובן מדוע אין חוששים שתסיר את השבכה להראותה ותשאר בפאה שתחת השבכה, וא"ת שמאחר והשבכה היא הכיסוי החיצוני אין חוששים שתסירנה כדי להראותה מכיון שחברותיה יכולות לראותה כשהיא על ראשה ללא הסרה - א"כ מדוע היו אוסרים לחבוש כיפה בחצר לולא הטעם שמא תתגנה הרי הכיפה גלויה ויכולות לראותה על ראשה.

⁹⁴ כוונתו שהטעם שלא חששו שתבא לטלטל הוא כי לא רצו שתתגנה על בעלה, ובשבת ראו לנכון להתיר רק בחצר ששם היא מצויה לכן שם רואה אותה [אף שגם מעט אחרים רואים אותה] ולא התירו ברה"ר כי אינה מצויה שם, וזאת רק כשיש חשש חילול שבת, אך בחול שאין חשש איסור - הרי שלא אסרו עליה להתנאות בפאה כשיוצאת עמו, וממילא "משמע להדיא" היינו מתוך הטעם שהתירו לה להתנאות בקישוט זה אף שמצויים עוד אנשים בחצר כדי שלא תתגנה בעיניו.

⁹⁵ התבאר לעיל הערה נט שגם אם מותר לחבוש פאה גלויה ברה"ר לא כל הנשים עשו כן אלא חלק מהן חבשו פאה מגולה רק בחצר והסירו אותה כשהחליפו לשבכה בעת שיצאו לרה"ר - ולגביהן שיך שתמשיך ותטלטל את הפאה שבידה או שתסיר את הפאה מתחת לשבכה, והחשש אינו שיך בנשים שהמשיכו ללכת בפאה מגולה כשיצאו מהחצר לרה"ר, אלא שגזרו על כל הנשים.

⁹⁶ לשיטת שלטי הגבורים הרי כשחובשת פאה - היא מגולה, ומאחר והמשנה מיירי בהרוגי ב"ד - א"כ מיירי שיוצאת בפאה למקום ההריגה שבדואי אינו בחצר.

⁹⁷ דלא מיירי ברווקות, ובהמשך הערה צו הסברתי אחרת.

⁹⁸ ברור שעיקר הנדון שלו מיירי בגדרי ערוה לגבי ק"ש ולכן אמר "מכאן סמך" - כלומר - מהלכות ק"ש שביאר שרק שער הגוף הוא כערוה ושער תלוש אינו בדין זה.

בלשונו שמייירי ברה"ר¹⁰, ח' - אריכות לשונו מעידה שההיתר מתבסס על כך שפאה אינה שער ולפ"ז סברתו שללא ראייה להתיר - הפאה היתה אסורה מן התורה כשער, א"כ הנדון הוא דאורייתא¹⁰, ט' - היתר שלטי הגבורים אינו מבוסס על כך שהפאה אינה נראית כשערותיה אלא שרק שער הדבוק לבשרה ונראה גם בשרה אסור - ומשמע שאף כשמייפה אותה, וצ"ע שהרי היפוי הוא מהשערות ולא מהבשר ופאה מייפה כשער ומדוע לא תאסר כדכתב בחסד לאברהם¹⁰, י' - מדוע לא התייחס לדת יהודית¹⁰.

פרק ז', יישוב דברי בעל שלטי הגבורים

בכתובות מבואר שדין פרוע ראש מחולק לשלשה מקומות: בשוק צריכה כיסוי מלא, במבוי צריכה קלתה ובחצר אינה צריכה כיסוי ולפ"ז שלטי הגבורים בודאי בא להתיר פאה ברה"ר כי בחצר ממילא מותרת בגילוי אך ע"ז הוקשו הקושיות דלעיל; בירושלמי חילקו אחרת "וראשה פרוע לחצר אמרו [שרק אז הוא דת יהודית בלבד] ק"ו למבוי, רבי חייה בשם רבי יוחנן היוצאה בקפלטין שלה אין בה משום ראשה פרוע הדא דתימא לחצר אבל למבוי יש בה משום יוצאה וראשה פרוע" - שאף בחצר צריכה קפליטין, במבוי אינו מועיל קלתה מדת יהודית, ובשוק אסורה מן התורה ואינו מועיל קלתה; הב"י אה"ע קט"ו הקשה: "ויש לתמוה על רבינו שכתב 'במבוי שאינו מפולש וחצר שאין הרבים בוקעין בו לא תצא' דמשמע לא תצא מבעלה ע"י כך אף ע"פ שהוא דבר שאינו הגון - והא בחצר אפילו פרועת הראש ממש לית לן בה, ובמבוי שאינו מפולש נמי בקלתה מיהא לית לן בה", ויישב הב"ח דס"ל לטור שגם לבבלי אינו הגון לצאת למבוי בקלתה, ולחצר אינו הגון לצאת מגולה, ופירוש הגמרא שאם כיסוי קלתה אינו הגון לחצר א"כ לא הנחת בת לאברהם אבינו תחת בעלה כי כולן מכוסות בקלתה [מטפחת] ופשיטא ומאי קמ"ל¹⁰, והכי נהוג שאפילו בפני אנשי ביתה אינה שרויה פרועת ראש בלא מטפחת וכיפה דלא כתוס¹⁰ וכן משמע בב"י שהשער מכוסה ולכן ראוי לגעור במי שקולעת אותה בשבת כדי שלא תתגנה על בעלה¹⁰, וכן בבית שמואל כתב לפרש את הטור כהב"ח¹⁰, וכן בשלטי הגבורים בכתובות הביא בשם הרא"י שהירושלמי אסור לצאת בחצר בלא קלתה אלא שלא תצא

הערות והוספות

¹⁰ התבאר לעיל הערה ס.

¹⁰ פשיטא! הרי במשנה איתא שמותרת בפאה בחצר שפשוט לשלטי הגבורים שהפאה מגולה [ואדרבה הרי לדברי ספר זה שנקט שלטי הגבורים נקט כמעוט הפוסקים שגילוי שער אסור בחצר - הרי שהיה חייב לנקוט בדבריו להדיא שמייירי בחצר, ואת זאת לא כתב].

¹⁰ איך אפשר לומר כן הרי שער האשה אינו נדון דאורייתא כלפי ק"ש, וכלפי פריעת ראש הרי די בקלתה, ושלטי הגבורים בודאי אחז ששער תלוש אינו כמחובר וממילא בודאי לא העלה על דעתו שיהיה בזה חשש איסור תורה, וממילא לא ניתן לדייק את לשונו, הרי כשכתב את תשובתו לא שיער שיהיו חכמים שיעשו מפאה נדון דאורייתא כדי שיצטרך לאפוקי מהם.

¹⁰ אין סיבה לאסור כי יופי הוא שבח לאשה כל עוד אינו מושך באופן מיוחד, ומה שהתורה אסרה שער - הוא בשער הגוף, ואין לדרוש טעמא דקרא ולהקשות על שלטי הגבורים מדוע לא למד כן, ודברי החסד לאברהם הם כמעט שיטת יחיד.

¹⁰ לא כתב "דת יהודית" מאחר ולא פסק לדבר עליה שהרי לגביו אינו נדון דאורייתא, ונמצא שפירוש שלטי הגבורים הוא שמאחר ואין צריך היתר לפאה בחצר כי מפורש במשנה שיוצאת בפאה, והפאה היא מגבעת שיש בה שער הרבה ויפה המיועד למי ששערה דליל או לבן או לכל אשה המעוניינת להיות יותר יפה ממה שהיא ובכך לא תתגנה על בעלה שהרי יראה אותה יותר יפה ממה שהיא - גם אם אינה בעלת מום, והתירו לה חבישת פאה בחצר בשבת כדי שלא תתגנה אף שיש חשש שאם תרצה להחליף את הפאה למטפחת ורדיד כמנהג אמא שלה או העדה שלה או כי היום יש לה שבכה יפהפיה - הרי שהיתה עלולה לשכוח את עצמה ולהמשיך ולטלטל את הפאה שבידה כדי להראות לחברתה שעומדת ברה"ר - ובכל זאת לא חששו והתירו לה לחבושה בחצר הרי שעכ"פ בחול נתיר לה לחבושה ברה"ר כדי שתהיה יפה בעיניו כל הזמן, וכלל אין בזה חשש דרבנן לגבי ק"ש או לגבי איסור יציאה שהרי רק שער מחובר הוא שער ולא פאה, ומה שהפאה היא כשער בערכין הוא רק לגבי שיש איסור הנאה ממת אם לא אמרה תנו מאחר והפאה קשורה לשערותיה כבר שנים וכמעט שאינה מסירתה כדי להסתיר את דלילות שערה (רש"י) אך אין לזה דבר עם איסור פריעת שער כי איסור זה כולל רק את שער הראש ולא שער תלוש, ואף כשהשער שלה ולא רק של חברתה שהרי גם השער שלה תלוש "אין בכך כלום", ופשוט שהיא מגולה שהרי מיועדת שלא תתגנה על בעלה ותראה בעלת שער יפה, ומה שהביא מרש"י בברכות אולי כוונתו למ"ש ששער האיש היוצא מבגדו אינו ערוה שהרי בשרו אינו נראה - דמשמע שהבעיה בערוה היא שהבשר תחת הערוה נראה ולא שהשער נראה, ובערכין ראה שרק השער שמחובר הוא בדין שער ולגביו אינו מועיל שתאמר "תנו" ושער תלוש שקושרתו מועיל בו "תנו" ולכן אינו ממש ערוה אלא שכלפי איסור הנאה דומה הוא לגופה אם לא אמרה "תנו", והרא"ש בברכות כתב שדבר הרגיל להיות מכוסה באשה הוא ערוה - וממילא רק שער הטבעי הוא ערוה כי דרכה לכסותו ולא שער הפאה שהרי דרכו להיות גלוי.

¹⁰ פירוש זה אינו עולה בקנה אחד עם הפירוש המובא בעמוד 48 הלומד מגמרא זו שדת יהודית אינה יכולה להשתנות, ומאחר וכדי לקיים את המהלך של מחבר הספר נצרכות שתי הסברות [שדת יהודית אינה משתנית ושגם בבלי הצריכו כיסוי בחצר] והרי אי אפשר ללמוד את שתיהן מאותה גמרא - הרי שהמהלך אינו יכול להיות מוכח.

¹⁰ מנהג זה מוכיח שפירוש הב"ח אינו מן הדין אלא רק מהנהגת קמחית שהרי גם לירושלמי אין חובת מטפחת בבית, וכ"ש שאין חובת רדיד [כיפה] בבית.

¹⁰ לא כתב שיש לאסרה לגלותו בבית ואף לא כתב שראוי לגעור בה, אלא שיש לגעור על שקולעתו בשבת - ומוכח שמה שנהגו לכסותו הוא רק מחומרא, ובזמן הכל בו לא נהגו בזה.

¹⁰ ראה בשו"ת דברי יציב (אה"ע פ) שהביא את הבית שמואל, ובשם כנסה"ג (אה"ע קט"ו הגב"ו ו) פירש בירושלמי "רבים בוקעים" - רבים מבני המדינה שאינם דרים שם וכגון שיש שם חניות, ו"אין רבים בוקעים" - היינו בני החצר בלבד אע"פ שהם מרובים, ושאר כל אדם אינם באים אלא לצורך כשיש להם עסק עם בני החצר, וכתב ששלש מידות יש: בחצר שרבים בוקעים וחניות שמה דינו כרה"ר ואפילו בקלתה אסור, כשאין רבים בוקעים מיהא הן מרובים בקלתה שפיר דמי, וחצר שאין רבים מצויין אפילו בעתים רחוקות דינו כבית ואפילו בלא קלתה שפיר דמי - ונמצא שהירושלמי כהבבלי ושאפשר לפרש בטור כן; וכן ראה בחקל יצחק (פ"א) שפירש את הירושלמי גם לדעת תוס' הסוברים שגילוי שער מותר בחצר - שאין כוונת הירושלמי שגילוי שער אסור בחצר אלא הכוונה רק להדגיש שבמבוי יש איסור גילוי שער.

בלא כתובה כי בזה הבבלי בודאי אינו מחמיר, ומזה שהביא רק את דברי הסמ"ג והרי"ז מוכח שפוסק כמותם^{טו}. מכאן שכוונת שלטי הגבורים רק להתיר פאה מגולה בחצר לנשים שאינן מגלות שם שערן וברה"ר מכסות את הפאה, ובשבת אסור לצאת כך דילמא שלפה מתחת השבכה, וראיותיו אינן מהפלפול אלא מהמציאות שמשוואות השתמשו בפאה אלא שראיה זו היא רק לגבי שימוש בחצר שהרי איתא במדרש תנחומא שלא לצאת בתכשיטין לרה"ר לפי שמסתכלין בה^{טז}, וכן משמע מדברי החפץ חיים^{טז}, כל ענין הקישוט הוא כדי שלא תתגנה על בעלה, וזהו דוקא בחצרה^{טז} כמ"ש ברמב"ן^{טז}. המהר"י מינץ שחלק על שלטי הגבורים לא יכול היה לפרשו דקאי בחצר כי ס"ל שבחצר מותר ללכת בגילוי שער וניכר שלא ראה את שלטי הגבורים בכתובות שהביא את ריא"ז שכתב כירושלמי וכן היעב"ץ תקף את שלטי הגבורים ולא היה מתקיפו אם היה יכול ללמוד בו דמירי על חצר^{טז}, ולא יכלו ללמוד בדבריו שפאה אסורה כי סברו שהפאה אינה חמורה מקלתה אולם שלטי הגבורים עצמו סבר שפאה אסורה ברה"ר מן התורה מטעם פריצות שמתנאית בשערותיה לעיני כל כמ"ש בחסד לאברהם^{טז}, ושער מגולה אסור בחצר מדת יהודית משום צניעות, והמנהג צריך היה לחול גם על פאה בחצר - לכן לא היה פשוט לשלטי הגבורים שפאה מותרת בחצר ועל זאת הביא ראיות שבחצר הפאה היתה מגולה^{טז} ועל כרחק צ"ל שרק בשער נהגו איסור בחצר ולא בפאה וזו כוונתו "מ"מ לא נאסר בשביל כך לצאת בה"כ כי אם מוכח בערכין שהפאה כגופה כלפי איסור הנאה ממת א"כ גם ברה"ר פאה

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

^{טז} לדידי מספקא בזה שהרי שלטי הגבורים היה מאסף לדברי קודמיו, ורק במקומות מועטים כתב את דעת עצמו, ואין להסיק ממה שכתב בכתובות בשם ריא"ז לגבי דעת עצמו שהובאה בנוזר ובשבת; ודע שלטי הגבורים ליקט בעיקר מרי"ז מסמ"ג ומאו"ז - וגם כאן הביא את ריא"ז לא כי התכוין לנקוט כן הלכה למעשה אלא כדרכו להביאו, ובפרט שהרי כשלטי הגבורים הביא שם את הסמ"ג שהביא את הירושלמי לא העתיק את המשך דבריו שכתב שהירושלמי אוסר גילוי שער בחצר, וגם יש להסתפק בלשון ריא"ז אם כוונתו היתה לנקוט כך נגד הבבלי או שרק כתב שכך שיטת הירושלמי.

^{טז} ברור שזה אמור רק על צד המעלה [ואם נדייק את המדרש הרי גם כתוב בו "שלא נתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקטט בהן לתוך ביתה" - ומשמע שגם אין לה להתקטט בתכשיטין בחצר כי יש בה עוד אנשים] ומסתבר שרוב הנשים לא נהגו כן שהרי חז"ל לא אסרו את היציאה מקושטת כפי שאמרו (שבת נ"ט:): יוצאה אשה בעיר של זהב [פרט לחשש טטול בשבת], ואפילו אמרו שנשים צנועות שיוצאות כשהן עטופות לגמרי ועוטפות אף את אחת מהעינים - מאפרות את העין היחידה שנותרה גלויה (שבת פ'. צנועות כחלות עין אחת, ראה ברש"י), וכן ראה בירושלמי (שבת ל"ג:): שהתירו לנשים חשובות לצאת במטפחת של זהב ובמשובצת במרגליות, ואף שיבחו את אשת אבא חלקיה שיצאה לקראתו מקושטת כשכנס לעיר אף שהיתה זו השעה שחזרו מהשדות - כדי שלא יתן עיניו באשה אחרת [מה שהיה משונה בעיני החכמים היה זה שיצאה לקראתו, ולא זה שיצאה מקושטת לרחוב, שהרי אם הדבר לא היה מקובל ודאי שאותה צדקת לא היתה עושה כן], וכן מנהג מקובל אצל בנות ישראל המושרשות במצוות מדורות שהנשים אינן לבושות בגדי שק בצאתן לרחוב אלא לבושות בחן ובצורה עדינה ומכובדת, ואין סיבה שכיסוי השער יהיה מופלה לרעה.

^{טז} גם החפץ חיים לא מייירי אלא בגילוי שער - שהוא אסור מן הדין בחוץ, ובבית מחומרת הזוהר, ולא כתב שאשה צריכה להתנוול ולא להתאפר או לא להתלבש יפה כשיוצאת, וממילא מה הראיה לפאה. מה שלא הזכיר את הפאה בהקשר לרה"ר - אגן לא ניקום ונסמוך על דיוק קלוש כזה לאסור דבר שגם במ"ב השאיר את הנדון ללא הכרעה, וכ"ש שיש לנו ידיעה ברורה שכל רבני אירופה בתקופה ההיא התחננו לנשים שתחבושנה פאה ברה"ר ולא תלכנה גלויות שער, והעדוה שהביא מנכדו של החפץ חיים מוכחשת על ידי הרב הלל זקס שאמר שכתוה חבשה פאה ברה"ר, וכן העיד הרב ש"ך לרב עמנואל טולדנו, וכן ישנה תמונה מפורסמת שלה שנתאית בה בפאה ליד בחורים, והדוחים שמירי שצולמה במצלמה של חברתה בחצרה - מביא לידי גיחוך שהרי בודאי לא היה דרך הנשים לצלם בזמנם אלא שהיו הולכים לצלם מקצועי.

^{טז} איתא בשבת (נ"ט:): "לא תצא אשה בעיר של זהב ואם יצתה - חייבת טטאת... רבי אליעזר אומר יוצאה אשה בעיר של זהב לכתחלה" הרי ש"א התיר לצאת בתכשיט מיוחד זה לרה"ר, ומסתבר שלא נחלקו עליו אלא משום חשש חילול שבת, וכן מעידות כל הסוגיות העוסקות בדילמא שלפא ומחויא דמירי ברה"ר - ש"מ שמוותרת להתקטט בחוץ.

^{טז} המעיין בדבריו יראה שמתחילה סבר שכשאסרו את התכשיטים בשבת בחצר - אסרו אף בבית שמא תצא בהם, ולאחר מכן אמר בבית מותר ורק בחצר אסור, והסביר ששייך בחצר הטעם שמא תתגנה כי בעלה רואה אותה גם בחצר ולא רק בבית, משא"כ ברה"ר טעם זה אינו שייך מאחר ואינו רואה אותה - לכן לא הוצרכו להתיר לה ללבוש כבול ברה"ר - וזהו לפי ההרגל שלהם שהנשים היו עטופות וגם כמעט ולא יצאו וממילא האופנים שתתגנה בעיניו ברה"ר הם נדירים ואפילו כמעט אינם שייכים, משא"כ לפי מנהגו שהנשים מצויות ברה"ר וגם אינן עטופות שייך ושייך שתתגנה בעיניו ברה"ר, ואדרבה מרמב"ן זה יש להביא ראיה הפוכה שכל שלא התירו לה הוא מאחר ולא שייך שתתגנה בעיניו אך אילו היתה המציאות כמו שלנו - היו מתירים ומתירים לה ללבוש כבול גם ברה"ר ולא היו חוששים שתשלפנו [אמנם בשו"ת הסבא קדישא (ב' או"ח א') כתב שכוונת הרמב"ן שאינו רואה את הפאה כי הפאה מכוסה ברה"ר, ולענ"ד קשה להולמו שהרי הרמב"ן רוצה להסביר מדוע לא הוצרכו להתיר לחבוש פאה גלויה ברה"ר כי אינו רואה אותה ולא שייך שיתן כטעם את המסקנה]], וביותר לפי מה שביאר בספר 'דת משה וישראל' לעיל שגם מה שאסרו לה ללבוש כבול בחצר הוא מפני החשש שתטלטלנו כשתצא לרה"ר ובכ"ז התירו שלא תתגנה בעיניו - וא"כ ה"ה לדידן שאיכא שמא תתגנה ברה"ר.

^{טז} הסיבה שלא פירש דקאי בחצר כי הבין שהטור לא התכוון שגילוי השער בחצר אינו הגון כי משמע מהטור שבחצר שהרבים אין מצויים בה מותרות בגילוי שער אף שהטור נחת התם לכתוב מנהגי צניעות, ופירוש הב"ח עדיין לא היה כתוב בזמן שלטי הגבורים והמהר"י מינץ, ואף הבאר שבע לא הזכיר את הב"ח אף שהיה בתקופתו [וצעיר ממנו באחת עשרה שנים] - וא"כ היה פשוט להם שהבבלי חולק על הירושלמי ולכן לא יכלו להכניס בדעתו של שלטי הגבורים שאוסר גילוי שער בחצר על פי הירושלמי, אף שבודאי יכלו לשים לב לדיוקים שבדבריו שהוזכרו לעיל גם אם לא ראו שהביא את ריא"ז - שהרי חיפשו לסתור את דבריו ופשוט יותר היה להכניס בו פשט שמוסכם גם עליהם, ואנן ניקום ונחלוק על הפירוש שהיה דחוי בעיניהם רק מפני שלנו התחדש שמצאנו שבכתובות ליקט את ריא"ז - והרי שלטי הגבורים היה מלקט ולא פוסק, וליקט בעיקר מרי"ז מסמ"ג ומאו"ז - וגם כאן הביא את ריא"ז לא כי התכוין לנקוט כן הלכה למעשה אלא כדרכו להביאו, ובפרט שהרי כשלטי הגבורים הביא שם את הסמ"ג שהביא את הירושלמי לא העתיק את המשך דבריו שכתב שהירושלמי אוסר גילוי שער בחצר, וגם יש להסתפק בלשון ריא"ז אם כוונתו היתה לנקוט כך נגד הבבלי או שרק כתב שכך שיטת הירושלמי, אתמהא.

^{טז} אלו דברי נביאות שהרי שלטי הגבורים כתב שאין בפאה משום פרועת ראש אף שהוא קישוט, וכיצד ניתן להגיע מדבריו לכך שזה דוקא בחצר אבל ברה"ר קישוט זה אסור מן התורה? וגם החסד לאברהם לא ייחס את חידושו לשלטי הגבורים, ואף לא ייחסו לבאר שבע, אלא רק כתב שטעם הבאר שבע הוא מפני מראית העין [וחידש שמראית העין נחשבת כעוברת על דת משה כי יש בזה איסור, ואינה שייכת לדת היהודית - שהם רק מנהגי הצניעות].

^{טז} ניתן להביא לבסס רעיון גם אם לא סברו מתחילה להיפך, והרמזים שמתחילה סבר שיש לאסור ואח"כ הביא ראיות שמותר הם רמזים קלושים.

דאורייתא כגופה⁹⁹, ולכן פירש ש"לא נאסר" היינו שלא קבלו על עצמן כדי שלא תתגננה על בעליהן⁹⁹, אבל בדיני דאורייתא אינו תלוי במנהגן⁹⁹, ואף שבחצר יש חילוק בין שער לפאה - אין ראייה שגם ברה"ר יש חילוק כי רק בחצר מועיל החילוק מאחר ותלוי במנהג שנהגו בנות ישראל מעצמן משא"כ ברה"ר שתלוי בפריצות - אין חילוק בין שער למראה שער⁹⁹. מהלך זה מפורש במגן גבורים⁹⁹, וכ"ז בפאה נכרית ולא בשער עצמה שנחתך החמור יותר⁹⁹ - ובזמננו הפאות נראות כשער עצמה⁹⁹, וכן אמר הר"ר גדליה נדל שבפאות של זמננו לא היה אף פוסק אחד מתיר⁹⁹ כפי שכל ילדה ברחוב יכולה לומר⁹⁹, ודברים אלו ששלטי הגבורים התיר רק בחצר נמצאים כבר במקור חיים⁹⁹ ובפני יצחק ובגדולת מרדכי ובחקל יצחק⁹⁹, וגם הבאר שבע

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

⁹⁹ גישה זו שטחית לראות כעין גזירה שוה פאה פאה הלממ"ס להשוות בין נדונים שאינם קשורים, אלא אי אפשר להשוות בין דיני איסור הנאה התלויים בחילוק בין קישוט לגוף, לדיני עיר הנדחת התלויים בחילוק בין ממון לגוף, ולדיני דת משה התלויים בחילוק בין שער תלוש או מחובר, ולדיני דת יהודית התלויים בחילוק בין צניעות לפריצות.

⁹⁹ כאן מודה שדינים אלו תלויים במנהגי הנשים הצנועות ואינן תקנות שנקבעו על ידי החכמים, וברור שמנהגים אלו נקבעו לפי הנהוג בתקופתן ובכל תקופה יכולות לנהוג מנהגים אחרים, וממילא אם "איסור" הפאה אינו מדאורייתא אלא מדת יהודית - לדין מותר שכך נהגו הנשים הצנועות אצלנו [וכדי לומר שהן תקנות קבועות כחומרא דרבי זירא צריך שחז"ל יקבעו כן להדיא, וראה לעיל בהערה ג].

⁹⁹ אינו תלוי במנהגן אלא תלוי בחילוק בין שער תלוש למחובר כפי שכתב להדיא בשלטי הגבורים, וכן הביא מהראשונים - ולא כתב שפריצות הופכת את הפאה לאיסור תורה.

⁹⁹ כיצד ניתן לתפוס כעיקר סברא שהובאה באחרונים בודדים בלבד ולהופכה לסברא עיקרית בסוגיא, ואף לייחסה לשלטי הגבורים על סמך דיוקים חלשים כל כך - הרי שלטי הגבורים לא יכול היה לראות סברא זו בשום אחרון כי הוא קדמם, ואם המציא אותה מדעתו - הרי היה צריך לכותבה בצורה ברורה ולא ברמזי רמזים.

⁹⁹ פירוש המילים "ומה ראייה הוא לרה"ר דהתורה אוסרתה שפיר אסור אף בפאה נכרית" אינו כפי שהבין בספר דת משה וישראל שהפאה אסורה ברה"ר מן התורה באיסור פריעת ראש אלא הפירוש הוא: "ומה ראייה הוא לרה"ר דהתורה אוסרתה [בגילוי שער ממש] - שפיר אסור אף בפאה נכרית [גזרין על פאה מדרבנן משום מראית העין]" = והאיסור מדרבנן בלבד משום מראית העין - שלא יחשדוה שאינה מכסה את שערך [שאינו רלוונטי בזמננו], וכן כתב להדיא לפני כן: "ברה"ר דאיכא איסור בפריעת ראש מן התורה - א"כ אף בפאה נכרית גזרין משום מראית העין", וכן כתב שאם אין מנהג המקום שהנשים הולכות בפאה ודאי יש לאסור משום מראית העין אבל אם רבים נהגו כן לא שייך חשש מראית העין שהרי לא יחשדו, וכל שכן שאין לחוש שיחשדו בה כאשר כל הנשים נוהגות כן שהרי איך אפשר שכולן תעבורנה על דת משה ויהודית - הרי שלהדיא הנדון הוא משום חשד ולא משום פריצות; חבל שלא הביא את דברי המגן גבורים באלף למגן שדחה אחת לאחת את ראיות זקיננו המהר"ר מינץ נגד חבישת הפאה, וגם הסביר שזקיננו עורר מדנים אף שדבריו דחויים מפני שראה שבזמנו מצות כיסוי השער נפרצה וכל כוונת הנשים היתה להדמות לגויות.

⁹⁹ נראית כוונתו שבשער שלה יש יותר חשש למראית העין, ומ"מ אין לזה חשיבות לגבינו שאין כלל חשש שיחשדוה.

⁹⁹ יש לתמוה שהרי מאז ימות עולם אינו מסתבר שאשה חבשה פאה שאינה מותאמת למראה פניה, והמגן גבורים הוציא מכלל ההיתר רק פאה העשויה משער שלה ולא אסר בעשויה משער של חברתה או של אחותה אף אם נראית כשער שלה, והרי מי שאסר את הפאה משום החשש שיחשדו שאינה מכסה את שערך הרי סבר שהפאה קרובה במראיתה לאשה זו, וכן היתה הכרעה ברורה אצל גדולי אירופה שעודדו את השימוש בפאה ולא אסרו להכין פאה משער שלה, ולא חילקו בין פאה לפאה, ואין לנו להמציא מדעתנו איסור בפאות הנראות כשער אף אם הן יפות [ועוד - מה שהעט"ו והמגן גבורים פירשו שכוונת הלבוש להתיר רק בפאות משער שאינו שלה - המעיין בלבוש (ע"ה ב') יראה שלא היתה כוונתו לחלוק על הרמ"א ולחלק בין שער שלה לשל חברתה, אלא בפשטות כוונתו רק לומר שפאה משער תלוש אינה ערוה, וכנראה שכן פירש בהגהות הגר"ב פרענקיל, וממילא אין לנו מקור להחמיר יותר בפאה הנראית כשער שלה].

⁹⁹ אם כוונתו לפאות פרוצות - אף ידי תכון עמו, אולם אם כוונתו לפאות הצנועות והמכובדות - הרי שהתירו גם התירו, ואף עודדו ושיבחו את החובשות אותם, וכן ממשכיכים היום להורות בזה היתר פוסקים מפורסמים, וכמעט ולא מצאנו פוסק מפורסם בעל אחריות שיאסור חבישתן, ומה שמפורסמים מכתבים, דרשות, הוראות וכדו' - יש לדעת שחלק מזה נובע מטעות [כגון מה שציטטו שהגרש"א זצ"ל אמר שאם אשה היתה באה לירושלים לפני שמונים שנה היו סוקלים אותה - הרי אין זה דון לדין לאחר שהשתנה המנהג, והעידה על כך אחייניתו שהדוד אמר לה לחבוש פאה], חלק נובע מסילוף [כגון מכתבו של הגר"ק שנכתב לקבוצה מסוימת, ולי אישית אמר לי הרב שמואל לצאת בפאה, ושיש מקום להתיר גם לבנות ספרד שהתחנכו אצל מורות חובשות פאה ולכן קבלו את הפאה כצניעות ולא כפריצות, וכן מדרשתו של הגר"ש וואזנר ניכר שהשיטתו את הקטע שמסייג אלו פאות גרועות, וכן ביציטטים מספרו השיטת את הקטעים שכתב שהמנהג להתיר היה רווח במדינות שלמות, וכן הפכו את הגר"מ פיינשטיין שלהדיא התיר באג"מ לאוסר מאחר שכתב לבעל שאינו רשאי "להחמיר" על אשתו], חלק נובע משאלה ספציפית [כגון מה שהביאו בשם הגר"ח קאנייבסקי שליט"א שאסר, ואמנם שנים סיפור לי כמסל"ת שהרב התיר לבנות משפחתם, ובמוצאי פסח תשס"ח שאלתי את פי הרב שליט"א ואמר לי שהשמועות שאומרים משמו ומשם אביו זצ"ל לאסור את הפאות הן טשויות, ואמר לי נכדו שמשפחת נדל אינה עושה דבר בלי לשאול את פי הרב וממילא שמועה זו מוויפת או שלא הובנה כראוי, וקל מאד לתלות שמועות במי שכבר בעולם האמת], ועוד.

⁹⁹ אכן ילדה ברחוב עלולה לטעות ולחשוב שמצות כיסוי השער היא כדי למעט את יופיה, אולם תלמיד חכם אמור להכיר את מקורות התלמוד שיופי הוא שבח לאשה, ורק משיכת תשומת לב היא המכונה פריצות.

⁹⁹ המעיין במקור חיים יראה שאי אפשר ללמוד ממנו מאומה לנדוננו ואדרבה הבין שהרמ"א התיר אף ברה"ר, שכל שהביא שם הוא שמקור הרמ"א להתיר לקרוא ק"ש כנגד פאה הוא שלטי הגבורים ושמפורש שם שמותרת בחבישת פאה גם בשער שלה כשנתלש, וכן שהפאה מותרת גם לפי הסבר מוסף הערוך לירושלמי, אך המהר"ר מינץ אוסר להתקטש בפאה ואפילו בבגדי משי הדומים לשער - ונראה שכוונת הספר דת משה וישראל לדייק מכך שהמקור חיים הביא מקור לחבישת הפאה מהירושלמי, והרי הירושלמי לא התיר חבישת קפלטין במקום שהרבים בוקעים בתוכו - אמנם אין לדייק כך שהרי דבריו נסובים ללמד שחבישת הפאה הותרה - וכלל לא דן בגדרי ההיתר, ובודאי שלא עלה על דעתו להורות בנדון אם שלטי הגבורים התיר גם ברחוב, ובפרט שהמקור חיים הרי הביא שם גם את המהר"ר מינץ שאסר ודברי המהר"ר מינץ הרי אמורים רק ברה"ר - ואם נדייק את דבריו הרי יצא להיפך שמפרש שהמהר"ר מינץ אסר ברחוב ושלטי הגבורים התיר אף ברחוב; שו"ר במאמרו של הרב אליעזר פולק (בירחון אור ישראל כ"ב) שמדייק מכך שהמקור חיים הוצרך להביא ראייה להיתר: "גם בספר מוסף הערוך מייתי ירושלמי דמותר" שקשה מדוע הוצרך להביא את הירושלמי דרך מוסף הערוך ולא ישירות, ועוד קשה שהרי הירושלמי אמנם כתב היתר "היוצאה בקפלטין שלה אין בה משום ראשה פרוע" אך גם אסר "הדא דתימא לחצר אבל למבוי יש בה משום יוצאה וראשה פרוע", וכן קשה כיצד הביא מוסף הערוך הביא ירושלמי שהתיר - הרי בירושלמי לא מפורש שמדובר בפאה ובמוסף הערוך לא מפורש היתר, ועוד קשה מדוע המקור חיים לא כתב להדיא שמתיר רק בחצר [וכשהביא את המהר"ר מינץ האוסר הרי הכיח שכוונתו דוקא לרה"ר] - מכל זאת נראה שהמקור חיים לא ראה את הירושלמי בפנים אלא דרך מוסף הערוך, ולא ידע שביירושלמי אוסר קפליטין במבוי וממילא חשב שמצא מקור להיתר הרמ"א במוסף הערוך שהביא את הירושלמי - ונמצא שהמקור חיים דוקא הבין שהרמ"א

והיעב"ץ היו לומדים כך אילו יכלו^א, האם בנדון דאורייתא יכול משהו לומר בבטחון שלטי הגבורים קאי על רה"ר אף שלפ"ז ראיותיו דחיות בזמן שניתן לפרשו על חצר באופן מאיר^א, בפרט שבכל דבריו לא הזכיר להדיא דקאי על רה"ר^א. מלשון שלטי הגבורים משמע שלא נכתב כהגה"ה על הרי"ף אלא הוא תשובה למעשה שהעתיקה כאן, ולפ"ז הנשים שנהגו לכסות ראשן בחצר כדעת אוסרים החלו לצאת בפאה לחצר מאחר וכל איסורו מדת יהודית, אבל לרה"ר שמפורש בפוסקים שצריך רדיד - לא פרצו שהרי רק מאות שנים לאחר מכן החלו לפרוץ בזה^א כפי עדות הפני יצחק שבמקומו אין פרוצות בכך, ומה שלא טרח לכתוב שכוונתו רק להתיר לחבוש פאה מגולה בחצר הוא מפני שהיה פשוט לו שברה"ר אסור שהרי דן ממראה עיניו והמציאות היתה ברורה לכל^א, וכן מדויקים דבריו במה שהאריך "לנשים היוצאות בכיסויי שערות שלהן כשהן נשואות"^א, וברור שפשוט היה לו שפאה אסורה ברה"ר כי פריעת ראשה היא בזיון לאשה ואיך יעלה על הדעת שצריך לבאר שלא לחקות את הסוטה בניולה^א, וגם קאי על המשנה שיוצאה בפאה בחצר וראיתו רק מהמפורש במשנה דקאי על החצר^א; (בהערה) רואים מהסוגיא בנזיר שהפאה נותנת לבעל בדיוק את מה ששער נותן, וא"כ ה"ה גם כלפי איסור פרועת ראש^א, וכן רואים במקור חיים שפירש את שלטי הגבורים בחצר^א, וכן הסבירו הפני יצחק והגדולת מרדכי^א. שלטי הגבורים

הערות והוספות

התיר גם ברה"ר.

החלק יצחק לא למד כן בדעת שלטי הגבורים אלא בדעת הדרכי משה, גם הפני יצחק רק אמר מסברא שלטי הגבורים התיר רק בחצר וממבוי למבוי לאחר שראה שכך המנהג, אך מיד חזר בו כי "כל החולקין עליו לא הבינו כן בדבריו", וגם המקור חיים כלל לא אמר דבר הדומה להבנה זו (כמבואר בהערה צא), ואת הגדולת מרדכי לא ראיתי בפנים, וגם אילו היו לומדים כן בשלטי הגבורים אנו לא ננקוט כאחרונים בודדים בניגוד לרוב רובם של האחרונים שלא אסרו כלל או שאסרו רק משום דת יהודית או משום מראית העין, וכן המנהג, וכן הורו גדולי אירופה הלכה למעשה, וכן מורים כל המורים היום שהפאה הצנועה מותרת אלא שחלקם אמרו שהיו שמחים יותר אם לא היו נוהגות לחבוש פאות מאחר ונשים רבות הרחיבו לעצמן את ההיתר גם לפאות פרוצות.

יכלו גם יכלו ללמוד כך כפי שלמדו בעצמם אך לא רצו לייחס לשלטי הגבורים שיפסוק נגד הבלתי.

א' - גם אם נפרשו על חצר אכתי אין הוכחה שברה"ר האיסור יהיה מן התורה ולא יועילו שינויי המנהגים, ב' - גם כשיש מעט דעות שהנדון הוא דאורייתא מצאנו שהמנהג להקל חזק יותר (רמ"א יו"ד של"א ב', הובא לעיל), ג' - בפרט בנדון דידן שכל מהות דת יהודית היא להיות צנועה כפי התקן שנוהגות בו הנשים כיום ואין זה תקנון צניעות שאינו משתנה - הרי שמי שאינה משנה מהנהג אצל הצנועות שבמקומה הרי שמקיימת את דת יהודית בהידור, ד' - הבנת שלטי הגבורים אינה כלל חד משמעית כמבואר לעיל, ה' - המתירים כלל לא הוצרכו לשלטי הגבורים כדי להתיר וממילא אין כל כך חשיבות למה הוא התכוון.

כמו כן יש לתמוה שכלל לא מוזכר בדבריו דקאי רק על החצר - ובכך נתן מקום לכל כך הרבה חכמים לטעות בדבריו, וראה בהערה צו. אם צדקו דברי נביאות אלו המתבססים על דיוק קלוש כל כך שכתב "מהא דשנינו", "והתם" - הרי שהיה לו לכתוב את עיקר הנידון ולהביא את המחלוקת אם גילוי שער מותר או אסור בחצר ולא היה די לו לכתוב שמוכח מהתלמוד שכבר אז יצאו בפאה לחצר ולהוכיח שהפאה היתה גלויה ושמייירי בנשואות, וגם היה לו להכריע לאיסור מאחר וקיום דת יהודית היא שלא לפחות מהנהג אצל הצנועות באותו מקום; ומ"ש שברה"ר היה מוסכם שצריך רדיד ולפ"ז לא יכול היה להיות נדון על פאה - הרי מפורש ברמב"ם (אישות י"ג י"א) "מקום שדרכן שלא תצא אשה בשוק בכפה שעל ראשה בלבד עד שיהיה עליה רדיד החופה את כל גופה..."^א, וראה בפרישה (אה"ע קט"ו ט' בתירוץ ב') שכפה שהיא כיסוי מלא תלויה במנהג המקומות משא"כ כיסוי שאינו מלא מחייב רדיד בכל מקום - ולפ"ז פאה שהיא כיסוי מלא תלויה במנהג המקומות; מאריכות לשונו "לנשים נשואות היוצאות בכיסויי שערות שלהן כשהן נשואות אבל במקום קליעת שערן נשואות שערות חברותיהן" אין לדייק שכוונתו להודיע שמדבר על אלו שמחמירות לכסות שערותיהן בחצר כי אז העיקר חסר מן הספר כי היה צריך להוסיף "בחצר" שזהו עיקר המכוון, ונלענ"ד שכוונתו לומר שמייירי בנשים שמכסות שערן אלא שנוהגות לכסות בכיסוי רגיל את עיקר השער ועל מקום הצמה מניחות פאה - שאז לשונו מדויקת להפליא, ובכך גם מובן מדוע חששו שתשלוף את הפאה בשבת.

אם לשלטי הגבורים המציאות שהיה חי בה היתה ברורה - הרי לנו אינה ברורה כל עיקר, וחזינן שרבים דנו בדבריו אף שלא היו רחוקים ממקומו ומתקופתו והללו אומרים בכה והללו אומרים בכה בדעתו, ואדרבה הקרובים אליו ביותר במקום ובזמן פירשו דבריו דקאי על רה"ר; ומה שבזמן הפני יצחק לא פרצו בחבישת פאה ברחוב - הרי חזינן מהחולקים על שלטי הגבורים שבארופה כן פרצו בזה באותה תקופה, ואף אין לומר שגדרי הצניעות הולכים ונפרצים שהרי חזינן שעד לפני זמן קצר כמעט כל הנשים באירופה גילו שערן וכעת כמעט ולא תמצא אשה כשרה שתעשה כן [בעיקר בזכות חכמת רבני אשכנז שהורו להן לחבוש פאות], וכן חזינן שרוב בנות ספרד שהגיעו לארץ הסירו את מטפחתן - וחזרו לכסות שערן רק בעקבות שהחלו ללמוד במוסדות חינוך אשכנזים שהורו לחבוש פאות - ורק בעת האחרונה חזרו מעט מעט לחבישת מטפחת ללא רדיד בהשפעת התעמולה של אלו ששתו מהבור ולאחר מכן זרקו אליו אבנים, ולכן ברור שאי אפשר להקיש מהנהג במקום אחד בתקופה מסוימת על מקום אחר או על תקופה אחרת כי גדרי הצניעות משתנים תדיר, ומסתבר שגדרי הצניעות מושפעים גם מהנהג בחברה הגויית שסביב [שהרי ברור שלא הרי גדרי הצניעות הנצרכים בארצות ערב שבהן הנשים מכוסות לגמרי כהרי הנהגות הצניעות שבארצות שהגויות פרוצות בהם ביותר].

התבאר לעיל הערה צו שזה ליתא.

חזינן אצל חובשות הפאה שאילו הפאה תיפול מראשן מהרוח ברחוב - הן תתביישנה מאד, וכן חזינן אצל הפרוצות ההולכות בביגוד מינימאלי - שאם פריט לבוש יפול מהן ברחוב - הן תתביישנה מאד אף שבסיטואציות אחרות נוהגות לגלות עצמן כך, ומוכח שאינו דומה מתבייש מעצמו למתבייש מאחרים (סנהדרין מ"ב), ואם הן נוהגות כך על פי ציווי המוזהר הרי שכלל אינן מתביישות, וממילא אין מכאן הוכחה.

אין כאן דמדומי ראייה שהרי באותה מדה היה ניתן לפרש שקאי על היוצא מהמשנה שדוקא בשבת אינה יוצאת לרה"ר אך בחול מותרת, ואדרבה מוכח מדברי הרמב"ן שכל שהגבילו את חבישת הפאה לחצר ולא לרה"ר הוא לא מפני הלכות פריעת שער אלא רק מפני שאינו מצוי שיראה אותה שם וממילא אין צורך להתיר פאה וכבול יותר משאר תכשיטין מאחר ואינו רואה אותה שם - אך ביום חול שאין איסור טלטול אין שום חשש בזה, ואדרבה לפי המציאות שלנו שבעלה רואה גם רואה אותה ברה"ר - אין לאסור לה להתייפות בפאה ברה"ר כשנמצאת שם עם בעלה, ואשתו של אבא חלקיה תוכיח שכדאי לעשות את כל ההתייפות שמותר.

אין כאן גזירה שוה "פאה" "פאה" לתת את אותן הגדרים לכל הסוגיות - אלא הפרת הנזירות תלויה במיעוט יופיה ומסתבר שהפאה לא ממעטת את יופיה כי אחרת מדוע שתלכנה בפאה, ואיסור פריעת ראש דת משה תלוי בכיסוי והרי השער מכוסה גם בפאה, ודת יהודית תלויה בכך שאינה משנה את מנהגי הצניעות - ובמקומות שחבישת הפאה מקובלת הרי שמתקיימת תקנת דת יהודית, ומה שאסור לה להיות פרוצה מחייב שהפאה ושאר בגדיה יהיו צנועים ואין להסיק מזה שאסורה לחבוש פאה צנועה.

הוצרך לפרש שהראשונים המתירים גילוי שער בחצר מוכרחים לפרש שהפאה מיועדת רק לנשים ששערן פגום שהרי הנשים ששערן תקין לא הוצרכו לכך¹⁷, והוא שסובר שגילוי שער מותר בחצר יכול לסבור שכל הנשים התקשטו בפאה¹⁸ [לא התייחסתי לשאר דבריו עד סוף הפרק כי נכלל במה שכתבתי לעיל].

פרק ח', דברי הפרי מגדים

פמ"ג (א"א ע"ה ה'): עי' מג"א שיוצאת בפאה משערותיה אפילו לרה"ר, וגם הלבוש לא חלק, ולבאר שבע דוקא כשמכוסה, והמדינות שיוצאות בפאה מגולה יש להם לסמוך על השו"ע, וכן משמע מדבכתובות לא העמידו שבפאה הוא דת יהודית; עט"ז: לרמ"א שער באשה ערוה ופריעת ראש הוא לא בנחתך, ויש אוסרים שכל ההיתר דוקא במכוסה, והלבוש אוסר בשער של עצמה שנחתך וחיברה וא"כ חולק על הד"מ שהתיר גם בשער של עצמה; פמ"ג (מ"ז ש"ג ט'): אם נאמר שבקרא ק"ש מול שער האסור צריך לחזור - ג"כ כשקרא מול פאה, וי"ל הואיל וכל הספק בפאות הוא מדרבנן - לא גזרו על ספיקן; פמ"ג (א"א צ"א ד'): אין לגבר ללכת ד"א בפאה מפני מראית העין; מ"ב (ע"ה ט"ו): נחלקו אם יש פרוע ראש בפאה וכתב הפמ"ג שהמדינות שיוצאים בזה יש להם לסמוך, ומשמע שאף בשער של עצמה שנחתך, ובמגן גבורים החמיר בזה, ואם אין מנהג המקום ללכת בפאה הדין עם המחמירים מפני מראית העין; הפמ"ג בספרו אם לבינה חזר בו ואסר לצאת בפאה בכל מקום כי פאה משער תלוש ותחתיו תפור בגד יש מראית עין לגבר ללכת ד"א ושם הוי מדת חסידות משא"כ לאשה פרוע ראש הוא מדאורייתא כשאינה מכוסה, וכשאינה מכוסה כשאר נשים הוי דת ישראל גם עם מטפחת, ושלטי הגבורים מיירי במכוסה או בפנויה¹⁹, ויש גם איסור בחוקותיהם לא תלכו אם מכוונים לכך כשעושה להכעיס או שלא יכירו שהוא יהודי, ואפשר שאינה עוברת על דת יהודית כשכל בני המדינה הנהיגו ללכת כך מקדמת דנא מקודם מתן תורה ועד עתה²⁰, ואין איסור מראית העין כשיש סימן מובהק שאינו משערה²¹; לאור חזרת הפמ"ג מוטל על כל אחד להשפיע על בני ביתו להסיר את הפאות²².

הערות והוספות

¹⁷ זה ליתא, ראה הערה צא.
¹⁸ אם בסוג הוכחות כזה עסקינן הרי כמות גדולה הרבה יותר של אחרונים הסבירו את שלטי הגבורים על רה"ר - מהם הסכימו עמו ומהם חלקו עליו.
¹⁹ המושכל ראשון הוא שכל הנשים [שיכלו להרשות לעצמן] חבשו פאה היכן שהיה מותר להן שהרי הפאה עשויה לנוי ואין אשה אלא לנוי, וללא ראייה חזקה אי אפשר לומר שרק הנשים ששערן דליל או לבן חבשו פאה, ואת לשונות הראשונים שנשים ששערן פגום חבשו פאה הסברתי לעיל בהערה נח שכוונתם לומר שרק לגביהן שייך להחשיב את הפאה כגופה לגבי איסור הנאה ממת וכדו' כי הן "קושרות" פאה לשערן באופן קבוע, ואילו הנשים הרגילות "צוברות" שער על שערן באופן שאינו קבוע ולכן לא שייך שיאסר באיסור הנאה ממת, וכ"כ בבנין ציון (ק"ד).
²⁰ חזינן ששלטי הגבורים יכול היה להיות עם הדיוקים שדויקו לעיל מלשונות הראשונים שחובשות הפאה הן רק בעלות השער הדליל או הלבן, והנה לנו עדות קדמון שדיוקים אלו ליתא.
²¹ למאי דהתבאר אין נפ"מ אם הפמ"ג התיר פאה ברה"ר שהרי כך הוא מנהג הצנועות היום, ומ"מ יש לדון בדבריו משום יגדיל תורה. לתירוץ זה דמיירי בפנויה [וכ"כ בשו"ת הרי בשמים (ל"ו) ובשו"ת יביע אומר (ה' אה"ע ה' ד') שהעמידו בארוסה המותרת בגילוי שער] תו אין הכרח ללמוד שהסוגיא מיירי בפאה מכוסה, וממילא בנשואה אכן אין חשש שתסיר את הפאה, ולפ"ז כלל אין ללמוד מהסוגיא שהנשואות חבשו פאה מכוסה אלא מגולה, וממילא דברי שלטי הגבורים מיירי גם ברה"ר, וק"ס כל ההכרח לבנין שבנה בספר זה.
²² כלומר שהפמ"ג מודה שאפשר שדת יהודית משתנית לפי מנהג המקומות, אלא שלא ס"ל שיכולה להשתנות לפי שינוי התקופות, ובזאת כנראה שלא נהגו כמותו כל בית ישראל ששינוי מנהגם וכבר אינן לבושות צעיף או רדיד, וגם אינן מכסות את פניהן אף שמקדמת דנא ודאי עשו כן, וגם מדברי הראשונים לא משמע כמותו, כמבואר בהערה מג, ומה שדחו שהראשונים לא מיירי בעניני דת יהודית אלא בתוספת צניעות - ראה בהערה מג.
²³ מבואר בשו"ת הרב הילדסהיימר אה"ע ב' ל"ו ובאג"מ אה"ע ב' י"ב שכדי להנצל מחשש מראית העין די בשינוי מועט הניכר לעיני נשים או לגברים פרוצים הצופים בנשים המאפשר להבחין שזו פאה, ואין צורך שההבדל בין הפאה לשער יהיה בולט כל כך שגם גברים צנועים יבחינו בו [כפי שדי בקשקשי דג בדם דגים כדי להנצל מאיסור מראית העין (שו"ע יו"ד ס"ו ט)], ולכן מאחר ועל פי רוב פאה אינה נראית כשער הראש לעין בוחנת מפני שהיא מלאה או מסודרת יותר וכדו' - הרי שאין לחוש בחבישתה משום מראית העין, גם הגר"ח קנייבסקי שליט"א אמר לנו שהבעיה היא רק כאשר כלל אינו ניכר שזו פאה [לא ברור לי אם כוונתו מחשש מראית העין או מחמת הצניעות], ובהליכות שלמה (תפלה כ' הערה י"ב) כתב שאף שהתירו לצאת בפאה אך אין זה מדרך הצניעות שיהא המראה דומה לפנויה אלא צריך שיהא ניכר בקלות שאין זה שער טבעי.
²⁴ כדי להתיר את חבישת הפאות הצנועות כיום אין צורך להסתמך על השלטי גבורים, הדרכי משה או הפרי מגדים אלא מאחר והפאה הפכה גם לנחלת הנשים המוחזקות בצניעות - לכל אשה הרשות לחבוש פאה צנועה, וכלל אין חשיבות לעובדה שהפמ"ג חזר בו [אם אכן חזר בו, שהרי מנין שנסמוך על כתב יד שחזר בו נגד דבריו המפורשים כאשר לא פורסם ברבים שחזר בו, ועוד - יתכן שחזרתו היא רק על דרך ההתעוררות בהתאם למצב דורו ואינה הוראה לדורות], ומאחר ויפתח בדורו כשמואל בדורו - יש לנו לברר עם פוסקי הדור אם לפי מצב הדור יש להתיר להן לחבוש פאה, ואכן לא מצאנו מי מהם שפוסק שפאה צנועה אסורה ברה"ר. כדי לומר שהמנהג אינו יכול להשתנות יש להוכיח שהמנהג התבסס על נתון שהשתנה, ולכן אילו המנהג היה מבוסס על שלטי הגבורים אולי היה ניתן לומר כן, אולם מאחר והמנהג מבוסס על כך שאין איסור תורה בשער תלוש ועל ההבנה שדת יהודית אינה תקנה שאינה משתנה אלא היא חובת האשה לנהוג כמנהג הצנועות שבדורה - לכן לא שייך בזה לומר שהמנהג הוא בטעות, וממילא נאמר על זה פוק חזי, וכן הא דיבמות (ק"ב). דאם יאמר אליהו שאין חולצין בסנדל אין שומעין לו שכבר נהגו העם.

הערות על הספר פאה נכרית בהלכה

(ל"א ליפשיץ, ירושלים)

פרק י"ג, ישוב וביאור דברי המג"א.....61
דברי שו"ע הרב.....61
פסק פמ"ג המובא במ"ב.....62
פרק ט'.....62

פרק ז', ביאור הסוגיא בברכות.....57
פרק ח', דברי בעל שלטי הגבורים.....58
פרק ט', יישוב דברי בעל שלטי הגבורים.....58
פרק י', דברי הדרכי משה והרמ"א.....58
פרק י"א, ישוב וביאור דברי הדרכי משה והרמ"א.....59
פרק י"ב, דברי המג"א.....60

פרק ז', ביאור הסוגיא בברכות

טפח באשה ערוה למאי אילימא לאיסתכולי בה... אלא לאשתו ולק"ש - מבואר שישנו דין שלא להסתכל על אשה האסורה לו ואפילו על מקום מגולה פחות מטפח, ודין זה נלמד מולא תתורו⁷⁷, ומהפסוק וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע לְמַדּוֹ שְׂלָא יִהְיֶה רָע לְךָ כִּי יִהְיֶה רָע לְךָ יָבוֹא לְטוֹמְאָה, ומהפסוק לא תקרבו לגלות ערוה⁷⁸, ומלא תנאף⁷⁹; ועוד דין יש שאסור לומר דבר שבקדושה כנגד ערוה דאסור אף כנגד ערות אשתו אך רק מול מקום המכוסה בשיעור טפח; לנשמת אדם היה פשוט שכלפי דין ק"ש שער הוא ערוה דרבנן, והסתפק לגבי שוק ונטה לומר שהוא דרבנן⁸⁰; החידוש במה שהשוק הוא ערוה הוא כי באיש הוא מגולה וגם באשה לעתים מתגלה, והחידוש בשער ובקול הוא שהם ערוה אף שאינם מגופה; חשש ההרהור הוא דוקא במידי דאינו רגיל להתגלות אבל לא חיישינן בקול דיבור שרגילים בו ומראה שער בתולה הרגילה בגילוי שער ובמראה פנים; כתב בתוס' הרא"ש שקול באשה לא נאמר לגבי ק"ש אלא שאסור לשמוע קול הנשים, וגם הטור השמיט דין קול באשה לגבי ק"ש; הערוה האוסרת את הדבור מן התורה היא ערוה ממש והאיסור אינו מחמת ההרהור אלא מחמת המאיסות כצואה ולכן אסור אף כנגד ערות עצמו, וטפח באשה וכדו' אסור מדרבנן מחמת ההרהור; לדעת הרמב"ם קול ושער לא נאמרו לגבי ק"ש אלא לאיסור שמיעה והסתכלות ויתכן שטעמו כי הכתוב לא קרא להם ערוה כמו בשוק; נמצא שלרוב הראשונים שוק קול ושער אסורים גם לק"ש, לרא"ש טור ורי"ו בקול האיסור אינו לק"ש, ולרמב"ם שער וקול אינם לק"ש; לכו"ע האיסור הוא רק בדבר שדרכו להיות מכוסה. מכל הנ"ל מבואר שדין שער באשה ערוה אינו קשור לדין פרוע ראש כי דין פרוע ראש טעמו משום פריצות ומקומו ברה"ר ודין ערוה הוא על האיש ומדרבנן משום הרהור ומקומו אפילו בבית; דין פרוע ראש הוא הגורם שהשער יהיה מכוסה ויאסר לקרוא כנגדו ושייך שיהיה זה בלא זה⁸¹.

הערות והוספות

⁷⁷ צ"ע דלא מצאנו בחז"ל שילמדו מפסוק זה איסור הסתכלות אלא אמרו בפרק מאימתי (ברכות י"ב): "אֲחָרַי לְבַבְכֶם זֶה מִינּוֹת... אֲחָרַי עֵינַיְכֶם זֶה הִרְהוּר עֵבִירָה שְׂנֵאֵמַר שְׂמִשּׁוֹן אֶל אֲבִיּוֹ אוֹתָהּ קָח לִי פִי הִיא יִשְׁרָה בְּעֵינַי...". ואולי קסבר רבינו יונה שהמסתכל בערוה כדי ליהנות קרוב הדבר שיבא לידי הרהור עבירה, ויש לעיין; לכאורה דברי רבינו יונה הם נגד המפורש בברייתא בע"ז (דף כ') שאפילו האיסור להסתכל באשת איש נלמד מ'ונשמרת', ועכ"פ הרמב"ם בסה"מ (ל"ח מ"ה) ודאי לא ס"ל כרבינו יונה בזה שהסביר שלא בכל הסתכלות עובר משום ולא תתורו אחרי עיניכם אלא שמי שרגיל להסתכל בעריות תמיד עובר משום לא תתורו דאמרו בנדרים (כ'). שכל הצופה בנשים סופו בא לידי עבירה (ממו"ר שליט"א).
⁷⁸ אפילו לדעת הרמב"ם אין בזה אלא איסור דרבנן כמבואר באיסורי ביאה (כ"א ב'), וההסבר הוא שלא שייך קריבה ללא שיתוף פעולה, והרי בהסתכלות באשה - היא אינה משתתפת (ממו"ר שליט"א).
⁷⁹ לכאורה אינו שייך לא תנאף בהסתכלות ללא שיתוף פעולה, אלא הכוונה שם להחלפת מבטים מסוג מאד מסויים ולא להסתכלות פסיבית, וגם בזה מסתבר מאד שאינו אלא דרבנן שהרי כל עשרת הדברות הם עבירות שמחוייבים עליהם מיתה - וזה לא שייך לגבי הסתכלות.
⁸⁰ מפורש בראשונים שהוא מדרבנן, ויחיד הוא הנשמת אדם ה' א' שהסתפק בזה.
⁸¹ אמרה התורה שמצוה לגרש (לבוש אה"ע ק"ט א') אשה שאינה מתנהגת בצניעות "וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא תָן בְּעֵינַי פִּי מִצָּא בָּהּ עֲרוֹת דְּבַר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתָתָא...". וממילא למדנו שהתורה מעונינת שהאשה תתנהג באופן שאינו מביא לידי הרהור פריצות [וכן מדוייקת לשון שלטי הגבורים (שבת כ"ט)]. שתלה את היתר ההתנהגות "מותרות בנות ישראל להתקטט בהן" בכך שאינו ערוה, וכן מבואר מדברי השואל בשאלת יעב"ץ ב' ח' (ובלא בספר פאה נכרית בהלכה שפירש. שהלכות ערוה. הו. רב. חובת האישה בעת אמירת דברים. שבקדושה ואינו. גשירות. לחובת. התנהגות. האשה.); הסביר הסמ"ק (קפ"ד) שכוונת "ערוה" היא כמבואר בכתובות כגון שיוצאת וראשה פרוע, וממילא ניתן לומר שמה שאינו בגדרי "ערוה" כלפי ק"ש מאחר ודרכו להתגלות - גם אינו בכלל ערוה כלפי גירושין וכלפי סוגיא דפרוע ראש אף שאינו אותו איסור [ויש לדון בזמן שכולן הלכו בגילוי שער אם שייך לומר דבר זה שהרי ברור כשמש שלא הביא לידי הרהור, וגם גילוי שער אינו מאוס כערוה המשולה לצואה]. מאחר וגדרי הדינים שונים שייך שיהיה איסור פרוע ראש ללא ערוה ולכן אם כולן מגלות שער ברה"ר יתכן לומר שעוברות על איסור פרוע ראש אך אינו מביא לידי הרהור מאחר ורגילים במראה כזה - וכן הורו כמה אחרונים למעשה שמוותר לקרוא ק"ש כנגדן, והחולקים סברו שמאחר ודרך הצנועות לכסות את שערן - אכתי הוא בכלל חשש הרהור גם כנגד שער הפרוצות, וכן שייך שיהיה דין ערוה כלפי ק"ש ולא כלפי איסור פרוע ראש כגון ששערה מתגלה בבית - שגילוי שער שדרכו להיות מוסתר מביא להרהור אף כלפי בעלה אף שמוותרת להתנאות בשערה לפניו. ומ"מ אם הדרך היא לחבוש פאות מגולות הרי שמראה זה כלל אינו מביא לידי הרהור, וגם אם נדמה את הפאה לשער [לפי מיעוטא דמיעוטא דפוסקים שנקטו שהתורה אסרה מראית שער ולא רק שער מחובר] - מ"מ דומה הוא לשער הבתולות המותרות לצאת בו - ואף הפוסקים שבעבר נקטו שאסור לקרוא ק"ש כנגד פאה יודו שהאידינא שרי; והשתא דאתינן להכי אולי היה ניתן עוד לומר שמאחר ולשון שלטי הגבורים (שבת כ"ט). מוכיחה שתלה את היתר ההתנהגות "מותרות בנות ישראל להתקטט בהן" בכך שאינו ערוה, וכן סבר

פרק ח', דברי בעל שלטי הגבורים

שלטי הגבורים החל דבריו ב"נשים היוצאות", וסיים בשני ענינים: "שער באשה ערוה לא הוי" ו"וגם לא משום פרועת ראש", ונראה שבא לאפוקי משני טעמים שמחמתם היה צריך לאסור לצאת בפאה - משום פריעת ראש ומשום ערוה, ותמוה שהרי רק איסור פריעת ראש הוא הקשור לענין, ומה ענין ערוה לכאן¹⁰⁷, אלא שיתכן שבא לומר גם שמותר לקרוא ק"ש כנגד הפאה; אינו מובן מדוע האריך לאפיין שרק שער הדבוק לבשרה ממש ונראה גם בשרה עם השער שייך בו דין שער באשה ערוה - הרי אם דרכן לגלותו ברה"ר אין בזה משום ערוה אף ללא שבשרה יראה¹⁰⁸; מה הראיות מערכין ומברכות מרש"י והרא"ש¹⁰⁹; הוסיף עוד שעשועי דאורייתא¹¹⁰.

פרק ט', יישוב דברי בעל שלטי הגבורים

לדברינו ששלטי הגבורים קאי רק על חצר מיושב שהוא דן גם על אם מותר לצאת בפאה לחצר ואם מותר לקרוא ק"ש כנגדה, וכתב שאף שהפאה מכוסה בשוק מ"מ מותר לקרוא כנגדה ואינה כשער שאסור לקרוא כנגדו אף כשמכוסה רק בשוק כי שער באשה ערוה הוא רק בשער הדבוק לבשרה ולא בפאה שאינה "גוף", ולכן הקדים לדון על ערוה כי איסור הפריעה בחצר הוא מנהג בלבד ואילו דין ערוה כלפי ק"ש הוא איסור, והחילוק הוא כי פאה נחשבת כשער כלפי פריעת ראש שהרי התורה אסרה את מראה השער שמתנאה בו ואילו לגבי דין ערוה הפאה אינה עצמיות הגוף ולא חל עליה שם ערוה; וראייתו מהרא"ש היא מכך שמיקל בקול אשה כלפי ק"ש כי אינו עצמיות הגוף, ובערכין רואים שפאה אינה כגוף ממש שהרי מועיל לומר בה "תנו" - ולכן פאה אינה בדין ערוה לק"ש כי אינה עצמיות הגוף, וראייתו מרש"י היא לפי גירסת הגר"א "שער [ולא "שוק"] באשה ערוה להסתכל, וכן באשתו ולק"ש" כלומר שחידושו של רב ששת שגם בשער אסרו להסתכל אף שאינו גוף כמו אצבע קטנה ומפרש רש"י שה"ה דין ערוה דשער הוא גם לק"ש ולא רק להסתכל¹¹¹; מכל הלין נוסף נדבך להוכחה ששלטי הגבורים מיירי בחצר אך ברה"ר הפאה היתה תמיד מכוסה - שאז יש הוה אמינא שאסורה בק"ש כדין מקום מכוסה¹¹².

פרק י', דברי הדרכי משה והרמ"א

טור (או"ח ש"ג): יוצאת בחצר בפאה [משמע שאסורה לצאת בשבת בפאה לרה"ר]; ד"מ (או"ח ש"ג ו'): מצאתי בשלטי הגבורים שמותר לנשואה לגלות פאה אף משער שלה דאינו ערוה אא"כ השערות המדובקים בבשרה, ולא התלושים - אף שעשתה לקישוט ~ שלטי הגבורים כתב שאין בפאה דין ערוה דק"ש וגם שאין בה משום פרוע ראש, ולעיל התבאר שכוונתו רק לומר שאין בזה משום ערוה כלפי ק"ש, וממילא אינו מובן מדוע הד"מ בסי' ש"ג מביא שאין בזה ערוה וגם קשה מדוע לא הביא שאין בזה משום פרוע ראש¹¹³, לשון הד"מ שמותר "לגלות" ומשמע שדרכה בכיסוי, וקשה שהרי לשלטי הגבורים אין לומר שהפאה היתה מכוסה¹¹⁴, ועוד קשה מדוע כלל לא הזכיר רה"ר¹¹⁵, וקשה מדוע לא הזכיר לשון יציאה¹¹⁶, עוד קשה שהטור התיר

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

השואל בשאלת יעב"ץ (ב' ח') - א"כ יתכן שבדבר שכולן רגילות לגלותו ולכן אינו מביא לידי הרהור - מסתבר שיהיה מותר גם לצאת בו, וכן מצינו שגילוי הזרועות בעת הטויה מוגדר כרת יהודית - כלומר כמנהג הנשים [שעל זה כתב בתוס' ר"ד כתובות ע"ב. שאין בו איסור אלא שהנשים נוהגות בזה דרך צניעות], וממילא אם מנהג הנשים הצנועות היה משתנה וכולן היו מגלות זרועותיהן בעת הטויה - כבר לא היתה נחשבת כעוברת על דת יהודית [בל נשכח ש"ופרע הכהן את ראש האשה" אינו איסור עצמי אלא מעיד שכך נהגו לפי הפירוש שהיה עיקר לרש"י].

¹⁰⁷ לדידי לא קשיא שהרי אם אין בזה דין ערוה כי רגילות לכסותו הרי שאין בזה הרהור, וממילא תו לית ביה משום איסור פרוע ראש [אם לא שגזרו בזה להדיא, אך לזה לא מצאנו סמך ברוח], וזו פשוט לשונו שתלה את היתר ההתנהגות "מותרות בנות ישראל להתקשט בהן" בכך שאינו ערוה. ¹⁰⁸ שלטי הגבורים לא תלה את ההיתר בכך שבשרה נראה אלא רק אפיין את השער שעליו חל איסור ערוה - שהוא השער המחובר - זה שהבשר יכול להראות דרכו, לאפוקי שער תלוש; ועוד י"ל שפשוט שגם בתקופתו לא כולן הלכו בפאה מגולה ברה"ר אלא רק חלק מהנשים ולכן הוצרך להיתר עבדון שהרי לא ניתן היה לומר שדרכן לגלותו; ועוד י"ל עפ"י מה שדייקתי לשונו לעיל (הערה צו) ששלטי הגבורים מיירי כאשר גוף השער מכוסה והפאה היא במקום הצמח; עוד י"ל עפ"י מה שדייק מרש"י בברכות בסוגיא דשער הערוה היוצא בבגדו ששיקר הערוה בשער הוא הבשר הנראה עם השער - ראה הערה ט.

¹⁰⁹ התבאר בהערה ט.

¹¹⁰ כבר התבארו בדברי לעיל, ועל הספר 'דת משה וישראל'.

¹¹¹ כבר התבאר לעיל בהערות נד ונה שמאד מסתבר שבזמן חז"ל הפאה היתה מכוסה ברה"ר מדין חובת רדיד שנהגה אז, ולכן היתה הוה אמינא שיש בפאה דין ערוה לק"ש כדבר שדרכו להיות מכוסה, אולם מאז שבטלה חובת הרדיד על ידי מנהג הנשים - תו אין לחוש בפאה משום ערוה.

¹¹² לדברי לעיל בהערה קיד לא קשיא שהרי כל שהביא שאינו ערוה הוא לומר שמאחר ודרכו גם בגילוי הרי שאין בזה הרהור, וכוונתו שאין בזה משום ערוה בהקשר ל"מציא בה ערוה דב"ר וכתב לה ספר פריית" שהוא היסוד למשנה בכתובות שמגרשים את העוברת על דת משה ויהודית - וממילא אין סיבה לאסור משום פרוע ראש, ואין כוונתו בדוקא להקשר של "וְהָיָה מִתְּנִיף קְדוֹשׁ וְלֹא יִרְאֶה בָּךְ עֲרוֹת דְּבָרְךָ" שהוא המקור לדין ערוה כלפי ק"ש אם כי גדריהם דומים; אם כוונת שלטי הגבורים היתה רק ללמד על דין ערוה דק"ש קשה מדוע דבריו לא נכתבו בפרק ג' של מסכת ברכות אלא בהלכות הוצאה בשבת.

¹¹³ כבר כתבתי בהערה נט שפשוט שלא כל הנשים יצאו בפאות מגולות אלא חלקן היו עטופות בשבכה, וכ"ש לפי מנהגם ללבוש רדיד ברה"ר, ושלטי הגבורים רק טען שבודאי שניתן היה לגלות את הפאה כי עשויה לקישוט, וכ"ש למאי דפירשתי בהערה צו בלשונו של שלטי הגבורים ששיקר השער היה מכוסה והפאה היתה רק במקום הצמות.

לצאת בשבת בפאה רק לחצר ואילו לד"מ היה צריך להיות מותר לצאת גם לרה"ר בשבת שהרי אין חשש שתשלוף כי הפאה מגולה^{קכד}, ועוד קשה מדוע הד"מ כתב כן דוקא על הטור בהלכות שבת ולא בהלכות אה"ע^{קכה}; רא"ש וטור: טפח באשה - בנשים נשואות שדרכן לכסותו אבל מותר לקרוא כנגד שער הבתולות, והוסיף הב"י שהרמב"ם השמיט קול ושער שאינן ערוה כלפי ק"ש - וכן העיקר להלכה אלא שטוב להזהר לכתחילה, וכתב הד"מ שיש לחוש משום איסורא דרבים אוסרים, ובסי' ש"ג כתבתי שהפאות אינן ערוה ~ יש להבין לשם מה הוצרך לכתוב שאינו ערוה אם ברה"ר הלכו בגילוי הפאה^{קכו}, ועוד קשה מדוע לא הביא את כל דברי שלטי הגבורים כאן במקום בסי' ש"ג^{קכז}; רמ"א (ע"ה ב): מותר לקרוא ק"ש כנגד השער הרגיל לצאת מחוץ לצמתה וכנגד פאה אפילו דרכה לכסות ~ לפי ההבנה הרגילה שמותר ללכת בפאה מגולה והחידוש הוא שמותר לקרוא ק"ש אף כנגד הפאה של אשה שרגילה לכסותה הרי זה היפך סברת שלטי הגבורים שהפאה מגולה לצורך קישוט^{קכח}, ועוד קשה מהיכן למד שההיתר גם בפאה שדרכה לכסותה - הרי בשלטי הגבורים פרט זה אינו מבואר^{קכט}, ועוד קשה שהרי כשהשו"ע כתב "שדרכה לכסות" כוונתו לא לאשה מסויימת אלא לכלל הנשואות, וא"כ צ"ל שגם כוונת הרמ"א כן וממילא אינו מתאים לפירוש היוצא מדברי הרמ"א שהרי הרמ"א דייק לכתוב באותה לשון שכתב המחבר^{קל}, ועוד קשה מדוע הרמ"א כתב את דין פאה רק בהלכות ק"ש והשמיטו לגמרי בהלכות הוצאה בשבת (ש"ג) ובהלכות פריעת ראש (אה"ע כ"א וקט"ו) אף שהוא דין חמור יותר^{קלא}.

פרק י"א, ישוב וביאור דברי הדרכי משה והרמ"א

לפי ההסבר דלעיל בשלטי הגבורים שהפאה אסורה ברה"ר כמו שער - מובנים דברי הרמ"א שהוא למד ששלטי הגבורים קאי רק אחצר; מרש"י תוס' והר"ן נראה שבחצר מותרת בפריעת ראש, ותמה הב"י על הטור שכתב רק שלא תצא מבעלה דמשמע שהוא דבר שאינו הגון ולכן בשו"ע השמיט את סיום דברי הטור; הד"מ הסביר שכוונת הטור להנהיגת קמחית - ונראה שגדר צניעות זו היא לכסות בחדרי חדרים את המקומות שרגילים להיות מכוסים, וצניעות זו היא לאו דוקא בשערות, וטעם הנהיגה זו משום שעומד לפני המלך [ואינו כגדרי ק"ש ששם הוא משום הרהור ומיאוס], וממילא ניתן לומר שבסי' ש"ג קאי רק אחצר, ולכן לא הביא את שלטי הגבורים כי סבר שמותר לגלות השערות בחצר, ומה שכתב שם שמותר לנשואה לגלות הפאה דאין ערוה אלא בשער הדבוק - כוונתו שצניעות דקמחית אינו שייך בפאה^{קלב}, וכן הסביר בחקל יצחק שהד"מ מיירי רק בחצר^{קלג}.

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

לא הזכיר רה"ר מאחר וקאי על הטור שהביא את בעל התרומות שאין לרחובותינו דין רה"ר, הארכתי בהערה קנ.
מאחר ופשוט שאין כוונתו לדבר על הלכות ק"ש כי אין כאן מקומו, וכי הזהירות משער אשה בק"ש הוא דין על האיש ולא על האשה וכאן הרי כתב "מותר לאשה נשואה לגלות פאה נכרית" דמוכח דמיירי באשה - ממילא ברור שכוונתו להתיר לצאת גם אם לא כתב כן במפורש.
התבאר בהערה נט.

מאחר ושלטי הגבורים ראה לנכון לכתוב הלכה זו על המשנה העוסקת בדניי יציאה בשבת ולא בכתובות במשנה של דת יהודית וגם לא בברכות בסוגיא דק"ש - גם הד"מ כתב כן כאן ולא באה"ע ולא בסי' ע"ה; ועוד - הרי אין דרך הרמ"א לכתוב את כל הדינים, וכ"ש שדין פאה שהתחדש בימיו אינו צריך לזכות להתייחסותו, ואף אם הביאו - ודאי אינו צריך להביאו כמה פעמים (ראיתי).
התבאר בהערה קכא.

קושיות מעין אלו אינן קושיות דלא עלה על דעת האחרונים שידייקו בדבריהם כדברי הגמרא, ולא כך היא צורת הלימוד המקובלת אצל הלומדים את הסוגיות בשרשן ואינם מתעסקים בדקדוקים בדברי האחרונים, ומ"מ התבאר בהערה קכ מה שבי' ש"ג הביא שאין בפאה משום שער באשה ערוה ולא היתה כוונתו ללמד דיני ק"ש אלא הוצאה בשבת, ובסי' ע"ה הוסיף שאף אין בזה משום ערוה כלפי ק"ש שהוא פועל יוצא מכך שפאה אינה כשער.

מה הסתירה - הרי בהערה נט מבואר ששלטי הגבורים לא טען שכל הנשים מגלות את הפאות אלא שהפאה עשויה לקישוט וממילא דרכן לגלותה - וזו בדיוק כוונת הרמ"א.

כבר כתב במקור חיים (ע"ה ב) שאף שמקור הרמ"א הוא בשלטי הגבורים ושמפורש שם שמותר גם בשער שלה כשנלש, אך מה שהרמ"א כתב שההיתר אפילו כשדרכה להתכסות אינו מפורש בשלטי הגבורים - וממילא ברור שאת זאת הוסיף מדעתו הרחבה דאל"ה מה החידוש הנוסף בדברי שלטי הגבורים שאין דין ערוה על הפאה אם היא תמיד גלויה.

גם קושיות מעין אלו אינן קושיות דלא עלה על דעת האחרונים שידייקו בדבריהם כדברי הגאונים, וכ"ש שמוכח שלתפארת הלשון ידייק לכתוב באותה לשון של המחבר, ואם יש להקשות הוא מדוע המחבר נקט לשון יחיד "שדרכה לכסות" ולא לשון רבים "של נשים שדרכן לכסות" אבל ודאי שאין טענה על הרמ"א שמיירי באשה יחידה שדרכה לכסות את הפאה בניגוד לרוב הנשים שמגלות אותה אלא הטענה על הטור והמחבר - שהרי לשון הרא"ש כולה בלשון רבים "בנשים שדרכן לכסות שערן", והטור ערבב לשון יחיד בלשון רבים וכתב "אשה שדרכה לכסותן", והמחבר הפך את הכל ללשון יחיד "אשה שדרכה לכסות", ודוקא לשון הרמ"א מדוייקת לפי מש"כ לעיל בהערה קכח.

קושיא זו של היעב"ץ אינה מובנת לי שהרי מה יש לדרוש מהרמ"א יותר לאחר שהמחבר הביא (או"ח ש"ג י"ח) מחלוקת אם בתכשיטים מותר להתקטט בחצר שאינה מעורבת ובחצר מעורבת ובבית, ופאה בודאי מותרת בחצר שאינה מעורבת כדי שלא תתגנה, ושנחלקו אם למחות בהן, ושלמדו עליהן זכות לשיטת רש"י שאין רה"ר ללא ששים רבוא, ושכל רה"ר היא ככרמלית שדינה כחצר שאינה מעורבת, ומותר, וכתב עליו הרמ"א שהשתנו הרגלי השליפה (ומקורו משלטי הגבורים) - כלומר שהסכים שמותר לצאת בפאה לרה"ר בשבת האידנא, ומה עוד צריך היה לכתוב כדי שנדע שמותר לצאת בפאה בשבת אף לרה"ר, וק"ו ביום חול; ומה שלא כתב זאת גם באה"ע - מדוע היה צריך להוסיף על שלטי הגבורים שגם לא כתב כן לא בברכות ולא בכתובות. מ"מ גם אילו צדקו הדברים שהרמ"א לא התכוון לקבוע כן הלכה, וגם אם נכון הדבר שהח"ח לא לקח על עצמו עצה זו כדי להנצל עכ"פ מאיסור תורה - מ"מ פוסקים אחרים לקחו על שכמם להתיר חבישת פאה בחוץ גם לפני שהמנהג הפך למנהג הצנועות.
לרעיון זה להניח שכוונת הרמ"א במילה "ערוה" היא להנהיג הצניעות של קמחית שלא גילתה בביתה מקום המכוסה וממילא הוא מעין ערוה -

פרק י"ב, דברי המג"א

מאחר שמהמבואר לעיל פשוט שבזמן חז"ל חבשו פאות ברה"ר רק תחת כיסוי, ומאחר וכן היה בזמן הפני יצחק [שחי בדמשק בשנת תרט"ו (1856)] - לכן פשוט שכן היה בזמן שלטי הגבורים [שהודפס באיטליה בשנת שי"ד (1554)]^{קל"ה}, ומאחר והמג"א^{קל"ה} והמקור חיים^{קל"ו} למדו את שלטי הגבורים על חצר וכן היה לומד גם הבאר שבע אילו יכול היה^{קל"ז}, וברור שהמג"א ראה רק את הראשונים שפירשו שרק אשה שאין לה רוב שער צריכה לפאה^{קל"ח}, וכן מוכרח מהמשנה שברה"ר הפאה היתה מכוסה^{קל"ט}, וכן הוא הפשט בראיות שלטי הגבורים מערכין ומנזיר^{קמ"א}, וכן ברור שהמג"א שתמיד מביא את שלטי הגבורים ידע שבכתובות הביא את ריא"ז שאוסר שער בחצר^{קמ"א} - ולכן ברור שגם המג"א למד שברה"ר הפאה היתה מכוסה כי שלטי הגבורים מיירי רק בחצר, ובזה סרו מעליו קושיות הבאר שבע. כתב הרמ"א שמותר לקרוא ק"ש כנגד פאה אפילו דרכה לכסות - וכתב המג"א שכן הוא בשו"ע ובשלטי הגבורים שמותר לכתחילה כדתנן שיוצאת אשה בחוטי שער וכו' דלא כב"ש שחולק והאריך בדברים דחיים, ועי' סי' ש"ג ס"ד, וקשה מדוע כתב שהוא דלא כבאר שבע הרי הקושיות על שלטי הגבורים מובנות לכל והמג"א לא הסביר דבריו במאומה^{קמ"ב}, עוד קשה מדוע גם המג"א לא הזכיר שמיירי ברה"ר^{קמ"ג}, עוד יש לדקדק מה כוונת דקדוק לשונו שהנדון הוא אם ההיתר הוא לכתחילה או לא, עוד קשה מדוע המג"א הביא שראיית שלטי הגבורים מהמשך המשנה [שכתב "יוצאה אשה בחוטי שער וכו'"] כלומר מ"בפאה נכרית בחצר" - והרי מאחר ופשטות המשנה מיירי בפאה מכוסה תחת השבכה^{קמ"ד} הרי שהראיה משם היא נגד שלטי הגבורים וכיצד המג"א מביא משם ראיה בלי להסבירה, ועוד קשה שהמג"א עצמו מביא ראייתו מסי' ש"ג דהיינו מדין חוטי שער ומדוע שלטי הגבורים עצמו לא הביא ראיה מחוטי שער^{קמ"ה}, וגם קשה שהראיה מחוטי שער אינה מובנת שהרי החוטים אינם במקום השער אלא חוץ לצמתה^{קמ"ו} [תנן דלא תצא בחוטי צמר, והסבירה הגמרא שחששו דוקא בחוטי צמר או פשתן שהם חוצצים שמא תתירם לטבול בהם ואתי לאתויינהו, וכן שבחוטי שער של ילדה בזקנה או להיפך חששו שתבטייש ותשלוף אותם ותטלטל, אך בחוטי שער של ילדה אין חשש שיחייכו עליה וגם אינם חוצצים ואינם תכשיט - ומותרים; מהראשונים עולה שהאשה משתמשת בחוטים אלו לקלוע או לקשור שער או שהחוטים כרוכים סביב שער, ולובשת שבכה מעל השער ומעל החוטים^{קמ"ז}, ולעתים השער והחוטים נראים על מצחה - וזקנה עלולה להתבטייש בחוטים של ילדה [או להיפך] ולשולפם מתחת השבכה שתשאר על ראשה, וכן חששו שתרפה את החוטים החוצצים ותטבול ותלבש השבכה בלי קשירת החוטים ועלולה לטלטלם].

הערות והוספות

אין כלל ראיה מוכחת, וגם אינו מסתבר שהרי אף המושג "ערוה" משמעותו גילוי [לראות את ערות הארץ באתם"], אולם משמעותו הרווחת היא בהקשר של הרהור - ואינו מתאים להשתמש במושג זה כדבר הפשוט כאשר מיירי רק בהנהגת צניעות הנובעת מכח "מלא כל הארץ כבודו".^{קל"ג} דע דהקל יצחק פ"א הסביר שתוס' פירש בירושלמי שבחצר מותר גם גילוי שער, ומה שאמרו בירושלמי שהיוצאה בקפלטין שלה אין בה משום ראשה פרוע היא דתימא לחצר - אין הכוונה שגילוי שער אסור בחצר אלא הכוונה רק להדגיש שבמבוי יש איסור גילוי שער, ואם צדקו דבריו וגם צדקה ההשוואה בין שלטי הגבורים לדרכי משה - הרי שלדעת שלטי הגבורים גילוי שער מותר בחצר - דלא כשיטת מחבר הספר.^{קל"ד} ראה הערה צז שמסקנא זו כלל אינה מבוססת.^{קל"ה} אינו מוכרח, כמבואר בהערות קכ-קלג.^{קל"ו} אינו מוכרח, כמבואר בהערה צא.^{קל"ז} אינו מוכרח, כמבואר בהערה עט.^{קל"ח} אינו מסתבר, ראה בהערה נח.^{קל"ט} אינו מוכרח, ראה הערה נט.^{קמ"} אינו מוכרח, ראה הערה נג.^{קמא} אינו מוכרח, ראה הערות עד, עט.^{קמב} אמנם החת"ם סופר הצדיק את הבאר שבע אולם על המג"א שלא הסביר מאומה אין טענה כי מאחר וקיצר מאד מותר היה לו להתעלם מהקושיות על שלטי הגבורים כפי שהד"מ התעלם מהן, ומן הסתם סבר שאינן כל כך קשות כי תירצן כפי שכתב המגן גבורים (או"ח ע"ה אלף למגן ח) שראיות זקיננו המהר"י מינץ דחיות [והסביר אחת לאחת את הדחיות], והסביר שזקיננו עורר מדנים אף שדבריו דחויים מפני שראה שבזמנו מצות כיסוי השער נפרצה וכל כוונת הנשים היתה להדמות לגויות.^{קמג} לא הזכיר רה"ר מאחר וסובר שאין לרחובותינו דין רה"ר, הסברתי בהערה קנ; הפמ"ג (ע"ה ה) כתב שהמג"א התיר לצאת בפאה לרה"ר.^{קמד} אינו מוכרח, ראה הערות קו, קטז, קיט.^{קמה} לא הבנתי את הטענה - הרי ברור שעדיף להביא ראיה מדין פאה לדין פאה מאשר להביא ראיה מחוטים שאינם דומים במהות למראה שער, כפי שברור שגם האחרונים שהחמירו לתת לפאה דין של שער ממש כי סברו שהתורה אסרה מראה שער ולא רק שער ממש - יודו שיש להתיר בחוטי שער ברה"ר שהרי הם רק חוטים ואינם נראים כשערותיה.^{קמו} לפי מה שפירשתי בהערה צו בלשון שלטי הגבורים שכוונתו שהשער מכוסה בשבכה והפאה גלויה על מקום הצמה - יתכן שיש דמיון חזק בין חוטי השער לפאה.^{קמז} התבוננתי במקורות שציין לדין החוטים וראיתי שמכל הראשונים שציין אין עולה שהחוטים מכוסים בשבכה שהרי כמעט כולם לא הזכירו את השבכה, והיחידים שהזכירוהו היו המאירי שכתב שהרבה נוהגות ללכת בשבכה מלבד החוטים [ש"מ שאצל חלק מהנשים החוטים אינם תחת השבכה], הרמב"ם שכתב שקושורת את השבכה בחוטים [לא משמע שהחוטים מכוסים], והרמב"ם שכתב שהנשואות המכסות את ראשן בשבכה אין צריכות חוטים כל כך [משמע שכשהראש מכוסה בשבכה לא לובשות חוטים] - וממילא לא הבנתי כיצד הסיק שהחוטים מכוסים בשבכה, וממילא ברור שגם המג"א הבין שהחוטים גלויים, וממילא ניתן להביא ראיה לדין הפאה הגלויה ברה"ר מדין החוטים.

פרק י"ג, ישוב וביאור דברי המג"א

ברמ"א מוזכר שמותר לקרוא ק"ש אפילו כנגד פאה שדרכה לכסות כי אינה עצמיות הגוף, וכתב המג"א שכ"כ שלטי הגבורים, והסביר המג"א שראיית שלטי הגבורים שמותר לכתחילה בק"ש מכך ששלטי הגבורים מתיר לכתב בפאה לכתחילה בחצר שהרי לשון המשנה שמותרת בפאה לכתחילה בחצר - שמשמע שאין בה אף ענין לכתחילה של צניעות דקמחית, ועל זאת סיים שלבאר שבע שסובר ששער מותר לכתחילה בחצר אין ראייה שפאה קלה משער ולכן אוסר בק"ש, משא"כ לשלטי הגבורים ששער אסור לכתחילה בחצר ופאה מותרת - פאה בחצר קלה משער וממילא יש ראייה שמותרת גם בק"ש, וגם מובן מדוע כתב שהבאר שבע האריך בדברים שאין בהם ממש, והמג"א איירי לגבי ק"ש כפי שהרמ"א קאי לגבי ק"ש - ולפ"ז מתבאר שאין שום מחלוקת בין שלטי הגבורים הרמ"א והמג"א כי לא עלה על דעתם להתיר פאה ברה"ר^{קמח}.

דברי שו"ע הרב

כתב שו"ע הרב (או"ח ע"ה ד'): "ופאה נכרית אפילו דרכה לכסותה מותר לקרות כנגדה וגם מותר לגלותה ואין בה משום יוצאה וראשה פרועה שהוא אסור מן התורה באשת איש", ויש לדקדק בדבריו: א' - כשכתב "אפילו דרכה לכסותה" משמע שתלוי ברצונה ואינו מעיד על הנהגה כללית ואילו לעיל כשכתב על ק"ש כנגד השערות כתב "שער של אשה שדרכה לכסותה", "אבל בתולות שדרכן לילך פרועות ראש" - שמעיד על הנהגה כללית ולא פרטית^{קמט} וכן חסרה בדבריו המילה "אם" אם היתה כוונתו לאשה מסויימת; ב' - אם כוונתו לרה"ר מדוע לא הוסיף "ברה"ר" במקום להאריך "ואין בה משום יוצאה וראשה פרועה שהוא אסור מן התורה באשת איש"^{קנ}, וכ"ש שהמילים "ואין בה משום יוצאה וראשה פרועה" לקוחות מהמשנה שמיירי בדת יהודית^{קנא}; ג' - מדוע הזכיר דין זה בהלכות ק"ש^{קנב}, מדוע כתב "ואין בה משום יוצאה וראשה פרועה שהוא אסור מן התורה באשת איש" דמשמע שעכ"פ יש בזה איסור דרבנן והיה לו לכתוב לשון "ואין בה משום דת יהודית"^{קנג}, ומנין מקורו שמותר אפילו כשדרכה לכסותה הרי שלטי הגבורים מיירי בפאה גלויה^{קנד}, אם היתר שלטי הגבורים לפאות גלויות מיירי ברה"ר מדוע צריך תוספת היתר לקרוא ק"ש כנגד הפאה הרי הפאה נחשבת כמקום גלוי כשער הבתולות^{קנה}, פסק הרב שמותר לצאת בפאה גלויה סותר למה שאסר לצאת בפאה בשבת שמא תפול ותטלטלנה^{קנו}, וביותר קשה שהרי מבואר בראשונים שהפאה היתה מיועדת דוקא לנשים ששערן פגום ולא לכל הנשים שגילו שערן בחצר וברה"ר כולן כיסו ראשן בשבכה - ונמצא שהפאה היתה מגולה רק בחצר^{קנז} ~ ישוב דברי שו"ע הרב: גם שו"ע הרב סובר כמבואר לעיל בשלטי הגבורים שפאה מגולה ברה"ר אסורה מן התורה משום פריצות, והתיר רק לחובשה בחצר, וכן התיר לקרוא ק"ש כנגדה כי שער באשה ערוה הוא רק בשער מחובר, והחידוש הוא רק שאין בפאה איסור שהיה בבית בשער מגולה^{קנח}.

הערות והוספות

^{קמח} המעיין בכל הערותי יראה שבנין זה עומד על יסודות רעועים שבלתי ניתנים להוכחה, ואין בכח דקדוקי לשון להוציא את הדברים מפשטותם כדי לאמץ תאוריה שתתאים לכמה הנחות יסוד הפורחות באויר ללא בסיס איתן, ושככל הדורות הורגלו לפרש אחרת, ושגם המנהג הברור אינו כך, ושיטת לימוד זו של המצאת סברות ואישושן על ידי דקדוקים בדברי האחרונים ללא בסיס איתן לסברות אלו מדברי התלמוד אינה תואמת לשיטת הפסיקה הרואה בדקדוק התלמוד את הגורם הראשון לקביעת ההלכה גם אם לשונות האחרונים לא יתאמו לכך במדויק.

^{קמט} שו"ע הרב נקט לשון הרמ"א כדרכן של פוסקים שמצטטים לשונות ומוסיפים לשונות לקישור, ואת לשון הרמ"א ביארתי בהערה קל, וראה במאמרו של הרב ברוך אהרן הוס בירחון אור ישראל מ"א המיישב את דברי שו"ע הרב מהשגות המחבר.

^{קנ} דקדוקים אלו בלשונות האחרונים אינם מתאימים לשיטת הפסיקה הליטאית, שהרי לא עלה על דעתם שידקדקו בדבריהם כל כך [אף אם בהקדמה לשו"ע הרב כתבו בניו שאין בספר חסד או יתר אך לא התכוונו שכל מי שרצה לפרשו כראות עיניו רשאי לעשות כן], והדקדוק לפי קוצר דעת המדקדק עלול להביא למסקנות מוטעות שכלל לא עלו על דעת המחבר ולכן גם לא נשמר מהן, כגון כאן שדקדק שלא לכתוב "רה"ר" כי הרי ידועה הפסיקה האשכנזית שיש לסמוך על הסוברים שאין לנו דיני רה"ר ללא ששים רבוא בוקעים בו - פסיקה שמשמה יסוד לביטול האיסור על היציאה בתכשיטין לרה"ר, וממילא כתב לשון ברורה שמשמעותה איסור פריעת ראש מן התורה בלי להזכיר את המילה "רה"ר" שהיתה נותנת מקום לומר שהאידינא מותר כפי שהתירו תכשיטין, וכן י"ל בדעת הרמ"א והמג"א שסוברים שאין לנו רה"ר האידינא.

^{קנא} אדרבה - מילים אלו דוקא שמשו לגמרא עילה לשאול: "ראשה פרוע דאורייתא היא" וממילא חזינן שלשון זו משותפת הן לאיסור תורה והן לאיסור דרבנן.

^{קנב} מה נעשה למג"א שגם הזכיר דין זה כאן, וכ"ש שאחרון שדרכו ללקט כהשו"ע הרב אינו תמוה שיזכיר דין זה כאן אידי דכתב שמותר לקרוא ק"ש כנגדה.

^{קנג} כוונתו לומר שאפילו כלפי חשש איסור תורה יש להתיר לצאת בפאה גלויה ולא רק כלפי חשש איסור דרבנן של שער באשה ערוה דק"ש, ולשון "ואין בה משום דת יהודית" אינה מתאימה שהרי היה במשמע שמהני רק כלפי איסור דרבנן.

^{קנד} התבאר בהערה קכא.

^{קנה} התבאר בהערה נט שפשוט שלא כל הנשים יצאו בפאות מגולות אלא חלקן התעטפו בשבכה, וממילא אכתי צריך תוספת ביאור שמותר לקרוא ק"ש כנגד הפאה [ביותר - שחידושו של המהר"ם אלשקר שמותר לקרוא ק"ש כנגד שער הבתולות אינו כל כך מוסכם - ראה מקור חיים ע"ה ב' שסובר שאסור].

^{קנו} אין כאן סתירה, כמבואר בהערה נט.

^{קנז} כבר התבאר לעיל, ראה הערה נח.

^{קנח} מדהים כיצד באופן מופלא אות אחר אות מבוארת בלשונו של שו"ע הרב, כמבואר בספר זה [לא העתקתי את כל הקושיות, וגם לא את הדיוקים לאחר היישוב], אולם על משמרת אעמודה שאם שו"ע הרב היה מעונין להשמיע לנו חידושים אלו - היה כותב ברור יותר, וכ"ש שאילו היה סובר שכך גם

פסק פמ"ג המובא במ"ב

המ"ב העתיק את דברי הרמ"א שאין בפאה משום איסור פריעת ראש ושיש חולקים, ושהפמ"ג הכריע שבמדינות שהנשים יוצאות בפאה מגולה יש להם לסמוך על השו"ע [ועוד הביא שנחלקו אם דין פאה משער שלה חמור יותר], ושהפמ"ג כתב עוד שאם אין מנהג המקום לצאת בפאה גלויה בודאי שהדין עם המחמירים בזה משום מראית העין - ונמצא שבין הפמ"ג ובין המ"ב לא התירו לצאת בפאה לרה"ר אלא כתבו שיש בזה מחלוקת, ושבמקומות שהנשים רגילות לגלות את הפאה ברה"ר [בלי לשאול את החכמים] - הרי שהפאה נחשבת כמקומות הגלויים שאז מותר לגברים לקרוא ק"ש כנגד הפאה כפסק השו"ע המתיר לקרוא כנגד דבר המגולה, והמ"ב הביא שבפאה משער שלה הפמ"ג מתיר והמ"ג אוסר - וממילא הפאות שלנו שמותאמות לפניה - נחשבות כפאות משער שלה שהמ"ב אינו מתיר אף כלפי נדון דק"ש, והוא נידון דאורייתא כפי שהמ"ב מציין בשעה"צ לישועות יעקב שפאה הדומה לשער אסורה מדאורייתא^{קנט}.

פרק ט'

הרבנים שהתירו חבישת פאה ברה"ר כי אינם יודעים את הדברים המבוארים בספר זה כי הרי מי שלומד את הסוגיא רואה שהצדק עם האוסרים כי לא יתכן ששלטי הגבורים לא ידע מכל התמיהות עליו, והאחרונים הסבירוהו שכוונתו רק לחצר, וגם החולקים עליו היו לומדים כך אילו יכלו, ומצוה לפרסם זאת, והתורה שלנו היא תורת אמת, ואף אם הסנהדרין פסקו להתיר דבר - מי שמסתבר לו לאסור אסור לו להקל אף אם לא למד את הסוגיא כל עוד לא דחו הסנהדרין את טענותיו - וה"ה בנדון הפאות שכל ילדה יודעת שהפאות אסורות^{קס}.

דפים אלו לא נכתבו כדי לקנטר ח"ו, אלא כדי לישב את המנהג על תילו, והינם השלמת הקונטרס "ותשקט הארץ".

בברכה - יואל שילה

הערות על תשובת 'ביע אומר'

תמצית תשובת יביע אומר (ה' אה"ע ה'): א' - אין חשש הוצאת לעז על הראשונים מאחר שרוב הפוסקים אוסרים הדבר בהחלט^{קס}; ב' - מכיון שאין שום היכר בין הפאות המודרניות לשערות הטבעיות ודאי שיש לחשוש בהן משום מראית העין

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

כוונת שלטי הגבורים הרמ"א והמג"א אף שפשטות לשונם מורה על היתר ברה"ר - היה דואג לבאר היטב כוונתו ולא משאיר את הלשון כל כך נעלמת ומוצפת שרק דקדקנים מופלגים בעמל של שנים יוכלו לחשוף את האמת, ואילו שאר העם היה נכשל באיסור תורה [לשטתון] של גילוי שער ברה"ר, ולכן יש לנו לנקוט שפשטות לשונו מורה שרצה להשמיע היתר פשוט לחבישת פאה ברה"ר כפשטות הפוסקים האשכנזים שעליהם נסמך, וכ"ש למאי דכתיבנא לכל אורך קונטרס זה שכלל אינו מוכרח ללמוד כן בכוונת חז"ל ובכוונת הראשונים והאחרונים, ובביטול ההכרחים - מתבטלת גם הכוונה המוצפת. מ"מ לנו אין צורך לבאר את כוונת שו"ע הרב לאחר שמנהג הצנועות השתנה וכעת נוהגות גם לחבוש פאה צנועה, וממילא אינה עוברת בזה על דת יהודית, שהוא דוקא כשעושה מעשיה דרך חוצפה, כדכתב המאירי, ולא כששומרת בזה על מסורת אמה וסבתה ומורתיה, ודומה היא לנשות גדולי הדור החובשות פאה צנועה בעידוד ובהסכמת בעליהן [אמר לי הרב מ.צ. נכדו של מרן הגר"ח ק"ש שליט"א שסביו אינו מרשה לסבתא, הרבנית קנייבסקי תחי' (צ"ל), לצאת בלי פאה].

גם לשיטת ספר זה שפשט דברי המ"ב מורים שקאי על ק"ש י"ל שגם הם לא הכריעו שאסור לנשים לחבוש פאה במקום שהדבר נהוג כי דרך הפמ"ג והמ"ב במקומות רבים שלא להכריע, ובפרט כשיש מנהגים ברורים, וממילא אף שהביאו שיש מחלוקת בהיתר חבישת הפאה אך אין בכך לגרוע שבמקומות שהצנועות נוהגות להיתר כמו אצלנו - תהינה מותרות לצאת בפאה גלויה [ופשוט שלגבינו מותר לומר דברים שבקדושה כנגדה ללא חשש]. וכד מעינת בדברי הפמ"ג תראה שפתח דבריו בכך שהמג"א מתיר לצאת בפאה מגולה לרה"ר וממילא הנדון כאן אינו רק לגבי ק"ש אלא גם לגבי יציאה לרה"ר, וכשהביא את הלבוש - כוונתו גם לגבי היתר יציאה בפאה, וכשהביא שהב"ש חולק שפאה מכוסה מותרת בשבת ואין לחוש שמא תשלפנה - ג"כ כוונתו לגבי איסור יציאה, וכן כשסיים דבריו ואמר שקצת דמדומי ראייה מכתובות - גם כוונתו לגבי היתר יציאה - וממילא ברור שגם כשכתב שהמדינות שיוצאות בפאה מגולה יש להם לסמוך על השו"ע - כוונתו לא רק לגבי גברים שקוראים ק"ש אלא גם לגבי נשים שיוצאות לרה"ר - שיש להן לסמוך על השו"ע שאין איסור ערוה בפאה מגולה - וממילא אין סיבה שלא לצאת בה. ונמצא שכשהמ"ב מביא את הכרעת הפמ"ג גם כוונתו להיתר יציאה לרה"ר, וכן הוסיף פעמיים שהנדון הוא גם לגבי איסור פריעת ראש, וכן מוכח מכך שהביא שהמג"ג החמיר כשהפאה עשויה משערות שלה - הרי שטעמו משום חשד כמבואר למעיין בדבריו - וזהו גם נדון של יציאה החוצה ולא של ק"ש, וכן מוכח מכך שהמשיך שאם אין מנהג המקום שנשים הולכות בפאה - הדין עם המחמירים משום מראית העין - הרי שכוונתו רק לגבי איסור יציאה ולא לגבי ק"ש.

דברים אלו מזעזעים, והופכים את כל הרבנים האחרים על דורנו לקלי דעת המורים להיתר בחשש איסור תורה ובחשש מכשול לרבים בלי שמסוגלים לברר נושא זה לעומקו, ואף אם אין להם את הבקיאות של מחבר הספר בנושא זה - אולם סייעתא דשמיא שלא תצא תקלה על ידם בודאי יש להם, ובפרט שנושא זה אינו כה סובך אלא שמחבר הספר לא ירד לעומקן של הסברות הנצרכות כדי להתיר את חבישת הפאות הצנועות ברה"ר כמבואר בקונטרס זה ובקונטרס "ותשקט הארץ" אלא רק עסק בנסיון להרוס את המנהג בלי לטרוח כלל ליישבו. ובאשר לביאור הגמרא בהוריות - ראה רמב"ם (שגגות י"ג ה') "במה דברים אמורים כשהיה זה שידע שטעו חכם או תלמיד שהגיע להוראה אבל אם היה עם הארץ הרי זה פטור שאין ידיעתו באיסורין ידיעה ודאית ומצטרף לכלל השוגגים על פיהם", וראה לחם משנה שם "בגמרא אמרו שם דאפילו גמיר ולא סביר וסביר ולא גמיר ואולי לזה קורא רבינו ז"ל הגיע להוראה כלומר דאינו יכול להורות במוחלט מ"מ קרוב להוראה הוא", וכן ראה ברש"י (סנהדרין ה'): "דגמירא - שמועות דינין מרבתי, וסבירא - יודע אני להוסיף וליישב טעמים מדעתי" - ופשוט שזה אינו אמור בכל מי שמסתמך על סברות של ילדות ברחוב, אלא במי שהוא עצמו הגיע להוראה - ואין זה אלא בחכמים בודדים ביותר, ולא כל הרוצה ליטול את השם יבא ויטול.

נראה שבתשובה זו לא נלקח בחשבון שגדולי הדור באירופה בדור הקודם עודדו את השימוש בפאה, ואף ראו בה את סמל הצניעות, ונשותיהם

שיחשבו אותן לפרוצות ההולכות בגילוי ערות ראשן ברה"ר¹⁰⁷; ג'- לא אומרים שמוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין אלא כשידוע לנו בודאי שלא יקבלו; ד'- אין חוששים למנהג שנראה לחכם בעל הוראה שיש בו צד איסור והרי כתבו כמה אחרונים שהמנהג נתפשט ע"פ אפיקורסים, והמתחדשים הפורצים גדרות ישראל¹⁰⁷; ה'- מ"מ אין למהר לגרש אשה שמסרבת לחבוס מטפחת אלא ישתדל לפייסה בדרכי נועם; ו'- איתא בירושלמי שהיוצאת בקפליטין לחצר שרבים בוקעים בתוכה יש בה משום פרוע ראש ופירושו המפרשים שמיירי במטפחת, וביאר הב"ח שהמטפחת שקופה ושערה ניכר עדיין כעין קלתה, אולם מוסף הערוך פירש שקפליטין היא פאה נכרית - וממילא מוכח שאסור לצאת בפאה נכרית לרשות הרבים¹⁰⁷; ז'- שלטי הגבורים התיר לנשים לצאת בפאה גלויה וכ"פ הרמ"א המג"א והפמ"ג, ולדעת ב"ש המשנה מיירי בפאה נכרית תחת השבכה ועליה רדיד או בחצר שאין הרבים בוקעים בו בלבד וכ"פ היעב"ץ והחת"ם סופר¹⁰⁷; ח'- כתב בשו"ת שנות חיים שהמג"א דיבר בזמן שרוב הנשים היו כשרות וצנועות ולא היה דרכן לצאת בגילוי עור שלהן כלל, לפיכך כשאחת הולכת בפאה נכרית מידע ידעי שאין אלו שערותיה ולא יבואו לידי הרהור, אבל בזה"ז שבעוה"ר רבות בנות פרוצות הולכות בגילוי ראש ברה"ר הרי גם ההולכת בפאה נכרית גורמת להרהורי עבירה, כי מאין ידע הרואה שפאה נכרית בראשה, והוא יסבור כי שערותיה הן, ויבאו לידי פריצות והרהורי עבירה הקשים מעבירה, ששער באשה ערוה ומכל שכן בדורות הללו שעושים הפאות נכריות במומחיות רבה עד שלא ניכר כלל אם האשה הלזו הולכת בשערותיה הטבעיות או בפאה נכרית, ובודאי שיש בזה פריצות¹⁰⁷; ט'- בעצי ארזים כתב שהמורים היתר חדשים מקרוב עתידים ליתן את הדין ובשו"ת דברי חיים כתב שנשתרבו המנהג להקל ראש בזה ע"י האפיקורסים¹⁰⁷; י'- עיקר המנהג של פאה נכרית יצא ע"פ הגויים באופנות המתחדשות חדשים לבקרים ובודאי שיש בזה ובחוקותיהם לא תלכו הואיל ויש בו פריצות וחציפות¹⁰⁷; י"א- אין להתפעל כל כך ממה שענינו הרואות כמה נשי רבנים

~~~~~ הערות והוספות ~~~~~

לבשו פאה בעידוד בעליהן, ובמטפחת ראו בזמנם כסוי שאינו מכובד שמקומו רק בחדר השינה - וממילא לומר לנשים אלו שהן עברייניות - הוא הוצאת לעז, וכן כתבו בספר דרכי החיים (חלק ב') בשם הגרמ"י לפקוביץ זצ"ל.¹⁰⁷ חשש מראית העין נאמר על ידי מהר"י מינץ "איך יעלה על הדעת שיהיה מותר להראות עצמה כעוברת על דת משה דהא לצאת בשיער עצמה מגולה אסור מן התורה" והועתק על ידי אחרונים רבים, ואמנם כל זאת בזמן שהנשים כיסו ראשן במטפחת והפרוצות גילו שערן - וממילא החובשת פאה נדמתה למגלה שערה, משא"כ האידנא שבקרב הנשים שומרות המצוות כלל אין גילוי שער, והפרוצות חובשות פאות פרוצות או מטפחות חלקיות - ברור שמי שחובשת פאה צנועה לא תחשד שמגלה שערה; בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר אה"ע ב' ל"ו ואג"מ אה"ע ב' י"ב כתבו שכדי להנצל מחשש מראית העין די בשינוי מועט הניכר לעיני נשים ואין צריך שינוי בולט הניכר גם לגברים צנועים, וכן אמר לי מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א. מבואר באחרונים רבים במשך מאות השנים האחרונות שהפאה לא היתה ניכרת גם בזמנם, וכבר אז חשדוה שהיא מגלה את שערותיה, וממילא לא ניתן לומר שהמתירים התיירו רק בפאות הניכרות, הארכתי בעמ' 21.¹⁰⁷ בתקופה מסוימת בהסטוריה אכן הפרוצות גילו שערן - ועל רקע תקופה זו נכתבו רבות מהתשובות האוסרות; לפני כמאה שנים באירופה כמעט כל הנשים גילו שערן, ורק הצנועות ביותר כיסו ראשן בפאה על פי הוראת הרבנים, ואט אט התפשט המנהג לחבוס פאה - וא"כ אינו נכון לומר שהמנהג שנהוג היום הונהג על ידי הפרוצות.¹⁰⁷ מתחילה יש לדעת שהוברר ללא ספק שאין אלו דברי הערוך, אלא דברי מוסף הערוך, וגם תרגומו של 'קפליטין' לפאה נכרית - הוא דעת יחיד, ומפרשי הירושלמי ועוד ראשונים פירשו שהמדובר בכיסוי כעין מטפחת, הארכתי בעמ' 36; לב"ח הוקשה שאם המטפחת היא כסוי מלא מגין לרמב"ם שצריך גם רדיד במבוי לכן תירץ שהמטפחת היא כסוי חלקי כעין קלתה המוזכר בבבלי, וממילא כשמכסה בכיסוי מלא אינה צריכה גם רדיד, אולם שיטתו כמעט שיטת יחיד ורוב המפרשים הבינו שחובת הרדיד היא חובה גם על כסוי מלא, עכ"פ היכן שנהוג (ראה פרישה אה"ע קט"ו ט' בתירוץ השני), וממילא תו לא מצינו למימר שהמטפחת היא כסוי חלקי - וניתן לומר שדבריו עולים בקנה אחד עם דברי מוסף הערוך רק אם מדובר שם בפאה חלקית שמקצת שערה נראה כפירוש"י בערכין, משא"כ בפאה מלאה כמו אצלנו שהשער אינו נראה - אין מקור לאסור; מאחר ולשאר המפרשים הקפליטין היה כסוי מלא והוצרכו לכסותו ברדיד מכח תקנת הנשים הצנועות - לכן יש לומר שגם לפירוש מוסף הערוך שקפליטין היא פאה - י"ל שגם את הפאה צריך לכסות ברדיד, אמנם בזמננו שאין יותר חובת רדיד לאחר שהנשים הצנועות פסקו מלהתכסות בו - גם אין יותר מקור לאסור פאה גלויה ברה"ר מכח פירוש מוסף הערוך.¹⁰⁷ מחלוקת זו היתה לפני שחבישת הפאות התפשטה גם אצל הנשים הצנועות על פי הוראת רבותיהן, ובזמננו אין בחבישת פאה צנועה משום חציפות וחשש זנות - וממילא כלל אין יותר חשש שהיא כעוברת על דת יהודית.¹⁰⁷ הגדרת פריצות היא פעולה או לבוש המושך את תשומת לב הגברים, ומראה שרגילים בו ביותר אינו נחשב פריצות, וגם מותר לקרוא ק"ש כנגדו - ואכן בזמן שחבישת הפאה לא היתה נפוצה מצאנו שנחלקו אם מותר לקרוא ק"ש כנגד פאה אולם בזמננו שחבישת הפאה נפוצה - כלל אין בזה חשש; בארצות מערב אירופה בודאי שלא ראו בפאה את סמל הפריצות, וההיפך הוא הנכון, הארכתי בעמ' 5, וממילא אין להאשים את הנשים הצנועות באירופה בפריצות על כך שחבשו פאה, שהרי הן נהגו כפי שהורו גדולי דורן לכתחילה, וכלל לא הכירו מציאות אחרת. מובן שלא באנו להגן על חבישת הפאות הארוכות והפרועות והמתנפנות שמטרתן למשוך תשומת לב, אך אין קשר בין הנושאים, כפי שלא כל חובשת מטפחת מגלה חלק משערה.¹⁰⁷ מה שמצאנו בספרי הפוסקים שאת הפאה חבשו הפרוצות - הרי מדובר באותם מקומות ותקופות לפני שהפאה התפשטה גם אצל הצנועות, כפי שמחו כמה קדמונים בנשים שחידשו ללבוש משי שחור הנראה כשערות, משא"כ החובשת פאה צנועה בזמננו אינה פורצת שום גדר.¹⁰⁷ לאחר שחבישת הפאות הצנועות התפשטה אצל הצנועות ובודאי שאינה נלבשת על ידי הצנועות מתוך מטרה למשוך עיני גברים - המחשיב זאת כבגד של פריצות המיועד לפריצות כדרך הגויים עליו להביא ראיה; מסתבר שהפאות הצנועות מיוצרות בעיקר עבור הסובלות מנשירת שער כגון זקנות או שעברו טפולי הקרנות רח"ל, והפרוצות הרי משתמשות בפאות פרוצות, ומה ששחקניות משתמשות בפאות כדי להקאות שונות לצורך תפקידן - אינו קשור בהכרח לפריצות; בנוסף יש לדעת שגם אם הפאות היו מיוצרות למטרות פריצות - אין בכך כדי לאוסרן על מי שחובשת פאה שנראית עליה צנועה, כפי שחציאת בגיזרה צרה המיוצרת למטרות פריצות אינה אסורה בלבישת בת שחציאת נראית עליה צנועה.

ואדמו"רים שמקילות בזה כי שלא ברצון חכמים עושים^ט; י"ב- מצוה רבה לפרסם האיסור ברבים, ובפרט לספרדיות שנהגו לאסור מימות עולם ומשנים קדמוניות, ורק כעת התחילו ללמוד מאלו המורות היתר לעצמן שלא ברצון חכמים^ק.

הערות על הספר 'דבר השם'

אייר תשס"ח (לרבי יהודה נסיר, מנתיבות).

קבלתי את מכתבך ותמהתי עד מאד הרי ניכר מתוך מכתבך שלאחר שהנחת כמה הנחות יסוד כלל אין לך צד שני [שהרי כתבת שאם לא אסכים לדברך או יש להפיץ את דברך וכלל לא נתת הזדמנות להשיב ולדון כדרכה של תורה] - והרי בדבר שנהגו בו רבבות להיתר במשך עשרות שנים על פי גדוליהם ורבותיהם וגם היום שום מורה הוראה אשכנזי רציני וגם רבים ממורי ההוראה הספרדים אינו אומר שאסור לחבוש פאות אלא הנדון רק אלו פאות מותרות והאם להעדיף מטפחת על פאה - הרי המושכל ראשון שלך היה צריך להיות שהם צודקים או שעכ"פ יש מקום לדבריהם. אילו היית מחדש חידושים שלא נתגלו לקדמונים עוד היה מקום לדיון אולם כל החידוש של ר"א ליפשיץ רבך מסתכם בגילוי כת"י של הפמ"ג, ובהמצאת פשט טועה במקור חיים, ובחיבור שלטי הגבורים בכתובות עם דבריו בשבת ובנזיר - חידושים אלו אינם מעלים ואינם מורידים לעצם מקורות הסוגיא, ואם החידוש הוא המצאת הק"ו מקלתה, והמצאת הרעיון שפרטי הנהגות דת יהודית תלויים ברמב"ם בממרים - הרי שאין חדש תחת השמש, ומאחר ולעשרות גדולי עולם באירופה הפאה היתה היתר פשוט להלכה ולמעשה בהנהגת הדור - הרי שחוצפה גדולה היא לדחות דבריהם בגילא דחיתתא, ובודאי שהוראת "פוק חזי" היא ההוראה הראויה אף אם היה כאן מקום לספק - ובזאת יצאתי ידי חובת תוכחה. מאחר ובדברך כלל לא הוכחת שיש טעות בדברי עשרות גדולי העולם שהתירו חבישת פאה להלכה ולמעשה הרי שעכ"פ היית צריך לקרוא את הקונטרס במבט זהיר, לשבח את הנכון ולחלוק על שאינו נכון, כדרכה של תורה [אגב - מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א אמר לאחר שקרא את קונטרסי בחוה"מ האחרון: "כתב טוב", ואמר לי לפרסם את הקונטרס ולא לחוש שיבואו בעקבותיו להקל יותר, וגם לא לפחד מהמערערים על].

הנחות היסוד שהתבססת עליהן הן שחבישת הפאה אסורה משום דת יהודית ודת יהודית אינה יכולה להשתנות [יסוד זה מהר"א ליפשיץ], ושחבישת הפאה היא מעשה פריצות [יסוד זה מהגר"ע יוסף] ולפני שאשיב על דברך אחת לאחת אבאר את תמצית שיטתי על פי היסודות שקבלתי ממו"ר שליט"א:

כתוב בתורה שמצוה לגרש אשה שנראים בה טכסיסי פריצות שהם סרסורי זמה (מאירי גיטין צ'): "וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו פִּי מִצָּא בָּהּ עֲרוֹת דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר פְּרִיטָה וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשָׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ", ופסוק זה הוא המקור למשנה בכתובות המלמדת על חובת דת משה ויהודית (ראה גיטין צ' וירושלמי ריש סוטה וסמ"ק קפ"ד) - וקבלנו מבט ראשון המלמד שהמשנה קמ"ל פרטים בהתנהגות האשה הגורמים שלא תמצא חן בעיני בעלה עד כדי כך שמצוה לגרשה.

תנן בכתובות (ע"ב) "ואלו יוצאות שלא בכתובה - העוברת על דת משה ויהודית, ואיזו היא דת משה מאכילתו שאינו מעושר ומשמשו נדה ולא קוצה לה חלה ונודרת ואינה מקיימת", ומסבירה הגמרא ש"מאכילתו שאינו מעושר" מדובר כשמכשילה אותו באכילת טבל בשקר, ו"משמשו נדה" מדובר כשהסתירה ממנו נדותה בשקר, וכן "לא קוצה לה חלה" מדובר כשהאכילתו טבל בשקר ואף שיכול להפריש אחריה אך אין אדם דר עם נחש בכפיפה, ו"נודרת ואינה מקיימת" הוא מפני שגורמת למיתת הבנים, ואף שיכול להפר לה אולם אין אדם דר עם נחש בכפיפה ~ והסביר המאירי שהעוברת על דת משה שמפסידה כתובתה אינו כשנכשלת בעצמה אלא כשמכשילה את בעלה במצות הכתובות בתורה או הרמוזות בה, וה"ה בשאר מצוות כי אין אלו אלא דוגמאות למכשולות שדרך בני אדם לסמוך בהם על נשיהם; והב"ש (אה"ע קט"ו א') הוסיף שיוצאת בלא כתובה כשעשתה דבר פריצות דאו יש לחוש שמא תזנה תחתיו [ותאסר עליו], והביא את תשובת הרא"ש (ל"ב ח') שמפסידה כתובתה רק בדברים שמפסידה כתובתה רק כשמכשלת את הבעל או שגורמת לו תקלה שבניו מתים, והוסיף הרא"ש שאם המירה דתה אין יוצאת בלא כתובה מאחר ואינה מכשילה אותו אלא שמ"מ יש תקלה לבעלה ולבנים שיהיה להם לעז גדול שאמם היתה בין הערלים [עפ"י הסבר הב"ש] וגם שאפשר שיהיה סכנה לבעלה לדור עמה במקום אשר המירה. מכל הנ"ל

הערות והוספות

^ט לומר שנשות הרבנים עשו שלא ברצון בעליהן - אינו נכון, כידוע למי שהכיר את המציאות באירופה; כתב בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) שמה שכתב ביביע אומר שהאדמו"רים אין מוחים בנשותיהם - הרי ידוע שהחסידים האמיתיים לא יוכלו לסבול לראות נשיות עושות שלא כדין, וידוע שהנשים הצדקניות עושות כל עניניהן בשמחה על פי הדין, וכתב בישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ו) שענינו הרואות שרבים וגם שלמים נהגו היתר בכך ואף נשי רבנים וגאונים ואדמו"רים, ואף אחד אינו פוצה פה ומצפצף; ואף שיתכן שחלק מהנשים אינן נשמעות לבעליהם המורים להן לחבוש מטפחת אולם אי אפשר לומר שכל הנשים החובשות פאה הוא שלא ברצון בעליהן, שהרי כמעט כל הפוסקים האשכנזים התירו לחבוש פאה לכתחילה.

^ק מאחר ומהות התקנה שעל האשה לנהוג לפי כללי דת יהודית היא שכללי הצניעות המחייבים נקבעים על פי הנהגת הנשים הצנועות שבכל דור ודור כמבואר מלשונות הראשונים, ומאחר שבדורנו הפאה הפכה גם לנחלת הנשים המוחזקות בצניעות - יש מקום להתיר חבישת פאה צנועה למי שהתחנכה במקום שנהגו בפאה אף אם מוצאה ממקום שנהגו בו לחבוש מטפחת, וכן הסכימו מרנן הגר"ק שליט"א והגר"ק שליט"א.

התבאר שהעוברת על דת משה שמפסידה כתובתה היא אשה שמכשילה את בעלה או שגורמת לו תקלה במצות הכתובות בתורה או הרמוזות בה.

עוד איתא במשנה של היוצאת ללא כתובה [שככור היא פירוט התנהגויות הגורמות שלא תמצא חן בעיניו] "איזוהי דת יהודית: יוצאה וראשה פרוע, וטווה בשוק, ומדברת עם כל אדם, אבא שאול אומר אף המקללת יולדיו בפניו, רבי טרפון אומר אף הקולנית ואיזוהי קולנית לכשהיא מדברת בתוך ביתה ושכיניה שומעין קולה", ומסבירה הגמרא ש"היוצאה וראשה פרוע" שמפסידה כתובתה היא אשה שיוצאת בקלתה לשוק [וכשיוצאת וראשה פרוע לשוק היא עוברת על דת משה (מאיר)], ו"הטווה בשוק" מדבר כשמראה זרועותיה לבני אדם או בטווה ורד כנגד פניה, ו"מדברת עם כל אדם" מדבר כשמחזקת עם בחורים [כגון שמדברת עמם דבורים מיותרים כגון: "עולם הב' לי פלך"], ו"המקללת יולדיו בפניו" מדבר כשמקללת את חמיה בפני בעלה או אפילו בפני בנו, ו"קולנית" מדבר כשמשיעה קולה על עסקי תשמיש ~ והסביר המאירי שדת יהודית נאמרה על מנהגים הנהוגים באומה מצד צניעות להיות בנות ישראל יתירות במדת צניעות על כל שאר נשים, וכל הפרטים שבדת יהודית הם ענינים של צניעות, ומדברי הפריצות יוצאים דרכים ושבילים לזנות, והיוצאת כשראשה פרוע עוברת על דת משה כשיוצאת לשוק כשראשה פרוע לגמרי, וכשאינה יוצאה לשוק בגילוי שיער לגמרי אלא שהניחה קלתה על ראשה עוברת על דת יהודית עד שיתכסה שערה במטפחת, ואם מגלה שערה בחצירה אין עוברת על דת יהודית אף שהדבר מגנה; והטווה בשוק ומדברת עם כל אדם הוא כשעושה זאת דרך חוצפה כמנהג הפרוצות וכן כל כיוצא בזה לפי מה שענין דיין רואות, וכן כוונת פיה"מ שהטווה בשוק היא דוגמא לפריצות ומיעוט הצניעות, והח"מ (אה"ע קט"ו ס"ק י') הביא כמה פירושים בטווה ורד וכתב שכל הפרושים עולים להלכה שכל שהוא עזות היא עוברת על דת יהודית; הוסיף בשיטמ"ק שה"קולנית" גורמת לו חרפה כשמסרבת בתשמיש עד שמרבה עליה רעים והקול נשמע. מכל הנ"ל מוכח שענין דת יהודית הגורמים שלא תמצא חן בעיניו הם הדברים שאף שאינם כתובים ואין בהם איסור עצמי (רש"י במשנה ותוס' ר"ד כתובות ע"ב). אך הם גורמים לבעלה הפרעה לחיי הנישואין בכך שאשתו מתנהגת בחוצפה [טווה בשוק, מדברת עם כל אדם, המקללת יולדיו בפניו] או שגורמת לו גנאי [יוצאת וראשה פרוע, הקולנית].

הראשונים תלו את עניני דת יהודית במנהג הנשים הצנועות "שנהגו בנות ישראל" (רש"י על המשנה), "עוברת על מה שנהגו היהודים לנהוג בנות ישראל בצניעות" (ש"ת הרשב"א ה' רמ"), "מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל" (רמב"ם אישות כ"ד י"ב), "שלא נהגה כמנהג הצנועות" (רמב"ן גיטין פ"ט), וכן הוא בלבוש (אה"ע קי"ט ב') "...אינה צנועה כבנות ישראל הכשרות - מצוה מדברי הקבלה לגרשה" - ויתכן שמקור הראשונים לתלות את חיובי דת יהודית במנהגי הנשים היה מכך שהגמרא הוכיחה שבחצר אין צורך ללבוש קלתה מכך ששום אשה אינה עושה כן - דמשמע שאם כך היו נוהגות הצנועות מנהג זה היה כלול בחיובי דת יהודית המוטלים על כל אשה, ואם הדבר מקובל להתיר - אינו בכלל חיובי דת יהודית ואינו יכול לגרשה אף שבעלה מתגנה בכך [כ"כ המאירי שכשראשה פרוע בחצר אין עוברת על דת יהודית אף שהדבר מגנה]. ועוד יתכן לומר שהראשונים למדו כן מיסוד תקנות דת יהודית שהעוברת עליהן אינה מוצאת חן בעיניו - וברור שהחוצפה והעזות שגורמות שלא תמצא חן בעיניו ובעטיין מצוה עליו לגרשה הם רק כשעושה דברים שאינם מקובלים, וברור שנקבע הדבר לפי תקופה ומקום ואינו דבר קבוע. מאחר וחיובי דת יהודית נתלו במנהג הנשים ולא נמסרו כתקנות קבועות אף לקולא [גילוי שער בחצר] ניתן להסיק שאם ביום מן הימים ישתנו הרגלי הצנועות מכפי שהיה בימי חז"ל - יקבעו מנהגים אלו כתקן מחייב לכל הנשים בין לחומרא [כפי שמצאנו ברמב"ם (אישות י"ג י"א) שבמקום שלבישת הרדיד נהוגה - חייב (אישות כ"ד ב') את הנשים לצאת ברדיד אף שאין לזה מקור בתלמוד], ובין לקולא [ראה אג"מ (אה"ע א' ק"ד) שאין להחשיב את היוצאת בראש פרוע בזה"ל כפרוצה כיון שהרבה מזלזלות בה]. חידוש הר"א ליפשיץ שיש שני סוגי דת יהודית - זו שמעוגנת במשנה או הנלמדת בק"ו מהמשנה והיא אינה יכולה להשתנות לעולם אף אם כך מקובל אצל כל הצנועות וגם הבעל מפוייס בזה, וזו שנוספה מחוץ לגדרי המשנה שרק היא תלויה במנהג המקומות - מביאה לידי תמיהה מנין לו זאת, שהרי אם לא שהיה מחליט שהפאות אסורות הרי לא היה לומד כך את פשט חז"ל והראשונים. וכן חייב אתה להודות שהנהגות הצניעות הראויות משתנות עם שינויי הדורות שהרי לא הרי סגנון וצבע הלבוש המקובל היום כהרי המקובל פעם, וברור שלפני מאות שנים היו מזדעזעים מהרעיון שחצאית לא תגיע עד הרצפה, ושהצבעים לא יהיו רק כהים ושהגזרות תהיינה צרות מעט, והרוצה להחזיר את הגלגל לאחור יאלץ שלא להניח בת לאברהם אבינו יושבת תחת בעלה שהרי כבר כתבו הראשונים שדוגמאות המשנה הן רק דוגמאות וה"ה כל כיו"ב.

ובמה שהוספת בעלי הגהה בנושא דת יהודית שלא יתכן שדת יהודית תשתנה שהרי לא יתכן שלאחר כמה שנים של שינויים וכל הנשים תצאנה מבעליהן בלי כתובה ולפתע פתאום לכולן יהיה מותר - יש להעיר שהפעלת הגרושין ללא כתובה היא רק כשמעשה זה נעשה כחוצפה ועזות וכשביל המוביל לזנות - אך לא שמענו שתהליך שינוי איטי יחייב גירושין, והרי הנשים אינן פרוצות מטבען, והתכוון בשינוי שעברה ירושלים תוך חמשים שנה עקב ריבוי החוצניקים ותושבי הערים האחרות שבאו להשתקע בירושלים. ומה שהבאת מהדברי יציב - הרי ידעת שהפמ"ג ובעקבותיו המ"ב והשבט הלוי תלו את ההנהגה למעשה במנהג המקומות [ומה שרברך ר"א ליפשיץ הסביר פשט אחר בפמ"ג - הרי טעה טעות להדיא בהשיטו את פתיחת הפמ"ג שמיירי ברה"ר, ודו"ק]. ומה שהבאת את הוכחת ר"א ליפשיץ מלא הנחת בת לא"א שדת יהודית אינה משתנה - לקמן באות כג אתייחס

לזה. ועוד הארכת לחלק בתרי גווי רדיד - ולא ידעתי מנין הפשיטות לכתוב כנגד דברי הרמב"ם המפורשים (אישות כ"ד י"ב) שרדיד הוא מהנהגות דת יהודית, ובמקום אחר (אישות י"ג י"א) אמר שמנהג לבישת הרדיד תלוי במנהג המקומות, ואם היה לך הכרח להוציא את דבריו מפשטותן - ניחא, אולם לא ראיתי בדבריך שם הכרח, והנלענ"ד כתבתי.

ובאשר מה שהנחת שהפאה מכשילה בהרהור יש להשיב שכאשר הצנועות יוצאות - יוצאות מטופחות באופן עדין ומכובד שאינו אמור לעורר תשומת לב, וכתב בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (א' או"ח ח') "הרהור תלוי באיסור ומי'ם גנובים ימקוקו, ומשום שמותר לבתולות לילך [בשער גלוי] על כן אין איסור בזה", אף שמנגנון הנפש הגברי שאפילו תזכורת של אשה [בגדי צבעונין] עלולה לעורר אותו להרהר בה אך לא נובע מזה שהאשה צריכה שלא להראות, וכשנראית - מותר לה להיות יפה אם עושה זאת באופן שאינו פרובוקטיבי, ומה שהפרוצים בוחרים להתכונן בה ולהרהר בה אינו הבעיה שלה, ובוזה בודאי גם אתה מודה שאשה שפניה יפים מותר לה לצאת לרחוב בלי לכסותם היכן שנהוג שאינן לובשות רעלה, ואם אין בפאה איסור בעצם הרי שאינה שונה מהותית ממטפחת ומשמלה יפה שמותרת להתקטט בה ברחוב; והרי לא באתי להגן על חבישת פאות ארוכות ומתנפנפות ורטובות (שומניות) ואי-סימטריות וכל כיו"ב.

ועתה אחל להשיב על דבריך אחת לאחת:

א. מש"כ "בעלי החוברות" בלשון שנשמעה לך כזלזול לא היתה כוונתי לזלזל אלא כי עד רגע הכתיבה לא מצאתי טענה זו באחד מספרי הפוסקים המקובלים, ולאחר שהשאלו לי את הספרים 'דת משה וישראל' ו'פאה נכרית בהלכה' יכולתי להחליף זאת בציון מקום מדוייק, וכשהבאתי טענות שמצאתי בספרי הפוסקים כתבתי ציון מקום מדוייק.

ב. מש"כ שיש המצדדים לאסור משום הפחדות הגהנום ומחוסר יכולת למימון - כוונתי היתה רק להסביר מדוע סוגיא זו מלווה בהבעת רגשות עזים עד כדי כך שיצאה מכלל סוגיא הלכתית וכלל לא כתבתי שאלו טעמי האוסרים; ומה שכתבת שהחזו"א אמר שהחובשת פאה מסיקה לעצמה את הגהנום - אינו יתכן כפי שידוע לכל מי שהיה באירופה בזמן החזו"א שאלו שכיסו שערן עשו זאת רק בפאה ובודאי שהחזו"א לא הכניס לגיהנום את רעייתו של הגר"ע זצ"ל והגרי"ז זצ"ל ועוד רבבות נשים צדקניות, וכן אמרו לי תלמידי המובהקים הגר"ק שליט"א והגר"ק שליט"א שאין איסור בחבישת פאה; ומה שהבאת את מרן שבט הלוי - עדיין לא זכיתי לשמוע מפיו מה דעתו אולם בספרו לא הכריע [ונדחתי לשמוע כיצד עורכי המצגת המופצת נגד הפאות חתכו את דבריו באופן ניכר וממילא שינו את דבריו המקוריים]; ומה שהבאת את הגרשז"א - לא שימשת אותו כי אם היית משמשו היית יודע שלמעשה הורה להיתר [עפ"י עדות אחייניתו שגדלה ביתמותה בביתו (מחנתת של מו"ר שליט"א) - שכך הורה לה למעשה, וכן מעידים בנו הרה"ג עזריאל שליט"א, והרב גנס שליט"א, וכן הוא בשמו בספר 'אחוכ ממתקים'] והציטוט שציטט הגר"ד סגל את הגרשז"א אינו מוכיח דבר שהרי ברור שכשאשה היתה באה לירושלים לפני שמונים שנה היו מוחים בה, אולם לאחר שהשתנה המנהג כתוצאה מאשתו של הגר"י בלאזר והגרי"ז מבריסק וכדומה - תו ליכא חשש דת יהודית בזה שהרי כך הוא מנהג הנשים הצנועות, ומה שהפאה נראית טוב יותר - אין בזה בית מיחוש כדכתבתי בקונטרס.

ג. ומש"כ שהיה זה תקנה לצנועות ובסוגריים הוספתי כנגד גלויות הראש ולא פירשתי שהיה זה מפני צורך השעה וגזירת המלכות כדי שלא ילכו בפרוע ראש כמבואר במהרש"ק והמהר"ץ חיות ולא היה זה מנהג מעולם - כוונתי מבוארת מתוך המשפט "בדורנו חוששים להזכיר שגדולי הדור באירופה בדור הקודם עודדו את השימוש בפאה, ואף ראו בה את סמל הצניעות [כנגד גלויות הראש], ונשותיהם לבשו פאה בעידוד בעליהן [כגון הרב מבריסק, הגר"ע, הרב כהנמן, הרב פיינשטיין, הרב סרנא, האדמו"ר מגור, הרב קמיניצקי, הרב שוואב, וכן העיד הרב שך זצ"ל (לרב עמנואל טולדנו) על אשתו של החפץ חיים, ועוד עשרות גדולי עולם זצ"ל ויב"ט"א] שכוונתי היתה לדורות שלאחר גזירת המלכות (שהיתה בימי הצאר ניקולאי) וממילא אין זה הדור של המהרש"ק והמהר"ץ חיות והדברי חיים, ושם גדולי אירופה יכלו להורות שיחבשו מטפחות ובכל זאת בחכמתם העדיפו להורות לחבוש פאות כי ידעו שיש לפאה יתרון חינוכי עצום בכך שלא במהרה תוסר מהראש, וגם בזמננו טעם זה שייך, ומאחר והם עודדו - לנו בודאי שאין לחדש שיש בזה איסור, ומש"כ שראו בה את סמל הצניעות הוא מתוך ידיעת המציאות (עפ"י מו"ר שליט"א שגדל במציאות זו) שחובשות הפאה נחשבו לסמל הצניעות, ובמטפחת ראו לבוש מוזנח שאין מקומו על ראש אשה.

ד. לא טענתי שמנהג הפאה היה מנהג מעולם מאחר וידעתי שבדורות המוקדמים יותר - בחלק מהמקומות הפרוצות חבשו פאה כדי להדמות לגויות, ולכן יפה צווחו הרבנים שהזכרת כי חובשות הפאה פרצו גדרות, אך במציאות שלנו כלל לא היו צווחים כפי שאין רבני דורנו צווחים על הפאות הצנועות.

ה. מה שכתבת שגם המקילים מודים שהמטפחת עדיפה - תלוי במקום המוצא שלו - שהרי רבני ירושלים [כגון הגרשז"א זצ"ל ויב"א הגריש"א זצוק"ל] שגדלו עם מנהג המטפחת - אף שאינם מורים בזה איסור אולם בודאי שיאמרו שהמטפחת עדיפה, אולם הרבנים שבאו מאירופה והורגלו לכך שכשאומרים "כיסוי שער" הכוונה לפאה - אומרים איפכא [אג"מ זצ"ל, הגר"ק שליט"א, הגר"ק שליט"א ועוד ועוד].

ו. מה שכתבת שהחובשות פאה אינן יודעות את חומר הענין - הדבר יתכן היה בדורו של החסל"א שחבישת הפאה נחשבה

פריצת גדר, משא"כ בזמננו חבישת הפאה היא היתר לכתחילה [וכדוגמא כתבתי שהגרנ"ק שליט"א חיתן את כל בנותיו בפאה, ואף כשחתנו הגר"מ לובין שליט"א אמר שאינו צריך פאה - הגרנ"ק שליט"א התעקש על פאה].

ז. מה שהתרעמת על שכתבתי את הנלענ"ד כשורש הויכוח מעיד שבלהיטותך להשיג עלי כלל לא התעמקת להבין מה היתה כוונתי וייחסת לי כוונה אחרת, וכשתעיין שוב בדברי תראה שכל מילה מדוייקת, שהרי האוסרים הניחו שצריך להיות אסור ולא פלפלו בראיות לאסור וכל שדנו היה בדברי ובראיות שלטי הגבורים, פרט לתשובה מאהבה שנחת לפלפל בכוונת הסוגיות, והמתירים כלל לא פלפלו בראיות לא להתיר ולא לאסור אלא הסתפקו בהעתקת היתר, והדיו שנשפך היה על ידי האוסרים ולא על ידי המתירים שההיתר היה פשוט בעיניהם, ואף שלטי הגבורים לא דן ארוכות בראיות עד שהוצרכו לתמוה מנין היה ההיתר כל כך פשוט לו, וכשכתבתי "לא הוצרכו לדון אם כוונת שלטי הגבורים היתה להתיר את הפאה בחצר או גם ברחוב, ואם הגמרות עוסקות בפאה גלויה או מוסתרת" הרי שדברתי על המתירים ומה הקשית מהבאר שבע והיעב"ץ שדנו בזה; ומה שטפלת עלי שלא ראיתי את דבריהם במקורם אלא רק על ידי קיצורים - דע שלא הנחתי קיצור אחד ממה שמצאתי כדי לראות אולי יש בו ממש, אך לא כתבתי מילה אחת בלי לעיין במקורה [פרט למהר"מ חאגי - וכתבתי במפורש שלא ראיתו בפנים, ופרט לאם לבניה שראיתי דבריו במק"א] אלא שאתה הוא שלא הבנת שכוונתי היתה רק שהמתירים לא דנו בזה כי ההיתר היה פשוט בעיניהם [ואגב - ציינת את המקור חיים כמקור לומר ששלטי הגבורים מיירי רק בחצר - ומי ביקש ממך לחזור על הטעות של ר"א ליפשיץ שהרי אם תעיין בציטוט שהבאת בספרך תראה שאין משם כל ראייה לנדוננו כי כל שהביא שם הוא שמקור הרמ"א הוא שלטי הגבורים ושמפורש שם שמותרת בחבישת פאה גם בשער שלה כשנחלש, וכן שהפאה מותרת גם לפי הסבר מוסף הערוך לירושלמי ושהמהר"י מינץ אוסר להתקשט בפאה ואפילו בבגדי משי הדומים לשער - ואף שהמקור חיים הביא מקור לחבישת הפאה מהירושלמי שלא התיר חבישת קפלטין במקום שהרבים בוקעין בתוכו - אך מ"מ אין להכריח שכוונתו שברה"ר יהיה אסור שהרי כוונת דבריו רק ללמד את מקור הרמ"א להתיר חבישת הפאה, וכלל לא דן בגדרי היתר, ובדאי שלא עלה על דעתו להורות בנדון אם שלטי הגבורים התיר גם ברחוב, ובפרט שהמקור חיים הרי הביא שם גם את המהר"י מינץ שאסר דבריו הרי אמורים רק ברה"ר - ואם נדייק את דבריו אלו הרי יצא להיפך שמפרש ששלטי הגבורים התיר אף ברחוב - אלא שאין להוכיח מדבריו מידי לנדוננו].

ח. במה שכתבת לגבי גדרי ק"ש ופרועת ראש - לא הבנתי מה הנקודה המרכזית שהתרעמת עליה, ומתחילה אעתיק לך את תמצית דברי: "דיני איסור ההסתכלות שעל האיש מחולקים לכמה סוגים: הסתכלות באשתו טהורה מותרת; אמירת דברים שבקדושה מול ערוה אסורה משום מיאוס אף כשאין חשש הרהור [כגון כנגד ערות עצמו]; אסור לומר דברים שבקדושה מול טפח מגולה מבשר אשתו [לכמה ראשונים אסור כנגד טפח מגולה מבשרה שרגיל להיות מכוסה וכנגד השער הרגיל להיות מכוסה וכשמוע קול שירתה (ראה ב"י בסי' ע"ה), לרא"ש (ברכות ג' ל"ז) אין איסור כשמוע קולה, לרמב"ם (ק"ש ג' ט"ז) אין איסור גם כנגד שעה, ולר"ף (מובא ברשב"א ברכות כ"ד) כלל אין איסור בדומה לנגיעת עגבות; נראה שהשו"ע והד"מ פסקו לאסור בבשרה ובשעה אך בקול שירתה אינו אלא זהירות]; אסורה אף ראייה לפי תומו של טפח מבשר אשה שאינה אשתו ממקומות שדרך הצנועות לכסותם ושל שערותיה שדרכן להיות מכוסות ולשמוע קול שירתה, ומותרת ראייה לפי תומו של מקומות הגלויים שבה כשאינו מתכוין כלל להכיר צורתה וכן של שערות שדרכן להיות גלויות ושמיעת קול דיבורה; הסתכלות באשה האסורה לו מתוך מטרה להנות אסורה אף כשמסתכל במקום שדרכו להיות מגולה, ואמרו חז"ל "כל המסתכל באצבע קטנה של אשה [ונתכוין להנות] כאילו מסתכל במקום התורף"... מגדרים אלו ניתן להניח שיש לאשה להסתיר את המקומות שדרכן להיות מוסתרים כשיוצאת למקום שמצויים בו גברים שהרי אסור לגברים לראות מקומות אלו אף בראיה לפי תומם אך אין מכאן ראייה שאשה צריכה להסתיר את המקומות שדרכם להיות מגולים אף שלאנשים אסור להסתכל בהם, וכן כתב בשו"ת תבואות שמ"ש שלא אסרו לאשה שתתיפה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן...". מתוך דבריי ניכר ששגית בכמה דברים: א' - במה שייחסת לי שיהיה מותר להסתכל במקומות הגלויים שבה לפי שאין הרהור - לא כך כתבתי אלא ראייה לפי תומו אינה אסורה (עפ"י ב"ח ריש סי' ע"ה), ב' - שייחסת לי שמותר לאשה לצאת באופן מגרה - כל שכתבתי הוא שמותר לה לצאת באופן המקובל אף אם הוא יפה, אלא שטעית לחשוב שיפה הוא מושך כמ"ש בהקדמה למכתב זה, ג' - אין לך דבר שמושך יותר משער אשה - זה ליתא שהרי השער מוזכר כדבר שהיתה הוה אמינא שאינו ערוה, ולענין ק"ש הרי לרמב"ם ולר"ף מותר לקרוא כנגדו, ומותר לרווקה לצאת בשעה, וכד מעיינת שפיר תחזי שכלל אין פגם ביופי אשה שניכר גם לאנשים אחרים והקפדת חז"ל היתה רק על משיכה והתבלטות ולא על יופי, וראה באג"מ (או"ח ד' ט"ו, קי"ב) שמאחר ואין הדרך לכסות את העינים והשיניים והשפתים והצואר והראש והאף ואת שער הרווקות מותר לקרוא ק"ש כנגדם אף שהפסוק משבחם ואף שהפנים והעינים הם עיקר הנוי ויופי, ומה שאסור לקרוא ק"ש כנגד שער הנשואות הוא רק מפני שדרכן לכסותו ולא כי שער הנשואות שונה מהותית משער הרווקות, ומה שנשואות מכסות שערן אינו מצד ערוה אלא רק מצד דין התורה לכסות שהרי פנויות אין מכסות שערן - ולכן הגישה הרווחת שפאה מושכת יותר אינה מתבססת על אמת אלא על תעמולה [ובשולי הדברים - משיכה נובעת ממקום זמן ומהפתעה ולא מיופי, כפי שידוע שאשה בבגד ים בים אינה מושכת, ואותו בגד באמצע הרחוב ימשוך את תשומת לב כל הרחוב, וד"ל, ואברי האשה המוגדרים כיפים הם דוקא אלו הגלויים, והאברים המוסתרים הם המושכים אף שאינם יפים (שוב - סליחה על ניבול הפה, אך הוא נצרך להמחשה)], וכן טעה בזה רבך ר"א ליפשיץ שייחס זאת לספר החינוך והמעייין שם יראה

שטעה בכוונתו; ד'- מה שכתבת בשם גדולי הפוסקים שהפאה היא פריצות ומי יבוא אחריהם - ברור שדבריהם צדקו בדור שהם חיו בו שחבישת הפאה לא היתה מקובלת אלא נחשבה לפריצת גדר וממילא גם גרמה הרהור כדרך המכוסה שהתגלה, ומסתבר שמעולם לא היתה סיטואציה כזו שרוב רובן של הצנועות חובשות פאה, ועל מציאות זו כתבתי, ובדורנו כמעט ואין שום פוסק אשכנזי מפורסם שאוסר את חבישת הפאה במוחלט [אף שחלקם הביעו חוסר שביעות רצון ממנה].

ט. מש"כ ששער גולש לרווקה "התקבל לאיסור" ולא הבנת כיצד כתבתי נגד המג"א - כוונתי לא היתה שהתקבל אצל הפוסקים הקדמונים אלא שהתקבל כמנהג מצוי בקהילות החרדים הליטאים בארץ, וממילא ניתן לומר על זאת פוק חזי, ומה שכתבתי על הפאה ש"לא התקבלה לדבר פרוץ" כוונתי היתה לא לדברי הפוסקים הקדמונים אלא למנהג הנהוג בקהילות החרדים כנ"ל - שמנהג זה הוא הקובע את תקני הצניעות המחייבים כל אשה לשיטתי שדת יהודית היא כלל תביעות הבעל מאשתו שלא תהיה חריגה וממילא לא תעטה עליו חרפה, ומאותה סיבה גם כתבתי שבארץ ישראל מותר לחבוש מטפחת [גם אם בסוגיית הרד"ד נכריע דלא כפירוש הב"ח] מאחר וכך נוהגות צנועות רבות; ומה שכתבת שהפוסקים קובעים את ההלכה ולא המנהג - דבר זה נכון אך אינו קשור לסוגיא דידן שהרי גם פסיקת דת יהודית מותנית במה שמקובל כמנהג אצל הצנועות כלשוונות הראשונים, ואינה ענין לתקנות קבועות, וכן על דרך זו מה שכתבת שפוק חזי אמור רק במקום שההלכה רופפת בידך משא"כ בנדו"ד - אין זה קשור מאחר ואין ההלכה רופפת בידי שהרי תקנת דת יהודית היא ללכת אחר הנהוג אצל הצנועות די בכל אתר ואתר ובכל דור ודור, וכן הוראה רווחת אצל גדולי העולם שאת מימיהם אנו שותים בכל הסוגיות.

י. מה שכתבת שכתבתי שהפאה עדיפה על המטפחת משום חומרת הזוהר - ואני לא כך כתבתי אלא "הפאה אף מונעת בריחת שערות ולכן מהווה כיסוי נאות יותר מאשר מטפחת שדרכה לגלוש ומעט משער ראשה החייב בכיסוי מתגלה לעתים (שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר שם) והפאה אף טובה ממטפחת בהסתרת שער היוצא חוץ לקישוריה שמותר מן הדין (אף לזוהר - מהר"ם אלשקר ל"ה) אך יש המחמירים בזה (מקור חיים ע"ה ב') והוספתי "עינים רואות שחובשות מטפחות רבות אינן מסוגלות להשתלט על גלישת המטפחת וכך מתגלים חלקים נרחבים משער הראש ובכך פוגעות בעיקר דין כיסוי שער, ואילו גם אם שערות מסוימות יוצאות מהפאה הרי שכלל אינן ניכרות", וחזן מזה כתבתי שאינו ידוע לי על אשה שמקפידה על חומרת הזוהר - וממילא אינך יכול לטעון כנגדי שצריך לישון עם פאה, ויהיה מענין לראות את פירושך לזוהר שלפיו מקיימים את חומרא זו האידנא.

יא. מה שכתבת בשם כמה רבנים שגם המקילים היו אוסרים בפאות דידן - אף ידי תיכון עמך בפאות הארוכות והפרועות וכיו"ב, אולם אתה הרי מעונין לאסור את כל הפאות, וכך כתבתי "הניילון הומצא רק לפני כשבעים שנה וממילא פאות סינתטיות לא היו קיימות לפני כן, ובודאי שלא הכינו אותן מקש אלא משערות טבעיות, ויתכן שהתמונות הקדומות של פאות שנראות רע הן של פאות שלא הקפידו לחופפן ולסדרן ולכן לאחר זמן היו נראות מוזנחות, וכבר העיד לי מו"ר שליט"א שאמו וסבתותיו וחמותו ואמה [לפני כמה שנה] חבשו פאה צנועה משער טבעי שנראתה יפה [ואף סיפר על ראש ישיבה מפורסם שלא אכל בביתם עד שאמרו לו שהאם חובשת פאה, כי הנהגתו היתה שלא לסמוך על אשה גלוית שער - ומכאן שגם לפני ששים שנה לא היה נראה הבדל בין פאה לשער] - ומה שהבאת רבנים שאמרו אחרת [אם באמת אמרו] - הרי מעולם לא טענתי שאין מי שאמר אחרת, אלא שרבותי הורו לי כפי שכתבתי, וכן המנהג הרווח גם אצל הצנועות. וכוונתי "שלא שימש כל צרכו" לא היתה למושג "שימוש" הרווח היום של קריאה בספרים והאזנה לקלטות ומדי פעם לשאול רב - שאין לו שום קשר לשימוש אמיתי [ולא שמועות בשם הרב נדל או של הגר"ד סגל בשם הגרש"א נחשבות כשימוש], אלא כוונתי היתה למושג האמיתי של שימוש שהוא להתייגע בלימוד הסוגיא עם רב הראוי להוראה שיש לו מסורת מרבית, ואת זאת כמעט אין איש הזוכה לקיים, ודוקא אני שפר חלקי להצמד כחברותא במשך כמעט ארבע עשרה שנים למו"ר שליט"א שנסמך להוראה ע"י גדולי עולם לפני יותר מארבעים שנה.

יב. מה שהתקפת אותי בהקשר לרדיד - לא הבנתי מה ההתקפה, שהרי ברור שכשכתבתי שיש פוסקים שאסרו מחמת חסרון הרדיד התכוונתי לבאר שבע, ולא נעלם ממני שיש שלא ראו בזה בעיה מפני שהירושלמי מיירי בכיסוי חלקי, ומה שכתבתי שמהות דת יהודית היא להיות עדיפים על הגויים - לא אמרתי שכך דעתי אלא הוא ציטוט מהספר "דת והלכה" להגר"מ שטרנבוך, ואה"נ ידועה המציאות שהלבוש השתנה מאז ימות עולם ועד היום, וכפי שלבוש היהודיות במדינות ערב הותאם לסביבה כך היה גם באירופה וכך היום בא"י ובארה"ב שהצנועות הן יותר צנועות מסביבתן, ואינני יודע מה יורו גדולי העולם אם המציאות תוסיף להשתנות לרעה וכך גם תנהגנה הצנועות, וכבר כתבתי לעיל שגם הצנועות לובשות את אותו בגד שבמקורו נועד להבלטה ואין פוצה פה מאחר וכך מקובל.

יג. מש"כ שאיני יודע אם אכן הפמ"ג חזר בו - כוונתי לא היתה שבדבריו אינו מבואר שחזר בו אלא שאיני יודע אם אכן כתב היד שהמציא לנו הר"א ליפשיץ הוא אמיתי ולא מזויף, ואם אכן נכתב ע"י הפמ"ג.

יד. מה שתמהת מנין שפוסקי זמננו לא הצריכו היכר אלא הסתפקו בזה שניכר לנשים וצינית לשבט הלוי - גם כאן טעית בכוונתי שהרי לא כתבתי שלא הצריכו היכר אלא שכתבתי "כתבו הפוסקים (שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר אה"ע ב' לו, אג"מ אה"ע

ב' י"ב) שכדי להנצל מחשש מראית העין די בשינוי מועט הניכר לעיני נשים [או לגברים פרוצים הצופים בנשים] המאפשר להבחין שזו פאה, ואין צורך שההבדל בין הפאה לשער יהיה בולט כל כך שגם גברים צנועים יבחינו בו [כפי שדי בקשקשי דג בדם דגים כדי להנצל מאיסור מראית העין (ש"ע י"ד ס"ו ט)], ולכן מאחר ועל פי רוב פאה אינה נראית כשער הראש לעין בוחנת מפני שהיא מלאה או מסודרת יותר וכדו' - הרי שאין לחוש בחבישתה משום מראית העין, גם הגר"ח קנייבסקי שליט"א אמר לנו שהבעיה בחבישת פאה היא רק כאשר כלל אינו ניכר שזו פאה, ולא נעלם ממני שפוסקים אחרים אמרו לשונות מעט יותר מחמירות, וב"ה שאינך מבין בזה אולם שאל נא לרעייתך אם רוב הפאות ניכרות, אלא שמאחר וחשש מראית העין אינו נוגע למעשה בימינו שהרי אין חשש שיחשדו שמגלה שער (כמ"ש האג"מ) הרי שאין צורך בהבדל [עכ"פ כלפי חשש מראית העין - ויתכן שגדרי הצניעות הם שונים]; ומה שהפנית לשבט הלוי - גם כאן הציטוט אינו מדויק, אלא "שתהא הפאה עשויה שלא תראה ממש כהולכת בשערה אלא ניכר שהוא גוף זר עליה" - ואין בזה סתירה למה שכתבתי.

טו. מה שכתבת שהפאות של פעם היו מקש - זה ליתא, ואיני מאמין שנפקא מפומיה דהגרשו"א, ובעיני ראיתי את התמונה שהראה לי מו"ר שליט"א של אמו מלפני ששים שנה שהפאה נראתה בדיוק כשערות [וכמובן שהיתה עשויה משערות ולא מקש - והוצרכו להזמין אותה חדשים מראש מאחר ונעשתה בעבודת יד] וכן העיד לי שהיתה המציאות באירופה, ופשוט שאם כל כך הרבה פוסקים חששו למראית העין שיחשדו שמגלה את שער - הרי שהפאה דמתה ממש לשער, וכן מוכח ממסכת נזיר.

טז. ומה שכתבת שאין הבדל בין אשכנזים לספרדים וכולם שווים לאסור הוא בהתאם לגישתך, אולם בהתאם לשיטתי בביאור דת יהודית מובן שאינך צודק, וכן אמרו לי במפורש הגר"נ"ק שליט"א והגר"ח"ק שליט"א שגם בת שבאה מרקע של חובשי מטפחות שלמדה במוסד של חובשי פאות "יש לה על מה לסמוך", וכ"ש שהיחיד מפוסקי הספרדים שכתב תשובה נגד הפאות היה בעל יביע אומר שליט"א, והמעייין בדבריו יראה שלאחר ההסבר שלי יש לדון מחדש על הטעמים שכתב לאיסור, ולא קבלתי תגובה מבית דינו לחומר ששלחתי להם, ואילו פוסקים ספרדים רבים כתבו להיתר [כפ' החיים, ישכיל עבדי, תבואות ש"ש, אור לציון].

יז. ומה שכתבת ששייך טעם של בחוקותיהם כל היכא שהבגד נועד מתחילתו לפריצות אף אם היום הוא לבוש סטנדרטי שכלל אינו מושך את העין לרוב רגילותו - בטוח אני שכשאתה רואה אשה בפאה היצר היחיד שמתעורר אצלך הוא הכעס, ומדוע להמציא המצאה שאינה אמיתית שפאה מעוררת יותר הרהור משער של רווקה, והפאות שהגויות חובשות לפריצות כלל אינן דומות לפאות הצנועות דידן.

יח. מה שהערת מדוע פירקתי כל טענה מטענות בעלי החוברות וכתבתי עליה כאילו שאלו טעמי האוסרים - מה אעשה וקונטרס זה אינו מיועד דוקא לת"ח כמוך אלא לכמה שכבות ציבור, ומאחר וזכיתי לדבר עם אנשים רבים וראיתי שכל אחד מתפעל מדבר אחר - יצאתי לסתור את כל המצאותיהם, ובודאי שלא התכוונתי שאלו הטעמים העיקריים, ולא ידעתי מדוע הבאת את דעת הפרוצים המתגרים מחובשות פאה לאחר שמורגלים להזין את עיניהם בעבירה, מה להם ולנו - הרי חז"ל הורונו בכה"ג "הלעיטהו לרשע וימות", וכי יעלה על הדעת שאשה יפה תצטרך לשפוך חומצה על פניה כדי שהפרוצים לא יתנו בה עיניהם?

יט. ומה שעשית ק"ו על הפאות שלנו מהפוסקים מלפני שלש מאות שנה שצווחו על הפאות שבימיהם - ברור שהפאות השתכללו אולם גם המראה הזה הורגל בינינו, וחז"ל הקדושים גילו לנו שככל שהמראה יותר רגיל כך פחות יש בו חשש להרהור; ומה שאמרת בשם הרב מוצפי שליט"א - הגר"ח"ק שליט"א אמר לי בחוהמ"פ השנה שמה שאומרים בשמו דברים אלו הם "שטויות", אלא די שלא תראה ממש כשער.

כ. מה שהבאת מפירוש מוסף הערוך לירושלמי - הנה הירושלמי אוסר גילוי שער בחצר ומחייב כיסוי "קפליטין" ופירשו כמעט כל המפרשים שקפליטין היא מטפחת, ומאחר ובמבוי שמצויים בו רבים לא די בקפליטין לכן חייב הרמב"ם גם רדיד, ומאחר והוא מנהג דת יהודית [כמפורש ברמב"ם] לכן תלה הרמב"ם את חובה זו במנהג המקומות; מוסף הערוך פירש בירושלמי שקפליטין היא פאה, ולדבריו דת יהודית תחייב שלא לצאת בפאה לרה"ר, ומאחר ולשיטתי חובת דת יהודית היא החובה להתנהג בכל מקום ותקופה כפי הצנועות שבאותו מקום - לכן מאחר והצנועות שבדורנו אין מכסות ברדיד את המטפחת ואת הפאה - לכן גם אין ראייה לאיסור מפירוש מוסף הערוך [ביביע אומר הבין שמונחת כאן גזירה שלא לחבוש פאות ברחוב, ואינו נראה לענ"ד שכך ההבנה הנכונה כאן]. לב"ח הוקשה שאם המטפחת היא כיסוי מלא מנין לרמב"ם שצריך גם רדיד במבוי לכן תירץ שהמטפחת היא כיסוי חלקי כעין קלתה המוזכר בבבלי, וממילא כשמכסה בכיסוי מלא אינה צריכה גם רדיד, אולם שיטתו כמעט שיטת יחיד רוב המפרשים הבינו שחובת הרדיד היא חובה גם על כיסוי מלא, עכ"פ היכן שנהוג (ראה פרישה אה"ע קט"ו ט' בתירוץ השני), וממילא תו לא מצינן למימר שהמטפחת היא כיסוי חלקי - וניתן לומר שדבריו עולים בקנה אחד עם דברי מוסף הערוך רק אם מדובר שם בפאה חלקית שמקצת שער נראה משא"כ בפאה מלאה כמו אצלנו - אין מקור לאוסרה, ודו"ק. לענ"ד אילו הרמב"ם היה מפרש שקפליטין היא פאה לא היה נמנע מלהביא ירושלמי מפורש זה לגבי איסור יציאה בפאה למבוי, ומוכח שאו שפירש שקפליטין היא מטפחת או שסבר שאין הלכה כירושלמי כי הבבלי התיר

לצאת בפאה גם למבוי.

כא. מה שהבאת להוכיח מדקדוקים שונים ששלטי הגבורים מיירי בחצר בלבד - אין לזה נפ"מ לדידן שמנהגנו להתיר אינו מתבסס עליו אלא על הנהוג אצל הצנועות, ודקדוקי הר"א ליפשיץ אין בהם ממש - וכבר השבתי על ראיותיו אחת לאחת בקונטרס המכיל 148 הערות על ספרו. ומה שהבאת שממה ששלטי הגבורים הביא את ריא"ז וסמ"ג ש"מ דס"ל כוונתייהו - לדידי מספקא לי בזה שהרי שלטי הגבורים היה מאסף לדברי קודמיו, ורק במקומות מועטים כתב את דעת עצמו, ואין להסיק ממה שכתב בכתובות בשם ריא"ז לגבי דעת עצמו שהובאה בנזיר ובשבת; ודע ששלטי הגבורים ליקט בעיקר מריא"ז מסמ"ג ומאו"ז - וגם כאן הביא את ריא"ז לא כי התכוין לנקוט כן הלכה למעשה אלא כדרכו להביאו בכל מקום, ובפרט שהרי כשלטי הגבורים הביא שם את הסמ"ג שהביא את הירושלמי לא העתיק את המשך דברי הסמ"ג שהירושלמי אוסר גילוי שער בחצר, וגם יש להסתפק בלשון ריא"ז אם כוונתו היתה לנקוט כך נגד הבבלי או שרק כתב שכן שיטת הירושלמי.

כב. מה שהארכת בביאור הגמרא בנזיר - לא זכיתי להבין במה חלקת עלי בעקרון, ומה שכתבת שמרבי מאיר לא מוכח שלבבלי שרי לצאת בגילוי שער לחצר כי אפשר שנחלקו רק בבית אך בחצר לא אכפת לבעל שאשתו תראה קרחת - לא נעלם ממני שכ"כ היעב"ץ ועוד אחרונים שקפידת הבעל שלא תתנוול עליו בהיותה עמו בבית אבל בחצר לא אכפת לו שתראה קרחת לחברותיה, אלא מסתבר שגם אתה אינך מבין מדוע לא חשש שתתגנה בעיני בעלה כשיראה אותה קרחת בחצר - שהרי חז"ל חששו שלא תתגנה עליו בחצר ולכן התירו לה לחבוש פאה בשבת בחצר למרות החשש שתצא עמה לרה"ר ותטלטלנה [נראה רמב"ן שבת ס"ז: ששמע ממנו שלא היו אוסרים לה גם לחבוש את הפאה ברה"ר אלמלא היה נהוג אז שאינו מצוי שיראה אותה ברה"ר - דלא כהבנת ר"א ליפשיץ ברמב"ן].

כג. מה שכתבת שמוכח כפירוש זה דאל"ה כיצד נקטו הסמ"ג וריא"ז כירושלמי - כבר כתבתי שאינו ברור לי שהריא"ז אכן נקט כן לדינא אלא יתכן שרק העיר שהירושלמי מפרש אחרת מהבבלי, והסמ"ג שנקט לדינא שגילוי שער בחצר אסור [מדהים ששלטי הגבורים לא הביא זאת אף שציטט את דברי הסמ"ג] יתכן שפירש כהב"ח שגם הבבלי ס"ל כן, אלא שמכאן פירכא על שיטתו של ר"א ליפשיץ כי כדי לנקוט כן מוכרחים לפרש כב"ח בפירוש "לא הנחת בת לא"א..." שפשוט שמחוייבות בקלתה, וא"כ תו ליכא מקור לפרש באותה גמרא ממש שגילוי שער בחצר מותר, ולהוכיח מגמרא זו שדת יהודית אינה משתנה כהוכחת ר"א ליפשיץ שלא שם לבו ששני ההסברים מתבססים על נתונים הפוכים וממילא אין להוכיח את שניהם מאותה סוגיא [אם כי תאורטית שני ההסברים היו יכולים להיות נכונים אם היו להם ראיות ממקומות אחרים].

כד. ומה שניסית ליראני בשמות של רבנים שהעמידו את שלטי הגבורים בחצר או שמורים היום לאיסור הרי שהפני יצחק דן ממה שענינו ראו כמנהג הרווח במקומו כמפורש בדבריו וממילא הכניס את המנהג הרווח גם בשלטי הגבורים, ומיד חזר בו מהבנו זו בשלטי הגבורים מאחר וכל החולקין על שלטי הגבורים לא הבינו כן בדבריו, ומוכן שלא הוכיח שכן מוכרחים לפרש בשלטי הגבורים; ומה שהבאת מהחקל יצחק - דע שהחקל יצחק (פ"א) אסר את הפאה מטעם פריצות ומשום בחוקותיהם לא תלכו ולא מפני שהפאה כשער, ודע שהסביר שתוס' פירש בירושלמי שמאחר ופאה מותרת בחצר ש"מ שגם גילוי שער אסור, וממילא פירש שמה שאמרו בירושלמי שהיוצאה בקפלטין שלה אין בה משום ראשה פרוע הדא דתימא לחצר - אין הכוונה שגילוי שער אסור בחצר אלא הכוונה רק להדגיש שבמבוי יש איסור גילוי שער, ואם צדקו דבריו וגם צדקה ההשוואה בין שלטי הגבורים לדרכי משה - הרי שלדעת שלטי הגבורים גילוי שער מותר בחצר - דלא כשיטתכם, ונפל בניכנס; המקור חיים כלל לא כתב דבר בכיוון זה; הגדולת מרדכי אינו לפני אולם גם אילו כותב כן הרי שאנן לא ננקוט כדעת מיעוטא דמיעוטא בניגוד לרוב רובם של האחרונים שלא אסרו כלל או שאסרו רק משום דת יהודית או משום מראית העין, וכן המנהג, וכן הורו גדולי אירופה הלכה למעשה, וכן מורים כל המורים היום שהפאה הצנועה מותרת אלא שחלקם אמרו שהיו שמחים יותר אם לא היו נוהגות לחבוש פאות מאחר ונשים רבות הרחיבו לעצמן את ההיתר גם לפאות פרוצות; ומה שהבאת מהחיות יאיר - כבר כתבתי לך שפירוש זה למקור חיים שגוי ואין ממנו ראיה לשום צד; ומה שהבאת מהב"ש והיעב"ץ שכן היו מפרשים בשלטי הגבורים ולא פירשו כן מפני קושיא צדדית - כך העתקת מרבך ר"א ליפשיץ שחזר על טענה זו כמה פעמים אך כד תעיין היטב בסוגיא תראה שיכלו גם יכלו ללמוד כך כפי שלמדו בעצמם אך לא רצו לייחס לשלטי הגבורים שיפסוק נגד הבבלי; ומה שכתבת בשם גדולי דורנו - כבר כתבתי לך שנאמנה עלי עדות אחייניתו של הגרשז"א שהדוד הורה לה לקנות פאה, ונאמן עלי הרב אפרתי שליט"א שאמר לי שהגרשז"א מעולם לא אסר לחבוש פאה אם לא שהיא מהפאות המודרניות [ואמר לי מורנו הגר"מ זוננפלד שליט"א ששימש את הגרשז"א זצוק"ל - שהגרשז"א אמר לו שלא להאמין לשום אדם האומר דברים בשמו פרט לרב אפרתי, שהוא היחיד שמבין אותו].

כה. ומה שכתבת שעלי לחזור בי מהכוונה לפרסם את הקונטרס - שאלתי את מרן הגר"ק שליט"א אם יש לי לחוש שילמדו מקונטרס זה לפרוץ להתיר גם פאות מודרניות והשיב לי שאין צורך לחוש, ועודד אותי לפרסם, ואמר לי שלא לחוש מבעלי הפשקווילים למיניהם [שטררו לפרסם בארץ ובחול חוברת שטנה נגדי בשם 'אפר תחת פאר' אשר האמת היחידה שכתובה בה היא המילה "לענ"ד" המעידה על קטנות כותבה שלא חס על העוה"ב שלו להוציא שם רע בשקרים איומים, כפי שכבר התמחה לעשות לרב הילדסהיימר זצ"ל ולגרשז"א זצוק"ל ולגר"ע יוסף שליט"א ואף לרבתי רבני הבד"צ], ומה שכתבת בשם רבני הבד"צ - אין הם רבותי, ורבותי [כולל

הגרנ"ק שליט"א] הסכימו עמי.

כו. ומה שכתבת שגם לדידי עדיף להמליץ בעד המטפחת - הנה אילו הייתי סבור שהפאה מרבה פריצות הרי שהייתי נוהג כעצתך, אלא שסבור אני שהמציאות לא כן היא, ואינני מאמין שפאה צנועה גורמת לאדם שפוי שאינו פרוץ בצפיה בנשים מכשול יותר מאשר ראיית אשה בבגד יפה או שתווי פניה יפים, ומאחר ונושא זה מהווה שורש פורה ראש ולענה ביחסי בעל ואשתו - אם מפני שהבעל מפחד מהנאמר בחוברות ואשתו מעוניינת שלא להיות שונה מחברותיה, או מפני שאצל הבעל מתפתחת דחיה לאשתו שאינה מטופחת היטב אלא מזניחה את מראה, וידועות התוצאות המרות של בעל שאשתו אינה מעוררת את חמדו, וד"ל; ובנוסף המתבונן יודע שמצוי הדבר יותר שבנות של נשים בעלות מראה מוזנח תמרודנה בקו המוזנח שראו בביתן - ואז כבר פורקות עול לגמרי מאשר אצל בנות של נשים המקפידות על מראה יפה שכמעט ואינו מצוי שבתן תפרוץ [אם לא מפני סיבות אחרות], וקל הרבה יותר לחנך בת לצניעות כאשר גדלה עם התחושה שההיתר אינו גורף ושיש דברים שאיננו מתירים, ואילו אם אוסרים הכל - יצר המרד מתעורר, והתבונן בזה היטב; ודע שלומר לאשה שלא להתייפות באופן המותר לה הוא כמו לומר לאדם לאכול רק לחם, וזכור גם מי הורידה את כיסוי השער לאחר שפרצה המדינה - האם חובשות המטפחות או הפאות - ומברך אני אותך שתזכה לנחת יהודית אמיתית מכל יוצאי חלצריך.

בברכה - יואל שילה

ליקוט ממכתב ב'

...לגבי האדמורי"ם שמפרסמי מודעות הרחוב משרכבים את שמם לרשימות האוסרים - רק קטני הניתוח מסוגלים לסלף את שמם לאוסרים שהרי כמעט כולם יצאו למחות בפורצי הגדר בזמן ובמקום שחבישת הפאה נחשבה כפריצה וכמעט ולא תמצא טענות נצחיות [כגון שפאה נחשבת כשער דאורייתא וכו'] אלא רק טענות התלויות בזמן ומקום כגון דת יהודית, מראית העין, פריצת גדר וכו', וכשכתבתי שאיני חסיד כוונתי שאיני חסיד שוטה הפועל ללא דעת על פי מודעות רחוב המצטטות אדמורי"ם בלי קשר ופשר; כשכתבתי שרק מרן הראש"ל שליט"א אוסר בדורנו מחכמי הספרדים לא נעלם ממני שכמותו כתבו הרב משה לוי זצ"ל והרב מוצאפי והרב טהרני והרב מזוז והרב ברדא והרב רצאבי, אלא שהתשובות שהם כתבו בענין אינן ניתוח עמוק ומקורי אלא חזרו על טענות הגר"ע יוסף בשינויים מועטים בלבד, ואת שאר השמות שכתבת של חכמי הספרדים או שאיני מכיר או שלא ראיתי מה שכתבו בענין או שכל שמצוטט מהם הוא התבטאויות - וממילא להביא את דעתם כדעה חולקת ניתן רק לפי צורת לימוד ששוקלת במאזנים שמות מול שמות לראות מי כבד יותר ולא כאשר מנתחים ניתוח מעמיק של הטעמים, ואדרבה דוקא האור לציון והישכיל עבדי ותבואות שמ"ש כתבו תשובות מקוריות, והסיקו להיתר, ולא הבנתי מדוע כתבת שהכף החיים והאור לציון אינם מהמתירים, אולם אין בזה נפ"מ כל כך שהרי אין דרכי להיות כרוכל וכשוקל אלא לנתח; ודעת הגרשז"א זצ"ל אינה שונה ממנו שהרי הורגל לראות במטפחת אל כיסוי השער המקורי ולכן בנו הגר"ש שליט"א אומר בשמו שאביו יצא נגד חבישת הפאה אולם בהוראה למעשה לא אסר את חבישת הפאה כמו שאמר לי משמשו של הג"ר עזריאל שליט"א בשם רבו וכפי שכתבו בהליכות שלמה וכפי שאמרה למו"ר שליט"א מחותנתו הרבנית שפירא - אחייניתו של הגרשז"א שגדלה בביתו כיתומה [אגב - ר"א ליפשיץ כתב שלאחר שני לילות שכנע את הגר"ש שליט"א שאין להתיר את הפאה - כלומר שלא

נבע זה מקבלה מאביו] - כלומר שאף שדעתו לא היתה נוחה מהפאות מ"מ לא ראה לנכון לאוסרן.

בטרם אחל לנסות להבין את דבריך עליך לדעת שאתה הוא המוציא ולא אני, הרי גם צדיק כמותך שמקפיד לשמור על עיניו לא יוכל לטעון שאין מנהג רווח לחבוש פאות בין אצל בנות אשכנז ובין אצל בנות ספרד, ורק שקרן יאמר שזהו רק מנהג הפרוצות שהרי כך נוהגות רוב סלתה ושמנה של הנשים הצדקניות בארץ כדוגמת... ועוד רבות רבות הידועות בצניעותן, וממילא לומר שאין מנהג כזה אצל הצנועות הוא שקר וכסילות, וממילא אתה הוא שמנסה להוציא מהמנהג הרווח - ועליך הראיה, ולגביך נכון לומר שצריך להוכיח הוכחות מוחצות, ועלי נכון לומר שמותר לי לדחות את דבריך בקש - להיפך ממה שכתבת. החידוש בדברי הוא שניסיתי לבסס את המנהג הרווח סוגייתית על ידי הבנת פשט בסוגית דת יהודית [וגם לא מצאתי שהאוסרים התייחסו לסוגיא זו].

לא מצאתי בשום מקום שהעוברת על דת יהודית יוצאת מבעלה על ידי כפיית בית דין כאשר בעלה מוכן לסבול אותה [וכן משמע מהח"ם סופר בכתובות ד"ה והנה יש] אלא רק שמצוה לגרשה, וממילא מה הביסוס שלך להתייחס לדת יהודית כלתקנת חכמים המחייבת את כל הנשים בכל התקופות ובכל המקומות? ואף שאינו מסתבר שבית הדין שבכל אתר ואתר ישתקו כאשר אשה פורצת את גדר הצניעות אולם זה אינו נוגע לדין יוצאת בלי כתובה, ומאחר ויסוד דין דת יהודית הוא בין אדם לאשתו אין מקום לומר שתקופה ומקום מסויימים בהסטוריה יחייבו את כל הנשים עד ביאת גואל צדק, ולא ראיתי בדבריך הוכחה לדבריך, וכבר כתבתי לך שאינני יודע מה יהיה הדין כאשר הצנועות תתחלנה לגלות את זרועותיהן ושערן [מה שאינו מסתבר שיקרה] אולם פוק חזי ששום בעל אינו מגרש את אשתו שלובשת בגדים בגזרות ובצבעים שפעם היו נחשבים כפרוצים, ושגורבת גרבים במקום שהשמלה תגיע עד הקרסול [ובפרט תמוה לפי דבריך מדוע אין מגרשים אשה הלובשת חזייה אף שבגד זה נועד מעיקרו להבליט ולא להסתיר] - ומה שתשיב שדברים אלו אינם כתובים במשנה במפורש - יש לך לדעת שהראשונים כתבו שפרטי המשנה הם דוגמאות בלבד, וכן יש לך לדעת שגם לא כתוב במשנה שאסור לחבוש פאה נכרית.

מה התימא שדבר שפוסקים רבים מכל חוג ועדה בכל תקופה יצאו נגדו מ"מ יתקבל כמנהג הצנועות - הרי בכל תקופה ובכל חוג ועדה היו גם רבנים שקבלו את הפאה ככיסוי שער לגיטימי אלא שהם לא הוצרכו לעשות כל כך הרבה רעש כמו עשרות הרבנים שיצאו לגדור את הפרצה במקומם ובזמנם.

מה שחילקת בין תרי גווני דת יהודית בדברי הרמב"ם - כבר כתבתי לך שלא ראיתי בדבריך הכרח, וכל הבא בשער ההלכה צריך להשתחרר במהירות מהיצר לומר כל תיאוריה נוצצת. כל הבא בשערי ההלכה חייב לדעת שאין להמציא ברמב"ם פשטים כדי לדייק את דבריו - כי בכך מגיעים לשגיאות פטאליות, אלא את הרמב"ם יש ללמוד בצמידות למקורות חז"ל, וחיידוש שלא היה לרמב"ם יסוד לכותבו - אכן לא התכוון לכותבו אף אם נדמה שכך דיוק לשונו.

מה שדייקת מהחת"ם סופר בכתובות שדת יהודית היא תקנה קבועה כדס טוהר - לא הבנת את כוונתו, וז"ל: "דת משה ויהודית, הנה במתני' קחשיב ב' ענינים א' דברים איסורים ושנית עניני פריצות או קטט כגון מקללת יולדיו, והנה בעניני איסורים לא קנסי' אלא כשמכשילתו דוקא או בנדרים משום דבני' מתים, אבל זולת זה אפי' היא עוברת על תורת ד' ואוכלת חלב ביה"כ אין לבעל עלי' כלום כיון שלא הכשילתו, משא"כ בעניני פריצות, ומה שנסתפקתי, אם לא הכשילתו בדת משה כגון מעשר וחלה שהמה עכ"פ איסורי דרבנן, אלא שהכשילתו רק במנהגי ישראל שאינם אפי' מדברי חז"ל, כגון שמשמשתו על דם טוהר וכיוצא בזה או האכילתו תבשיל של בשר מר"ח אב עד התענית וכדומה מה יהי דינה, כי לא לחנם נקטה משנתנו ברישא גבי המכשולת דת משה, ובסיפא גבי פריצות דת יהדות וצ"ע לדינא", ואף אין צריך לעיין בדבריו כדי לדעת שכוונתו שבעניני המשנה הקשורים לאיסורים קונסים אותה לצאת בלא כתובה רק כשהכשילתו, והסתפק מה דינה כשמכשילה אותו בדבר שאינו איסור אלא רק מנהג כגון דם טוהר ואכילת בשר בתשעת הימים, ומה פשר הנסיון ללמוד מדוגמא של מנהג לתאוריה שלך שדת יהודית אינה משתנה, ואגב - כבר כתבתי לך שגם אני מסכים שדת יהודית אינה משתנה - אולם הני מילי ביסוד תקנת דת יהודית כלומר שהאשה צריכה לנהוג כמקובל - אולם אינו סותר שהמקובל תלוי במקומות ותקופות.

ומה שהתפלאת מדוע לא התייחסתי ל"ראיתך" מהט"ז ומהיש"ש - נעלם ממך שלא כתוב בט"ז שגם הנשים הצנועות מגלות זרועותיהן, וממילא מה ה"הוכחה" מהם; ומה שהבאת את הדברי יציב - אדרבה היה לך להעלים את דבריו שהרי אף שכתב: "דבאמת באיסור שאסרו חכמים מדת יהודית אין חילוק אם נתפשט או לא דכל הרוחות שבעולם לא יבטלו ח"ו תקנת חכמים" מ"מ הוסיף לכתוב: "כיון שבעוה"ר בזמנינו נשאר רק מעט מזעיר ממש הנוהים אחר פסק אא"ז הד"ח בזה, ונתפשט מהמקילין שהולכין בפאה נכרית, ועיין גם בשבילי דוד לאו"ח סי' ב' אות ב' שג"כ מחלק שתליא בחילוקי מנהגי המקומות עיי"ש, והם סומכים על הפוסקים המקילים, ואף שח"ו להתיר בזה, מ"מ לגבי עשיית פאות הללו לאחרים שסומכים על המתירים, י"ל דליכא בזה משום מסייע אפי' אם לדידן אסור לנו, דמ"מ כיון שהם סומכים על המתיר אין זה לדידן בגדר מסייע וכנ"ל ודו"ק".

מה שטענת נגד מה שכתבתי "הלעיטהו לרשע" שלא ידעת אם כתבתי זאת ברצינות שהרי לא כולם קדושים לשמור עיניהם, ואתה לא התרגלת למראה הפאה - שוב לא ירדת לסוף דעתי - לא אמרתי שכל ישראל שומרים על עיניהם אלא טענתי שמאחר ומראה הפאה רגיל בינינו אינו מביא להרהור, ומי שיטען שמראה פאה צנועה מביא אותו להרהור עבירה יותר ממראה שער הרווקות - הוא או חולה נפש או שקרן, והנשים החובשות פאה צנועה כמנהג ישראל אינן צריכות להתחשב בחולי נפש ובשקרנים; וגם אתה שאתה צדיק ולא התרגלת למראה פאה כי אינך רגיל להסתכל בהן ובחובשותיהן - אם תאמר שמראה פאה צנועה מביא אותך להרהור עבירה - אענה לך מדברי הגר"ח מוולאז'ין בכתר ראש (קצ"ה) שככל שמתעסקים בשמירת העינים היצה"ר מתגבר [הסתכלות עריות ושיחתן אמר: זה הכלל כל מה שיגדור א"ע ויפרוש מראיה - אח"כ אם יראה ויביט יבער בו היצר כאש, אלא כשדעתו לילך בשוק יתפלל ויבקש רחמים לבל ישל ח"ו בשום נדנד חטא והרהור עבירה ר"ל] אלא יש להתייחס לדבר זה כמאן דליתא; ומה שכתבת על בחורי החמד שנפגמו עיניהם מראיה אסורה - האם אתה מאמין שהראיה שפגמו בה היתה רק של פאות צנועות? הרי אתה כתבת שכמעט ואין חנות המוכרת בגדים צנועים, ושנינו יודעים שרבות הן הנשים החובשות פאות ארוכות ומסולסלות - שלא עליהן באתי להגן, ואדרבה - אתה שאתה חוסם להן כל פתח היתר - מאלץ אתה אותן לפרוץ לגמרי כל עול.

מה שכתבתי שמשכה תלויה במקום ובזמן - הוא פשוט, וכן הוא להדיא ברשב"א בברכות ובמהר"ם אלשקר ובעוד פוסקים רבים, וממילא מקום שדרך כל הנשים [גם הצנועות] לילך בו מגולה - אינו אמור להביא להרהור, והאומר אחרת הוא בכלל המגלה פנים בתורה שלא כהלכה, ואילו יצוייר שמנהג הנשים הצנועות יהיה ללכת בכגד ים ברחובות [מה שאף בדורנו אינו עולה על הדעת] אה"נ שמראה זה לא יביא לידי הרהור אף שאכתי יהיה אסור להן להתלבש כך מאחר והתורה אסרה מראה זה; בפשטות היצר מתרגל לכל מראה רגיל גם אם לא כל הנשים לובשות כך אך כדי שלנשים עצמן יהיה מותר להתלבש כך צריך שיהיה כך גם מנהג הצנועות כמ"ש המ"ב ע"ה י'.

יתכן ויתכן שדבר שהיה נחשב כפריצות יתקבל ע"י הצנועות כדבר צנוע בתהליך איטי, ובפרט יתכן הדבר על ידי הגירת אוכלוסין ממדינה שנוהגות לחבוש פאות למדינה שאין נוהגות, כמו שקרה בירושלים עיה"ק תוך עשרות שנים בודדות מאז שזרקו אבנים על ביתו של ר"י בלאזר ועד היום; אני לא ראיתי להדיא שיצאו כנגד הפאות אלא רק כשהדבר נפרץ ולא בסתמא

[עד דורנו העניי שכל שוטה שחשקה נפשו להיות קנאי לדבר ה' מפרסם קול קורא לפי דעתו הענייה]; ומה שכתב שבט הלוי שכבר דורות רצו לשנות זה - מניין לך שכוונתו למקומות שנהגו בזה הנשים הצנועות? ומה שחילקת בין פריצות לפירצה הוא נכון אך אינו קשור, כי היוצאים כנגד אלו שחדשים מקרוב באו מתפרש בפשטותו על פריצת גדר מקובלת, והרוצה להתעקש שאין זה הפשט אלא שכוונתם רק שאיננו מנהג ותיקין - יתעקש.

ומה שכתבת שיש התעוררות לטובה אצל כל החוגים אינו נכון - ההתעוררות היא רק אצל בעלי התשובה שאין להם מסורת בזה וגם לא הבנה - והם אלו שאותם כותבי המודעות מצליחים לבלבל, אולם בתוך עמי אנכי יושב ורואה כיצד בני התורה המושרשים במצוות מגחכים על "התעוררות זו", וזכור שוב כמה קל להגיע ממטפחת לחצי מטפחת ולאין מטפחת, כמו שקורה אצל חלק מבנות ספרד, משא"כ כמעט ואין חובשת פאה שעברה לגילוי שער.

ברכה ונחת - יואל שילה

תשובות למכתבים

הערות על קונטרס השטנה 'אפר תחת פאר'

בס"ד, תענית אסתר תשס"ח

קראתי בתשומת לב את קונטרסך 'אפר תחת פאר', וברצוני להגיב.

כשכתבתי את הקונטרס על היתר הפאה הנכרית הצנועה - כתבתיו לעצמי ולמקורבי על מנת לברר אם יש לרבבות הנשים הצנועות בכל הנהגותיהן שבכל זאת חובשות פאה - מה שיסמכו כשחובשות פאה [ולמסקנא הסקתי שחובת דת יהודית מותנית בהנהגת הנשים הצנועות שבכל דור, ומאחר שבדורנו חבישת פאה צנועה מקובלת ככיסוי שער גם על נשים צנועות - הרשות לכל אשה לחבוש פאה ללא קשר לארץ מוצאה, והחילוק שיש אינו בין מטפחת לפאה אלא בין מטפחת ופאה שאינן גורמות להתבלטות לבין מטפחת ופאה שגורמות להתבלטות, ואף השבתי על טענות רבות כנגד הפאה כגון האם יש חשש מראית העין, האם הפאות בימינו חמורות יותר, ועוד]; אף שלא היה בכוונתי להפיץ את הקונטרס ברבים אך אברך ברכסים שמע שהסברתי את היתר הפאה, וביקש לעיין בחומר, ומאחר ולא היה בכחו להפריכו ביקש רשות לשולחו לכמה מראשי האוסרים בארץ ונענית לו כדי לשמוע היכן ובמה גייתי, והוא הוסיף גם לשלוח קונטרס לך אף שאין אתה מורה הוראה; כוונתי היתה שיתרבה משא ומתן הלכתי מכובד עד לבידור אמיתה של תורה אך להפתעתי - רוב הנשלחים לא הגיבו, ותחת זאת קבלתי מטח טלפונים אנונימיים ומאיימים - וקיימו בזה את מה שכתבתי בקונטרס "הדיון בחבישת הפאה הנכרית מלווה בהבעת רגשות עזים... מצער שסוגיא זו יצאה מכלל סוגיא הלכתית והפכה לסוגיא פוליטית המלבה את אש השנאה הקנאה והכיתיתות", וזכיתי לשמוע חרפות וגידופים [אתה לא ירא שמים, אינך אפיקורס אבל אתה רשע גמור, תסמוך על רבך בגיהנום, סגנון כתיבתך הוא כשל עיתונאי ולא כשל מי שמורגל בהלכה, קודם כל הנחת מה שאתה רוצה ולאחר מכן תפרת את הסוגיות, אתה חמור גדול], ועכ"פ למדתי מדבריהם שאין להם מה שישבו ענינית על הקונטרס. לאחר מכן זכיתי לטלפון ארוך מר"א ליפשיץ שליט"א - ראש המחדשים והמפציצים את 'איסור' הפאה בדורנו, וכשיפרתי לו על התגובות הבלתי הולמות שקבלתי אמר לי "אין לך מה לשמוע למי שצועק - הם כלל אינם מבינים את הסוגיא... כל רב נורמלי צריך להתיר את הפאה לפי הכלים המקובלים להורות בהם הלכה [אלא שהוא חידש כמה חידושים - שלפיהם הוא אוסר]", וממילא גם אתה בחברה טובה של אלו שלא הגיבו כראוי, ואף עלית עליהם בהלבנת פנים, הוצאת שם רע, רכילות, קללה, לא דנת לכף זכות, לא קיימת הוכח תוכיח... ולא תשא עליו חטא, לא אהבת לרעך כמוך, הוצאת לעז על רבבות נשים כשרות וצנועות ועל מורי ההוראה הרבים המתירים; אילו פנית אלי ישירות בצורה מכובדת הרי או שהיית משתכנע או משכנע אותי, ולפחות היה לך לנסות להשפיע עלי דרך רבני רכסים ולא להכשל באיסורי תורה רבים כל כך; אשר על כן מותר לי לרדת לחיך וכלל איני מחוייב למחול לך על הוצאת השם הרע; ככלל - שלחת לי משלוח מנות מכובד של זכויותיך, ונטלת ממני את עוונותי, ועל זאת תודתי נתונה. בדיוני עם ר"א ליפשיץ הובהרו נקודות המחלוקת היחידות - אם חז"ל ראו בפאה שער ממש דאורייתא, ואם דת יהודית משתנה לפי מנהגי המקומות, אך באשר לא כתבת שום דבר על הנקודות האמיתיות היחידות הללו - אינני מחוייב ללמדך דעת בזה אלא אגיב רק על מה שכתבת, ומה כואב שכלל לא קראת בתשומת לב את מה שכתבתי [או שקראת והתעלמת מסיבות השמורות עמך] - ובכך הכנסת עצמך לביצה טובענית של הוצאת שם רע וכו' אשר עשיית תשובה על זה כמעט בלתי אפשרית לאחר ששלחת מאות קונטרסים לאנשים ולמקומות שונים, בארץ ובחו"ל.

אתחיל מהתחלה: "בסייעתא דשמיא" - קשה לי להאמין שיש סייעתא דשמיא למי שלוחם נגד מנהג מפורסם להיתר על פי רבים מחכמי הדור ומוציא לעז על רבבות הנשים הצנועות שחובשות פאה צנועה - ואף אמנם שיש מי שאוסר אבל למתירים יש הרבה על מה ועל מי לסמוך, והרי כבר למדונו חז"ל ביבמות ק"ב. "אם יבא אליהו ויאמר... אין חולצין בסנדל - אין שומעין לו שכבר נהגו העם", וביבמות ע"ב: הוכיחו שלא יתכן שכל הנשים עוברות איסור שהרי "לא הנחת בת לאברהם אבינו שיושבת תחת בעלה".

"שיצאו לבזות את כיסוי הראש במטפחת" - אין בקונטרסי שום ביזוי למטפחת כאשר היא צנועה ומכובדת ומכסה את השער כראוי, ובשום מקום לא המלצתי לא לחבוש מטפחת, אלא שציינתי שמצוי שהמטפחת תגלוש והשער יתגלה, וכן שבחבישת מטפחת מפסידים את מעלת הרדיד.

"להעמיד את הפאה הנכרית לסמל הצניעות" אף שהמנהג שגדולי ההוראה באירופה שהנהיגוהו - הונהג לאחר שהמוני נשות ישראל הלכו בגילוי שער והרבנים שאפו להציל את שנותר ומובן שאילו אכשר דרא לא היה נזקקים לזה, אולם המכחיש את המציאות וטוען שהנשים שחבשו פאה באירופה עשו זאת מתוך שיקולי פריצות - אינו אלא מוציא לעז וטועה אף אם מחבר ספרים חשובים הוא; כל המכיר את הקהילות באירופה יודע שחבישת הפאה היתה סמל לצניעות וחבישת מטפחת כלל לא נלקחה בחשבון גם אצל הצנועות ביותר, על כן נכונים דברי שהפאה היתה סמל הצניעות באירופה, אלא שאתה הבנת מדברי שכאילו כתבתי שהפאה היא סמל הצניעות תמיד - אך לא כך כתבתי.

כל ציטוטיך מהדברי חיים והמהר"א פלאגי ובעל ההפלאה אינם נוגעים למעשה שהרי לא כתבתי שיש להתיר את הפאה במקום שכולן נוהגות במטפחת וחובשת הפאה היא פורצת גדר, אלא דברי מתייחסים למקום ולזמן שלנו - לאחר שחבישת הפאה הפכה לצורת כיסוי השער המקובלת על רבבות נשים צנועות וממילא בחבישת פאה צנועה מקיימים את חובת דת יהודית שיסודה היא קיום מנהג הנשים הצנועות, וממילא הסקירה ההסטורית שלך מיותרת ומבלבלת.

הערוה"ש והחפץ חיים שהבאת צווחו על גילוי השער ולא על חבישת הפאה, ואדרבה - קבלה בידינו מהרב שך זצ"ל שאשתו של החפץ חיים חבשה פאה [ואין לחלק בין פאה של אז לפאה מודרנית כפי שהארכתי בקונטרס].

מה שהבאת מהרב וייסמנדאל רק מוכיח שלרבנים יש דעת וסייעתא דשמיא על מה להעמיד את הדת במקומם, במה ללחום וממה להעלים עין, ומה היו הסיבות שהביאו את ריבון העולם להחליט שהמציאות תשתנה וממילא הרבנים ישנו את תקנותיהם - היא בכלל במופלא ממך אל תחקור, אלא על הרבנים מוטל לקרוא את המפה בדורם ולהחליט מה וכיצד לתקן בכל דור ואינם מקובעים ללחום היום את מלחמת האתמול, ובכלל זאת גם העידוד הפעיל שעודדו את חבישת הפאה, וממילא חקירת סיבות הולדת הפאה אינה נוגעת למעשה, שהרי ריבון העולמים הוא המחליט איזו רוח תנשוב בעולם ובאלו נסיונות יש להעמיד כל דור.

"חוצפה ישגא... עזת הבעל דבר" - מי התיר לך לננות בשמות אלו רבבות נשים צנועות בכל הנהגותיהן אשר ראו את סבתותיהן ואמותיהן ורבנותיהן ומורותיהן - כולן חובשות פאה באין פוצה פה ומצפצף, וממשיכות הן את מסורתן בחבישת פאה צנועה ומכובדת, האם באותה מדה יוצא אתה נגד השינוי בצבע ובגיזרת הבגדים שכיום נהוגים אצל הנשים הצנועות ולא היו מקובלים לפני מאות שנים, האם יוצא אתה נגד הסרת הרדיד, ונגד מה שנשים אינן כלואות בבית כפי שהיה בזמן הרמב"ם, האם אתה מעורר שלא תצאנה בחלוק לרחוב, האם יוצא אתה נגד לבישת חציאת הגורמת לגילוי צורת הרגל הגרובה בגרב אשר לפני השמלה כיסתה את כל הרגל - ועוד, ומה נתפסת דוקא לפאה; אילו הייתי כותב להתיר את חבישת הפאה הארוכה והמתנפנת - ניחא אולם בפירוש סייגתי את דברי רק לפאות צנועות ומכובדות, אז על מה הרעש ואיסורי התורה הרבים שעברת עליהם.

התמיהה המשולשת על אחב"י האשכנזים הטורחים באפיית המצות ומפרישים מהכשרים ולא שומעים לקול הגר"א הדברי חיים והחת"ם סופר היא תמיהה רבתי עליך שהרי או שחושב אתה את עצמך חכם ומבין יותר מכל עשרות רבני האשכנזים שהתירו בדור שעבר ובדורנו את חבישת הפאה, וכן חושב אתה את הנהגותיך צנועות יותר מהנהגות רבבות נשים צנועות - או שפשוט מעיד אתה על עצמך שאינך מבין מאומה בסוגיית הנהגת הדור ובסוגיית הפאה; בנוסף, כבר כתבתי בקונטרס שהדברי הדברי חיים והחת"ם סופר כתבו בזמן שחבישת הפאה היתה פריצת גדר, ומדברי הגר"א כלל לא ניתן להוציא מאומה לגבי הפאה כפי שבעלי החוברות המתלהמות סילפו מקורות רבים, ואף הגדילו להוסיף לרשימת האוסרים את חלק מהמתירים להדיא, כפי שכתבתי בקונטרס.

"כיצד לא למדו מוסר מהתגלות איסור ע"ז" - מאז שניטלה הנבואה אין רשות לשום אדם לקבוע בשל מה קרה דבר מסויים, ולכן אין שום רשות לקבוע שהכשולן בשוגג באיסור תקרובת ע"ז נבע מאחר וה' רצה ללמדנו פרק בהלכות כיסוי שער, והדבר אף מתקבל בהסתייגות שהרי מאבקך הוא גם נגד הפאות הסינתטיות אף שאין בהן חשש איסור ע"ז, ומוטב היה לומר שה' רצה ללמדנו איזה כוחות יש בכנות ישראל הנפלאות שמסוגלות היו למסור את יופיין וממונן כדי שלא להכשל בחשש איסור ואז לא היית נכשל בהוצאת לעז, ואם גם נכשלת בשמחה לאיד כשהאיסור התגלה ולא בכית על הרבבות שנכשלו באיסור בשוגג - הרי שהראית בעצמך שלא רצון ה' הוא המניע את מעשיך, וד"ל.

"כיצד האשכנזים מעלימים עין מהרבנים הנ"ל" - התשובה פשוטה, הרי יפתח בדורו כשמואל בדורו, ומאחר ולא תמצא מורה הוראה מפורסם אשכנזי בדור שעבר ובדורנו - שגזר נגד חבישת הפאות, ואדרבה הרב מבריסק, הגר"ח"ע, הרב הירש, הרב כהנמן, הרב פיינשטיין, הרב סרנא, האדמו"ר מגור, הרב קמינצקי ועוד עשרות מורי הוראה שנשותיהן חבשו פאה הם עמוד חזק להשען עליו; מה שמצאנו התבטאויות של כמה מורי הוראה המצרים על התדרדרות הצניעות הוא רק הבעת מורת רוח אולם אף לא אחד מהרבנים האחרניים האלו לא גזר גזירה, ואף חלק מבנות ביתם חובשות פאה בעידוד הרב כפי שכתבתי בקונטרס, ומה לך להאשים את הנשים הצנועות בפריצת גדר.

"המחברת מרכסים באה להתיר את הפאה מאותן הטעמים של הגויות הפרוצות להרבות זימה ותועבה, מקעקעת מבצר הצניעות, עוקרת שרשי קדושה, חברת עם בלעם" - נראה שסילפת כמזיד את דברי שהרי לא יתכן שבשוגג טעית בכוונתי אשר מודגשת לכל אורך הקונטרס, וכבר בהקדמה סיננת את אשר כתבתי "צורות לבוש והתנהגות הגורמים להתבלטותה אסורים בתכלית בפני גברים זרים וזה הנקרא פריצות... יש לודא שהפאה מהווה כיסוי צנוע - ולכן כאשר עשויה באופן שמעוררת תשומת לב או שגולשת על הכתפיים הרי נחשבת ככיסוי שער שאינו צנוע ואין להתיר חבישתה ברחוב", ולא על הגנת הפאות הפרוצות יצאתי להגן אלא על המנהג לחבוש פאות צנועות ומכובדות, וכן שאר הקונטרס שזור בנימא זו.

"ד"ר עזריאל הילדסהיימר..." - יש לקרוע קריעה על בזיון תלמידי חכמים, ומקיים אני בזאת מצות מחאה; ראה בשו"ת שרידי אש (א' ע"ז) שהורה לרב גרמני בצרפת להמשיך בהנהגה מסויימת "הוריתי להם שימשיכו את פעולתם עפ"י הדרך שהתוו להם גדולי אשכנז שהיו צדיקים גדולים וכל כוונתם היתה לשם שמים להציל את הנוער מסכנת הטמיעה שהתפשטה באשכנז בימיהם ועל ידי כן הצילו כמה נפשות מישראל והצליחו לקרבם לתורה וליראת שמים, וגדולי אשכנז היו בקיאים ומומחים בחכמת החינוך ולכן הצליחו במעשיהם להקים דורות שלמים של בעלי יראת שמים... מה שלא עלה בידי גאוני גדולי ליטא ופולין לפי שלא ידעו לכונן את החינוך עפ"י תנאי הזמן; וידוע מה שסיפר הגאון מהר"י סלנטר זצ"ל בשובו מאשכנז ושם נזדמן עם הגה"צ ר"ע הילדסהיימר זצ"ל וראה אותו מרצה שיעורים בתנ"ך וש"ע לפני נשים צעירות ובתולדות, וכה אמר: אם יבוא מי מרבני ליטא להנהיג כן בעדתו וודאי שיעבירו אותו מכהונתו, וכן הדין, מ"מ הלואי שיהיה חלקי בגן עדן עם הגה"צ ר"ע הילדסהיימר... רבני פולין ואונגהן שנתגלגלו למדינת צרפת רואים את המנהגים החדשים שהנהיגו חרדי צרפת עפ"י שיטת גאוני וצדיקי אשכנז והם מוחים נגדם בעוז... אולם אין הרבנים הנ"ל בקיאים בתנאי החיים השוררים במדינת צרפת" [וכתב בתשובה ל' שראוי לעשות יום זכרון למען ידעו הדורות הבאים מגדולת רבני גרמניה, שאילו היו במדינות אחרות היו רבבות משכמים לפתחם, ועשו את תואריהם כרקחות וטבחות לתורה והשתמשו בהם רק כלי השלטונות וכלפי החילונים]; ומה שמצאת מי שכתב נגדו בדורו הוא בדיוק מפני מה שכתב השרידי אש הנ"ל, והמצאות המרה הוכיחה לכל יודעי ההיסטוריה שבליטא והונגריה כמעט ולא היה דור המשך ליהדות החרדית לאחר התפשטות נגע ההשכלה הארורה, ודוקא בגרמניה הצליחה חכמת הרב הילדסהיימר והרב הירש להציל את דור ההמשך ולבנות דור ישרים - עד עליית הכורת הנאצי הארור, ומה שאתה אינך בקי בהסטוריה לא יפטור אותך מעונש נורא על הזלזול בכבודו של הרב הילדסהיימר זצ"ל גם אם כבר קדמוך. בנוסף - כל שהבאתי ממנו הוא שעדיף לסנגר מלקטר, ושהרהור תלוי באיסור, ושדי ביכולת נשים להבחין שזו פאה כדי להנצל מחשש איסור מראית העין, ושיתרון לפאה על מטפחת בכך שאינה גולשת וממילא השער מוסתר יותר, וממילא לומר שאת ההיתר ביססתי על הרב הילדסהיימר אינו אמת, אלא שמצאת לך גימיק מענין להתלות עליו, וקיימת בעצמך "הרוצה להיחנק יתלה באילן גדול".

"הוצאת לעז על הרדיד" - היכן הוצאתי לעז, בסך הכל כתבתי תיאור מציאותי: "בזמננו לבישת רדיד מקובלת רק אצל הערביות ולא אצל נשות ישראל", והבאתי את דעת הגר"מ שטרנבוך שאדרבה בחבישת הפאה יש יותר סיכוי לקיים גם את תקנת הרדיד משא"כ בחבישת מטפחת" והיכן הוצאתי לעז.

"כל מחברתו הטמאה מלאה וגדושה מהם" - מענין מדוע לא השבת על כל המהלך שלי להוכיח שדת יהודית תלויה במנהג המקומות, ומהלך זה קצר שבחים אצל כל מורי ההוראה שדברתי עמהם, ומרן הגר"ק שליט"א אמר לי שיש מקום להתיר את חבישת הפאה אף למי שנהגו במקומה לחבוש מטפחת אלא שהיא חונכה במוסדות שהמורות חבשו פאות, וכן הסכים מרן הגר"ק שליט"א.

"דברי הבלע שלו שחז"ל עודדו את האשה להיות יפה, לפי דעת המתעתע הזה עודדו את בנות ישראל להיות יצאניות" - הרמב"ם שכתב שיש לבעל להניח לאשתו לצאת פעם פעמים בחודש ובעתים אלו מחוייב לממן לה מלבוש כפי הנהוג באותו מקום - לא עודד את האשה להיות יצאנית, ואני רק כתבתי שבמצאות שלנו שהנשים מצויות ברחוב כחלק מהנהגת הדור על פי רבני שהנשים הן המפרנסות והקוננות ולומדות ומלמדות וכו' - יש להן להתלבש בהתאם לנהוג אצל הצנועות, וחזרתי והדגשתי "דברים אלו אמורים לגבי טיפוח היופי הנשי כדי שלא תתנוולנה, אולם שונה הדבר בתכלית כאשר מדובר בפריצות... מצוה לגרש אשה שאינה מתנהגת בצניעות... התנהגות הגורמת לגברים לתת לבם לנשים שעל ידי כך יצרו מתעורר - מוגדרת כהתנהגות בפריצות (רש"י סוטה מ"ח.)", וכן עוד כהנה לאורך הקונטרס.

"מדוע לא ציין את הגמרא ב"ק" - הגמרא שהבאתי הובאה כראיה ש"הצורך להיות יפה בעיני בעיני בעלה ובעיני חברותיה הוא צורך וכח חזק מאד הטבוע באופיה של האשה", וכלל לא הובאה כראיה לגבי התייפות חוץ לביתה, ואת זאת הבאתי מאשתו של אבא חלקיה ומכך שלא אסרו את השימוש בתכשיטים ברה"ר (שבת נ"ט: יוצאה אשה בעיר של זהב) ושבימי אבלה התירו לבוגרת להתאפר כדי שתמצא שידוך (שו"ע יו"ד שפ"א ו') - שבודאי הוא גם לעיני זרים, ושום בנין מבניני הצניעות לא נהרס; חוץ מזה - ציטטתי את גמרא זו כי רק שם כתוב "כדי שיהו תכשיטין מצויין לבנות ישראל".

"מנהגי הצניעות השתנו" - בסך הכל ציינתי עובדה היסטורית שמנהגי הצניעות השתנו, וקשה לי להאמין שבני ביתך יוצאות מביתן רק פעם פעמים בחודש, והיכן התרתי ריבוי זימה?

"וצריך להוסיף גם בעיני הגברים שהן מצויות ביניהם" - זה בדיוק נמרץ מה שלא אמרתי, שהרי אמרתי שחז"ל החמירו בעונש מי שעושה מעשים המיועדים למשוך את תשומת לב הגברים, ושאינו נראה שלבת בית יעקב [שלא התקלקלה] יש כוונה כלשהי למשוך עיני גברים, וממילא כל כוונתה להיות יפה בעיני עצמה ובעיני חברותיה ואי אפשר לכנות זאת התנהגות בפריצות, ומה שהגברים הפרוצים צופים בנשים - הרי עושים זאת גם כאשר האשה חובשת מטפחת.

"לפי דברי המתעתע מה שציוו חז"ל שלא יהלך אחורי אשה ולא ירבה שיחה הוא דוקא לפני שד"ר הילדסהיימר שינה את מנהגי הצניעות... ומבוטל האיסור של ריבוי השיחה עם אשה זרה" - בסך הכל נתתי סקירת המציאות שכיום גדרי חז"ל אלו אינם מיושמים אף על ידי המדקדקים במצוות, ולא אמרתי שזה טוב, ואינני מאמין שאתה

סופר את המילים שאתה אומר לאשה, ואם אכן אינך סופר הרי ברוריה היתה נזופת גם כך לפי שיטתך (עירובין נ"ג:), וכן אינני מאמין שאתה נוהג ללכת אחרי ארי ולא אחרי אשה ברחוב (ברכות ס"א.); אגב - ראה בלבוש (מנהגים ל"ו [בסוף א"ח]) שכתב שאין נזהרין עכשיו מלברך שהשמחה במעונו במקום שאנשים ונשים רואין זה את זה כי עכשיו מורגלות הנשים הרבה בין האנשים ואין כאן הרהורי עבירה כל כך מתוך רוב הרגלן בינינו.

"בעל המחברת גילה מצפוניו שהוא בכלל האנשים הפרוצים ואסור לכל אשה להתייחד עם שנים דכוותיה" - איזה סיכון אתה נוטל על עצמך בניתוח אופי זה בלי לראותני ובלי לברר עלי מאומה, אבל כבר הקדמתי ששמחתי בזכויותיך ששלחת לי מתנה לפורים, ובעוונותי שנטלת ממני.

"קוב"ה תבע ביקרת אשת אבא חלקיה... בכל אשר יפנה ירשיע לראות רק פריצות וזוהמא גם במעשה אשת אבא חלקיה" - עליה אני דן, ומאחר ומאחר וכך היא התנהגה (תענית כ"ג:): מותר לנו ללמוד ממנה שמותר לאשה לצאת מקושטת, ודוקא לגישתך היא התנהגה כאחת היצאניות רח"ל, משא"כ לגישתי אין בהנהגתה פסול, ומה שהיה משונה בעיני החכמים היה זה שיצאה לקראתו [ובכל זאת הוזכר לשבח עם שאר ההנהגות המשונות שהעידו על גדלות עושיהן] ולא זה שיצאה מקושטת לרחוב [שהרי אם הדבר לא היה מקובל דאי שאותה צדקת לא היתה עושה כן].

"המתעתע הזה כתב שאם קמחית היתה לובשת פאה לא היתה נעדרת ממעלתה... ולפי דבריו חטאה קמחית שלא לבשה מטפחת" - הרי הנהגת קמחית היתה בביתה ששם לכל הדעות מותרת בחבישת פאה, ומדוע לא פשוט שגם אם בביתה היתה חובשת פאה היתה ממישיכה לזכות במעלתה - שהרי אין בזה חשש איסור.

"להתריע נגד הפסק של הרב של המפלגה הספרדית שהתיר לנשים נשואות לילך בכמה אצבעות בשער מגולה ולא חשש לרביצת האלה של הזוה"ק" - מי התיר לך לחלוק בזלזול על רב המפורסם בהוראה, ובנוסף - הרי כמעט ואין אשה בעולם שנוהרת ששום שעה לא תתגלה בביתה.

"ואתם תושבי רכסים אשר עברה עליכם רוח טהרה לבער את הפאה הנכרית מבתיכם וללבוש מטפחת" - מנין דברי נביאות אלו, הרי רוב רובן של הנשים הצנועות ברכסים עדיין ממישיכות ויוסיפו להמשיך לחבוש פאה, ומי שקובע את הנהגות רכסים אלו רבני המקום [ואינו ידוע לי על שום אחת מנשות הרבנים שהחליפה את פאתה למטפחת] - ולא אנשים שאין להם מסורת אבות ומושפעים מכל תעמולה של אלו שלא שימשו את גדולי הדור וממציאים הלכות והנהגות מדעתם הקצרה. בברכה - יואל שילה

תגובת מחבר החוברת 'אפר תחת פאר'

בס"ד, לסדר "להבדיל בין הטמא ובין הטהור", תשס"ח לפ"ק, בית שמש

אל מחבר המחברת מרכסים.

קבלתי את מכתבו, ואין כאן מקום לטוען ונטען ומשא ומתן בהלכה, כי כל דבריו הם גילוי פנים בתורה שלא כהלכה, והמבצעים מתוכם קולות חירופין וגידופין המענים את נפש שומעם.

אין עצה אלא שיוציא מכתב התנצלות ויפרסם ברבים לאמר דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי, ויבקש בתוכו מחילה על עלבון אשת התנא אבא חלקיה וקמחית, ע"י מ"ב סי' תר"ו ס"ק י"ד ["וצריך לילך לשם יחף... ואם חירפו לאחר מיתה א"צ לילך על קברו אלא מבקש ממנו מחילה במקום שביישו"], אז טוב לו בזה ובכא, ויחננו בורא כל עולמים דעה והשכל לעבדו בלבב שלם.

נ"ב: ויפה שעה אחת קודם בהתבוננות הדק היטב ולשקול בפלס מאזני משפט מישרים טרם החרטה.

דניאל ביטון

הערות על קונטרס השטנה 'ותרגז הארץ'

קיבלתי בחודש אייר תשע"א קונטרס שטנה אנונימי, המכיל גידופים רבים, המתיימר לפרוץ את הקונטרס "ותשקט הארץ", ולאחר כחצי שנה הקונטרס הופץ וחולק ברכסים בתוספת שמי על עטיפתו; מחברו התהדר במבחר פניני לשון המתאימים לירודים שבאנשים כדי להכפיש את 'ותשקט הארץ' ואותי; בעל 'ותרגז הארץ' אף הביא ציטוטים שאמר שאמרתי לו, ואינני יודע כיצד ניתן לשקר במצח נחושה ולומר בשמי דברים שלא אמרתי; מחבר 'ותרגז הארץ' התאמץ למצוא סתירות ב'ותשקט הארץ' - אשר במעט התבוננות היה יכול להבין בעצמו שאין כאן כל סתירה, אלא רק חסרון ביכולת הבנתו; מחבר 'ותרגז הארץ' יחס ל'ותשקט הארץ' רעיונות אשר לא רק שאינם כתובים שם אלא אף מבואר שם ההיפך הגמור. תגובה לא נשלחה אליו מאחר וברור שלא תהיה בה תועלת, אולם כתבתי לעצמי הערות על דבריו למען יעמדו ימים רבים.

- * (עמ' 2) בפתיחת הקונטרס כתוב שהוא יוצא לרפואת ראש ישיבה מפורסם, ומן הסתם המחבר אינו יודע שהרבנית תחי' וכל בנותיה חובשות פאה, וכמו כן בקונטרס מצוטטים עוד רבנים רבים האמורים לייצג את דעת בעל הקונטרס ~ ואיני מבין כיצד הוא מיישב את העובדה שגם נשותיהם חובשות פאה - האם לדעתו כל נשותיהם של אותם רבנים ממרות פי בעליהם ?
- * (עמ' 3) בהקדמה מבואר כיצד כלל לא עלה על דעתו להשיב על קונטרסי אלא שאינו יכול לשקוט כשמבזים כל חלקה טובה, והוא משתדל להשיב רק למען כבוד שמים, ואין כוונתו לבזות ולזלזל בכבוד מישהו אלא רק לכאוב את כאב הצניעות ~ ולא ידעתי מי התיר למחבר הקונטרס להדפיס ולפרסם קונטרס הגדוש בדברי נאצה ללא מתן אפשרות לקרוא את הדברים טרם הדפסתם ולהגיב או לתקן, ובפרט לפרסם בשמי דברים שלא אמרתם, וכיצד ניתן לעבור בשאט נפש על "אָרוּר מִפְּהַ רְעֵהוּ בְּסִתְרָא" - מתוך כוונה לשם שמים.
- * (עמ' 4) מחבר הקונטרס ייחס לי שכתבתי שהמנהג לכסות הראש במטפחת ללא רדיד הוא שינוי של דין הגמרא, וממילא מכאן שהוכרע שדת יהודית ניתנת לשינוי כפי מנהג המקומות, והאריך להוכיח ש'קלתה' היא כיוסי ללא חורים, וממילא חבישת מטפחת שאינה כמעשה רשת אינה בכלל העוברת על דת יהודית, וממילא אין להוכיח מכאן שדין דת יהודית השתנה ~ ולא ידעתי היכן מצא שהוכחתי מהמנהג לכסות במטפחת שדין דת יהודית משתנה, וכל שכתבתי זאת היה רק כשמניתי את נימוקי הגר"מ שטרנבוך כמונה מעות בעלמא, וכן כתבתי זאת גם בהמשך למש"כ שלפי פירוש מוסף הערוך לירושלמי [שהיוצאת למבוי בקפליטין יש בה משום יוצאה וראשה פרוע, ופירש דמירי כשיוצאת בפאה נכרית] - גם היא אסור לצאת בפאה למבוי בתקופה שלא נהגו כך, והוספתי שגם חבישת מטפחת ללא רדיד אינו מנהג דת יהודית המקורי - ופשוט שכוונתי היתה לפי אותם פוסקים הסוברים שחבישת מטפחת ללא רדיד היא בכלל העוברת על דת יהודית [כגון הבאר שבע, החת"ם סופר והמשנ"ב], ומה שהיה נראה למחבר הקונטרס שאין להורות כך למעשה אינו סותר שיש פוסקים שכך סברו - ולפי דבריהם המנהג הרווח להתיר לחבוש פאה ללא רדיד מוכיח שדיני דת יהודית משתנים, ומ"מ אני לא כתבתי את הוכחה זו מאחר ולענ"ד אינו מוכרע שדין הגמרא חייב חבישת שני כיוויים, ונמצא שההשגה אינה עלי אלא עליו.
- * (עמ' 5) מחבר הקונטרס ציטט שכתבתי שהראשונים תלו את ענייני דת יהודית במנהג הנשים הצנועות, והשיג שלא מובא בראשונים אלו שדינים אלו יכולים להשתנות לקולא ~ אף אני רק ציינתי שמלשונות הראשונים מבואר שדיני דת יהודית נובעים ממנהגי הצניעות שנהגו בנות ישראל, ורק בהמשך כתבתי שדינים אלו יכולים להשתנות ולא ייחסתי זאת לראשונים עצמם אלא רק כתבתי שמסתבר שאם אין כאן תקנות קבועות [שהרי דיני דת יהודית נכתבו במשנה העוסקת בטענות הבעל על אשתו ולא נכתבו כתקנות בית דין] אלא במשנה רק מצויינות הנהגות הצניעות שהיו מקובלות בעת כתיבת המשנה - הרי שסביר שדינים אלו תלויים במה שנחשב כצנוע בכל מקום ובכל תקופה, ועשויים להשתנות הן לחומרא [כגון לחייב גריבת גרבים], והן לקולא [כגון גילוי החלק שבין המרפק לכף היד]. עוד השיג שמהמקורות שהבאתי לשינוי דת יהודית מהמגן גיבורים ומהחקל יצחק רק מבואר שינוי מחייב לחומרא אולם אינו מבואר שם שינוי לקולא ~ נכון שהנידון שם הוא לחומרא, אך לא הבנתי מה ההשגה כי לא משם הוכחתי שדינים אלו משתנים לקולא, ואדרבה - לפי דעת מחבר הקונטרס הרי חבישת הפאה אסורה מדינא דגמרא ללא אפשרות לשינוי, וממילא אינו מובן מדוע המגן גיבורים רק הסתפק אם הוא בכלל דת יהודית.
- * (עמ' 6) כתבתי שדין דת יהודית אינו תקנה קבועה שהרי הרמב"ם והמאירי כתבו שדוגמאות המשנה הן רק דוגמאות, והשיג מחבר הקונטרס שכוונתם היתה רק לחומרא כדי להרבות בצניעות ולא לקולא ~ לא הבנתי מדוע דבר שבתקופה מסויימת אינו נחשב כשינוי מדרך הנשים הצנועות יחשב כקולא בצניעות, וזו הערה כללית על מחבר הקונטרס שהניח שחבישת פאה צנועה היא קולא בצניעות גם היכן שהדבר נהוג, ותחת לתמוך את קביעתו בטעמו האישי ובטעם חבריו לדעה - ניסה לייחס זאת לש"ס והראשונים אף שלא עלה על דעת חז"ל והראשונים לגזור גזירה כנגד חבישת פאה.
- * בעל הקונטרס האשימני שייחסתי למהר"ם אלשקר שדת יהודית משתנה לפי המקום והזמן כי הנחתי שהמהר"ם אלשקר התיר לגלות שער שהיה אסור לגלותו בזמן חז"ל, וכתב שזו חוצפה נוראה שלא ראיתי את התשובה בפנים כי הרואה את התשובה במקורה נוכח שהמהר"ם אלשקר נשען על פירוש הערוך שגילוי שערות אלו היה נהוג גם בזמן הגמרא וממילא אין בגילוי זה שום איסור ומעולם לא עלה על דעתו להתיר את מה שהגמרא אסרה ~ ולא הבנתי מדוע פירש את מה שכתבתי "מצאנו שעניני הצניעות משתנים לפי מנהגי המקומות - ראה רמב"ם, מהר"ם אלשקר..." באופן זה, שהרי כל כוונתי היתה שבמקומות מסויימים נוהגים מנהגי צניעות שונים במקומות אחרים, וזה הרי כתוב להדיא ברמב"ם ובמהר"ם אלשקר, ולא כתבתי בפסיקה זו שהמנהגים יכולים להשתנות מזמן התלמוד לימינו; ועוד, המעיין במהר"ם אלשקר יראה שהוא לא נסמך על פירוש הערוך אלא תלה את התיר גילוי שער הצדעיים במנהג שהנשים נוהגות בו "והעידו שנהגו לגלותו", והוסיף "ובודאי כי כן היו נוהגות בנות ישראל בימי חכמי המשנה והתלמוד", והוסיף את פירוש הערוך כדי לומר שיתכן שמנהג זה קדום עוד יותר "ואיפשר דאפילו בעודן על אדמתן בזמן שבית המקדש קיים... רב אמר בת צדעא... ופירש בעל הערוך..."
- * הביא את מה שהבאתי בשם האגרות משה שכתב "שאין להחשיב את היוצאת בראש פרוע בזה" כפרוצה כיון שהרבה מזלזלות בזה", והשיג שהנידון שדת יהודית משתנה לקולא אינו דומה לראיה מהאג"מ, והרי פשוט שנשים המגלות שערן אינן בכלל "נשים צנועות" ~ ברור שהראיה אינה מחייבת את הנדון ולכן אין מקום לקשיותיו, אולם לענ"ד משמעות מה

שאינה נחשבת כפרוצה אף שעוברת ממש על דברי חז"ל היא שאין כאן תקנות קבועות; מ"מ אף שהאג"מ החשיב את מגלות השער כפרוצות אולם התיר לכתחילה לחבוש פאה (אה"ע ב' י"ב) וע"כ או שסבר שגם בזמן התלמוד היה מותר, או שסבר שהדין משתנה לקולא.

* (עמ' 7) הביא את מש"כ להוכיח שצורת הלבוש משתנה מכך שסוגי הבגדים המקובלים היום לא היו מקובלים בעבר, ואם צורת הלבוש שהיתה מקובלת בעבר היתה אסורה בשינוי - הרי שנאלצים היינו לגרש את נשותינו, והעיר: אם לבישת בגדים צרים יש תוקף הלכתי מכיון שכך כולן הולכות קשה מדוע גדולי הדור אסרו בגדים נצמדים למרות שגם הצנועות הלכו כך, ומדוע אסרו חצאיות קצרות למרות שכולן הלכו כך, ומה שהשתמשינו בביטוי 'מנהגי ימי קדם' היא לשון של פורקי העול, ושפשוט שדברים שהם רק תוספת לצניעות מותרים בצניעות; ויש להשיב שהראיה היתה מכך שבעבר לבישת גזרות וצבעים הנהוגים היום כלל לא עלתה על הדעת, ובכל זאת היום השינוי התקבל למעשה, והמהפכה שהבגדים עברו בצבע ובגזרה היא מרחיקת לכת יותר מהתמסדות פאות צנועות שגם מחבר הקונטרס מודה שנחשבו כצורת לבוש מקובלת עכ"פ בחצר; ואין להשיב ממה שגזרו על בגדים צמודים וקצרים - שרשאים חכמי הדור לתקן תקנות כפי ראות עיניהם, ובנוסף - הרי פשוט שנשים הצנועות באמת לא הלכו בבגדים צמודים וקצרים, וממילא יש כאן 'מנהג הפרוצות' ולא 'מנהג הצנועות' - המתיר גם לאחרות להתלבש כמותן; ומה שהשתמשינו בלשון 'ימי קדם' אינו מעיד על רפורמה שהרי זו לשון מקובלת [לדוגמא אחת מני רבות תוס' יו"ט מגילה ד' א' "שנשתרבב המנהג מימי קדם"]; ומה שכתב שדברים שאינם תוספת לצניעות אלא פריצות גמורה אינם יכולים להשתנות כגון מה שנוכח להדיא בכתובות - ולא ידעתי מה ההכרח לחילוק זה הנובע ממה שהוקשה להם על שינוי המנהגים לגבי הרדיד המוזכר ברמב"ם אף שהרמב"ם ציין את הרדיד כדת יהודית, וגם אם החילוק היה נכון - עדיין לא ידעתי מנין מצאו בכתובות שחבישת פאה נחשבת להדיא כפריצות, ואם רצו ללמוד זאת מדוגמאות המשנה - הרי שיש להם ללמוד רק לגבי פאות פרוצות ולא לגבי פאות צנועות.

* (עמ' 8) כתבתי שמהות הצניעות היא ההנהגה הפנימית של בוש, וחסרון הצניעות מתעצם ככל שהיא חשופה ליותר גברים, ובעל הקונטרס הרבה להוכיח שעיקר חיוב הצניעות הוא שלא להכשיל ~ ויש להעיר שלא השכיל להבין את הכוונה, ההסבר דלעיל לא אמר שאין איסור בהכשלה, אלא רק באתי להסביר שככל שהאשה מכשילה יותר הרי היא יותר מתנהגת בדרך עזות, ולכן היא נחשבת כפרוצה, וממילא כל ראיותיו שעיקר הצניעות היא שלא להכשיל אינן נפ"מ למידי כי גם אני מודה שעיקר ההתקלות בנושא הפריצות היא בהקשר להכשלת אחרים, ורק כתבתי שהבעיה בזה היא הסרת מסוה הבושה שהיא גורמת לעצמה, ואין כאן כלל סתירה.

* (עמ' 9) השיג על מש"כ שאין איסור לחבוש פאה יפה, ומה שהפרוצים נכשלים בה - כבר אמרו חז"ל הלעיטהו לרשע וימות, וכתב שמהמדרש שאמר שאין נותנים פרצה לפני הכשר, ביותר לפני הגנב - מוכח דלא כדברי ~ ולא הבנתי כיצד הוא מפרש את הא דהלעיטהו לרשע וימות אם לא דמיירי באופן שהכשר נוהג באופן הרחוק מלהחטיא, והרשע מחזר אחר החטא, וגם המדרש הנ"ל הוא רק על צד המעלה, שהרי הלכה רווחת בישראל שגם הנשים הצנועות לבושות בתכשיטים גם בצאתן כמפורש לכל אורך פרק במה אשה ובשו"ע וכך ההוראה הרווחת להתיר, ובמה רואה חסרון בפאה יותר מאשר באיפור ובגדים יפים וצנועים שלובשות גם חובשות המטפחות [הסברא היחידה לחלק היא רק לומר ש"את המראה הזה התורה אסרה" - ויחידוש זה חודש ע"י החסד לאברהם, ובמפורש כתב שם שדעת הבאר שבע לאסור רק מטעם של מראית העין, וממילא י"ל שמאחר וגדולי אוסרי הפאה כגון היעב"ץ והבאר שבע שחיפשו את כל הצדדים לאסור לא כתבוה - ש"מ שאינה נכונה].

* (עמ' 12) על מה שכתבתי שאיסור לפני עור הוא רק כשהעברה אינה יכולה להתבצע ללא המכשיל, והמכשיל מסייע לעבירה, וממילא הוא רק כשלבושה באופן חריג ביותר שהגברים כמעט מוכרחים להרהר בה, השיג שאיסור לפני עור אינו רק כשהעבירה אינה יכולה להתבצע ללא המכשיל כמבואר בחזו"א (יו"ד ס"ב י"ג) שהערב בהלואת ריבית עובר משום לפני עור "נראה דכל שגורם העבירה ודאי אסור משום לפני עור אע"ג שהיה יכול לעשות מבלעדו... ונראה דקעבר משום לפני עור גם על המלוה, ואע"ג שמבלעדי הערב לו תפץ להלות לא נבצר ממנו היכולת - מ"מ כיון שהכריע את התפץ [רצון] של המלוה הוי לפני עור", ומדברי הקה"י (לא מצאתיו) שהמכה בנו גדול עובר משום לפני עור "כל שעושה מעשה המעורר אצל חברו הרצון וההסכמה לעשות עבירה זהו לפני עור דאורייתא, וכהא דהמכה לבנו גדול דעובר משום לפני עור משום שבהכאתו מעורר אצל הבן הרצון שיעבור על כיבוד אם ואם", ומדברי החפץ חיים (הל' לשה"ר כלל ט', הערה בבאר מים חיים) שכתב שמסבב בדבריו שידברו לשה"ר עובר על לפני עור "וכן במלוה לחברו שלא בעדים אמרינן דעובר על לפני עור כי עולה על רוחו לכפור אף דבודאי אין רצונו לזה, אפ"ה כיון דמכין לו סיבת העבירה עובר על לפני עור" ~ והנה הגם שמה שכתבתי שעוברים על לפני עור הוא רק כשהעבירה אינה יכולה להתבצע ללא המכשיל - אינו מדוייק, ויש להוסיף שגם מי שמשדל או שמעורר את חברו לעבור - עבר על לפני עור, כדוגמת מכה בנו גדול שמעשהו הישיר גורם את תרעומת בנו, וכ"כ החזו"א (שם) שהערב עובר משום לפני עור גם בשל הכשלת המלוה אף שיכול היה להלוות לאחרים ללא ערב זה - מפני שהשפיע על רצון המלוה להלוות הלואה זו "כיון דסוף סוף ישראל גרם העבירה... עובר משום לפני עור, כיון דהשתא ישראל גרם לו היכולת"; אולם גם לאחר הגדרה זו ניתן לומר שאשה עוברת על לפני עור רק כשהיא משפיעה על רצון הצופים בה דוקא

כאשר היא מתנהגת באופן פרובוקטיבי כך שיש לה חלק פעיל בגירוי היצר, בדוגמת המבואר בגמרא (שבת ס"ב:): 'וּבְגִלְיָהֶם תְּעַפְּסֶנָּה - אמר רב יצחק דבי רבי אמי מלמד שמטילות מור ואפרסמון במנעליהן ומהלכות בשוקי ירושלים, וכיון שמגיעות אצל בחורי ישראל בועטות בקרקע ומתזות עליהם ומכניסות בהן יצר הרע', אולם אשה יפה המתנהגת בצניעות והולכת לפי תומה ואין לה כל חלק פעיל בגירוי היצר, והצופים מעצמם מתעוררים להתבונן ביופיה ולהרהר בה - פשוט שאינה בכלל לפני עור [ואף עדיפה על "לפני דלפני" המבואר (ע"ז י"ד). היתר], וראה בקובץ תשובות למרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל (סוף סי' י"ג) שמי שמכבסת על שפת הנהר, ושוקה מתגלה ואנשים מסתכלים בה - אין בזה אפילו סרך עבירה, אף שהוא מקום פרהסיא, כי עושה כן בסיבת הכביסה.

* (עמ' 14) הביא מה שכתבתי בשם תשובת יחיה דעת שאשה ההולכת בבגדים פרוצים עוברת על לפני עור, וכתב שמכיון שהבאתי זאת רק בשם תשובת יחיה דעת כנראה באתי ליצור רושם שבשיטת הפסיקה הליטאית אין לזה מקום, וציטט משו"ת מנחת שלמה, ומספר חוט שני, ומכתב הרב וואזנר שכתבו שהמתנהגת בחוסר צניעות עוברת על לפני עור ~ והנה לא ידעתי מה ההשגה שהרי כתבנו אותו דבר, ואם מפני הרושם שחשב שרציתי ליצור - דברי חלומות הם; בנוסף לא הבנתי מה הטענה עלי על שלא הבאתי את תשובת מנחת שלמה שכלל לא קיימת, ואת ספר חוט שני צניעות שהודפס לאחר הוצאת 'ותשקט הארץ', ומכתב הרב וואזנר שהודפס באחד העלונים ולא בשו"ת שבט הלוי, וכי אמור הייתי להקיף את כל מה שנכתב בדורנו? ובנוסף גם כתב את דברי הגר"ש א בקובץ תשובות (י"ג) שההולכת בחוסר צניעות עוברת בלפני עור, ולא שת לבו לכך שבסוף התשובה שם מבואר שכשהיא מתנהגת כפי הרגילות [מכבסת במקום פרהסיא] אין לה אפילו סרך איסור.

* (עמ' 14) השיג על הגדרת הפאה המכובדת המותרת ~ בדבריו אינו מבאר מה מצא פסול בהגדרת הפאה המכובדת המותרת, ולא ידעתי מדוע חולק הוא על הנחיות הצניעות המקובלות שנוסחו ע"י בד"צ 'משמר התורה', ומ"מ ז"ל לעיל: "אין מקום לאסור בימינו חבישת פאות צנועות, אולם בודאי שהפאה אינה שונה משאר פריטי הלבוש בכך שאין להשתמש בה באופן המעורר תשומת לב מיוחדת [צבע, התנפפות], תסרוקת שנחשבת לאינה צנועה לרווקה - פשוט שגם אין להתירה בפאה נכרית [כגון שער פזור הגולש על הכתפיים], יש לפאה להיות בדפוס המקובל לפאותיהן של נשואות ולא בדפוס המיוחד לרווקות [כגון צמה או קוקו - אך הפרטים בזה משתנים מתקופה לתקופה, כפי המקובל אצל הנשים הצנועות שם], הנסיון לשוות לפאה מראה זהה לשער הראש הוא מאוס [מראה רטוב (שומני), וכדו'], ומקובל שלא להתיר חבישת פאות אשר אף מומחית מתקשה בהבחנה שזו פאה".

* השיג על מש"כ שכל גבר שליט על הרהוריו ולכן מסתבר שאין בחבישת פאה מכובדת אף איסור מסייע דרבנן, ועל זאת כתב "או שאתה חולה או שאתה שקרן" ~ מדייחס לי מחלה או שקר מוכח שהתחלף לו בין שליט לשולט, ודימה שכוונתי היתה לומר שכל גבר 'שולט' בפועל על הרהוריו ולכן האשה אינה בגדר מסייעת, ולכן השיג שאין זה נכון, ובאמת כוונתי היתה שלכל גבר יש את יכולת השליטה 'שליט' על הרהוריו, וממילא אם הוא הולך אחר עיניו אף כאשר היא לבושה באופן צנוע [כגון בפאה מכובדת] - אין עליה טענה כי ראייה זו היתה מבחירתו הרעה הבלעדית ולא מחמתה, בדומה למי שמושיט לחברו עוגה לאכול - והלה אוכלה רק לאחר שהתמלאה בנמלים; הציטוטים שציטט לגבי יצרא דעירות אינם קשורים לענין מאחר ולא אמרו שאשה שמתנהגת כאשה צנועה הרי היא נענשת בעוון המהרהרים בה.

* (עמ' 15) האשים אותי בדרדור עגלת הצניעות וממילא פסק שעלי נאמר שאין מכניסים אותו במחיצתו... ~ אף שלא ידעתי מה מתרחש בדין שמים, אולם העובדות מוכיחות שחלק מקוראות 'ותשקט הארץ' משתכנעות לקצר את פאתן הארוכה, מה שלא היו עושות אם היו יודעות רק את דמגוגיית האוסרים שהכל אסור; ועוד מוכיחות העובדות שחלק מבעיות שלום הבית נפתרות כשהזוג יודעים שנושא הפאה אינו עקרוני כל כך; ועוד מוכיחות העובדות על מעוכבי שידוך שיכלו להקים בתים מאושרים ולא עשו כן רק בעקבות עקשנות בנושא זה.

* השיג שמה ש"מי שנענש חבירו ע"י אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה" הוא גם בגוונא שהמכשיל הוא אנוס, ויפה אמר, שכ"כ המהרש"א, אולם לא ידעתי מה יתרון יש לחובשות המטפחת בזה - שהרי גם בהן עלולים להרהר, ולא ראינו שהנהגתן היא להסתגר בביתן, ומ"מ אני כתבתי עפ"י החת"ם סופר.

* כתב שהבאתי את דברי 'ספר אחד' "לא אסרו לאשה שתתפיה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן... וגם צורת המלבושים של היום השתנו ואף שמותרים על פי הדין אך יש בהם גירוי יצר כי מייפים את האשה מאד - האם נאסור להן?" והסביר שכוונתו לבגדים פרוצים הגורמים לגירוי היצר הרע, וצווח את צווחת גדולי הדור המקוננים על הבגדים הפרוצים הגורמים לסילוק השכינה ~ וכאן שוב סילף את הדברים, מתחילה הסתיר שאלו דברי הרב משאש אב"ד ירושלים שהרי ידע שכשיכתוב מבטן מי יצאו דברים אלו יאבד את אמון קוראיו, ולאחר מכן הוסיף לחתוך את דבריו ולסלפם ולסלף גם את דברי, שהרי הציטוט המלא משו"ת תבואת שמ"ש הוא "שלא אסרו לאשה שתתפיה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן, והרי יש כמה נשים יפהפיות שאפילו תכסנה ראשן במטפחת ובצעפיף הרי מחמת רוב יופין יש גירוי יצה"ר - האם נאסור עליהן לצאת לשוק או שנצריכן לכסות פניהן כדי שלא יביטו בהן האנשים? וגם צורת המלבושים של היום השתנו ואף שמותרים על פי הדין אך יש בהם גירוי יצר כי מייפים את האשה מאד - האם נאסור להן? אלא ודאי כל מה שהוא מותר על פי הדין בין אם תכסה בבגד או בפאה - הוא כמלבוש על

ראשה ומותר", וכוונת הרב משאש היתה להוכיח שלא יתכן שאסור לאשה ללבוש בגד יפה כפי שבדאי שמותר לאשה יפה לצאת לשוק בלי לכסות את פניה, וה"ה שמותר לה ללבוש בגדים יפים אם הם בגדרי הצניעות, וכלל אינו מדבר על בגדים פרוצים, וגם אני הבאתי את דבריו רק בהקשר לאותו ענין "אין לאשה חובה להסתיר את אותם המקומות שדרכם להיות גלויים אף אם בכך מתגלה יופיה".

* (עמ' 16) מה שהביא בשם הגה"צ דן סגל שבחורים מתלוננים שרוב נסיונותיהם הם מחמת נשים חרדיות, ולכן יצא כנגד הביגוד האופנתי הנמכר בחנויות החרדיות ~ לא ידעתי מה קשורה השגה זו מאחר וגם אני הדגשתי שצריך לאסור לבוש והתנהגות שמושכים תשומת לב, ומה הקשר בין צווחת הצדיק לבין איסור חבישת פאה צנועה, ואגב - גם רעייתו של הגה"צ דן סגל חובשת פאה באישור בעלה שליט"א.

* מה שהשמיע את הרב משאש, והגדיר אותו כדתי לאומי שאין לסמוך על הכרעותיו רק מפני חטאו שכתב שלא אסרו על האשה להתייפות, והוכיח זאת ~ על"פ, ויש למחות על בזיון ת"ח מפורסם שקוטנו עבה ממותנו של מחבר 'ותרגז הארץ'; אגב, משום מה השמיט את הציטוט מתוך 'תבואות שמ"ש': "ישנן היום הלובשות כובעים או מטפחות על ראשן - הנאות בזה יותר משערותיהן, ויש בזה גירוי יותר מבשער - האם נאסור להן?".

* מה שהשיג שכל בעל מחשב יכול להוציא ממאגרי המחשב פסקים להיתר, ובדאי שבעל מח"ס 'וורד לאברך' עשה כן, וכי' שאר דברי בלע ~ והנה, עד כאן השמיט את שמי, אולם כאן מסר סימן זיהוי וממילא נכשל בלשה"ר, שהוא איסור חמור יותר מהעוברת על דת יהודית [ומפיצי החוברת ברכסים קיימו את דברי חז"ל 'ש'עבירה גוררת עבירה' והוסיפו את שמי על העטיפה], ובנוסף - הדברים מעניינים כיצד לא הביט בסוף קובץ המחשב של חוברת זו [שלא נדפס בחוברת] וראה את רשימת 58 המקורות מראשונים ואחרונים לעריכת החוברת מוקלדים ומנותחים, ובהם גם האוסרים המפורסמים והפחות מפורסמים; מה שהתפלא כיצד כל המתירים נעשו אצלי מקובלים, ודימה זאת לחובבי מצוות ישוב א"י ~ לא הבנתי כיצד ההין לפסול את הגר"ע הילדסהיימר, האג"מ, הגר"מ שטרנבוך, ועוד ועוד...

* (עמ' 17) מה שהתפלא מה המקור שלי שהמדרש שאמר שפגם לאשה לצאת בתכשיטין הוא או על צד המעלה ~ לא ידעתי כיצד נעלם ממנו פרק שלם במסכת שבת הדין בסוגי התכשיטין שגזרו בהם שלא תצא בהם לרה"ר בשבת, אך מותרת לצאת בהם, וגם הוא סימן שלם בשו"ע הלא הוא סי' ש"ג המבאר באלו תכשיטין יוצאת בשבת ובאלו יוצאת רק ביום חול; ומה שדמיינתי שראיתי לך שאין המדרש מדבר אלא רק על צד המעלה הוא מסוף המדרש שאומר שלא תצא לרחוב, אין הדבר כן אלא הראיה היא ממנהג כל הנשים לענוד תכשיטין - שהונהג ומקויים על ידי גדולי הדור; כך או כך אין מכאן תפיסה על מנהג חבישת הפאה שאושר ומקויים על ידי פוסקי הדור הלכה למעשה, וכך הם מורים למנהלי הסמינרים להורות למורות לחבוש פאות, ולכך גם מורים לתלמידות שפאה צנועה היא כיוסי ראש לכתחילה.

* מה שהשיג שנראה בעיניו רפורמי מש"כ שבזמננו הרגלי ההרחקות מנשים אינם מיושמים כלשונם שהרי אין אנו נזהרים מלומר אף מילה מיותרת לאשה, והוסיף לצטט מפוסקים שלא להרבות שיחה עם אשה ~ לא ידעתי מה ראה על ככה, שהרי גם אני לא כתבתי שיש מקור להתיר אלא רק תיארתי את מצב הדור שבו גם המהדרין אינם נזהרים ממילה מיותרת, וכתבתי ששינוי זה נוצר גם כתוצאה מכך שגדולי הדור שינו את הנהגת הדור וקיבעו מציאות שהבעלים ילמדו בכולל וכתוצאה מכך הנשים צריכות להמצא יותר חוץ לביתן לצורך הפרנסה והילדים, וממילא המציאות היא שנשים מטופחות יותר שהרי במשך זמן רב יותר אינן נמצאות בביתן, ומ"מ לא הבעתי דעה אם טוב הדבר [אלא השארתי לגדולי הדור לקבוע את הדרך הראויה לדור, ולא לתת לבעלי קונטרסים חסרי אחריות לקבוע מדיניות קנאית על פי ראייתם הצרה].

* (עמ' 19) מה שהשיג על הראיה שהבאתי מדברי תה"ד שבזה"ז איננו מזהירים כ"כ מלילך אחר אשה כדי להתיר דיבור מיותר עם אשה ~ הקורא את ההערה שלי יראה שלא הבאתי שום ראיה להתיר מאומה, אלא רק כתבתי בשם כמה פוסקים שהמציאות שלנו איננה המציאות של חז"ל, ודוגמא זו טובה היא כדי להראות כיצד מחבר הקונטרס זייף את דברי ביודעין או בלא דעת, ותקף אותי על פי שטותו, ואדרבה - המעיין בציטוטים שהביא יראה שהראיות שהביא דוקא מסייעות לדברי ולא לדבריו [כלומר - ההשגה היתה שלא ניתן להוכיח מהמקורות שמותר לפטפט עם אשה, ואף אני לא ניסיתי להביא לזה ראיה אלא רק כתבתי מקורות לומר שהמציאות כיום היא שונה מבימי חז"ל]; מה שהמשיך לתקוף ולהוכיח מכך שבדאי לא נשתנתה מהות האיסור להרבות שיחה עם אשתו - לא ידעתי מה רצה, הרי ברור שמה שציוו שלא לפטפט עם אשתו אינו מחמת צניעות אלא מחמת ביטול תורה, ומה הקשר בין זה לבין המציאות ששונתה על פי מנהיגי הדור שהנשים מצויות יותר חוץ לביתן; מה שהוסיף ללהג על חוסר האחריות שבזלזול בדברי חז"ל - גם לא ידעתי היכן ראה חוסר אחריות בתיאור המצב ובתיאור מה עמדת מנהיגי הדור לגבי המצב העכשווי, ואדרבה - מחבר הקונטרס מנסה ללמד את מנהיגי הדור את המוטל עליהם על פי ראייתו הצרה, וגם על זה יש להתריע.

* (עמ' 21) השיג על מש"כ שרש"י עשה עיקר מהפירוש השני, וממילא אין כאן טעמא דקרא אלא גזירת הכתוב, והשיג שהחסד לאברהם הוא היחיד שהבין שפירושו השני של רש"י הוא גזירת הכתוב, והביא מכמה מפרשים שמה שדרך בנות ישראל לכסות שערן הוא מפני הצניעות ~ ולא ידעתי מה השגה השיג, שהרי כל שכתבתי הוא שאף שהחסד לאברהם עשה עיקר

מפירושו הראשון של רש"י - רש"י עצמו עשה עיקר מפירושו השני כמבואר בדבריו, ומה שמפרשים אחרים פירושו דלא כרש"י אינו השגה על רש"י; וכמה הטעיה יש במה שהביא את המפרשים שביארו את טעם הפסוק משום צניעות כראיה שיש לאסור לחבוש פאה צנועה - דבר שלא עלה על דעתם; אגב, מה שהביא את המהר"ם פרובנצאלו כמקור לפירושו השני של רש"י שטעם מצות כיסוי השער אינו כגזירת הכתוב אלא מחמת צניעות ~ אמנם עיי"ש שכך הניח השואל, אך המהר"ם עצמו לא הביע בזה דעתו, אלא כתב שאף שדעתו אינה נוחה מחבישת פאה כי דומה היא לשער באשה ערוה, אולם לאחר שנשים מקרוב באו נהגו כך - קשה לשנות המנהג, ולמנהג זה אין לחלק בין שער תלוש שלה לשער של אחרת, ומעתה אם המהר"ם פרובנצאלו אחז שהמנהג הונהג ע"י הפרוצות ואעפ"כ לא שינה את מנהגו - כ"ש לדין שהמנהג לחבוש פאות צנועות נוהג ע"י הצנועות בהוראת רבותיהן ק"ו שיש להניחן על מנהגן; ומה שהביא מהגרי"פ פערלא שהסיק שהאיסור אינו מפני הפסוק דפרע הכהן את ראש האשה אלא מפני לפני עיור ~ כיצד לא התבונן שהגרי"פ פערלא טרח רבות לנסות למצוא כאן איזשהו איסור ובתנא דבי רבי ישמעאל משמע שיש בזה איסור, והרי בפסוק אין לכך משמעות - ולכן הסיק שכנראה שכוונת הגמרא רק לאיסור לפני עיור, ומעתה - האפשרות היחידה העומדת בפניו לאסור חבישת פאה מחמת פרועת ראש היא רק לומר שיש בזה לפני עיור ולא מפני ש'קישוט זה אסרה תורה', מי הוא שיהיה להכניס לאו דלפני עיור בדבר שפשט היתרו בכל ישראל על פי רבותיהם, ואם יופי הפאה הוא שגרם לו לקבוע שיש בחבישתה איסור תורה - כיצד לא אסר גם להתלבש יפה במלבושי הנשים הרגילים שהרי לא מראית השער היא האסורה אלא ההכשלה.

* (עמ' 22) מה שהאריך לצטט ציטוטים המראים שגילוי שער הראש הוא פריצות, והוא מכלל יופי האשה המרגיל להרהור, וכדו' ~ ברור שכוונתו לומר שהפריצות והנוי אינם מחמת חיבור השערות לראש אלא מחמת מראה השער, ולכן כתב לאסור נוי זה אף בשער תלוש, ומה נעשה שלרעיון זה כלל לא הביא מקור אלא רק 'סברא פשוטה', ותמהני כיצד מסביר את העובדה הפשוטה שהן מתירי חבישת הפאה לא חששו לסברא פשוטה זו, והן אוסרי הפאה לא הביאו סברא זו לחזק את האיסור.

* (עמ' 24) מה שהוסיף שכוונת התורה במצות כיסוי השער היא למעט את היופי המסוים של השער כדי שהיופי לא יגרום למכשול ~ בעל הקונטרס ממאן לקלוט שהיופי כשלעצמו אינו דבר מגונה, ואין גריעות בפאה יפה כלפי בגד יפה - שבזאת מפורש במשנה ובספרות הפוסקים, וכן המנהג, שמותר לאשה להתיפות אף כשיצאת מביתה, ומה שיש לאסור הוא לבוש או התנהגות חריגים המושכים תשומת לב, וממילא יש להוקיע פאות ארוכות ומתנפנות וכדו', וכן כתבתי להדיא כמה פעמים בחוברת. בעל החוברת כותב "צנועות" ו"מכובדות" בסימני ציטוט המעידים על לעג ~ הרי לועג הוא להנחיות תקנוני הצניעות המקובלים בציבור החרדי על פי גדולי הדור, שהרי אלו ההגדרות שכתבתי לפאות צנועות ומכובדות, ומעולם לא כתבתי שכל פאות הדור הצעיר הן בכלל הפאות המותרות.

* טען הכותב כנגד מה שהתוכחתי עם הטוענים שכל שהתירו הוא רק בפאות העשויות מקש מש"כ בפאות העשויות משער טבעי אין להתיר, וטען שמעולם לא הכינו פאות מקש, וכל שאמרו הוא שהתירו רק בפאות שנראות כקש ~ אלו דקדוקי עניות, ואני לא כתבתי אלא כנגד הטענה הכתובה באחת החוברות, ואינני אחראי לדעת מהיכן לקחו טעות זו, ומ"מ התשרת ש"י דן בפאות העשויות מצומח.

* מה שהשיג על מש"כ שגם בעבר הפאות היו עשויות לנוי, והשיג שהנוי של פעם איננו מתקרב לנוי שיש היום ~ הנה כבר רש"י (סנהדרין ק"ב) הגדיר "פיאה נכרית - גדיל של שערות דעלמא שעושין לנוי", ומהיכן שמענו שקו הגבול בין האסור למותר יעבור דוקא בין 90% נוי שהיה פעם לבין 95% נוי הנהוג היום, והרי אנו דנים על העקרון שא"ל שהתירו לחבוש כמותם - התירו גם בפאות העשויות לנוי, ולא הצריכו שהאשה תשתדל למעט את יופיה, וגם לא הצריכו שתמעט את יופי בגדיה, וגם לא הצריכו שתמעט את יופי כיסויי שיערה, ומנין החילוק העקרוני בין הפאות הישנות לפאות המודרניות [כאשר הן בגדרי הצניעות, כלומר כשאינן מושכות תשומת לב].

* (עמ' 25) מה שפער פיו כנגד מו"ר שליט"א שהוא מגדולי הפוסקים אשר בארץ - הגדיל להחציף, ותחת אשר יכניע את המצאותיו בפני דעת חכמי הדור - הגדיל לסלף ולהתריס; אף שציטט מכמה ספרים שכתבו כמסל"ת על כך שהפאות שהיו בזמנן לא היו יפות, אינני מבין מדוע חשב שכל המקומות וכל הפאות שוות, ומ"מ כבר כתבתי שקו הגבול בין האסור למותר אינו עובר בגבול בין פאה יפה ליפה מאד.

* (עמ' 26) השיג שכל שהתירו הוא בפאות שאין בהן הרהור ובכך יישב מדוע גדולי עולם התירו ועודדו את חבישת הפאה ~ כאן הודה שגדולי העולם התירו פאות נאות, אלא שטען שאינן נאות כפאות של היום, ושוב ערכב את הגדרות יופי וצניעות, ותלה את האיסור בהרהור שלדעתו נובע מיופי ולא מגורם המשיכה שאינו תלוי דוקא ביופי, וממילא הפך לחוכא ואיטלולא את המנהג להתיר על פי רבותינו מכווני הדור המורים להתיר לכתחילה בפאות דידן כשאינן ארוכות ומתנפנות וכדו'.

* (עמ' 27) הרבה להשיג על מש"כ שמותר להכין פאה משער שלה אף אם היא מותאמת לפנים, והשיג בציטוטים מחכמי הדור האוסרים פאות הדומות ממש לשער ~ ולא ידעתי מדוע התעלם ממה שהבאתי כמה פעמים את הנחיות בד"צ משמר התורה, שהוסמך ע"י חכמי הדור לקבוע תקנון מחייב, כגון מש"כ 'ובהנחיות בד"צ משמר התורה כתבו שיש להמנע מכל דבר

שמטרתו לשוות לפאה מראה טבעי כגון שביל לבן, צבע הרשת כחיקוי לצבע הקרקפת ותסרוקות כדרך הנערות, וכן משמעות דברי הגרי"ש אלישיב זצוק"ל בשיעורו.

* (עמ' 29) מה שחידש שמה שכתבו הפוסקים להתיר כשהפאות ניכרות אינו אמור כשהן ניכרות לטובה כי הנדון אינו מפני 'מראית העין' של איסור אלא מפני ההרהור, ולכן השיג על מש"כ 'כבר העידו רבים שרוב הפאות המצויות ניכרות' ~ ומענין שהתעלם ממה שציטטתי ציטוטים רבים מפוסקים קדמונים ומאוחרים שדנו בטענת האוסרים הקדמונים לאיסור חבישת פאה [של ימי קדם] משום איסור מראית העין, וכתבו שאין בזה איסור משום מראית העין כי מורגלים בדרך היתר, או שכתבו שהפאות ניכרות; מ"מ 'מראית העין' המחודשת [כלומר - שאסרו להביט ולהרהר] אינה קשורה להגדרת 'מראית העין' שלזה די שתהא ניכרת, ואף אני לא כתבתי כן, ולא הבנתי מדוע כותב זה מתמיד לתקוף גם דברים שכתבתי בבירור כדבריו.

* (עמ' 30) מה שחידש הכותב להמציא חשש שיחשדו את חובשת הפאה כאילו שערה אינו מכוסה וממילא ילמדו ממנה ללכת בגילוי שער ~ חשש זה אינו מקובל להלכה בזמננו שהפאות נפוצות מאד אצל הצנועות ואין לחוש שיחשדוה שמגלה את שערה, ראה מגן גבורים ('או"ח ע"ה אלף למגן ח'), דת והלכה ('א', להגר"מ שטרנבוך), והוסיף באג"מ ('אג"מ אה"ע ב' י"ב) שאם לא ידעו שהיא אשה כשרה ויחשדוה בגילוי שער - הרי לא יבואו ללמוד ממנה, ודומה הדבר למה שמקובל כיום להשתמש בשעון מעורר בשבת אף שפעם היה מקובל לאיסור כדי שלא יחשדו שערך את השעון בשבת, ומה שהביא 'מעשה נורא' בחרדית שפעילי ערכים רצו לרושמה לסמינר כי לא זיהו שחבושה בפאה - אינני מבין מה 'מעשה נורא' בזה, אין זו אלא עדות שפעיל ערכים זה אינו מזהה פאה נכרית.

* (עמ' 31) מה שציטט את דברי שבט הלוי (הקדמה לחלק ב' אות כ"ה) שהיה פשוט לו שחבישת פאה מודרנית היא בגדר עוברת על דת יהודית שהרי גם הגויות הולכות כך בזה"ז ~ אודה שלא הכרתי את קטע זה, וכלל לא זכיתי להבין את דבריו, שהרי דת יהודית אינו קוד התנהגות שמייחד רק יהודיות ולא גויות, אלא קוד התנהגות המחייב יהודיות על פי דרך הצניעות, ומה בכך שגם גויות מסוימות בוחרות להתנהג כך בחושבן שכך נאה ומכובד יותר, וכי אם גם גויות הגונות תכסנה שערותיהן וזרועותיהן כמקובל בארצות רבות - האם זה יהפוך את הנהגת היהודיות ל'עוברת על דת'? והרי ידוע שהרבה יותר מספר הגויות הערביות המכסות את שערן במטפחת מאשר מספר הגויות המכסות בפאה - וכי מפני זה יהא אסור לחבוש מטפחת? וי"ל דאין זה אלא על דרך המוסר כפי שכתב השב"ל בתחילת דבריו.

* מה שהוסיף ללעוג למש"כ שאין נפ"מ במטרת יצור הפאה כאשר היא נראית על החובשת אותה כצנועה ~ לא הבנתי את מקום הגיחוך, שהרי אין דין 'לשמה' בבגד, ופשוט שיש בגד הנראה כפרוץ על אחת אף שעל אחרת נראה צנוע, לדוגמא - פאה בלונדינית מושכת תשומת לב מרובה כשכושית חובשתה, ואילו אשה בהירה אינה מושכת בה כל כך תשומת לב.

* מה שהמשיך ללעוג על מש"כ שאין נפ"מ בכך שהיצרן פרוץ ~ גם לא הבנתי את מקום הלעג, ראה בהערה הקודמת, ומ"מ אותם פרוצים גם מייצרים שמלות וחולצות ושאר פריטי לבוש, ואין מנהג לברר את שמו ואופיו של היצרן, אלא הצנועות בוחרות בגדים המתאימים להן, ואם צריך - עושות תיקונים נצרכים כדי שהבגד יראה צנוע עליהן, וכן בפאה - הצנועות קונות פאות המתאימות להן, ואם צריך - מקצרות ומסרקות בהתאם למקובל אצל הצנועות.

* מה שתקף את מש"כ שמנהג חבישת הפאה הונהג ע"י הצנועות בהוראת רבותיהן, ותקף שמנהג זה היה לחבוש פאות שכיום אין הדרך ללובשן, והפאות ה'צנועות' היום נחשבו כפרוצות בעבר, וממילא אין לחבישתן תוקף מנהג הצנועות ~ דברי נסוכו על טענת החוברות שהמנהג החל מהפרוצות, ובקטע זה אין התייחסות לנדון של שינוי המנהג מתקופה לתקופה כי לא זה הנדון שם, ולא ידעתי מדוע כותב זה איננו מבין שגם צורת הלבוש איננה קופאת על שמריה, וכפי שהאופנה משתנה כך גם צורת הלבוש משתנה, ולא תמיד הכיוון הוא למטה, והחוש מעיד שלעתים מודרני ללבוש בגד ארוך, ולעתים בגד קצר יותר, וגם בצורות הפאות ישנן תנודות, לעתים חובשות פאות קצוצות, ולעתים קארה, ולעתים ארוך יותר, לעתים השער מגופח ולעתים הוא מושכב, וכלל הדבר הוא שמותר לאשה לחבוש פאות המקובלות על הנשים המוחזקות בצניעות במקומה ובתקופתה, וגם הרבנים קובעי התקנונים יודעים כלל זה ואינם קוראים בשם 'פרוצה' לאשה שחובשת פאה שלא היה מקובל לחובשה לפני עשרות שנים, ועובדה ידענא מכלי ראשון מהרב ד.מ.ג. ששאלו את מרן הגרשז"א זצ"ל מדוע התיר לאברך שאשתו תחבוש פאת קוקו אף שחתם על מכתב האוסר פאות אלו - והשיב שאותו אברך אמר לו שמחצית מנשות האברכים ככולל שלו חובשות פאות אלו, ולכן אמר לו שחבישת פאה זו מותרת שם.

* (עמ' 32) מה שהשיב על טענתי שאין לקשר בין מחלת הסרטן לבין חבישת פאה ללא בירור על ידי נביא, והשיב ששפת ההשגחה מורה לנו מה רוצים מאתנו ~ לא ידעתי מדוע לשיטתו לא תלה את מחלה נוראה זו בחובשות המטפחות שבד"כ גולשות כלפי מעלה ומגלות את שערן, ובנשים שלכתחילה משאירות כמה אצבעות גלויות, ובאלו שהולכות בחצאיות קצרות מדי, וכדו', ומדוע נתפס דוקא לפאות המכובדות אשר גירוי היצר שבהן הוא פחות מאשר בחצאיות קצרות וכדו'; דבריו מעלים רתיחה לאחר שאחי זצ"ל שהיה מבחירי האברכים בארץ - נפטר ממחלה זו לאחר ששערו נשר, וזאת אף שרעייתו תחי' חדלה לחבוש פאה ועברה למטפחת לפני שנים רבות.

* (עמ' 34) בעל הקונטרס שיקר ושם בפי דברים שלא יתכן שאמרתי; ציטטתי את מו"ר שליט"א שהוא מגדולי הפוסקים אשר בארץ שכתב במיוחד לחוברת זו שהמציאות במערב אירופה היתה שגדולי הדור עודדו את השימוש בפאה ככיסוי שער לכתחילה, ובמטפחת ראו כיסוי שער שאינו מכובד, ובעל הקונטרס שיקר וכתב שאמרתי לו שהדברים הוסקו מסברא, ושקר העיד; מו"ר שליט"א ואביו וצ"ל חיו בארצות אלו, חונכו שם, למדו אצל גדולי הדור, וחוו ומסרו במדויק את מה שהיה מקובל, ובעל הקונטרס ממאן בזה.

* מה שתקף את מש"כ שלא אסרו על האשה ללבוש בגדים יפים, וכתבתי שהנשים אינן לבושות שק בצאתן לרחוב, ותקף שמעולם לא לבשו שק, ולכן האשימני בתרגילים פסיכולוגיים, וכדו' ~ אכן מעולם לא היה מקובל ללבוש בגדי שק, והשתמשתי בדימוי זה כדי לומר שגם בתקופות קדומות שהקפידו על כיסוי מלא יותר - לא לבשו בגדים מכווערים כדי למעט את היופי.

* (עמ' 35) המשיך לתקוף את מה שכתבתי שבמערב אירופה החשיבו את כיסוי המטפחת ככיסוי שאינו מכובד, וטען שאימותינו הקדושות בודאי חבשו מטפחת בד ולא פאה, וכן כל שאר הנשים, ורק גילוי שער נחשב ככזוי וניוול, והניוול נובע מחמת שנחשב כפריצות, ולכן פשוט שפאה הדומה לגילוי צריכה להחשב מבזזה יותר ממטפחת ~ כאן עורר סערה בכוס מים, שאני רק כתבתי שבמערב אירופה כיסו את שערן בפאה ולא במטפחת, והחשיבוה לא כגילוי אלא ככיסוי, אלא שמקומו בבית, ולא היה מכובד בעיניהם לצאת בכיסוי בד פשוט, ומדוע טוען טענות פילוסופיות כנגד המציאות שהיתה, וגם אם נניח שהנשים שבכל הדורות חבשו מטפחות ולא פאות - אין זה סותר שבתקופה מסויימת על פי רבנים מסויימים המציאות היתה שחבשו בחוץ רק פאות; מ"מ לא טענתי שכיום יש איזושהי בעיה לחבוש מטפחת כך שיאלץ לשפוך קיטונות של בוז.

* הוסיף להשתלח בי ולייחס לי מטרה זדונית לציייר את חובשת המטפחת כפרימיטיבית שאינה מצליחה בחינוך הילדים ובשלום הבית, והשיב שהוא מכיר נשים צנועות רבות שמצליחות בכל ללא הפאה ~ ולא ידעתי מדוע התעלם מכך שכתבתי כמה פעמים שמטפחת נחשבת כיסוי שער לגיטימי, וכתבתי בשם כמה פוסקים שאוחזים שמטפחת עדיפה על פאה, אלא שעוררתי שלעתיים נכשלים בה בגילוי שער לאחר שמתרוממת, ושלעתיים חבישת מטפחת גורמת לבעיות בשלום הבית אם אין הסכמה בין בני הזוג, ושלעתיים חבישת המטפחת מלווה בשידור תחושת מסכנות העוברת לבנותיה וגורמת להן לפרוץ ולחבוש את הגרועות שבפאות רק כדי שלא להדמות לאמא שלה שביעיניה היא מסכנה, ולא עלה על דעתי לכתוב שחבישת מטפחת היא מתכון לכשלון.

* (עמ' 36) הוסיף לתקוף את מש"כ שבין חרדי גרמניה הפאה היתה כיסוי מועדף על מטפחת וסמל הצניעות, ותקף שאף שבמציאות שהיתה שנשים רבות גילו שערן - הרבנים עודדו לחבוש פאות [כאן הודה שכך היתה המציאות] אולם היכן מצאנו שעודדו שלא לחבוש מטפחות ~ ושוב לא ידעתי מה מקום לתקוף, וכי כתבתי שלא לחבוש מטפחת, בס"ה תיארתי מציאות ששמעתי ממו"ר שליט"א שגדל וחונך במציאות זו - שהפאה לא היתה היתר בדיעבד אלא לכתחילה.

* (עמ' 37) מה שהוסיף לתקוף את מש"כ שבאירופה לא היתה מציאות שאשה 'תחמיר' לחבוש מטפחת, ותקף שהמרכאות מעידות שכוונתי שאין במטפחת יתרון הלכתי, וטען שזה סילוף כי תמיד פאה היתה שאלה הלכתית ואילו מטפחת היתה גלאט ~ אף שכוונתי היתה שונה במרכאות אלו, אולם גם לדבריו לא הבנתי כיצד נעלם ממנו מ"ב מפורש שהובא בחוברת שנתן יתרון מוחלט לפאה על מטפחת - שאת היתר הפאה תלה במנהג המקומות, ואילו חבישת מטפחת ללא רדיד החשיב כעוברת על דת יהודית.

* (עמ' 38) מה שהביא מכתבים מגדולי הפוסקים המשבחים את המחליפות פאותיהן למטפחות צריך תלמוד, שהרי ידוע שאותם רבנים עצמם הורו ומורים הלכה למעשה להמשיך לחבוש פאות צנועות, והוראה זו אינה רק לרבים באמצעות שואליהם מנהלי הסמינרים, אלא אף לבנותיהן וכלותיהן ונכדותיהן, ואת זאת ידענא גם משאלות ששאלתי ישירות, וכן מידיעה ברורה מכלי ראשון מבני ביתם וכדו', וכנראה שללא שימוש חכמים עמוק לא ניתן להסיק מסקנות מקטעי מכתבים ושמועות, ופשוט שההוראה שמורים למעשה לדור היא הקובעת.

* (עמ' 39) מה שפיקפק על מש"כ שחובשות הפאה התרבו בעקבות לחץ גדולי הדור, ושאל מנין לי שהם לחצו ועודדו לחבוש פאה, וממילא הסיק שכל זה פרי דמיוני וחלומותי, ומ"מ כתב שאין להביא ראיה מהנהגת נשות הרבנים באירופה ~ שוב חולק הוא על מו"ר שליט"א שהוא ואביו חיו בתקופה זו שם, והיו ברי דעת, וגם שימשו את גדולי הדור שם כדי לדעת מה הלך הרוח אצל הרבנים, וכל שהבאתי ראיה הוא שגדולי הדור דאז לא ראו בפאה את שיא הפריצות כפי שבעלי החוברות מנסים לתאר; מה שפיקפק בעדותו של הרב ש"ך על אשתו של החפץ חיים - זכותו תגן עליו, ועדות זו נאמרה כהוראה למעשה לאביו של ידידי רא"ט כפי שכתבתי בחוברת.

* (עמ' 40) מה שסיפר סיפור על פעילי ערכים שהחליטו שלא לומר לבעלות תשובה שיכולות לחבוש פאות כי הן סולדות מכך, והוסיף לפרש שהן הלא יודעות שגדולי ישראל מורים שמטפחות עדיפות, ושכך רואים בציורים שהאם היהודיה מכסה ראשה במטפחת, ושפאה היא פזילה לרחוב ~ גם אם התאוריה נכונה אולם דעת התורה אינה מצויה אצל בעלות התשובה, ובפרט

לא בסמינרים, ויעידו על כך הרבנים די בכל אתר המתמודדים עם שטויותיהן של בעלות התשובה שכלל אין להן מושגים אמיתיים בדברים שבקדושה, וממציאות 'הלכות' מדעתן הצרה כפי ראות עיניהן, ומזלזלות במסורת ישראל.

* (עמ' 41) מה שהמציא שעיקר היתר הפאה מבוסס על רצוננו לשמור על בעלה, ותקף שזהו שקר כי הרי בד"כ לא בעלה זוכה לראותה בפאה אלא זרים ~ יש לדחות שטעם זה נכתב על ידי הרב משא"ש שהתיר חבישת הפאות אפילו במקום שאין נוהגים בזה כדי להוות שמירה לבעלה, אך במקום שחבישת פאה צנועה נהוגה - אין צורך בטעם זה כשם שאין צורך בטעם זה כדי להתיר לה לענוד עגילים. מה שהמשיך וטען שטעם זה כחו יפה לאברכים אך לא לבחורים שאין להם פת בסלם ונסיונותיהם רבים מחמת חובשות הפאה ~ לא ידעתי מדוע אינו מבכה את נסיונותיהם של הבחורים מחמת הרווקות ששערן הגלוי יפה, ומחמת לובשות מלבושי הכבוד והתכשיטין ששערן מכוסה במטפחת, וכיצד החליט שלולא הפאה בחורים אלו לא היו צריכים לשמור על עיניהם ומחשבתם, הרי גם בזמן הגמרא שלטענת התוקף חבישת הפאה לא היתה מצויה - עדיין הזהירו על שמירת העיניים, ובקידושין (כ"ט:): אמרו "אמר רב חסדא האי דעדיפנא מחבראי דנסיבנא בשיתסר, ואי הוה נסיבנא בארביסר הוה אמינא לשטן גירא בעיניך".

* (עמ' 42) מה שתקף את אשר כתבתי שבמקרים רבים חובשות המטפחת אינן מצליחות להקנות את הנהגתן לבתן, וכשהבת פורצת - אין לזה גבולות, משא"כ החובשות פאות צנועות על פי רוב מצליחות להנחיל זאת לבנותיהן, וטען שעיון באלבומי משפחה יוכיחו שיש גם חובשות פאה שבנותיהן חובשות פאה ארוכה יותר, משא"כ לגבי חובשות המטפחת, ועוד כתב שרבות הן חובשות המטפחת הגאות בהנהגתן ומנחילות זאת לבנותיהן ~ על זאת יש לנו לומר פוק חזי, ובד"כ המציאות איננה כך, שאל אשתך ותגדך מה קורה באגף הנשים בחתונות - לאיזו קבוצה משתייכות בד"כ חובשות הפאות הארוכות.

* (עמ' 43) מה שהדעזע ממ"ש שכשמתיירים לחבוש פאות צנועות יש סיכוי שגם אם הבת תחבוש פאה ארוכה - יש סיכוי שלאחר כמה שנים תחליף לפאה צנועה משא"כ כשכלל אין מחנכים להיתר בגבולות אין להניח שביום מן הימים הבת תחליט להתלבש בצניעות, והדעזע כי דימה לקרוא כאן לגיטימציה לפריצות במשך כמה שנים ~ אין כאן לגיטימציה אלא ראיית המציאות שאינה בשליטתנו, שהעובדות הן שפלות צעירות בפעמים רבות חובשות פאות ארוכות, וגם במקרים שאמן חבשה מטפחת, והמציאות מוכיחה שלאחר שהן מתבגרות התאוה לפרוץ נחלשת, ואזי יש סיכוי סביר שהבת תחבוש פאה צנועה כמו שראתה אצל אמה שלה, משא"כ בבת שמאסה במראה המטפחת - הסיכוי קלוש ביותר שלאחר זמן לגמרי תוותר על פאתה הארוכה לטובת מטפחת.

* מה שהעיר שכשהתייחסתי לפריעת ראש דאורייתא יחסתי זאת למשנה, והעיר שמבואר בגמרא שדוגמת המשנה מיירי בפריעת ראש דרבנן, כלומר שכשיוצאת בקלתה לרה"ר ~ יפה העיר, אולם אין כאן טעות בהבנת הגמרא אלא רק קיצור לשון, והיה לי לכתוב שדיני דת יהודית נלמדים מ'מצא בה ערות דבר' - שהיא עשיית פעולות שגורמות לחוסר נשיאת חן בעיניו מחמת היותה חריגה לרעה משאר הנשים הכשרות, ובעוד שמן התורה יכלו ללמוד רק על היוצאת בגילוי ראש גמור - אך רבנן הרחיבו זאת גם לגילוי שאינו גמור.

* (עמ' 44) מה שהרבה לטעון שהפאה המזכרת בחז"ל מיירי דוקא בקווצת שער המעורבת עם שערותיה, וממילא בודאי שלא יצאו בה לרה"ר, וממילא אין להתחשב בכל הוכחותי מחז"ל שיצאו בפאה גלויה לרה"ר ~ מגוחך לייחס לי שהכרעתי בין גדולי עולם שלמדו בחז"ל כמו השיטה המיוצגת על ידי המשיג, ובשום מקום בחוברת לא כתבתי שמוכח מחז"ל שמותר לצאת בפאה גלויה לרה"ר, אלא רק הדגשתי שבכל דברי חז"ל אין שום משמעות שאסרו לצאת לרה"ר בקישוט הנראה כשער, ואף הדגשתי שלענ"ד גם כוונת שליטי הגיבורים לא היתה שהפאה היא כיסוי על כל שערותיה, ומ"מ מה שכן ניתן להוכיח מחז"ל הוא שגם הפאה בזמננו היתה עשויה לנוי ודמתה מאד לשערותיה, ועוד מאחר שהבעל אינו יכול למחות באשתו העומדת לגלח את שערך כי "אפשר בפאה נכרית" - לכן סביר לומר שהפאה כיסתה את כל שערותיה, ואת לשונות חלק מהראשונים שהפאה היא כיסוי חלקי ישבנו דהוא אליבא דסוגיא דערכין שמיירי בפאה המהווה כחלק מהגוף, אולם אין זה סותר שהיו גם פאות העשויות לנוי של כל השערות, ולא הבנתי כיצד כותב הקונטרס משים עצמו כמכריע בין גדולי עולם שצידדו להתיר חבישת פאה גלויה ברה"ר, וכך מורים גדולי הדור לכתחילה, ואם היה מיישב את המנהג באופן שונה - ניחא, אולם רק לזרות חול בעיני הנוהגים להתיר ולכנותם כפורצים - לא יעשה כן. מ"מ חלק מלשונות הקדמונים אינן מחלקות שהפאה היא רק לבעלות מום, ראה באגור (הוצאת שבת תל"ו), בתשובות רב נטרונאי גאון (אופק, תנ"ח-תנ"ח) כתב: "פיאה נוכרית: שיער שמביאין מבחוץ ומקלעין אותו יפה יפה ומניחין אותו בראשי כלות כל ימי חופתן", ברש"י (סנהדרין ק"ב, הובא בכס"מ ע"ד י"ב) הגדיר "פיאה נכרית - גדיל של שערות דעלמא שעושין לנוי", וכן מעיד פירש"י בשבת (ס"ד): "צוברתה על שערך" ולא אמר שמיירי כששערך דליל [וממילא אין סיבה לפרש את דברי רש"י "פיאה נכרית - קליעת שער תלושה, וצוברתה על שערך עם קליעתה שתראה בעלת שער" - שמדובר רק כששערך דליל ומעונינת לעבותו תחת המטפחת, אלא כוונתו שתראה בעלת שער נאה], וגם לשונות רש"י "גדיל של שערות שעושין לנוי", ופיאה"מ "כמו מגבעת ידבקו בו שער נאה והרבה ותשים אותו האשה על ראשה דרך עראי כדי שתתקשט בשערך" - מעידות שמדובר בכיסוי המיועד להוסיף יופי ולא רק לכסות מום, שהיה מיועד לחבישה רק דרך עראי כשיוצאות לרה"ר [ובפרט לפי גירסת הרב קפאח "כעין נרתיק מדביקין בו שער נאה מאד, ולובשות אותו על הראש

באופן זמני להתיפות בשער", כלומר שלא גרס 'נאה והרבה' - שבעלי החבורות פירשו שפאה זו מיועדת לכסות שני סוגי מומים: 'נאה' - לכסות שער לבן, 'והרבה' - לכסות שער דליל, אך לגירסת הרב קפאח 'נאה מאד' - אין מקום לפירושם, אלא הפאה מיועדת להוסיף יופין.

הערות על קונטרס השטנה ללא שם

תאריך: יום חמישי ט"ו חשוון תשס"ט

הנדון: דברי השקר שהפצת עלי.

לתדהמתי גיליתי את קונטרסך מונח בביהמ"ד ברכסים - קונטרס המלא וגדוש בדברי שקר עלי, בהוצאת שם רע, לשון הרע ורכילות, בהפצת קונטרס זה עברת על ארור מכה רעהו בסתר, ואינני יודע כיצד תוכל לחזור על זאת בתשובה. אילו היית כותב קונטרס בו היתה תורתך החרשת, אולם כיצד לא תבוש לצטט ממני ציטוטים חלקיים ושקריים ולתקוף אותם. אילו מעט הגינות היתה בך הרי היית שולח לי את החומר שלך לפני הפרסום, כפי שעשיתי אני לר"א ליפשיץ, ולבי"ד של הגר"ע יוסף שליט"א, ולמח"ס "דבר השם" ששלחתי להם את החומר שלי לפני פרסומו כדי לקבל תגובה אשר או שתאפשר להם להסביר את עצמם או לחזור בהם; אמנם אתה בחרת להתעלם מכללי ההגינות הבסיסית ומכללי שמירת הלשון, והפצת דברי שקר ללא אפשרות לתקן את דבריך כי אינך יודע מי קראם; קונטרסך מלא דברי זלזול וליצנות, ואשתדל שלא להגרר אחר סגנון המרתיח, והמבייש את כל מי אשר בשם ת"ח יקרא.

- א. "בקונטרס זה יצא לחדש היתר" לא באתי לחדש היתר אלא להסביר את אשר נוהגות בו כמעט כל הנשים הצנועות האשכנזיות לא כ"היתר" אלא ככיסוי לכתחילה, כמנהג אמותיהן ורבותיהן.
- ב. "מגמת החוברת להמציא דרך סוחפת לבנות ספרד" לא המצאתי דרך, אלא כשבאו לארץ בנות ספרד - כמעט כולן הסירו את המטפחת, ורק בזכות האשכנזים וחינוכם - חלקן החזירו את כיסוי השער, ובעקבות התעמולה מדמים שהפאה היא דבר חדש הבא מהפרוצות - דבר שהוא שקר גמור, וכן הורו ובאו פוסקים ספרדים רבים לבנות ספרד, וכן ממשיכים להורות גם היום שחבישת הפאה מותרת [אלא שחלקם אמרו שהמטפחת עדיפה].
- ג. "בני ספרד היו מחמירים" - רוב רובן הסירו את המטפחת בארץ, וממילא בטל מנהגן, ובדברים הקשורים לצניעות לא יעלה על הדעת שיהיה מותר לנהוג אחרת ממה שנהוג באותו מקום באותה תקופה שהרי לבישת שאל ברכסים מושכת תשומת לב כפי שחבישת פאה בתימן היתה מושכת תשומת לב, והרי צניעות תלויה לא בכיסוי אלא בחוסר משיכת תשומת לב, וכ"כ במהר"ם אלשקר שכיסוי השער תלוי במנהג המקום גם לקולא.
- ד. "כתב להדיא שאין צורך ואולי אף אסור להחמיר ללכת עם מטפחת" - שקר, שהרי בסך הכל הצבעתי על העובדה שבדרך כלל המטפחת גולשת, ושנחלקו אם מקיימים בה את מנהג הרדיד ושכפועמים רבות חובשות המטפחת אינן מקפידות להראות בצורה מכובדת אלא מוזנחת, אולם אם המטפחת אינה גולשת ומקפידים שלא להיות מוזנחים - מה הבעיה, וכן כתבתי שמותר ללכת במטפחת אף שאין לה רדיד מאחר וכך מנהג נשים צנועות רבות, ודוקא כתבתי בשם מרנן הגריש"א זצוק"ל והגרשז"א זצ"ל שהעדיפו את המטפחת על הפאה [כמנהג ירושלים].
- ה. "רבנים אנשי שם אמרו שאין צורך לכתוב מאמרי תגובה והחוברת אינה ראויה לתגובה" - זה מביא לידי גיחוך מר שהרי אין להם מה לענות חוץ מאשר טענותיהם הרדודות שמאות פוסקים אסרו, ושהפאה מביאה לידי הרהור, ולחזור על הטענות בדבר כוונת שלטי הגבורים, וכדו', וכותב אני זאת לאחר שעברתי על תשובותיהם של...
 - ו. "הכותב רואה בשתיקתם הודאה לכן ראינו צורך לכתוב תגובות" - תגובות מהסגנון שלך קבלתי גם קבלתי, כפי שקבלתי טלפונים אנונימיים מאימים מאינשי דלא מעלי, ובכל זאת החשבתי שלא הגיבו על דברי כי כוונתי היתה לתגובה שיש בה ניתוח עמוק של החומר ולא לרדידות ושקרים.
 - ז. "מה שכתב שמנהג שבנות ישראל פחתו מגדר הצניעות יהפוך להיות בגדרי דת יהודית - אין בזה שום הגיון" - כוונתי היתה שכדי להחשיב אשה כעוברת על דת צריכה היא לנהוג בהנהגה הנחשבת כאינה מקובלת על הצנועות של דורה, והנהגה המקובלת על הצנועות של דורה אין הופכת אותה לעוברת על דת אף אם בזמן חז"ל לא נהגו בה, וכן המנהג הרווח ללבוש פרטי לבוש אף שברור שבימי חז"ל הלוכשת אותם היתה נחשבת כעוברת על דת בהיותה חריגה לגריעותא בצבע ובגיזרה.
 - ח. "לדעת רוב האחרונים שפאה נחשבת כפרועת ראש לא נהפך לדת יהודית" - מנהג אשכנז על פי גדוליהם הוא שלא לחוש לדעות אלו, וכך היה כיסוי השער היחיד שנהגו בו במערב אירופה, עד שהביטוי "שייטעל יידענע" [יהודה של פאה] הפך לשם נרדף למי שמדקדקת במצוות, וממילא לומר שמי שחבשה פאה באירופה נחשבת עוברת על דת אינו נכון אף אילו התאוריה שלכם שהפאה הותרה בדיעבד כדי שלא תלכנה בגילוי שער היתה נכונה, אולם לאחר שזה היה כיסוי השער של המדקדקות - אי אפשר לכנות אותה "עוברת על דת".

הָאָרֶץ	הערות על קונטרס השטנה ללא שם	ותְשִׁקֵּט
ט.	"לפי דעתו יוצא שאם יקלו גם בשאר דברים שאסורים משום דת יהודית פקע דין דת יהודית בזה... רח"ל מהאי דעתא" - נזהרתי מלקבוע בזה מסמרות מאחר ואיני יודע מה יקבעו גדולי הדור אז, ומ"מ "איסור חבישת פאה" אינו מתקנות דת יהודית וממילא אין בדיון זה חשיבות כלפי הנדון העקרוני דידן, ומ"מ ברור שהחובשת פאה במקום שהדבר נהוג אצל הצנועות אינה נחשבת עוברת על דת.	
י.	"ההיתר רק לסומכים על המתירים במקום שנהגו מוכיח שהאסורים אסרו גם במקום שהתירו" - דיוק זה אינו נכון, והפמ"ג והמ"ב לא התכוונו אליו, והמעייין במקורות יראה שאין מקור להוציא דבר זה מדבריהם.	
יא.	"יסוד החוברת הוא בניגוד לדעת המשנ"ב, והגרנ"ק שליט"א והגר"ח שליט"א והגריש"א זצוק"ל" - דמגוגיה זו מביאה לידי בכי, שהרי אשת הח"ח חבשה פאה כעדותו של הרב שך זצ"ל, וכן מורים ובאים שהפאה מותרת כל שאר הרבנים שציטטת.	
יב.	"דבר שלדעת רוב האחרונים ז"ל אינו בגדר צניעות יהפוך למנהג הצנועות?" אכן כן, שהרי "פריצות" היא חריגה מהמקובל אצל הצנועות, וכשהדבר מקובל אצלן אינו בגדר פריצות אף אם בחלק אחר של העולם או בתקופה אחרת הדבר לא היה מקובל וראו לנכון לזעוק כנגדו לא כי הוא גילוי אלא כי אינו מקובל וממילא מושך תשומת לב.	
יג.	"אין צורך לחפש פוסקים לחסות בצילם" אילו הייתי כותב שאין צורך ברבנים אלא קבלו את דעתי - ניחא, אולם הדגשתי וחזרתי והדגשתי שכל הפוסקים במערב אירופה ובארה"ב, וכמעט כל הפוסקים האשכנזים בארץ מתירים הלכה למעשה.	
יד.	"כל האסורים אסרו אף כשנתפשט המנהג" - פוסקים אלו קיימים רק בדמיון, ואי אפשר להמציא פוסקים על סמך דיוק במשנה ברורה או בחוט שני, שהרי מקורות הדין גלויים בפני כל אחד, ולא מצאתי אף פוסק קדמון שיאסור חבישת פאה במקום שזהו כיסוי השער המקובל על הצנועות [פרט לתשורת ש"י, אתייחס בהמשך], ומה שהמ"ב כתב שיש לסמוך על המתירים ולא כתב שדעת עצמו להתיר - הרגיל בלשונו יודע שדרכו שכשהוא כותב דין שאין לו בו דעה עצמית - הוא כותבו בשם אומרו.	
טו.	"ואשרי מי שמדקדקת בצניעותה לכסות את ראשה על ידי מטפחת" אין לי התנגדות למשפטים אלו ואף כתבתי כן בשם הגריש"א והגרש"ז"א, אלא שאין בזה כדי לאסור את הפאה על מי שאינה מעוניינת לדקדק בזה, ואילו בהנהגה למעשה מרן הגרנ"ק שליט"א מורה ובא שתחבושנה פאה, וכן חיתן את כל בנותיו בפאה, כי הבין שאין להכניס אשה צעירה למערבולת רגשות להיות שונה מחברותיה אף אם הרבנית תחי' נוהגת כמנהג ירושלים.	
טז.	"סותר את דברי עצמו שהוא מודה שאסור לה ללבוש דבר המבליט ואילו לחילונים הפאה גורמת משיכה של עבירה" - אין לזה חשיבות לעצם הדיון שהרי מותר לאשה ללבוש מה שנהוג אצל הצנועות אף אילו הגויים והחילונים מביטים בה, אולם ראה כיצד שוב סילפת את דברי שהרי אני כתבתי שהחילונים מתלוננים שחובשות הפאה הן יפות וכוונתי לא היתה שחובשות הפאה גורמות להם גירוי יצר, שהרי מגוחך הדבר שהם שרגילים בצפיה בנשים פרוצות - כיצד יתכן שחבישת פאה תגרה אותם, אלא כוונתי היתה שמה שהם מתריסים כנגדנו הוא לפי הבנתם העקומה בתורת משה בחושבם שהתורה אוסרת על האשה להיות יפה וטעו לחשוב שדיני הצניעות מיועדים למעט את היופי - הם מתריסים כיצד נשותינו מטופחות, אולם מאחר ואנו יודעים שאין כוונת התורה למעט ביופי האשה כפי דעתם העקומה אלא רק שלא יהיה זה יופי מושך - אנו יודעים שאין בזה סתירה, ואדרבה פאה מוסיפה למכובדות.	
יז.	"גדולי הפוסקים צועקים שאין זה כיסוי כלל והוא אומר שהיא מכסה יותר, וכ"כ בבאר שבע ובמ"ב" - לא אמרתי שלא היו פוסקים שאסרו לקרוא ק"ש כנגד פאה אולם עם ישראל חי עם מנהגים, והמנהג הרווח גם אצל מתנגדי הפאות המודרניים הוא שלא לחוש לזה אלא קוראים ק"ש מול פאות, ואפילו ביביע אומר הסכים לזה, וממילא מקובל אצלנו להחשיב את הפאה ככיסוי, אלא שיש לדון אם הוא צנוע או לאו, ודיברתי לפי מנהגנו שהפאה נחשבת כיסוי מלא, ואילו רוב רובן של המטפחות הן גולשות ושער ראשה מתגלה [אינני זוכר כרגע לאיזו ראייה מהבאר שבע שפאה איננה כיסוי אתה מתכוון, ואינני בטוח שיש ראייה כזו].	
יח.	"כל גדולי הדור צועקים את הטענה הנ"ל" - חוץ מאשר ביביע אומר אינני מכיר מישהו מגדולי הדור שיטען שבת שתרגל לראות אמא במטפחת תמשיך את מסורת הצניעות, ובת שתראה אמא בפאה תחבוש פאה שאינה צנועה, וגם הדברים באופן כללי אינם נכונים, וברור שיש יוצאות מן הכלל, ומי שקצת מכיר את המציאות יודע שמטפחת מעידה בפעמים רבות על הזנחה, בפרט אצל בעלות תשובה שהחזירו למוחן שיופי הוא חסרון, ה' ירחם על בעליהן המסכנים שנתקלים בכל כך הרבה נשים יפות וכשחוזרים הביתה ממתנה להם אשה מוזנחת, ובת של אשה זו בדרך כלל איננה נראית כמו אמא שלה [הייתי בשבע ברכות ששתי המחוננות חבשו מטפחות, וכמעט כל בנותיהן חבשו פאות ארוכות], וצריך להבין שבלתי ניתן לחנך בת שכל הפאות אסורות, ועם זאת להשפיע עליה שאם היא תפרוץ	

ותחבוש פאה הרי שהיא תהיה חייבת לחבוש פאה צנועה - זה לא עובד, וברור שיש יוצאות מן הכלל שאמא שלהן מוזנחת והבת צנועה; וכמו כן לא אמרתי שכל בת שאמא שלה חובשת פאה צנועה בהכרח הבת גם תהיה צנועה, אולם לפחות הדבר בגדר אפשרי לחנכה לכך; ומה שהקשית שהסבתא לא חבשה את אותה הפאה שחבשה נכדתה - אודה ואבוש שתופעה מצויה היא שצעירות חובשות פאות שאינן צנועות אולם המשפט הנ"ל נכון גם לגבי חובשות המטפחות שמרבית נכדותיהן חובשות פאות של צעירות. מה שכתבת בהערה בשם האדמו"ר מגור והרב שטרנבוך נכון ביותר גם לגבי חובשות המטפחות שנכדותיהן חובשות פאות מודרניות; שוב שיקרת שייחסת לי בהערה כאילו שהתרתי את כל הפאות הארוכות; מה שכתבת שהרב שטרנבוך אסר פאות משער טבעי - אין ספרו מצוי אצלי כדי לוודא שאינך משקר גם בזאת אולם גם אם כך כתוב שם הרי שהדברים אינם יכולים להיות כפשוטם שהרי כמעט כל הפאות עד המצאת השער הסינתטי היו משער טבעי באינן פוצה פה ומצפצף, וכך גם היו הפאות שבימי חז"ל ומדוע שיאסרו, אלא כוונתו שכאשר מראה הפאה דומה ביותר לשער טבעי אין להתיר - ובזאת גם אני כתבתי כמותו.

יט. מה שכתבת שאינך מבין מנין שאבתי את המידע על מנהגי הגויות - להוי ידוע לך שכל סעיף זה ממו"ר הגר"י ברנדייס שליט"א רבה של קהילת רכסים, כפי שרוב המידע שבחוברת זו הוא ממנו, וחזן מזה הערתך מעידה שאתה מייחס לי שהתרתי חבישת פאה שאינה צנועה, וכן כתבת להדיא בהמשך - הנה שוב שקר שהרי לאורך כל החוברת מודגש שכל ההיתר מיירי רק כלפי הפאות הצנועות, ואילו הפאות שאינן צנועות אסורות.

כ. להוי ידוע לך שכל הפאות שנהגו בהן רבניות ישראל במשך מאה השנים האחרונות היו "קאסטם" כי פירוש "קאסטם" הוא פאה שמיוצרת בעיקר בעבודת יד ומותאמת במדויק לראש [ובארץ התגלגל המושג לפאה יוקרתית], אלא שיש כיום אפשרויות לייצר את הפאה בדרגות שונות של פטנטים המקנים לפאה מראה הדומה ככל האפשר לשער טבעי הן על ידי צבע הרשת והשביל, והן על ידי כיוון צמיחת השערות, והן על ידי השטחת הצמיחה, וכמובן שמחיר הפאה בהתאם לשכלולה; ההוראה המקובלת היום אצל גדולי הדור היא שלא להתיר פאת קאסטם משוכללת שאי אפשר להבדיל בינה לבין השער, וחלקם מתירים קאסטם שפחות דומה לשער הטבעי הקרוי "סמי קאסטם" והמיוצר משער פחות משובח ושעובר תהליך הלבנה וצביעה, ויותר אחוזים ממנו מיוצרים במכונה ולא בעבודת יד, ונכון שצניעות אינה עומדת בראש מעייניו של היצרן אולם אין זה בהכרח שכל סוג פאה שמיוצר הוא פרוץ שהרי הפאות מיוצרות עבור מגוון נרחב של שימושים; ועוד להוי ידוע לך שניתן לחתוך ולעצב פאה כך שהמראה המקורי ישתנה לגמרי, ובהחלט ניתן להגיע לצניעות גם בחבישת פאה מודרנית, אלא שקבעת לך למטרה לקטרטג ולא לסנגר ולכן לא נחתת לידיעות פשוטות אלו.

כא. מש"כ עפ"י המאירי שהעוברת על דת יהודית מגנה את בעלה - לא הבנתי את חילוקך בין גנות של צניעות לגנות של בעלה - הרי בעל שאשתו נחשבת שאינה צנועה הרי מתגנה בכך, כפי שאמרו חכמים "בת דומה" על שם גנות אמה.

כב. "אין קשר להרגשת הבעל" לא כתבתי זאת כודאי אלא שיתכן לומר כך, ולא מצאתי בינתיים לזה פירכא, וגם אתה לא מצאת לזה פירכא, אולם אין לכך כל קשר להיתר הפאה היום שאינו תלוי בפשט זה או אחר בדת יהודית, אלא העיקר שכך נהגו בכלל קהילות אשכנז על פי רבותיהן, וכן נהגו אצלנו.

כג. מה שכתבת שבשו"ע מבואר שחייב לגרשה אפילו אם רוצה לקיימה - הוא שקר, דאף שבשו"ע שכתב "ואם רצה לקיים אותה אח"כ, אין כופין אותו להוציאה" יצא מהדין הקודם שאין לו עדים, ובשטחיות היה ניתן ללמוד שכשיש לו עדים חייב לגרשה, אולם פשוט שאין הדיוק נכון אלא היא מילתא באפי נפשה, וכ"כ הח"מ שם, וכן המנהג הרווח אצל הדיינים שבית דין אינו כופה בעל לגרש אשה העוברת על דת כאשר הבעל אינו מעונין לגרשה.

כד. "אין שום קשר לכאן" קשור גם קשור, שהרי ההבנה שאין להחשיבה כפרוצה נובעת מכך שאין היא גרועה משאר הנשים, וממילא אינה מוגדרת "עוברת על דת", וניתן להבין זאת אם נקבל שהנהגות הצניעות המחייבות מותנות בתקופה ובמקום, כדכתבתי, והטעות שלך היא שאתה מפרש את המושג "דת יהודית" כמושג חיובי שצריך לעשותו, וממילא מפרש אתה שיש כאן אוסף תקנות, והאמת היא שהוא אינו מושג חיובי אלא מושג שלילי "העוברת על דת יהודית" - שיש לאשה להזהר שלא לעבור על הנהגות הנשים הצנועות, וממילא הכל מובן שכאשר אינה עוברת הרי אינו מגרשה.

כה. תינוי צערו של הגרשו"א זצ"ל אינו ענין לחוברת הלכתית המבארת את מנהגן של הנשים שנהגו לחבוש פאה על פי רבותיהן שלא הצטערו על כך כלל אלא עודדו את המנהג ואת נשותיהן לחבוש פאה, ובשום מקום לא כתבתי שרווח כל החכמים נוחה ממנהג זה, ואת דעתו ההלכתית של הגרשו"א ידענו גם ידענו שלא היתה כפי שבנו הגר"ש שליט"א מעיד בשמו, ונאמנים עלי הרב גנס והרב עזריאל אויערבאך, וכמה מידידי שלמדו אצלו, ואחייניתו הרבנית שפירא שגדלה בביתו כיתומה והוא השיא אותה בפאה, ודעתו המבוארת בספר החדש חכו ממתקים.

- כו. "על כן אני אומר בבטחה כל מה שהמציא בשם גאוני אירופה לא היה ולא נברא ואפילו לא משל" אם בבטחות שלך טעית כל כך בגדול - על ספיקות שלך על אחת כמה וכמה, כל המידע שכתבתי כאן נאמר לי עשרות פעמים על ידי מו"ר שליט"א, אשר גדל במערב אירופה בימים ההם ובזמן הזה, אביו ורבו [הגר"מ סולוויצ'יק זצ"ל] למדו בליטא, אשתו למדה בגייטסהד ואחותו גרה באנטוורפן וקרוביו גרים בצרפת, ואת מנהגי גרמניה מכיר גם מכיר - כך שמפת מערב אירופה מכוסה על ידי ועל ידי משפחתו הקרובה, כל מה שכתבתי הוא אמת לאמיתה, וכן שמעתי שכתב בספר מנהגי אשכנז שהפאה אצל החרדיות בגרמניה היתה חק ולא יעבור; הסיבה שאין על זה שום תשובה כתובה הוא כי לא היה בזה שום צורך [כפי שהיום אין יותר תשובות על הכשר מצות המכונה - שהפכו להיתר רווח, למרות שלפני כמה עשרות שנים היו מאבקים על כשרותך, ואין יותר תשובות על היתר החצילים למרות שבזמן הבי"רבים פקפקו להחשיבם ערלה] - הנושא כלל לא היה בוער כפי שעשית ממנו אלא הנהגת חבישת הפאה היתה ההנהגה היחידה אצל הקהילות החרדיות, וכלל לא ראו בה "היתר" אלא לכתחילה שבלכתחילה, ואצ"ל שהחובשת פאה לא נחשבה עוברת על דת, ואדרבה הביטוי "יהודיה של פאה" ביטא משהו מעין "חזונאישניקית" של היום כי חבישת הפאה היתה כרוכה במסירות לגבי קציצת השער שתחת הפאה, ולגבי המחיר האדיר שעלתה פאה אז [מקביל לכעשרים אלף שקלים של היום], את שמותייהם של טיפה מן הים של רבנים ידועי שם שנשתייהם חבשו פאה ציטטתי בחוברת, וכיצד כתבת לציבור שלא הזכרתי שמות כאשר פעמים כתבתי רשימה קטנה מתוך מאות הרבנים שהתאימו להגדרה זו.
- כז. "המטפחת היתה כיסוי שאינו מכובד" - אכן כך היתה המציאות, והמטפחת היתה סמל הצניעות רק במקומות שאכן היתה כיסוי השער הרווח, כגון בארצות המזרח, אבל לא במערב אירופה ששם כלל לא עלה על הדעת שאשה תצא במטפחת לרחוב.
- כח. "ההבדל בין להתיר בדיעבד לבין לעודד" - כמובן שיש הבדל, אולם באירופה עודדו וגם עודדו ולא רק "התירו בדיעבד וסמכו על המתירים", ולא שימשת גדולי ישראל שבאו ממערב אירופה ובקיאים בזה.
- כט. "כותב החוברת הוציא לעז על המטפחת" - כל שכתבתי הוא שדרך המטפחת לגלוש, ושיש שכתבו [כגון המשנה ברורה שצטטת] שלא מקיימים בה את תקנת הרדיד, וציינתי שבאירופה המטפחת היתה נחשבת כיסוי שאינו מכובד, ובשום מקום לא כתבתי שמי שמכסה את שיערה במטפחת שאינה גולשת היא פרוצה, אלא אדרבה כתבתי שמאחר והשימוש במטפחת נפוץ גם אצל הצנועות לכן הרשות ביד כל אחת לחבוש מטפחת אף שלדעת המ"ב לא מקיימים בזה את תקנת הרדיד - והיכן הלעז והמומים.
- ל. "בא לחלוק על גדולי הפוסקים מסברא תלושה ודחיה שהמציא" לא אני חלקתי על כל גדולי הפוסקים אלא כך הוא המנהג הרווח שלא לחוש לדעתם, ואתה הוא המוציא לעז על אלפי נשים צנועות, ובהן נשות גאוניס ויראים; ובאשר לסברא התלושה - אדרבה הסבר נא לי אתה הגדרה אחרת לפריצות חוץ מאשר פעולה המיועדת למשיכת תשומת לב הגברים, או שמא אתה סובר שדבר הרווח מושך תשומת לב כמו דבר חריג לרעה - ואם כן תמהני כיצד אתה מתיר לרעייתך לענווד טבעת אשר מוסיפה לה חן?
- לא. "לא שמעתי שהנ"ל הוציא..." אילו הייתי ממציא היתר הרי מי שם אותי להחליט שלא לחוש לפוסקים הסוברים שיש בזה איסור תורה, אלא שלא אני המצאתי את ההיתר אלא כך הוא המנהג הרווח וכך מורים להלכה כמעט כל חכמי הדור, וממילא כתבתי שאף שיש האוסרים מן התורה אולם לא בכל נושא חוששים לדעת מיעוט הסוברים שיש בדבר מסויים חשש איסור תורה, וגם את הדוגמא מהפרשת תרו"מ לא הבאתי כראיה אלא כדוגמא, ואם הדוגמא אינה מוצאת חן בעיניך רשאי אתה לחפש דוגמא אחרת, וחוזך מזה - שכמעט יחיד הוא החסד לאברהם שחשש לאיסור תורה, וגם הוא מודה שרש"י עשה עיקר מהפירושו השני דלא כדבריו, אלא שהוא הכריח מתוך קושיא שהעיקר כפירוש הרשון של רש"י, וממילא עשה "טעמא דקרא" וחיפש שאין הבדל בין פריצות של שער לבין פריצות בפאה, ולומר שיש חשש פריצות דאורייתא בפאה לאחר שהתפשט היתרה הוא משונה, וברור שהישועות יעקב לא היה כותב זאת במציאות שלנו.
- לב. "טענות מגוחכות" - שוב לא ירדת לסוף דעתי, האוסרים הרי אסרו את הפאה איש איש מטעמו הוא, ולא הרי טעם זה כהרי טעם זה, וכלפי אלו שאמרו שיש כאן פריצת גדר כתבתי שדבריהם נכתבו במקומות שחבישת הפאה לא היתה מקובלת וחובשות הפאה שינו מהמקובל, כלפי מנהגנו שהפאה מקובלת אצל הצנועות וכבר לא נחשבת פריצת גדר כתבתי שיש לפאה יתרון מסויים בכך שמכסה את השער טוב יותר, וברור שבמקום שחבישת הפאה אינה מקובלת אי אפשר לטעון כך, וכלפי הבאר שבע שחשש שיחשדו בה שאינה מכסה את שיערה כתבתי שבדורנו אין זה תקף ככל חשש מראית העין שכאשר השימוש בהיתר נפוץ תו ליכא חשש, כדוגמת שימוש בשעון מעורר בשבת או אכילת שניצל סויה בחמאה, וכדו'.

- לג. "חלק מהפוסקים צועקים במקום שכבר פשט המנהג ע"י היטב בבאר שבע" את טענותיך על ניסוחו של הרב משאש אין לך להפנות אלי, וכל שהבאתי מדבריו הוא רק כסייעתא לגבי הנדון של פריצת גדר, וברור שהיו פוסקים שאסרו מטעמים אחרים; אינני מבין מה ראית להוכיח מהבאר שבע שמיירי גם במקום שנהגו הרי אילו היה זה נכון הרי שלא היה חושש למראית העין בדבר מצוי; התשורת ש"י הוא היחיד שראיתי שחושש לפריצות אף כאשר כל הנשים הולכות כך, והוא מטעם "כי עושין כן ליראות כאילו ראשן פרוע עם שערותן ממש", ואינני מאמין שבזמננו אשה חרדית מצויה חובשת פאה כדי להראות כאילו ראשה פרוע בשערותיה ממש, אלא חובשת את הפאה כדי להראות יפה, וגם לא הביא ראיה לדבריו, והאיסור היחיד שמצא בפאה הוא הסבר הערוך שהירושלמי מיירי גם בפאה - ויש לך לדעת שלא היה זה הערוך אלא מוסף הערוך [שהוא אחרון, וברור שמשקלו אינו נחשב כלפי הרמב"ם שפירש אחרת] והוא דלא כפירוש הרמב"ם הפני משה וקרוב העדה שפירשו את הירושלמי לגבי מטפחת ללא רדיה, וגם המנהג הרווח הוא דלא כתשורת ש"י.
- לד. "כבר יש לא מעט פאות בראשן של נשואות שגם נשים אינן מזהות" - על דא קא בכינא, אולם דרך הקיצוניים לא טוביל לשינוי מצב זה אלא רק תחמיר את הבעיה שכבר יהיה בלתי אפשרי לשכנע להזהר מפאה פרוצה, או שכן ישכנעו אבל יצרו לחץ אדיר על נפשה המקנאת בחברותיה, ויתכן שיש לכם להתייעץ עם אנשי חינוך מוסמכים.
- לה. מראית העין המיוחדת שהמצאת אמנם נכנסת היטב למילותיו של המהר"י מינץ אולם במשך הדורות הורגלו גדולי הדור לפרש שכוונת הבאר שבע היתה לחשש שיחשדו בה, וחלקם חלקו עליו, וכן מסתבר שהרי בשום מקום בתלמוד אין הוכחה שחז"ל גזרו גזירה נגד חבישת הפאות, ומדוע לייחס למהר"י מינץ שהמצאת מדעתו שחז"ל גזרו זאת.
- לו. "מי אמר שפאה מקש היא כיעור - זה קישוט יפה מאד אך לעולם לא יטעו שזה שער הטבעי" - אכן כן, גם אתה מודה שהתירו פאות יפות, וגם אני מודה שאין להתיר פאה שאי אפשר להבחין שהיא פאה, וא"כ מה ההשגה? בנוסף - האם ראית מימך פאה מקש כדי שתוכל להעיד שהיא יפה?
- לז. "לא נודע לנו מי הם גדולי אירופה..." - כל הרבנים במערב אירופה במאה השנים האחרונות עודדו לחבישת פאות, וזה היה כיסוי השער שייצג את חרדיות האשה, וזה שלא חילקו בין שער מפאה שלה לשל אחרת - זו עובדה, וזה שהתירו גם כשהפאה נראית כשער שלה היא גם עובדה הסטורית, אלא שמסתבר שבעבר לא היו פטנטים כל כך משוכללים שהפאה תראה בדיוק כאילו זה השער, והיום שיש פטנטים כאלו מצאנו שהרבנים יאסרו, ותו לא מיד.
- לח. "פאה הנראית יפה היא רק הזהה לשער הראש" - יופי אינו נובע רק מזהות לשער הראש אלא משילוב מוצלח של צבע, צפיפות ותסרוקת כפי ששמלה היא יפה לא מפני שהיא זהה לעור; מה שכתבתי שגדולי אירופה לא חילקו בין פאה לפאה אינו סותר שהנסיונות שהפאה תראה זהה לשער הם מאוסים, כי הפאות בזמנם לא היו זהות לשער ולכן לא הוצרכו לחלק.
- לט. מה שלפילוסופיה שלי אולי אין שורש בפוסקים - זה יתכן אולם אינו רלוונטי מאחר ולא חידשתי בזה הלכה חדשה אלא רק הסברתי את המציאות, אולם מה שחידש הרב פאלק שהחובשת פאה כדי להראות כפנויה הוא מגונה - אין לו שורש בפוסקים - והרי זו קביעת הלכה חדשה, ולזאת התנגדתי אף שיתכן שזה נכון ברעיון, אולם אתה כלל לא הבנת את דבריו וממילא לא הבנת את ההשגה, שהרי כו"ע מודים שאין לאשה לעשות מאמצים כדי להראות את עצמה כמגולה שבזאת הרי נראית כעוברת איסור, אולם אין איסור לאשה להראות כפנויה שהרי אינה נראית כעוברת איסור, והנפ"מ בין שני הדברים הוא כאשר לדוגמא גם לרווקות תהיה מודה של כיסוי השער במטפחת ירוקה עם שושנה אדומה - הרי שגם לנשואה יהיה מותר ללבוש כן אף שנראית כפנויה, שהרי אינה נראית כמגולה, וממילא תבין שלא כתבתי שמותר לה להראות כמגולה אלא רק להראות כפנויה, שבמקרה בדורנו תיפוק ליה שאסור לה כי הפנויות הן מגולות; גם הציטוט מהגרשז"א לא הובן על ידך שהרי גם הוא מיירי במי שעושה השתדלות להראות כמי שאינה מכוסה ולא במי שמנסה להראות כפנויה.
- מ. "לצערנו הפאה אומצה יותר אצל הגוים" - אין בזה נפ"מ מאחר והצנועות קונות פאות שאינן מושכות תשומת לב, או שמתאימות את הפאה לדרישות ההלכה.
- מא. "כל הצניעות היא מענה לאיש הרואה" - כאן שורש הטעות היסודית שלך, צניעות אינה מענה לאיש הרואה אלא חוסר התבלטות, ואין האשה אחראית על עיניו ועל מחשבתו של כל גבר אלא היא אחראית שלא לחרוג מהנהוג אצל הצנועות.
- מב. "המצאות שצעירות הנישואות - לעתים אינן מזהות כנשואות" - נכון, ועל דא קא מצטערנא גם אנא, ולא כתבתי אחרת.
- מג. כמה סלט איכא בדבריך - כיצד עירבבת מקומות ותקופות שונות, וכיצד לא לקחת בחשבון שלא כל המקומות ולא כל הזמנים שווים, שהרי גזירת הלבוש היתה ברוסיה על ידי הצאר ניקולאי בשנת 1851-1853 - ושם רק הצנועות

חבשו פאה ורוב הנשים גילו שערן והצנועות ביותר נשארו בבית, הדברי חיים היה בצאנו אשר כידוע נמצאת בהונגריה - ושם בתקופתו רק הפרוצות חבשו פאה ושאר הנשים כיוו במטפחת, וגאוני אירופה שהתכוונתי אליהם היו במערב אירופה - ושם רק החרדיות ביותר חבשו פאה והשאר גילו שערן; ומה שהנהגה זו התפשטה עם השתנות העתים - עדיין לא הופך את הנוהגות כך לעוברות על דת אלא למדקדקות במצוות, וכך הן כיום, ורק לאחר התפשטות הדמגוגיה הצליחו לבלבל את הנשים שאין להן מסורת שחבישת הפאה אינה כיוו לכתחילה, אולם השפעתכם תצליח לבלבל בעיקר את בעלות התשובה אשר מושגיהן אפסיים, ולגרום להן בעיות בשלום בית, ולגרום לבעליהן להביט באחרות, אולם את החרדיות האשכנזיות לא תצליחו לבלבל, אדרבה - הן ובעליהן מגחכים למראה הפרסומים שלכם שעושים מהסבתות שלהן פרוצות.

מה. **"כל גדולי העולם לא חשבו על טענות גאונות אלו"** - הטענות הן טענות של אמת שהרי רק שרן יאמר שהמטפחת לא גולשת ושניתן לחנך לצניעות מחושבת במטפחת יותר מבפאה מכובדת וצנועה, אולם ברור שלטענות אלו אין משקל במקומות שחבישת הפאה לא היתה מקובלת, אלא שבמקומנו היא מקובלת; היכן מצאת שהמ"ב כתב שלדעת רוב הפוסקים היוצאת בפאה נחשבת פרוצת ראש - אצלי במ"ב כתוב שבמדינות שיוצאין הנשים בפאה נכרית מגולה יש להם לסמוך על השו"ע, וארץ ישראל היום היא מקום שנהגו לצאת בפאה; מה שאמרת שגוף הפאה צריך כיוו - אדרבה אילו היית פותח ספר משנה ברורה שבוודאי מצוי בביתך היית נוכח לדעת שמרן הח"ח בבה"ל אוסר בתוקף לצאת במטפחת ללא רדיד, ואילו את היתר חבישת הפאה תלה במנהג המקומות כהכרעת הפמ"ג.

מה. **"לא פשט היתרו"** - מה שההיתר פשט הוא עובדה, ואפילו אם כל הרבנים היו מעודדים לעבור למטפחת אינו עושה שההיתר לא פשט, ואף אחד מגדולי הפוסקים היום אינו מכווה בגחלתו את חובשות הפאות הצנועות פרט ל... הלשוניות החריפים לא הושמעו בדורנו בארצנו על ידי גדולי הדור, ומי שרואה את כמעט כל הרבניות שבישוב שלה חובשות פאה [כגון ברכסים] ומחליטה שהיא מחמירה יותר מהן הרי מראה בעצמה שהיא, שאתמול חזרה בתשובה והיום לובשת שאל בולט - טובה מהן, וממילא דברי המהרש"ל רלוונטיים ביותר. אילו הייתי אומר שחובשות המטפחת עוברות איסור היה לך מקום לומר שהוצאתי לעז על הראשונים, אולם בסך הכל אמרתי שדרך המטפחת לגלוש, ושפאה גורמת תחושת מכובדות יותר ממטפחת, וגם אם אין הדבר מוצא חן בעיניך - בעיני אלפי נשים צנועות ובעליהן ורבותיהן הדבר כן מוצא חן.

מו. **"בשם הגר"מ לפקוביץ"** - גם אני לא התייחסתי לזה יותר מלשמועה וכסייעתא למה שאני סובר, ואינני כאותם המלקטים כל דבר - בין שמבינים ובין שאין מבינים, אלא כתבתי מה שהבנתי, וכיסיתי עצמי מכמה כיוונים; ומה שאמרת שאין דעת הגריש"א זצוק"ל כן - מה בכך, הרי כבר אמרתי שיש בקביעת עדיפות הכיוו לכתחילה הבדל בין הרבנים יוצאי מערב אירופה לבין רבני ירושלים.

מו. במכתב א' שציטטת אין שום זכר לגזירה כללית נגד הפאות אלא רק כנגד הפאות הזוהות לשער - מסכים; מכתב ב' מיירי בפאות המבליטת ולא מסתירות - מסכים, מכתב ג' הוא המכתב שהתכוונתי אליו שאינו אוסר פאות אלא רק מחזק את חובשות המטפחת, אלא שיש להבין מדוע הוראת הגר"ק שליט"א לבנותיו ולתלמידיו היא לחבוש פאה, גם מכתב ד' מעיד על חיזוק ולא על גזירה נגד הפאות - ומה ראית במכתבים אלו כנגדי; לעומת מכתבים אלו יש לך לערוך סבב ולדעת שרוב רובם של המורים מורים להשאר בפאה ולא להחליף - נא הסתובב למן הרב... בצפון ועד הרב... בדרום, אלא שאין בזה נפ"מ כי גם לי לא אכפת שאשה תחבוש מטפחת שאינה גולשת ושנראית מכובדת, ובלבד שיעזבו את חובשות הפאות הצנועות בשקט, ואם קשה לכם לשמור את עיניכם - אין הנשים היקרות קורבן שלכם.

מח. **"רחשי הלב של גדולי הדור הם נגד החוברת"** - מו"ר שליט"א ורבים כמותו אווזים שהפאה עדיפה, והחוברת מחזקת את הנוהגים כך, ומי שמעונין לנהוג אחרת - שיבושם לו, והוצרכתי לכתוב את החוברת כנגד התעמולה שלכם העושה מאלפי נשים חרדיות כשרות - כאילו הן עוברות על דת; ואם תשאל את מרנן הגר"ק שליט"א והגריש"א זצוק"ל בעל פה כיצד להנהיג את הדור תופתע לשמוע שדעת התורה שלהם אינה תואמת לדעתך.

מט. **"האשה צריכה להיות יפה גם ברחוב - רח"ל"** אילו היית מצוי אצל אנשים גדולים והיית משמש אותם לא היית מזדעזע, וכן ההנהגה הרווחת לאפשר לנשים להתאפר וללבוש בגדים ותכשיטים יפים, ובלבד שלא ימשכו עין אלא יהיו מכובדים, אלא שכנראה אתה נמנה עם בעלי התשובה אשר לא ראו אנשים של צורה, ואינך יודע מה היא ההנהגה הראויה, ודברי החפץ חיים אינם רלוונטיים שהרי הוא מיירי לגבי גילוי שער שהוא קישוט של איסור ולא מיירי בקישוט של היתר, ומה היה החשבון שלו שלא הזכיר בגדר עולם את חבישת הפאה בשוק אינני יודע, אלא עובדה ידענא שאשתו של החפץ חיים חבשה פאה, עפ"י עדותו של הרב שך זצ"ל.

- נ. "יש לנו הספרדים ללכת בעקבות מרן החיד"א" - מנין לך שהשתנתה ההלכה וכבר אין מורים שיפתח בדורו כשמואל בדורו, ובפרט במידי דתליא בדוכתא ובזימנא, ומי סני לך האור לציון והרב משאש והישכיל עבדי והרב עדס והרב מחפור [שבנו שליט"א אמר לי שאביו אינו אוסר את הפאה אלא שהיא מגעילה אותו] ועוד ועוד ועוד, ומי יימר שדוקא יש לספרדים ללכת בתר הגר"ע יוסף שליט"א ותלמידיו הרב מזוז והרב טהרני והרב מוצאפי והרב משה לוי ועוד ועוד, ומי אמר שאין הם יכולים ללכת בתר רב הישוב או הקהילה או השכונה שלהם גם אם במקרה הוא אשכנזי.
- נא. "רע עלי המעשה" - מדוע שיהיה נפ"מ לאיש מה שרע עליך, והדמגוגיה שלך גורמת לבנות ספרדיות רבות שלא להנשא מאחר והן מתעקשות דוקא על מטפחת, וממילא היצע הבחורים הטובים העומד לרשותן קטן מאד, ומי שכבר מוצע להן - רמתו הרוחנית והלימודית ויראת השמים שלו בפעמים רבות קטנה מאד בייחס למי שהיו יכולות להנשא לו אילו לא הכנסתם להן שטות זו אלא הייתם מאפשרים להן לנהוג כמורותיהן וכרוב הרבניות שבישובן, וכמו כן לא הייתם הורסים בתים על רקע זה.
- נב. "כל דברי החוברת..." - דברי שקר ולשון הרע והוצאת שם רע ומזלזל ברוב חכמי ישראל, ומאחר ואינו מסתבר שאתה מתכוון לחזור בתשובה על כך, על כן מודה אני לך על זכויותיך ששיגרת אלי, ועל חובותי שנטלת ממני.
- נג. "זה עתה שמענו להדיא דעת הגר"ש אלישיב..." אילו היית מבין יידיש היית שומע שאף שאסר את הפאות הנראות ממש כשער - דבר שמקובל לאסור הרי שלא אסר את כל הפאות באופן גורף, וגם אמר שמותר לפאה להיות יותר יפה מהפאות של פעם.

בברכה - יואל שילה

הערות על הקונטרס 'זה לא זה'

אם כי השתדלת לכתוב באופן שמשמע ממנו שאין אתה מייחס גדולה לעצמך ואינך ראוי לחלוק על גדולים ממך אולם דבריך מהווים התרסה על המנהג שהונהג על פי גדולי אירופה משך עשרות שנים בעידודם המלא, ואף שהיו מקומות שהנהגת הפאה לא התקבלה בהם אולם אין זה סותר שבמקומות שהנהגה התקבלה - עשו זאת לא הפרוצות אלא דוקא אלו שכנועות לרבני המקום אשר קטנם עבה ממתנינו עשרת מונים, ומי שהיה חי שם העיד לי שלא היה זה כהיתר בדיעבד מאחר ורבו גלויות השער אלא חינוכו לזה כהיתר לכתחילה, עד שהביטוי "שייטעל יידענע" הפך לכינוי לאשה שמדקדקת במצוות, ולא נותר לנו אלא להבין כיצד למדו הם את הסוגיא, בלי להתיימר שאנו מבינים טוב יותר מהם, כפי שמשמע מקונטרסך.

נכון הדבר שעל סמך ההיתר הרווח אצל רבות מצדקניות הדור משתמשות גם צעירות רבות בפאות שאינן צנועות - אולם אין לך להוציא לעז על הנשים הרבות החובשות פאה צנועה, אלא יש לך למקד את חיציך בפאות שאינן צנועות, כפי שלא נאסור לגלח את הזקן בסם אף שיש המסירים אותו במכשיר חד.

ראוי לכל מי שאינו ממונה על הציבור שלא יביע דעתו בקולי קולות בראש כל חוצות, ובפרט לאור ההתבוננות בעובדות הפשוטות שפוסקי הדור הגדולים נמנעים לכתוב ולדבר בסגנון שלך, ודי להם להביע את ספקותיהם בספריהם, והלכה למעשה הם מורים לשואלים שמותר לחבוש פאות צנועות כידוע למי שבייר את דעת הגדולים באמת, ומודעות הענק הצעקניות הן בדרך כלל מזויפות ושקריות כידוע למי שמורגל בשקרים שהציבור מופצץ בהם השכם והערב.

כשעברתי בין בתרי קונטרסך ראיתי שהנחת שהיתר מתבסס על הגמרא בשבת ועל השלטי גבורים, ושעבדת את השלטי גבורים ואת שאר האחרונים להבנה שכל שהתירו היה רק בחצר או לגבי ק"ש או בפאה מכוסה [כדעת שו"ת באר שבע] - הרי שכשהרבית להקשות על זאת דימית שכאילו הפרכת את כל היתר חבישת הפאות, וזאת כלל אינו נכון כפי שעוד אכתוב, ודומה הדבר לאותו שו"ת שנשאל בדבר כשרות הלולב הקנרי וערך תשובה מבוארת להוכיח שאין נפ"מ בכך שהדקל ממיין זכר - ופיספס את הנדון המרכזי שהוא אם הלולב הקנרי נחשב בכלל מין לולב.

דע שדברי הרמ"א אינם מותנים בהבנה זו או אחרת בדברי שלטי הגבורים שהיה בן דורו ואינו מחוייב לו מאומה, והביא את דבריו רק משום שהש"ג דיבר על הנושא, וכלל אין חשיבות למיקום המדויק שעליו ש"ג מיירי [וכד מעינת שפיר בש"ג תראה שבפשוט מיירי כאשר רוב שעה מכוסה בכיסוי ורק על מקום הצמות ישנה פאה, וממילא נחלץ מקושיותיך, ופשוט שאם היינו צריכים אותו כראיה לחיתור הפאה - לא היה די בה].

עוד ביססת את דבריך על הטענה הנושנת שאילו הפאה היתה גלויה לא היו חוששים שמא תסירנה, ואף שלאור מה שהתבאר לעיל אין נפ"מ באם היתה מכוסה או גלויה, אלא שבכ"ז אומר לך דאיכא לתרוצי: מתחילה סברתי שהחשש שתלוף אמור ברווקות ששערך דליל החובשות פאה כשיצאות לרה"ר ואין להן מעצור והרגל להשאר בשער גלוי, וכ"כ בפמ"ג (במיוחס לו בספר אם לבניה ערך "כתובה") ובעצי ארזים (אה"ע כ"א ב') - אך בשלטי הגבורים דחה זאת שהרי אמרו שהתירו את חבישת הפאה בחצר כדי שלא תגנה על בעלה, אך ראיתי בשו"ת הרי בשמים (א' ל"ו) ובשו"ת יביע אומר (ה' אה"ע ה' ד') שהעמידו בארוסה המותרת בגילוי שער; עוד י"ל שאולי החשש היה רק שתלוף בשעות שרק נשים מצויות ברחוב כגון בעת התפילה

שהגברים בביהכ"נ שבשדות - וגם את זאת יש לדחות שהרי לא אסרו לצאת בדבר שאין חשש שתשלפנו כגון כיפה של צמר מגולה - ואם היתה שולפתו כשרק הנשים מצויות היו גוזרים [אמנם ראה רמב"ן (שבת ס"ד): שמשמע ממנו שלא היו אוסרים לה גם לחבוש את הפאה ברה"ר ולא רק בחצר שמא תתגנה עליו ללא הפאה - אלמלא היה נהוג אז שאינו מצוי שיראה אותה ברה"ר (ולפירוש הסבא קדישא [ב' א"ח א'] אינו רואה את הפאה כי הפאה מכוסה ברה"ר), ומשמע ששונים הרגליהם מהרגלינו]; עוד יתכן שדרכן של אלו שיצאו בפאה מגולה היה לחבוש גם כובע בד קטן תחת הפאה [כלי פרוחי (רש"י שבת נ"ה):] - שאף כשתסיר את הפאה לא תשאר חשופה (וכ"כ בתפארת ישראל בעוז שבת ו' א'), ובכך מיושב גם מדוע בפאה חששו שמא תשלוף ולא חששו שתסיר את הכבול התפור לשבכה (כמבואר ברש"י שבת נ"ה, ס"ו). שיתכן שהנשים שלא יצאו בפאה הלכו בכבול התפור למטפחת ולא היה חשש שתסרנה אותו עם המטפחת כדי שלא להתגלות, אך כשיש כובע קטן תחת הפאה - הרי עלולה להסיר את הפאה כי אינה חוששת מלהתגלות, ואין להקשות מהסוגיא בערכין (ז'): שמשמע שהפאה היתה קשורה לשערות (ראה שו"ע יו"ד שמ"ט ב') שהרי שם מדובר דווקא באשה בעלת מום שחובשת פאה כמעט כל הזמן [ולכן הפאה נחשבת כגופה] אך בשבת רש"י לא פירש שמדובר בבעלת מום וגם לא פירש שקושרת את הפאה לשער אלא שצוברתה על שיערה - ויתכן שחבשה כובע קטן תחתיה; עוד י"ל שאין להקיש מהמורגל בזמננו עליהם [כדוגמת החשש של סרך בתה (דה"ס"ו): שאינו נוגע למעשה היום] שהרי כשהיו רגילות ללכת בשער מגולה בחצר ברור שהמחסום מפני השליפה היה קטן יותר, וכ"כ הרמ"א (ש"ג י"ח) שהשתנו הרגלי השליפה לגבי חשש שליפת תכשיטים - אך יש לדחות שהרי מוכח מחז"ל והראשונים שלא חששו שתשלוף כאשר השער יתגלה; בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (אה"ע ב' ל"ו) כתב שהמשנה לא כתבה היתר ברה"ר כי במשנה מדובר גם בפאה עם שבכה שבה יש לחוש שתשלוף את הפאה מתחת השבכה, אבל בפאה ללא שבכה מותר אף ברה"ר; עוד יתכן ששלטי הגבורים דן על פאות שמכסות רק מקצת הראש שאם תשלוף אותן הרי שכמעט כל שיערה ישאר מכוסה [וכן מדויקת לשונו: "היוצאות בכיסוי שערות שלהן כשהן נשואות אבל במקום קליעת שערך נשואות שערות חברותיהן" (וכ"כ הרב ברוך אהרן הוס בירחון אור ישראל מ"א)], ואף שדן רק על פאה חלקית שהיתה במקומו - מ"מ היתר הוא גם בפאה מלאה שהרי טעם היתר שלטי הגבורים הוא שפאה אינה ערוה] ובהן לא חששו שתשלוף מאחר וגם אם תשלוף ומקצת שיערה יתגלה הרי אין בזה איסור תורה; בתבואות שמ"ש תירץ (במאמר בספר הזכרון להגרי"י פרנקל) שמוכח (ב"ק צ"ו, רש"י שבת ס"ה, ר"ן שבת עמ' 57, מאירי שבת נ"ג, ועוד) שכל מה שלא חששו שתשלוף כשתתגנה הוא רק באופן שתתגנה מעצם הגילוי, אולם בהחלט יתכן שכאשר אינה מתגנה בעצם הגילוי עלולה לשלוף אף שתעבור על איסור גילוי השער - מפני שתשכח עצמה או שלא תקפיד על גילוי של כמה רגעים.

מבין בתרי כתיבתך [כגון מה שכתבת שאם הפאה מעידה שהשער שתחתיה הוא פגום הרי שלא תהיה מעונינת לחבושה כדי שלא ידעו ששערה הטבעי פגום] הבנתי שמתיימר אתה להבין את סברות הנשים מלפני מאות שנים, ותמוה הדבר שהרי גבר נורמאלי כלל אינו מסוגל להבין לחוש ולחשבן את המניעים של הנשים, מה חשוב להן ומה מניע אותן, כפי שאין אנו מבינים כיצד הן משקיעות זמן במריחת קרם ובהסרת שערות כך גם אין אנו מבינים מדוע הן מתלהבות מלבישת בגד אופנתי, וכיצד אתה מתיימר לחשבן על פי דעתך את דעת הנשים לפני שנים - מה מסתבר שעשו ומה אינו מסתבר, ובפרט שהמציאות השתנתה מאז כליל, וכפי שהמציאות שאשה לקחה את בתה כבלנית וממילא חששו לסרך בתה - אינה מוכנת לנו, כך ברור ששינוי התחושות שנלוו לזה אינו נתון להבנתנו, ולכן פשוט שתחושות הנשים בתקופה שרוב היום היו בחצר, ולרה"ר יצאו רק פעמיים בחודש כשהן עטופות, ובחצר היו גלויות שער, והיו רגילות ברדיד, וכדו' שאר שינויים - פשוט שאין לך להתיימר לחשבן מה היה להן להרגיש וכיצד היה להן לפעול.

כל שניתן להוכיח מהסוגיא בנוזר הוא שהפאות בזמנן היו יפות, וממילא אינו נכון לטעון שהמתירים לצאת בפאה לרה"ר התירו זאת רק בפאה מכווערת משא"כ בדידן [לכאורה אין הכרח להבנה שלך שבהכרח מיירי כשחובשת פאה בחצר כי הרי בגמרא מדובר בבעל שהפאה מנוולת בעיניו ובדאי שאינו מניח לאשתו לחבושה גם היכן שמותר, ולכן רגיל הוא שבשוק אשתו עטופה בשבכה - ובחצר היא גלוית שער, וממילא מעונין להפר את המירות כדי שתראה בשערה עכ"פ בחצר שנמצאת בה רוב היום, ולא דנו כאן כלל על השוק, ואילו ת"ק לא התיר להפר את נזירותה כי סבר שהגילוח אינו ניוול מאחר ויכולה לעשות פאה שהיא כשערה (קרבן העדה בירושלמי ניר י"ט. כדי לחבושה רוב היום בחצר וכשיוצאת לשוק. גם אם נפרש כדברך שהיתר הפאה אמור כאן רק בחצר ולא דנו בחבישתה בשוק - הרי עכ"פ ודאי ניתן ללמוד מכאן שלר"מ מותרת בגילוי שער בחצר שהרי מחמת כן מעונין היה להפר את נדרה, ומסתבר שת"ק לא נחלק עליו בכך (וכן משמע שהרי אמר "אפשר בפאה נכרית" שמשמע שבד"כ לא חבשה פאה) וא"כ מוכח בבבלי שגילוי השער מותר בחצר דלא כירושלמי (לפירוש ריא"י) שבחצר צריכה לחבוש קפלטין, וא"כ העין משפט שמצא מהסוגיות בנוזר ובשבת היתר לשערות שנשים נשואות נותנות בראשיהן - מסתבר שכוונתו לא היתה רק להתיר לחבוש פאה בחצר שזו משנה שאינה צריכה שהרי לבבלי מותרת אף בגילוי שער, אלא כוונתו היתה להתיר את חבישת הפאה אף בשוק, דלא כדעת ספר דת משה ישראל שכתב שהעין משפט התיר פאה מגולה רק בחצר; מה שכתבת שאם הפאה אינה ממש כשער הרי שהבעל היה צריך למחות - נעלם ממך שאין סיבה שהבעל ימחה באשתו כאשר היא נראית טוב יותר בפאה מבשערה הטבעי, כמו שהוא בד"כ].

עוד הנחת שהפאות שלנו חמורות יותר - והנה אינני דן על הפאות המודרניות הארוכות והמתנפפות והרטובות (שומניות) ושאר מרעין בישין שאותן אין להתיר מאחר והמציאות היא שהן מושכות תשומת לב, אולם הפאות שאינן מושכות תשומת לב אלא כל חטאן הוא שהן עשויות יפה, וממילא האשה נראית בהן יפה אינן גרועות מהפאות של פעם שגם הן היו יפות שהרי אין

להניח שאשה רצתה לכער את עצמה בדור מן הדורות אלא בודאי שהנשים השתדלו להיות יפות, והמעייין בסוגיא הנזיר ובראשונים יווכח שגם בזמן חז"ל הפאה היתה תחליף לשער, וכן מפורש בגמרא ובראשונים שיצאה בחוטי שער משער שלה או של חברתה ובתוס' רי"ד (שבת נ"ג.) פירש שחוטים אלו מכסים את שערה החייב בכיסוי [ומכאן למדו המג"א והגר"א את היתר הפאה ברה"ר], וכן מוכח מרוב האחרונים שדנו בפאה החל משלטי הגבורים והמהר"י מינץ לפני כחמש מאות שנה ועד האחרונים המאוחרים - שכולם הגדירו את הפאה כתכשיט קקישוט וכנוי, וחששו שהאשה נראית כמגולת שער כי הפאה נראית כשערותיה ו"אין אדם יכול להבחין אם בשיער עצמן או בפאה נכרית היא מתקשטת" (תורת שבת ש"ג י'), ושעלולים לבוא להרהר בה, ושהפאות מעוררות את קנאת הגויים, וכן בזמן גזירת הלבוש השוטרים הרוסים לא נטפלו לחובשות הפאה מאחר ודימו שמגולות שער הן [ראה בשו"ת שנות חיים (שט"ו) וקנאת סופרים (ע"ב) למהרש"ק שכתב על הפאות שבזמן הגזירה "הרי הרואה לא ידע ויסבור דשלה הוא", "אי אפשר להכיר בלי הבחנה אם הוא השער שלה או של אחרת", ובשו"ת סתרי ומגיני (מ"ד) כתב: "הפאה נכרית נעשית עתה בהדרת היופי" ואין לחוש שיחייבו עליה ותבא לשולפה בשבת... "לחוש שיסברו הרואים שהיא שערות עצמה היא חומרא גדולה דכיון שידעין העולם שיכולין עתה לעשות הפאה נכרית יפה כל כך שתראה כשערות עצמה"], וכבר העיד לי מו"ר שליט"א שאמו וסבתותיו וחמותו ואמה [לפני כמאה שנה] חבשו פאה צנועה משער טבעי שנראתה יפה [ואף סיפר על ראש ישיבה מפורסם שלא אכל בביתם עד שאמרו לו שהאם חובשת פאה, כי הנהגתו היתה שלא לסמוך על אשה גלוית שער - ומכאן שגם לפני ששים שנה לא היה נראה הבדל בין פאה לשער, וידוע שהפאות אז היו מיוצרות משער טבעי בעבודת יד לפי התאמה מדויקת לראש הלקוחה (היום נוהגים לכנות פאות אלו "קאסטם")]; יש לדעת שהניילון הומצא רק לפני כשבעים שנה וממילא פאות סינתטיות באיכות טובה לא היו קיימות לפני כן, ובודאי שלא הכינו את הפאות הרגילות מקש אלא משערות טבעיות, ויתכן שהתמונות הקדומות של פאות שנראות רע הן של פאות שלא היו את האמצעים לשמרון ולסדרן ולכן לאחר זמן היו נראות מוזנחות. מ"מ היתר חבישת הפאה אינו תלוי דוקא בכך שהפאה נראית רע ומנין שהמתירים לא היו מתירים גם פאות צנועות מודרניות, וכן כתב בשו"ת תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ח) שאין לאסור חבישת פאה מפני שנעשתה במומחיות וגורמת להרהורי עבירה - שהרי לא אסרו לאשה שתתפפה כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן, והרי יש כמה נשים יפהפיות שאפילו תכסנה ראשן במטפחת ובצעף הרי מחמת רוב יופין יש גירוי יצה"ר - האם נאסור עליהן לצאת לשוק או שנצריכן לכסות פניהן כדי שלא יביטו בהן האנשים? וגם ישנן היום הלוכשות כובעים או מטפחות על ראשן הנראות בזה נאות יותר מבשערותיהן - האם נאסור להן? אלא ודאי כל מה שהוא מותר על פי הדין - בין אם תכסה בכגד או בפאה הוא כמלבוש על ראשה.

בדברייך מוכח שאין לאשה להיות יפה כי הרי היא צריכה להיות צנועה וממילא הפאות היפות אסורות אף כאשר אינן מושכות תשומת לב - ויש לך לדעת שתפיסה זו - שגיאיה בסיסית גרמה לה, שהרי ניתן להוכיח שהגדרות "צניעות" ו"פריצות" אינן מקבילות ליופי וכיעור אלא לחוסר התבלטות ולמשיכת תשומת לב, וממילא צורת לבוש שאינה חריגה אצל הנשים שמוחזקות בצניעות באותו דור נחשבת התנהגות צנועה אף אם בדורות אחרים ובמקומות אחרים לא היתה נחשבת צניעות, ולכן אשה שבארצות אירופה ואפריקה לפני שבעים שנה לא גרבה גרבים לא היתה נחשבת פרוצה, והיום כן תחשב פרוצה, וכן על דרך זו בשאר פרטי הלבוש, והפאה אינה שונה במהות משאר פרטי הלבוש שהרי השער אינו מקום גירוי יותר משאר דברים [בטפח באשה ובשער באשה ובקול באשה התחדש שאפילו בהם יש גירוי, ולא שהם עיקר מקומות הגירוי, כידוע מהראשונים ומהמצאיות].

המעייין בסוגיא בכתובות שהבאת יראה שהגדרת דת יהודית אינה תקנון צניעות אלא מכלול ההנהגות שבהעדרן יכול הבעל לומר שאינו מעונין באשה חריגה כזו ולכן מגרשה בלי כתובה, ואף שיש לדון אם המגלה זרועותיה במקום שהדבר מקובל - היא בכלל העוברת על דת יהודית שהרי סוף סוף חז"ל עמדו על זה והחשיבוה עוברת על דת, אבל פשוט שפאה אינה בכלל זה שהרי היא כיסוי ולא גוף, ולגבי כיסוי בודאי שאין תקנה קבועה אלא תלוי במנהג המקומות כדאיתא בספרים רבים, וכן הדבר פשוט; מה שר"א ליפשיץ הכניס את עניני פאה למשנה דדת יהודית בק"ו מקלתה - אינו מתחיל, כמבואר למעייין בסוגיא. מאחר ונחתנין לכך שדין "עוברת על דת" הוא דוקא כשהיא חורגת מהמקובל אצל הצנועות - ממילא פשוט שאין שום נפ"מ אם הפאות שהוזכרו בחז"ל היו כעין שלנו או שרק היוו כיסוי על פגמים, ואין נפ"מ אם הן היו מכוסות או לאו, וממילא תבין שאין שום נפ"מ בכך שגילית את תוס' ר"י הזקן שכתב שסוגיא דשבת מיירי בפאה תחת השבכה; מאחר וגם הש"ג לא התכוין לחדש דין אלא רק מצא סמך להנהגת הנשים שהכיר - לכן אין טעם לומר שאילו היה רואה את תוס' ר"י הזקן היה חוזר בו, שהרי לא בנשים עברניות עסקינן אלא בנשים כשרות, וגם אם לא היה לו סמך למנהגן מהגמרא בשבת - מה בכך, ולא על זה ההיתר יקום או יפול אלא על כך שכן הוא מנהג הנשים הצנועות בדורנו, וממילא מי שעושה כמותן אינה בכלל "העוברת על דת".

לגבי טענותיך שהפאות שלהן לא היו עשויות כשלונו אלא או משערות בודדות מעורבות עם השער שבודאי לא יצאו עמן לרה"ר או ככובע מעין שטריימל - חיברת יחד את רש"י בערכיך עם הסוגיא בשבת ויצא לך שגם לגבי יציאה לרה"ר כל שהתירו היה רק בפאה דלילה, ואין ללמוד ממנה לדין - אמנם, בסוגיא בערכיך הנדון הוא לגבי איסורי הנאה ממת, וחז"ל אמרו שהפאה נחשבה כמחוברת בה כאלו היא גופה, ולכן שם פירש"י שמדובר במקרה מיוחד של אשה בעלת שער דליל שקושרת

את הפאה לשערה, ולא פירש כמו שפירש במסכת שבת (ס"ד:) שהפאה היא קליעת שער הצבורה על שערה ובשבת גם לא פירש שמדובר בבעלת שער דליל, וכ"כ בבנין ציון (ק"ד), וממילא ניתן לפרש שבשבת מיירי בפאה העשויה לנוי, כפאות דידן. מה שבשער צילמת קטעי חז"ל וראשונים - הרי זו דמגוגיה, ונבדוק אותם אחד לאחר: מ"ש בסוטה הרי מיירי באשה שעושה פעולות למשוך תשומת לב גברים, וכל המכיר את המציאות יודע שטענה זו אינה שייכת בנשים החרדיות אף אם פאותיהן מושכות תשומת לב שהרי כלל אין כוונתן לגברים אלא רק להיות יפות מאד, ואין זה בכלל [הוטענה על הסוטה אינה מחמת שהניחה קישוט במקום השער אלא שהשתמשה בזה כדי למשוך את תשומת לב הגברים בחבשה דבר המעורר דמיון, משא"כ במי שחובשת פאה רגילה ומצויה], וכן לגבי מה שהבאת מישעיה; מה שהבאת מברכות בסה"כ אומר שיש משיכה בשער קול וטפח ולכן חיישינן שבעלה יהרהר בק"ש, או שאחרים יהרהרו בה, אך עי' ברשב"א, וכן נפסק להלכה, שכל זאת מיירי באופן שבאופן רגיל מכוסה, וכעת מתגלה שאז הדמיון מתגבר כידוע לכל גבר, אולם אין הדברים אמורים במראה שמורגלים בו, ולכן שער הרווקות וקול דיבורן וטפח במקום הרגיל להיות גלוי - אינו אסור בחשיפה, ורק על הגברים מוטל שלה לשים לב לזה ביותר, וממילא מאחר ומורגלים אנו בפאות הרי שאין לה איסור לצאת בה; מה שהבאת ממדרש רבה לא הבנתי מה הקשר לפאות; מה שהבאת את כל הפרסומות לפאות - לא טענתי שיש לנשים ללכת שולל אחר כל מעצב אופנה, אולם דוקא לשם יש להסיט את המאבק ולא לאותן הנשים הצנועות בכל הנהגותיהן שחובשות פאה צנועה כמנהג אמותיהן וסבתותיהן ורבניותיהן. עוד יש לך לדעת שגם אלמלא היה המנהג אצל הנשים הצנועות להתיר לחבוש פאה, אולם אין לך להתבטא כל כך בזלזול על דין שנכתב להיתר על ידי הרמ"א (או"ח ע"ה ב'), אפי' זוטרי (אה"ע כ"א ט'), לבוש (או"ח ע"ה ב'), מגן אברהם (ע"ה ה'), כנה"ג (אה"ע קט"ו ט'), פרישה (או"ח ש"ג י"ט), א"ר (ש"ג י"ח), הגר"א (מוכח מביאורו לרמ"א או"ח ע"ה ב'), חורב (עמ' 377), שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (אה"ע ב' ל"ו), שבת של מי (שבת ס"ד:), פמ"ג (ע"ה א"א ה'), מגן גבורים (או"ח ע"ה שה"ג ב'), שו"ע הרב (או"ח ע"ה ד'), שלחן שלמה (או"ח ע"ה ב'), מנחת שבת פ"ד ס"ב), בית יצחק (או"ח י"ד), מ"ב (ע"ה ט"ו), יד אהרן [אלפאנדארי] ע"ה), כף החיים (ע"ה י"ט), ישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז), תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ז-קל"ח), אור לציון (או"ח א' י"א), אג"מ (אה"ע ב' י"ב), אה"ע ד' ל"ב י'), הליכות שלמה (תפלה כ' הערה י"ב), דת והלכה (ס"א א', וכ"כ בהלכות הגר"א ומנהגיו [ע"ט]), חוט שני (שבת ג' ביאורים באה"ע י"א עמ' רע"ב) - וכך מורים רוב רובם של מורי ההוראה הותיקים בארץ [האשכנזים, וגם ספרדים רבים], ויש לך לחוש שמא הם הבינו מעט יותר טוב ממך את הסוגיא, וגם היתה להם אחריות ציבורית מלאה, והשתא שזכינו לזה תו אין צורך לעקם גם את כוונת הש"ג, הרמ"א המג"א הפמ"ג שו"ע הרב והמ"ב כמו שאנסו את כוונתם כמה ממחברי זמננו שהתאמצו לגרד איסור מתחת האדמה לאחר שהניחו הנחות יסוד מוטעות. מה שכתבת שאינך מבין את מחברי תקנון בד"צ משמר התורה - הוא לפי הנחת היסוד שלך שהמ"ב אינו מכריע בדין דאורייתא, אולם לאור מה שהתבאר - הדברים הם פשוטים. מה שהתקפת את הספר 'עז והדר לבושה' - אין כוונתו שכל מצוות כיוסי השער היא כדי להבדיל בין נשואה לרווקה אלא כוונתו שהחובשת פאה ונראית כפנויה נראית כמזלזלת במצוות כיוסי השער וגם גורמת שיביטו בה כפי שמביטים בפנויה לצורך שידוכים, ואף הסביר שאיסור הפאות הארוכות והמתנפנות ובעלות השביל הלבן והפאות שכיוון צמיחתן כשל שער טבעי הוא כי נראית כפנויה, ואף אם הורגלו שם בחבישת פאות הרי ככל שהפאה איכותית יותר עלולים לטעות בזה יותר ולחשוש שהיא פנויה ושראשה אינו מכוסה ~ והיה לך להשיב שלחשש זה אין שום שורש בפוסקים הקדמונים [שוב מצאתי באפי זוטרי (אה"ע כ"א ט') כתב שיש לנשואות לכל הפחות לכסות מקצת מהפאה בצעיף כדי שיוכלו להבחין בינה לפנויה] וברור שהנשים המכסות שערן בפאה של צעירה אין מתכוונות לזלזל במצוה או להראות כפנויות או להראות כגלויות שער אלא רק להראות יפות יותר - ואין בזה איסור כמו שמצאנו בגמרא שהוצרכו לאסור לזקנה לצאת בשבת בחוטי שער של צעירה אף שהוא שבח לה מפני החשש שתסירם [מכאן שביום חול דרכן היה לצאת בזה], ומה שאין מתירים פאות ארוכות וכדו' אינו מפני שנראית כפנויה אלא מפני שמושכת תשומת לב וממילא נחשב כפריצות, אלא שלעתים הנסיון לשוות לפאה מראה צעיר מהווה פגם בצניעות. ואסיים בברכה מרובה לך ולכל בני ביתך יואל שילה

מכתב א'

הנדון: תגובה על מכתבך.

מכתבך רצוף אהבה לבורא עולם ולרצונו, וניכר שכאבו הוא כאבך, אלא שמדמה אתה שכאבך הוא כאבו גם כן. אין טעם לויכוח בגוף הדברים מאחר והיסוד שדת יהודית היא חובת האשה לנהוג כמנהג הנשים הצנועות שבמקומה ובתקופתה ושאינה נחשבת כעוברת על דת יהודית עד שתחציף - מבואר באר היטב בראשונים שדנו בסוגיא זו, והטענות הסוגיות שנאמרו בדורנו לאחר התפשטות הפאות אינן חזקות. א. לא אמרתי שאחזו גבוה של הפאות אינו כשר מאחר וב"ה איני בקיא בנעשה אצל הצנועות, ויכול אני לדון רק מהידוע לי, והידוע לי אינו כן, שהרי כדי שפאה תהיה טרפה צריכה להיות משונה במראיתה עד כדי שתמשוך תשומת לב, ואינני מכיר

פאות רבות כאלו, ומה שכתבתי לדמות את הנהגת הצניעות של רווקות לאסוף את שערן ושמכאן מסתבר שאין להתיר פאה ארוכה פזורה - דייקתי לכתוב שאין להתיר, ונמנעתי מלכתוב שיש לאסור, מאחר ואנו דנים את הפאה כבגד ולא כשער, ולכן מסתבר שלא הרי גדרי צניעות השער הטבעי כהרי שער תלוש שהוא בדמיון שער, ובבגד יש לדון על כל פריט אם צנוע הוא. גם לפי הגדרתי איני מספק מכשולות שהרי הפרוצות פרוצות גם בלעדי, ולא מאמרי ימריץ אותן להוציא אלפי שקלים על פאה מיוחדת, ואילו היו הפרוצות מחובשות המטפחות - הרי שהיו נראות פרוצות גם במטפחת, שהרי אשה שלא קלטה שצניעות היא חוסר התבלטות - לא יעזור לה שתחבוש מטפחת כדי להיות צנועה, והיא תבלוט לעין כל בחלוק שתלבש ברחוב, ובפלאפון שתדבר בו, וכדו'. אינני לוקח אחריות מיותרת על עצמי בכותבי מה מותר ומה אסור, אדרבה - היתרון בכתיבת האמת היא שמתאפשר לכל אחת לחבוש פאה צנועה, ואילו לא היו יודעות את גדרי ההיתר הרי שחלקן לא היו עומדות בלחץ החברתי והיו מצפצפות על כל הגדרים, וכדי להיות מחנך חכם צריך לדעת כיצד לשווק את ההיתר באופן שהחניך יחפוץ בו וימאס באיסור, ואילו בשיטת ההפחדה של בעלי המטפחות: הפרוצות - פרוצות את הגדרים. סיימת את הפסקה: "האם זה הוא רצון ה'" - רצון ה' מתגלה בתורתו, ובעומק עיון ההלכה, ובמנהג ישראל שדין הוא - ביחוד מנהג שנשפך עליו כל כך הרבה דיו ועודד על ידי רבני אשכנז במשך עשרות שנים - אכן זה הוא רצון ה', ויש לך לדעת שהיות האשה יפה הוא רצון ה' שטבע בבריאתה, והנסיגנות להחניקו ובכך לדכא את רוחה ולהעכיר את שלום הבית בראות הבעל אשה מוזנחת ולא מטופחת [שהרי אשה שאינה מטופחת בחוץ - בדרך כלל גם אינה מטופחת בבית] הוא עבירה על רצון ה', ואם אינך מסכים לנאמר - אות הוא שלא שימשת את גדולי ישראל אדירי החינוך.

ב. מה שכתבת שניכר מדברי שמטרתי להוסיף היתר בדבר פרוץ הוא חוצפה ושקר והוצאת שם רע, וניכר שלא קראת את דברי או שלא הבנת אותם שהרי כל כתיבתי רצופה בהגדרת הפריצות המאוסה ובהגדרת הצניעות הרצויה.

ג. נכון שחסידות היא לא עברה אלא עשיית רצון ה', אולם חסידות בשלום בית, ובבין אדם לחבירו עם אשתו המרגישה נחותה מול חברותיה [היכן שכך המצב], ובסינגור על מנהגים שנוסדו על ידי גדולי ישראל - גם היא חסידות.

ד. איני זוכר למי התכוונתי שאמרתי [לטענתך] שלא אשלח חומר לרב מסויים כי אינו לפי שיטת לימודי, ובכל אופן גם אם אמרתי זאת הרי שלא הבנת את דברי - שהרי אינני מכיר עוד אחר שבמקום לשלוח את כתיבתו למתירים כדי לקבל הסכמות שלח אותו לכל מי שהכיר בו שאוסר כדי לקבל ביקורת; מתאים לי הוא לומר על מישהו שאינני יכול לתקשר עמו כי שיטתו שונה - אינו מפני שסברתו או מסקנותיו הן אחרות, כי מאלו אינני מפקד שהרי ממ"נ - או שאשכנע או שאשתכנע, אלא אין טעם לשלוח למי ששיטת הסקת המסקנות שלו היא שונה כגון שאינו מחשבן סוגיות אלא שוקל במשקל את כמות ספרי הקיצורים שכתבו לכל צד ומכריע לפי הכמות הרבה יותר - עם אלו אין לי כלל בסיס לדיון ענייני, ולצער רבים הם; ומה שכתבת שפוסקים רבים הם טועים בשיטת הלימוד - ברור שלפי קבלת פוסקי ליטא בשיטת הסקת המסקנות הרי ששיטה אחרת היא פחות מדוייקת ופעמים שבאה לידי טעויות.

ה. נכון שללא יראת שמים קשה להגיע לצניעות, אולם בלי לדעת ללמוד ובלי לשמש את גדולי ישראל אי אפשר לדעת מה היא צניעות; ומה שכתבת שמכשולים קורים עם הפאות שאינן צנועות - א' - הרי גם אני מתנגד להן ומה אתה רוצה ממני, ב' - אינני מכיר שום מכשול שהתפתח מחמת פאות שלא היה מתפתח מחמת מטפחת, ולידיעתך "מכשול" היינו מכשול של עבירה, וזה יתכן רק אם הגבר יחליט להנות מהסתכלותו ולא להסתפק בראיה בעלמא המותרת במקומות שרגילים להיות גלויים, ואם יטען הטוען שפאה מגרה אותו הרי: או שהוא שקרן, או שהוא חולה נפש, או שהוא פרוץ באופן מיוחד, וכיצד יסביר לי אותו "צדיק" כיצד הוא מתגרה מפאה ואעפ"כ אינו מתגרה משער הרווקות שבדרך כלל הוא יותר יפה גם מפאות מודרניות.

ו. מה שנישם צריכות להיות נאות ומטופחות מוכח לכל אורך חז"ל, והאומר אחרת הוא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, וגם ניכר שהוא..., ודע לך שחובת האשה להצטנע אינה קשורה כלל לשמירת עיני הגברים, שהרי חובת הצניעות היא גם בחדרי חדרים, אלא שכשאינה מצטנעת מול גברים החוצפה גדולה יותר, ואם אינה צנועה ברה"ר ובדיוק קרה ששום גבר לא ראה אותה - אין עוונה הופך לקל יותר מאחר וחובת הצניעות היא עליה; חובת הגבר לשמור את עיניו היא חובה גמורה ולא חסידות, אך הני מילי במקומות המכוסים, וכשאמרו שלא יסתכל באשה נשואה במפורש אמרו: "באשת איש - אפילו מכוערת" - אלא שטעם הדבר מבואר בגמרא שהוא כדי שלא יבוא לטומאה בלילה, וקשה לי מאד להאמין שגם מי שאינו שומר על עיניו יבוא להכשל בטומאה בלילה בגלל שראה פאה ומסתכל בה כדי להנות.

ז. הקונטרס אינו מדרדר את המצב אלא מגדירו.

ח. הקב"ה רצה מאז ומעולם שנרבה קדושה ולא רק בדורנו - שהרי אלקינו שונא זימה, ומה שיש טרגדיות רבות - בדורות עברו היו טרגדיות רבות עוד יותר - מגיפות נוראיות, תמותות נשים מזיהום לאחר לידה, מלחמות גורפות וכו' אלא שבדורנו כל זב ומצורע יכול להדפיס קונטרסים ומודעות כאוות נפשו ולהפיצם בזול, ולכתוב בהם את כל השטויות שעולות על רוחו, ותמימים כמוך קוראים הבלים אלו ומאמינים לכתוב בהם על דברי ה"נבואות" מפי חילונים, אוטיסטים, ושאר הבלים, וכן אתה מאמין לישועות המסופרות בעלונים אלו - פלא עליך כיצד אתה כזה תמים [יכולתי לכתוב לך צרות רבות שעוברות על חובשות

המטפחת, אלא שמקוה אני שהבנת גם ללא זה] - אין הם מרבים קדושה אלא מרבים כסילות. העושה את רצון ה' וממשיכה את מנהג אימותיה על פי הנחיית רבותיה אינה צריכה לירא מעלונים מגוחכים אלו.

ט. "רצון ה' זה לא רק הלכה יבשה... חייבים להתחשב ברצון ה' בכלליות" - כדי לדעת את רצון ה' בכלליות צריך לשמש את גדולי הדור ולא להמציא המצאות על סמך קונטרסים רעשניים.

י. מה שכתבתי "אין מקום לאסור בימינו חבישת פאות צנועות" הוא אמת לאמיתה, ומה שכתבת שקשה למצוא מי שמתיר וכל המתירים התירו רק מדוחק - הוא חוסר ידע בסיסי בסוגיא זו. "ברור לכל מבין שה' שמח במי ששמה מטפחת" - למי אתה קורא "מבין" האם לבעלי הקונטרסים עמי הארצות או לעם שבשדות שלא זכו ללמוד סוגיא אחת להלכה? - ה' שמח במי ששומעת לבעלה בין אם בעלה מחסידי המטפחת או הפאה הצנועה. "איזו מצוה יש לשכנע נשים לשים פאה" - אינני משכנע אף אחת אלא רק מסביר את מקורות המנהג. חובשות הפאות הצנועות אינן צריכות אותי כדי להרגיע את מצפונן שהרי עושות הן את רצון בעליהן, אלא הבעלים הם שצריכים לדעת את מקורות סוגיא זו כדי שכותבי המודעות והעלונים לא יבלבלו את דעתם בשטויותיהם.

בברכה - יואל שילה

מכתב ב'

הנדון: מכתבך היקר

מכתבך הגיעני, ומתוכו ניכר שעמל בתורה אתה, ויהי רצון שלאילנא רבא תתעבד.

יש לך לדעת שצורת הלימוד הישיבתית שונה מאד מצורת הלימוד המיועדת להסיק מסקנות למעשה, שכן צורת הלימוד הישיבתית שואפת להתפזר ולחדש סברות ופשטים משא"כ צורת הלימוד המיועדת להסיק מסקנות שואפת לצמצם את האפשרויות והסברות. בצורת הלימוד הישיבתית ניתן להעמיס שיטה על שיטה ולחשבנן יחד ובצורת הלימוד ההלכתית - אין לדבר מקום. בצורה הישיבתית מחויבים לסברות האחרונים ובצורה ההלכתית אין לנו אלא התעמקות בדברי התלמוד - דרך עיני הראשונים.

ככל סוגיא הלכתית יש להקדים את גדר הדבר - אם עסקינן בדאורייתא או בדרבנן או במנהג, ויש להגדיר כיצד חז"ל ראו את הדבר דרך עיני הראשונים.

הבא לאפוקי ממילתא דיש בה מנהג ברור חייב להוכיח דבריו באופן שראה מדוע קודמיו שגו - וחייבת זו להיות הוכחה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי אלמלא כן אמרינן פוק חזי.

ר"א ליפשיץ חידש דלא ככל פוסקי הדור והדור שלפניו באירופה שהורו באופן חד משמעי לנשים לחבוש פאה, והמרייתו ועודדו לזה, ובהכרח שלא ראו בה איסור כלל [אף אם היה זה כעין דיעבד לרגל המנהג לגלות השער - אולם איש מהם לא אמר להעדיף חבישת מטפחת]; וגם היום אף לא פוסק אחד [פרט לגר"ע יוסף שליט"א ותלמידיו - הארכתי בתשובה לדבריו במקום אחר] אוסר חבישת פאה צנועה - ודבר זה מחייב שהרוצה לחלוק עליהם יוכיח דבריו בצורה שאינה ניתנת לערעור.

חידושו מתבסס על כמה הנחות יסוד - חלקן מבוססות על סברת עצמו, חלקן טעות בהבנת קודמיו וחלקן על חיבור סברא לסברא להוכיח את חידושו יש לו להוכיח אחת מן השתים - או שהפאה אסורה מן התורה וממילא אינו מועיל לזה מנהג, או

שהפאה אסורה משום דת יהודית, ושפרטי דת יהודית אינם משתנים עם הדורות.

כדי להוכיח שהפאה אסורה מן התורה ציטט הוא כעשרה אחרונים הסוברים כן: חלקם אוסרים משום פריצות, חלקם משום בחוקותיהם לא תלכו וחלקם משום שסוברים שהתורה אסרה מראה שער ולא רק שער ממש. הטענה הראשונה אינה נוגעת למעשה בפאה צנועה שאינה מושכת תשומת לב - שהרי יסוד "פריצות" היא משיכת תשומת לב מיוחדת, הטענה השנייה אינה נוגעת למעשה לאחר שגם מנהג הצנועות לחבוש פאה, ואת הטענה השלישית טענו רק שלשה אחרונים [ואף לא אחד מהם אינו מפורסם כמו רעק"א או החת"ם סופר] - וממילא אין רשות לומר שזו הסברא הרווחת, ואף להלביש אותה על דברי הקדמונים, וביותר שאף לא אחד מהם אינו מבסס את סברא זו על התלמוד, ורק ר"א ליפשיץ ניסה לומר שמאחר ובמסכת נזיר הפאה מקבילה לשער כלפי הבעל כך גם כלפי איסור פרועת ראש - דבר שמתאים רק לצורת הלימוד הישיבתית ולא להלכתית אשר מיד רואה את החילוק בין טענות הבעל המעונין ביופי [וכלפיו אכן אין הבדל בין פאה לשער] לבין טענות ההלכה של דת משה שמחייבת רק כיוסי, וכל שהשער מכוסה/אסוף כבר יוצאים בזה את דת משה, והרוצה לדמות את שני הנושאים - עליו להביא ראיה; בזאת יצאתי ידי חובת ביאור הטעות הראשונה של ר"א ליפשיץ.

כדי לומר שהפאה אסורה משום דת יהודית יש להוכיח שבזמן חז"ל לא רק שלא הלכו בפאה ברה"ר אלא שאף אסור היה ללכת כך, שהרי ברור שאין נשותינו נוהגות ללכת ברעלה על פניהן - הדבר אינו אסור, כך גם אינו די לומר שבזמן התלמוד/שלטי הגבורים לא הלכו בפאה גלויה ברה"ר אלא יש להוכיח שחז"ל אסרו לעשות כן, וממילא טענתי שמצדי לא אכפת לי שיוכיח ששלטי הגבורים מיירי בחצר בלבד [דבר שאינו נכון כלל] אך אין הוכחה שחז"ל אסרו לחבוש פאה ברה"ר. טענתו של ר"א ליפשיץ ששלטי הגבורים מיירי בחצר בלבד וממילא ברור שברה"ר אסור - היא הטעות השנייה, ואילו אנכי הבאתי את כל הגמרות העוסקות בדיני פאה - והראתי שבשום אחת מהן אין הוכחה שחז"ל אסרו לחבוש פאה [ומאחר ולא הבאתם את פירוש מוסף הערוך לירושלמי כתובות כהוכחה לאיסור - פטור אני מלהביא כאן את אשר כתבתי עליו] - וממילא יצאתי ידי חובתי גם בכיוון הזה ואיני נצרך להוכיח שדת יהודית משתנה.

כדי להגדיל תורה יצאתי לטעון כנגד הנדון השלישי שלדעת ר"א ליפשיץ דת יהודית משתנה, ומאחר והוא ביסס את דבריו רק על "לא הנחת בת לא"א... ולא על הרמב"ם בממרים - א"כ לא הוצרכתי לדון בזה, ולכן כתבתי רק ש"הוכחה" זו צריכה להניח שבזמן חז"ל הלכו גלויות שער בחצר ומאחר ולהמשך התאוריה של ר"א ליפשיץ יש להניח גם שגם לבבלי גילוי שער אסור בחצר [ובכך מובן מדוע שלטי הגבורים "פסק" כירושלמי - דבר שגם אליו איני מסכים], ומאחר ושתי ה"הוכחות" אינן יכולות להיות מוכחות כי הן מבוססות על שני פירושים סותרים - הרי שבינינו נפל; בנוסף - לא הסכמתי עם הפשט שלו לגמרא זו מאחר וברור כשמש שתקנות דת משה יהודית הן מימוש זכותו של הבעל לכפות את אשתו שלא להכשילו [מאכילתו טבל] ושלא לביישו [מדברת באופן ששכנותיה שומעות על הענינים שבינו לבינה] וכן שלא לביישו על כך שהיא חריגה לרעה משאר הנשים, כלומר - אין

כאן עונש על כך שהיא עבריינית אלא רק טענת הבעל על כך שמביישת אותו, וממילא טענתי שחובת דת יהודית היא שלא לגרוע ממנהג הנשים, ואילו התאוריה של ר"א ליפשיץ טוענת שחז"ל קבעו כאן תקנות קבועות ומחייבות - דבר שכלל אינו נכנס לדברי הראשונים וגם אינו מסתבר שחז"ל יקחו על עצמם לקבוע דיני צניעות שווים לכל הארצות ולכל התקופות, שהרי צניעות היא ההיפך מהתבלטות, והתבלטות תלויה במנהג שם ואז.

מאחר ואביך שליט"א הראה לי את הרמב"ם בממרים הוצרכתי להתייחס אליו וטענתי שכדי שתהיה שמץ של טענה מרמב"ם זה היה צריך עכ"פ להיות כתוב שם שמה שאין בי"ד רשאי לבטל דברי בי"ד קטן ממנו במילתא דסייג אמור גם בדת יהודית - כי אז היינו אומרים שחובת דת יהודית היא סייג כדי שלא יבואו לאיסור פריעת שער אולם מאחר וזה לא כתוב ברמב"ם הרי שאין שמץ הוכחה נגדי משם כי הרי לפי ההסבר שלי דת יהודית אינה סייג ואין עלי קושיא - ובזאת יצאתי יד"ח ביאור נושא זה [לא נחלקתי עליכם שחובת דת יהודית אינה משתנה אלא טענתי שהחובה היא שלא לחרוג מהנהוג אצל הצנועות - כפשוטו דברי הראשונים, וממילא אין בעיה לומר שהפרטים משתנים עם שינוי התקופות והמקומות].

נעבור לדבריך: מה שטענת שבגמרא שלטי הגבורים למד כריא"ז וענין דת יהודית אינו משתנה נלמד מהרמב"ם - איני מסכים עם שני חלקי המשפט אך גם לדבריך אין זו דחיה לדברי כפי שכתבתי לעיל שרק באתי לאפוקי מדברי ר"א ליפשיץ שביסס את "הוכחתו" על הפשט שהבין בכתובות - שהוא סותר להמשך הוכחתו המתבססת על פשט אחר באותה גמרא, ולא התכוונתי לומר שהדברים אינם יכולים לעלות בקנה אחד אם היו לזה הוכחות אחרות.

מה שכתבת לדחות את דברי שאין אנו מגרשים אשה שזרועותיה מגולות ושמדברת עם כל אדם וכתבת שרק אין כופין אך אין זו חובה גמורה ומאחר וקשים גירושין לכן אין נוהגין כן האידנא, ולעתים זה מה שמתאים לבעל ירוד - כוונתי היתה שמאחר ואין נוהגים לגרש בהפסד כתובה ובכפיית האשה כאשר הבעל מעונין לגרש ומחפש טענות שיפטרו אותו מתשלום הכתובה ומהחובה לפייס אותה עד שתסכים להתגרש [כמחוייב מחרם דרבינו גרשום] ואין אומרים שיכול להפטר מכבליו אם יוכיח שהיא מגלה זרועותיה ומדברת עם כל אדם - מוכח שדבר זה משתנה בשינוי התקופות והמקומות [ניכר שלא עינת בתשובת יבע אומר שציינתי - שזה הנדון שם].

לא הבנתי את טענתך השלישית, ומ"מ דע לך שדרך הרמב"ם והשו"ע להעתיק את דוגמאות הגמרא, וכשהרמב"ם הביא דוגמאות הרלוונטיות לתקופתו הרי שכתב על הרדיד ועל כיסוי הפנים לרווקה ועל תדירות היציאה החוצה.

מה שכתבת לדחות את "הוכחת" ר"א ליפשיץ שדת יהודית אינה משתנית ולאחר מכן להסבירה - אני הבנתי את כוונתו שאם דת יהודית לא היתה משתנית הרי מדוע הגמרא אמרה שהיה לנו לגרש את כל הנשים - הרי השתנה המנהג, וע"כ שמנהג אינו יכול להשתנות, והסברתי את פשט הגמרא שאילו היו נצרכות לקלטה בחצר הרי שהיה יוצא שכולן אינן בסדר והיו צריכים לגרשן - וזה הרי לא יתכן כי כשכולן כך הרי שאין משיכת תשומת לב ולא היו אומרים על זה שצריך קלטה - אלא ע"כ שבחצר מותרות בגילוי שער.

בברכת חילך לאורייתא - יואל שילה

מכתב ג'

אנסה להעלות על הכתב את תמצית שיחתנו ממוצש"ק פרשת אמור תשס"ח בענין דת יהודית:

אתה טענת שחובת דת יהודית אינה משתנה שהרי דת יהודית היא סייג לפריצות, ומבואר ברמב"ם ממרים שכל תקנה שהיא משום סייג אינה יכולה להשתנות, ומה שאיסור חבישת פאה בשוק אינו מפורש במשנה - טענת שהוא ק"ו מקלטה שרק מקצת שעה נראה כ"ש הפאה שכולה כשער, ועל מה שטענתי שחובת דת יהודית אינה חובה לנהוג במנהגים מדוייקים אלא חובה כללית שלא לחרוג מתקן הנשים הצנועות שבדור - השבת שהמעייין בלשונות הראשונים יראה שאין זו ההגדרה. עוד אמרת שלכו"ע מהודר יותר ללבוש מטפחת.

כתוב בתורה שמצוה לגרש אשה שנראים בה טכסיסי פריצות שהם סרסורי זמה (מאירי גיטין צ'): "וְהָיָה אִם לֹא תִמְצָא תָן בְּעֵינָיו כִּי מִצָּא בָּהּ עֲרוֹת דְּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר פְּרִיטָה וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשָׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ", ופסוק זה הוא המקור למשנה בכתובות המלמדת על חובת דת משה ויהודית (ראה גיטין צ' וירושלמי ריש סוטה וסמ"ק קפ"ד) - וקבלנו מבט ראשון המלמד שהמשנה קמ"ל פרטים בהתנהגות האשה הגורמים שלא תמצא חן בעיני בעלה עד כדי כך שמצוה לגרשה.

תנן בכתובות (ע"ב) "ואלו יוצאות שלא בכתובה - העוברת על דת משה ויהודית, ואיזו היא דת משה מאכילתו שאינו מעושר ומשמשתו נדה ולא קוצה לה חלה ונודרת ואינה מקיימת", ומסבירה הגמרא ש"מאכילתו שאינו מעושר" מדובר כשמכשילה אותו באכילת טבל בשקר, ו"משמשתו נדה" מדובר כשהסתירה ממנו נדושה בשקר, וכן "לא קוצה לה חלה" מדובר כשהאכילתו טבל בשקר ואף שיכול להפריש אחריה אך אין אדם דר עם נחש בכפיפה, ו"נודרת ואינה מקיימת" הוא מפני שגורמת למיתת הבנים, ואף שיכול להפר לה אולם אין אדם דר עם נחש בכפיפה ~ והסביר המאירי שהעוברת על דת משה שמפסידה כתובתה אינו כשנשלת בעצמה אלא כשמכשילה את בעלה במצות הכתובות בתורה או הרמוזות בה, וה"ה בשאר

מצוות כי אין אלו אלא דוגמאות למכשולות שדרך בני אדם לסמוך בהם על נשיהם; והב"ש (אה"ע קט"ו א') הוסיף שיוצאת בלא כתובה כשעשתה דבר פריצות דאז יש לחוש שמא תזנה תחתיו [ותאסר עליו], והביא את תשובת הרא"ש (ל"ב ח') שמפסידה כתובתה רק כשמכשלת את הבעל או שגורמת לו תקלה שבניו מתים, והוסיף הרא"ש שאם המירה דתה אין יוצאת בלא כתובה מאחר ואינה מכשילה אותו אלא שמ"מ יש תקלה לבעלה ולבנים שיהיה להם לעז גדול שאמם היתה בין הערלים [עפ"י הסבר הב"ש] וגם שאפשר שיהיה סכנה לבעלה לדור עמה במקום אשר המירה. מכל הנ"ל התבאר שהעוברת על דת משה שמפסידה כתובתה היא אשה שמכשילה את בעלה או שגורמת לו תקלה במצות הכתובות בתורה או הרמוזות בה.

עוד איתא במשנה של היוצאת ללא כתובה [שכזכור היא פירוט התנהגויות הגורמות שלא תמצא חן בעיניו] "איזוהי דת יהודית: יוצאה וראשה פרוע, וטווה בשוק, ומדברת עם כל אדם, אבא שאול אומר אף המקללת יולדיו בפניו, רבי טרפון אומר אף הקולנית ואיזוהי קולנית לכשהיא מדברת בתוך ביתה ושכיניה שומעין קולה", ומסבירה הגמרא ש"היוצאה וראשה פרוע" שמפסידה כתובתה היא אשה שיוצאת בקלתה לשוק [וכשיוצאת וראשה פרוע לשוק היא עוברת על דת משה (מאיר)], ו"הטווה בשוק" מדבר כשמראה זרועותיה לבני אדם או בטווה ורד כנגד פניה, ו"מדברת עם כל אדם" מדבר כשמשחקת עם בחורים [כגון שמדברת עמם דבורים מיותרים כגון: "עולם הב לי פלך"], ו"המקללת יולדיו בפניו" מדבר כשמקללת את חמיה בפני בעלה או אפילו בפני בנו, ו"קולנית" מדבר כשמשיעה קולה על עסקי תשמיש ~ והסביר המאירי שדת יהודית נאמרה על מנהגים הנהוגים באומה מצד צניעות להיות בנות ישראל יתירות במדת צניעות על כל שאר נשים, וכל הפרטים שבדת יהודית הם ענינים של צניעות, ומדברי הפריצות יוצאים דרכים ושבילים לזנות, והיוצאת כשראשה פרוע עוברת על דת משה כשיוצאת לשוק כשראשה פרוע לגמרי, וכשאינה יוצאה לשוק בגילוי שיער לגמרי אלא שהניחה קלתה על ראשה עוברת על דת יהודית עד שיתכסה שיערה במטפחת, ואם מגלה שיערה בחצירה אין עוברת על דת יהודית אף שהדבר מגנה; והטווה בשוק ומדברת עם כל אדם הוא כשעושה זאת דרך חוצפה כמנהג הפרוצות וכן כל כיוצא בזה לפי מה שעניי דיין רואות, וכן כוונת פיה"מ שהטווה בשוק היא דוגמא לפריצות ומיעוט הצניעות, והח"מ (אה"ע קט"ו ס"ק י') הביא כמה פירושים בטווה ורד וכתב שכל הפרושים עולים להלכה שכל שהוא עזות היא עוברת על דת יהודית; הוסיף בשיטמ"ק שה"קולנית" גורמת לו חרפה כשמסרבת בתשמיש עד שמרבה עליה רעים והקול נשמע. מכל הנ"ל מוכח שעניני דת יהודית הגורמים שלא תמצא חן בעיניו הם הדברים שאף שאינם כתובים ואין בהם איסור עצמי (רש"י במשנה ותוס' ר"ד כתובות ע"ב). אך הם גורמים לבעלה הפרעה לחיי הנישואין בכך שאשתו מתנהגת בחוצפה [טווה בשוק, מדברת עם כל אדם, המקללת יולדיו בפניו] או שגורמת לו גנאי [יוצאת וראשה פרוע, הקולנית].

הראשונים תלו את עניני דת יהודית במנהג הנשים הצנועות "שנהגו בנות ישראל" (רש"י על המשנה), "עוברת על מה שנהגו היהודים לנהוג בנות ישראל בצניעות" (שו"ת הרשב"א ה' רמ"ו), "מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל" (רמב"ם אישות כ"ד י"ב), "שלא נהגה כמנהג הצנועות" (רמב"ן גיטין פ"ט). - ויתכן שמקור הראשונים לתלות את חיובי דת יהודית במנהגי הנשים היה מכך שהגמרא הוכיחה שבחצר אין צורך ללבוש קלתה מכך ששום אשה אינה עושה כן - דמשמע שאם כך היו נוהגות הצנועות מנהג זה היה כלול בחיובי דת יהודית המוטלים על כל אשה, ואם הדבר מקובל להתיר - אינו בכלל חיובי דת יהודית ואינו יכול לגרשה אף שבעלה מתגנה בכך [כ"כ המאירי שכשראשה פרוע בחצר אין עוברת על דת יהודית אף שהדבר מגנה]. ועוד יתכן לומר שהראשונים למדו כן מיסוד תקנות דת יהודית שהעוברת עליהן אינה מוצאת חן בעיניו - וברור שהחוצפה והעזות שגורמות שלא תמצא חן בעיניו ובעטיין מצוה עליו לגרשה הם רק כשעושה דברים שאינם מקובלים, וברור שנקבע הדבר לפי תקופה ומקום ואינו דבר קבוע.

מאחר וחיובי דת יהודית נתלו במנהג הנשים ולא נמסרו כתקנות קבועות אף לקולא [גילוי שער בחצר] ניתן להסיק שאם ביום מן הימים ישתנו הרגלי הצנועות מכפי שהיה בימי חז"ל - יקבעו מנהגים אלו כתקן מחייב לכל הנשים בין לחומרא [כפי שמצאנו ברמב"ם (אישות י"ג י"א) שבמקום שלבישת הרדיד נוהג - חייב (אישות כ"ד ב') את הנשים לצאת ברדיד אף שאין לזה מקור בתלמוד], ובין לקולא [ראה אג"מ (אה"ע א' ק"ד) שאין להחשיב את היוצאת בראש פרוע בזה"ל כפרוצה כיון שהרבה מזלזלות בזה, ופירש שדין הגמרא שיוצאת בלי כתובה הוא רק כשחשב שתנהג ככל בנות ישראל הכשרות (בזמן התלמוד) ולבסוף לא רצתה, או שאחר זמן קלקלה מעשה - מש"כ כשידע מראש (וממילא בזה"ל דומה לידע מראש שבזמן התלמוד)]. כל ההמצאה שיש שני סוגי דת יהודית - זו שמעוגנת במשנה או הנלמדת בק"ו מהמשנה והיא אינה יכולה להשתנות לעולם אף אם כך מקובל אצל כל הצנועות וגם הבעל מפוייס בזה, וזו שנוספה מחוץ לגדרי המשנה שרק היא תלויה במנהג המקומות - מביאה לידי תמיהה מנין דברי נביאות אלו, שהרי אין זה פשט המשנה והרמב"ם.

וכן חייב אתה להודות שהנהגות הצניעות הראויות משתנות עם שינויי הדורות שהרי לא הרי סגנון וצבע הלבוש המקובל היום כהרי המקובל פעם, וברור שלפני מאות שנים היו מזדעזעים מהרעיון שחצאית לא תגיע עד הרצפה, ושהצבעים לא יהיו רק כהים ושהגזרות תהיינה צרות מעט, והרוצה להחזיר את הגלגל לאחור יאלץ שלא להניח בת לאברהם אבינו יושבת תחת בעלה שהרי כבר כתבו הראשונים שדוגמאות המשנה הן רק דוגמאות וה"ה כל כיו"ב; גם הצנועות ביותר היום לובשות חזייה בלי פוצה פה [סליחה על הדוגמא הבוטה אולם היא ממחישה ביותר את הרעיון] אף שלבוש זה מקורו בהחלט טמא שהרי מיועד

להבלטה, ונכון שכוונתן רק כדי שיהיה נוח ולא לשם פריצות אולם האם שונה הדבר מחבישת פאה על ידי מי שקבלה כך כמנהג כיסוי שער לגיטימי?

ובאשר לק"ו מקלטה - אם מתעלמים ממה שכתבתי ומגדירים את היופי כפריצות הרי הק"ו מצויין שהרי הפאה מייפה אותה יותר מקלטה, אולם אם מנתחים את דת יהודית של קלטה תוך זכירה שהתורה הנציחה את מנהג הנשים הנשואות לכסות את שערן [פירוש שני ברש"י] ודי היה לזה בכיסוי שאינו מלא [כפי המנהג הרווח להסתיר את הרגל בגרב דקה אף שמבנה הרגל נראה] - ובנות ישראל החמירו על עצמן שמקצת מגילוי זה לא יראה, ואין לנו שום רמז שלא ניתן לצאת ידי כיסוי זה בפאה יפה לולא ההמצאה מנזיר המתבססת על ההנחה השגויה שיופי זהה למשיכה, ומאחר והמצאה זו ליתא שהרי התורה לא אסרה יופי אלא רק פריצות הנובעת ממשיכה הרי שאין ביסוס לק"ו זה - ונשמט כל הבסיס למלחמה בפאות הצנועות המקובלות על אלפי נשים.

ועוד יש לך לדעת שגישת חלק מהלוחמים נגד הפאות נובעת מאחד מנגעי הדור החמורים ביותר - חוסר התבטלות למורי ההוראה המפורסמים שבדור, אלו שקבלו איש מפי איש כיצד לקבוע מה היא ההלכה וכיצד לנהוג למעשה, ובפרט נכון הדבר בדור בעלי התשובה המפלסים לעצמם דרך, ואף שמוכנים להקריב את נוחותם ורצונותם למען קדושת השם אולם חוסר שימוש החכמים גורם לבזבוז כח מסירות הנפש לחומרות של מה בכך, והיצה"ר יוצא נשכר בכך שאת מסירות הנפש מבזבזים על מה שאינו נצרך כל כך וממילא לא נשאר להם זמן כח וחשק לדקדוק בדברים הנוגעים לעיקרי הדת כגון עניני ואהבת לרעך כמוך - עזרה בבית, צדקה, ביומו תתן שכרו, זהירות בדיבור, וכו' וכו' [לא שאין מקום לחומרות אולם חומרא כדאית היא רק זו הנובעת מתוך לימוד עיוני של הסוגיא ולא מחיקוי חיצוני - והיא גם נעשית בשמחה ובקלות ואינה גורמת למתח ולחיכוכים עם הזולת]; הגורם לזאת הוא מפני שאינם משמשים כל צרכם - אם מפני שכמעט ואין את מי לשמש כי כמעט ואין רבנים שהם עצמם שימשו את גדולי מורי ההוראה או מפני שהראויים לשמשם אינם זמינים, והסיבה העיקרית היא חוסר התבטלות, ואף שאין מקום להתבטלות בלימוד ההלכה - אולם בקביעת ההנהגה למעשה מי שלא שימש כל צרכו הרי נשאר בגדר עם הארץ אף אם למד את כל התורה כולה. היה ליוצאים למלחמה כנגד הפאות לרטוט לנהוג אחרת מהמנהג שהונהג על ידי גדולי אירופה ללא פוצה פה ומצפצף, ומנהג זה הומשך על ידי רבני זמננו, אלא שהגבילוהו שהפאה תהא ניכרת מעט ולא מודרנית מדי, וממילא ברור שהמחמיר לחבוש מטפחת סובל מתעוזה וחוצפה בכך שבטוח שמבין הוא את הסוגיא יותר מגדולי הדור; אילו המחמירים היו מחדשים חידושים שלא נתגלו לקדמונים עוד היה מקום לדיון אולם כל החידוש מסתכם בגילוי כת"י של הפמ"ג, ובהמצאת פשט שגוי במקור חיים, ובחיבור שלטי הגבורים בכתובות עם דבריו בשבת ובנזיר - חידושים אלו אינם מעלים ואינם מורידים לעצם מקורות הסוגיא, ואם החידוש הוא המצאת הק"ו מקלטה, והמצאת הרעיון שפרטי הנהגות דת יהודית תלויים ברמב"ם בהלכות ממרים - הרי שאין חדש תחת השמש, ומאחר ולעשרות גדולי עולם באירופה הפאה היתה היתר פשוט להלכה ולמעשה וכהנהגת הדור - הרי שחוצפה גדולה היא לדחות דבריהם בגילא דחיתא, ובודאי שהוראת "פוק חזי" היא ההוראה הראויה אף אם היה כאן מקום לספק.

עוד אמרת שלכו"ע מהודר יותר ללבוש מטפחת, ותמהני מאד שהרי אם נניח שמבחינת מצות כיסוי השער שניהם שווים - ברור שיש להעדיף את הפאה שמכסה את השער יותר, ועינים רואות שכמעט כל חובשות המטפחות אינן מסוגלות להשתלט על גלישת המטפחת וגילוי חלקים נרחבים משער הראש ואין זו רק מחמת חומרת הזוהר אלא פגיעה בעיקר דין כיסוי שער, וגם אם שערות מסויימות יצאו מהפאה - הרי שכלל אינן ניכרות; יתרון המטפחת הוא רק במיעוט היופי - אולם כשתעיין היטב תראה שכלל אין פגם ביופי אשה שניכר גם לאנשים אחרים והקפדת חז"ל היתה רק על משיכה והתבלטות ולא על יופי, וראה באג"מ (או"ח ד' ט"ו, ק"ב) שמאחר ואין הדרך לכסות את העינים והשיניים והשפתים והצואר והראש והאף ואת שער הרווקות מותר לקרוא ק"ש כנגדם אף שהפסוק משבחם ואף שהפנים והעינים הם עיקר הנוי ויופי, ומה שאסור לקרוא ק"ש כנגד שער הנשואות הוא רק מפני שדרכן לכסות ולא כי שער הנשואות שונה מהותית משער הרווקות, ומה שנשואות מכסות שערן אינו מצד ערוה אלא רק מצד דין התורה לכסות שהרי פנויות אין מכסות שערן - ולכן הגישה הרווחת שפאה מושכת יותר אינה מתבססת על אמת אלא על פרסומת [ובשולי הדברים - משיכה נובעת ממקום זמן ולא מיופי, כפי שידוע שאשה בבגד ים בים אינה מושכת, ואותו בגד באמצע הרחוב ימשוך את תשומת לב כל הרחוב, וד"ל, והאברים הנחשבים כיפים הם דוקא הגלויים, והאברים המוסתרים הם המושכים אף אם אינם יפים]; לפאה יש יתרון חינוכי עצום כפי שכתבתי בקונטרס, ועינים רואות שרבות הבנות של בעלות תשובה שעברו למראה מוזנח כי פרשו מדרך אמותיהן משא"כ בבנות של נשים המקפידות על מראה יפה כמעט ואינו מצוי שבת תפרוץ, והתבונן בזה היטב, וזכור גם מי הורידה את כיסוי השער כשפרצה המדינה - האם חובשות המטפחות או הפאות.

בברכת חילך לאורייתא - יואל שילה

מכתב ד'

תאריך: אייר תשס"ח

הנדון: דת יהודית

כששוחחנו העלת את מסקנתך שיש לפקפק על הנחת היסוד שלי שדת יהודית היא כלל חובת האשה להתאים את התנהגותה בכלל ואת צניעותה בפרט למנהג שנוהגות הנשים הצנועות שבמקומה ובתקופתה, ובכך לא תמיט על בעלה חרפה, וממילא יתקיים רצון התורה שלא ימאס בה, ותשקט הארץ.

אתה טענת שמאחר ושלטי הגבורים נאלץ להוכיח את היתר הפאה מסוגיות בש"ס הרי שיש ללמוד או לדחות את היתר הפאה מהתלמוד ולא ממנהג הנשים - ואילו לפי דרכי הרי מ"מ"נ אם כך נהגו הרי שאין צורך בהוכחה, ואם לא נהגו כך הרי שאינו מועיל ראיות מהש"ס, ועל דרך זו הוכחת מהחולקים עליו, וכן מהמ"ב ומהפני יצחק ומהאג"מ ומהרב משאש שדברו על ראיות חשבוניות ולא על המנהג.

והנה - יש לך לדעת שלשיטתי כלל אינו קשה, שהרי אם מנהג הצנועות ביום מן הימים הוא לחבוש פאה - הרי שמותר לכל הנשים שעושות כן גם אם אין מהתלמוד כל סמך וראיה לכך, ובלבד שחז"ל לא גזרו על התנאות בשער תלוש הדומה לשער הטבעי, ואת זאת הוכחתי מכך שמשום סוגיא לא משמע שגזרו בזה.

ואם מנהג הצנועות לחבוש כיסוי בד - עדיין מקום יש לומר שיהיה מותר לנשים לחבוש גם פאה, שהרי אם יוכיחו שפאה נחשבת כיסוי גמור ואינה נחשבת כשער, ואם כיסוי זה לא יחשב כפרוץ כשיעשה באופן שאינו מושך את העין - הרי שלא צריכה להיות מניעה לחובשו גם היכן שאינו נהוג שהרי כלפי הבעל אינו נחשב כירידה בדרגה אם אינה מביישת אותו, וכלפי הרואים אותה אינו נחשב שאינו צנוע אם עשוי באופן שאינו מושך את העין, אלא שאכתי הרשות ביד רבני המקום לגזור שלא להשתמש בכיסוי זה במקומם אם יראה להם שיש בזה משום פירצה [כגון הדברי חיים], וכן הרשות בידם לעודד את כיסוי זה אם יראו בו הצלת הדור [כגון הרב משאש וכן רבני אירופה].

מסתבר שאם כולן חובשות בד ורק אחת מתפרצת לחבוש פאה - הרי שנחשיב אותה כפורצת גדר, אולם אם נשים רבות תעשינה כן - יתכן שרבני המקום לא יראו לנכון לגזור מאחר וסוף סוף מורגלים במראה כזה אף אם אינן רוב הנשים; לענ"ד כך היתה המציאות בזמן שלטי הגבורים שמיעוט נשים חבשו פאה מגולה [שלא היתה פרוצה], ורובן כיסו שערן בלבד, ובכך לא נחשבו פרוצות, אלא ששלטי הגבורים הוצרך לדון אם יש למנהגן "ראיה וסמך" או שכיסוי זה אינו נחשב כיסוי - ולא יכול היה לדון ממנהג הנשים הצנועות כי רק בימינו התחדש מנהג גורף כזה אצל רוב רובן של הצנועות [אגב - חזינן מכאן לאלו דחוקים נכנס כדי לסגור על נשים אלו, שמסתבר שלא היו מהצנועות ביותר, ולואי וכותבי החבורה היו לומדים ממנו לסגור].

החולקים עליו לא יכלו להוכיח שחז"ל אסרו לחבוש פאה, אלא שהניחו שלא יתכן שכיסוי משערות יהיה מותר מאחר ובהתאם למקומם כיסוי כזה היה כיסוי הנשים הפרוצות בלבד [ומסתבר שהיה עשוי בצורה פרוצה, כפי שגם היום אנו יודעים שיש פאות צנועות ביותר ויש פאות פרוצות ביותר], ומאחר שהניחו שיש לאסור את הפאה ממילא החשיבו אותה כפורצת גדר או כעוברת על דת יהודית או כעוברת על מראית העין או שעוברת על בחוקותיהם לא תלכו, וכו', ומה שהפני יצחק הסכים עם מנהג עירו הוכיח שבמקום [בחצר] ובאופן שכיסוי זה מקובל - יש להתירו.

הפמ"ג והמ"ב שכתבו לתלות את ההיתר במנהג המקומות לא אמרו כן אלא כפשרה בין האוסרים למתירים [כל אחד מנימוקו הוא ומהנחות היסוד שלן] ולא התכוונו לומר שהאוסרים אסרו במקום שהיה מקובל להתיר, וגם לא אמרו שהמתירים התירו במקום שמקובל לאסור - אלא שאמרו זאת כפשרה שבמקום שההיתר מקובל - רשאים לנהוג כן.

א. הגר"ק אמר סברא פשוטה שפיאה שנראית כשער ממש אסורה לצאת בה, ולמעשה אין כ"כ נפ"מ שרוב ככל הפאות של הכלות החדשות הן כאלו ~ א' - מה בכך הרי אנו דנים על העקרון, ב' - עדיין אין בזה כדי לאסור על בנות השלושים שרואות בפאה כיסוי ולא מכשיר להפגנת יופי הנעורים שלהן, וגם הכלות הטריות תגענה לגיל זה, ג' - גם מבין חובשות המטפחות נפיש פרוצות ועדיין אין בזה כדי לפסול את המטפחות, ד' - בתי תחי' טוענת שהיא מבחינה כמעט בכל הפאות המודרניות שהן פאות.

ב. חילקת חילוק נבואי שמנהגי דת יהודית כגון מקללת יולדיו אינן משתנים אולם תוספות צניעות משתנות ~ א' - אינני מכיר חילוק כזה, והרמב"ם שאמר שמנהג הרדיד תלוי במקומות ובמקום אחר אמר שרדיד מחוייב על פי דת יהודית - לא גילה לנו את המצאתך של "תוספת דת יהודית", ב' - חוץ מסברת עצמך לא כתבת לי ראיה לחילוק זה, ג' - אינו ידוע לי שמנהג בתי הדינים לכפות גירושין על פי תביעת הבעל אפילו בעוברת על דת משה כגון שאמרה שחכם פלוני טיהר לי הדם והפרוצה בנדרים והיוצאת בראש מגולה לרה"ר - וא"כ חזינן שכל משנה זו היא רק פרטים ב"אם לא תמצא חן בעיניו" שרשאי הוא לגרשה, ובמקומות ובתקופות שאין מתקיים בזה "אם לא תמצא חן בעיניו" אכן אינה נחשבת כעוברת על דת, וכ"ש לגבי דת יהודית של פאה שהחובשת פאה בעידוד בעלה כלל אינה נכנסת לגדר זה [ועדיין ניתן לדון אותה כפרוצה ולומר לה נו נו נו, אך אינו ענין למשנה זו ולדינים אלו].

ג. כתבת שהתורה מעידה שגילוי ראש הוא פריצות וללא ראיה מוצקה אין לחדש שכיסוי שערות מותר, וגם המתירים לא תלו זאת בסברא אלא רק בראיות "מכאן סמך", ולתלות זאת בסברא הוא סילוף הסטורי ~ א' - מותר לכת"ר לאמץ מעט את כתר הענוה שהרי כל גדולי אירופה התירו זאת הלכה למעשה ולא השאירו לא בכתובים ולא בזכרון שומעיהם שום

סמך שהוא רק היתר בדיעבד, ומן הסתם היו חכמים וצדיקים לפחות כמו ידידי היקר הגר ברכסים, ב' - חוץ משלטי הגבורים שכל חטאו היה בזה שהלביש את מנהג מקומו [שלא רצה לקטרג עליו] על גמרות לא זכיתי לראות שהמתירים יאלצו להביא ראיות תלמודיות, וגם מה שמקצתם התחבאו מאחורי הד"מ וכדו' הוא כדרכם לומר את מה שברור להם מסברא תוך התחבאות אחר פוסקים מפורסמים, כידוע למורגלים בפוסקי ליטא, אולם אין דרכם לשקול דעות במאזנים של משקל וכמות ולאמץ את הכף הכבדה, ג' - הפריצות של גילוי השער נובעת מכך שדרכו להיות מכוסה עקב איזה סיבה שתרצה, ושער הבתולות יוכיח שמותר בגילוי אף שבד"כ הוא יפה יותר משער הנשואות, וממילא אדרבה התורה לא אסרה את מראה השער כדי שנאסור גם פאה שדרכה להיות גלויה.

ד. המצאת שבזמן שלטי הגבורים הנשים היו צנועות, ואם הוצרך להביא להן סמך משמע שלא הביא ראיה מהמנהג - היפך מש"כ ~ כבר כתבתי לעיל שמסתבר שהמציאות בזמן שלטי הגבורים היתה שמיעוט נשים חבשו פאה מגולה [שלא היתה פרוצה], ורובן כיסו שערן בוד, ובכך גם המתעטרות בפאה לא נחשבו פרוצות, אלא שלטי הגבורים הוצרך לדון אם יש למנהגן "ראיה וסמך" או שכיסוי זה אינו נחשב כיסוי - ולא יכול היה לדון ממנהג הנשים הצנועות כי רק בימינו התחדש מנהג גורף כזה אצל רוב רובן של הצנועות, ואדרבה - מזה שלא דחה את מנהגן על פי טענותיך - מוכח איפכא.

ה. מה שהבאת מהמ"ב שהמחמירים החמירו גם במקום שכולן נוהגות להיות ~ הגם שאול בנביאים, ואדרבה אם תלמד את האוסרים שהמ"ב הביא תראה שעיקר טעם הבאר שבע הוא מחמת מראית העין - וזה שייך רק במקום שהפאה נדירה ואילו גילוי הראש מצוי, כדכתב באג"מ שבמקום שהפאה מצויה אין חשש לחשד, ומה שהביא את טעם דת יהודית אינו עיקר טעמו, וגם יתכן שלא מיירי במקום שרובן חובשות פאה, והישועות יעקב אוסר מטעם פריצות כשאינו ניכר שאין זה שעה, ולא מטעם דת יהודית.

בברכה - יואל שילה

מכתב ב'

בס"ד, יום חמישי ז' כסלו תשס"ט

תמהתי עד מאד על שיחתנו הקצרה היום בבוקר. כיצד ניתן לחשוב שסוגיא שדשו בה במשך יותר ממאתים שנה ענקי עולם, הלכה למעשה לבנות ביתם ולנשות קהילתם - יכולים אתם לחשוב שיכולים אתם להכריע בעקבות פשט מסויים בגמרא, ואין זו גמרא נידחת שגיליתם אלא הגמרא העיקרית שבתלמוד על נושא זה. מאחר וחוץ מבעלי החבורות אינני מכיר מי שהסתייע מדיוק זה להוכיח את הרעיון שהנהגות הצניעות אינם נתונים לשינוי - הרי שמוכרח שפשט הגמרא אינו נהיר לכם. מאחר וכל בית ישראל נוהגים להתלבש בשונה מהנהוג פעם, וברור שהבגדים הנוהגים היום היו נחשבים פרוצים לפני כמה מאות שנים - א"כ סוגיין דעלמא היא שהנהגות הצניעות משתנות.

אף אם יש מקום לפלפל אם גילוי השער והזרועות הכתוב במשנה יכול להפסיק מלהחשב "עוברת על דת" לאחר שגם הצנועות תפסקנה לנהוג בו במקום מסויים [מה שקרה רק לגבי גילוי השער ולא לגבי גילוי הזרועות], ואכן מצאנו אחרונים שכתבו בכה ואחרונים שכתבו בכה - אולם זה שמועילה הנהגת הצנועות כדי לקבוע באיזה כיסוי להשתמש כדי לכסות את מה שצריך להיות מכוסה - לא נחלקו, והיכוח שמצאנו הוא האם מועיל כיסוי שער משערות במקום שאין הדבר נהוג. המנחת ש"י הוא היחיד שראיתי שכתב שלא מועיל מנהג הצנועות כדי להתיר פאה וכלל אינו מביא ראיה לדבריו, פרט למה שדימה שהערוך למד בירושלמי שחבישת פאה אסורה - דבר שאינו נלענ"ד.

בסוגיות רבות ניתן להניח הנחת יסוד מי הצודק, וממילא על השני מוטלת חובת ההוכחה, ומאחר וברור שהיתר הפאה אומץ על ידי רוב רובה של היהדות החרדית הכשרה, וכן מורים ובאים רוב רובם של המורים [אלא שחלק מהם מביעים משאלת לב שעדיף היה שלא ינהגו בהיתר זה הלכה למעשה] - לכן פשוט שהמוציא מההיתר המיושם הלכה למעשה עליו הראיה.

ללוחמה כנגד הפאות הפרוצות אין קשר להוראת ההיתר של הפאות הכשרות, וברחוק אור ישראל (כ"א) מצאתי קטע נפלא: "ושח לי אחד מחשובי המוצי"ם שליט"א [כמדומה לי שכוונתו למרן הגרש"א זצ"ל] שגם הוא בירר ענין זה להיתר ורצה לפרסמו בכתב וידידיו יעצו לו שכדי למנוע מלהיות מוחרם בחוגים מסויימים יעטוף את הדברים בתחילתן ובסופם ובאמצעיתם בדברי מוסר וקנאות על חורבן הפאות הבלתי צנועות, ונכנס לשאול בעצתו של אחד מזקני גדולי הדור זצ"ל שכל ישראל השכימו לפתחו לקבל הכרעותיו וברכותיו, והוא זצ"ל השיב כדלהלן: 'איני מבין למה כל מי שכותב בענין זה ונראה לו שמצד ההלכה אין איסור מוחלט בפאות מרגיש חייב לשלם מס כתיבה ולהוסיף איזשהוא גינוי לפאות הפסולות, זה נושא אחר לגמרי ואינו קשור משום צד לויכוח ההלכתי המתחייב בכל נושא הטעון בירור וכדרכה של תורה, וכמו שאין הרבנים והת"ח המתירים פתיחת מכסי בקבוקים בשבת אחראים לעמי הארצות או קלי הדעת הקורעים בשבת אותיות בשעה שפותחים שקית אוכל - כך אין הסבורים שאין איסור מצד ההלכתי לחבישת פאה נכרית אחראים על הלוכשות פאות פסולות יותר מאשר אחראים לכך הסבורים שאסור באיסור מוחלט, ושאלו המו"צ שוב: 'אולי יש כאן סברת השפעה עקיפה, וע"ז השיב 'אדרבה יש מקום לומר שדוקא האיסור הגורף שקשה לו להתקבל על הלב גורם שלא יקחו בכובד ראש הראוי מוסר הנשמע בענין פאה נכרית'."

גם הטענה שפאות מביאות להרהור יותר משער הרווקות אינה נכונה, שהרי מוסכם בראשונים (רשב"א, רא"ש, מהר"ם אלשקר, מרדכי, ועוד) שרק דבר שאין מורגלים בו עלול לעורר הרהור, אולם דרך הפאות בזמננו להיות מגולות, ואין על האשה שום טענה במה שמתייפה, ועל הגברים לשמור את עיניהם, כדכתבו השמ"ש מגן והאג"מ, וכן פשוט.

ועתה אחל להגיב פסקה אחר פסקה לפי סדר הדפים:

בהערה 1 - יש כאן מעט סלט, היו שפירשו שהרמב"ם המצריך רדיד כדת יהודית חולק על רש"י שדי לו בכיסוי מלא, ולדבריהם לרמב"ם הרדיד גם עוטה את הפנים וחלק מהגוף, וגם פנויות צריכות כיסוי שער אלא שאין צריכות צעיף זה, ולדבריהם תקנת הרדיד אינה מתקיימת במטפחת גלויה ללא כיסוי הפנים בצעיף נוסף - וכן כתב המ"ב כהחת"ם סופר, ולמנהגנו יש לומר ש"דת יהודית" [לשון הרמב"ם] של רדיד תלויה במנהג המקומות, או שנאמר שתוספת זו מיועדת רק כדי להוסיף צניעות לבנות ישראל שתהיינה שונות מהגויות שבזמנן גם כיסו את שערן משא"כ האידנא גלויות גלויות לגמרי ולבנות ישראל די במטפחת (כדכתב הרב שטרנבוך). אמנם הב"ח והפרישה הסבירו בדעת הטור שהבין שהרמב"ם אינו חולק על רש"י שמדת משה די במטפחת נקובה, ומדת יהודית די במטפחת מלאה, ומה שהרמב"ם הצריך רדיד במקום שנהגו - אין זה אלא מתוספת צניעות, ולדבריהם לא קשה מנהגנו להסתפק במטפחת מלאה, ונמצא שאם נקבל את המ"ב כמכריע הרי שיש לקבל שדת יהודית תלויה במנהג המקומות [או שנקבל את רעיונו המיוחד של הרב שטרנבוך] וממילא נאלץ לומר שמה שהמ"ב לא הצריך רדיד על פאה הוא מפני שסבר שבפאה מתקיימת תקנת הרדיד בהיותה כיסוי מובחר יותר ממטפחת מלאה.

בד"ה "בקונ'..." מה שכתבתי שהצניעות תלויה במנהג המקומות הוא פשוט, ורק עיור לא שם לב שהצניעות שלנו נחשבות צנועות אף שמתלבשות ומתנהגות שונה מהנהוג לפני דורות, ואינן מפסיקות להיות צנועות כפי שכיום כבר איננו אומרים שהעובר אחורי אשה אין לו חלק לעוה"ב מאחר והשתנו הרגלי ההליכה ברחוב; מה שכתבתי בדרך אפשר שגם גילוי השער והזרועות תלוי במנהג - בהחלט נתון לויכוח, אך אין זה נוגע למעשה לדיון שלנו מאחר והפאה אינה גילוי שער אלא רק צורת כיסוי, ולא תמצא אף אחד שיאמר שבדורנו אשה שחובשת פאה נחשבת כהולכת בשער מגולה וגם לבעלה אסור לקרוא ק"ש כנגדה, וגם אם תמצא אחד כזה הרי שאין שום סיבה להורות למעשה כמותו לאחר הכרעת הרמ"א שמותר לקרוא ק"ש כנגד פאה.

מה שהסקתם מדברי "אם הדבר נהוג להתיר אף שיש בו מעשה פריצות אינו נכלל בחיובי דת יהודית" משובש בתרתי: א' - פריצות היא משיכת תשומת לב החורגת מהמקובל, וממילא דבר שפשט היתרו אצל הצנועות אינו יכול להיות פריצות, ויש סתירה במשפט ופשוט שאי אפשר לייחס לי דבר זה אלא זו הבנתך על אחריותך בלבד; ב' - "אינו נכלל בחיובי דת יהודית" אכן כך כתבתי במהדורות הקודמות אולם לאחר שראיתי שהבנת הקורא משתבשת - המשפט שונה כדי שיבינו שאין מושג כזה "חיובי דת יהודית" אלא "העוברת על דת", ופשוט שעיקר ההקשר של זה הוא רק לגבי המצוה לגרשה, וברור שלא ניתן לכנות בשם "העוברת על דת" את מי שנהגת כפי שמקובל אצל הצנועות שבמקומה.

בד"ה "ולאחר המחילה" "תקנה שקבלו בנות ישראל ואינה משתנה" - אף לו יצויר שאתם צודקים ואכן יש אחרונים (כגון הרש"ר הירש זצ"ל) שהבינו כך - אכתי היינו דוקא לגבי גילוי הגוף, אולם לגבי צורת הכיסוי בודאי שאין לכם ראייה שלא יועיל מנהג הצנועות כדי שלא תחשב עוברת על דת.

הערה 3 - לשון הש"ג "מכאן היתר" אלמא לולא כאן לא מצא היתר - זה אינו, וכוונתו שהמנהג הוא מנהג ואף יש לו סמך מהגמרא ודלא כמנהגים רבים שכלל אין להם סמך [כגון להשליך סוכריות על חתן שאין לו סמך מהגמרא אף שאין מערערים שיש מנהג כה, ואין חושבים לבטלו אף שלא מצאו לו סמך בגמרא], ואגב לענ"ד אף שקשה מנין לו זה הרי פשוט שלפני שנזרה לא הלכה בשערותיה הגלויות ברה"ר כקושיית היעב"ץ - נלענ"ד שכוונת הש"ג שמאחר והתירו לבעל להפר את נזירותה כדי שלא תתגנה בעיניו ולא אמרו לו שיסתפק בכיסוי כפי שרגיל לראותה ברה"ר - מוכח שיש בעלים שכלל אינם מורגלים במראה נשותיהם בכיסוי אף ברה"ר אלא רק במראה שער [בחצר - בשער גלוי, וברה"ר - פאה (ומה שאמרו "אידי דוהמא" הוא טענת בעל שכלל אינו מורגל בפאה אלא בכיסוי)].

באותה הערה "לכל שאר הראשונים הפאה רק תוספת לשער" - זה אינו נכון שהרי רש"י כתב כן בערכין שהפאה קשורה לשער מאחר ושם הנדון לגבי איסור הנאה משער המתה ואילולא שהפאה היתה קשורה לשער לא היתה הוה אמינא שנחשבת חלק מגופה ונאסרת בהנאה, ופשוט שזה מיירי באשה ששערה פגום כי מי שחובשת פאה מלאה לנוי אינה צריכה לקושרה [ועובדה ידענא באשה שבעקבות טיפולים כימוטרפיים שערה נשר ומדביקים לה פאה, והוצרכו לשאול על חציצה], וכי תימא שרש"י שכח מה שפירש בישעיה (ג' ט"ו) שחובשות את הפאה לנוי פריצות, ואכן בסוגיא דשבת דמיירי בשאר נשים רש"י לא כתב כן, וכן כיוונתי בדיוק זה לערוך לנו, וכן הבאתי מתשובת הגאונים שהפאה היא לנוי כלות, וכן פשטות דברי הרמב"ם בפיה"מ "נאה והרבה" [בפרט לגירסת הרב קפאח 'נאה מאד'] וכן לענ"ד כוונת המאירי שהפאה מיועדת למי ששערה לבן.

בד"ה "נמצאנו למדים" - אף שפשטות לשון רש"י והרן משמע כמותך אולם כבר כתבתי לך את פשט הגמרא, ואם תתקש על דיוקן שהוה לה למימר "והרי כולי נשי נפקן" אומר לך שכוונת הגמרא אינה יותר מאשר להקשות על ההבנה בדברי רבי יוחנן המצריך קלתה בחצר - שהבנה זו אינה אפשרית שהרי חזינן שאף אחת לא נוהגת כך, ואין כוונת הגמרא לגרושין, דאל"ה

הרי כל הרבנים יראי השמים היו צריכים לגרש את נשותיהן החובשות פאה צנועה, ואף לא היה מועיל למחות בהן, אלא ע"כ שהמושג האמיתי הוא "עוברת על דת" ורק היא צריכה להתגרש, וממילא נפל בניןך; ועוד אתמה - וכי מפני שניתן היה לנסח את הגמרא אחרת נגרש את נשותינו הצנועות?

בהערה 5 - כבר כתבתי שנחלקו בזה, ודעת ערוה"ש והבן איש חי להתיר, ואף המ"ב כתב כן רק כי הצנועות ממשיכות לא להחשף, ומ"מ כל זה נוגע רק לגילוי עצמו ולא לצורת הכיסוי שאז לכו"ע מועיל מנהג הצנועות. מה שכתבת "שא"כ לא יהיו נשים אלו בכלל הצנועות" - זה אינו, שהרי פריצות היא חוסר התבלטות, ואם כולן נוהגות כך אין כאן התבלטות כפי שלא נאמר שאם מזג האויר ישתנה ולפתע כולן לא תחבושנה גרבים כפי שהיה נהוג במרוקו - שתחשבה פרוצות. בהמשך ההערה "מנין פשיטא ליה שאין בלבישת פאה מעשה פריצות" - פריצות בודאי אין כאן דלא גרע משער הרווקות, וכשאינן חריגה אין פריצות, ואין צורך לש"ג והפוסקים.

ד"ה ומה "מכאן ולהבא יהיה תלוי במנהג לא שמענו" - כת"ר מתעלם מהרמב"ם והמהר"ם אלשקר והפמ"ג והמ"ב וערוה"ש ואור לציון, ועוד ועוד ועוד.

בד"ה "ומה שהביא ראיה" - בפשטות הרמב"ם למד את חובת הרדיד מהירושלמי האוסר בחצר משום דת יהודית, ואעפ"כ תלה במנהג המקומות.

בד"ה ועוד ראיה - אינני מבין את הפלפול שהרי בס"ה טענתי שמי שעושה כפי המקובל אצל הצנועות אינה נחשבת עוברת על דת, ותו לא מידי, אם תאמר שפאה נאסרה הרי יש ראיה מהמתירין, ואם תאמר שלא נאסרה הרי בודאי מותר.

בד"ה ועוד - כלל לא הבנת את דברי, ומ"מ גם אני לא כתבתי זאת כודאי ולא בכך תליא ההיתר אלא במאות פוסקים שהנהיגו כך הלכה למעשה, ומותר לנו להיות קצת ענווים.

ד"ה וכ"כ וד"ה ואף - כל זה אינו קשור שהרי כל זה נוגע כאשר היא עוברת על דת ולא כאשר נוהגת כפי שכולן נוהגות - שם לא נאמרו כל הדברים האלו.

בד"ה ומה - מהרמ"א לבוש מג"א ועוד לא ניתן לומר את דבריך, ואם יש מקום לדיוק זה הוא רק מהפמ"ג ומ"ב - וגם בהם לענ"ד הדיוק אינו ומעיד שכלל יודע שבספרים אלו לא היתה כוונתם לכתוב בדיוק לשון כרמב"ם, ובהלכות רבות המ"ב הוא כמעתיק בעלמא פוסקים מפורסמים וכלל לא נחת לדיוקים שאתם מדייקים מדבריו.

בד"ה וכן מבואר "דמדומי ראיה" - אם כדבריך מנין המקור לחלק בין מקום שנהגו למקום שלא נהגו, אלא ע"כ דתליא במנהג.

ד"ה וכן דעת הגרנ"ק - הגרנ"ק שליט"א מורה הלכה למעשה לחבוש פאות, ומי שקרא ושנה ולא שימש... תשובת הגרנ"ק - מה ניתן ללמוד מתשובתו? היה לך ללמוד ממנו שכונתו שבמקומו מותר? ואצרך לך העתק מכתבו של הגר"א פולק לגר"ח קנייבסקי, ותשובתו: שלחתי מכתב... "אברך בן תורה מדקדק במצוות ובהלכה ומחמיר בכל אורחות חייו יותר מכפי חיוב ההלכה - האם ראוי ונכון שיבקש מאשתו שלא תלך בפאה נכרית אלא במטפחת במקום שאין הדבר גורם הפרעה לשלום הבית, והיא מוכנה לציית לו אלא אומרת שקשה לה לשנות ממנהג מקומה, אבל אם מבחינת ההלכה יש להחמיר אפילו שאין חיוב גמור - היא מוכנה לעשות ככל שיאמר מרן שליט"א, והבעל טוען שיש להחמיר מכמה טעמים א' - כיון שיש הרבה פוסקים האוסרים, ב' - י"א שגם המתירים לא התירו בפאות של זמננו שדומות לשיער, ג' - י"א שגם הש"ג לא התיר אלא בחצר", וענה לי בזה הלשון: "אין צריך להחמיר".

ד"ה "ב. אף" - אין פריצות בכיסוי שכולן נוהגות בו, "פריצות" = פריצה, ובזה אין פריצה. לסיכום - אולם כל גדולי העולם שהתירו הלכה למעשה לא התרגשו מדיוק זה של הגמרא בכתובות - או שהבינו שאינו נוגע למעשה מאחר ואין כאן חשש לפגיעה בדת יהודית, וכדאי ללמוד קצת להתבטל לגדולי העולם.

מאחר ואם תשרב את שמי או את השם "ותשקט הארץ" לקונטרסך אאלץ להכחיש שלא כך כוונתי והטעות היא אצלך, וגם תסתבך עם הוצאת שם רע בטפחך עלי מה שלא כתבתי - לכן עצתי לך שאם עדיין אין אתה מתבטל לגדולי העולם עכ"פ כתוב את דבריך בשמך כהרצאת דברים בלי לייחס זאת כהתקפה עלי. חושבני שהשקעתי זמן רב בשלשת המכתבים כדי שתבינו שמכבד אני אתכם על המאמצים, אולם אין בכך כדי להקנות לכם צדק, ומקצוע ההוראה למעשה - הוא מקצוע שצריך להשתפשף בו זמן רב אצל בעלי המקצוע.

מכתב ה'

נראה שיש שלש טעויות בסיסיות שגורמות לעיוות בטענותיהם של המוחים על לבישת הפאה. והם: הרהור בדבר המצוי, השוואת השער לשאר חלקי הפנים, וטענת המכשול שבפאה נכרית. אם כוונתך לומר שהמוחים טועים - הרי שטועים הם גם בניתוח הסוגיא, בחוסר שימוש חכמים, בגאווה גדולה בקטרוג, וגם בעוד כמה טעויות גסות ועדינות.

"מכאן ניתן ללמוד שמראה שרגילים בו ביותר אינו גורם להרהור": הגדרה זו צריכה ביאור. שהרי כתב הריקאנטי (ס' כו) שאף לשער הבתולות שרגילות להראותו יש דין ערוה להסתכלות וז"ל: "והא דאמרו שער באשה ערוה היינו להסתכל בה אבל לקרות לא דמעשים בכל יום שאין אנו נזהרין מלקרות כנגד שער הבתולות כך פי' רבינו טוביה בשם ר"ת. וכן כתב ב"אגרות משה" (חלק או"ח א סימן מב ד"ה הנה בדבר), ולא מוזכר בדבריו שבא לחלוק על ההגדרה "כיון שרגיל בהן אינו בא לידי הרהור" (מ"ב ע"ה ס"ק ב) שמוסכמת על הרבה פוסקים. א' - ראה מהר"ם אלשקר (ל"ה) "אבל דבר שדרכו להיות מגולה דלבו גס ביה מותר ואפילו לק"ש... וכן הסכים בעל המרדכי והרא"ש ז"ל והכל כפי המנהגות והמקומות... אבל פניה ידיה ורגליה ושערה מחוץ לצמתה שאינו מתכסה אין חוששין להם מפני שהוא רגיל בהן... הילכך אפילו לאותן שהיו נוהגות לכסותו בארצן ראוי להניחן לנהוג כמנהג הארץ אשר גרו בה [שלא לכסותו], ומעשה אמותן הקדושות בידיהן [שלא לכסותו] כמו שהוכחנו... ובכמה וכמה דברים הקילו רבותינו ז"ל כדי שלא תתגנה האשה על בעלה", וכן ברשב"א (ברכות כ"ד) "אבל פניה ידיה ורגליה וקול דבורה שאינו זמר ושערה מחוץ לצמתה שאינו מתכסה אין חוששין להם מפני שהוא רגיל בהן ולא טריד, ובאשה אחרת אסור להסתכל בשום מקום ואפילו באצבע קטנה ובשערה... - וכן נפסק להלכה. ב' - כדי לדון בריקנטי יש להבין את הקשיים בדבריו, וז"ל (סי' כ"ו): "כתב הר"א ממיץ דאסור לקרות דבר שבקדושה בשמועת קול שיר של אשה ועת לעשות לה' הפרו תורתך הלכך אין אנו נזהרין מלשמוע שמועת שיר הנשים וטפח באשה ערוה היינו טפח שדרכו ליכסות ואע"פ שהיא אשתו, והא דאמרו שער באשה ערוה היינו להסתכל בה אבל לקרות לא דמעשים בכל יום שאין אנו נזהרין מלקרות כנגד שער הבתולות כך פי' רבינו טוביה בשם ר"ת, ושמא דאף טפח באשה ערוה ה"פ וכ"מ מספר המצות הקצר שכתב וכן טפח באשה ערוה אם היא מגולה שלא יקרא עד שיחזור פניו ממנה משמע כשמחזיר פניו שרי בלא הרחקה, וכתב הראב"ד דדוקא במקום צנוע שבה ודוקא לאחרים משום הרהור אבל לעצמה לא דהא קיי"ל האשה יושבת וקוצה לה חלתה ערומה", וקשה על דבריו: 1 - מהרא"מ משמע שקול באשה אמור גם לגבי ק"ש - והוא כדעת כמה ראשונים שהגמרא דטפח באשה אמורה גם כלפי ק"ש, ומדכתב עת לעשות לה' משמע שגם המשך דבריו "אין אנו נזהרין מלשמוע שמועת שיר הנשים" קאי על ק"ש ולא על שמיעה, 2 - המשך דבריו "וטפח באשה ערוה היינו טפח שדרכו ליכסות ואע"פ שהיא אשתו" ודאי קאי על ק"ש, כדעת כמעט כל הראשונים, 3 - מ"ש בשם ר"ת "והא דאמרו שער באשה ערוה היינו להסתכל בה אבל לקרות לא דמעשים בכל יום שאין אנו נזהרין מלקרות כנגד שער הבתולות" אינו מובן שהרי אסור להסתכל בשער - והוא פשוט שהרי אסור להסתכל אף באצבע קטנה, ואם מיירי בראיה לפי תומו - הרי אסורה רק במקומות המכוסין, אלא ע"כ דמיירי באשת איש שמגלה את שערה, ומה שהמשיך שלגבי ק"ש אין איסור בשמיעת קול הרי הוא כרי"ף רמב"ם ורא"ש אך סותר למה שלעיל החמיר בשמיעת קול בעת ק"ש לולא עת לעשות לה' כדעת הרא"מ, וראייתו משער הבתולות אינה מובנת שהרי דרכו בגילוי [ראה באו"ז (א' ק"ג)] שהביא לשון זו וכתב שהוא שער מגולה: "והא דאמר שמואל שער באשה ערוה שנאמר שערך כעדר העזים פי' מורי רבינו יהודה בר יצחק דלאו לענין ק"ש איירי וגם אין אנו נזהרין לקרות ק"ש לפני בתולות פרעות ראש"ן] ומה הצד לאוסרו בק"ש אא"כ נאמר שאוסר לקרוא גם כנגד דבר שדרכו להיות גלוי [דלא כרשב"א - וא"כ אינו להלכה], 4 - ומה שהמשיך: "שמא דאף טפח באשה ערוה ה"פ" אינו מובן אם כוונתו שאסור להסתכל בו - והרי זה פשוט וא"צ לומר על זה "שמא" אלא שכוונתו לומר שמותר לקרוא כנגד טפח שדרכו להיות מוסתר - וא"כ הוא דלא ככל הראשונים [פרט למוחס לרי"ף] ואינו להלכה, או שכוונתו שמותר לקרוא כנגד טפח גלוי כמו שער הבתולות - ושוב אינו מובן דפשיטא שהרי לית מאן דאוסר לקרוא כנגד פניה, 5 - ומה שהמשיך: "וכ"מ מסמ"ק שכתב וכן טפח באשה ערוה אם היא מגולה שלא יקרא עד שיחזור פניו ממנה משמע כשמחזיר פניו שרי בלא הרחקה" שוב אינו מובן שהרי כוונת הסמ"ק לא לטפח שדרכו בגילוי שזה פשוט וא"צ החזרת פנים, אלא בדרכו להיות מכוסה שכעת התגלה וקמ"ל שאסור לקרוא כנגדו וא"כ הוא סיוע לאיסור ולא להיתר ושוב קשה מה התכוין "כן משמע" הרי לא הוצרך לסיוע לאיסור לקרוא כנגד טפח שדרכו להיות מכוסה דהוא ככל הראשונים, אלא שמשמע מדבריו שהביא סייעתא מדשרי רק בהחזרת פניו - וא"כ אינו מובן מה כוונתו "וכן משמע" שהרי כלל לא דן בזה לעיל, 6 - ומה שסיים "וכתב הראב"ד דדוקא במקום צנוע שבה ודוקא לאחרים משום הרהור אבל לעצמה לא דהא קיי"ל האשה יושבת וקוצה לה חלתה ערומה" הרי מיירי בק"ש כפי שסיים בקוצה לה חלתה, וא"כ הא דדוקא במקום צנוע שלא אתי לומר שמותר לקרוא כנגד טפח ממקום שדרכו להתגלות ואסור כנגד דרכו להתכסות שהתגלה - והוא ככל הראשונים [פרט לרי"ף]; בקיצור - פסקיו סותרים זה את זה. לענ"ד יש לישב את דבריו בשני אופנים: 1 - יש כאן בסך הכל פסקי דינים ללא נסיון הכרעה אלא רק אוסף, וממילא איני יודע כיצד תוכל לשלוף את הרקנאטי כנשק כנגדי, ב' - אפשר שכל שהתכוון לומר שדין טפח שער וקול אינו כערוה גמורה ולכן מקילים בהם כמה קולות: שאין נזהרין מלשמוע שמועת שיר הנשים בעת הלימוד, שטפח שדרכו בגילוי מותר בק"ש, שמותר לקרוא כנגד שער הנשואות דאינו ערוה גמורה [יבואר בהמשך], גם לטפח מגופה אין דין ערוה גמורה שהרי הסמ"ק הסתפק בחזרת פנים ולא הצריך הרחקה [או הפניית הגוף], לאשה עצמה אין איסור לקרוא כנגד טפח מגופה; ומה שהביא מהמנהג לקרוא כנגד שער הבתולות שדרכו בגילוי יתכן שכוונתו לבסס שמותר לקרוא ק"ש כנגד שער הנשואות כדעת הרמב"ם והרי"ף מאחר והרי המנהג לקרוא כנגד שער הבתולות - וממילא אינו יתכן שיש בשער הנשואות איסור מן הדין כי אז לא היינו יכולים לחלק בין הנשואות לבתולות כי החילוק ביניהן אינו בעצם המראה, ונמצא שאינו מובן מה אתה מקשה מהרקנטי.

"וכן כתב ב"אגרות משה", ולא מוזכר בדבריו שבא לחלוק על ההגדרה "כיון שרגיל בהן אינו בא לידי הרהור" שמוסכמת על הרבה פוסקים" ושוב לא זכיתי להבין מה הקושיא שהרי אני כתבתי "מראה שרגילים בו ביותר אינו גורם להרהור" וממילא הפאה אינה גורמת להרהור כיון שרגילים במראה זה, והיינו ההגדרה שאתה כתבת "כיון שרגיל בהן אינו בא לידי הרהור", ובאג"מ שאל מדוע הוכיחו ששער באשה ערוה משיר השירים ולא מפרע הכהן את ראש האשה שגורם שאסור לגלותו וממילא הוא מקום מכוסה, ותירץ שהאיסור לילך מגולה לא היה עושה את השער בדין ערוה, ולכן הוצרך להביא קרא דמשבח לה בגוה שמזה ש"מ תאוה היא, וממילא התיר לקרוא ק"ש כנגד שער הנשואות שרגילות לגלותו מאחר ולא האיסור אוסר אלא הרגילות - והיינו מה שכתבתי שהרי מקום שמותר לקרוא ק"ש כנגדו **כי נחשב מקום גלוי** וגם מותר לצאת בו, ולכן אינו מובן מניין רצית להחמיר שיש הרהור בפאה.

פשוט הוא שאין דברי הפוסקים מופנים כלפי אלו המורגלים בראית נשים כדי שנאמר שרגילים לראותן, ועוד שאין מראה של אשה זו כמראה של אשה זו, וגם אין הרגילות של האשה להראות כך משנה עבור גבר שרואה אותה בפעם הראשונה. וצריך לומר שכונס לומר שאין האדם טרוד בזמן ק"ש וכד' להתבונן ולהרהר אחרי המראה המצוי, למרות שראיתם מביאה לידי הרהור, והרהור שדברו בהלכות ק"ש (שם) הוא הרהור של מחשבה אחרי הדבר, גם כאשר עוצם את עיניו, ולא הרהור שבא כתוצאה מראיה אף כאשר אינו מתכוון להסתכל. (והדברים מדויקים בדברי הרשב"א בברכות כד.) גם כאן לא הבנתי בדיוק את ההשגה: א' - מה שבאת לאפוקי מההבנה שרגילות להסתכל בנשים הופך את הטפח לרגיל - פשוט אלא ברור שהנדון הוא אם הנשים רגילות לגלות מקום זה ולא אם הוא רגיל לראותו, ב' - מה שכתבת "אין הרגילות של האשה להראות כך משנה עבור גבר שרואה אותה בפעם הראשונה" הוא נכון אלא שהנדון כאן לא על שער של אשה מסויימת אלא שמאחר וגברים רגילים במראה מסויים [כגון כף היד ופאה נכרית] לא יביא אותם להרהור, ג' - ומה שחילקת בין הרהור בעת ק"ש להרהור סתם שהוא חמור יותר שבא להרהור אפילו במראה מצוי אינו מובן שאם כוונתך למקום מגולה הרי מותר בין בק"ש (רשב"א, שו"ע) ובין בראיה בעלמא [רק את העובר בנהר הזהירו להניס עצמו כשיש לו דרך אחרת ואף כשעוצם עיניו - משמע שכשאינו חשש גילוי של מקום מוסתר אין צורך להזהיר ואין צורך לעצום עיניו], ואם כוונתך למקום המוסתר שהתגלה הרי אסור בראיה לכל הראשונים, ואילו בק"ש נחלקו עד כמה, אך הפאה הרגילה בגילוי היא כמקום מגולה שאין בו איסור בראיה לפי תומו וממילא אין סברא שלאשה יהיה אסור לצאת בה שהרי אין לגברים איסור לראותה.

"מאחר ואין הדרך לכסות את העינים... אף שהפסוק משבחם" - הלימוד מהפסוקים הכתובים בשיר השירים אינו נכון, וראוי ללמוד את שבח הפוסקים. ברכות כדא: אמר שמואל: קול באשה ערוה, שנאמר כי קולך ערב ומראך נאוה. אמר רב ששת: שער באשה ערוה, שנאמר שערך כעדר העזים; רש"י: קולך ערב - מדמשבח לה קרא בגוה - שמע מינה תאוה היא; מדברי רש"י אלו, שכתב "מדמשבח לה קרא בגוה" ולא כתב "מדמשבח לה קרא" בסתם, משמע שכונתו למעט את שאר הפוסקים, "כפלא הרימון רקתך" "אפך כמגדל הלבנון" "עיניך יונים", שאין בהם שבח על המראה או הנעימות אלא רק דימוי רעיוני, משא"כ בפסוקים אלו שיש בהם שבח על יופי המראה ונעימות הקול; ומשמע מלשון הפסוק שמראה השער באשה הוא שמביא לידי תאוה, שהרי הכתוב שיבח את יופי מראה שער האשה ולא את מציאות השער. ולענין זה אין חילוק אם המראה הוא מחמת שיערה הטבעי או מחמת שער אחר, שהרי שבח הפסוק יכול להאמר גם באופן הזה. ואין עוד שבח כזה, שלמדו ממנו שמעורר תאוה, על שאר חלקי הפנים. א' - טענותיך הן על האג"מ ולא עלי, ב' - עיין בפירושי הפסוק בפרוייקט השו"ת ותראה פלא - שכמעט כל הפירושים על שערך כעדר העיזים הן על דרך הדימוי הרעיוני, ג' - אם הייתה רוצה לבסס את טענתך ששער באשה מביא לתאוה היה לך פשוט להוכיח זאת מכך שהגמרא הביאה רק את שוק קול ושער ולא את הפנים הצואר והמצח כמקומות המביאים להרהור, אולם אם היית טוען כך הייתי עונה לך שזו בדיוק ההוכחה שמדובר במקומות המוסתרים שלפתע מתגלים שרק בהם חז"ל אסרו את הראיה לפי תומו, ולחלק מהראשונים אסרו גם לקרוא ק"ש כנגדם, ולא אסרו לראות את הפנים המצח והצואר מאחר ודרכם להיות גלויים, ולא כי כך הם פירשו בפסוק בגמרא או ברש"י, וכך כוונת האג"מ שאין לאסור לקרוא ק"ש כנגד שער הפרוצות מאחר ודרכן לגלותו אף שהתורה אוסרת לגלותו - כי את הרהור מעורר גילוי הנסתה ולא עצם הנוי, ולזאת אמר שהפנים והעינים הם עיקר הנוי והיופי, ד' - כוונת רש"י מתפרשת על פי היסוד שהסביר הב"ח (סי' ע"ה) שמקומות אלו הם מקומות שבעיקרון לא היו אמורים לעורר הרהור גם כשדרכם בכיסוי מאחר והשער והקול אינם עיקר הגוף, והשוק מלוכלכת בטיט וצואה, וממילא הסביר רש"י שהגמרא קמ"ל שאף בשער יש תאוה, ה' - מה שהסקת שהשער הוא מעורר התאוה הגדול ביותר - אין לך על מה שתסמוך לא בחז"ל ולא במציאות, ושער הבתולות יוכיח.

"מי בעקבות הפחדות מאש הגיהנום, ומי מחוסר יכולת כלכלית לממן פאה" הטעמים שכתבת הם של אלו המעונינים בלבישת פאה נכרית ורק נמנעים מהסיבות האלה. אבל עיקר הטעם הרגשי של אלו המתנגדים הוא משום מכשול החטא בהתקלות בנשים עם פאות. רשימה זו היא של טעמים רגשיים **שאינם מבוססים על הלכה**, והאם כוונתך שצריך להוסיף ברשימה זו גם את הטעם שהפאה מביאה להרהור ובזאת להכריז שאין זה נימוק הלכתי?

והטענה העיקרית היא, שכשם שהדבר פשוט בהבנת הלב שאסור לאשה ללכת עם בגדים צמודים לגופה למרות שלא מוזכר הדבר בחז"ל לאיסור ואין בכך משום גילוי ערוה מנין לך באמת שאסור ללא הוכחה מחז"ל, ואף שאנו מזהירים על זה אולם הוכחה מנין

[נהרי כבר אמרתי לך שאינני מבין מדוע הקיצוניים החרדיים אינם יוצאים כנגד אותו בגד שמתחילתו נועד להבליט, וממשיך להבליט אף לאחר שכל הנשים החרדיות לובשות אותו]? ויש נשים רבות שנהגות כך, וגם כאלה שמנהג אימותיהן בידיהן אם בפרוצות עסקינות - מה התימא, ואם בצנועות עסקינות - אינני מכיר צנועה בת צנועה שתלך בבגד צמוד.

וכן גם פשוט שיש לאסור לבישת בדים מסויימים אף על פי שנשים צנועות נהגו כבר ללבושם פשיטות זו מזין? האם ממודעות הרחוב? כך הדבר פשוט שיש לאסור כל דבר שציבור גדול של יראי ה' אומר שהדבר גורם לו למכשול אולי יראי השם - אבל יתכן שהם עמי ארצות או שקרנים או פרוצים ודעתם אינה נחשבת כדי לבטל מנהג שנוסד על פי גדולים, ובכלל זה גם פאות המכשילות גם אם הן מכונות "פאות צנועות" "פאות צנועות" אינן גורמות מכשול למי שאינו משובש בענין שמירת העינים שהרי לא גרעו משער התולות, ובטוח אני שגורמות רק לכעס ולא למכשול, ואגב - יש לך לדעת שחז"ל ניסחו את איסור ההרהור בצורה ברורה "...ויבוא לידי טומאה בלילה", ואם כך כלל אין מכשול, ואולי אתה קורא "מכשול" לכך שהעין נמשכת לראות את הצורה לפי תומו - א"כ כלל אינך מכוון להלכה.

ואין הרגישות של אלו שהורגלו בראייתן יכולה לשמש כמודד הילכתי לאלו ששומרים על עיניהם. אם כוונתך לומר שרק ידידיך שומרים על עיניהם - כנראה שלא שימשת חכמים בגדרי חיוב שמירת העינים [להלן תמצית דעת מו"ר שליט"א בענין זה: "ידועים דברי הגר"ח מוולוז'ין המובאים בכתר ראש (קצ"ה) שככל שמתעסקים בשמירת העינים היצה"ר מתגבר "הסתכלות עריות ושחתן אמר: זה הכלל כל מה שיגדור א"ע ויפרוש מראה - אח"כ אם יראה ויבטי יבער בו היצר כאש, אלא כשדעתו לילך בשוק יתפלל ויבקש רחמים לבל ישל ח"ו בשום דנדוד חטא והרהור עבירה ר"ל"] אלא יש להתייחס לדבר זה כמאן דליתא, ומותר להסתכל בעיניה כדי לראות את התגובות, ושמירת העינים צריכה להעשות בצורה שאינה מורגשת, וכך נהגו הגדולים שלא להתייחס וכלל לא לשים לב האם היתה זו שואלת או שואל, והמדד האם היה זה בכשרות הוא האם לאחר שתלך יוכל לדמיון את צורתה; והנה - המטייל בטבע ובכל הטויל עסוק בשמירת עינו הוא בעל תשובה בדעותיו ועדיף שלא יטייל, ודומה הוא לאשה השוחה בים עם חלוק שעדיף שלא תשחה [דהדבר מסוכן וגם מבליט את גופה יותר כשיצאת מהמים עם חלוק רטוב, וגם אילו היו גברים לא היה זה צנוע לשחות בחלוק] דאף שעל החוף ראוי להיות עם חלוק אך יש לה לפושטו סמוך למים, ובגד ים שאינו ביקיני מותר במים, ואף אם הולכת לים עם בתה, ובזמן חז"ל טבלו ערומות לעיני בתן, ובלטיא רחצו בים בעירום מלא [נשים לחוד וגברים לחוד] ואף לא הרשו למי שרצה להיות לבוש בבגד ים; גם אם יש מציל וכה"ג מותר הדבר שהרי היא נמצאת במקום המיועד לנשים ואין לה לדאוג את דאגת המסתכלים כפי שלא מצאנו שאסור לאשה לכבס על יד הנהר אף שלעתים יעבור שם גבר, ועוד - המציל בים בודאי טרוד ביותר מכדי לתור אחר האיסור; כשהרב הורה לבי"ס בית יעקב לרחוץ בבגדי ים בבריכה שאין בה גבר: שנים לא שלחו את בנותיהם - האחד כי אשתו לא תסכים, והאחר כי הוא ידע שזה לא בסדר, וכשהרב הציע שישאלו את הגר"ק שליט"א השיב שהוא בטוח בעצמו ואין לו צורך לשאול. אסור להרהר באשה האסורה לו; פשוט שאיסור זה קיים בכל העריות, ולא בעריות בלבד אלא אף בחייבי לאוין אסור להרהר (עי' רמב"ם איסורי ביאה כ"א ג'); אפילו בפנויה אסור להרהר שמא יבוא לידי טומאה בלילה. אסור להביט ביופיה של אשת איש שמא יבוא להרהר בה, ואפילו בפנויה אין ראוי להביט ביופיה שנאמר ברית כרתי לעיני ומה אֶתְבוֹנֵן על בתולה; אמנם לבדוקה אם היא נאה בעיניו שישאנה מותר ואף ראוי לעשות כן. מותר לראות אפילו אשת איש אם אינו מתכוין כלל להכיר צורתה, במה דברים אמורים במקומות הגלויים שבה, אבל ראייה במקומות המכוסים אסורה אפילו בפנויה - דלעולם יש לחוש ככה"ג שיבוא לידי הרהור, כדמוכח מההיא דנשים העומדות על הכביסה (ב"ב דף נ"ז ע"ב); כל מקום שדרך הנשים הצנועות לכסותו נקרא מקום מכוסה ואסורה בו אפילו ראייה בעלמא; אמנם במקומות שדרך רוב הנשים לגלות את שערן וכיו"ב אע"פ שבדאי עושות שלא כדין - יש מקום לצדד להקל לענין ראייה בעלמא] - ומתבאר כאן שדוקא המגזימים בשמירת עיניהם גורמים לעצמם הרהורי עבירה, ואין מעשיהם מכוונים להלכה, וד"ל.

לכן הצגת הנושא רק במישור הטכני-הלכתי אינו הנידון העיקרי, כי הטעונוים ההלכתיים של המתנגדים יוצאים מתוך מחאת הלב אין לי עסק אלא עם שיקולים הלכתיים המאשרים או דוחים את המנהג שהונהג על פי חכמים. והדבר פשוט שאם ההתקלות בנשים עם פאה לא הייתה מכשילה באופן מיוחד, ההתייחסות אל הפאה הנכרית הייתה כמו אל כל שינוי אופנתי שאינו מעורר רעש רב. התייחסות זו עוררה רעש רב בזמן ובמקום שהיתה זו פרצה, ולפני שלשים שנה כלל לא עוררה רעש, עד שרכך שליט"א ור"א ליפשיץ הוציאו את השד מהבקבוק באמצעות שטיפת מח מסיבית, תוך עזרה נמרצת של הקנאים החרדיים שעבודת השם העיקרית שלהם היא לקטול את כל האחרים.

דת יהודית: כדי לקצר אתן דוגמא לבאר את כוונת דברי: ידוע שיש מצוה להיות עם תפילין כל היום. ואמר ר' יוחנן שלדידו חילול השם אם ילך ד' אמות ללא תפילין. האם שייך לומר בדורנו על גדול בישראל שאינו מניח תפילין כל היום שמחלל את השם ח"ו, ודאי שלא. שהרי יש סיבות ידועות שמונעות אותו. והאם נאמר שמשום כך אין יותר מצוה להניחם כל היום, ודאי שלא; כמו כן בעניני דת יהודית שאלו ההנהגות של בנות ישראל, ובמשך הדורות נוצר מצב שחלקן לא קויימו. ודאי שבמצב כזה אין תביעה ממונית של האשה על הבעל לממן את ההנהגות שלא נהוגות (רדיד וכד') ומאידך אין תביעה של הבעל על אשתו שאינה צנועה (לגבי גט וכד') משום שלא מקיימת את ההנהגות שלא נהגו לקיימן. אבל ודאי שיש מצוה לקיימן מתי שיתאפשר הדבר, שטעם המנהגים לא השתנה, ונהגו בהם גם בזמן שביהמ"ק היה קיים ולא רק שנמצאו בקרב הגויים. כוונתך ברורה לך ולא לי - הרי או שלא קראת או שלא הבנת או שלא הסכמת למה שכתבתי בהערה להגדיר דת יהודית כמוןך אלא בהגדרה שונה, ועל זה לא הערת מאומה, לדברי מבואר מהראשונים שחובת דת יהודית אינה החובה לשמור על פרטים מסויימים שאינם משתנים במשך ההסטוריה אלא החובה לנהוג

כמנהגי הנשים הצנועות שבכל דור כדי שבעלה לא יתבייש ממנה, וממילא אין לנו אפילו מעלה בלבישת צעיף העוטף את כל גופה או בכיסוי הפנים כפי שהיה נהוג במקומות שונים, ובמקום שהדבר נהוג - מותר לחבוש מטפחת ללא רדיד וכן מותר ללבוש פאה צנועה כמנהג הנשים הצנועות, וכלל לא פרכת את הסבר זה.

"בדורנו חוששים להזכיר שגדולי הדור באירופה בדור הקודם עודדו את השימוש בפאה, ואף ראו בה את סמל הצניעות" - גם אם בעבר התפשט המנהג בכמה מקומות בהסכמת גדולי הדור אי אפשר ללמוד מכך לדורנו. שאפשר שהדבר התקבל מחמת אילוץ הדור כדי לעמוד כנגד פורקי העול למיניהם וגזירת המלכות, ובמיוחד במקומות בו נשים החלו ללכת בגלוי שער, וגם נשות הגדולים, וכדי לתפוש את הרע במיעוטו. ומובן שיחשבו כסמל הצניעות כנגד גלויות הראש. ואין ההיתר של שעת הדחק יכול לקבוע מנהג שלא בשעת הדחק (כך פוסקים המתנגדים להיתר המכירה), ובדורנו אין חשש שאם לא תתיר ללבוש פאה נכרית ילכו בגילוי ראש. הבנות אלו שמורות לגדולי הדור שבסמכותם לתקן תקנות ולאסור איסורים ולעמוד בפרץ, ולא שמענו שום פסק כתוב משום פוסק אשכנזי מפורסם שיש לאסור חבישת פאות מכובדות, ומה שכתבתי שגדולי הדור עודדו את הפאה וראו בה את סמל הצניעות הרי כוונתי מבוארת שאם חבישת הפאה היתה איסור הרי שלא היו מעודדים לחובשה וגם לשיטתך הדבר היחיד שניתן להתווכח עליו הוא רק אם כעת מספיק שעת הדחק כדי להשתמש בהיתר הזה, וכן משמעות הויכוח על היתר המכירה; וכשאני לעצמי סבור אני שהאידנא שעת הדחק לא פחות מאז - שאילו הגילוי שהיה מקובל אז היה לעין ערוך פחות מהיום שהגילוי מציץ מרוב המודעות ומתשדירי הפרסומת שאנו חשופים אליהם אף ברחובנו השקט, וכה"ג רבות, המציאות היא שגבר נורמאלי מוקף בגירוים מכל עבריו, ואם אשתו לא תהיה יפה בעיניו - מה יהיה עליו, וגבר שמתפעל מתעמולת הקנאים וגורם לאשתו להתכער - גורם לה נזק נפשי בד"כ וגורם לעצמו נזק אדיר בחושבו שתופש הוא מלאכים, וחכמת רבני אשכנז היתה לתפוס את הרע במיעוטו, וכן הנהיג הרב משאש במרוקו מאותם טעמים, כך שהקנאים החרדיים גורמים קלוקל גדול יותר מתיקון; ולא אמנע מלהזכיר לך שוב שאת איסור ההרהור חז"ל לא מנסחים כאיסור עצמי אלא כפתח לבא לטומאה בלילה.

"ונשותיהם לבשו פאה בעידוד בעליהן": אין להביא ראייה ממנהגן של נשות הגדולים. שכנגד נסיון ריגשי כגון זה, שתראה שונה ופחותה בעיני חברותיה, גם לאשה חשובה קשה לעמוד, ודברי חז"ל "אין אשה מקנאה אלא בירך חבירתה", ו"דעתן של נשים קלות עליהן" ו"בת ששים כבת שש" מכוונות גם כלפי נשות הגדולים, כמו ברוריה אשתו של רבי מאיר (רש"י ע"ז יחוב) ואשתו של רב חסדא (מו"ק טוב), ואין כוונה לזלזל בכבודן ח"ו, אלא שזהו אופיין של כל הנשים לצורך עבודת השם היחודית שלהן וברור מדוע לא מיחו הגדולים בנשותיהן, ובמקום שהדבר נעשה מחמת אילוץ הדור אפילו עודדו אותן. וכמו שצוטטו דברי הרב משאש בטעם שבחר להתיר במקומו: "כדי להשוותן עם שאר נשים העושות באיסור שהלכו בגילוי שער, והצדקניות תעשינה פאה בהיתר ולא תהיינה בין הנשים ללעג" ובדורנו לא שייכת מציאות כזו בקרב ציבור שומרי המצוות. דברייך גובלים בחוסר הכרת המציאות, והפשוט והנכון יותר הוא שגדולי הדור אכן עודדו את השימוש בפאה ולא מחשבותיך כמחשבותיהם, וכי לפי דברייך לא היתה צריכה להיות לפחות קבוצת נשות גדולי הדור צדקנית שחבשו מטפחת? הרי חובשות המטפחת היום עומדות היטב בלחץ החברתי של הקהילה האשכנזית [וכמה פעמים ראיתי את האור שנדלק בעיניהם כשמעו שאינן מחויבות להניח בד על ראשן אלא מותר להן להתעטר בפאה - וכי כל נשות גדולי הדור היו פחותות מהן?].

"ברור שבחבישת פאה ניצלים מקללת הזוהר" - ההשתמשות בדברי זוהר כדי להתיר פאה נכרית הוא קטרוג על חובשות הפאה, שכמעט כולן לובשות כיסוי אחר בביתן, ואילו קללת הזוהר הקדוש אינה מחלקת בין גילוי שער בבית לחוץ לבית. אני לא אמרתי שאנו מחוייבים לנהוג כזוהר, ואדרבה כתבתי: "אינו מסתבר לומר שמרובות הנשים ששער ראשן כלל אינו מציץ מהכיסוי כדברי הזוהר, ואדרבה בענין זה לפאה יש יתרון בולט על המטפחת שהרי דרך המטפחת לזוז - ומעט משער ראשה החייב בכיסוי מתגלה לעתים (שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר שם, דת והלכה א'), וכן השיב הגר"ח קנייבסקי שליט"א שהפאה מכסה את השער באופן הכי טוב; הפאה אף טובה ממטפחת בהסתרת שער היוצא חוץ לקישוריה [שמותר מן הדין (אף לזוהר - מהר"ם אלשקר ל"ה) אך יש המחמירים בזה (מקור חיים ע"ה ב')] - אך כלפי חשש זה יש גם פאות קצרות שמעט מהשער היוצא חוץ למקומו מתגלה בצדיהן. ברור שבחבישת פאה ניצלים מקללת הזוהר (תשובה מאהבה א' מ"ח, יביע אומר ה' אה"ע ה') אפילו כאשר הפאה עשויה משערותיה - שהרי הפאה היא כיסוי שער גמור ומלא" ולא השתמשתי בפאה כדי להתיר אלא אמרתי שאם היינו צריכים לבחור בין פאה מותרת לבין מטפחת - הרי שלפאה יש יתרון בכך שמכסה את השער באופן מלא ובד"כ אינה גולשת, דלא כמטפחת הגורמת לנשים רבות לגלות מקצת שערותיהן.

"...הרי שלא גרעה הפאה ממקום גלוי...כפי שאין חוששים להרהור עבירה בשער הבתולות...": אין להשוות בין גדרי הצניעות שנדרשים מאשת איש מאשר מפנויה. שכשם שיצה"ר כלפי אשת איש הוא יותר מאשר כלפי פנויה כך יש דברים שאינם מעוררים את יצה"ר בפנויות אבל מכשילים באשת איש. וכפי שכתב רש"י (ברכות כ"ד.) שוק - באשת איש. דברי רש"י אינם מתפרשים כפי הבנתך לאפוקי מרווקה אלא כוונתו לאפוקי מכלפי ק"ש, ואמנם צדקת שגדרי איסור הרהור באשת איש חמורים יותר מברווקה, כמבואר בגמרא (ע"ז כ'). וְנִשְׁמְרָתָּ מִפֶּלַךְ דְּבָרָה רָעָה - שלא יסתכל אדם באשה נאה ואפילו פנויה, באשת איש ואפילו מכוערת... שלא ירהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה", ויש לבאר זאת בכמה אופנים: או שנאמר שלא חששו בה לפריצות דקילא

טפי שאינה באיסור אשת איש - כמבואר בפיה"מ (סנהדרין ז' ד) שאיוב החמיר על עצמו שלא להתבונן על בתולה רק מחשש שימשיך בזה גם לאחר שתנשא אך אין איסור מן הדין להתבונן בבתולה, ומה שאסרו להסתכל על פנויה יפה הוא רק מחשש שיבוא לטומאה בלילה, ואילו על אשת איש אסור להסתכל גם כשאינה יפה כי הרהור כלשהו אסור בה ולא רק מהחשש שעלול לבוא לטומאה, ונמצא שלטעם זה איסור ההסתכלות מחשש שעלול לבוא לטומאה שווה בפנויה יפה ובאשת איש, ובאשת איש נוסף איסור ההסתכלות גם באינה יפה כי כל הרהור בה אסור, ומאחר וגילויי שער פנויה מותר מוכרחים לומר שלא מחמת שעלול לבוא להרהור טומאה קאתינא עלה אלא רק מחמת תוספת החומרא שיש באשת איש, ומאחר והסקנו שאין התוספת שיש באשת איש מחמת היופי אלא כי כך גזרה חכמת הבורא ששער אשה עלול להביא להרהור כלשהו - תו אין לאסור בשער שאינו מחובר לגופה דלא גרע משאר בגד יפה שמתירים לה להתנאות בו ואין חוששים שיבואו לטומאה, אלא אם נניח שמראה השער הוא הגורם את סוג ההרהור המיוחד שאסור רק באשת איש ולא יופי השער, ומראה שער יש גם בשער תלוי או סינתטי - אך חידוש זה שמראה שער שאינו יפה אסור בגילויי באשת איש צריך ראייה [גם בתשובת חסד לאברהם שחידש את חידוש זה - עשה כן רק על פי כמה הנחות יסוד בהבנת הסוגיות, ובהחלט יש מה להשיב על הנחות אלו, הארנטיי בביאור דבריו בעמוד 121]. ועוד יתכן לומר שאין בשער של פנויה חשש הכשלה כי היצר באשת איש חמור טפי דאמר "ונשמרת... שלא יסתכל בפנויה נאה ולא באשת איש אפילו מכווערת" - ולדברים אלו שבאשת איש אסור להסתכל גם במכווערת כי יש בה יותר חשש שיבוא להרהור - יתכן שהטעם הוא משום שמים גנובים ימתקו, ולטעם זה לא חששו שיבואו להרהור בפנויה שאינה יפה מאחר ואין מצטרף הטעם של מים גנובים, ורק באשת איש שמצטרף טעם מים גנובים חששו להרהור [ובאשה יפה נוסף גם החשש שעלול לבוא לטומאה לאחר שיתכל עליה]; מאחר וגילויי שער פנויה מותר אף כשהיא יפה הרי שאין בגילויי שער משום מים גנובים ימתקו, וכן הוא כאשר אשת איש מגלה את ראשה בהיתר כגון בבית - אין צריכה לחוש שיהרהרו בה כי בגילויי זה אין משום מים גנובים (וכ"כ בשו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר א' או"ח ח'); ולכן יש לומר שאם אין ראייה שחז"ל אסרו לצאת בפאה הרי אין בזה טעם של מים גנובים כי גילויי זה מותר, ואינו דומה לאיסור לצאת בשער טבעי גלוי כי רק האיסור לגלותו יוצר מציאות של מים גנובים [אלא שלאיש אסור להסתכל עליה מ"מ]. עוד היה יתכן לומר שהתירו לה לייפות עצמה כדי שיקפצו עליה - אך בחידושי הוכחתי שלא זה הוא הטעם.

"מסתבר שהפאות הצנועות מיוצרות עבור הסובלות מנשירת שער...": המציאות לא כך היא, הפאות מיוצרות כמלבוש אופנתי גם עבור נשים צעירות (ובמשפחתי הוה עובדא) שמחפשות שינויים כדרךן של נשים. ומדוע שגוייה שסובלת מנשירת שער תבחר דווקא ב"פאה צנועה"? וכי נשירת השער מעוררת אותה להרהורי תשובה? התעלמת ממה שכתבתי "מסתבר שהפאות הצנועות" שהרי גוייה שפוייה שמחפשת שיסתכלו עליה הרי לא תחבוש פאה צנועה, ואשה חרדית צנועה שפוייה שמחפשת שלא יסתכלו עליה הרי תחבוש רק פאה צנועה, ולא באתי להגן על חבישת פאות פרוצות אלא על הפאות המכובדות המכבדות את האשה החובשת אותן, וממילא איני רואה מה השגת עלי.

"כפי שלא נאסר ללבוש חצאית בגזרה צרה המיוצרת במטרות פריצות לבת שהחצאית נראית עליה צנועה": ביגוד ניתן להתאים לפי גודל שיראה צנוע, אבל פאה מותאמת למבנה הפנים כפי כוונת מי שייצר אותה וכוונתה של זו שלובשת אותה. ואין חילוק במראה הפנים בין גוייה שלובשת פאה לאשה יהודיה. לא הבנתי מה רצונך, אדרבה - פאה שאינה מותאמת לגודל וגוון הפנים היא בולטת וממילא מושכת תשומת לב בדומה לאתיופית שמחמצנת את שערה - היפך הצניעות, וצניעות אינה נקבעת על פי דעת היצרן [כפי שלא נאסר לאשה להיות מטופלת אצל גניקולוג שפרוץ ביותר במחשבותיו] אלא על פי המציאות - אם פאה זו על אשה זו בולטת או לא.

"ובת המרגישה מסכנה כשרואה את אמה מוזנחת ולא מטופחת". כאשר גדרי הצניעות שווים בין כל הנשים אין תסכול ומרירות. כל הבעיה מתחילה כאשר חוגים מסויימים מתירים את רסן הצניעות ויוצרים קנאה, וגם כדי להשקיט את מצפונם מטיפים לאחרות לנהוג כמותם. חוגים אלו לא התירו את רסן הצניעות אלא שמרו על מנהג אמותיהן, ואדרבא - דוקא החוגים האחרים העיפו את המטפחות כשהגיעו לארץ, ולולא בתי החינוך המיוסדים על פי חכמתם של חכמי האשכנזים שידעו מה לקרב ומה לרחק - לא היה נשאר ליהדות המזרח כל זכר, ולא היו יכולים כעת לידות אבן לבאר שינקו ממנה, ולגופו של דבר - גם אילו לא היו חובשות מטפחות אלא כולן היו חובשות פאות לא היו תסכול ומרירות; בנוסף - ההזנחה היתה גורמת תסכול גם אם כולן היו חובשות מטפחות, אלא שקל יותר להגיע להזנחה דרך מטפחת מאשר דרך פאה.

"זהמנהג לחבוש פאה נוסד על ידי שומרות המצוות אשר רוצות לנהוג באופן מודרני אך על פי התורה" - אלו שמשנות את גדרי הצניעות משיקולים מודרניים נקראות פורצות גדר, ולא שייך לומר שרצו לנהוג על פי התורה אלא לפרוק עול תורה. טענות לניסוח זה בבקשה יש לומר לרב משאש לאחר מאה ועשרים שהוא אחראי לניסוח זה, והבאתי אותו מאחר ודבריו אמת, ומה נעשה לך בטעותך שמודרניות מוגדרת אצלך כפריצות, ואנחנו קבלנו שאין רע במודרניות כשאיננה זולה, אלא שלא צריך להיות הראשונים לאמץ אותה, שהרי משיכת תשומת לב היא פריצות ולא נוי הוא פריצות.

מקורות הסוגיא

128.....	תורת מנחם.....	120	תורת שבת.....	111	הזוהר.....
128.....	ישכיל עבדי.....	120	שנות חיים.....	111	הגאונים.....
129.....	אגרות משה.....	120	פני יצחק.....	111	רש"י.....
130.....	יביע אומר.....	120	חורב.....	111	רמב"ם.....
131.....	אוצר דינים לאשה ולבת.....	120	ר"ע הילדסהיימר.....	112	תוס' רי"ד.....
131.....	תבואות שמ"ש.....	120	חסד לאברהם.....	112	מאירי.....
132.....	שמ"ש ומגן.....	122	שו"ע הרב.....	112	תרומת הדשן.....
134.....	אז נדברו.....	122	מהר"ץ חיות.....	112	שלטי גבורים.....
134.....	אור לציון.....	123	הרי בשמים.....	113	מהר"ם אלשקר.....
135.....	שבט הלוי.....	123	מנחת שבת.....	114	רמ"א.....
135.....	אור ישראל.....	123	בית יצחק.....	114	מהר"ם פרובנצאלו.....
135.....	הליכות שלמה.....	124	תשורת ש"י.....	114	לבוש.....
135.....	דת והלכה.....	125	הגרי"פ פערלא.....	115	י"ב דרשות.....
136.....	הלכות הגר"א.....	125	משנה ברורה.....	115	באר שבע.....
136.....	דת והלכה.....	125	חקל יצחק.....	115	אפי זוטרי.....
138.....	מעיל קטן.....	126	הסבא קדישא.....	116	מגן אברהם.....
138.....	הגר"י קפאח.....	126	שלחן שלמה.....	116	מקור חיים.....
138.....	אוסרי לגפן.....	126	עצי ארזים.....	116	שבות יעקב.....
138.....	אור יצחק.....	126	סתרי ומגיני.....	116	שאלת יעב"ץ.....
139.....	דרכי החיים.....	127	מהרי"ל דיסקין.....	117	פני יהושע.....
139.....	חוט שני.....	127	כנסת הגדולה.....	117	עטרת זקנים.....
140.....	הגר"ח קנייבסקי.....	127	יד אהרן.....	117	פרי מגדים.....
140.....	בד"צ משמר התורה.....	127	כף החיים.....	117	תשובה מאהבה.....
140.....	הגר"ש אלישיב.....	127	שבת של מי.....	119	אליה רבה.....
		127	שרידי אש.....	119	ישועות יעקב.....
		128	שערי הלכה ומנהג.....	119	מגן גבורים.....

הזוהר (פרשת נשא דף קכ"ה): "א"ר חזקיה תונבא ליתי על ההוא בר נש דשבק לאנתתיה דתתחזי משערה דרישה לבר ודא הוא חד מאינון צניעותא דביתא, ואתתא דאפיקת משערא דרישה לבר לאתתקנא ביה גרים מסכנותא לכיתא וגרים לבנהא דלא יתחשבון בדרא וגרים מלה אחרא דשריא בכיתא מאן גרים דא ההוא שערא דאתחזי מרישה לבר, ומה בכיתא האי כ"ש בשוקא וכ"ש חציפותא אחרא ובגין כך אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך; אמר רבי יהודה שערא דרישא דאתתא דאתגלייא גרים שערא אחרא לאתגלייא ולאפגמא לה בגין כך בעיא אתתא דאפילו טסירי דביתא לא יחמון שערא חד מרישא כ"ש לבר; תא חזי כמה בדכורא שערא הוא חומרא דכלא הכי נמי לנוקבא; פוק חמי כמה פגימו גרים ההוא שערא דאתתא, גרים לעילא גרים לתתא גרים לבעלה דאתלטייא גרים מסכנותא גרים מלה אחרא בכיתא גרים דיסתלק חשיכותא מבנהא, רחמנא לישזבון מחציפו דלהון, ועל דא בעיא אתתא לאתכסייא בזיוותי דביתא ואי עבדת כן מה כתיב בניך כשתילי זיתים - מהו כשתילי זיתים, מה זית דא בין בסתווא בין בקייטא לא אתאבידו טרפוי ותדיר אשתכח ביה חשיבות יתיר על שאר אילנין כך בהא יסתלקון בחשיבו על שאר בני עלמא, ולא עוד אלא דבעלה מתברך בכלא בכרכאן דלעילא בכרכאן דלתתא בעותרא בבנין בבנין בנין, הדא הוא דכתיב הנה כי כן יבורך גבר ירא ה' וכתוב יברכך ה' מציון וראה ב טוב ירושלם כל ימי חיך וראה בנים לבניך שלום על ישראל" [תמצית: הזוהר מחמיר מאד בפגם הנגרר מגילוי שער האשה אפילו בביתה, וכ"ש חוץ לביתה, ושגרמת מכך מסכנות לביתה, והברכה באה למי שזהירה בכך. וכן כתבו הב"ח והחת"ם סופר, אולם באגרות משה שדא בה נרגא. מסתבר שאף לדעת הזוהר אין פגם כשמגלה שעה לצורך הנאת בעלה או לצורך רחצה וכדומה דלא גרע מגילוי כל גופה שמותר באופן זה; המהר"ם אלשקר כתב שאין כוונת הזוהר לשער שרגיל להיות גלוי. כתב בשו"ת אז נדברו (י"ב מ"א) שמאחר והזוהר מחמיר אף בגילוי שער בביתה - לכן אינו מוכרח שאיסור גילוי שער הוא מפני הצניעות, ולכן ברור שבפאה מקיימים את חומרת הזוהר].

המקורות מהראשונים

תשובת רב נטרונאי גאון (אופק תנ"ח) "פאה נכרית: שיער שמביאין מבחוץ ומקלעין אותו יפה יפה, ומניחין אותו בראשי כלות כל ימי חופתן".

רש"י (כתובות ט"ו:) "בהינומא וראשה פרוע - איצטייבליד"ה שערה על כתיפיה - כך היו נוהגין להוציא את הבתולות מבית אביהן לבית החתונה" [יתכן ללמוד מכאן שלבתולה מותר ללכת בשער פזור על כתיפיה, וממילא אין לאסור פאה המגיעה על כתיפיה].

רמב"ם (שבת י"ט ג') "לא תצא אשה...לא בפאה של שיער שמנחת על ראשה כדי שתראה בעלת שיער הרבה... שמא יפלו ותביאם בידה או תחלוץ ותראה לחברותיה" [מוכח שאין חשש ביום חול לצאת עמה לרה"ר]; (אישות י"ג י"א) "מקום שדרכן שלא תצא

אשה בשוק בכפה שעל ראשה בלבד עד שיהיה עליה רדיד החופה את כל גופה כמו טלית נותן לה בכלל הכסות רדיד... כדי שתצא בו" [כלומר - הנהגת כיסוי השער תלויה במנהג המקומות]; (אישות כ"ד י"ב) "ואיזו היא דת יהודית הוא מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל, ואלו הן הדברים שאם עשת אחד מהן עברה על דת יהודית: יוצאה לשוק או למבוי מפולש וראשה פרוע ואין עליה רדיד ככל הנשים, אע"פ ששערה מכוסה במטפחת, או שהיתה טווה בשוק וורד וכיוצא בו כנגד פניה על פדחתה או על לחיה כדרך שעושות הגויות הפרוצות, או שטווה בשוק ומראה זרועותיה לבני אדם, או שהיתה משחקת עם הבחורים" [חובת חבישת הרדיד נחשבת כדת יהודית, ומאחר ולעיל נתבאר שחובת הרדיד תלויה במנהג המקומות לכן יש להוכיח שהנהגת דת יהודית תלויה במנהג המקומות או שיש לחלק בין רדיד על כיסוי מלא - שתלוי במנהג המקומות, לבין רדיד על כיסוי שאינו מלא שהוא חובה (פרישה)].

תוס' רי"ד (שבת נ"ג:) "דהני דתני ולא תטבול טעם בא ליתן על מאי דאמר לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן לדילמא שלפא ומחויא ליכא למיחש שאין דרכה של אשה לגלות שערה משום פריצות, ואין הטעם אלא דילמא מיתרמי לה טבילה של מצוה כו' - מפני שאמרו חכמים בחול לא תטבול בהם עד שתרפה, וכיון דבחול לא תטבול בהן עד שתרפם בשבת לא תצא בהם דילמא מתרמי לה טבילה של מצוה ושריא להו ואתיא לאתוינהו ד' אמות בר"ה - פירוש שאחר שתתירם בשעת טבילה שוב אינה רשאית לקלע בהם שערה בשבת". (שבת ס"ד:) "בחוטי שער ליכא למיחש למישלף ואחוזיי דגנאי הוא לה לגלות שערה... וגם בפאה נכרית שהוא תכשיט יש לשאול מ"ש הני מכל התכשיטין שאסרו חכמים אף בחצר" [מוכח מדבריו שחוטי השער הנדונים הם רבים ואינם מכוסים, ובכך ניתן לומר שהם מסתירים את השער, ולכן לא חששו שתשלפם "שאיך דרכה של אשה לגלות שערה משום פריצות", וכ"כ בהמשך "דגנאי הוא לה לגלות שערה"; בקונטרס 'ותרגז הארץ דייק את הכתוב בסוף דבריו 'אינה רשאית לקלע בהם שערה' - דמייירי כשרק קושרת בהם את השער, כעין גומיה, וממילא בודאי מיירי שכל השער מכוסה תחת שבכה, וממילא פירש שכונת "שאיך דרכה של אשה לגלות שערה משום פריצות" - היא שכדי להסיר את הגומיה תאלץ להסיר את השבכה, ולכן לא חיישין שתעשה זאת; מ"מ תוס' רי"ד ההגדר את הפאה של חז"ל כתכשיט].

מאירי (שבת ס"ד:) "פאה נכרית כמו מגבעות ידבקו בה שער נאה והרבה ותשים אותם האשה על ראשה דרך עראי כדי שתתקשט בשער... וענין פאה נכרית היא קליעת שער עשויה משער חברתה אם מפני ששער שלה מועט אם מפני שהוא לבן" [מוכח שהפאה אינה עטופה לגמרי, שהרי אילו היתה עטופה - מה צריך כלל את הפאה כדי להסתיר את השער הלבן, והמחמירים מעמידים זאת בחצר - ששאר נשים גילו שערן, והאשה ששערה פגום חבשה פאה יפה מגולה אך ברה"ר כיסו אותה בשבכה].

תרומת הדשן (י, בערך בשנת ר' [1440]) "כובעים שהן קלועין מקש חשיבי כיסוי לראש להתפלל בהן... ונראה להביא ראייה... לגבי גילוי ראש דאשה... דמדאורייתא בקלתה על ראשה שריא, ו... ואע"ג דשמא יש חילוק בין גילוי הראש דהתם להכא דאמרין התם דבחצר האשה אינה צריכה שום כיסוי וגילוי הראש לענין ברכה קפידא אפילו בבית - י"ל דודאי איסור גילוי הראש דהתם איננו אלא משום פריצות דגברי והיכא דלא שכיחא רבים כגון בחצר אין קפידא, אבל איסור גילוי ראש דהכא משום קלות ראש כלפי שמיא דמדכר שם מקום ב"ה שלא באימה וכיראה ואין לחלק בין בית לרשות הרבים דמלא כל הארץ כבודו" [חובת כיסוי השער היא כדי למנוע פריצות; המחמירים בענין פאה למדו מדבריו שהיא מעין גזירת הכתוב שכל דבר שמרבה את יופיה הרי גורם לאותו נק שגילוי השער גורם ולכן אסרו לחבוש פאה מן התורה, ואמנם דבריהם אינם מסתברים שהרי לאחר שנהגו לכסות את שער הנשואות (אף של גויות) אז שער האשה היה כמקום מוסתר שנהגו להסתירו ואסור לגלותו כדי שלא לעורר פריצות, אולם שער שדרכו להיות גלוי אינו בכלל זה כגון שער הרווקות, שער היוצא מצמתן ופאה נכרית במקום שנהגים לגלותה; בספר כפתור ופרח הוכיח זאת מכך שהלבוש (אה"ע קט"ו ד) כתב את טעם תה"ד ואע"כ התיר חבישת פאה, וכן הוכיח מכך שלרוב הפוסקים ארוסה אינה חייבת בכיסוי שער]. (רמ"ב) "פריך תלמודא פרק המדיר הלכה בשוק וראשה פרוע דאורייתא היא דכתיב ופרע את ראש האשה כו', פרש"י אמאי קרית ליה דת יהודית דת משה היא, ויחוד אשת איש נמי דאורייתא כדאיתא פ' אין מעמידין, ואע"ג דרמב"ם כתב דאינו אלא מדברי קבלה הא איהו נמי כתב דפריעת ראש באשה אינו אלא זהירות מדרבנן כדמוכח מלשונו, ומסתמא ס"ל הא דפריך תלמודא דאורייתא ר"ל רמז דאורייתא יש לה" [לדעת רש"י חובת כיסוי השער היא מן התורה, ולרמב"ם אינה אלא זהירות מדרבנן שרמז דאורייתא יש לה].

שלטי גבורים (שבת כ"ט, לרב יהושע בועז, בעל העין משפט, נדפס בשנת רס"ט [1509]) "יראה מזה להביא ראייה וסמך לנשים היוצאות בכסוי שערות שלהן כשהן נשואות אבל במקום קליעת שערן נושאות שערות חברותיהן שקורין קרינאלו מההיא דשנינו שהאשה יוצאה בפאה נכרית בשבת, ופירשו כי פאה נכרית היא מגבעת ידבקו בו שער נאה והרבה ותשים אותו האשה על ראשה כדי שתתקשט בשער, והתם באשה נשואה מיירי מתניתין מדקאמר דהטעם משום שלא תתגנה על בעלה - הרי דבנשואה מיירי, והרי פאה נכרית הוי ממש כעין אלו הקרינאל, ומשמע להדיא שמתרות בנות ישראל להתקשט בהן דשער באשה ערוה דקאמר לא הוי אלא בשער הדבוק לבשרה ממש ונראה גם בשרה עם השיער אבל שיער המכסה שערה אין כאן משום שער באשה ערוה וגם לא משום פרוע ראש, ונראה דל"ש שערות דידה ל"ש שערות של חברתה כל עוד דעבידי לכסוי השער והן תלושות אע"פ דקישוט הוא לה כדי שתראה בעלת שער אין בכך כלום וש"ד; ואע"ג דאמרי' סוף פ"ק דערכין דפאה נכרית המחוברת לשער ממש דהוי כגופה ממש - מ"מ לא נאסר בשביל כך לצאת בה ולהתקשט בה דהא על כרחך אותן הצדקניות דקאמר התם היו מתקשטות בפאות ההם, ובנשואות מיירי התם דקאמר תנו שערי לבתי, ואין לומר שהיו משימות צעיף או מידי על הפאות נכרית דא"כ מאי אהני ההוא קשוט הרי כל עצמו של אותו קשוט לא הוי אלא בשביל שתראה בעלת

תוס' ר"ד

מאירי

תרומת הדשן

שלטי גבורים

שער, אלא פשיטא דמיירי שהולכות בשערות מגולות, ולכשתעייץ סוף פ"ק דערכין ופרק מי שמתו בדברי רש"י שם ובדברי הרא"ש תמצא דאין איסור בשער אשה משום ערוה אלא במחובר לבשרה וגם שהבשר נראה עם השיער כדאוקימנא"; וכ"כ הוא עצמו בעין משפט (מיר כ"ח): "נ"ל היתר מכאן לשערות שנשים נשואות נותנות בראשיהן" [תמצית: שלטי הגבורים למד ממנה התלמוד לחבוש פאה להתיר לנשים לכסות את שערן באמצעות שער תלוש ולצאת בו כי הניח שהפאה המזכרת בתלמוד היתה גלויה שהרי עשויה לקישוט ושמדובר בנשואה שהרי חששו שתתגנה על בעלה, והסביר שרק השער המחובר לבשרה הוא הנחשב ערוה ויש בו איסור פרועת ראש, והתיר גם פאה משער תלוש שלה שעשויה לקישוט כאשר עשוי לכיסוי השער, ואין ללמוד לאסור לצאת בפאה ממה שהיא נחשבת כגופה לגבי איסור הנאה ממת. החולקים עליו הקשו: א' - ניתן להעמיד את הסוגיות בחצר שמתרת בגילוי שער אך ברה"ר הפאה היתה מכוסה ואז מובן מדוע חששו שתיסיר את הפאה (המתירים דחו: מיירי בארוסות המתרות בגילוי, חבשו גם כובע בד קטן תחת הפאה, גזרו גם על הנשים שחבשו פאה גלויה אף שאין חשש שתיסירה אך חשש השליפה הוא רק בנשים שפאתן מכוסה, השתנו הרגלי השליפה מתקופתן שגילו שערן בחצר על המורגל אצלנו שמכוסות אף בביתן וממילא מתביישות ביותר, לשון שלטי הגבורים מדויקת שדן דוקא בפאות שמכוסות רק מקצת הראש שגם אם תשלפנה הרי שרוב שיערה ישאר מכוסה, לא חששו שתשלוף כשמתגנה מחמת עצם הגילוי אך יתכן שעלולה לשלוף כשאינה מתגנה מהגילוי עצמו); ב' - מה ההכרח משבת שמייירי אף ברה"ר (המתירין דחו: ההוכחה היא מתוך הטעם שהתירו לה להתנאות בקישוט זה אף שמצויים עוד אנשים בחצר כדי שלא תתגנה בעיניו, ומה שלא התירו לצאת בפאה לרה"ר בשבת הוא מחמת שאינה מצויה שם עמו כל כך אך בחול שאין חשש חילול שבת - לא אסרו לה להתנאות בפאה כשיצאת עמו; עוד הסבר: מאחר וגם בחצר יש איסור דת יהודית [ס"ל למג"ג שהבלי מודה לירושלמי לענין איסור] ובכל זאת פאה מותרת ש"מ שיש חילוק בין פאה לשער - וא"כ יהיה מותר לחבוש פאה אף ברה"ר; עוד הסבר: אם הפאה היתה אסורה ברה"ר מטעם פרועת ראש מדוע הוצרכו לטעם שלא תתגנה כדי להתירה בחצר הרי א"צ לחוש שתצא בה לרה"ר כשאינה רגילה בזה בחול); ג' - מה ההכרח מנייר הרי לא יתכן שר"מ התכוין שהבעל ירצה ששער אשתו הנזירה יתגלה ברה"ר (המתירין דחו: מאחר ואינו מסתבר שהבעל הקפיד רק שתהיה גלויה שער בבית אך בחצר תהיה קרחת ותתבייש לעיני חברותיה - הרי שמייירי שחובשת פאה בחצר אך שאר נשים שערן גלוי, וא"כ אין לנקוט כירושלמי שגילוי שער אסור בחצר - וממילא בטלה האוקימתא ששלטי הגבורים מיירי רק בחצר כי חשש לירושלמי); ד' - מה ההכרח מערכין (המתירין הסבירו: שלשית שלטי הגבורים הרי כשחובשת פאה - היא מגולה, ומאחר והמשנה מיירי בהרוגי ב"ד - א"כ מיירי שיוצאת בפאה למקום ההריגה שבדאי אינו בחצר); ה' - לא יתכן שתהא נראית באופן שיחשדו בה בפריעת ראש (המתירין דחו: אין חשש שיחשדו בה במקום שכל הנשים נהגו כן כי איך אפשר שכולן תעבורנה על דת משה ויהודית); ו' - חובת הרדיד מחייבת כיסוי על הפאה (המתירין דחו: שחובת הרדיד תלויה במנהג המקומות).

מהר"ם אלשקר (ל"ה, נדפס בשנת ש"ד [1554]) שאלת ממני הידיד אם יש לחוש לאלו הנשים שנהגו לגלות שערן מחוץ לצמתן להתנאות בו... אין בית מיחוש לאותו שער כלל כיון שנהגו לגלותו ואפילו לק"ש, וההיא דשער באשה ערוה לא מיירי אלא בשער שדרך האשה לכסותו דומיא דטפח... לא צריכא לאשתו ולק"ש פירוש דאם טפח מגולה בה לא יקרא ק"ש כנגדה... ואיכא מאן דמפרש דכל הני נמי לענין ק"ש אמרינן להו... ואיכא מאן דמפרש דלא איירי לענין ק"ש אלא טפח דוקא... והני אחריני אסרו להו לגבי אשת איש... אבל רש"י ז"ל אף על גב דקא מוקים להו באשת איש כתב דהוא הדין נמי באשתו לק"ש דדבר ערוה באשת איש אסור באשתו לק"ש, והרי"ף ז"ל השמיט כל זה מענין ק"ש... דאפשר דמשום דאמרינן לעיל עגבות אין בהם משום ערוה סבור הרב ז"ל דכ"ש טפח ושוק ושער וקול... אשתכח השתא דלדברי כולם אין באותו שער שום חשש איסור כלל דמאן דמוקים להו באשת איש אנן לאו באשת איש עסקינן, ומאן דמוקים לה באשתו לא נאסר אלא לק"ש ודבר שדרכו להיות מכוסה דמקפיד עליה ואתי לידי הרהור - אבל דבר שדרכו להיות מגולה דלבו גס ביה מותר ואפילו לק"ש... וכן הסכים בעל המרדכי והרא"ש ז"ל והכל כפי המנהגות והמקומות... אבל פניה ידיה ורגליה ושערה מחוץ לצמתה שאינו מתכסה אין חוששין להם מפני שהוא רגיל בהן... התיירוהו בפירוש ואפילו לק"ש והעידו שנהגו לגלותו ובודאי כי כן היו נוהגות בנות ישראל בימי חכמי המשנה והתלמוד ז"ל ואפשר דאפילו בעודן על אדמתן בזמן שבת המקדש קיים... וזה המנהג בעצמו הוא מנהג הנשים היום שהאשה קולעת כל שערה ומשיירת שער הצדעים יורד על פניה... וכל מה שתמצא בספר הזוהר מקפיד על גלוי שער האשה אפשר דבשער שדרכה לכסותו משתעי דבגמרא סתמא נמי קאמר ואמרינן דלא איתמר אלא במה שדרכה לכסות ולק"ש, ואם יש דבר אחר אנן אתלמודא ואמנהגא סמכינן - ובואו ונצווה על אלו האוסרים אותו שער לאשה בתוך ביתה מההיא דשער באשה ערוה בבלי דעת באי זה שער אמרו ולמאי הילכתא איתמרא בגמרא ואלא מעתה לפי דרכם שער גבות עיניה נמי היה להם לאסור דשער קרייה רחמנא... ואי לא איירו אלא באשת איש ובמסתכל ומתכוין ליהנות אטו באשת איש וברשיעי עסקינן... אלא שדברי אלו בטלין הם דלית בהו מששא כלל... דכיון שנהגו לגלותו מימי עולם ומשנים קדמוניות ברוב תפוצות הגולה שתחת יד ישמעאל ואין בידו למחות איך עלה בלבו לאוסרו, ואף אם היה אסור דאפילו באיסורא דאורייתא אמרינן הנח להם לישראל מוטב שיהו שוגגין ואל יהו מזידין... והשתא אם בדאורייתא ובדרכנן אמרינן הנח להם כל שכן בדבר המותר שנהגו בו היתר שכל המוכיחין בזה לא בדעת ידבר ונמצא מכשילין ח"ו ועתיד ליתן את הדין... ואלמלא דמסתפינא הוה אמינא דאפילו אותן הנשים שבאו מגורשות מארצות הערלים שהיו נוהגות לכסותו כשהיו שם אין להזהירן שלא לגלותו כיון שקבעו דירתן בכאן... וגדולה מזאת כתב הרא"ש ז"ל בפסקיו דאפילו שהולך ממקום שמחמירין למקום שמקילין ואפילו דעתו לחזור יש לו לנהוג כקולי המקום שהלך לשם ואל יחמיר כמנהג מקומו מפני המחלוקת בדבר שיש בו שנוי מנהג ע"כ, וכל שכן באלו הנשים דליכא למימר בהו דעתן לשוב לארצם... וכל שכן דאפילו בארצן לא היו מכסות אותו משום איסור אלא שלא היה מנהג ארצן לגלותו דאפילו רוב הגויות לא היו נוהגות לגלותו, הלכך אפילו לאותן שהיו נוהגות לכסותו בארצן ראוי להניחן

לנהוג כמנהג הארץ אשר גרו בה [שלא לכסותו], ומעשה אמותן הקדושות בידיהן [שלא לכסותו] כמו שהוכחנו מההיא דפרק חזקת הבתים דלעיל, ובכמה וכמה דברים הקילו רבותינו ז"ל כדי שלא תתגנה האשה על בעלה [תמצית]: אין חשש בגילוי השער שנהגו לגלותו מחוץ לצמתן להתנאות בו אף לק"ש, כי דבר שדרכו להיות מגולה אינו ערוה מאחר ולבו גס בו אפילו לק"ש, והכל כפי המנהגים והמקומות, וכן נהגו בנות ישראל בימי חכמי המשנה לגלות שער זה, והמוכיח בדבר המותר שנהגו בו היתר לא בדעת ידבר ונמצא מכשילן ח"ו ועתיד ליתן את הדין, וגילוי זה מותר אף לנשים שבאו ממדינות שנהגו לכסותו וקבעו כאן דירתן, ובכמה דברים הקילו רבותינו ז"ל כדי שלא תתגנה על בעלה. בצמח צדק (אה"ע קל"ט, ברכות פרק ג' ד"ה ע"א) חלק על המהר"ם אלשקר: הכנה"ג (אה"ע כ"א ז', הובא בשו"ת מים רבים [אה"ע ל"ז]) כתב שמעולם לא ראה מנהג הוצאת השערות ואף רעה עליו שימת משי שחור בפדחת מפני הטועים שאלו שערותיה, ויסוד המהר"ם אלשקר מבוסס על דקדוק חלוש מלשון הרשב"א והרי מפורש ברש"י (שבת ס"י) ששער היוצא חוץ לקשורה מוסתר תחת השבכה לצניעות כי שער באשה ערוה, ואין לדחות שמדובר שם במקום שנהגו שלא לגלות כלל את השערות כי אז לא היו מתבטאים שהשער הוא ערוה, ותדע דא"כ מדוע צווה ישעיה הנביא - הרי כך נהגו, וגם ראיית המהר"ם אלשקר מהרשב"א אינה כי רק לגבי בעלה שער שחור לצמתה נחשב כפניה וידיה ומותר לקרות ק"ש אף ברוחה כי אינו טרוד כלל אך לגבי מי שאינו בעלה השער נחשב ערוה ואסור להסתכל כלל, לכן אסורה לגלות קצת שער. לענ"ד אין הכרח לדחיית הצמח צדק שהרי יתכן שבזמן הגמרא כולן נהגו שלא להוציא מקצת שערותיה, אך במקום שנהגו בכך אין בזה הרהור כי מורגלים בכך וממילא אינו ערוה לא כלפי בעלה ולא כלפי אחרים כי לאחרים נוסף רק איסור בראיית מקום שדרכו להיות מכוסה או בהסתכלות לשם הנאה אף ממקומות הגלויים - ולא בראייה לפי תומו של מה שרגיל להתגלות, והנביא צווה מאחר ובזמנו לא היה זה מנהג הצניעות אלא מנהג הפרוצות כדי למשוך את תשומת לב הגברים].

המקורות מהאחרונים והפוסקים

רמ"א (ע"ה ב') "שער של אשה שדרכה לכסותו אסור לקרות כנגדו... אבל בתולות שדרכן לילך פרועות הראש מותר, הגה: וה"ה השערות של נשים שרגילין לצאת מחוץ לצמתן, וכ"ש שער נכרית אפילו דרכה לכסות", וכ"כ בדרכי משה (ש"ג ו) "מותר לאשה נשואה לגלות פאה נכרית שלה לא שנא אם היא עשויה משערותיה או משער חברתה דאין שער באשה ערוה אלא דוקא שערותיה המדובקים בבשרה אבל לא בתלושין עשויות לכסות שערותיה האחרות אע"ג דעבדה לקישוט שתהא נראית בעלת שער", וכ"כ בדרכי משה (ע"ה ג') "שערות תלושות שלובשות נשים שתהיה נראית בעלת שער אינן ערוה" [בספר דת משה וישראל דייק בדבריו דיוקים שכל כוונתו להתיר לגבי ק"ש ושאיין בפאה משום חומרת קמחית ושהיתר הפאה אינו אמור בפאה גלויה ברה"ר כדעת החקל יצחק ודלא כחבל אחרונים שלמדו שהרמ"א התיר חבישת הפאה ברה"ר כשלטי הגבורים, ובהשגות על הספר דת משה וישראל דחיתי ראיותיו].

רמ"א

מהר"ם פרובנצאלו (א' צ', הש"ל [1570]) על אשה שגלחה את ראשה קודם שתכנס לחופה ועשתה משערותיה מה שקוראים בלע"ז קרינאל"י [פאה] - אם יכולה לתת אותו על מצחה אחר שנשאת אם לאו, מי אמרינן כיון ששערות הן - ראשה פרוע מקרי ואזהרה לבנות ישראל שלא תצאנה בפריעת הראש כבכתובות פרק המדיר, או דילמא כיון שמכסה ראשה אין בכך כלום ושרי משום דלא שייך ביה טעמא דנוולא [כלומר - פריעת ראש האסורה היא כשהיא מתנוולת בזה, וממילא חבישת פאה העשויה משערותיה איננה נחשבת פריעת ראש דאינה מתנוולת, ולכן מותרת], דהא מהאי טעמא אסור כיון דמקרא דופרע את ראש האשה גמרינן ליה - וההוא כדי לנוולה כדמוכח מלישנא קמא דרש"י [מדעבדין לה הכי לנוולה מדה כנגד מדה כמו שעשתה להתנאות על בוועלה - מכלל דאסור] ור"ן שם וממ"ש במדרש במדבר רבה פ"ט היתה מכוסה לבנים מכסה שחורים וכו' כדי לנוולה - כשם שלא חסה על כבוד המקום כך אין חסין על כבודה; גם אי טעמא משום צניעותא כדמוכח מלישנא בתרא דרש"י ור"ן שם - מאי פריצותא איכא הכא. תשובה: הקרינאל"י כולם הנעשים משער אשה אין דעתי נוחה מהם מפני שאם אינם ערוה ממש כאמרם שער באשה ערוה - הרי הן דומים לה ויש להתרחק מן הכעור ומן הדומה לו, אלא שנהגו אותן הנשים השאננות מקרוב באו לא שערום אמותיהם, וקשה לשנות המנהג; אבל איני רואה הבדל באותן השערות אחר שנתלשו בין שלה לשל זולתה דתלוש ולבסוף חברו הוי תלוש ולא מקרי שער ראשה, ואע"פ שלענין שחיטה אסורו לכתחילה - לאו משום דהוי כמחובר דא"כ אפילו דיעבד נמי אלא גזרה אטו מחובר מעיקרו, ולא גזרו כן בקרינאל"י לפי המנהג שא"כ כבר היו כולן אסורים לכתחילה כדרך שאסרו שם בשחיטה כל מחובר אחר תלישתו אפילו נעץ סכין וכיוצא בו; כלל העולה שהדין בכלן שווה אצלי [תמצית: שאלה: אם חבישת פאה העשויה משערותיה נחשבת פריעת ראש כי עשויה משערות או שנחשבת ככיסוי המותר כי אינה מתנוולת בה [כלומר - פריעת ראש האסורה היא כשמתנוולת, ומשמע שהבין שהטעם שצריכה כסוי הוא כדי שלא תתנוול], וגם אם טעם הכיסוי משום צניעות - הרי אין פריצות בפאה העשויה משערותיה; תשובה: אין דעתי נוחה מפאות העשויות משערות דאף שאינם ערוה כי רק שער באשה ערוה - אולם הם דומים לה ויש להתרחק מן הכיעור, אלא שהנשים מקרוב באו נהגו לחובשה, וקשה לשנות המנהג, ואין הבדל בין עשויה משערותיה לעשויה משערות אשה אחרת דתלוש שחיברו הוא תלוש ואינו שער ראשה, ולא גזרו אטו שער המחובר מעיקרו].

מהר"ם פרובנצאלו

לבוש (או"ח ע"ה ב', נדפס בערך בשנת ש"נ [1590]) "שער של אשה שדרכה לכסותה אסור לקרות כנגדה אפילו באשתו, אבל בתולות שדרכן ללכת פרועת הראש - מותר, וה"ה שערות של נשים שדרכן להיות מגולין כגון שערות הרגילות לצאת חוץ לצמתן - מותר, וכ"ש פאה נכרית שאינה שלה אפילו דרכה לכסותו - מותר"; (אה"ע קט"ו א') "לא מפסידין כתובה אלא היכא דעבדה חציפות בבעלה או שיש חשד זנות"; (או"ח קט"ו ד) "איזו היא מנהג הצניעות... ואם עברה... היוצאת לשוק או למבוי

לבוש

מפולש או בחצר שרבים בוקעים בו וראשה פרוע... והוא שרגילה בכך... או שהיתה תובעת בתשמיש בקול רם מבעלה עד ששכנותיה שומעות אותה מדברת על עסקי תשמיש, שכל אלו דברי פריצות הן והבעל בוש ממנה" [בפשטות הלבוש התיר חבישת פאה ולא חלק על הד"מ, וכוונתו "שאינה שלה" היא רק להגדיר מה היא פאה ולא התכוון לאסור פאה משערות שלה, וכן הבינו בפמ"ג ובהגהות הגרי"ב, אמנם העט"ז הבין שכוונתו לאסור פאה משערות שלה, ובספר דת משה וישראל הבין מכך לאסור את כל הפאות שמותאמות לאשה דהו כאילו היו משער שלה; בספר כפתור ופרח הוכיח מכך שהלבוש הביא את טעם תה"ד שכיסוי הראש משום פריצות ואעפ"כ התיר חבישת פאה - ש"מ שאין הנדונים קשורים].

י"ב דרשות (הדרוש הראשון, המהר"י מינץ (כך שם משפחת אמו, ושם משפחתו היה 'קצנלנבוגר'), נדפס בשנת ש"נ"ד [1594]) "והנשים שאין מדרכן ללמוד תורה, כמו שאמרו כל המלמד את בתו תורה וכו' - הזהיר שישמעו לקול החכמים כי נשים דעתן קלה ונוטים להקל בדברים רבים, על כן הזהיר אותם שישמעו לקול מורים אף אם יורו להם לפעמים במה שלא ייטב בעיניהן, כאילו תאמר על דרך משל שלא יגלו שער ראשם ושלא יתקשטו בפאה נכרית כי שער באשה ערוה ולמראה עין יראה כאילו הוא שער שלהם, ואבותינו ואבות אבותינו הקדושים בכל קהילות אשכנזים מחו בדורותיהם שלא ישאו על ראשם אפילו הבינדי מְמָשִׁי שהגוון שלו דומה לשער, הלא יראו מעלתכם כי במקום שנוהגים נשי האומות לכסות שער ראשם - והאחיות נזהרות כמו כן מלהתקשט בפאה נכרית; וכבר הרחבתי הדבור בפסק ארוך שעשיתי בנדון זה ונתווכחתי בו עם המתירים להתקשט בפאה נכרית, ואין כאן מקומו, ולא השעה מוכנת לכך, זה וכיו"ב נכלל בכלל ישמעו, ולקחתי גלוי שער וקשוט פאה נכרית למשל - כי בנות עירי נכשלות בזה מאד".

באר שבע (י"ח) "מצאתי כתוב בכתיבת יד הרב המובהק מהר"ר יהודה ז"ל קצנלנבוגין (המהר"י מינץ) שכתב עליו [על שלטי גבורים] לא זה הדרך ולא זו העיר שהנחילו לנו אבותינו חכמי המשנה והגמרא והמפרשים והפוסקים ז"ל מפני שהדבר פשוט הרבה יותר מביעתא בכותחא דמה ששנו היתר להתקשט ולצאת בפאה נכרית בכלי גמרא מיירי דוקא בפאה נכרית מכוסה תחת השבכה ועל ראשה רדיד כמו השערות הדבוקות לבשרה ממש כי לא היו רגילות בפאה נכרית אלא דוקא הנשים שהיה שערן מועט וכדי שלא ירגישו בעליהן במעוט שערן שהוא ניוול לנשים היו רגילות לקשור בשערן פאה נכרית כדי שתראה בעלת שער הרבה, אבל הנשים שהיה שערן הרבה לא היו רגילות בה כלל... דכשם דשיער עצמה הדבוק לבשרה ממש מכוסה תחת השבכה ועל ראשה רדיד כך פאה נכרית זו הקשורה בשיער עצמה היתה מכוסה עמהן תחת השבכה ועל ראשה רדיד... נראה מדבריו שהבין מה שאמרו בשביל שתראה בעלת שער ר"ל שהשערות של פאה נכרית יהיו נראות לחוש עין הרואה להטעות אותו להחזיק הפאה נכרית לשיער עצמה הדבוק לבשרה ממש רחמנא ליצלן מהאי דעתא כי איך יעלה על הדעת שיהיה מותר להראות עצמה כעוברת על דת משה דהא לצאת בשיער עצמה מגולה אסור מן התורה... והלא הרבה דברים אסרו חכמים לנשים מפני מראית העין, ועוד דהא כתב הרמב"ם ואיזו היא דת יהודית... יוצאה לשוק... וראשה פרוע ואין עליה רדיד ככל הנשים אע"פ ששערה מכוסה במטפחת... היאך יעלה על הדעת שיהא מותר לצאת בפאה נכרית מגולה לחוד טפי ממטפחת דעביד ביחוד לכסוי השער וגם הוא מכסה לגמרי השערות... ואולי חשב החכם הנזכר שהיו רגילות בפאה נכרית כל הנשים הגם ששערן היה הרבה כדי להוסיף קשוט כמו כובע של שער... ולא כדפרש"י... ומה שהביאו לטעות ושבוש זה הוא הפירושו... הוא סבר דהאי מגבעת תשים אותו האשה מגולה על ראשה כדי להוסיף קשוט כמו כובע של שיער... וזה ודאי לא עלה ולא יעלה על דעת שום בר אוריין דא"כ מאי קמבעיא ליה... לענין עיר הנדחת פאה נכרית של צדקניות מהו אי כגופה היא וניצול או כמלבושה היא ונשרף פשיטא כמלבושה היא... וא"כ על כרחך צריך לומר שהיא מכוסה כמו שער עצמה... ואפילו אי הוה יהבינן ליה להחכם הנזכר טעותיה דמה ששנו היתר להתקשט ולצאת בפאה נכרית בכל הני מקומות הנזכרים מיירי בפאה נכרית מגולה לגמרי אפ"ה אינו יכול להביא ראיה ואפילו זכר לדבר ליכא להתיר לנשים נשואות לצאת בפאה נכרית מגולה בשוק או בחצר דבקעי ביה רבים... מפני שאפשר לפרש דמה ששנו היתר להתקשט ולצאת בפאה נכרית מיירי דוקא בחצר שאין הרבים בוקעין בו וא"כ בחנם טרח כל הטורח הזה החכם הנזכר דהא אפילו בשערות ראשה ממש מגולות מותר לה לילך בחצר שאין הרבים בוקעין בו ואינו אסור אפילו משום דת יהודית דהיינו מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל... ואפילו אי הוה יהבינן ליה להחכם הנזכר כל טעותיה דמייירי בפאה נכרית מגולה ואפילו בחצר דבקעי ביה רבים אפ"ה אינו יכול להביא ראיה ולא אפילו זכר לדבר מהמשנה דשבת שבנה עליה עיקר יסודו מפני שיש לפרש האי יוצאה אשה בכבול ובפאה נכרית בחצר דקאמר היינו משום לתא דשבת אין כאן איסור אבל לעולם אסור דת משה ויהודית במקומו עומד... על כן אומר אני לא תאבה לו ולא תשמע אליו כלל ועקר בכל מה שכתב" [תמצית: לא יתכן שיהיה לאשה להראות כאילו מגלה שערה ועוברת על דת משה, וגם לא יתכן שפאה (שלהבנתו היא שערות מחוברות לשערה כרש"י) עדיפה על מטפחת העשויה לכיסוי השער ואעפ"כ זוקקת רדיד, ולכן י"ל שהיתר הפאה אמור רק בפאה מכוסה או רק בחצר או שכלל אין היתר והגמרא עוסקת רק בדיני שבת. המג"א כתב שדבריו דחויים, ובמגן גבורים הסבירו את הדחיות וגם אמרו שהמהר"י מינץ גדר פירצה, אולם אחרונים רבים חזקו את דברי המהר"י מינץ ונקטו כמותו].

אפי זוטרי (אה"ע כ"א ט"ו-י"א, תקנ"ז [1797], איטליה) (ט"ו) הנה הר"ב החבי"ב [בעל כנסת הגדולה] באות ה' הביא לשון שלטי הגיבורים שכתב דדוקא שיער המחובר לגופה אסור - שע"י גילוי שיערה מתגלה בשרה והוי ליה מקומות המכוסים שבגופה, אבל שערות התלושים בפאה נכרית אפילו תהיה עשויה משערותיה - שרי, ואע"ג דקישוט הוא לה - הוי לה כשאר תכשיטין.

אלא שהרב באר שבע כתב בשם גדול אחד שמיחה על קדקוד סברא זו והעלה לאיסור ע"ש, וכבר נתפשט המנהג בכל איטליה כדברי שלטי הגבורים... ולפי האמת ודאי דדבר מגונה הוא ללכת אחת בתולות ואחת נשואות [באותו אופן] אף כי שער נכרית הן [הנשואות] מניחות, אכן מפני הרואים היה להן [לנשואות] לכל הפחות לכסות מקצת ראשן לשים על הפאה נכרית איזה מין צעיף או כיצא למען תהיה הפרש בין בתולות לנשואות, ואילו איישר חילי אבטליניה למנהג הרע הזה, וכ"ש מה ששמעתי אומרים דיש מנהג רע ומר באיזה מקומות מערי איטליה דלמעלה מן הפאה נכרית מושיבות מקצת משער ראשן ממש המחובר לגופן למען תראה שהכל הוא ריבוי שערותיה ממש למען לא תהיה הפרש בין בתולה לנשואה, ובודאי שראוי למורים שבאותן הקהלות להודיע שיעור האיסור ברבים, ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה פריצות כזו כי מה בינן לבנות גויי נכר הארץ; (י) נראה דבחצר דליכא משום פריעת ראש, היינו דוקא לגבי מאי דתנן התם שאלו יוצאות בלא כתובה - העוברת על דת משה ויהודית, ומפרש איזוהי דת יהודית יוצאה וראשה פרוע, ע"ז הוא דמפרשי רבנן בכדי שתקרא פריעת ראש לצאת בלי כתובה אינה אלא בשוק או במבוי המפולש, אבל לגבי האיסור ליכא מאן דפליג דאפילו בתוך ביתה בפני רבים אסור, ועי' בספרי המוסר כמה החמירו על ענין זה - עי' בזה"ק העונש הגורמת לבעלה שאינו מוחה בידה; (י"א) והוי יודע דכל זאת דוקא בפנויה גמורה, אבל ארוסה כבר כתב הרב חוות יאיר שצריכה לכסות ראשה, דאע"ג דאפילו שבזמן רבותינו חכמי המשנה היו נוהגות כארוסות ללכת פרועי ראש - היינו מפני שבימיהם היו הקידושין זמן רב לפני הנישואין, משא"כ בזמננו זה דאין בין קידושין לנישואין כלום, כשנתקדשה ראוי שתתנהג כמנהג הנשים ולהתכסות בצעיף, ושכן פסק מהר"י הלוי אחיו של הט"ז והסכימו כמה גדולים עמו, אבל הרב שבות יעקב והרב משאת משה פסקו דכל שהיא בתולה אפילו נתקדשה לית לן בה, וכבר נהגו בכל תפוצות ישראל שאם נתקדשה קודם הנישואין איזה זמן מאיזה טעם - שתכף מכסות ראשן כאשת איש... בכל כה"ג פוק חזי מאי עמא דבר, ולא ראינו שכפו לפנויות המזנות לכסות ראשן ולבתולות הארוסות אדרבה מכסות כאשת איש".

מגן אברהם (ע"ה ה') "וכ"ש שער נכרית... וכ"כ בש"ג דמותר לכתחלה כדאיתא במשנה פ"ו דשבת יוצאה אשה בחוטי שער... דלא כב"ש שחולק עליו והאריך בסוף ספרו בדברים דחיים" [בספר דת משה וישראל פירש שהתיר רק לגבי ק"ש ושאין בפאה משום חומרת קמחית ופשוט שהיתר הפאה אינו אמור בפאה גלויה ברה"ר, ובהשגות על הספר דת משה וישראל דחיתו ראיותיו, ופשוט שהפמ"ג למד שהמג"א התיר ברה"ר].

מקור חיים (לבעל החוות יאיר ע"ה ב') מביא שמקור הרמ"א הוא בשלטי הגבורים ושמפורש שם שמותר גם בשער שלה כשנתלש, ומה שהרמ"א כתב שאפילו כשדרכה להתכסות לא מפורש בשלטי הגבורים, ושגם בספר מוסף הערוך מביא ירושלמי שהפאה מותרת אך המהר"י מינץ אוסר להתקשט בפאה ואפילו בכגדי משי הדומים לשער [בספר דת משה וישראל טעה בדבריו וסבר שמדחיא את הירושלמי ש"מ שהבין ששלטי הגבורים מיירי רק בחצר, אולם כוונת המקור חיים רק שבמוסף הערוך כתב שקפליטין (שהירושלמי מתיר) הוא פאה, ולא ידע שהירושלמי התיר קפליטין רק בחצר ולא במבוי].

שבות יעקב (א' ק"ג) "אי לאו דמסתפינא מפרש"י והרמב"ם הייתי מפרש גם סוגיא דכתובות דהא דקאמר יוצאת וראשה פרועה היינו שסותרת קליעת שיערה ומקשה פריעת ראש דאורייתא היא אם סותר את שיערה לזה שפיר משני הש"ס דאורייתא קלתה שפיר דמי פ"י מדאורייתא שאסור לבנות ישראל לילך פריעת ראש בשוק היינו ששערותיה סתורות אבל קלתה מלשון קליעת שער שפיר דמי אבל דת ומנהג יהודית אפילו קלועין שיערה ג"כ אסור לילך בגילוי באשת איש ובעולת בעל, נמצא דהרמב"ם שלא כתב רק מה שאסור מדינא ולא מצד המנהג לכן כתב לא ילכו בנות ישראל פרועת ראש בשוק אחת פנויה וכולי דהיינו אם שערותיה סתורות ולא קלועים דאסור אפילו בבתולה לילך כך בשוק" [מפרש שאיסור התורה הוא כששערותיה סתורות, אף לפנויה, ומן התורה מותר כשאסופות, ודת יהודית לאסור, וכ"כ במג"ג (ולענ"ד כן פשוט סוטה ח'. שהרי מ"ופרע את האשה" למדו שהכהן יגלה את גופה ולא למדו שיגלה את שיערה, ומ"ראש" למדו את סתירת הקליעה ולא אמרו שצריך לגלות את שיערה, ואם גילוי השער היה בכלל גילוי הגוף היו טורחים להשמיע משמעות כזאת), אמנם בשרידי אש הוכיח מספרי (נשא י"א) שפרועת ראש היינו מגולה ולא סתורה].

שאלת יעב"ץ (א' ט') "מצאתי בגמרא דנזיר דנדפס בגליון היתר מכאן לשערות שנשים נשואות נותנות בראשיהם, ולא נהירא לי היתר זה ולא ידענא מאי דעתיה - אי בבית וחצר ודאי שרי, ואי בר"ה תחת קישוריה - נמי פשיטא, אלא ודאי לר"ה ובגלוי למעלה מקישוריה איירי דשרי, ואיני רואה מהיכן למד פשיטות היתר זה - אי מדאמרין הכא אפשר בפאה נכרית מנ"ל דבר"ה מיירי דעל כרחק לא קמיירי בהכי דהרי לרבי מאיר אטו בשערה מי איכא למימר דשריא למיפק ביה לר"ה, אלא ודאי ה"פ דאשה מגולחת היא נמאסת קצת לבעלה מפני שלפעמים בביתה שאינה יכולה להזהר כל כך מגילוי שיערה כשראשה נגלה ונראית קרחת היא מתגנה עליו - ולזה קאמר ת"ק דאפשר לה לעשות תקנה לזה שלא תתגנה על בעלה ע"י קרחתה ולעולם בשוק יש איסור אפילו בפאה נכרית בגלוי, וכן עיקר לענ"ד דלא עדיפא פאה נכרית מקלתה"; (ב' ב') "פירוש משובש הוא" [חולק על השבות יעקב שמן התורה די שהשערות אסופות], (א' ט') "לא נהירא לי היתר זה [של השלטי גבורים]... אי בבית וחצר ודאי שרי דלא גרע מקלתה... ואי ברשות הרבים ותחת קישוריה נמי פשיטא, אלא ודאי לר"ה ובגלוי למעלה מקישוריה... ואיני רואה מהיכן למד פשיטות היתר זה... אי מדאמרין הכא אפשר בפאה נכרית - מנ"ל דבר"ה מיירי, ותדע דעל כרחק לא קמיירי בהכי דהא לא אתינן להכי אלא משום דלא מצי בעל למימר אי אפשרי באשה מגולחת, וא"כ לרבי מאיר אטו בשערה מי איכא למימר דשריא למיפק ביה לר"ה הא פריעת הראש דאורייתא, אלא ודאי הכי פירושו דאשה מגולחת היא נמאסת קצת לבעלה מפני

מגן אברהם

מקור חיים

שבות יעקב

שאלת יעב"ץ

שלפעמים בביתה שאינה יכולה להזהר כל כך מגילויי שיערה כשראשה נגלה ונראית קרחת היא מתגנה עליו לפי שהשער נוי הוא לאשה כדבר הכתוב בשיר השירים - ולזה קאמר ת"ק דאפשר לה לעשות תקנה לזה שלא תתגנה על בעלה ע"י קרחתה, ולעולם בשוק יש איסור אפילו בפאה נכרית בגלוי וכן עיקר לענ"ד דלא עדיפא פאה נכרית מקלתה דבשוק אסורא ממדת יהודית"; (שם ב' ז') "...בד"מ שהביאו [את שלטי הגבורים] לא כיפי תלי ליה... ובש"ע לא קבעו להלכה כלל לא בא"ח ולא בא"ע שהוא מקומו... ומ"ש ידידי יצ"ו מחוטי שער נתלה בקורי עכביש ונשתבש, כי מי נסתפק בזו דיוצאת לרשות הרבים משמע ודאי אבל מה זה ענין לפאה נכרית: חוטי שער ד"א הוא שקשורין בשערה ויוצאין תלוין החוץ מבעד לצמתה... משא"כ בפאה נכרית שבמקום שערה ממש עומדת ונאסרה בה ברה"ר [אמנם בתוס' ר"ד (שבת נ"ז)] כתב שחוטם אלו הם במקום השער "לדילמא שלפא ומחויא ליכא למיחש שאין דרכה של אשה לגלות שערה משום פריצות" [מכיון שתוס' ר"ד הסביר ששליפת החוטם מהוה גילוי שער הנחשב כפריצות - מוכח שהבין שחוטם אלו מסתירים את השער החייב בכיסוי]... ובש"ג נסתבך בזה מאד לא זכה בדינו הלזה ולא יזכה בו לעולם"; (שם ב' ח') "...פאה נכרית שבמקום שערה עומדת הרי היא כשערה ממש... ומ"ש שהד"מ קבע כן בש"ע א"ח סע"ה לא היא... והמג"א חולק ע"ד הגדול שהביא בב"ש בשפת יתר ודבר שפתים... וידעתי בני כי המג"א היה בעוכריך בדבר הזה שארג לך בית עכביש מחוטי שער ואינן נאין למי שאמרן ומגדלין צער" [תמצית: חולק על שלטי הגבורים וסובר שפאה נכרית המונחת במקום השער הרי היא כשער, ולא הותר לצאת עמה לרשות הרבים, וגם סובר שהרמ"א לא התיר להלכה].

פני יהושע (שבת נ"ח). "פאה נכרית... לפירש"י לקמן משמע... דשבח הוא לה ומקישוטים הנאים שבאשה הוי"י.

עטרת זקנים (או"ח ע"ה) "וכ"ש שער נכרית כו' כל זה כתב רמ"א על פי הג"ה באלפסי פרק במה אשה פסק עפ"ז בסי' ש"ג שלא אמרו חז"ל שער באשה ערוה אלא דוקא שערוה הדבוקים לבשרה ממש אבל בנחתכו אין בהם משום שער באשה ערוה וגם לא משום פריעת ראש, וי"א אפילו פאה נכרית אסורה משום פריעת הראש ושער באשה ערוה דמה ששינוי היתר לצאת בפאה נכרית ככולא גמרא מיירי דדוקא מכוסה תחת השבכה (ב"ש) - ולפ"ז אסור לקרות ק"ש כנגד פאה נכרית, ואף דברי בעלי הגה מהרמ"א כאן שמתיר בפאה נכרית אבל שער של עצמה אף אחר שנחתכו וחברה בראשה כדי שתהא נראה בעלת שער אסור לקרות ק"ש (מהרמ"י), ובד"מ סי' ש"ג כתב מהרמ"א בהדיא דמותר לאשה נשואה לגלות פאה נכרית שלה ל"ש עשוי משערותיה או משער חברתה כו וע"כ כתב בהגה סתם - א"כ חולק מהרמ"י בזה על בעל הגהת" [תמצית: הבין שהד"מ התיר לצאת ולקרוה ק"ש כנגד פאה אף משער שלה, ושלב"ש אסור לצאת ולקרוה כנגד פאה, ושהלבוש חלק על הרמ"א ואסור לקרוה ק"ש כנגד פאה העשויה משערות של עצמה. בהגהות מהגר"ב פרענקיל ז"ל כתב שבלבוש אין מבואר מדבריו כמ"ש העט"ז משמו, וכ"כ בפמ"ג אך כמה אחרונים העתיקו את העט"ז].

פרי מגדים (ע"ה א"א ה') "עיינן מג"א דפאה נכרית אפילו משערותיה התלושים אין הרהור ויוצאה לרה"ר כך אפילו בשבת, ועי' עטרת זקנים [בשם באר שבע שההיתר לצאת בפאה נכרית הוא רק במכוסה תחת השבכה, ולפ"ז אסור לקרות ק"ש כנגד פאה נכרית] וכפי דעתי ההדיוטית מה שכתב הלבוש פאה נכרית שאין שלה היינו תלושים ומאי שנא משערותיה או מחברתה שרי, ובאר שבע חולק ואמר דפאה נכרית מותר כשראשה מכוסה ולא חייש שמא משתלפי, ומ"מ במדינות שיוצאין בפאה נכרית מגולה יש להם לסמוך על השו"ע [אולי כוונתו לרמ"א] כאמור, וקצת דמדומי ראייה מכתובות ע"ב וראשה פרוע ד"ת ולא מוקי בפאה נכרית ודת יהודית ש"מ דלית בה דת יהודית ושרי" [בספר דת משה וישראל הביא שהפמ"ג חזר בו בכת"י "אם לבינה" ואסר חבישת הפאה מטעם שיש מראית עין כשאין סימן מובהק שאינו משערה, וכשאינה מכוסה כשאר נשים היו דת ישראל אלא אם כל בני המדינה הנהיגו ללכת כך מקדמת דנא מקודם מתן תורה ועד עתה ומטעם בחוקותיהם כשמתכוונת להראות אינה יהודיה, ואמנם אינו ברור שכת"י זה מהפמ"ג, ומשמעות לשונו שאסור במקומו דהוה מקום שלא נהגו בפאה (שהרי בפמ"ג תלה את ההיתר במנהג המקומות), וגם הוא מודה שדת יהודית משתנית אלא שהצריך שהמנהג יהיה מקדמת דנא].

תשובה מאהבה (א' מ"ח) "מה שהנשים מקילין בפאה נכרית מגולה אין זה דבר חדש אלא כבר היה לעולמים כן נראה מפשט לשון הש"ג שכבר נהגו להקל משנים קדמונים טרם אשר הש"ג מצא להם היתר ובא זה ולימד על זה זכות על נשים צדקניות שבאותו הדור עפ"י ראיותיו וכן נכון הדבר לעשות ולכפר וללמד זכות על נשים כשרות ובפרט בדורות הראשונים אשר מסרו נפשיהו על ק"ה אילו היו בכלל עוברות על דת יהודית גדולי הדור לא החרישו ושרים לא היו עצרו במלים ובשוטים שלא תהיינה עוברות על דת; הש"ג פירש במתניתין בכבול ובפיאה נכרית לחצר ראה ע"ז להביא ראייה שהאשה יוצאת בפאה נכרית בשבת... והגאונים הנ"ל חולקים עליו ואומרים שהדבר פשוט דמתניתין מיירי דוקא בפאה נכרית מכוסה תחת השבכה ועל ראשה רדיד... ולענ"ד אין הדבר פשוט כ"כ כי הנה המתניתין נקטה תרי בני לא ראי זה כראי זה בבא הראשונה יוצאה אשה בחוטי שער בין משלה ובין משל חברתה... ודאי מיירי בשערות שעושים תחת השבכה... מדהוכיח דאינו חוצץ ע"כ מיירי שהשערות מעורבבות ומקושרות עם שערותיה... ומיירי תחת השבכה ויש בזה קצת קישוט לנשים והולכות בהן בכל עת ובכל שעה, ולכן לא חיישינן שתשלוף ברה"ה, ובבא דסיפא פאה נכרית... מבין פירושי רש"י והרמב"ם יחדו נראה לומר דמיירי שבקליעת פאה זו שערות תכסה שער ראשה אבל אינה נושאת אותה בכל עת כי הוא זה קישוט נאה בזו יש לחוש שמא שלפא אלא חכמים הקילו בזה בחצר שלא תתגנה על בעלה ואי גם בבא זו מיירי תחת השבכה מה בין רישא לסיפא דברישא מותר אפילו לרה"ה ובסיפא אינו אלא לחצר כי לא על חנם נקט הרמב"ם ותשים אותו האשה על ראשה דרך עראי; אמנם בשביל הא

פני יהושע

עטרת זקנים

פרי מגדים

תשובה מאהבה

לא ארי' די"ל היא גופא אתי לאשמעינן דבפאה נכרית כזו שנראין השערות לכל אף שאינן שערותיה לא התירו אלא בחצר דוקא... לענין שבת מיירי ולא לענין דת יהודית בדיני פרוע ראש אם כן ממילא בטל' גם דברי הש"ג דהמתני' לענין דיני שבת מיירי ולא לענין דת משה ויהודית... עכ"פ הך מתני' לא כדברי הש"ג כי לא נשמע פה היתר לנשים נשואות לצאת בפאה נכרית כמ"ש ולא כדברי באר שבע דהך בבא בפאה נכרית מיירי בפאה מגולה, עכ"פ נראה שכבר נהגו נשים בפאה נכרית... לכך אני אומר רישא וסיפא שערותיה תחת השבכה ומה שלא התירו בסיפא אלא בחצר מיירי במה שעושיין כמיני קליעות שערות משערות נכריות ויוצאות חוץ לצמתן ולכך נקראות בשם פאה נכרית... ואף שבשערות עצמן יאות להחמיר מאד אף באילו שיוצאות חוץ לצמתן... וגם בזוהר... היינו בשערות עצמן הדביקות לבשרן ולא בפאה נכרית היוצאה חוץ לקשורים... בעל ש"ג לא התיר אלא בפאות היוצאות מבין קשוריה... פאה נכרית של צדקניות מאי... היינו נמי שנעשתה הפאה ע"ד שכתבתי... המטפחת שנקט הרמב"ם היא נמי מעשה רשת כמו סל ומטפחת וקלתה אחת היא שאינם מכסים כל הראש והשערות נראות מתחתיה... ומעתה נחזי אנן הנה לכאורה יש להביא ראיה להקל אם תכסה כל שערות ראשה בשבכה הנעשתה מקולעות שערות תלושות כי לא גרע כסוי זה ממה דאיתא בש"ע (צ"א ד) כובעים הקלועים מקש חשיבא כסוי... דמשני מדאורייתא בקלתה שפיר דמי ודת יהודית אפילו בקלתה נמי אסור ולא משני פאה נכרית מדאורייתא שפיר דמי ודת יהודית בפאה נכרית נמי אסירי ומצאתי שכוונתי בזה להגאון בעל פרי מגדים (א"א ע"ה ה) והוכיח מזה דפאה נכרית שרי לגמרי ואין בזה משום דת יהודית... אמנם מכל זאת לענ"ד אין ראיה מספקת להתיר הא כתב בעל אליה רבה כובעים הקלועים מקש חשיבא כסוי וה"ה פאה נכרית אך מפני מראית עין יש לזוהר... כי בזה נראין כאלו הן עוברין על איסור תורה כאלו יוצאות בשערות ראשן פרוע פרעות בלי כסוי כלל וראות לעשות גדר בזה כי בסוף ילכו בשערות ראשן פרוע פרעות בלי כסוי כלל וגדר בזה אם השבכות מעשה שבכה והרדידים מעשה רשת והמטפחות והחריטים שנראין שערות ראשן והאיסור הוא מפאת דת יהודית ואפילו בשערות היוצאות בין קשוריה יש להחמיר... ויש להקפיד בזה מבית ומבחוץ... מה עשית שזכית לכך אמרה להם מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שער, והזוהר כתב עוד שם... כ"ז לענין שערות עצמן אפילו אותו שיוצאין חוץ לצמתן או אפילו שערות תלושות אם עושיין כעין פאה נכרית ונראין כפרועי ראש, אבל אותן הלובשות איסתמא למטה מן השבכה ועושיין נמי כמין קליעת שערות משערות זרות דוגמת פאות ראש האיש בזה אפשר שבעל באר שבע לא החמיר מעולם... וגם בעל שאילת יעב"ץ לא החמיר אלא בגובה הראש למעלה במקום שער דשייך פריעת ראש אבל למטה מן השבכה כעין פאות על צדעי ועל פדחת אינן אלא כשאר תכשיטין של חוץ, ובפאה נכרית כזו מקיל המג"א וכן משמעות רמ"א שם וגם בעל פרי מגדים שהבאתי אפשר לא הקיל אלא על פאה נכרית כזו... אבל לעשות קלעי שער אפשר גם הש"ג לא מצא סמך היתר... אם כן כל הפוסקים בחדא מחתא ולא פליגי כולם שפה אחת ודברים אחדים, לכן לעשות קלועים משערות מכסין כל הראש ונראין כפרועי ראש אין דעתי נוטה כלל להקל והוא עכ"פ כדברים המותרים ואחרים נהגו בהם איסור... אבל לעשות כמין פאות סביב ראשן תחת שתי שבכות נלע"ד להקל... אם יסכימו עמי ב"ד של שלשה בעלי תורה ובעלי יראה... את זה כתבתי לדינא מה שנלע"ד אבל כבר הוכיח הנביא בהיותן יושבין על אדמתן ואמר יען כי גבהו בנות ציון ושפח ה' את קדקד בנות ציון ביום ההוא יסיר המטפחות והחריטים והצניפות והרדידים... אנו בתוך הגולה וכל הגירוש עד היום הזה מצרפת ספרד פורטוגאל וכדומה מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר כלן היה מפאת הקנאה שמעוררות עלינו שלא ניכר בחוצות וברחובות בין איש יהודי לאחד השרים היושבים בראשונה במלכות".

(תשובה מאהבה סי' א' מ"ז) "זה ימים אחדים ואני הייתי במסבה אחת נגידיים וקצינים ושאל אותי אחד מן השועים אם אמת הדבר שאין איסור לנשים נשואות לקשט את עצמן בפאה נכריות כי שמע מפי צורבא מרבנן שאין איסור בזה כלל וכלל, ואמרתי אליו - אם בעל תורה הוא זה שאומר דבר זה להיתר גמור ודאי אינו מבני יראה, ואף אם נקטינן בידן שאין איסור גמור בזה - מ"מ לא יאות לנשים נשואות מבנות רחל ולא להעשות כן במקומינו כי אין זה מדרכי הצנועות, ולא בשביל נשים כאלה נגאלו אבותינו ממצרים, והן הנה בעוכרינו להאריך גלותינו, ובשבילן אנו כקוץ בעיני הגוים אשר אנחנו דרים בתוכם כי אמרו עם זה בא לגור בינינו וישרצו וירבו לעלות כמעלות העם להיות כאחד השרים והשרות בוך וארגמן לבושן מחלב הארץ יאכלו... מקור הדברים נובעים מפי הרב שלטי הגבורים... והרב בעל באר שבע כתב שכל זה איירי בפאה נכרית מכוסה תחת השבכה ולא שהן בגלוי, אבל גדול האחרונים המגן אברהם חלק על הבאר שבע... ואני איני רואה בעיני מדוע קרא הרב מג"א לדברי בעל ב"ש דברים דחיים דמה שכתב דכל זה איירי בפאה נכרית מכוסה תחת השבכה נלענ"ד מוכח מהש"ס נזיר דהא חכמים דומיא דר"מ דאוסר בתגלחת שער עצמן שלא תתגנה על בעלה והא וודאי אין ר"מ מתיר שהלכה בשערי ראשה מגולה... וא"כ היינו נמי שאמרו ות"ק אמר לך אפשר בפאה נכרית היינו תחת השבכה... הן אמת שגם אנכי רואה ראיה להיפך מזה דע"כ איירי המתני' בהולכת בפאה נכרית מגולה דהא אמרינן שם בגמרא ובלבד שלא תצא ילדה בשל זקנה וזקנה בשל ילדה והטעם הוא דמחכי עלה ואתיא לשלפי ואי כבעל ב"ש דהיינו תחת השבכה ובזאת תראה כבעלת שער... איך שייך דמחכי עלה... ובאמת לאחר בחינת הדברים נכונים יותר דאי כפשוטה שהולכת מגולה בשער מדוע גזרו בילדה וזקנה איך שייך לימר דמחכי עלה ואתיא לשלופי ואם הילדה בחרה בכך לצאת בשל זקנה או איפכא הרי סברת וקבלת ולא מירתת דמחכי עלה [לא הבנתי את הראיה שהרי יתכן שחכמים חששו שיצחקו עליה בניגוד לתחייתה] ועל כרחך כדעת הבעל ב"ש שהיא מכוסה תחת השבכה ולא

נראית ושפיר חיישינן דלמא יעתק ממקומה ועיי"כ נראית השער ואז מחכי עלה ואתיא לשלופי... ובכל זאת מי יכול לדון את מי שתקיף ממנו בעל מגן אברהם ז"ל ודעמיה וגם רבינו הרמ"א כתב בפירוש שמותר לצאת אשה בשערות גלויות בין אם שערות עצמה בין של חברתה וגם הגאון בעל הלבושים מסכים עם הרמ"א שמותר לצאת לאשה בשערות גלויות פאה נכרית אלא שמחלק בין שערות עצמן אחר שנתלשה לשערות חברתה - וא"כ לפ"ז יש לסמוך עליהן כעל יתד התקוע כי מבארן אנו שואבין ומפיהן אנו חיינן ועיני כל העדה עליהם והן המה עמודי הוראה... העולה מן המקובץ שאין ראייה נכונה להתיר... דשער המת אסור בהנאה... ומדוע נקל במקום שיש גדר שגדרו חכמים בפריצות וגלוי עריות ודת יהדות, לכן דעתי אם יש ביד ב"ד למחות דהיינו שידברו על לבם דברי תוכחת מוסר ויניעו לבבם לשמע מוטב ואם אין יניחו להם כי יש להם על מה שיסמוכו דהיינו הרב שלטי הגבורים וארי שבחבורה הרב מגן אברהם בעיקור הדין... לכן אין דעתי שיוסרו אם אין שומעין לדברי תוכחת וה' יגל אבן מעל לבבינו ויסור עון עמו ויגאל אותנו בזכות נשים צדקניות השומעין לדברי תוכחת מוסר ויולכנו אל ארץ נושבת אשר עיני ה' דורש אותה ושם נעבוד באימה וביראה את ה' אלקינו כל הימים" [תמצית: המנהג להקל בפאה הוא עתיק ונכון ללמד זכות על נשים כשרות; ההיתר לצאת בפאה עוסק בדיני שבת ולא בדת יהודית; יש לומר שאף השלטי גבורים התיר רק שערות היוצאות חוץ לצמתן ולא בעשיית קלעי שער; יש להביא ראייה להקל כשתכסה כל שערות ראשה בשבכה הנעשית משערות תלושות אך עדיין יש להזהר מפני מראית העין שיחשדו שיוצאת פרועת ראש; אפשר שגם המתירים התירו רק בפאה שלמטה מן השבכה - כעין פאות על צדעי ועל פדחת שאינן אלא כשאר תכשיטין; נלענ"ד להקל בפאות סביב ראשן תחת שתי שבכות אם יסכימו עמי ב"ד; הגירושין היו מפני הקנאה שמעוררים עלינו שאנו נראים כמו שרים. אמנם אף אם נקטינן שאין בפאה גלויה איסור גמור מ"מ לא יאות לנשים נשואות לעשות כן במקומינו כי אין זה מדרכי הצנועות, אמנם מי יכול לדון את מי שתקיף ממנו הרמ"א המג"א והלבוש שיש לסמוך עליהן כעל יתד התקוע כי מבארן אנו שואבין ומפיהן אנו חיינן ועיני כל העדה עליהם והן המה עמודי הוראה... אלא שאין ראייה נכונה להתיר פאה משער מת].

אליה רבה (ש"ג י"ח) "כתב בשלטי הגבורים שמותר לאשה נשואה לגלות פאה נכרית שלה אפילו עשויה משערותיה דאין שער באשה ערוה אלא המדובקים בכשרה אבל לא בתלושין דעשויים לכסות שערותיה האחרות אף דעבדה לקשטה שתהא נראית בעלת שער עכ"ל, ולא דמי לחוטי צמר אף דהני שערות מחוברין בדבר ויש בו משום חציצה - דהך פאה נכרית הוא כמלבוש דאינה הולכת זולתה אי נמי בשעת טבילה מניחין בביתו" [לתירוץ הראשון אינה הולכת ללא פאה, ומסתבר שלמד זאת מלשון הגמרא "עייילא ונפקא"].

ישועות יעקב (או"ח ע"ה ג' [לשוננו מתומצת ומעובדת]): איני יודע מדוע המג"א כתב שדברי הבאר שבע דחויים כי הרי בניזיר בודאי מדובר במקום שגילוי השער מותר, ובשבת מדובר כשהפאה תחת השבכה, אלא שכוונת שלטי הגבורים היא שמאחר וגזרו שלא תצא לרה"ר בפאה - ש"מ שבחול דרכה לצאת בה [ומפלפל בכוונת שלטי הגבורים שאם היה אסור לצאת בפאה גלויה לרה"ר הרי היו מתירים לצאת בפאה גלויה לחצר ובכך לא תתגנה על בעלה ולא היו חוששים שתצא כך לרה"ר, אך היו אוסרים לצאת לחצר בפאה מכוסה שמה תצא בה כך לרה"ר ותשלפנה, וכן דן בענין איסור הנאה משערות מת], ומסיק שמאחר ואיסור יוצאת וראשה פרוע הוא מטעם פריצות, וכיון שאינו ניכר אם הוא שער גופה או משער נכרית לכן במגבעות של שער אין חשש איסור אך כשהשערות ארוכות ויוצאות חוץ למגבעות יש להחמיר; ויש להתיר לקרות ק"ש כנגד פאה נכרית דחשוב כסוי; ומה שאמר הש"ס שהיוצאת כשחבושה בקלתה עוברת על דת יהודית בלבד ולא הוסיפו גם את היוצאת בפאה נכרית - היינו דממ"נ או שאף אינו דת יהודית [במגבעת] או שיש איסור תורה [כשהשערות ארוכות ויוצאות] [תמצית: הביא את הב"ש והסביר גם את שלטי הגבורים, ולמעשה אסר באופן שאינו ניכר אם הוא שער או פאה כי אז הוה פריצות מן התורה והתיר כשניכר שאינו שער שלה כגון במגבעת של שער].

מגן גבורים (או"ח ע"ה [לשוננו מתומצת ומעובדת]) (שה"ג ב') המג"א הסביר שהיוצאת בהינומא וראשה פרוע הוא כששערה קלוע, ואיסור פריעת ראש של פנויה הוא כששערה אינו קלוע, וקשה מדוע צריך לנשואה קלתה ולא די שתקלע שערה וי"ל דלא כדבריו שרק לגרושות ואלמנות יש חובת כסוי ולא לכתולות [ומפלפל בדין כסוי ראש לארוסה]. (שה"ג ג') ראיית שלטי הגבורים היא שמאחר וגם בחצר יש איסור דת יהודית [ס"ל שהבבלי מודה לירושלמי לענין איסור] ובכל זאת פאה מותרת - ש"מ שיש חילוק בין פאה לשער, וא"כ יהיה מותר לחבוש פאה אף ברה"ר, וגם אין מקום לגזור משום מראית העין [נראה שכוונתו רק בחצר], אך עדיין ראיות הש"ג אינן ראיות כי בחצר תלוי במנהגן - ונהגו לאסור שער ולהתיר פאה, אולם ברה"ר יתכן שגם פאה אסורה, אמנם יתכן שיש ראייה משם כי אם הפאה היתה אסורה ברה"ר מטעם פרועת ראש [כהב"ש] מדוע הוצרכו לטעם שלא תתגנה כדי להתירה בחצר הרי א"צ לחוש שתצא בה לרה"ר כשאינה רגילה בזה בחול; גם מה שחשש הב"ש למראית העין אינו שייך כשכל הנשים נהגו כן כי איך אפשר שכולן תעבורנה על דת משה ויהודית, וכ"ש שלמאן דס"ל דהוא דאורייתא הרי כולם ישפטו שזו פאה; גם מ"ש הב"ש שהפאה אינה מצילה מגינוי כי הבעל יודע שאינו השער שלה - אינו קושיא דאינו תלוי בידיעתו אלא במראה כפי שמראה פאה מציל מגנאי הגילוח... ומותר לצאת בפאה וכך היה מנהגם; וראיית הב"ש מכך שנשים אינן שחורות ראש אינה ראייה דמירי בגוף השער ולא בתכשיט הנראה כשער שחור, ויפה כתב המג"א שאין דברי הב"ש מחוורין, אך ודאי שיש לאסור משום מראית העין במקום שאין המנהג לחבוש פאה ואולי הוא גם כן בכלל דת יהודית, בפרט בפאה הקשורה בשערן, והמהר"י מיניץ האריך לשם שמים כי ראה שנפרץ וכוונתם היתה לדמות לגויות ועל כן ליבה רוח טהרה לעורר מדנים על זה. (אלף המגן ח')

שכל זה בפאה נכרית אבל שער של עצמן שנחתך וחובר בראשן אסור דלא כנראה מדרכי משה, ועי' עט"ז [תמצית: אין להוכיח כשלטי הגבורים אולם גם ראיות הב"ש דחיות, ובמקום שאין מנהג להתיר יש לאסור משום מראית העין ואולי גם מטעם דת יהודית; כתב כעט"ז שהלבוש אסר (ראה לעיל שאין זו כוונת הלבוש)].

תורת שבת **תורת שבת** (ש"ג י') וכן הוא אצל פאה נכרית דנשי דידן שאין אדם יכול להבחין אם בשיער עצמן או בפאה נכרית היא מתקשטת.

שנות חיים (שט"ז [למחרש"ק]) הרי הרואה לא ידע ויסבור דשלה הוא. **קנאת סופרים** (ע"ב [למחרש"ק, תר"ז]) אי אפשר להכיר בלי הבחנה אם הוי השער שלה או של אחרת.

פני יצחק (ו') מתחילה הביא שפוסקים רבים חלקו על היתר שלטי הגבורים וממילא המנהג להקל הוא טעות, אך כתב שאף שיש לבטל מנהג טעות אולם באיסור דרבנן אין לבטלו, ולאחר מכן מנה את רשימת הפוסקים שהתירו כדעת שלטי הגבורים, וגם שלטי הגבורים עצמו היה דוחה את החולקים עליו אילו היה בחיים, וממילא ניתן להשאירן על מנהגן; אמנם מאחר והמנהג בעירו היה לחבוש פאה רק בחצר הרי שמנהג זה צריך להיות מוסכם לכל הדעות, ושיתכן שאף שלטי הגבורים התיר רק מחצר לחצר אלא מחצר לחצר שאין רבים בוקעים בה, ובדרך רשות הרבים או בשוק הן מכוסות בצעיף, ומ"ש אלא פשיטא שהולכות בשערות מגולות' - לא שהולכות בהם לרשות הרבים ולשוק אלא דוקא בחצר שלהן ומחצר לחצר, ובדרך הם מכוסות בצעיף, אך מה אעשה שכל החולקין עליו לא הבינו כן בדבריו ז"ל" [תמצית: אין לבטל את מנהג חבישת הפאה, אף שיתכן ששלטי הגבורים מיירי רק בחצר כמנהג דמשק אולם החולקים עליו הבינו שהתיר גם ברה"ר].

חורב (לרש"ר הירש, עמ' 377) על האשה לראות את עצמה כי היא שייכה בשלמות אל בעלה ואל ביתה, עליה להתקשט ולהתפנות רק בעבור בעלה, ואדיר חפצה יהיה רק למצוא חן בעיניו, גם החוג היקר והנאמן לפעולתה אתה דרוש להיות למענה בקרב הבית פנימה, ועדיה ותפארתה עליה הן המה באמת ענות חנה תום דרכה, ומנהג בת ישראל - האשה אל תתראה בפני אנשים זרים בשערות גלויות, ובמקום שהמנהג ללכת במצנפת ומעולפת בצעיף ואם גם בראש מכוסה - אל תלך בלי אלה, להתלבש בבגדי פאר רק למצוא חן בעיני אנשים ולהראות את יפיה התגלות מערומי הגוף למרות חוק הצניעות, לבוא בחשק לבב ללא נדרש בחברת גברים, להיות בלתי צנועה בדבר שפתייה, לבזות את משפחת בעלה ועוד ועוד - כל אלה הוא למורת רוח "אשת ישראל" ומנהג "בנות ישראל", ולעולם לא יוכל הטעם הטוב [מודה] להתיר דברים כאלה שהמה מאבידים ומפסידים את צניעות הנשים; כסוי שער האשה בנשאה על הראש פאה נכרית משערות זרות או משערותיה הכרותות הוא מנהג קדום ובלתי אסור.

שו"ת רבי עזריאל הילדסהיימר (אה"ע ב' ל"ו) "לאקקען שייטעל [פאת תלתלים] הנהוג עתה אצל הנשים אף הנוהרות בדת יהודית... אהפך בזכותן, וכן נכון הדבר לעשות וללמד זכות לנשים כשרות ולאבותיהן אשר בתוכן גדולי ישראל כאשר נודע לי ומדשתקי אודויי אודו להו דליכא איסור דת יהודית ח"ו והדין עמהם לענ"ד... וע"ד רדיד שהצריך הרמב"ם הנהגה מימוניות (אישות כ"ד ו') פירש שהוא צעיף... ובודאי דת וצניעות יהודית בארצות הקדם שלא להיות פני הנשים מגולות והרמב"ם ממה דחוי פירש, ועתה היחמיר ג"כ להצריך לכל הנשים צעיפים ורדידים לכסות פניהן? ... יסוד הדבר דקלתה וכן מה שקרא הרמב"ם מטפחת היינו מעשה קליעה באופן ששערה עצמה נראין עוד לחוץ בין הקליעות וזה מותר מה"ת, דרך פריעת שער ממש אסרה התורה כמו שנעשה עם הסוטה דפרעו אותה לגמרי, אבל מגדר דת יהודית אף בזה אסור עד דמכוסה מכל וכל, אבל אם מכוסה מכל וכל אף במה שקורין לאקקען - שייטעל אין בזה דת יהודית. והמחמיר חומרא גדולה כזו עליו להביא ראיות מוחלטות... ועתה פשתה ההיתר בזה והלואי שיאחזו הכל בזה שלא להיכשל בפריעת ראש דאורייתא; עתה אני שואל איזהו גבול ישימו בארוכת ורחבת השייטעל אתמהה - ואם כי הנשים נראות עי"ז כיוצאות בפרוע ראש ממש חלילה, הנה נודע כי כל אשה ובתולה מיד רואה ההפרש הגדול בזה וגם האנשים הפרוצים הצופים בנשים בודאי יראו החילוק והנשים בעצמן יודעות כי כבר נודע הדבר, א"כ צריכין אנו להפך בזכותן במה שאין שום מקור איסור בש"ס ופוסקים לענ"ד, וא"כ מה שרצה לומר כי הלאקקען שייטעל גרועה יותר ויותר ממטפחת באמת לא נראה כן אלא עדיפה יותר ויותר שמכסה כל הראש במכסה גמורה... המשנה איירי בכל אופן ונקט חצר משום פאה נכרית עם שבכה ובאמת בלא שבכה גם ברה"ר מותר דלא שלפה... לענ"ד כל קושיותיו על שלטי הגבורים יש לדחות... ואין דבריו לנגד הנהוג כבר גם בבנות גדולי ישראל ונשי צדיקי עולם והנח להם לישראל" [תמצית: מלמד זכות על הפאה הנהוגה אצל הנשים הצנועות וכן נכון ללמד זכות והדין עמהן, דת יהודית מצריכה כסוי מלא ודי בפאה לזה וההיתר פשה; חלילה להתיר אם הנשים נראות כיוצאות בפרוע ראש ממש - אולם די שנשים וגברים פרוצים יוכלו להבחין מיד שזו פאה, ולכן צריכין אנו להפך בזכותן במה שאין שום מקור איסור בש"ס ופוסקים לענ"ד והמחמיר צריך להביא ראיה; הפאה עדיפה ממטפחת שמכסה כל הראש במכסה גמורה; המשנה לא כתבה היתר ברה"ר כי מיירי גם בפאה עם שבכה שבה יש לחוש שתשלוף את הפאה מתחת השבכה, אבל בפאה ללא שבכה מותר אף ברה"ר; יש לדחות את הקושיות על שלטי הגבורים; אם מצד מהיות טוב אולי טוב יותר שלא לשנות כלל אך הנח לנהוג כבר גם בבנות גדולי ישראל ונשי צדיקי עולם].

תורת שבת

שנות חיים

פני יצחק

חורב

ר"ע הילדסהיימר

ton לאברהם

חסד לאברהם (אה"ע פ"ז, להרב אברהם תאומים [נכד התיבות], שנת תרכ"ב [1862]) "נתעורר כבודו על מה שנהגו הנשים ללבוש פאה נכרית בראשן עד שנראה כאילו הן הולכות בשערות עצמן מגולות, ודבר זה שאבותינו נהגו בו איסור באו פריצים וחללו גדרן של ישראל; האמת עם כת"ר כי המכשלה הזאת תחת יד חכמי הדור, ומובטחני בבנות ישראל הכשרות ישמעו לקול מורים בכל אשר יגזרו אומר על פי דתוה"ק, וע"כ אני הקטן יוצא תחילה לברר בקצרה כי חלילה להקל בזה, ופשיטא דישראל בזה איסור דרבנן, וחוששני עוד גם מאיסור דאורייתא; והנה ראש המדברים הוא בשו"ת באר שבע והתפלא מאד על המתירין איך עלה על דעתם להתיר דבר זה הואיל ואיסור זה דפריעת הראש באשה אסור מהתורה, ואיך תלבש שער נכרית שתראה בעלת שער, ואין לך מראית עין לחשדא גדול מזה שתראה בפרהסיא שהיא עוברת על איסור דאורייתא, ואחרי כי האיסור ברור בזה אנו צריכין ליתן לב לדברי המתירין הנ"ל וראיותיהם... וראיתי בפרמ"ג שכתב דמות ראייה להתיר פאה בשוק מסוגיא דכתובות דמקשה במה ששנינו 'דאורייתא היא' - ואמאי לא שני ליה דהאי 'ראשה פרוע' דמתניין היינו בפאה דשרי מן התורה ואסור משום מראית עין, וזהו בכלל דת יהודית; ואין כאן הוכחה כלל דהואיל ועכ"פ אסור פאה משום מראית עין מד"ס - שפיר הוי בכלל דת משה, כמ"ש הרמב"ם דמה שחשב מ'מאכלתו שאינו מעושר' בכלל דת משה אף במעשר בזה"ז דרבנן ושפיר קשיא ליה אמאי חשיב ליה בכלל דת יהודית הא דת משה היא, כמו שפירש"י ז"ל על הא דקמקשה 'פרוע ראש דאורייתא היא' - דהיינו דהא דת משה היא, ואמאי תני ליה בדת יהודית - שזהו אינו אסור מן הדין רק בכלל מנהג בנות ישראל הצנועות. כל זאת כתבתי לשיטת הב"ש דעיקר איסור פאה בשוק אין בו איסור אלא משום מראית עין, אבל לפענ"ד שיש בזה איסור דאורייתא לפי מה שפירש"י בכתובות בפירוש הראשון - וכיון דעיקר האיסור משום פריצות שהיא מתנאית לבני אדם מה לי שער עצמן או שער נכרית שעשויות באופן שנראין שער עצמן - תורה אחת להם ואסור מן התורה, ואין מקום לחלק בין שערות עצמן לפאה שנראין כשערות עצמן - הואיל וקישוט זה אסרה תורה, אם לא שנתפוס פירוש שני של רש"י ז"ל - ולפי זה י"ל דגזירת הכתוב היא שלא תלך פרוע ומוכחינן לה מדבעי קרא להתיר פרועות הראש בסוטה - ע"כ דשאר בנות ישראל אין הולכין כן, וע"כ צ"ל לפירוש זה דלא בעי קרא בסוטה לחייב בפריעת הראש אלא דאמרין מצד הסברא מהראוי לנוולה ולפרוע ראשה, אלא דהוי ס"ד דאסורה לצאת פרוע כמו שאר נשים, וקמ"ל קרא להתיר בסוטה מה שאסור בכל הנשים - דאין לומר לפירוש זה דקרא אתי לחייב סוטה במצות פריעת הראש, דא"כ אין כאן הוכחה לאסור פריעת הראש בשאר נשים דלמא שאר נשים מותרות לפרוע ולכסות, ובסוטה חייב לפרוע; אחר הצעה זו נלפענ"ד לולא פרש"י שסיים על פירוש השני וכן עיקר - נראה פירוש הראשון מוכרח בש"ס סוטה (n.) "א"כ מה ת"ל 'ראשה' - מלמד שהכהן סותר את שערה", ואי נימא דקרא להתיר אתי בסוטה לגלות גופה ושערה אף שזה אסור בכל הנשים - איך יתכן לומר דקרא אתי לסתור שערה, אטו יש בזה תוספת איסור בסתירת שער - הא אף בשערות קלועים אסור לגלותם, וע"כ דקרא לחיובא אתי שהכהן מחויב לסתור שערה, ואם כן אין כאן הוכחה לאסור גילוי שער בשאר נשים אם לא שנפרש פירוש הראשון של רש"י ז"ל דדרשינן טעמא דקרא דהיינו טעמא דמגלה שערה - שהוא מדה כנגד מדה על שעשתה איסור לגלות שערה לפני הבעל - אלמא דאסור לגלות שערה; ולפי זה נראה דפאה נכרית אסורה כמו שערות עצמן, דהא גם שניהם דומין זה לזה ואין היכר כלל בין פאה לשערות עצמן וזהו האיסור שאסרה תורה, ועל פי זה נראה דגם בסוטה שהיא מתכסית בפאה נכרית על שערה - כיון שגילה הכהן פאה יצא בזה מצות פריעת הראש. אולם לכאורה הבאתי ראייה חזקה נגד זה ממה ששנינו דהיה מגלה את לבה וסותר את שערה ר"י אומר אם היה לבה נאה לא היה מגלה, ועי' תוס' שם שכתבו דאף דגזירת הכתוב היא לגלות לבה ושערה - יש כח ביד חז"ל לעקור דבר מן התורה בשב ואל תעשה, ואם גם בפאה יוצא י"ח פריעת הראש למה עקרו דבר מן התורה - הא אם שערה נאה יש לו להלבישה על שערה פאה שאינה נאה ומקיים שפיר פריעת הראש בזה... אין בזה קושיא, חדא דהא משכחת לה בהיה שערה נאה ואין לה פאה שאינה נאה - דבכה"ג התירו לו לבטל ד"ת בשב ואל תעשה, ועוד, הואיל וכתוב ופרע ראש האשה - צריך לגלות כל שערה ולסתור הכל, ולא סגי לכהן בקצת שער... דכתיב 'ופרע את ראשה' - כל הראש משמע, וצריך לסתור כל שערה, וכיון שכן אף אם תלבש פאה על שערה אחר שיסתור כולם אי אפשר שלא יתראה משערות עצמן שהם נאים החוצה ואיכא הרהור, ע"כ עקרו דבר מן התורה בשב ואל תעשה שלא יגלה שערה אם היה נאה. וכיון שכן שביארנו שפירוש ראשון של רש"י ז"ל מוכרח בש"ס - ממילא דגילוי שער נכרית אסור מן התורה, וכבר בארנו בארוכה דלחומרא לכו"ע דרשינן טעמא דקרא. אף שהיקל הרמ"א ז"ל לענין ק"ש בגילוי פאה נכרית - נראה ברור דלא הקיל רק לענין ק"ש דאין בזה רק איסור דרבנן, וגם יש לצרף בזה שיטת הר"מ ז"ל שהשמיט דין זה שאסור לקרות כנגד שער האשה וכתב בכס"מ שם דס"ל דלא אמרינן 'שער באשה ערוה' רק לאסור הסתכלות בשערה ולא לגבי ק"ש - ויש בכ"ז די לצרף לסמוך על הש"ג להתיר פאה, וגם כיון דשיטת רוב האחרונים דאין איסור לבישת פאה רק מד"ס - לא החמירו בזה לענין ק"ש, אבל חלילה להתיר לצאת לשוק בפאה, תדע מדלא הביא הרמ"א בהגהותיו דברי הש"ג באה"ע ששם עיקר דין פריעת הראש באשה - אע"כ דכאשר דברנו כן הוא שלא רצה לסמוך להקל בזה לפרוץ גדרן של ישראל, דעכ"פ לא עדיף מדת יהודית שיוצאת בלי כתובה אף ביוצאת

בקלתה; ומלבד כ"ז נוסף בזמנינו איסור חדש בזה לפי מה שנתברר שרוב השערות מפאה הם ממתני נכרים שתולשין שערן עד שרשן... ע"כ כל מה שיש בידו למחות יעשה ולגדור פרצות ישראל ולמנוע בנות ישראל הכשרות מלצאת בפאה נכרית, השומע ישמע והחדל יחדל ואנחנו נקיים, והעובר חטאו ישא, וכל השומעים לדברינו יתברכו מאלקי, אמן" [\[תמצית\]](#): אבותינו נהגו איסור בפאה דנראות כהולכות בשערותיהן מגולות, והפריצים חיללו הגדר; ראיית הפמ"ג מדלא ציינו את הפאה כדוגמא לעוברת על דת יהודית אלא רק את היוצאת בקלתא - יש לתרץ שלפי הבאר שבע שיש בפאה איסור משום מראית העין - איסור זה הוא בכלל דת משה כמו שמאכילתו טבל בזה"ל נחשבת כדת משה להגדרת רש"י לדת יהודית' שהם מנהגים שאינם כתובים; לפירוש הראשון ברש"י עיקר האיסור משום פריצות, ואין לחלק בין התנאות בשערות עצמה להתנאות בפאה הנראית כשער עצמה - קישוט זה אסרה תורה; לפירוש השני של רש"י זו גזירת הכתוב שלא ללכת פרוע - יש לחלק בין שיערה לפאה; מאחר ותנא דבי רבי ישמעאל למדו מהפסוק דסוטה ששאר הנשים אסורות בפריעה לכן יש לפרש שהחידוש בסוטה הוא רק ששאר הנשים אסורות לצאת פרועות, ואת הסוטה אין איסור לפרוע כדי לנוולה, כי אם היינו מפרשים שהחידוש בסוטה הוא שחייבים לפרוע אותה - הרי שהפסוק רק בא לחייב בסוטה את מה ששאר הנשים אינן מחוייבות בו, ומנין ההוכחה ששאר הנשים אסורות לצאת פרועות; ואם זה ביאור הפירוש השני ברש"י הרי שקשה עליו (לולא שרש"י סיים וכן עיקר) כיצד בסוטה ח' ריבו את סתירת השער בנוסף לגילוי הגוף מ'ראשה' - שבדאי פירוש הגמרא לחייב את סתירת השער ולא רק לחדש שמותר לגלות גם שיערה בנוסף לגופה - כי אז מה החידוש שמותר בסתירת שיערה יותר מבגילוי גופה, ונמצא שהפירוש השני מוקשה כי אז אין הוכחה ששאר הנשים אסורות לצאת פרועות, אע"כ שהפירוש הראשון עיקר, ולפ"ז אין לחלק בין שערות לפאה דלחומרא דרשין טעמא דקרא; לפ"ז נראה שדי לכהן לגלות את הפאה שעל ראש הסוטה - דהיינו כגילוי שיערה; אין להקשות שאם גילוי הפאה הוא כגילוי השער - מדוע אם שיערה נאה אין פורעים, הרי ניתן עדיין לקיים את מצוות הפריעה אם תחבוש פאה שאינה יפה - די"ל דמירי כשאין לה פאה שאינה יפה, ועוד - הרי מאחר והכהן מחוייב לפרוע את כל שיערה ולא די במקצתו - הרי כאשר יפרע את כל הפאה - הרי אי אפשר שלא יראו מקצת משערותיה היפות - ואיכא הרהור - ולכן העדיפו שלא להעזר בפריעת פאה שאינה יפה; מה שהרמ"א הקיל בק"ש מול פאה - הוא רק לגבי ק"ש דאיכא איסור דרבנן, וצירף לדעת שלטי הגבורים את הסבורים שבפאה יש רק איסור דרבנן, ואת הרמב"ם שדין 'שער באשה ערוה' אמור רק לגבי הסתכלות ולא לגבי ק"ש, אולם חלילה להתיר לצאת לשוק בפאה, תדע, שהרי הרמ"א לא הביא את דברי הש"ג באה"ע, כי עכ"פ לא עדיף היוצאת בקלתה שעוברת על דת יהודית; נוסף בזמנינו גם איסור הנאה משער מתים. [סיכום](#): יש להוכיח מהגמרא כפירוש הראשון של רש"י שפריעת הסוטה באשה היא משום פריצות, וממילא יש לאסור גם בפאה נכרית דלחומרא דרשין טעמא דקרא]. [יש להעיר על דבריו: א' - לפ"ז איסור הפאה אינו משום חובת כסוי השער אלא משום פריצות, והגדרת פריצות בודאי משתנה בין המקומות והתקופות - וא"כ לדין מותר לחבוש פאה; ב' - הוכחתו מתבססת על ההנחה ש'אזרה לבנות ישראל' הוא איסור, אולם אם היא אזרה עשה - ההוכחה נפלה; ג' - מבואר בדבריו שהפאות היו נראות ממש כשערות 'עד שנראה כאילו הן הולכות בשערות עצמן מגולות'; ד' - איני מבין כיצד עלה על דעתו לשייך את איסור מראית העין שיש בפאה אליבא דהבאר שבע כאיסור מן הדין - השייך לגדרי דת משה, יותר מאשר למנהג שאין בו איסור - השייך לגדרי דת יהודית, והרי לפי דבריו בפאה יש איסור יותר מבמגלה את זרועותיה ומבמפטפת עם הבחורים, שהרי פשוט שבהם יש פריצות יותר מאשר בפאות; ה' - לפי דבריו שהעוברת על דת יהודית לא עברה שום איסור - הרי מה שמוציאים אותה ללא כתובה בודאי אינו משום שעברה על תקנות ב"ד אלא רק משום שאינה מוצאת הן בעיני בעלה - וא"כ בודאי שתלוי לפי מנהג המקומות, ובמקום שנוהגות הצנעות לחבוש פאות - יהיה מותר; ו' - מפורש בדבריו שבחבישת פאה שאינה יפה אין עוברים על איסור פריעת הראש; ז' - התורה לא אמרה לגלות את שער האשה אלא את ראשה, ואיני מבין כלל כיצד יתכן לקרוא לפאה 'ראש האשה' ולקיים בה את מצות פריעת ראש הסוטה, ואם אכן הציווי היה לגלות את שער האשה ולא את ראשה - אם כן באשה שמגלחת את שיערה לא היה שום צורך לגלות את הקרחת, וממילא גם היה מותר לנשים שאין להן שער להלך גלויות ראש, ואמר הרב יעקב בייפוס שמנהג הנשים שמגלחות את שערן הוא לכסות את קרחתן - ומכאן ראה שהחובה היא על כסוי הראש ולא על כסוי השער, והשבתי שיתכן ונוהגות כך כדי שלא להתגנות על בעליהן (הערת הרב זלמן קורן שליט"א), לפי דברי הרב קורן צ"ל שאין איסור לכסות את הראש אך ניתן לאפשר לשער הארוך לגלוש מעבר למטפחת (הערת הרב משה אויערבאך שליט"א)].

שו"ע הרב

שו"ע הרב (או"ח ע"ה ד'): "ופאה נכרית אפילו דרכה לכסותה מותר לקרות כנגדה וגם מותר לגלותה ואין בה משום יוצאה וראשה פרועה שהוא אסור מן התורה באשת איש".

מהר"ץ חיות

מהר"ץ חיות (ניג) "הנהו נשי דידן אשר חדשים מקרוב באו שהנהיגו לקשט את ראשם בפאה נכרית... הנך רואה אף שהפריז הרב הנ"ל על המידה להקל אף בשער אשה עצמה בקלועות התלויות מהראש ולמטה, לא הקיל רק מפני שבארץ ישמעאל היו נוהגין היתר, ועל ידי זה מקרי שער שדרכן להגלות ואין דבר זה גורם להרהור, כיון שבכל עת נוהגים ככה, ודבר התדיר אינו פועל על כח הדמיון, ואין כאן שום חשש רחוק שיצא מכשול מזה, אבל במדינתנו וגם במדינת אשכנז, אשר מאז נהגו לכסות כל השער ולא היו נוהגים מעולם בהיתר השערות התלויות חוץ לצמתן, הוי כדברים המותרים ואחרים נוהגים בהם איסור משום צניעות אי אתה רשאי לבטל מנהגם, והר"מ אלשקר לא התיר רק לארצות ישמעאלים, אבל במדינות אדום לא רצה להתיר כיון שנהגו איסור מאז, ובפרט כיון שנוהגים כן מימים קדמונים - שוב נקרא שער שאין דרכן לגלותו, ואסור לקרות ק"ש נגדן... אף על גב דהרמ"א והמג"א הסכימו לדעת הש"ג להתיר בפאה נכרית, בכל זאת כיון דנהגו העם לאסור כל גלוי שער באשה - לא ערב לבי להתיר... כיון שכבר נהגו במדינתנו להיות נזהרים. בפינה זו, ובימי ילדותי לא שמעתי שינהגו קולא בזה

בכל תפוצות ישראל במדינת פולין, רק חדשים לבקרים באו אשר הרבה פרצו הגדרות, וראוי להוכיחם ולהחזירן למנהגם הקודם, אכן אם יבין ר"מ כי לא ישמעו אליו אזי יעלים עיניו ומוטב שיהיו שוגגים ואל יהיו מזידים, וכשם שמצוה, לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שלא נשמע".

הרי בשמים (ל"ו, שנת תרכ"א [1861]) "נראה בעליל התמהון שיש בראיות שלטי הגבורים, דהרי במשנה הא מיירי לחצר, ובחצר הא אפילו בשערות דידה אין בה משום פרוע ראש... ואף לפמ"ש בבית שמואל בשם הסמ"ג שכתב בשם הירושלמי דאפילו בחצר יש איסור דפרוע ראש - עכ"פ לא מוכח מזה שלא יהיה איסור בפאה נכרית משום מראית עין שנראין כשערות דידה מחוברין, ולכך בחצר דליכא למיחש למראית העין - שרי... ואי איתא דפאה נכרית ברשות הרבים אסור - אם כן לאו היינו דומיא דהנך דאסרי ברשות הרבים, ובחצר הא אסרום ברשות הרבים משום איסור שבת, ובפאה נכרית הא לא שייך לאסור ברשות הרבים בשבת כיון דגם בחול אסור, ואם כן יהיה מוכח מזה דפאה נכרית גם ברשות הרבים שרי, אמנם יש לומר דמיירי התם תחת השבכה, ועושות כן כדי שתתעבה השבכה ותראה בעלת שער דומיא דכבול... וה"ה דכוותיה בפאה נכרית מיירי כשיוצאות קצת חוץ לשבכה דבאופן כזה מבואר במהרי"ק דאין איסור פרוע ראש אפילו בשערות דידה כשיוצאות קצת מבעד לצמתן, ומכ"ש דבפאה נכרית ליכא איסור בענין זה... עוד י"ל דמיירי בכל הני דוכתי בבתולות דמותרות לילך פרוע ראש, ואף דבנזיר שם מיירי לענין הפרת בעלה, וכן בשבת שם אמר כדי שלא תתגנה על בעלה - בכ"ז הא אפשר לאוקמי בארוסה, וארוסה משמע דמותרת לילך בגילוי ראש... אם יצאה בהינומא וראשה פרוע, והלא בימי המשנה היו מקדשין קודם החופה, וע"כ דגם ארוסה מותרת לילך בגילוי שער... ראיתי בעטרת זקנים דאפילו מאן דמתיר בפאה נכרית אבל שיער של עצמה - אף שנחתכו וחברן בראשה כדי שתהא נראה בעלת שער - אית בה משום פרוע ראש... ועי' בכנה"ג שהביא בשם משא מלך וז"ל 'ויש מקצת נשים שלוקחין משי שחור ומשימין בפדחתן כדי להתייפות, ואפילו בזה רע עלי המעשה שבני אדם טועין וחושבין שהם שערות שלהן, אלא הנח להם לישראל...' הרי חזינן דהרע בעיניו המנהג שמשימין משי שחור על פדחתן, ומכ"ש הפאה נכרית שנראה כשערה ממש - בודאי ראוי להחמיר מלבד החשש הנ"ל שעושים אותן משערות של מתי עכו"ם" [תמצית: אף שלא ראיתי את ראיות הבאר שבע אולם דברי שלטי הגבורים תמוהים שהרי המשנה מיירי בחצר שאין שם איסור פריעת ראש, ואפילו לבית שמואל שהביא את הירושלמי שיש איסור פריעת ראש בחצר - אך עדיין מנין שיש בחצר איסור מראית העין (שיש בפאה) שנראית כשערות של עצמה, והיה לו להתיר בחצר דליכא למיחש למראית העין; ויש להוכיח שפאה נכרית מותרת ברה"ר, כי אם היתה אסורה ברה"ר גם בחול הרי אינה דומיא דשאר התכשיטין שאסרום בחצר שמא תצא לרה"ר, שהרי בפאה בלא"ה לא תצא עמה לרה"ר, ויש לדחות דמיירי בפאה תחת השבכה - שמעונינת שהשבכה תתעבה ותראה בעלת שער, או דמיירי בארוסות שמותרות לילך פרועות ראש אף שיש להן בעל שמיר נדריהן ושאינן רוצות להתגנות בפניו; העטרת זקנים כתב שאפילו מי שמתיר פאה משער של אחרת - אבל אסור בשער שלה, והכנה"ג בשם משא מלך כתב שרע עליו שלוקחין משי שחור כדי להתייפות כי טועין לחשוב שאלו שערותיה, אלא הנח להן לישראל, וא"כ כ"ש שראוי להחמיר בפאה שנראית כשערה ממש, מלבד חשש איסורי הגנה ממת].

מנחת שבת (הלכות שבת פ"ד ס"ב, תרנ"ז [1897]) "בשדי חמד הנ"ל הביא עוד הרבה גדולים מה שצווחו ככרוכיא על דבר לבישת הפאריקין הנ"ל אף בחול, והנה במדינתנו [פולין] פשט המנהג ללבוש הפאה נכרית אפילו בין הנשים הכשרות והלואי שכל הנשים ילבשו הפאה נכרית הנ"ל ולא יבואו לגלות שערותיהם כמו שפשטה המספחת בעוה"ר בין הרבה נשים שבזמנינו שאפילו הנשואות הולכות פרועי ראש ר"ל".

בית יצחק (או"ח י"ד ט"ז, תרס"א [1901], גליציה) מקשה על פירושו הראשון של רש"י מדוע צריך לפרוע את שערה לפי רבי יהודה, שהרי לדבריו אם הוא נאה - לא היה סותרו, ואם אינו נאה - הרי לא התנאתה בו לבעלה, ותיירן שמן התורה גם שער נאה צריך פריעה, וחכמים עקרוהו את דין הפריעה כששערה נאה, ועוד כתב שרבי יהודה אינו דורש טעמא דקרא לקולא להקל על מי ששערה אינו נאה שתלך בגילוי אלא רק לחומרא שלא ילכו בפרוע; משמעות המשנה שיוצאים בפאה נכרית לחצר הוא לכל חצר אף שהרבים בוקעים בה דדמי לעזרה דהוה כחצר לגבי טלטול המותר למרות שרבים בוקעים בה, ולענין שער אין חילוק בין חצר שרבים בוקעים בה לבין רה"ר - ומוכח שפאה אינה כשער ממש ולכן מותרת אף ברה"ר, ובכך מובנת הוכחת שלטי הגבורים מסוגיא דשבת שחבישת פאה מותרת ותמהו עליו שבחצר אף שערה מותר, אמנם יש לדחות דמיירי בפאה מכוסה אבל במגולה אסור אך אינו נראה כי אם כולה היתה מכוסה לא היו חוששים שתשלוף דשמואל מתיר בטמון, ומאחר וברה"ר אסרו פאה - ש"מ שכשהתירו בחצר מיירי אף כשאינה טמונה, ואף רב חולק על שמואל רק בכבול ולא בפאה, ואם מקצת השער מגולה [שם איתא 'מכוסה' - ונ"ל דהוא ט"ס] ומקצתו נגד המצח מכוסה כמו שהולכות הנשים הכשרות - מותר, ואף כשכולה מגולה מוכח משמואל שמותר, ורב אינו חולק עליו; תוס' רי"ד חידש שמה שחוששים ברצועות שבראש שתסירם בטבילה - אינו מחשש שתשלוף כי לא חיישינן שתגלה את שערה משום פריצות אלא חיישינן רק שתטלטל לאחר טבילה במקרים שלא תהיה רשאית לקולעם, אך הרי"ד מתיר לסתור את הקליעה כי אינו סותר על מנת לכנות - והוא דלא כתוס' שאוסר אף לסתור קליעה, וממילא לפי הרי"ד האיסור מחמת שמא תסיר בטבילה הוא רק בדבר שיהא אסור לחזור וללבושו, ולפ"ז ע"כ שהחשש בפאה ברה"ר לא היה מחשש שתטלטלנה לאחר הטבילה - כי מותרת לחבוש את הפאה לאחר הטבילה, אלא משום דילמא שלפא ומחויא, ומאחר ובחייטין לא חששו שתשלוף כי לא תגלה שער - ע"כ בודאי דמיירי בפאה מכוסה

שעלולה להסירה, ויש לדחות שהרי נוהגות לחבוש הפאה על שבכה; בעירובין האיבעיא היא אם הפאה היא כגופה ממש - ולכן מקשים תפשוט מהכא שנאסר בהנאה, דאם אסור במת - ודאי הוה כגוף ממש, ומשני כי קא מיבעיא ליה דתליא בסיכתא כלומר שהיא באמת לבושה אך הפאה לא קשורה בגופה - ולא היינו כגופה ממש, ובסנהדרין הכוונה שכעת אף איננה לבושה בפאה, והסוגיות נחלקו אם המלבושים נשרפים, ובסנהדרין הסתפקו רק אם הפאה כלבוש - והנה ברור שאף שיוציאים במלבושיהם מעיר הנדחת היינו דוקא במלבושים המוכרחים מפני כבוד הבריות או מיראת הצינה דדרכיה דרכי נעם, אך במלבוש יותר מהצורך ודאי עוברים משום ולא ידבק בידך, וממילא ברור שהפאה היתה גלויה כי אם היתה ברה"ר תחת הסבכה ובחצר הולכת בה רק לקישוט כי מותרת אף בגילוי שער - הרי שהפאה רק לקישוט והיה אסור לחובשה, אמנם יש לדחות, ומסוגיות אלו אין ראייה מוכרחת לשום צד, אך מסוגיא דשבת כבר כתבנו דעתנו להתיר; מה שרצו לאסור פאה לפירושו הראשון של רש"י דמוכח שפירוע ראש אסור, וה"ה קישוט בפאה הדומה לשער - הסברא נכונה אם נדרוש טעמא דקרא להחמיר, אך לפ"ז הוה לן לאסור גם לחבוש פאה בחצר, ומדמתירים בחצר ש"מ שאין דורשים הטעם להחמיר בדבר שלא נאסר בתורה, ואין לחלק שאין פריצות בחצר כי לא שכיחי בה רבים משא"כ בפאה - שהרי מדתירים בשבת פאה כדי שלא תתגנה על בעלה - מוכח שמותר להתקשט בפאה, והעונש בסוטה הוא רק על שהלכה בשערותיה, וכ"ש שמותר כשמקצת ראשה מכוסה והפאה אינה על כל ראשה - דאינו דומה לסוטה שגילתה כל שערותיה; לדינא מהראוי להזהיר בנות ישראל שלא תלכנה בפאה נכרית, מלבד שיש לחוש לדעת האוסרין והם גדולי האחרונים והמורים, וגם נכשלים שרבות תלכנה בפאה משערות של עצמן, וגם מכמה טעמים ראוי לגדור ולעמוד בפרץ, וה' יפיץ אורו על אחב"י לשמוע דברי חכמים בנחת - וילכו בדרך הצנועות [תמצית: משמעות המשנה היא שיוציאים בפאה נכרית גם לחצר שהרבים בוקעים בה דומיא דעזרה, ומוכח שהפאה שונה משער אסור גם בחצר שרבים בוקעים בה, ומובנת הוכחת שלטי הגבורים שפאה מותרת מסוגיא דשבת, וגם דעתנו להתיר, ואין לדחות דמירי רק במכוסה כי לא חששו שתשלוף בטמון, וכ"ש שמותר כשחלק בפאה וחלק מכוסה; לתוס' רי"ד החשש שתסיר ותטלטל לאחר הטבילה הוא רק במידי דאסור לחזור וללבוש לאחר הטבילה, כגון כשאסורה לקלוע, ולפ"ז אי אפשר לומר שהחשש בפאה היה שתטלטל לאחר הטבילה אלא רק לשלפא ומחויא, אך מדחששו שתשלוף ותראה אין להוכיח דמירי בפאה מכוסה כי אולי מירי כשיש שבכה מתחתיה; בעירובין דנו לאוסרה כגופה ממש, אך הסתפקו בתליא בסיכתא - כלומר שהפאה איננה קשורה לגופה אלא רק לבושה בה, ובסנהדרין הסתפקו אם הפאה כלבוש - והנדון אינו בפאה שלבושה בה, ויש להוכיח דמירי בפאה גלויה, כי פאה מכוסה היא מיותרת והיתה נשפרת, ויש לדחות; מדמתירים פאה בחצר ש"מ שפאה אינה כשער, ומוכח שאין דורשים טעמא דקרא להחמיר, וכ"ש להתיר כשמקצת ראשה מכוסה ומקצתו בפאה; לדינא ראוי להזהיר שלא לחבוש פאה מחשש לאוסרים, ושמה תחבושנה פאה משערותיה, וראוי לעמוד בפרץ - וילכו בדרך הצנועות].

תשורת ש"י (תק"ע, נדפס בשנת תרס"ה [1905]) שאלה: נשים הצנועות ונוהגין סלסול בעצמן שלא ליתן על ראשן פאה נכרית - אם מותרות בפאה מלאכותית העשויה מאיזה צומח לא משער, לענ"ד אינו סלסול אלא מדינא אסור... תמהני שכולם לא הביאו ירושלמי דהיוצאת בקפליטין למבוי יש בה משום ראשה פרוע ופירש הערוך שקפליטין הם פאה נכרית - הרי שפאה במבוי אסור משום דת יהודית, ומאן ספין לחלוק על הירושלמי בדבר שאינו מוכח היתרו בבבלי; וכיון שאיסור פאה משום פריצות - דמדמין עצמן לנכריות שהולכין בשערן, ועושין הישראליות כן כדי להראות כאילו ראשן פרוע עם שערותן ממש - ממילא יש בה משום פריצות ודת יהודית, אם לא ניכר שאינן שערות; אף דמשום מראית עין ליכא אם כל נשי העיר עושין כן כיון דיודעת - מ"מ משום פריצות יש ועוברת על דת יהודית, ועוד, כיון דפרועות ראש בשערותן ממש הוא איסור דאורייתא - יש לחוש משום מראית העין משום אורחים דעוברים ושביין [אפילו אם כל נשי העיר בפאות (כנ"ל)]... ולפ"ז י"ל הא דפריך בהמדיר 'הא דאורייתא היא' [המשך והסבר השאלה]= ואמאי לא קרי לה דת משה, ומשני בקלתה [כדוגמא לדת יהודית] ולמה לא משני בפאה נכרית? [תשובה]= ומשום דעדיין דת משה היא דיש איסור משום מראית העין כיון דעיקר איסורו מדאורייתא, אף דחשש מראית העין הוא רק איסור דרבנן - מ"מ דת משה היא... ובלא"ה לא קשיא למה לא משני בפאה נכרית - משום דמשנה תנן 'וראשן פרוע' והרי בפאה נכרית ראשן מכוסים, לכן משני 'בקלתה' - כיון דנראית שערות ראשן בנקבים שביין הנסרים קראה 'ראשן פרוע'; ומה"ט לית לן דש"ס בבלי חולק על הירושלמי דלא מוקי למתניתין בקפליטין, ומשום דאין זה ראשן פרוע ממש כיון דראשן מכוסות ולא נראית שערותן של עצמן, וגם משום דזה אסור משום מראית העין והוי דת משה, והמשנה לא חשוב לה רק בדת יהודית, והירושלמי אומר דבר זה לדין בפני עצמו, והיינו דקאמר הירושלמי 'יש בה משום ראשה פרוע' דהיינו דאין זה ראשה פרוע אלא יש בה שום לתא דראשה פרוע משום מראית העין, והוי באמת איסור דרבנן כיון דראשה פרוע ממש אסור מדאורייתא, או משום פריצות כיון דנראית בראשן פרוע כנכריות... היינו טעמא ממש יש בפאה הסינתטית דמ"מ נראות כשערות ממש, ואין ניכר שאינה הולכת פרועת ראש [תמצית: מדינא יש לאסור אפילו פאה סינתטית, שהרי הערוך פירש את הירושלמי שפאה אסורה במבוי משום דת יהודית, ואין הוכחה שהבבלי מתיר; מאחר שהאיסור משום פריצות שמדמין עצמן לגויות, ועושות כן כדי להראות שראשן פרוע ממש - יש בזה פריצות ודת יהודית, אא"כ ניכר שאינן שערות; אם כל נשי העיר עושות כן - יש משום פריצות ועוברת על דת יהודית אך אין משום מראית העין, אלא שיש לחוש למראית העין של האורחים מאחר ופרועת ראש הוא איסור תורה; בגמרא הקשו שהיוצאת וראשה פרוע הוא דת יהודית ולא דת משה, והעמידו בקלתה ולא העמידו בפאה - מאחר ואיסור מראית העין שבפאה נחשב כדת משה אף שהוא דרבנן כיון שאיסורו מהתורה, א"נ לא העמידו בפאה מאחר ורק קלתה נחשב כפרועת ראש כי שערותיה נראות בנקבים, משא"כ פאה דמ"מ ראשה מכוסה; לכן מה

שהבבלי לא העמיד בקפליטין אינו ראה שחולק עליו כי לא העמידו את המשנה בפאה רק כי מ"מ הראש אינו פרוע וכי מראית העין נחשבת כדת משה, וגם הירושלמי רק קורא לה 'יש בה משום ראשה פרוע' - כי אינו ממש פריעה אלא רק נראית כראשה פרוע - ובאמת הוא איסור דרבנן, או משום פריצות דנראית כנכריות, וגם בפאה סינתטית נראות כשערות ואין ניכר שאינה פרועת ראש. **סיכום:** הערוך פירש שפאה אסורה במבוי, ואין הוכחה שהבבלי מתיר, האיסור משום פריצות שמדמין לגויות כדי להראות שראשן פרוע, וא"כ ניכר שאינן שערות - ולטעם זה ה"ה בפאה סינתטית; אם כל נשים העיר חובשות פאה - אכתייש פריצות ועוברת על דת יהודית, אך אין מראית העין, אך יש לחוש לחשד האורחים; איסור מראית העין שבפאה נחשב כדת משה, ולכן העמידו בבבלי בקלתה ולא בפאה, וכי בפאה ראשה אינו פרוע (תשורת ש"י הוא היחיד שמצאתי שסובר שיש חשש פריצות גם כאשר ההנהגה התפשטה אצל כל נשי העיר, ויתכן שיש לדחות שהאינא אין כוונתן להראות 'כאילו ראשן פרוע עם שערותן ממש' אלא רק להראות נחמד, והמנהג הרווח אינו כמותו, והוכחתו היחידה היא רק מפירוש הערוך - שכבר נודע שהוא ממוסף הערוך, ושאר המפרשים לא העמידו את הירושלמי בפאה אלא בכיסוי מטפחת ללא רדיד].

הגרי"פ פערלא (על הרס"ג עש"ך צ"ו - תמצית) הרמב"ם לא מנה את איסור פריעת הראש במנין המצוות דאינו מונה לאוין שאינו מפורש בפסוקים לאו או עשה, וכ"ש הכא שאין אפילו דיוק בפסוק שלא תלך בפריעת ראש; מה דאמרו שפריעת הראש דאורייתא לא נפקא מדכתיב ופרע את ראש האשה דלשני פירושי רש"י אין בפסוק מצוה שלא לעשותן; מה שהיה משמע לחז"ל שיש איסור בדבר - לפירוש הראשון של רש"י אפשר לומר שמכיון שהעונש מפורש בקרא הרי כאילו האזהרה מפורשת, אבל רש"י כתב שהפירוש השני העיקר, וקשה וכי משום שכן נהגו בנות ישראל נאמר שיש בזה איסור - שמא אינו אלא מנהג שנהגו בו מדעתן, ולא הזכרת המנהג בתורה הופכו לאיסור כמו בעל שבעל בנכסי מלוג של אשתו הוא רק תקנתא דרבנן אף שנזכר בפסוק - ולכן אף שנזכר בפסוק אינו אלא מנהג ולא חובה או איסור, ואכן לשון הספרי (נשא י"א) מעידה שאין בו איסור - ופרע את ראש האשה - לימד על בנות ישראל שהן מכסות ראשיהן, ואף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר ותקח תמר אפר על ראשה, ואולי י"ל שמה שמבואר בתלמוד שלמדו מהפסוק שיש בזה איסור - לא למדו כן מפסוק זה אלא מכיון דשמעינן מקרא דדרך בנות ישראל בכך ש"מ דדבר פריצות הוא ומביא לידי גילוי עריות, וא"כ ממילא יש בו איסור דאורייתא דהו"ל בכלל לאו דלפני עור לא תתן מכשול, ולכן הרמב"ם לא מנאה כי אינה איסור עצמי אלא רק לפני עור.

משנה ברורה (ע"ה ט"ו) "קרי נכרית להשער שנחתך ואינו דבוק לבשרה וס"ל דע"ז לא אחז"ל שער באשה ערוה וגם מותר לגלותה ואין בה משום פריעת הראש, ויש חולקין ואומרים דאף בפאה נכרית שייך שער באשה ערוה ואיסור פריעת ראש, וכתב הפמ"ג דבמדינות שיוצאין הנשים בפאה נכרית מגולה יש להם לסמוך על השו"ע, ומשמע מיניה שם דאפילו שער של עצמה שנחתך ואח"כ חברה לראשה ג"כ יש להקל, ובספר מגן גבורים החמיר בזה [בפאה משער שלה] עי"ש, וכתב עוד שם דאם אין מנהג המקום שילכו הנשים בפאה נכרית בודאי הדין עם המחמירין בזה משום מראית העין עי"ש".

בה"ל (ע"ה מחוץ) "לענין עיקר איסור גילוי שער דאשה כתב המג"א בשם התוס' דכתובות דדוקא בשוק אסור אבל בחצר שאין אנשים מצויים שם מותרים לילך בגילוי הראש... אבל בזוהר החמיר מאוד שלא יראה שום שער מאשה וכן ראוי לנהוג עכ"ל המג"א, ודע דענין זה לא שייך כלל להדין דשער באשה ערוה האמור בסעיף זה ואפילו בכיתה ובחדרה אסור לכו"ע לקרות כנגדה הואיל דדרכן לכסות בשוק אית ביה משום הרהורא והוי ערוה... כיון דכבר קבלו עלייהו אבות אבותינו בכל מקום ששמענו שנפוצים ישראל לאסור בזה א"כ ה"ל דין גמור שקיבלו עלייהו כהך דיעה האוסרת... וכ"ז לענין חצרה וחדרה אבל לילך בשוק וחצר של רבים לכו"ע אף אם תלך במטפחת לבד לכסות שער מיקרי עוברת על דת יהודית עד שתלך ברדיד מלמעלה ככל הנשים כן מבואר שם בסי' קט"ו (בחת"ם סופר או בבית שמואל)" [בספר דת משה וישראל כתב שכונת המ"ב רק להתיר לקרוא ק"ש כנגד פאה ולא לצאת בפאה לרה"ר זה אינו מאחר והמ"ב התבסס על הפמ"ג שתחילת דבריו "פאה נכרית... ויוצאה לרה"ר"].

חקל יצחק (פ"א [לשונו מתומצת ומעובדת]) נשים מקרוב החלו לפרוץ ולחבוש ברחובות קריה מין זשיאאן העשוי משערות מכוסות מכסה דק שהשערות נראות, ועד עתה נהגו לכסותו במטפחת, והדברי חיים אסר אף בדומה לשער, והחת"ם סופר אסר ללא שני כיסויים, וכיון שאבותינו נהגו לאסור נעשה דת יהודית, הב"ש הסביר ברמב"ם שצריך שני כיסויים, ונראה שלמד זאת מהירושלמי שפירשו המפרשים שקפליטין היא מטפחת דקה, וכדי שלא לאפוש פלוגתא בין הבבלי לירושלמי צ"ל שגם לבבלי הא דאינו די בקלתה הוא גם כשעשוי ככיסוי גמור דמאחר ומעולם נהגו ברדיד הוה ליה דת יהודית ללא שני כיסויים ויש לו בית קיבול, והמשנה עובר על בחוקותיהם לא תלכו; בערוך פירש שקפליטין היא פאה, והא דהבבלי נקט קלתה - ק"ו לפאה שנראית כשער שלה, ועוד י"ל שהבבלי לא נקט פאה כי יש בזה איסור תורה משום פריצות כמו בראש פרוע או משום בחוקותיהם, וכוננת הישועות יעקב שיתכן שאין בזה אף איסור דרבנן - הוא במגבעות של שער [וצ"ל שאין האומות לובשים מלבוש זה] אך בהאאר שייטל יש איסור תורה, ומה שהאחרונים אסרו רק מדרבנן מיירי כשאינה דומה ממש לשער גופה; התשובה מאהבה כתב שהדעת אינה סובלת שהרמב"ם הוסיף מדעתו כלי בתוך כלי ושיהיה מיוחד לכיסוי אלא שיי"ל דהעוברת על דת יהודית מיירי במטפחת מנוקבת, ולענ"ד מוכח (מכלים כ"ד י"ד) שמטפחת היא בגד עבה, וא"כ מוכח שגם לבבלי וגם לירושלמי בעינן עוד כיסוי אף שהתחתון הוא כיסוי גמור, ומה שבעינן כלי בתוך כלי הוא מאחר ושער האשה הוא ערוה וגם איתא בזוהר שהוא איסור חמור; תוס' שהבינו שבחצר מותר גילוי שער למדו כהערוך שקפליטין היא פאה, ומאחר ומותר בחצר אף שנראה כשער - ע"כ שגם גילוי שער מותר, וממילא נדחית ראיית שלטי הגבורים מהסוגיא דשבת שפאה מותרת ברה"ר מאחר

וגילויי שער מותר בחצר; הד"מ שמתיר פאה הוא דוקא בחצר [אבל גילויי שער אסור אף בחצר כדעת הסמ"ג] ונפילתי על הפמ"ג שהבין שהד"מ התיר אף ברה"ר, אבל אחרים אסורים לקרוא ק"ש כי הפאה אסורה משום פריצות; לסיכום - חבישת פאה הדומה לשער אסורה מן התורה משום פרועת ראש כהישועות יעקב או משום בחוקותיהם כהב"ש והדה"ח, וחבישת מגבעות אסורה מן התורה אם היא כדרך הגויים, וחבישת הזשיאאן אסורה ואינו מועיל מטפחת תחתיה מאחר ודומה לשער - אלא אם תחבוש מטפחת מעליה [ואז מותר אף שנראה קצת אצל המצח כיון שאינו נראה להדיא], וחבישת כפה ללא רדיד או מטפחת אסורה משום דת יהודית [תמצית]: מאחר שאבותינו נהגו לאסור חבישת בגד העשוי משערות שהשערות נראות נעשה דת יהודית; רדיד נצרך כדת יהודית גם מעל כיוסוי גמור; הבבלי לא הוצרך לכתוב שבפאה יש דת יהודית כי יש בזה איסור תורה משום פריצות כמו בראש פרוע או משום בחוקותיהם, ורק במגבעת של שער יתכן שאין בה אף איסור דרבנן; הד"מ התיר פאה דוקא בחצר].

הסבא קדישא (ב' או"ח א') אם כשלטי הגבורים שהפאה גלויה - מדוע חששו שתשלוף ברה"ר, נראה שפאה היא תחת השבכה דומיא דכבול שיש להוכיח שהוא תחת השבכה, וכן מוכרח לפירש"י במהות הפאה, ולכן שלטי הגבורים נטה מפירש"י וכתב את פירוש הרמב"ם, וגם לפירוש זה אין ללמוד היתר כי מוכרחים לומר שהמגבעת מונחת על שבכה, ואילו היתה על השער ממש - לא היתה מצילה מאיסור פרועת ראש, וא"ת מדוע חששו שיחייבו עליה כשהפאה מוסתרת - י"ל שהחשש אינו שתסירם ברה"ר אלא שתסירם בעת הטבילה ותשכח ותצא כך, ומ"ש שלטי הגבורים שהפאה גלויה דאל"ה מה הועיל קישוט זה - זה אינו ששם מדובר בבית או בחצר לבעלה ולקרובותיה ולא להראות עצמה בעלת שער לכל העולם שיבואו לידי הרהור ומכשול, וכן מוכח מהרמב"ן שרק בבית חששו שתתגנה על בעלה ולא בחצר וברה"ר, דברה"ר אף בעלה אינו יכול לראותה מפני הכיסוי שעל ראשה [לענ"ד הפירוש "ברה"ר אינו רואה אותה" הוא את האשה מפני שאינה מצויה שם ואין הכוונה לפאה כי היא מכוסה ברה"ר שהרי הרמב"ן רוצה להסביר מדוע לא הוצרכו להתיר לחבוש פאה גלויה ברה"ר כי אינו רואה אותה ולא שייך שיתן כטעם את המסקנא]; עוד יש לאסור מפני מראית העין כדכתב בב"ש, ואפילו בחצר שהחשד משום איסור דרבנן צריך להציל עצמו מן החשד, ולא אומרים שאין גוזרים מדעתנו, ובמקום שרבו המתפרצים יש לאסור טפי ולכן במקום ששכיחי המתגלחים בתער יש לאסור גם במספריים כעין תער, ויתכן שיש איסור תורה להחשד שעובר על איסור תורה [תמצית]: אם הפאה גלויה מדוע חששו שתשלוף; נראה שהפאה היתה תחת השבכה; קישוט הפאה הוא בבית או בחצר לבעלה ולקרובותיה ולא להראות עצמה בעלת שער לכל העולם שיבואו לידי הרהור ומכשול; יש לאסור מפני מראית העין, וצריך להציל עצמו מן החשד אפילו בחצר שהחשש רק שחשדו משום איסור דרבנן].

שלחן שלמה (או"ח ע"ה ב') "צריכים הנשים ליהזר מאוד שלא יצאו קצת שערותיהן, ובתולות שדרכן לילך פרועות ראש וכן שערות של נשים שרגילין לצאת חוץ לצמתן או פאה נכרית דהיינו פארו"ק ואפילו דרכם לכסות מותר, ונשים הבאות ממקום שאין דרכן לגלותן למקום שדרכן לגלותן מותרין לגלותן אם אין דעתן לחזור, ולענין לקרות ק"ש כנגדן נ"ל שמותר אפילו דעתה לחזור, ונשים שבאו ממקום שדרכן לגלותן למקום שאין דרכן לגלותן לא יגלו אפילו אם דעתם לחזור, ואסור לקרות ק"ש כנגדן אפילו אם דעתן לחזור" [מוכח שהבין שהיתר חבישת הפאה אינו רק כלפי ק"ש אלא גם להתיר לצאת בה, ובמקום שדרכן לגלות את הפאה - מותר גם לנשים שבאו ממקום שדרכן לכסותה].

עצי ארזים (אה"ע כ"א ב') הביא את העין משפט (מיר כ"ח) שהתיר לצאת בפאה נכרית, וכתב: וטעה בזה טעות גדול דלדבריו תיקשי לרבי מאיר שיכול לומר אי אפשר באשה מגולחת - הרי אינה יכולה לגלות שיערה - ואטו מי לית ליה לרבי מאיר דת משה ויהודית, אלא ודאי דמירי כשהיא בבית בפני בעלה, אם כן אין ראייה מזה להתיר פאה נכרית, וכן אין ראייה ממתניתין דשבת יוצאה אשה בחוטי שער וכו' דיש לומר דמירי בפניות שדרכן לילך בגילוי הראש, לכן נראה לי פשוט דאסור לאשה נשואה להתקטט בפאה נכרית, והמורים היתר חדשים מקרוב עתידים ליתן את הדין.

סתרי ומגיני (ב' מ"ד, הרב סיני שיפער [ראב"ד קרלסרוה, בירן], שנת תרצ"ב [1932]) "קשה עליו מהא דפריך הש"ס על מתניתין דכתובות ראשה פרועה דאורייתא ואת אמרת דת יהודית, ואי נימא דפאה נכרית איסורא איכא כל זמן שאינו מכוסה תחת השבכה אמאי לא אוקמי הש"ס דמתניתין מיירי בפאה נכרית בלא שבכה - דזה אסור משום דת יהודית, ואם שערות עצמן פרועין - אז אסור מדאורייתא, ומדלא מתרין הש"ס הכי ש"מ דפאה נכרית גם דת יהודית ליכא, ומכאן איכא לפענ"ד תשובה על הא דפסק הגאון בעל דברי חיים דאסור לאשה לילך בפאה נכרית בשוק... ועוד י"ל דהפיאה נכרית נעשית עתה בהדרת היופי, וליכא למיחש דמחכו עלה, ולא אתי למשתלפה, וגם לחוש אחשדא שיסברו הרואים שהיא שערות עצמה היא חומרא גדולה, דכיון שיודעין העולם שיכולין עתה לעשות הפאה נכרית יפה כל כך שתראה בשערות עצמה אמאי נחשוד אותה הא מאן דבעי למיהוי חסידא יקיים מילא דאבות לדון את כל האדם לכף זכות... זמן לא כביר אשר דרש רב אחד בקהלה גדולה בענין זה במדינת פולין ושפך כוס חמתו על אותן הנשים המכסות ראשן בפאה נכרית ולא במצנפת כמו בימים הראשונים, וקרא עליהן ראשי חדשים לעמך נתת זמן כפרה ר"ל, וכשמעו זאת השליכו הרבה נשים את הפאה נכרית מראשיהן באמרן אם גם זאת לא די למה לנו להכביד את ראשינו בשייטעל, והולכין עכשיו בלי שום מכסה על ראשיהן... ועל כזה וכדומה לו אין לנו לומר אלא הנח להן לבנות ישראל, ופוק חזי מה עמא דבר דבעו"ה ברוב מדינות פרקו נשים רבות מעליהן עול דת יהודית והולכות בפומבי בשערותיהן הטבעיות, בעת כזאת בודאי אין צריך לחפש בחרכים אחרי חומרות יתירות... זמן כביר לאחר כתבתי זאת ראיתי

הסבא
קדישא

שלחן שלמה

עצי ארזים

סתרי ומגיני

שהרב הגאון בעל בית יצחק האריך בדבר בחריפות נפלאה, וגם הוא הורה דמותר לצאת חוצה בפאה נכרית... ובינתים יצא לאור ספר לדוד צבי... והאריך להוכיח שם ג"כ דאשה שתלך בפריעת ראש עוברת על איסור תורה, ולכסות השער בפאה נכרית נדון בזמננו ובמדינתנו כהיתר גמור, והמעייין בדברי אחרונים יראה שחוככים בזה להחמיר, ע"ש, אכן לפענ"ד מכל מה שהוכחתי בתשובתי מפורש יוצא דלדינא מותר, והמחמיר יחמיר לעצמו כמו שהחמיר ג"כ מן החת"ם סופר בצוואתו לבני ביתו" [תמצית: הגמרא הקשתה על הא דבראשה פרוע עוברת על דת יהודית מדאמר שזה דאורייתא, ותירצו דמירי כשיוצאת בקלתה לרה"ר, ואם ביציאה לרה"ר בפאה מגולה היתה עוברת על דת יהודית - הוה להו לתרץ דמירי בכך, אע"כ שאין בפאה משום עוברת על דת, ודלא כדברי חיים; הפאה נעשית בהדרת היופי ואין חשש שיחייבו עליה ואין חשש שתלפנה; גם אין לחוש שיחשדו שאינו מכוסה כי ידעים שיכולים לעשות הפאה יפה שתראה כשערותיה, הרי יש לדון לכף זכות; הנח לבנות ישראל, ובעת שנשים רבות ברוב מדינות פרקו עול דת יהודית והולכות בשערותיהן - אין לחפש בחרכים חומרות יתירות; גם הבית יצחק הורה שמותר לצאת בפאה, וכן בספר לדוד צבי הוכיח שהילוך בפאה נידון בזמננו ובמדינתנו כהיתר גמור, ואף שהאחרונים חוככים להחמיר - אך לדינא מותר, והמחמיר יחמיר לעצמו כמו שהחת"ם סופר התיר לבני ביתו]".

מהרי"ל דיסקין (שו"ת קונטרס אחרון ר"ג) וז"ל ע' בשלטי הגבורים פרק במה אשה דבשער תלוש שרי, ונ"ל דדוקא בגוונא דניכר לכל שלא נעשה משער של עצמה, אבל בלאו הכי ודאי אסור כדקיי"ל לאסור בדם דגים ובכמה דוכתי משום מראית העין, ובפרט לענין איסור ערוה שהוא חשש הרהור; גם בלאו הכי יש לומר דשם רק לחצר אמרו ובאינה מעורבת, אבל לרשות הרבים עדיין מנלן.

כנסת הגדולה (אה"ע קט"ו ט') ואיזוהי דת יהודית - יוצאה וראשה פרוע כו' נ"ב הנשים היוצאות בכיסוי שערות שלבם ובמקום קליעת שערן נושאות שערות חברותיהן שקורין קרינאלו בלע"ז אין בזה משום יצאה וראשה פרוע לא שנא שערות ידיה ולא שנא שערות חברתה כל עוד דעבידי לכסוי השער והם תלושות אעפ"י שקשוט הוא לה כדי שתראה בעלת שער אין בכך כלום - שלטי הגבורים [מוכח שהבין את שלטי הגבורים לגבי רשות הרבים שהרי הביא את דבריו לגבי דת יהודית ולא לגבי דת משה].

יד אהרן [אלפאנדארין ע"ה] "אבל בתולות שדרכן פרועות וכו' - נ"ב וה"ה שערות של נשים שרגילות לצאת מחוץ לצמתן, וכ"ש פאה נכרית אפילו דרכן לכסות... וכ"כ בשלטי הגבורים דמותר לכתחילה ודלא כבאר שבע שחולק עליו והאריך בדברים דחויים".

כף החיים (ע"ה י"ט) "וכ"כ בש"ג דמותר לכתחלה כדאיתא במשנה פרק ו' דשבת יוצאה אשה בחוטי שער וכו', דלא כבאר שבע שחולק עליו והאריך בדברי דיחוי - מ"א [יד אהרן בהגהת טור], וכן היא הסכמת האחרונים להתיר כדברי הרמ"א ז"ל".

שבת של מי (שבת ס"ד): "יוצאה אשה בחוטי שער... פירש"י בין משלה = תלושים... מהיכי תיתי דלא תצא? ויש לומר דאתא לאורויי לן דמתניתין מיירי באשה נשואה דאסורה לצאת בשערותיה המחוברות דשער באשה ערוה ולא התירו אלא כשהן תלושים וכמ"ש הרב שלטי הגבורים והביאו הרב אליה רבה בסי' ש"ג ושאר אחרונים".

שרידי אש (א' ע"ח) "שער של אשה שדרכה לכסות אסור לקרות כנגדו אבל בתולות שדרכן לילך פרועות ראש מותר, בדין זה יש מבוכה גדולה בין הפוסקים, הללו מתירים גילוי ראש בבתולה ואוסרים בפנויה שאינה בתולה והללו אוסרים גם בבתולה, ראיתי שמחלוקת זו תלויה בעיקר בחילוקי דעות בביאור לשון הגמרא... הרמב"ם: "לא תלכנה בנות ישראל פרועות ראש בשוק אחד פנויה ואחד אשת איש". וכבר שאלו הב"ח והגר"א (אה"ע כ"א י"א) מנין לו להרמב"ם להוסיף איסור גם בפנויה? וביארו, שהרמב"ם הוכיח זה מלשונו של תנא דבי רבי ישמעאל מדקאמר לבנות ישראל ולא קאמר לאשה, ומבארי השו"ע נתקשו שזהו סותר את הדין המתיר לכתולות לילך פרועות ראש ולפיכך כתבו שכונות הרמב"ם והשו"ע לאסור רק בפנויה שהיא אלמנה או גרושה, אבל בתולה מותרת לילך פרועת ראש כמוכח מדברי המשנה יוצאת בהינומא וראשה פרוע והמג"א יצא לחדש שפרועת ראש היינו שסותרת קליעת שער והולכת בשוק זה אסור אף בפנויה, משא"כ גילוי השער אסור רק בנשואה ונראה שמפרש את הכתוב ופרע את ראש האשה - שהכהן יסתור את שערותיה המקולעות, ולפי שביאור זה בלשון המקרא הוא נגד הגמרא בכתובות שהוכיחו מפסוק זה את האיסור לילך בגילוי הראש לכן העלה שאמנם האיסור לילך בגילוי הראש הוא רק בנשואה, דקרא לא איירי בפנויה, ומה שכתב הרמב"ם לאסור גילוי הראש בין בנשואה בין בפנויה בתולה - מידת צניעות היא; אולם הרב בעל שבות יעקב מפרש את המקרא במובן של סתירת קליעת שער ומתיר עפ"י ד"ת לנשואה ללכת בגילוי הראש אם שערותיה מקולעות שקלתה הוא מלשון קליעת שער... אחר העיון יש לומר שפירוש בעל שבו"י אינו מכוון אל האמת, וצדקו בזה פירושי רש"י ורמב"ם; עצם הדין לאיסור גילוי שער ראש באשה יוצא מפורש מדברי הספרי (נשא י"א): "ופרע את ראש האשה - כהן נפנה לאחוריה ופורעה, כדי לקיים בה מצות פריעה דברי רבי ישמעאל ד"א לימד על בנות ישראל שהן מכסות ראשיהן, ואעפ"י שאין ראה לדבר זכר לדבר שנאמר ותקח תמר אפר (=סודר) על ראשה", אמנם יש לומר שתמר כסתה את ראשה לאחר שנאנסה, עכ"פ הדבר מפורש שהאיסור הוא בגילוי שער ולא בסתירת קליעת השער... נתברר לנו דעת חז"ל בביאור תיבת ופרע שמשמעותה היא גילוי... כל מקום שבו באה מלת פרע בתורה אפשר לפרשו במובן של פריקה וגילוי או במובן של גידול שער אבל בשום אופן לא במובן של סתירה ופריצה והריסה והפרה כמו שהורגלו בזה רוב האנשים... לא באתי לברר כאן אם יש לדין זה של כסוי שערות ראשה של האשה הנשואה דין תורה מפורש או מנהג תורה, למעשה סובר אני שגם מצד המוסר היהודי ראוי שהאשה הנשואה תכסה את ראשה - בכך היא מראה שאיננה להוטה למצוא תן בעיני אנשים זרים

מהרי"ל
דיסקיןכנסת
הגדולה

יד אהרן

כף החיים

שבת של מי

שרידי אש

ומתנגדת לכך שאנשים אחרים יפסעו אחריה, כל כבודה בת מלך פנימה - בביתה ובחוג משפחתה ודרך של נשי ישראל הכשרות שהן בוחלות שאנשים זרים יתנו בהן עין חומדת, כסוי הראש של האשה הנשואה קשור בדרישותיה של היהדות לצניעות פשוט וטהרה מוסרית שהן מופנות לכל ישראל לאנשים ולנשים" [תמצית דבריו - פריעת הראש היא גילוי השערות ולא סתירת קליעתן, וכן מפורש בספרי (ולענ"ד פשטות סוטה ח'. אינו כך אלא כדעת השבות יעקב שמן התורה די בשער אסוף שהרי מ"ופרע את האשה" למדו שהכנה גילה את גופה ולא למדו שיגלה את שער, ומ"ראש" למדו את סתירת הקליעה ולא אמרו שצריך לגלות את שער, ואם גילוי השער היה בכלל גילוי הגוף היו טורחים להשמיע משמעות כזאת)].

שערי הלכה ומנהג (שניאורסאהן ד' אה"ע נ') ומ"ש אודות החילוק בשייטל וכיסוי על ידי מטפחת - הנה פשוט הוא שכשכיסוי הראש הוא במטפחת ופוגשים במכירה או ידידה חפשית - הנה לפעמים תכופות נשמטת (גליטש זיך אראפ) המטפחת או שגם נעלמת כליל בכיס, משא"כ בשייטל שאי אפשר לעשות זה, וממילא סוף סוף הרגל נעשה טבע שני (תשט"ו); במ"ש אודות כיסוי הראש כבר גיליתי דעתי זה כמה פעמים שכיסוי במטפחת בעוונותינו הרבים בדורותינו אלה אינו מחזיק מעמד כיון שבכל פעם ופעם עומדת האשה בנסיון אם לכסות כל שער או רק חלק מהם או כו', מפני ש[לא] תחבייש מפני המלעיגים [אף שאינם אלא בדמיונה או לפעמים גם במציאות] מה שאין כן בלבישת שייטל הרי אי אפשר להסיר השייטל כשנמצאים במסיבה וכיו"ב, ובפרט כפי שכותב שתגלח השערות ושניהם מסכימים על זה - הרי זוהי הדרך היותר נכונה, ומה שתלך בהשייטל מגולה הרי כבר איזה דורות שאין מקפידים כלל על זה - אלא שכמובן צריך לברר הענין במקומם אם אין זה בגדר פרצה ח"ו, אבל הענין מצ"ע [מצד עצמו - כנ"ל] מובן שהסדר לגלח וללבוש שייטל לא בערך טוב מאשר אופנים אחרים (תשי"ח).

שערי הלכה ומנהג

תורת מנחם (חלק י"ב עמ' 188, האדמו"ר מלובביץ', אלו תשי"ד [1953]) "פאה נכרית הוא ענין שנוגע לבנים ולבני בנים לפרנסה ולבריאות, כדאיתא בזהר שהדבר נוגע לבני חיי ומזוני... כאשר אשה יהודיה הולכת בשוק ללא פאה נכרית אין שום חילוק בינה לבין נשים אחרות, אבל כשהיא הולכת חבושה פאה נכרית אפשר להכיר שהיא אשה יהודיה אדוקה בתומ"צ... החילוק בין פאה נכרית למטפחת הוא בכך שבנוגע לפאה נכרית אין ברירה על אחר, ובנוגע למטפחת יש ברירה להסירה, למשל כשיושבים במסיבת אנשים הרי כשהאשה חבושה פאה נכרית - אפילו אם יכנס הנשיא איזנהאואר לא תסיר את הפאה, משא"כ בנוגע למטפחת - קל להסירה; הטענה שלא סוכם ע"ד חבישת פאה נכרית קודם החתונה - אינה טענה כלל, וכי זהו ענין שצריך לעשותו כדי לקיים הבטחה! דבר זה צריך לעשות - משום שהוא מביא הצלחה ואושר אמיתי לבעל, לאשה, לבנים ולבני בנים; פעם היו מגלחים את הראש לגמרי, מאוחר יותר נעשה המנהג לחבוש פאה נכרית על גבי השער, ובפרט בזמננו שאפשר להשיג פאה נכרית בכל הצבעים והיא נראית יפה עוד יותר מהשיער שלה עצמה תתבונן האשה מהי הסיבה האמיתית לכך שהיא אינה רוצה לחבוש פאה נכרית אלא מטפחת - כיון שיודעת היא שבנוגע לפאה נכרית אין ברירה להסירה כשהיא יושבת במסיבה או הולכת בשוק, משא"כ בנוגע למטפחת יודעת היא שיש לה ברירה שביכלתה להסיטה למעלה יותר ויותר, או לפעמים להסירה לגמרי, ודבר זה ידוע הרבה מהמציאות; יכולה היא לטעון שהיא תלך לבושה במטפחת כראוי - בודאי שטוב הדבר אם יהיה כך, אבל מהמציאות יודעים שאין הדבר כן, וא"כ לשם מה תקבל על עצמה נסיון גדול כ"כ? אנו מבקשים בכל יום קודם התפלה 'ואל תביאנו לא לידי נסיון', וא"כ כיצד יתכן שרוצה לקבל על עצמה נסיון כזה? כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר כיצד קרה הדבר שבפרנקפורט היו יהודים אדוקים ביותר בתומ"צ, ששם התפרסם בכל גרמניה באדיקותם אף שבתחילה היו שם כל ה'משכילים' הגדולים - דבר זה קרה על ידי שלש נשים מישראל שהתעקשו אז בתוקף על חבישת "פאה נכרית", על טהרת המשפחה ועל חינוך הכשר לילדיהן - והדבר פעל גם על אנשים ונשים אחרים, ובמשך הזמן עדה שלמה מישראל בפרנקפורט נשתנתה לטוב" [תמצית: ענין הפאה נוגע לבני חיי ומזוני, ולכן יש לחבושה אף שלפני החתונה לא סוכם על זאת, ובכך תביא הצלחה ואושר אמיתי; בפאה ניכר שהיא אדוקה בתומ"צ; כשחבושה בפאה - לא תסירנה אפילו ליד אדם חשוב, משא"כ במטפחת; פעם היו מגלחות את הראש, ואח"כ נהגו לחבוש פאה, והיום שהפאות יותר יפות משערותיה - המתעקשת על מטפחת הוא רק מפני שמעוניינת להסיטה למעלה ולגלות השערות, או אף להסירה לגמרי; בודאי טוב אם תקבל על עצמה לחבוש מטפחת כראוי, אבל במציאות אינו כן, ומדוע לה להכנס לנסיון גדול; האדוקים המפורסמים בפרנקפורט התחילו ע"י ג' נשים שהתעקשו על פאה, טהרה, וחינוך כשר, והדבר פעל גם על אחרים, ועדה שלמה השתנתה לטוב].

תורת מנחם

ישכיל עבדי (ז' אה"ע ט"ז) טעם ההיתר דקים לרבנן דאין היצר שולט אלא בדבר הדבוק בגוף האשה עצמה דאין שליטה ליצה"ר אלא בדבר שיש לו נפש חיונית ולכן בנתלש מגוף האשה פקע ממנו אותה הערוה שהיתה עליו בזמן שהיה דבוק בגוף האשה... כל גופי נרתע בראותי דברים קשים של הבאר שבע נגד השלטי הגבורים וגם עינינו הרואות דברים וגם שלמים נהגו היתר בכך אף נשי רבנים וגאונים ואדמו"רים ואף אחד לא פוצה פה ומצפצף וכנראה שהבאר שבע לא חדר והעמיק להבין טעם הדבר ויסודו... ואשר לטעם משום מראית העין פשוט שבמקומות שאין רגילים ללבוש פאה יש מקום לחוש מפני מראית העין וגם הש"ג לא כתב להתיר אלא במקומות שנהגו בכך שכולם יודעים שהיא פאה... בצ"צ הסיק שיש גם ענין פריצות דאינו ניכר אם היא פרועת ראש - פריצותא מיהא הוי, עכ"פ במקום שנהגו ודאי דאין בכחנו לאסור להם [תמצית: כשהשער נתלש פקע ממנו שם ערוה שהיה עליו בעודו מחובר, כי אז היצר אין שולט, וכנראה שהבאר שבע לא חדר לטעם ההיתר, ונשי רבנים נהגו בהיתר בלא פוצה פה, וחשש מראית העין הוא רק במקום שאין רגילים לחבוש פאה, ובמקום שנהגו אין בכחנו לאסור משום פריצות].

ישכיל עבדי

אגרות משה (אה"ע א' נ"ח) הנה עצם האיסור נאמר בכתובות דף ע"ב תנא דב"ר ישמעאל מקרא דופרע את ראש האשה אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש, ולא נאמר אזהרה שלא יצאו בשערותיהן מגולות, משמע שתלוי בחשיבות פריעה על הראש בכולל שבשביל גילוי מעט שערות אין להחשיב שהראש הוא פרוע, שאם היה נאמר האיסור על השערות היה שייך לומר שנידון כל מעט שערות בפני עצמן אבל כשנאמר על הראש הרי יש לידון על הראש בכולל; וגם הא פשוט שאין למילף מהקרא איסור אלא מה שצריך הכהן לפרוע בראש הסוטה, לא מבעיא להפירוש ברש"י שהלמוד הוא מדכתיב ופרע מכלל דההוא שעתא לא פרועה הות, שודאי הוי הלמוד רק על מה שצריך לפרוע בסוטה, דעל השיעור שלא מתקיים מצות פריעה בסוטה ליכא ראייה... ובסוטה ודאי לא סגי בפריעת משהו... ואף אם נימא שלא בעינן כולו מ"מ חלק גדול מהראש צריך ודאי שיהיה פרוע... ולכן ודאי שלכל הפחות חלק גדול מהראש יותר מטפח הרבה היה מגולה, וממילא אין למילף לאסור לנשים מהאי קרא בפחות מדין הפריעה שבסוטה; אך אף שהלמוד אפשר ליכא לפ"ז אף על יותר מטפח... אך שאין ראייה לאסור לגלות אף שהוא מקום המכוסה אלא כפי השיעור, וכיון שכל הראש הוא מקום המכוסה, יש לאסור ממילא מדין ערוה כמו מקומות המכוסות שבגופה... ולכן כיון שבדין מקומות המכוסים יש חלוק בין טפח לפחות לענין ראייה שלא בכוונה... גם בשערות יש חלוק זה דאין מקום להחמיר בשערות יותר מגופה כיון דכל האיסור הוא משום שנחשבו מקום מכוסה... כוונת החת"ם סופר שהביא מהקרא הוא משום שמפרש צמתך הוא עוד בגד לבד הכובע שעל ראשה שהוא מצמצם השער שלא יבצבצו לחוץ, שלכן אינו מניח בגד זה לשום שערות לצאת ורק מעט שא"א לצמצם ורק ע"ז קאי הרשב"א, וזה תמוה מנ"ל לפרש שהיה על ראשן שני בגדים כובע ובגד המצמצם השער שיצאו מהכובע שיהיו ג"כ מכוסות, דלמא לא היתה לובשת אלא בגד אחד שהוא צמתה ומצמצם רק עיקר השערות... וגם להרמב"ם שלא סגי במטפחת לבד מנא לן שמצריך שתלבש שני בגדים מטפחת וגם כובע, דפשוט שהוא משום שמטפחת לא סגי משום שהוא כסוי דק או שיש בה נקבים כנקבי הסל כמו הסבכות... אבל אם היה כסוי טוב אף שהוא בגד אחד סגי... וכוונת הרשב"א ברכות דף כ"ד שכנגד השערות שמחוץ לצמתה שאינה מתכסה אין חוששין להם מפני שהוא רגיל בהן ולא טריד - אפשר הוא אף ביוצאות טפח... אבל הוא רק ערך ב' אצבעות בגובה, שהפנים הוא ערך אורך ב' טפחים - ויהיה בצרוף פחות מטפח, ויותר אסורה [תמצית: האיסור נאמר על פריעת הראש ולא על גילוי השער - דמשמע שגילוי מעט שערות אינו בכלל פריעה, ומהפסוק יש ללמוד לאיסור רק כפי הגילוי שהכהן היה פורע מהסוטה - שבדאי פרע חלק גדול מהראש, אמנם מאחר הראש הוא מהמקומות המכוסים האסורים בגילוי טפח - אך אין מקום להחמיר בפחות מטפח, ומאחר ורחב הפנים כשני טפחים - לכן אין לגלות יותר משתי אצבעות בגובה, כך שבצירוף יהיה טפח על טפח].

(אה"ע א' קי"ד) "בדבר אשה שאינה רוצה לכסות שיערה בזמן הזה שבעוה"ר רוב נשים אף משומרי תורה מזלזלין בזה אם מחוייב לגרשה, הנה בזה"ז שאין מגרשין בע"כ אין נוגע זה למעשה דבשביל זה לא נתיר לגרשה בע"כ ולא לישא אשה אחרת, וממילא אין נוגע זה גם לענין כתובה דהא יצטרך הבעל ליתן לה כל כך מעות עד שתתרצה לקבל הגט; ובגוף הדבר כיון שבוזה"ז אין להחשיבה פרוצה בזה כיון שהרבה מזלזלות בזה אין להפסידה כתובתה, ואם ידע הבעל מתחלה כשנשאה שאינה רוצה לכסות השער ומ"מ נשאה וכתב לה כתובה - אף אם היה זה בזמן שרוב הנשים היו מכסות שערן כדין נמי היה צריך ליתן לה כתובה כיון שידע ונתרצה ונתחייב לה הכתובה, ודין הגמרא הוא רק כשלא ידע שחשב שתתנהג ככל בנות ישראל הכשרות ולבסוף לא רצתה, או שאחר זמן קלקלה מעשיה בזה ואינה רוצה שוב לכסות שיערה - בזה אמרו שיוצאה בלא כתובה, ובוזה"ז אם לא אמרה לו קודם הקידושין שתכסה שיערה לא היה יכול לסמוך על חזקת כשרותה שתכסה שיערה והוי זה כידע ונתרצה שאין שייך כלל לדון להפסידה כתובתה; ובמכסה שיערה אבל מניחה מקצת מהן מגולות לענין אמירת דבר שבקדושה, הנה בזה"ז שיש טעם גדול שהשער אינה ערוה לענין ק"ש ודבר שבקדושה אף להסוברין דשער הוא ערוה גם לק"ש אף שראוי להחמיר, וגם מחמת שמקצת שערות יש שמתירין לגמרי - לכן יש להקל כשמגולה לצד פניה ערך שתי אצבעות בגובה שהוא חצי טפח, אבל יותר יש לאסור דהרי רוחב פניה הוא ערך שני טפחים ויהיה זה ביחד בשיעור טפח".

(אה"ע ב' י"ב) "אף שאיכא מאן דחושש לאסור פאה נכרית משום מראית עין עיין בעטרת זקנים (או"ח ע"ה) מ"מ רוב רבותינו וגם מאלו שסומכין עיקרי ההוראה עליהם מתירים והם הרמ"א והמג"א והפמ"ג, וכן משמע גם מהגר"א, וכמעט שמוכרח מהגמרא שאם איירי דיוצאה בפאה נכרית דוקא במכוסה לא היה שייך לומר דעל שערות זקנה לילדה ניחוש למחכו עלה, שכיון שלא מציינו בגמרא שאסרו - אין למילף ממקומות אחרים שאסרו משום מראית עין דאין למילף חדא מאידך ולכן נאמר איסור מראית עין ביחוד בכל דבר שאסרו, ובפאה נכרית ודאי הא אין למילף חדא דאין זה איסור לאו אלא איסור עשה דעל האשה להיות צנועה ולכסות ראשה... ועוד משום שברוב הפעמים ניכר שהשערות הם מפאה נכרית, ואף אם אינו ניכר לאנשים שאין מסתכלין כ"כ בנשים עד שיכירו מ"מ לנשים ודאי ניכר ברובא דרובא ואולי גם כולן ניכרות, ולכן שבביל מה שנודמן לפעמים רחוקות שלא ניכר לא אסרו; וכעין ראייה לזה מהא שמותר להתגלח הזקן במספרים כעין תער ולא אסרו משום מראית העין אף ששם הוא מאיסורי לאוין אלמא דלא בכל דבר אסרו, וא"כ כ"ש באשה שעיקר היא נמצאת בין הנשים שהן מכירות שהיא פאה נכרית שאין לאסור בשביל שיטעו אנשים שאין מכירין זה - דנחשב כידוע גם להם; ויש עוד טעם גדול במה שלא אסרו בפאה נכרית דכיון דידוע לכל שיש ללבוש פאה נכרית שתהיה נדמית כשערות האשה עצמה אין לאסור דמה"ת יחשדוה הרואים מרחוק ואלו שאין מסתכלין כ"כ בנשים שהשער הנראה הוא משערות האשה עצמה כיון שהיא מוחזקת לאשה כשרה ויודעין

שמקורו ודאי מכירין שאינן שערותיה והרואים אותה בקרוב ומסתכלין הרי ברוב הפעמים יכירו שהיא פאה נכרית, ואין לומר שבמדינתנו זו בזה"ז שנתפרצה שרוב נשים בעוה"ר אין מכסות ראשן שלכן יאמרו גם עליה שהיא מהפרוצות בזה, שלכן אף שלא אסרי רבנן אנן יש לאסור, חדא דאנן אין מחדשין איסור מה שלא אסרו מתחלה בגמרא והגאונים, ועוד הא אי אפשר לחוש שיצא קלוקל מזה דלהמכירין אותה לא יהיה שום חשד כיון שיודעין שהיא אשה כשרה, ולהאין מכירין אותה ויאמרו שגם היא מהפרוצות בזה הרי לא ילמדו ממנה יותר משאר הפרוצות שהן הרבה בעוה"ר, ולא מצינו שאסרו ככה"ג, וטעם זה הוא גם על מה שלא אסרו לגלח במספרים כעין תער ובסם; ולכן לדינא אין כתר"ה יכול למחות ביד אשתו הרבנית החשובה מללבוש פאה נכרית, שאף אם כתר"ה רוצה להתמיר אינו יכול להטיל חומרותיו עליה שזהו רק דין שלה. וכיון שהיא עושה כדין שהוא כרוב הפוסקים ושגם נראה כמותם - אינו יכול להתמיר עליה אף אם לא תכסה כלל הפאה נכרית, וכ"ש כשרוצה להלביש כובע עליה שיכסה רוב מהפאה נכרית שאין לכתר"ה להקפיד כלל. ואם כתר"ה הוא מהנוהגין להתגלח בסם ומספרים כעין תער ולא חש על עצמו למראית עין שהוא רק מטעמים שבארתי ודאי לא שייך שיחמיר עליה בפאה נכרית שהרי הוא כסותר הנהגת עצמו".

(אג"מ אה"ע ד' ל"ב י') והא דכתבתי באה"ע ח"ב סימן י"ב לענין פאה נכרית שאין הבעל יכול למחות ביד אשתו מללבוש פאה נכרית הוא משום שדין שלה הוא ולא שייך זה למנהג הבעל, וגם בפאה נכרית ליכא מנהג ברור כל כך מאחר שהוא כמעט בלא טעם כדכתבתי שם.

(אג"מ או"ח ד' ק"ב) מה שנשואות מכסות שערן אינו מצד ערוה אלא רק מצד דין התורה לכסות שהרי פנויות אין מכסות שערן. (אג"מ או"ח ד' ט"ו, ק"ב) ומאחר שאין הדרך לכסות את העינים והשינים והשפתים והצואר והראש והאף ואת שער הרווקות מותר לקרוא ק"ש כנגדם אף שהפסוק משבחם ואף שהפנים והעינים הם עיקר הנוי ויופי, ומה שאסור לקרוא ק"ש כנגד שער הנשואות הוא רק מפני שדרכן לכסותו ולא כי שער הנשואות שונה מהותית משער הרווקות.

(אג"מ אה"ע א' נ"ח) האיסור מנוסח "שלא יצאו בפרוע ראש" ולא "אזהרה שלא יצאו בשערותיהן מגולות", משמע שתלוי בחשיבות פריעה על הראש, וגם פשוט שאין ללמד מהפסוק רק מה שהכהן צריך לפרוע - שהוא מה שמהווה ניוול לה שלכל הפחות הוא חלק גדול מהראש, וממילא אין לאסור גילוי פחות מטפח שהרי ראייה שלא בכוונה ממקומות המכוסים באשתו, ונראה להתיר עד טפח אף באשה אחרת אף ל"א שברמ"א שבאשה אחרת אפילו בפחות מטפח הוא ערוה שהרי שער הבתולות כולו גלוי וגם בביתה אין איסור לגלותו ורק האיסור עושה אותו כמכוסה ואין להחשיב ערוה בפחות מטפח ואינה ערוה ממש שהרי ההיתר מפיקע משם ערוה, והרי האיסור גם לגבי אחרים הוא רק מחשיבות מקום המכוסה; מה שלא אחרים אסור להסתכל בה בכוונה אינו מצריכה לכסותם שהרי איסור זה יש גם על מקומות הגלויים כפניה וידיה ולא הצריכה לכסות; החת"ם סופר (או"ח ל"ו) פירש שצמת הוא בגד אחר נוסף לכובע שאינו מניח לשום שערות לצאת רק מעט שא"א לצמצם - ורק את זאת התיר הרשב"א ~ ותמוה לפרש שהיו על ראשן שני בגדים שהרי היה די בבגד אחד שצמצם רק עיקר השערות לא מבעיא לרש"י ותוס' שדי בכיסוי אחד אלא ואף לרמב"ם מנין שצריכה שני בגדים הרי פשוט שדי בבגד מלא ללא נקבים; ולדינא ודאי שראוי שהנשים יחמירו לכסות שערן לגמרי מאחר ויצא מפי גאון גדול כמותו אבל פשוט שהמקילה אינה נחשבת לעוברת על דת יהודית ח"ו, ואין להמנע אפילו לת"ח ויר"ש מלישא אשה כזו אם היא יראת שמים ומדקדקת במצות ובעלת מדות - אבל הוא רק ערך ב' אצבעות בגובה שהפנים הוא ערך אורך ב' טפחים ויהיה בצרוף פחות מטפח, ויותר אסורה. מה שהחמיר החת"ם סופר להצריך מטפחת מדת יהודית אפילו בחדרה ~ הנה בכל המקורות שציין איתא חצרה - שהוא מקום פרוץ ואין הדרך ליטול רשות להכנס שם וכן בש"ג כתובות בשם הסמ"ג איתא שאסורה בחצר ומנא ליה לאסור גם בחדרה, ואין להביא ראייה מהרמב"ם (סוטה ג' ה') שהסוטה עומדת וכיפה שעל ראשה כמו שהאשה בתוך ביתה כי כוונתו רק למה שרגילות ולא לקבוע דין, ולא מצאנו מי שיאסור בחדרה כהחת"ם סופר ואדרבה משמע שכו"ע מתירין, והפרישה והט"ז (ס"ק ה') מתירים שער גלוי אף בחצר יחידי, ואף הד"מ (אות ד') סובר כן אלא שכתב שבבית הוא צניעות דקמחית; ולדינא ודאי שראוי שהנשים יחמירו לכסות בבית מאחר ויצא מפי גאון גדול כמותו וגם מפני מעלת צניעות דקמחית אבל פשוט שהמקילה אינה נחשבת לעוברת על דת יהודית ח"ו, ואין להמנע אפילו לת"ח ויר"ש מלישא אשה כזו אם היא יראת שמים ומדקדקת במצות ובעלת מדות [תמצית: מדינא אין לאסור גילוי שער הראש של שתי אצבעות - שהוא שטח טפח על טפח ואין לאסור גילוי שער בבית, אלא שיש להחמיר משום שכך יצא מפי החת"ם סופר, אין צורך במטפחת כפולה אלא די שכל השער יהיה מכוסה].

יביע אומר (ה' אה"ע ה' [תשל"ב]): אין חשש הוצאת לעז על הראשונים מאחר שרוב הפוסקים אוסרים הדבר בהחלט; מכיון שאין שום היכר בין הפאות המודרניות לשערות הטבעיות ודאי שיש לחשוש בהן משום מראית העין שיחשבו אותן לפרוצות ההולכות בגילוי שערות ראשן ברה"ר; לא אומרים שמוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין אלא כשידוע לנו בודאי שלא יקבלו; אין חוששים למנהג שנראה לחכם בעל הוראה שיש בו צד איסור והרי כתבו כמה אחרונים שהמנהג נתפשט ע"פ אפיקורסים, והמתחדשים הפורצים גדרות ישראל; מ"מ אין למהר לגרש אשה שמסרבת לחבוש מטפחת אלא ישתדל לפייסה בדרכי נועם; איתא בירושלמי שהיוצאת בקפליטין לחצר שרבים בוקעים בתוכה יש בה משום פרוע ראש ופירשו המפרשים שמייירי במטפחת, וביאר הב"ח שהמטפחת שקופה ושערה ניכר עדיין כעין קלתה, אולם הערוך פירש שקפליטין היא פאה

נכרית - וממילא מוכח שאסור לצאת בפאה נכרית לרשות הרבים; שלטי הגבורים התיר לנשים לצאת בפאה גלויה וכ"פ הרמ"א המג"א והפמ"ג, ולדעת ב"ש המשנה מיירי בפאה נכרית תחת השבכה ועליה רדיד או בחצר שאין הרבים בוקעים בו בלבד וכ"פ היעב"ץ והחת"ם סופר; כתב בשו"ת שנות חיים שהמג"א דיבר בזמן שרוב הנשים היו כשרות וצנועות ולא היה דרכן לצאת בגילוי שער שלהן כלל, לפיכך כשאחת הולכת בפאה נכרית מידע ידעי שאין אלו שערותיה ולא יבואו לידי הרהור, אבל בזה"ז שבעוה"ר רבות בנות פרוצות הולכות בגילוי ראש ברה"ר הרי גם ההולכת בפאה נכרית גורמת להרהורי עבירה, כי מאין ידע הרואה שפאה נכרית בראשה, והוא יסבור כי שערותיה הן, ויבאו לידי פריצות והרהורי עבירה הקשים מעבירה, ששער באשה ערוה ומכל שכן בדורות הללו שעושים הפאות נכריות במומחיות רבה עד שלא ניכר כלל אם האשה הלזו הולכת בשערותיה הטבעיות או בפאה נכרית, ובודאי שיש בזה פריצות; בעצי ארזים כתב שהמורים היתר חדשים מקרוב עתידים ליתן את הדין ובשו"ת דברי חיים כתב שנשתרבב המנהג להקל ראש בזה ע"י האפיקורוסים; עיקר המנהג של פאה נכרית יצא ע"פ הגוים באופנות המתחדשות חדשים לבקרים ובודאי שיש בזה ובחקותיהם לא תלכו הואיל ויש בו פריצות וחציפות; אין להתפעל כל כך ממה שענינו הרואות כמה נשי רבנים ואדמו"רים שמקילות בזה כי שלא ברצון חכמים עושים; מצוה רבה לפרסם האיסור ברבים, ובפרט לספרדיות שנהגו לאסור מימות עולם ומשנים קדמוניות, ורק כעת התחילו ללמוד מאלו המורות היתר לעצמן שלא ברצון חכמים.

אוצר דינים לאשה ולבת (פרק נ"ח עמוד תשע"ז) "ולענין שיעור השער שמותר מן הדין לגלות מלפנים על הפדחת או הצדעיים - מרן אמו"ר שליט"א מורה ובא שהוא כשיעור שתי אצבעות לערך, ונכון יותר כשיעור אצבע אחת לערך... כנראה טעמו של מרן אמו"ר שליט"א הוא משום דבכהאי גוונא לא הוי רובו של טפח, וטפח הוא כשמונה ס"מ לפי מנהגנו, כידוע, וסברא ליה דאסור מן התורה לגלות טפח בשערה ברה"ר, ואם כן - רובו של טפח יש לאסור עכ"פ מדרבנן, ממילא במיעוטו יש להתיר... מה שאומרים שאפילו שעה אחת משערות הראש יש בו איסור תורה - אינו נכון, ומנהג הנשים הספרדיות דור אחר דור לגלות אצבע או שתים משערות הראש כלפי פנים, ומהר"ם אלשקר שהיה גאון עולם בזמן הב"י הרי פסק להתיר בזה"ל לא הבנתי כיצד הבין ש'טפח באשה' היינו טפח מרובע, כלומר שטח של טפח על טפח, הרי בפשטות היקף הזרוע באזור המרפק לפחות שלשה טפחים, ולפ"ז ממילא 'טפח באשה' הוא רק גילוי של כאצבע אחת, וזה אינו מסתבר; עוד תמהתי מדוע הסתייע מהמהר"ם אלשקר שהתיר את השער שצומח בצדעיים, ובפשטות לא התיר את שער הראש שיצא מהמטפחת, והרמ"א שהתיר שער זה - הרי שהביא את ההיתר רק לגבי ק"ש לבעלה ולא כתבו לגבי אחרים, וכ"ש שלא התירו בשער הראש במקום הראש - שבזאת גם שלטי הגבורים שהתיר את שער הצדעיים לא התיר, שהרי גם הקרקפת מתגלה].

אוצר דינים
לאשה ולבת

תבואות שמ"ש (אה"ע קל"ז [נכתבה במרוקו]) פריעת ראש לענין ערוה תלויה ברגילות שמותר כשרגילה בפריעה, ללא קשר אם פורעת בהיתר כגון בחצר או באיסור כגון בחוץ - דלגבי ק"ש הכל תלוי ברגילות, ונשים ברגילות לגלות ראשן אינן אוסרות בק"ש, כדעת הבן איש חי; אבל לענין איסור פריעת ראש אינו תלוי ברגילות ומה שנהגו לגלות ראשן בחוץ הוא מנהג של איסור; חבישת המטפחת בחוץ תלויה במחלוקת הפוסקים ולמקילים יש על מה שיסמוכו כי הסוגיא שילדה לא תצא בשער של זקנה דלמא מחכו עלה - בפשטות מדברת ברה"ר, ובפרט שכל האחרונים ראו את המחמירים ולא חשו לה, וכן כל החסידים לובשים פאה גלויה בשוק בלי כיסוי, וכן ג"ל נכון לעשות כך שנשי הרבנים והת"ח לא יהיו שפלים ובזויים משאר העם - רק שהם מגלים באיסור והם יגלו בהיתר, ובכך הבעלים לא יביטו על שאר הנשים, וגם על ידי זה נוכל למשוך את שאר נשים העושות באיסור שיוכלו לעשות בהיתר על ידי פאה, אך אם נחמיר אזי מעולם לא ילכשו מטלית על ראשן שהוא מנוולך וישארו כל ימיהן באיסור, וההיתר הוא אף אם הפאה עשויה משערותיה, והרוצה להחמיר על עצמו לכסות גם פאה נכרית תבא עליו ברכת טוב. (קל"ח) בעלותי ארצה ראיתי שבשו"ת יביע אומר אוסר את חבישת הפאה שהרי הפאה נעשית במומחיות וגורמת להרהורי עבירה - והנה הלא לא אסרו לאשה שתתפח כל מה שתוכל רק שיהיה בהיתר, ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן, והרי יש כמה נשים יפהפיות שאפילו תכסנה ראשן במטפחת ובצעף הרי מחמת רוב יופין יש גירוי יצה"ר - האם נאסור עליהן לצאת לשוק או שנצריכן לכסות פניהן כדי שלא יביטו בהן האנשים? וגם ישנן היום הלובשות כובעים או מטפחות על ראשן הנאות בזה יותר משערותיהן ויש בזה גירוי יותר מבשער - האם נאסור להן? גם צורת המלבושים של היום השתנו ואף שמותרים על פי הדין אך יש בהם גירוי יצר כי מייפים את האשה מאד - האם נאסור להן? אלא ודאי כל מה שהוא מותר על פי הדין בין אם תכסה בכגד או בפאה - הוה כמלבוש על ראשה, ואין לנו ליכנס אם הוא מייפה אותה או לא כי זה הוא ענין הגברים שחובתם שלא להביט; נראה ברור שבמגולות הראש אין תוספת הרהור לאחר חתונתן כי לא נראה שום שינוי בגופן שיעורר הרהור, ואף שאין בזה כדי להתיר שלא יכסו ראשן כי זהו מדינא דתלמוד אבל דיינו להחמיר שתכסנה את שערן אך לא להוסיף חומרות בלי טעם שכיסוי בפאה לא יועיל רק משום שהיא מתייפה יותר, ואין להחמיר לנשים צדקניות המכסות ראשם בפאה, ולכן אדרבה יש להקל לנשים צדקניות לעשות פאה כדי להשוותן עם שאר נשים העושות באיסור והצדקניות תעשינה פאה בהיתר ולא תהיינה בין הנשים ללעג, וגם לגבי הבעלים ראוי לחוש שיהיו נשיהן מלובשות בהיתר כפי רוח הזמן כדי שלא יפסיד בכך שהוא ת"ח וגם כדי שלא יבוא לחשוב ולהביט באשה אחרת; ונראה שגם כל המחמירים לא צעקו אלא בזמן שהיו כל העם מכוסים והתחילו לעשות פאה שמא פריצת הגדר תתפשט ותבאנה לגלות לגמרי - אך לא כן היום; ומה

תבואות
שמ"ש

שכתב ביביע אומר שהאדמו"רים אין מוחים בנשותיהם - הרי ידוע שהחסידיים האמיתיים לא יוכלו לסבול לראות נשיהן עושות שלא כדין, וידוע שהנשים הצדקניות עושות כל עניניהן בשמחה על פי הדין; ומה שכתב ביביע אומר שהמנהג נוסד על ידי הפרוצות - י"ל שהפרוצות אינן חובשות פאה אלא מגלות שערן, והמנהג לחבוש פאה נוסד על ידי שומרות המצוות אשר רוצות לנהוג באופן מודרני אך על פי התורה, ומזה ילמדו גם שאר העם ויעשו בהיתר ולא יכשלו בגילוי שער; ובגילוי השער אין לא עשה ולא לאו אלא איסור דאורייתא כחצי שיעור, ובפאה אפילו לאוסרים אין אלא איסור דרבנן כי דומה לשערה - וממילא הוה ספק דרבנן להקל [תמצית: פריעת ראש לענין ערוה תלויה ברגילות אך לענין פריעת ראש אינו די ברגילות; חבישת המטפחת או פאה בחוץ תלויה במחלוקת ולמקילים יש על מה שיסמוכו אף אם הפאה עשויה משערותיה, וכן נראה נכון לחבוש פאה בחוץ כדי שהבעלים לא יביטו על שאר הנשים וגם נוכל למשוך את שאר נשים העושות באיסור, והרוצה להחמיר; לא אסרו לאשה שתתפח כל מה שתוכל ועל האנשים לשמור עצמם שלא יביטו בהן, וברור שבגילוי הראש אין תוספת הרהור, ונראה שהצועקים צעקו בזמן שהפאה היתה פירצה].

שמ"ש ומגן (ב' אה"ע ט"ו) מצוה וחובה על הנשים להתקשט לבעליהן ולכל העולם בהיתר, ולא להתנוול ע"י מטפחת ויגרמו לבעליהן לתת עיניהם באחרות ח"ו, וכמה חששו חז"ל והתירו הרבה איסורין שלא תתגנה האשה על בעלה. ודבריו פורסמו בירחון 'אור תורה', והקשה על דבריו הרב משה לוי זצ"ל בהתייחס לבעלה ודאי מצוה היא, אבל לכל העולם איסור הוא, ובוודאי שגגה היא שיצאה מתחת ידו. והשיב הגר"ש משאש: נראה לי עיקר לדינא כמש"כ בספרי תבואות שמש שם שהסומך על דעת המקילין כחו גדול ויש לו הרבה גדולים ספרדים ואשכנזים לסמוך עליהם, ומצוה רבה לפרסם ההיתר כדי למשוך נשי הדור החדש המגלות ראשן לגמרי שיבואו ללבוש פאה נכרית בהיתר, לא כן כאשר שומעים דעת האוסרים אזי לדידהו שאין עולה על דעתם ללבוש מטפחת אומרות כיון שכן הוא שהאיסור שווה טוב להישאר חפשי בשיער גלוי לגמרי, לא כן בשמעם מדת ההיתר אזי יבואו לבחור בטוב ולמאוס ברע... וכבר מילתי אמורה שם בספרי שכל עיקר גילוי של שערה ממש אין בו עשה ולא תעשה... וא"כ הו"ל מחלוקת הפוסקים בדברבנן וספק דרבנן להקל, ובפרט שמעשה רב דכולי עלמא נשים חסידות ורבניות ספרדיות ואשכנזיות לובשות זה ואין פוצה פה ולכן אין להרעיש העולם ע"ז ותורה אחת ומשפט אחד הוא לכל והדבר ברור להלכה ולמעשה להתיר וגם מצוה וחובה על הנשים להתקשט לבעליהן ולכל העולם בהיתר ולא להתנוול ע"י מטפחת ויגרמו לבעליהן לתת עיניהם באחרות ח"ו, וכמה חששו חז"ל והתירו הרבה איסורין שלא תתגנה האשה על בעלה.

סי' ט"ו) על כרחין דדוקא עצם כיסוי הראש שהיא דאורייתא הוא מחוייב המציאות לעולם ולא ישתנה בשום זמן אבל מנהג בנות ישראל שנהגו לצניעות כל שהמנהג בכל העיר להקל - אזלי בתר מנהגא, ודמי למש"כ המהר"ם אלשקר ע"ש, ובוודאי שהנהגות היתר בדבר אין מזניחין אותן ויש להן על מה שיסמוכו ואכמ"ל, והכי נמי במה שנהגו הנשים לצאת במטפחת או בכובע בלי צעיף ובלי רדיד כיון שהכל נהגו כן בכהאי גוונא אתי מנהג ומבטל מנהג... ולענ"ד אני רואה במנהג זה דבר חשוב ביותר ומעלה גדולה נמצאה בו לפי מש"כ הפוסקים החולקים על מהר"ם אלשקר על מה שהתיר גילוי שערות חוץ לצמתן כמש"כ הצמח צדק הנ"ל שצעק הרבה על זה... והנה באלו הנשים הלובשות מטפחת אי אפשר לומר "ונקה" כי המטפחת בורחת מן הראש, וגם מי שלובשות כובע נשאר הרבה שיער חוץ לצמתן, ועיני ראו נשי הרבנים קרוב לשליש ראשן מגולה וכסהו והתגלה, ואף שיש פוסקים שהתירו וסמכו על מהר"ם אלשקר מ"מ הלא ההיתר שלו ג"כ מטעם מנהג שנתחדש... ולפ"ז כיון שגם לאלו צריך להתיר מטעם מנהג חדש שנהגו להקל וכמש"כ הראש"ל שליט"א א"כ טוב שנקח מנהג זה שיש בו כיסוי הראש לגמרי בלי להניח שום שערה יוצאת חוץ וכו' משתלבש מטפחת או כובע ותלך אחר מנהג שיש בו מחלוקת, ולדעת צד אחד יש בו משום פריעת ראש דאורייתא שנגלה שיער מגופה ממש... גם משום מראית העין ליכא כי מאות ואלפי נשים לובשות פאה, וגם החילוניות עצמן הרבה מהן לובשות אותה לקישוט ולנוי ואיזה מראית עין יש בדבר שעושין כל הנשים... הדבר תלוי בהמוני עם הם המבטלים המנהג מעט מעט ומתחילה צועקים עליהם רבני הזמן ולא נענים ומעט מעט הולך ומתבטל, וגם הרמב"ם עצמו כתב מקום "שנהגו" ללבוש רדיד חייב לתת לה... וזה הפקח הגדול למצוא כחא דהיתרא לקיים ולחזק מנהג ישראל קדושים... ואני הצעיר חייתי בתוכם וידעתי את מכאובם ולפי רוח הזמן הנושבת בעולם וכו' הנותנת לנשים החירות להתייפות ולהתקשט וגם נשים החסידות יש בהם רוח החיה הזאת ואי אפשר לעצור בעדן ולהניחם בשפל המדרגה כלפי חברותיהן, רק הן עושין מאמץ להיות כל עניניהן ע"פ ההלכה וראוי לפוסקי הדור להליץ בעד דור שלם זולת אם נוגעים באיסורא דאורייתא אזי אין מקום להליץ משא"כ בנד"ד בדברבנן... ברוך ה' אין כאן סכין ולא מהירות ולא פליטה אלא בכוונה גדולה, והמידה האחת המיוחדת שיש בי שחנן אותי ה' יתברך בחסדו הגדול היא שאין אני נבהל להשיב ואיני ממהר להוציא שום פסק דין מתחת ידי עד שאני מניחו ומתבונן בו וחוזר עליו הרבה פעמים ומזה יצא לי הרבה פעמים להגיה ולשנות הרבה דברים ואני שמח בזה, ולא כמו אחרים שמשיבים מהר על אתר מה שבא לדעתם בהשקפה ראשונה ומזה יוצא להם מאמר חז"ל פרי המהירות חרטה, וגם כבודו נתפס בזה כעת... והאמת היא שבזה לא הוצרכתי למקורות בדבר הפשוט והניכר לכל העולם שכל הנשים שבעולם וגם אשת כתר בכלל - כאשר רוצים לצאת לשוק אז מתלבשות יפה בבגדי כבוד כדי שיתראו בכלל נשים נכבדות ויקרות ובבית אין לובשין אותן שהם יקרים, וגם בבית מטפלים בבנים ובבישול ובכל צרכי הבית ויתלכלכו להם, גם מעולם לא יצאו לשוק בבגדי בית שבזה הן מורידין את כבודן ואת כבוד בעליהן, ובוודאי שצעוק יצעק הבעל על אשתו אם יראה אותה מנוולת בשוק לפני חברותיה, ותתגנה בעיניו אף אם תלבש בגדי כבוד בבית כי הבעלים מקפידים על השוק יותר

מהבית, ופוק חזי מאי עמא דבר אין צריך להאריך בזה, וגם הבעלים בבית מסירים בגדי כבוד של השוק ולובשים בגדים פשוטים שיוכלו לכללכן וכיוצא, וגם שיהיו בני חורין מעט מכובדם של בגדי השוק - וזה שייך גם בנשים, ובפרט שע"פ רוב ולפי רוח היום יוצאים יחד לשוק בעל ואשתו בבת אחת, ויתבייש לראות אשתו מנוולת כמו ערבית בתוך נשים אירופאיות מלובשות ומקושטות כראוי לרוח הזמן ובהיתר, ורוב האנשים בדעה זו... אמרה ליה לך ולחברך ולחברורך, ע"כ, ופרש"י לחברך שלא אתבזה על הבריות מכבודי הראשון לא בפניך ולא בפני חבריך, ע"כ, ואין לומר שכוונתה כדי שיקפצו עליה זבני ולא בנשואה שאינה צריכה לזה, חדא שדברי רש"י אין מורין כן אלא כדי שלא אתבזה על הבריות מכבודי הראשון שהיתה אשת חבר ויש לה כבוד של בעלה וצריכה לישאר תחת כבודו ולא תתנוול, ועוד שאילו הטעם היה בשביל שתינשא בודאי שאין נכסי המת משועבדים לתת לה בגדי יקר כדי שתינשא לאחר, וברור הדבר כמ"ש [אמנם ראה בתר"י שבשטימ"ק שגרסו שכוונתה היתה כדי שיקפצו עליה להנשא, או שרצתה להתנאות בפני חברותיה].

(סי' י"ז) ראיתי בירחון הנכבד אור תורה כסלו תשמ"ט נערים אפרוחים שלא נתפקחו עיניהם בד' אמות של הלכה מכניסים עצמם בין ראמים בלי ראיות והוכחות רק בעלי אסופות, והמה אוספים ומונים דברי הפוסקים האוסרים למיניהם החיים והמתים עד שנלאו למצוא הפתח ועלה להם כמנין פאה ויותר, ואם יחפשו עוד ימצאו חמש פאות בלי שהזכירו בדבריהם אף פוסק אחד שמתיר ובלי שראו והבינו גם תוכן דברי האוסרים וטעמם, ואח"כ פוסקים הלכה וזה לשונם "המורם מכל האמור אין שום היתר לצאת לרשות הרבים בפאה נכרית והשומע ישמע והעובר חטאו ישא ואנחנו נקיים", עכ"ל, על זאת ידו כל הדרוים שנתקיים בנו בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגי ואוי לדור שכך עלה בימיו שנער בן י"ז שנה שכתבנו עליו בוצין בוצין וכו' עמד במקום גדולים ונעשה גדול ואחראי בעד כל הדור עד שהגיע לקלל עם קדוש וטהור ובכללם רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ואבות בתי הדין ספרדים ואשכנזים לומר עליהם חטאם ישאו, ולא ידע למי מקלל לדור שלם הסומך על דברי גדולי הפוסקים המפורסמים ולא חש לקמחיה לדבר גבוהה ולא ירא משאתם שמא ישרפוהו בהבל פיהם, וע"ז אמר הפוסק באיוב ועתה צחקו עלי צעירים ממני לימים אשר וכו'... וגם גאון הדור הראש"ל הגר"ע יוסף שליט"א נשמר מזה ורק בדברי נועם כיאות לגדול שכמותו בירך את הנשים הזהירות לכסות את ראשם בבני סמיכי ומזוני ריחי ויזכו לראות זרע קודש עכ"ל, שפתים ישק, וגם סיים הנלע"ד כתבתי זאת אומרת שהניח פתח לכל מי שירצה ללמוד בזה... ודברים אלו הם בטלים מאליהן שהרי גם בימי קדם שלא היתה פאה נכרית בעולם היו נשים שלנו הולכות גלויי פנים וגם יש מהן ששערן נראה חוץ לצמתן ואלו נשיהם היו מכוסות מכף רגל ועד ראש וגם מצח שלהן ופיהן ולחיהן הכל מכוסה זולת עין שלהן לבד מגולה ויימא לי חביבי הכותב הזה איך ולמה גדולי חכמי ישראל בכל הדורות לא נשאו קל וחומר מהם ומהדת שלהם ולא גזרו על הנשים שלנו לעשות כמעשיהן? הא ודאי שאין שום קשר ודימוי להם כלל אלא האמת דאצלם האנשים יודעים בעצמם וגם בנשותיהם שהם שטופי זמה ומחליפין גברים ונשים כחליפות שמלות וגם עתה אחרי כל הכיסיים הנזכרים רק בעין הרע שנשאר גלוי הם קורצות ורומזות והולכות לזנות, גם הרבה בעלים סוגרים הבתים על נשיהן במנעול עד שיבוא הבעל ויפתח, גם אסור לה לעלות לגג כי כאבן השואבת רוח קמעא עוכרת... גם הנזירות של יש"ו לך נא ראה כמה מהן נתעברו מהנזירים שלהם והיה להם לחרפה ובוז ולא הועילו כל השמירות והגדרים הכל ישא רוח, ומה דמות יערוך לעם ישראל קדוש וטהור בני אברהם יצחק ויעקב שכתוב בהם אשר בנינו כנטיעים מגדולים בנעוריהם בנותינו כזויות מחוטבות תבנית היכל, גם העיד עליהם הכתוב סוגה בשושנים גן נעול מעין חתום שסוגרין פתחיהן לבעליהן... וזה ממש מה שאירע לצעירים אלו המולך שמלך מעצמו בלי שום תעודה ובלי שום מינוי מהגדולים ורוצים לתקן עולם שלם של גדולי הדור שהם לפנייהם כקליפת השום ויפה היתה להם שתיקה וצריכים קודם כל לתקן עצמם ללמוד ולהבין דברי הש"ס והתוס' והפוסקים כראוי ושם יראו שאינם ראויים לדבר בפני גדולים וכ"ש לדמות עם קדוש וטהור להמן ודכוותיה חלילה וחס, וכל מה שאדם לומד הרבה ומעמיק בדברי הש"ס והפוסקים הוא מרגיש עצמו יותר שהוא חסר וצריך עוד להוסיף וללמוד, ורואה שהשמים בינו לבין הפוסקים האדירים, והלואי שנזכה להבין דבריהם הקדושים, ובשביל זה נקרא תלמיד חכם שתמיד הוא בתור תלמיד וצריך ללמוד עוד... גם מה שאמר הכותב שיש ת"ח שמוכן לשבת עם כל גאון וכל גדול הסובר להתיר והוא יוכיח להם בראיות ברורות לאסור - זה באמת חוצפה וגאוה גדולה שאין כמותה שחושב עצמו יותר גדול מכל גאוני עולם האדירים אשר כל הש"ס מנח להו בכיסן, ודי בזה לדעת שאותו חכם המתיהר לא יודע כלום, ולא יוכל לעמוד כמאמר חז"ל כל המתיהר חכמתו מסתלקת ממנו, וה' יזכנו לראות בתחיית המתים לראות אם יוכל לעמוד וליגע בקרסוליהו דרבנן הגאונים זיע"א אשר כל רז לא אניס להו, ואל יתהלל חוגר כמפתח, וכבר אמרו אין משיבין את הארי לאחר מיתה, גם אמרו חז"ל ואל תאמר קבלו דעתי שהן רשאים ולא אתה, גם אבטליון אמר חכמים הזהרו בדבריכם שמא וכו', ורבי יוחנן בן זכאי אמר אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך... וכבר אמרתי ותמהתי על מה שאומרים הרבה פעמים שמנהג ירושלים שלא ללבוש פאה נכרית ומביאים ראייה מרבנים קדמונים של מאה שנה ויותר שהיה כן - ואיזה ראייה יש מזה למה שפשט המנהג היום, ופוק חזי מאי עמא דבר ומנהג מבטל מנהג... ואם באנו לשפוט לפי ההגיון והסברה כבר כתבתי בספרי תבואות שמ"ש חלק אה"ע (קל"ח) שאין שום הרהור כלל בגילוי הראש בזמנינו גם בנשואות, דאיזה שכל והגיון יאמר דשעה אחת או רגע אחד קודם שתקבל טבעת אחת של קידושין לא היה בה הרהור ותיכף שקיבלה הטבעת ועדיין גלויה לפנינו - יחזור להיות בה הרהור, ואיזה שינוי נעשה בגופה שיביא לידי הרהור חדש? וקרוב להיות הדבר בהיפך

שקודם נישואין יש מקום להרהור כיון שהיא מותרת וחזיא לנישואין לכל גבר, לא כן אחר הנישואין דלא חזיא והיא מיוחדת לבעלה... אבל לגבי הרהור לא התחדש שום דבר, והאיסור שלה לא מפני הרואים אלא מפני החציפות שעושה בגילוי ראש - שדרך הנשים לכסות במטפחת או בפאה נכרית והיא נשארה מגולה ועוברת על דת משה, ולכן די לנו לקבל את מה שאסרה תורה בפירוש בגילוי שיערה ממש, ואף שהיום פג הטעם דחציפות כיון שהכל עושין כך - עכ"ז גזירה דאורייתא נקבל, אבל אין לנו להוסיף עליה שום דבר קטן או גדול כיון דבעיקרא דמילתא אין כאן חציפות ואין הרהור... והנה באמת אשה שרוצה להתכבד ולשבת בד' אמות שלה ולקיים אשת חיל מי ימצא בשוק - אין מי יאמר לה מה תעשה ותבוא עליה ברכה.

אז נדברו (י"ח [הגר"ב זילבר]) "בימינו שנשים יוצאות מקושטות, ואין הבדל אם היא מקושטת בפאה נכרית צנועה או אם היא מקושטת גם בכובע ובמטפחת, כלומר שני קישוטיין ביחד, השאלה של פאה נכרית שייכת להלכות אה"ע ולא לצניעות, כי הלוא אנו נמצאים על הארץ, ולכל הפחות ברגל אחת אנו עומדים על הארץ ומרגישים היטב מה מושך להסתכל, אם פאה נכרית צנועה או הכובע והמטפחת, ובפרט מטפחת אדומה או רב גוונים, וכובע מקושט, ומי יכול היום להתפאר שמקיים מאמר חז"ל לא ניתנו תכשיטין לאשה להתקשט אלא בפני בעלה" [תמצית: מטפחת מקושטת מושכת לפחות כמו פאה; מי יכול להתפאר שמקיים את המדרש].

(י"ב מ"א) "נראה ממכתבו [שפרט את סדרי הצניעות בתימן, ור"ל שלא יעלה על הדעת שתוכלנה לחבוש פאה נכרית] שהבין כמו רבים דענין פאה נכרית קשור עם מלבושי צניעות וכאילו שזה הנדון, וזה אינו דגם איסור פריעת ראש באשה אינו מוכרח שזה רק בגלל צניעות אלא ככל התורה שיש עוד טעמים שנעלמו מאתנו, וראיה שהרי לפי הזוהר גם בחדרי חדרים, ומשמע אפילו אין שם שום איש - היא מוזהרת שלא יצאו השערות מחוץ להכיסוי, ולזה ברור הוא שהשערות של הפאה לא הוי כשערות הטבעיים שלה... בקיצור, הדיון בפאה נכרית הוא מדיני אבן העזר אם שערות של פאה הוי בכלל פריעת ראש או לא, ולא משום צניעות לבד, והלא סוף סוף אנו לא בשמים, ולכל הפחות ברגל אחת אנו נמצאים בארץ ומרגישים היטב מה מושך את העינים לראות ולהסתכל ועין רואה והלב חומד - אם היא לבושה בצניעות על הצד הטוב והישר אלא שלבושה בפאה נכרית צנועה, או שלבושה במטפחת אבל לא בצניעות; ולכל היותר זה תכשיט יפה, ולפי דעת חז"ל התכשיטין ניתנו להתקשט לפני בעלה, אבל היות שלא זכינו שיקיימו זה - גם בתכשיט של פאה לא מקיימים [מש"כ לגבי מטפחת שאינה צנועה כולל גם מטפחת אדומה המפורש בגמרא שבגד אדומה זה פריצות, וכבר לא מדברים מזה אף שאנו עדים שמושך העינים ממרחק רב יותר מפאה נכרית]... ולכן אמרנו שמה שלא נהוג בתימן בפאה נכרית - אין לזה ראייה שהמנהג אצלם שפאה נכרית דינה כשערות הטבעיות, שהרי לפי מהלך הלבוש שלהם לא שייכת בזה פאה נכרית, אבל לדאבונינו שכאן אפילו הצנועות ביותר של נשי תימן אינן לבושות כמו בתימן - א"כ גם בנוגע לפאה יש להעמיד על עיקר הדין שלפעמים יש בזה נחיצות... כל רב בקהילתו ובבית מדרשו יש לו הזכות להנהיג ולהחמיר על שומעי לקחו כפי ראות עיניו, ומחויבים לקיים דבריו, אבל אין בכוחו לחדש מנהגים, את המנהג לא קובעת המציאות אם לבשו או לא - אלא אם נזהרות היו מחמת איסור, וזה לא היה שייך בתימן, אמנם אף שאין כאן מנהג במה שנוגע לחילוקי העדות אבל מה שנוגע לחילוקי המקומות - כן שייך בזה מנהג, כלומר הגרים בתימן אסור להם להתלבש בפאה מחמת מנהג המקום, ואפילו לאשה שבאה ממדינה שנוהגות בפאה ובאה לתימן - אסור לה ללכת בפאה מטעם מנהג... ובקשר למנהג הספרדים הרי המלקט והפוסק האחרון מגדולי הספרדים כותב בספרו כף החיים (ע"ה י"ט) שהסכמת האחרונים להתיר כדברי הרמ"א" [תמצית: אינו מוכרח שאיסור גילוי שער הוא מפני הצניעות שהרי הזוהר מחמיר גם בביתה, ולכן ברור שבפאה מקיימים את הזוהר; מאחר ולא זכינו שקיימו שהתכשיטים הם רק לבעלה - גם בפאה אין מקיימים זאת; חלק מהמטפחות מושכות יותר מפאות; במנהגי הלבוש בתימן לא היתה שייכת חבישת פאה, ולכן אין הכחה שהחשיבו את הפאה כשער, ומאחר ובא"י אפילו הצנועות של נשי תימן אינן לבושות כבתימן - לכן גם בנוגע לפאה יש להעמיד על עיקר הדין; המנהג אינו נקבע ע"י המציאות אם לבשו אלא אם נהרו מחמת איסור; אין חילוקי עדות אלא חילוקי מקומות - שהגרים בתימן אסורים בפאה אף אם מוצאם ממקום שהתירו; לגבי מנהג בני ספרד - כף החיים כתב שהסכמת האחרונים כרמ"א, והוא היה המלקט והפוסק האחרון מגדולי הספרדים].

(י"ג נ"ה) "כתב הדברי חיים (ביו"ד ח"א) דהמנהג של פאה נכרית בזמננו נובע מקלי העם פחותי הערך והאפיקורסים, וזה לא כמו בזמנינו, שאדרבה הפאה נכרית היא סמל של החרדיות" [תמצית: הפאה בזמננו היא סמל לחרדיות ולא לאפיקורסים וקלי העם].

(י"ד מ"ז) "אשה מותרת לצאת בבגדי צבעונין, אף שמדינא אסור להסתכל בבגדי צבעונין של אשה אפילו בתלויות בכותל... ביו"ט משמחה בבגדי צבעונין ולא אמרו שצריכה להתלבש בחוץ בבגדים שחורים, וכל הפרק במה אשה יוצאת המדובר באיסור יציאה בשבת בתכשיטין - משמע דבחול שרי ולא חוששין להסתכלות, דלאו ברשיעי עסקינן שמסתכלים בכוונה על נשים" [תמצית: אף שאסור להסתכל בבגדי צבעונין אולם מותר לה לצאת בהם, וביו"ט משמחה בבגדי צבעונין, ולא אמרו שבחוץ תלבש שחורים, מדאסרו תכשיטין רק בשבת משמע שבחול מותר ולא חששו להסתכלות - דלאו ברשיעי עסקינן שמסתכלים בכוונה].

(י"ד מ"ח) "אין לך דבר שגורם הרהורים יותר מיופי האשה שע"ז נאמר בעיקר 'ולא תתורו', וגם אסור משום 'ונשמרת'... ואפילו הכי נשים יוצאות בגילוי פנים [והסביר שרבינו יונה שהחמיר לכסות את הפנים - היה גר בעיר שתחת שלטון המוסלמים שרגלים לכסות הפנים]" [תמצית: עיקר איסור 'ונשמרת' הוא בהסתכלות ביופיה, ואפ"ה נשים יוצאות בגילוי פנים].

אז נדברו

אור לציון

אור לציון (אוי"ח א' י"א) משמע מהרמ"א שמתיר לצאת בפאה לרה"ר במקום שרגילות, וכ"כ בפמ"ג, הב"ש דחה אך נראה לי שב הרמ"א שכל שלמד משלטי הגבורים הוא שהחובשת פאה אינה פרועת ראש מן התורה, אות חובת דת יהודית תלה במנהג המקומות על פי רש"י שדת יהודית היא מה שנהגו בנות ישראל, והרמב"ם שכתב שהיוצאת במטפחת ללא רדיד עוברת על דת יהודית ובמק"א כתב רדיד על כפה תלויה במנהג המקומות, ונראה שדיוקו מהמשנה שהמשרה את אשתו על ידי שלישי חייב לתת לה כפה, ולא הוסיפו לחייבו גם ברדיד ש"מ שתלוי במנהג המקומות, וכ"כ בשו"ע; אלמנה וגרושה מחוייבת רק בכיסוי חלקי כפי חיובי דת משה של אשת איש.

שבט הלוי (הקדמה לחלק א' וחלק ה' אה"ע קצ"ט) "המג"א (ע"ה ג) כתב שאיסור פרועת ראש הוא כשסותרת קליעות שערך והולכות בשוק, ואסור בנשואה מן התורה ובפנויה הוא מדת צניעות, והקשו האחרונים מכתובות שכשיצאה וראשה פרוע הוא סימן שהיא בתולה ופירש"י ששערה על כתפיה - ולפענ"ד מכיון ששם מדובר שרוב ראשה מכוסה בהינומא אינו נחשב סתירת שער; כבר כתבתי בהקדמה שגם נשואות ההולכות בפאה נכרית אסורות שתהיה הפאה סתורת שער כי עצם הסתירה היא דבר פגום ופריצות גדולה ולית דין וליית דיין דאיסורא גמורה הוא לא מפני איסור גילוי שערות בלבד אלא עצם ההליכה בשערות מסותרות הוא פריצות שאין כמוהו ונלקח מן הירודים שבאנושות גם כשהולכים בפאה דאין הנדון גילוי השער אלא צורת השערות באופן שמהווה דופי בצניעות [כלומר - גם כאשר אין איסור בגילוי השער כי חובשת פאה - אבל אכתי פאה סתורה היא דופי בצניעות]; ובעצם המנהג של היום שהנשים שלנו יוצאות בפאה נכרית חלילה לי לתקוע עצמי בזה - דרוב הפוסקים אין דעתם נוחה בזה ויש מהם שאסרו זה מדין דת יהודית ממש, ואמנם היות כי מדברי הרמ"א ומג"א מוכח דהרבה היו מקילין בזה, וכן נהגו מדינות שלמות אפילו לצאת לרה"ר כאשר העיד לנו הפמ"ג וכבר מדורות רצו לשנות זה ולא עלה בידם רק בחלקו אבל עדיין מדינות שלמות החזיקו בזה - ע"כ אין לנו כח הכרעה בזה, אך ידוע דגם בזה יש דרגות דלכתחילה אסור לצאת אם לא שיש עוד כסוי על ראשה וכן שלא יעשו הפאה משערותיהן עצמן אלא משער נכר, וכן שתהא הפאה עשויה שלא תראה ממש כהולכת בשערה אלא ניכר שהוא גוף זר עליה" [תמצית: שערות סתורות אסורות בנשואה מן התורה ובפנויה הוא מדת צניעות, וכמו כן פאה סתורה אסורה אף שהשער מכוסה]. (הקדמה לחלק ב' אות כ"ה) "פשוט אצלי כי פאות נכריות המודרנים בזמן הזה הם בגדר עוברת על דת יהודית לצאת כן ברחובות קריה בלי כסוי ראש, והא ראייה שאינו דת יהודית דהא גם הגויות בזמן הזה הולכות כן לשם נוי שלהם - א"כ מה דת יהודית בזה, ונתקיים בדרך מליצה פאה - נכרית" [כלל לא הבנתי את דבריו, שהרי דת יהודית אינו קוד התנהגות שמיחד רק יהודיות ולא גויות, אלא קוד התנהגות המחייב יהודיות על פי דרך הצניעות, ומה בכך שגם גויות מסוימות בוחרות להתנהג כך בחושבן שכך נאה ומכובד יותר, וכי אם גם גויות הגונות תכסנה שערותיהן וזרועותיהן כמקובל בארצות רבות - האם זה יהפוך את הנהגת היהודיות לעוברת על דת? והרי ידוע שהרבה יותר ערביות מכסות שערן במטפחת מאשר כמה גויות המכסות בפאה - וכי מפני זה יהא אסור לחבוש מטפחת? וי"ל דאין זה אלא על דרך המוסר כפי שכתב בתחילת דבריו].

(ירחון אור ישראל כ"א) ושח לי אחד מחשובי המוצי"ם שליט"א שגם הוא בירר ענין זה להיתר ורצה לפרסמו בכתב וידידיו יעצו לו שכדי למנוע מלהיות מוחרם בחוגים מסויימים יעטוף את הדברים בתחילתן ובסופם ובאמצעיתם בדברי מוסר וקנאות על חורבן הפאות הבלתי צנועות, ונכנס לשאול בעצתו של אחד מזקני גדולי הדור זצ"ל שכל ישראל השכימו לפתחו לקבל הכרעותיו וברכותיו, והוא זצ"ל השיב כדלהלן: "איני מבין למה כל מי שכותב בענין זה ונראה לו שמצד ההלכה אין איסור מוחלט בפאות מרגיש חייב לשלם מס כתיבה ולהוסיף איזשהוא גינוי לפאות הפסולות, זה נושא אחר לגמרי ואינו קשור משום צד לויכוח ההלכתי המתחייב בכל נושא הטעון בירור וכדרכה של תורה, וכמו שאין הרבנים והת"ח המתירים פתיחת מכסי בקבוקים בשבת אחראים לעמי הארצות או קלי הדעת הקורעים בשבת אותיות בשעה שפותחים שקית אוכל - כך אין הסבורים שאין איסור מצד ההלכתי לחבישת פאה נכרית אחראים על הלוכשות פאות פסולות יותר מאשר אחראים לכך הסבורים שאסור באיסור מוחלט", ושאלו המו"צ שוב: "אולי יש כאן סברת השפעה עקיפה", וע"ז השיב "אדרבה יש מקום לומר שדוקא האיסור הגורף שקשה לו להתקבל על הלב גורם שלא יקחו בכובד ראש הראוי מוסר הנשמע בענין פאה נכרית".

הליכות שלמה (תפלה כ' הערה י"ב) פאה נכרית אע"פ שהתירו לצאת בה מ"מ חלק ניכר מהפאות המצויות היום המשוונות בצורתן ובבליטתן אין היתר ללבושן כי הן נוגדות לגמרי את רוח הצניעות וכללא דמילתא שאין זה מדרך הצניעות שיהא המראה דומה לפנויה אלא צריך שיהא ניכר בקלות שאין זה שער טבעי [לא יתכן שכוונתו שיהיה ניכר שאין זה שער טבעי - כי פאות משער טבעי הותרו כבר בגמרא (עכ"פ בחצר), ועליהן דנו הפוסקים המתירים והאוסרים במשך הדורות, אלא מסתבר שכוונתו שיהא ניכר שזו פאה]. **מנחת שלמה** (ב' נ"ג) "מה שנתפשט ההיתר של פאה נכרית חושבני שסומכין על זה שרוב אנשים יודעים בזה להבחין, אף שהרבה פעמים אני אינני יודע להבדיל".

דת והלכה (סי' א' והגר"מ שטרנבוך) לדעת התשובה מאהבה מ"ח נצרך כיסוי רדיד נוסף מפני שהשערות נראות דרך קלתה, ולדעת הבאר שבע והחת"ם סופר או"ח ל"ו הסיבה היא כי צריך שני כיסויים, ומקור החומרא הוא בירושלמי שלא די בקפליטין, ונראה שהטעם הוא כי המטפחת עלולה לזוז והשער יראה ולכן פאה עדיפה; עוד טעם שהרדיד נצרך הוא כדי להפריד את הנשים היהודיות מהגויות שכיסו את ראשן בכיסוי אחד, ולכן לנו די במטפחת לחוד כי הגויות כלל אין מכסות את שערן, ומכאן שדת יהודית היא תוספת צניעות; דת יהודית תלויה בזמן ולכן בימינו גם חלק מהאוסרים יודו להתיר; לנו אין

שבט הלוי

אור ישראל

הליכות שלמה

דת והלכה

איסור משום מראית העין כי רבו הנשים החובשות פאה ולא יחדשו שמגלה את שערותיה; חלק מהאחרונים אסרו את חבישת הפאה משום הרהור אך זה לא שייך בזמננו שמורגלים במראה של נשים פרועות ראש, ויתכן עוד שפוסקים אלו אסרו משום הרהור דוקא את הפאות המסולסלות שהיו נפוצות אז - שכוונתה להביא את ארס ההסתכלות על שערותיה ואינה מתנהגת כדת יהודית, אולם לא היו צווחים כל כך כנגד פאות צנועות, ואי אפשר לקבוע בזה כללים אלא העיקר שלא תעורר תמהון ולא תתבלט בתיקון שערותיה כדי שיסתכלו עליה דוקא; שער היוצא במקום הראש ממש - אסור, ומדינא צריכה לכסותו, וכשמכסה שיערה במטפחת מצוי חסרון שקצת משערותיה מתגלות וזהו איסור חמור; המהר"ם אלשקר ל"ה הקיל בשער היוצא חוץ לצמתן מהצדדים, ובצמח צדק אה"ע קל"ט מחמיר בזה [לא מצאתי סימן כזה], ומנהג הספרדים לאסור כל גילוי שער הוא חמור, ומעולם לא שמעו שאשה תפרוץ גדר בזה; פוסקים אשכנזים רבים אסרו בתוקף את חבישת הפאה, ויש מקום לומר שחלק מהפוסקים שאסרו - אסרו את חבישתה אף אם יתפשט להיתר, אלא שהגדולים בזמננו הסכימו להתיר לאחר שההיתר התפשט בין הצנועות, אבל לבני ספרד ולתימנים הרי חבישת הפאה היתה נחשבת כפריצות כי בנות הערבים היו מכוסות לגמרי [ולא הוצרכו פוסקהם לאסור זאת בפירוש מאחר ולא היה שייך לחבוש פאה בארצות ערב] משא"כ בימינו טעם הפריצות אינו שייך וגם אינו פריצת גדר, ויש צורך להתיר לבנות ספרד את חבישת הפאה מאחר ואם נאסור להן הרי הצעירות יגלו את ראשן למחצה ולשליש ושער ראשן יתגלה - וזה איסור חמור, ומי שאוסר את חבישת הפאה מצד הדין אינו מחמיר אלא מיקל שהרי המטפחת אינה מכסה את כל השער תמיד ויש בזה חשש לפגיעה בדת משה, וגם יש בזה שינוי ממנהג הרדי"ם - משא"כ בחבישת הפאה יתכן שא"צ רדי"ם כי אינו שייך שהפאה תזוז ושערה יתגלה, והמחמיר להצריך מטפחת יצריך שני כיוונים - ואין לחלק בין אשכנזים לספרדים בדינים אלו; מסקנות: מן הדין אין איסור בפאה לאשכנזים ולספרדים, היום מטפחת אחת מותרת מן הדין ובלבד שתכסה כל שערותיה, לפאה מעלה שמכסה תמיד את כל שערותיה, הפאה מותרת רק בצניעות, אם קיים מנהג קבוע בעירה - אין לה לשנות ממנו.

הלכות הגר"א ומנהגיו (ע"ט [להגר"מ שטרנבוך]) ברמ"א כתב שלפאה נכרית אין דין שער באשה ערוה, והגר"א בביאורו (ע"ה ב') הביא ראייה לרמ"א מהמשנה שאשה יוצאה בחוטי שער, ומשמע שהסכים שמותר, ובעוד שהרמ"א הביא דין זה לענין ק"ש אך הגר"א הוכיח שאינו ערוה מדמותר לצאת - ומוכח שלדעתו מותר לצאת בה, ואף שבשנות אליהו כתב שמדובר פאה מכוסה אולם דבריו בביאורו הם המאוחרים והם עיקריים מאחר שנכתבו על ידי עצמו ולדינא, משא"כ ביאורו למשנה הוא על ידי תלמידים, וכן אנו מקובלים מתלמידיו שהתירו, ורק כשלוכשת את הפאה דרך פריצות כגון בשערות ארוכות או בסריקה משונה פשוט שאסור; הנהגים במטפחת לחוד אינו די כמבואר בשו"ע שצריך רדי"ם על מטפחת אף שמכסה הכל משני טעמים - שהמטפחת עלולה לגלוש ומקצת שערותיה יראו, ועוד - גם אצל הגויות נהגו לכסות השער ובנות ישראל הוסיפו רדי"ם לצניעות, ויש מנהג ותיק בירושלים לכסות תמיד במטפחת ורדי"ם, וכשם שצוועקים שאין לשנות ממטפחת לפאה שזוהי פרצה לא ידעתי מדוע לא הביאו שגם אסור במטפחת ללא רדי"ם, ולפי זה יש לצדד בהיתר הפאה מכסה את כל השערות וכבר אין צורך ברדי"ם מאחר ואינה עשויה לגלוש משא"כ במטפחת, אולם אם הטעם הוא להוסיף צניעות על הנהגת הגויות הרי שהיום שהגויות מגולות נהגו שדי במטפחת או פאה, ואף שהתורה אינה משתנה אולם עיקר דת יהודית הוא מפני הצניעות ונהגו רק שיהיה יותר מהדור, ואין לערער על המנהג שהתפשט אצל היראים, והעיקר להזהיר שכל השערות תהיינה מכוסות ולא כמראים עצמם פנחס ומצטדקים לכסות במטפחת, ומגלים טלפיהם מלפנים ומאחור בשער מגולה; דעת הגר"א נראית כמתירין ועל סמך זה נהגו בפאה בליטא ורוסיה ופולין, ומאחר ודת יהודית דרבנן סמכו על המתירים, אבל במקום שהמנהג היה להחמיר כגון בכמה קהלות בירושלים ובהונגריה וגליציה יש לומר שנאסר באיסור חמור שעשו כן משום סייג לצניעות ואינה מועילה התרה גם לבניהם אחריהם, ובקהלות שקבלו על עצמם לאסור אין לשנות אבל אין לדיין אלא מה שעניני ראות ויש מקומות שהחומרא אתי לידי קולא שיכסו במטפחת ולא לגמרי, ולכן ההכרעה מסורה לכל רב בקהילה, והעיקר להוסיף בגדרי הצניעות; הארכתי בזה לא להקל בפאה אלא בזמן האחרון נוספו מחמירות שלובשות מטפחת אבל אינה מכסה הכל ומקצת שערותיה מגולות - וזה גרוע יותר מפאה נכרית, ואם רצונה בצניעות כדין יש לה לדקדק מדינא שהשערות כולן תהיינה מכוסות כראוי דוקא [תמצית: הגר"א הביא ראייה לרמ"א המתיר לקרוא כנגד פאה מהמשנה שאשה יוצאה בחוטי שער ומשמע שהסכים שמותר לצאת בה, ודבריו אלו הם המאוחרים ונכתבו על ידי עצמו לדינא משא"כ ביאורו למשנה שכתב שהפאה מכוסה, ועל סמך זה התירו בפאה בליטא ורוסיה ופולין, ויש לאסור רק כשלוכשת הפאה דרך פריצות או במקום שנהגו לאסור, החובשות מטפחת חייבות לדאוג שהשער לא יראה ועל סמך זה נהגו בפאה בליטא ורוסיה ופולין, וההכרעה מסורה לכל רב בקהילה, והעיקר להוסיף בגדרי הצניעות, אם לובשת מטפחת אבל אינה מכסה הכל ומקצת שערותיה מגולות - זה גרוע יותר מפאה נכרית; כתב בשו"ת אור יצחק (אה"ע ג') 'עכשיו שיש לכאורה סתירה מדברי הגר"א בין המבואר בשו"ע למבואר במשנה - אין לנו אלא דבריו בשו"ע, דזה הוא כתב בעצמו כידוע, ושנות אליהו נכתב ע"י תלמידיו, ומי יודע אם זה לא היה הוספה משלהם, וכבר היה כן לעולמים].

דת והלכה (סי' א' [להגר"מ שטרנבוך]) מטפחת שאינה מכסה את כל שערות הראש - גרועה מפאה, וכוונת רוב הפוסקים שהצריכו מטפחת - היא שצריך שהשערות כלל לא יתראו, ולכן נהגו לחבוש מטפחת עם רדי"ם, ואין חילוק בין אשכנזים לספרדים... ונראה שהטעם שמדת יהודית לא די במטפחת אף שמכסה כל הראש - כי מטפחת היא רפויה ועלולה

לינתק; לנהוגים להתיר פאה - בזה היא עדיפה ממתפחת, כי הכל מכוסה, ולכן היום שלא אתי לאחוכי על פאה - מותר לצאת בה לרה"ר - כי לא אתי לינתק, וא"צ שני כיויים; איתא במהר"ם חאגיז (רס"ב) שהצריכו רדיד 'הואיל שבין האומות היה נהוג צניעות כיוסי הראש לא ברדיד אלא במטפחת - א"כ בנות ישראל החמירו על עצמן דוקא במכסה קבוע, ברדיד ולא במטפחת שהוא עראי וכגלוי דמי' - ומוכח מדבריו שמתפחת היא מכסה שאינו קבוע. אם לעינינו נדמה שהפאה ניכרת - תו אין לחוש; העיקר לומר שכעת שרבו הנשים ההולכות בפאה נכרית - הלוא לא יתלה ששערותיה פרועות אלא רק ידמה שיש לה פאה נכרית, ולא אתי להתיר איסור גילוי שיער כלל, וכ"ש שבמקום שכשמסתכלים היטב מוצאים תיכף שיש לה באמת פאה נכרית - ליכא לאסור משום מראית העין, אולם נראה שהמערימות ביותר לתקן הפאה באופן שלא ירגישו כלל בשום אופן שזהו פאה - ראוי למנוע הדבר. אם שורש איסור גילוי שערות מפני שמהרהר בה - בזמנינו שכל הנשים פרועות ראש רח"ל אינו מהרהר כלל והוה לן להתיר לגמרי איסור פריעת ראש, אלא יסוד החיוב משום צניעות שלא תהא כפרוצה כמבואר בתה"ד (סי' י), ואם מתקנת שיערה בדרך צניעות בפאה נכרית מפני דת יהודית - יש בזה גופא משום צניעות, וא"כ נראה להתיר בזמן הזה מדינא אפילו לפוסקים שאסרו. פשיטא שאין אנו מתירין פאה נכרית ככסות לערוה, לדוגמא אשה שחובשת פאה משערות ארוכות ומסולסלות בדרך פריצות ובאופן שלא יכירו כלל, וכוונתה להביא ארס ההסתכלות על שערותיה - נראה שאינה מתנהגת כדת יהודית, שיסודה צניעות בלבושה, וכ"ש שערות ראשה שצריך לכסות בצניעות, ויופייה דבת ישראל הוא צניעותה. וקשה לתאר או לפרש כללים באיזה אופן הוה פריצות או לא, והעיקר שלא לעורר תימהון, וכגון שערות ארוכות ומסולסלות דהוה כבגדים אדומים שאסרו אז חז"ל - דהוה פריצות שמתבלטת יותר מדאי, וכן כאן אי אפשר לקבוע בזה שום כללים אלא דבר אחד יש לזכור תמיד - שבצניעות פשוטו כמשמעו שלא תתבלט בתיקון שערותיה שיסתכלו עליה דוקא, וכ"ש שתתראה כפרוצות אף שהיא בפאה - אינה דת יהודית ומנהג בנות ישראל הכשרות מדור דור. אחר שנתברר שאפילו לאוסרים פאה נכרית - בזמנינו יש מקום להתיר, ולימדנו בזה זכות על המקילין, ומאידיך גיסא הלא במטפחת יש חסרון מצוי שקצת שערות מתגלין - וזהו איסור חמור מאד, ואם בפאה נכרית הוא חסרון של דת יהודית, אך גילוי שיער אפילו כל שהוא אסור מדינא. אפילו בשערות שיצאו חוץ לצמתן [היינו השורה שבין האוזן לפדחת] שמיקל בשו"ת מהר"ם אלשקר - בשו"ת "צמת צדק" (אה"ע קל"ט) אסר מדינא, וכן הסיק החת"ם סופר (או"ח ל"ו) לאסור לגלותן מדינא, וכן בשו"ת מהר"ץ חיות (נ"ג) כתב שמהר"ם אלשקר הפריז על המדה, ושבמדינותינו ובמדינת אשכנז מעולם לא היו נוהגין בהיתר שערות היוצאות חוץ לצמתן, וגאוני הספרדים החמירו טפי, וכתב בכנסת הגדולה (אה"ע כ"א) שהמנהג פשוט שאין מוציאות שום שיער, ובשדי חמד (מערכת דת יהודית) כתב שלאחר שהחלו ללבוש איזה לבוש שעל ידו באו לגלות חלק מהשערות בשנת תר"כ - רבני סלונקי גזרו בחרם גמור בגזירת נח"ש שלא לשנות את המלבושים ואת גילוי השער, ואפילו את השער היוצא חוץ לצמתן, והוסיף השדי חמד שכל השקלא וטריא של המהר"ם אלשקר היתה רק בשערות שיצאו חוץ לצמתן, ולא בכל הראש או אפילו בקצת שער. וכן אצל חכמי התימנים היה נהוג להצריך שלשה כיויים - מטפחת, וצמת לצד המצת, ורדיד שמכסה גם מאחורי ראשה. מכל דברינו יוצא שבמקום שאין מנהג קבוע גם היום לאסור בפאה נכרית - מדינא מותרת היום בין לאשכנזים ובין לספרדים ותימנים, והמחמירה במטפחת, היינו אם מכסה כל שערותיה, ובשני כיויים דוקא לרשות הרבים - יצאה בזה מכל פקפוק, ואולי גאוני ירושלים עיה"ק שצווחו על פאה נכרית נתכוונו ליבעי שני כיויים דוקא, אבל במטפחת לחוד או בפאה נכרית - כל אשה כמנהגה נוהגת, ואלו שמגלחות שערן נהגו במטפחת טפי - שאין אצלן חשש גילוי שערות; אבל בעלמא אין לנו להורות בזה מאומה, רק במקום שאין להם מנהג קבוע הנח לכל אשה מהאשכנזים או ספרדים כמנהגה, ובלבד שתכסה הכל, וכן בפאה נכרית תלבש בצניעות ולא בשערות ארוכות ומסולסלות וכדומה, ואם כל שערותיה מכוסות ובצניעות - תנהג בזה כרצונה, ואין לבנות מחיצה בענין זה בין אשכנזים לספרדים, דשניהם בעצם נהגו פעם בלי פאה נכרית, ויש מעלה למטפחת שניכר טפי, ויש מעלה לפאה נכרית שהדוק טפי, ולדינא אין בזה הכרעה שיש לכל אחד על מה לסמוך ובלבד שתכסה כל שערותיה, ותורה אחת בכל זה לאשכנזים וספרדים ותימנים [לשון המודעה שפירסם הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א במרחשון תשל"ז: "לאור הכרחים על "איסור" לאשה לצאת בפאה נכרית, והשמועה שיש נשים ובמיוחד מהספרדים שהורידו הפאה נכרית ולובשות מטפחת, יש בזה מכשול רב מאד, דמצוי שאינה מכסה כל שערות ראשה, וכן ברשות הרבים לא מספיקה מטפחת לבד, וצריכה מעיקר הדין גם רדיד, דהיינו שני כיויים כמפורש בשו"ע, שלא להכשל במקצת שערות מגולות, והיות שלא מסכימות לכסות כל השערות על כן מקצת שערותיהן מגולות - ויש בזה איסור תורה וגילוי ערוה; הריני מודיע דעתי שכל המהרהר אחר מנהג שנהגו בו רבבות אלפי כשרי ישראל, ובראשם גאוני וצדיקים - ידו על התחתונה, שיש לפאה נכרית יסוד בהלכה במנהגי ישראל וגדולי הפוסקים, ואין לחלק בין אשכנזים לספרדים - שהפוסקים שהתירו סמכו על הגאון הספרדי שלטי גיבורים, והמחמירה להוסיף כובע וכדו' - תבא עליה ברכה, אבל מן הדין אין לערער, ובמיוחד בזמננו שהפאות אינן משערות נשים, ומאחר שנהגו כך - אין בזה משום מראית עין, שידוע שאפשר לה בפאה נכרית שניכר, אמנם פאה ארוכה שהאשה מתבלטת בה שהיא כשערות ראשה ממש - יש בזה איסור חמור דפריצות, וחובה על כל אחד למחות נגד פאות אלו - שהן הרס הצניעות דבנות ישראל"] [תמצית: מטפחת שאינה מכסה את כל שערות הראש - גרועה מפאה, וכוונת רוב הפוסקים שהצריכו מטפחת - היא שצריך שהשערות כלל לא יתראו, ולכן נהגו לחבוש מטפחת עם רדיד, ואין חילוק בין העדות, היום שנהגים בפאה - מותר לצאת בה דלא אתי לאחוכי עלה ולא אתי לינתק, וא"צ עוד כיוסי עליה; אם לעינינו הפאה ניכרת - אין חשש מראית העין, ובפרט שהיום כל החרדיות מכסות שערן - אין חשש מראית העין כי לא יתלה ששערותיה פרועות, ולא יבא להתיר

איסור גילוי שיער כללי; ראוי למנוע מלתקן את הפאה באופן שלא ירגישו כלל שזו פאה; יסוד חובת כיסוי השערות אינו משום הרהור אלא משום צניעות שלא תהיה כפרוצה, ופאה צנועה - נחשבת כצניעות, ולכן נראה להתיר פאה בזה"ל אף לפוסקים שאסרוה בזמנם; אין מתירים פאה ככסות לערוה, ואשה החובשת פאה משערות ארוכות ומסולסלות בדרך פריצות ובאופן שלא יכירו כלל כדי שישתכלו בשערותיה - נראה שאינה מתנהגת כדת יהודית, ויפיייה היא צניעותה, וקשה לפרש בזה כללים, אלא העיקר שלא לעורר תמהון כגון שערות ארוכות ומסולסלות דהוה כבגדים אדומים שמתבלט יותר מדאי, ויש ליכור שבצניעות פשוטו כמשמעו שלא תתבלט בתיקון שערותיה שישתכלו עליה דוקא, וכ"ש שלא תראה כפרוצות אף שהיא בפאה; חסרון בפאה הוא בדת יהודית, אולם חסרון במטפחת ששערותיה מתגלות - הוא איסור מדינאי; המהר"ם אלשקר היקל בשערות שיצאו חוץ לצמתן [היינו השורה שבין האוזן לפתחת], אולם חלקו עליו הצמח צדק, וכן הסיקו החת"ם סופר והמהר"ץ חיות, וגאוני הספרדים החמירו טפי גם בשער היוצא חוץ לצמתן; היוצא לדינא שפאה מותרת לכל העדות, והמחמירה במטפחת - היינו דוקא כשכל שערותיה מכוסות, וגם בפאה תתלבש בצניעות, ואם כל שערותיה מכוסות ובצניעות - תנהג בזה כרצונה בפאה או במטפחת].

מעיל קטן (ו' הערה רכ"ח [הערות הגר"י רצאבין]) "אם חז"ל אמרו שאין אשה מתקנאת אלא בירך חברתה - בזמננו הן מתקנאות גם בפאת ראשה של חברתה, ואי אפשר לקבוע איסור גמור ומוחלט בדבר כי חכמי הדור חלוקים בדעותיהם אלו מתירים ואלו אוסרים, ורוב הנשים לא תשמענה לאוסרים אלא אם כן יחליטו כן כולם, או רובם ככולם, וידוע שזה לא יתכן בדורנו בעוה"ר, ואי אפשר להיות כל איש שורר בביתו להכריח אשתו בכך, והרבה פעמים יגרום ענין זה הפרת שלום הבית כי קשה מאד להיות שונה מחברותיה ושכנותיה; ואין לדון בזה מצד מנהגי הקהילות, כי בלאו הכי נשתנו כל מנהגי המלבושים וכיוצא בהם, ואין זה מחלוקת בין אשכנזים לספרדים כי גם מהאשכנזים יש אוסרים וגם מהספרדים יש מתירים; הלכך עד אשר יעמוד גודר ועומד בפרץ יש לצמצם הענין ככל האפשר, הן מצד גודל הפאה וצורתה - ופשיטא שלא תהיה עשויה חלילה בדרך פריצות והוללות, והן מצד הגבלת הזמנים והמקומות שתלך בה, ואשרי האשה אשר לא תתקשט בפני אחרים כלל ועיקר בפאה נכרית, ורב טוב צפון לה לעת אחרית".

הגר"י קפאה (תשובה מכת"י בקובץ המשביר, אוסף תשובות, עמ' 40) "פאה נכרית קדושה ומקודשת והלוואי וכל בנות ישראל ינהגו בה, כי אין שום הלכה אצלנו שיש לקחת את האישה לדקורטור [מעצב] כדי שיבחר ויתאים לה את הלבוש המכער אותה דוקא, אלא מותרת להתנאות בפאה נכרית; ועיין פיה"מ שבת פ"ו מ"ה, ומחלוקת האחרונים בזה ידועה, עיין שדי חמד".

אוסרי לגפן (ט' דף קע"ה [רבי יהודה שינפלד]): "אין הכוונה פה לאסור להתנאות ברה"ר - דכך טבע האשה מבריאת העולם, ובזמן חז"ל יצאו בתכשיטין לרה"ר בימות החול, ורק בשבת אסרו שמא תשלוף להראות לחברתה, ומבואר שהתכשיטין היו להתנאות בפני חברותיה ולא רק בפני בעלה, ומפורש בחז"ל שמשמחים אותה ברגל כבגדי צבעונים, ועיין כתובות (ס"ה. רש"י ד"ה לך) ולחברך ולחברורך, "שלא אתבזה על הבריות מכבודי הראשון לא בפניך ולא בפני חבריך" [יש להעיר שאינו מבואר בגמרא שפסקו לה כבקשתה, וגם אינו מובא בספרות הפוסקים, וראה בתר"י שבשטימ"ק שגרסו שכוונתה היתה כדי שיקפצו עליה להנשא, או שרצתה להתנאות בפני חברותיה], הרי שכך דרך האשה מאז ומתמיד, צא וכדוק אצל הנשים הצנועות ביותר, שלובשות בגדים נאים יותר מבעליהן שלובשים חליפה שחורה פשוטה, והכוונה רק שגם כשהאשה מתנאה - שתתנאה במה שנהגו אמותינו הצנועות להתנאות במטפחות וכובעים נאים, וכדו', ולא בחיקוי של ערוה; ונשאר לדון רק בדין לפני עיוור, דמשום ירידת הדורות וריבוי הבעלי תשובה, טוענים רבים שהפאה גורמת להם הרהורים וההולכות בפאה מכשילות אותם, אבל באמת הניסיון מוכיח שהיום אדרבה פנויות גורמות להם הרהורים יותר מאשר נשואות, מפני שנכנסים לדמיון אולי תסכים להינשא להם, וממילא אם נבוא לאסור משום לפני עיוור, נצטרך לאסור גם על פנויות לצאת לרה"ר, אפילו בצמות, ובפרט כמה נערות יחד שא"א להעלים עין מהן, וזו גזירה שא"א לעמוד בה; אמנם אף שאי אפשר לאסור על אשה לצאת לרה"ר כל שיוצאת בלבוש כהלכה - מ"מ יש לדעת שבדיני שמים מענישים גם על גרמא, אף שגרמא בניזקין פטור, ולכן על האשה לעשות כל טעדיקי שיכולה כדי להמנע מלמשוך העין אף אם לבושה כהלכה, ואם מושכת עין רואה - מביאה נזק לעצמה, וד"ל; וכל מש"כ דמעיקר הדין אי אפשר לאסור - הוא רק בפאה הקלועה כמין צמה וכיו"ב, אבל בפאה ארוכה - י"ל דלא עדיף משער דפנויה שאסור מדינא למג"א, ולדברינו הנ"ל אפילו אינו מגיע עד הכתף - אסור, אלא דיכולות לומר שסומכות על הדרישה וסייעתו" [תמצית: אין לאסור לאשה להתנאות ברה"ר - דכך טבע מבריאתה, וגם בזמן חז"ל יצאו בתכשיטין לרה"ר בימות החול - ומוכח שהתכשיטין היו לא רק לבעלה כי שלפו אותם בחול להראות לחברותיהן, ואת האשה שימחו בבגדי צבעונים ביו"ט, והאלמנה ביקשה שיפסקו לה שיראי כדי שלא תתבזה על הבריות, וגם הצנועות לבושות יותר יפה מבעליהן; אלא שיש להן להתנאות במה שנהגו אמותינו הצנועות ולא בחיקוי של ערוה; רבים טוענים שהפאה גורמת להם הרהורים, אבל הניסיון מוכיח שפנויות גורמות ליותר הרהורים, ואילו היה בזה לפני עיוור - היה לנו לאסור לפנויות לצאת לרה"ר, ובפרט לכמה נערות יחד; אמנם יש לה לעשות כל השתדלות שלא למשוך את העין אף כשלבושה כהלכה; י"ל שפאה ארוכה אינה עדיפה משער דפנויה שאסור למג"א, ולדברינו אם אינו קלוע אסור אפילו אינו מגיע לכתף - אלא שיכולות לומר שסומכות על הדרישה].

אור יצחק (אה"ע ג', רבי יצחק עבאדי ראש כולל אהל תורה, שנת תשס"ג [2003]) "מפורש יוצא מרש"י שענין כיסוי הראש באשה הוא כדי שלא תיראה מנוולת [לענ"ד אינו נכון מה שדייק מרש"י ששערות סתורות הן ניוול, שהרי אין כוונת רש"י ששער פרוע הוא ניוול ושער אסוף הוא ניו ולכן הכהן פורע את שערה, אלא כוונת רש"י שמאחר והיא גילתה את שערותיה בפני הבעל מתוך כוונה להתנאות - לכן אנו מבאים אותה באותו דבר, כלומר, דבר ברור הוא שהורדת בגדי אשה על ידי אנס הוא חרפה עצומה עבורה, וכן באותו מעשה שהיה בבני ברק שחצאית מעטפת

מעיל קטן

הגר"י קפאה

אוסרי לגפן

אור יצחק

נתפסה בדלת של אוטובוס ונשלפה מהאשה - יש כאן חרפה עצומה, למרות שבדיוק אותה פעולה הנעשית מרצון ובשמחה כהכנה למצות עונה או עבור הנוף - אינה ניוול עבודה], והפירוש השני ברש"י אינו חולק על הראשון בטעם הדבר, אלא באופן הלימוד מן הפסוק, וכן כתב בתוס' רי"ד שם: 'א"נ בסוטה שעושים כן כדי לנוללה' - אלמא ניוול הוא לאשה לצאת בפרוע ראש... התורה על הרוב תדבר, ורוב פעמים היא נראית מנוולת מפני שראשה פרוע בלי קליעות, וכיון שציוותה התורה לכסות השער, אסור לגלותו גם באופן שקלעה את שערה יפה שאין בזה ניוול דכך הוא הגזירת הכתוב... ובאמת כל הדין ששער הוי ערוה היינו דוקא כשעשוי קליעות או דומה לזה כמו שמשבח אותה הכתוב שם... אבל בסתם שער הרי ראינו שאדרבא היא צריכה לכסותו מפני שזה גנאי לה נראית מנוולת ואין כאן הרהור [ואע"פ שקשה לפסוק כן למעשה, דא"כ נתת תורת כל אחד ואחד בידו, אבל זה יסוד ושורש הדברים לאמיתיה של הלכה]... ובענין פאה נכרית לאשת איש אי שרי או לא, הנה לפי מה שכתבנו שכל הטעם של כיסוי הראש הוא כדי שלא תראה מנוולת, וא"כ בפאה נכרית הרי היא מקיימת מצוות הכסוי שאינה נראית מנוולת, ואדרבא פאה נכרית הרי היא בקליעה, ובקליעה כבר הבאנו ראייה מהגמרות לעיל דזה נוי לאשה והיפך מניוול, ואף שמשמעות כמה ספרים נראה שטעם כיסוי הראש הוא כדי שלא להראות יופיה - הנה הוא טעות גמור, ומזה יצא להם שאם היא לובשת פאה נכרית יפה זה עוד יותר גרוע, וההיפך הוא האמת, והנה כתוב מפורש בגמרא ויבן אלקים את הצלע - מלמד שקילעה הקב"ה לחוה והביאה אל האדם - הרי דהשערות כשהם קלועות הוי נוי, והרי היא מקיימת שני דברים גם כיסוי הראש וגם שתראה נאה - וכמו אלה שמכסות ראשיהן במטפחת או בכובע, וכידוע שגם באלה יש מכל המינים יפים יותר ויפים פחות, ובודאי שלא יעלה על הדעת לומר לאשה ללבוש מה שפחות יפה, וכל אשה עם הטעם שלה, והרי כל בנות ישראל בנות מלכים הן וראויות הן לאיצטלא היפה ביותר; ואף שיש פאה נכרית כזאת שבאמת האשה נראית מנוולת על ידה, באופן שהשערות מפוזרות לכאן ולכאן ולכל ד' רוחות השמים - מ"מ הרי את ראשה היא כיסתה, והרי היא כלובשת בגד שמנוול אותה - וזה אינו נוגע לדין כיסוי הראש... והנה בספרי גדולי האחרונים כל אחד בדרכו הלך אם להתיר פאה נכרית או לאסור, וכדרך התלמידי חכמים; אלא מה שאני תמה על אלה שמרעישים עולמות ואומרים כל מיני דברים על הלובשים פאה נכרית, וכמעט עד קללות הגיעו וגם עד לגירושין, ומה כל הרעש הזה, הלא יש הרבה מתירין מן הדורות הקודמים ומן הדורות האחרונים, וכולם צדיקים וקדושי עליון, ולמה האוסרים רוצים לכפות דעתם על כולם, והנח להם לבנות ישראל, וכל אחת תעשה כפי אשר החכם שלה מצוה... ועכשיו שיש לכאורה סתירה מדברי הגר"א בין המבואר בשו"ע למבואר במשנה - אין לנו אלא דבריו בשו"ע, דזה הוא כתב בעצמו כידוע, ושנות אליהו נכתב ע"י תלמידיו, ומי יודע אם זה לא היה הוספה משלהם, וכבר היה כן לעולמים... לאחר נשואי שאלתי את הגאון הגדול האגרות משה אם צריך ללבוש כובע על הפאה נכרית ואמר לי שאין צורך, ועוד הוסיף לומר לי כי פאה נכרית יותר טוב ממטפחת כי פאה נכרית מכסה את כל השערות, ועוד שבזה תמיד נשאר מכוסה כל זמן שהיא על ראשה, מה שאין כן במטפחת, ופוק חזי שדבריו צודקים... סיכום: מותר לאשה לצאת לרה"ר בפאה נכרית, והוא שלא יהיה שער הפאה פרוע"

[תמצית: בפירוש הראשון של רש"י מפורש שכיסוי השער הוא כדי שלא תראה מנוולת (לענ"ד זו כלל אינה כוונת רש"י, ראה הערה בגוף התשובה), וגם הפירוש השני חולק רק על אופן הלימוד מהפסוק - אלמא שער סתור ללא קליעה הוא ניוול, ומכיון שהתורה ציוותה לכסותו - גז"כ שאסור גם לצאת בגילוי כשקלעתו יפה ואינו ניוול, ושער הוא ערוה רק בקליעתו; מאחר וכל טעם הכיסוי הוא שלא תראה מנוולת - הרי שמותר לצאת בפאה כי בכך אינה מתנוולת, וטעות לומר שטעם המצוה כדי שלא תראה את יופיה וממילא חבישת פאה יפה מגרעת - שהרי מפורש שהקב"ה קלע את שערה של האשה - ש"מ ששערות קלועות הן נוי, ובפאה יפה מקיימת גם מצות כיסוי השער וגם נראית נאה; לא יעלה על הדעת לומר לאשה לחבש כובע פחות יפה, ולכל אשה הטעם שלה, וכל בנות ישראל ראויות לבגד היפה ביותר; אף שפאה סתורה מנוולת - אך מ"מ כיסתה שיערה בבגד שמנוול אותה; איני מבין את המרעישים כנגד הפאה - הרי יש מתירים רבים וכולם צדיקים וקדושי עליון, והנח לה לעשות כדעת רבותיה; כשדברי הגר"א סותרים לכאורה - דבריו בשו"ע עדיפים כי שנות אליהו נכתב ע"י תלמידיו; האג"מ אמר לי שא"צ כובע על הפאה, והוסיף שפאה עדיפה ממטפחת כי מכסה כל השערות - ובכך נשאר תמיד מכוסה, משא"כ במטפחת; לסיכום - מותר לצאת בפאה כששערה אינו פרוע].

דרכי החיים (חלק ב' [לבניו של הגרמ"י לפקוביץ זצ"ל]) שאלתי למורי ורבי שליט"א קיימת אצלנו הרגשה להעדיף את המטפחת מאשר לבישת הפאה מה דעת מו"ר שליט"א בזה לכתחילה? והשיב לי - לכתחילה ילכו כל אחד כמו שנהגו אבותיו ורבותיו וכפי שנהג עד עתה [דהיינו עם פאה] כדי שלא להיות יוצאת דופן ושלא יראה כאילו ההולכת בפאה היא עוברת על דת יהודית, וחוץ מזה אי אפשר ללכת נגד כולם - רק יש מאד מאד להזהר לא להגרר אחרי ההמון אף ממשפחות יראי השם, ולשמור ללכת רק עם פאות צנועות ומכובדות, ואם באמת יקפידו מאד ויזהרו ללכת רק עם פאות כשרות - ידעו שרק זה מותר, ולא יגיעו למצב שההולכות בפאה יפרצו גדרו של עולם.

חוט שני (שבת ג' ביאורים באה"ע י"א עמ' רע"ב) "נראה דהא דבעינן שני כיסויים לשער שבראשה היינו דמלבד הקלתא שעל ראשה בעינן נמי רדיד עליה - אין פירושו שיש דין שיהיו שערותיה מכוסים בשני כיסויים אלא הפירוש שבכיסוי אחד נראית עדיין צורת השערות, ובזה סגי לדת משה אבל דת יהודית היא שלא תראה אף צורת השערות אף שהן מכוסות, ולכן אם יש עוד כיסוי עליהן לא נראית גם צורת השערות, ולפי זה אם הכיסוי שער הוא באופן שלא נראית כלל גם צורת השערות וכגון אם המטפחת נפוחה וכיו"ב - סגי בהכי, ודוקא כשכל השערות מכוסות היטב, וכן לפי"ז אשה הנוהגת לילך עם פאה נכרית - כיון

שהפאה מעובה סגי בכיסוי זה של הפאה ודוקא בתנאי כשכל השערות מכוסות היטב... כתב בפמ"ג שבמדינות שיוצרין הנשים בפאה נכרית מגולה יש להם לסמוך על השו"ע ומשמע מיניה שם שאפילו שער של עצמה שנחתך ואח"כ חברה אותם לראשה גם כן יש להקל, ובספר מגן גבורים החמיר בזה... אשרי מי שמדקדקת בצניעותה לכסות את ראשה לפי כל הדעות, בימינו שיש פאות משער סינתטי - אם ניכר שאינן משער טבעי זה אינו בכלל איסור של פריעת ראש [כלומר - בזה אין אפילו המגן גבורים לא היה מחמיר (כ"ל כוונתו)]... מקום שיש בו משום מראית העין שיחשדו שהולכת עם שערותיה - לכו"ע אין לילך בפאה נכרית".

הגר"ח קנייבסקי כתב בספר 'חן וכבוד': והנה גם אני הקטן שאלתי אותו בענין זה, ואביא כאן את השאלות והתשובות המתפרסמות לראשונה בדפוס (ומצ"ב צילום כתב ידו): במענה לשאלותי: "מה דינן של פאות שאינן ארוכות מאוד או פרועות, אך עשויות משיער טבעי ומראה טבעי להן, האם מותר לנשים נשואות ללבושן?" ענה הרב בזה הלשון: "אם זה נראה ממש כשערה, ואי אפשר להבחין, יש להחמיר". במענה לשאלתי, וזה לשונה: "רוב ככל הפאות ניתן להבחין אם היא פאה או שיער עצמה, ע"י כמה סימנים: א. הפאה גבוהה יותר משיער עצמה. ב. הפאה מבריקה יותר משיער עצמה. ג. רוב תסרוקות הפאות הצנועות, הן ישרות ולא מקורזלות, וניתן לזהות פאה ע"פ התסרוקת, ובפרט שרוב הרווקות הולכות בשיער אסוף כתקנון בתי הספר והסמינרים. ד. המתבונן יכול לראות שאין שרשי השיער יוצאים מהראש. האם גם בפאות אלו היתה כוונת כת"ר שיש להחמיר?" ענה הרב בזה הלשון: "אם המתבונן יכול להבחין, המנהג להקל". ובמענה לשאלתי, האם להלכה ולמעשה יש עדיפות לפאה נכרית על המטפחות המצויות בזמן הזה, וכפי שהובא בספר דינים והנהגות מהחזו"א? ענה הרב בזה הלשון: "יתכן" [תמצית: בדין פאה שאינה ארוכה מאד או פרועה, אך עשויה משער טבעי ויש לה מראה טבעי - השיב "אם זה נראה ממש כשערה ואי אפשר להבחין - יש להחמיר"; במענה לשאלה אם צריך להחמיר כשניתן להבחין ע"י סימנים שהפאה גבוהה יותר, מבריקה יותר, תסרוקה ישרה ואינה דומה לתסרוקות הרווקות, שרשי השיער אינם יוצאים מהראש - השיב "אם המתבונן יכול להבחין - המנהג להקל"; במענה לשאלה האם למעשה יש עדיפות לפאה על המטפחות המצויות - השיב "יתכן"].

הנחיות בד"צ משמר התורה (בברכת הגר"ע אויערבאך, הגר"מ"ש קליין, הגר"י סילמן, הגר"י גנס, הגר"נ נוסבוים, הגר"ב שרגא, הגר"י דרזי): הנהגות לחבוש פאה צריכות להקפיד: שלא תראה ח"ו כפנויה אלא יהיה ברור וניכר לכל שהיא נשואה [אינו נראה שיש חובה להראות נשואה (כמבואר בעמוד 24) אלא צריך רק שלא להראות כאילו שעה אינו מכוסה] על כן יש להמנע מכל דבר שמטרתו לשוות לפאה מראה טבעי כגון: שביל לבן או צבע הרשת כחיקוי לצבע הקרקפת ותסרוקות כדרך הנערות; שלא תראה הפאה פרועה וכן לא ארוכה - שעל זה התבטאו גדולי הדור שזו פריצות: מאחור האורך המכסימלי לא יותר מכיסוי הצוואר ובשום אופן לא יעבור את קו הכתף, מצד הפנים השערות לא תכסנה את הלחיים; הנהגות לחבוש מטפחת צריכות להקפיד ולהזהר מפני הפרצות המצויות: מטפחות "בנדנה" בד"כ קטנות ואינן מכסות את השער כדין; ישנם כובעים שאינם אטומים דיים וממילא אינם מכסים את השער כדין [כגון בד מרושת ללא בטנה] וכובעים ארוכים שמפאת משקלם נוטים להמשך לאחור וממילא מתגלה השער קדימה; בחבישת המטפחת או הכובע מעבר לאוזנים מתגלה השער הסמוך לאוזן.

הגרי"ש אלישיב זצוק"ל (בשעור מיום כ"ח בתשרי תשס"ט): אף שיש חילוקי דעות אם מותר או אסור אבל בודאי אם הולכים כמו פרועת ראש כמו שיש כאלו שהולכות - צריך לדעת שזה איסור גמור, זה ממש כמו ערוה [אין כוונתו שאסור לקרוא ק"ש כנגדן שהרי גם כנגד שער ממש לדעת הב"י הוא רק זהירות לכתחילה ולד"מ הוא רק בגדר חשש איסור, אלא כוונתו לאסור לצאת בה כבשער גלוי], כל הנדון הוא אם הולכים כמו הפאות שלפני מאה שנה זה בודאי מותר, ואפילו קצת יותר יפה [מכאן שמותר לפאה להיות יפה], אבל שלא יהיה כמו שהולכים היום; כל אלו שהולכות כיום "כמו שצריך" זה נראה כמו שיער שלה - בודאי זה איסור [כלומר - האיסור הוא רק כאשר נראה שאינה מכוסה והבעיה אינה מחמת היופי אלא מחמת שאינו נראה כיופי], פאות כאלו אף אחד לא התיר; (השואל) הרי פעם גם היתה מחלוקת? (הרב) פעם היתה מחלוקת, (השואל) למרות שזה היה ניכר שאין זה שלה? (הרב) הם טענו שיש בזה גזירה, אבל לכל הפחות זה היה ניכר, (השואל) אבל בגמרא משמע שלקחו את השער של האשה בעצמה והניחו עליה וזה בודאי יותר 'טוב [=יפה]' מהפאות הגרועות [=היפות] של היום? (הרב) אינני יודע על מה אתה מדבר זה היה חתוך או לא? אם חתכו את השער הרי זה כמו שער של בהמה, אם היא חותכת את שערותיה היא יכולה לעשות מזה פאה נכרית [אולי כוונתו שאין לחלק בין שער שהיה שלה לשאינו שלה אלא החילוק הוא בין ניכר לשאינו ניכר]; (השואל) הרבי אומר שפאות שיש היום ברחוב זה איסור חמור ללכת? (הרב) אני לא אומר על כולן [כלומר - פאה שניכר שהיא פאה - מותרת (די בהיכר לנשים ואין צורך שגם גברים יוכלו להבדיל - אגרות משה)], (השואל) אני שואל הרי בזמן הגמרא הפאות היו כמו הפאות הגרועות ביותר של היום שהרי את הפאה שבגמרא עשו משער של אשה שיש לה שער נאה [כדמוכח בניזר כ"ח: שהבעל אינו יכול להפר מירות אשתו בטענה שאינו מעונין שתתגלח מכיון שאפשר בפאה נכרית שאינה מהווה ירידה ביופיה] ואפילו משער עצמן? (הרב) אבל היה ניכר, אבל הפאות של היום זה ממש ערוה, זה נראה כמו שער של עצמה ואין שום נפקא מינה [=זה נראה כמו שער שלה בלי שום הבדל] [כלומר - פאה יפה מותרת, ובתנאי שיוכלו להכיר שהיא פאה ולא תהיה זהה לשער] ועל זה אין שום היתר שהתירו אז את הפאה נכרית, (השואל) עוברת על דת יהודית תצא בלי כתובה? (הרב) כן, (השואל) כן? (הרב) היתריון הוא כשהבעל מתנהג כמו שצריך... אם הבעל הוא גם כן כמו שהיא..., (השואל) יהודי כשר צריך לגרש את אשתו כשהולכת בפאה נכרית כזו? (הרב) הוא לא צריך לגרשה, הוא צריך לומר לה שאסור ללכת כך [כלומר - גם כשאשתו חובשת פאה פרועה אין לריב עמה אלא רק להוכיח (כי זו המצוה שלה ולא שלו - אגרות משה)] [תמצית: אין לאסור

הגר"ח קנייבסקי

בד"צ משמר התורה

הגר"ש אלישיב

את כל הפאות הנהוגות היום אלא רק את אלו שאין להכיר שהן פאה אלא חושבים שהן שער. יש להוסיף כאן את ששמענו מהרב אפרתי שליט"א שהגריש"א זצוק"ל מעולם לא אסר פאות באופן גורף אלא אסר רק את הפאות המודרניות - אלו שאין ניכר ההבדל בין לבין שער, וכן אמר לנו הגר"ח"ק שליט"א שיש לאסור רק כאשר כלל אינו ניכר הבדל בין הפאה לבין השער - דבר שאינו נכון כלל וכלל לגבי הפאות של הנשים הצנועות אלא רק לגבי צעירות שעדיין לא התגברו על היצר למשוך; עובדה ידענא שבעלה של נכדתו של הגריש"א זצוק"ל היה מעונין שרעייתו תחליף את הפאה למטפחת בהסכמתה - וכד אטו לקמיה דמרן שליט"א אמר להם שבשום אופן לא יעשו כן אלא יחפשו חומרא אחרת, כי חומרא זו מביאה לידי מתח ועצבנות כאשר פגה ההתלהבות, ורק לאחר שהפצירו בו במשך שנתיים הסכים להתיר להם להחליף למטפחת מאחר והוכח שאין זו התלהבות רגעית העתידה לדעוך...]